

Mục lục

[Giới thiệu vắn tắt tác phẩm: 6](#)

[Chương 1 Ta là cống phẩm?. 7](#)

[Chương 2 Bi kịch. 10](#)

[Chương 3 Nụ hôn đầu tiên thống khổ. 14](#)

[Chương 4 Tên lùn chết bầm.. 18](#)

[Chương 5 Ngọc Hoàn. 21](#)

[Chương 6 Giày. 24](#)

[Chương 7 Phù Liên. 28](#)

[Chương 8 Màu tóc. 31](#)

[Chương 9 Nhờ phúc của nàng, về sau nhất định sẽ rất náo nhiệt. 34](#)

[Chương 10 Không thể nói lý. 37](#)

[Chương 11 Khuynh Anh, nàng thật sự là ngu ngốc một cách đáng yêu. 40](#)

[Chương 12 Không cần cũng phải cần. 44](#)

[Chương 13 Này này này, người đang làm cái gì?. 47](#)

[Chương 14 Ta sẽ không buông tay nàng. 50](#)

[Chương 15 Chờ xem.. 53](#)

[Chương 16 Không cần lại làm rách. 56](#)

[Chương 17 Có dám lại kích thích chút hay không?. 60](#)

[Chương 18 Hôm nay thật sự là rất xinh đẹp, Khuynh Anh. 62](#)

[Chương 19 Kỳ thực cũng không hoàn toàn là nàng sai 65](#)

[Chương 20 Khuynh Anh, làm sao nàng biết ta rất nhớ nàng vậy?. 68](#)

[Chương 21 A a a, thật muốn một ngụm cắn chết hắn. 72](#)

[Chương 22 Người phàm nói, muốn chinh phục tâm một người 74](#)

[Chương 23 Toàn Cơ.. 78](#)

[Chương 24 Cô gái, chỉ là người phàm.. 82](#)

[Chương 25 Khuynh Anh, không cần nắm làm dơ tay. 84](#)

[Chương 26 Cảnh trong mơ.. 87](#)

[Chương 27 Điện hạ triệu kiến người, đi theo ta. 90](#)

[Chương 28 Điện hạ chờ người ở bên trong. 94](#)

[Chương 29 Là có ý gì 97](#)

[Chương 30 Cầu người, thả ta đi 100](#)

Chương 31 Nường nằng cho đệ. 103	103
Chương 32 Nếu không thể đi, liền ở lại 105	105
Chương 33 Nghe nói ngài đẩy ngã nằng. 108	108
Chương 34 Tính toán sau này. 111	111
Chương 35 Như vậy, giường phòng ta cũng rất mềm mại 114	114
Chương 36 Cởi 117	117
Chương 37 Ừ, quả thật rất nhỏ, nơi nào cũng nhỏ. 119	119
Chương 38 Nằng vừa mới làm cái gì 122	122
Chương 39 Phòng của ngài không phải ở đây!. 125	125
Chương 40 Bọn họ là ai 127	127
Chương 41 Khế ước. 130	130
Chương 42 Những phương pháp khác rời đi 133	133
Chương 43 Đường phía trước không thể đi 136	136
Chương 44 Nằng chạy cái gì!. 138	138
Chương 45 Có thể không bị phân phó sao. 141	141
Chương 46 Mời dùng phương thức của người thường nói chuyện với ta. 144	144
Chương 47 Muội đi rồi, các người làm sao ở chung. 147	147
Chương 48 Nếu ngủ không được, cứ tới đây đi 152	152
Chương 49 Sen ma. 155	155
Chương 50 Nằng còn nhớ ra cái gì không. 157	157
Chương 51 Nằng cuối cùng là điên đại 160	160
Chương 52 Điện hạ, cái này tuyệt không giống ngài 162	162
Chương 53 Linh hồn thuần trắng. 165	165
Chương 54 Nhưng vì sao lại là con thỏ. 168	168
Chương 55 Nằng chắc còn nhớ rõ nằng là người của ai 171	171
Chương 56 Nằng thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người 173	173
Chương 57 Nắm tay. 175	175
Chương 58 Nằng cảm thấy giường của điện hạ Lam Tranh mềm không. 179	179
Chương 59 Mẫu phi của Lam Tranh. 181	181
Chương 60 Nằng ở đây trốn ta sao. 184	184
Chương 61 Nằng là đang sợ ta. 186	186
Chương 62 Nằng là ai 191	191
Chương 63 Đệ bá chiếm Khuynh Anh. 193	193

Chương 64 Hậu quả cắn ngón tay.	199
Chương 65 Ta mang nàng về nhà.	205
Chương 66 Hấn cúi đầu hôn nàng.	211
Chương 67 Làm sao ở trên một cái giường.	218
Chương 68 Trừng phạt.	224
Chương 69 Thì ra thần giới cũng có loại vật này a.	230
Chương 70 Tập kích.	233
Chương 71Vực sâu U Minh.	240
Chương 72 Điện hạ, ngài là nghiêm túc sao?.	246
Chương 74 Thu phục.	257
Chương 75 Lời đồn.	262
Chương 76Người cản ta, chết.	266
Chương 77 Nàng là của đệ.	272
Chương 78 Nữ đầu bếp vô địch.	277
Chương 79 Cánh môi mềm mại	281
Chương 80Ta nghĩ hấn là thần tộc.	285
Chương 81Hấn tỉnh.	291
Chương 82 Toàn bộ thế giới đều sôi trào.	295
Chương 83 Ôm công chúa.	299
Chương 84 Khuynh Anh, đừng đi	303
Quyển 2 Tia nắng ban mai	309
Chương 85 Người có thể giữ bí mật với nàng không.	309
Chương 86 Công chúa của ta.	314
Chương 87 Ngài rất đáng ghét.	320
Chương 88 Một lời đã định.	323
Chương 89 Nàng muốn ta và nàng cùng nhau.	327
Chương 90.	333
Chương 91 Nói chuyện.	335
Chương 92 Nàng chói mắt.	340
Chương 93 Mộc Hi	344
Chương 94 Họa Long.	349
Chương 95Chàng sống là người của ta, chết là quỷ của ta.	356
Chương 96.	360

[Chương 97 Ta tất lấy. 365](#)

[Chương 98. 370](#)

[Chương 99 Theo như nhu cầu. 375](#)

[Chương 100 Người thực sự là thấp hèn. 379](#)

[Chương 101 Sát gái trong truyền thuyết. 384](#)

[Chương 102 Nàng, đến gần một chút. 388](#)

[Chương 103 Hấn lại cười 391](#)

[Chương 104 Một gian là được rồi 396](#)

[Chương 105 Vì sao khóc. 401](#)

[Chương 106. 409](#)

[Chương 107 Khi đó hấn còn nhỏ. 414](#)

[Chương 108. 420](#)

[Chương 109 Ta chính là tùy hứng. 422](#)

[Chương 110 Bất đắc dĩ 427](#)

[Chương 111 Lam Tranh!. 430](#)

[Chương 112Không cần nhìn. 435](#)

[Chương 113 Gả cho ta. 439](#)

[Chương 114. 445](#)

[Chương 115 Đến phủ công chúa. 452](#)

[Chương 116. 457](#)

[Chương 117 Trời còn chưa có tối, không tiện làm việc. 461](#)

[Chương 118 Lưu manh. 465](#)

[Chương 119Đánh cuộc. 470](#)

[Chương 120. 476](#)

[Chương 120. 493](#)

[Chương 121 Sáng sớm ôn lại 498](#)

[Chương 122 Cô gái ngu xuẩn. 508](#)

[Chương 124 Ta đem mình tặng cho người 513](#)

[Chương 124 Bí mật. 525](#)

[Chương 125 Ký ức. 538](#)

[Chương 127 cũng không rời đi nữa. 559](#)

[chương 128 lần này, ta đến bảo vệ người 568](#)

[Cuốn 2. 577](#)

[Chương 1. 577](#)

[Cuốn hai: thứ mười bảy chương. 727](#)

[Cuốn tam: thứ mười chín chương. 758](#)

[Cuốn hai: thứ hai mươi lăm chương. 818](#)

[Chương 40. 975](#)

[Chính văn đại kết cục \(một \). 1829](#)

[Chính văn đại kết cục. 1840](#)

[Phiên ngoại 1850](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh cuốn \(một \). 1851](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 2. 1856](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 3. 1865](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 4. 1874](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 5. 1884](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 6. 1888](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh cuốn \(thất \). 1892](#)

[Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh hoàn. 1903](#)

[Tặng kèm một tiểu cố sự 1. 1912](#)

[Tặng kèm tiểu cố sự 2. 1916](#)

[Phiên ngoại Toàn Cơ Thiên Tuế cuốn \(một \). 1926](#)

[Phiên ngoại Toàn Cơ Thiên Tuế cuốn \(hai \). 1937](#)

[Phiên ngoại Toàn Cơ Thiên Tuế 3. 1943](#)

Công phẩm tiên cơ: Bồn Vương ăn sạch nàng – Chiêu Hạ

Làm ebook: Ren Kouha

Editor:Lizivo

Thể loại tác phẩm: Tiên hiệp huyền tình, cung đình hậu tước

Nhân vật: Khuynh Anh, Lam Tranh, Trường Minh, Toàn Cơ

Giới thiệu vắn tắt tác phẩm:

Khi hấn đau lòng, nàng quyết định dùng đồ ăn an ủi hấn: “Em cho chàng ăn phía dưới nha.”

Hấn đáp: “Được.” Vì thế, tự tay nhắc váy của nàng.

Lúc hấn nhàm chán, nàng cùng hấn nói chuyện phiếm: “Hôm nay chàng đã làm những gì?”

Hấn đáp: “Nàng.” Vì thế nàng run rẩy, lại nói tiếp “Còn muốn thêm một lần.” mà bị bỏ nhào vào ngay tại chỗ.

Hấn bị người ngờ vực vô căn cứ, nàng chạy tới đâm thọc: “Bọn họ nói chàng là hung thần nhân gian đó! Cho nên em đánh bọn họ một trận.”

Ánh mắt hấn híp lại, đáp: “Ngoan.” Vì thế nắm lấy nàng, áp dưới thân, cho nàng tự thể nghiệm cái gì gọi là ‘hung thần nhân gian’ chân chính.

Một câu giới thiệu vắn tắt: Ủm, chuyện xưa của một cô gái bị cho là công phẩm đưa lên trời, sau đó bị tên vô lương ăn luôn =v=

Mục lục

Cuốn 1

Quyển 1

Chương 1 Ta là công phẩm?

Trong ánh trăng mờ, Khuynh Anh dường như nghe thấy có người nói chuyện ở bên tai nàng. Đầu đau muốn nứt, giống như là muốn nổ tung, thật vất vả mở to mắt, lại mơ hồ thấy hai người lùn mặc áo choàng ở bên cạnh nhích tới nhích lui, thấy nàng tỉnh, càng nháo lợi hại hơn.

“Nàng... nàng động!!!”

“Công phẩm ở tiên đài truyền lên thậm chí có cả nhân loại!! Vẫn còn sống!”

“Làm thế nào đây! Làm thế nào đây! Làm thế nào đây!!”

“...”

Rốt cục, Khuynh Anh thật sự không cách nào tiếp tục nằm ngay đơ như vậy nữa, đi xuống, nhẹ xoa giữa lông mày, chậm rãi ngồi dậy.

“A a a a!!! Nàng ta sắp tới!!!”

“Không sạch sẽ, lui ra!! Không sạch sẽ, lui ra!!!”

Một người lùn trong đó liền tung ra một trận hoa tử vi, hương thơm nhất thời tràn ngập cả căn phòng, nàng không khỏi vươn tay, đón lấy vài đóa.

Đóa hoa mỏng manh chạm vào làn da, giống như là tuyết, nhẹ nhàng hòa tan.

Khuynh Anh mới chợt nhớ, trước đó không lâu, nàng được trưởng thôn chỉ dẫn, đi đến miếu Trường Sinh giữa sườn núi cầu phúc cho bà nội đang bị bệnh, mà qua một ngày nữa, phải đem bà nội đến bệnh viện lớn trong thành phố tiến hành trị liệu chính quy. Nhưng bà của nàng lại ở nông thôn, đối với thần thánh có một loại sùng bái đặc thù, Khuynh Anh không lay chuyển

được ý muốn làm lễ tạ thần, mới phải một mình lên núi.

Nếu có thể phù hộ bà nội thân thể bình an, thì căn bản không có gì.

Nhưng vấn đề ở chỗ, lúc nàng cúi người quỳ lạy ở trên nệm, đột nhiên có một ánh sáng chói mắt từ chung quanh tản ra. Nàng chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, ngất đi.

Mà Khuynh Anh nhớ được, tại chung quanh miếu thần kia, cũng mọc đầy hoa tử vi hồng nhạt như vậy.

“... Xin hỏi...” Nàng muốn đứng lên, cần hỏi rõ đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra.

“Oa oa oa!!! Vật ấy rất dị bản! Không thể tinh lọc!!!!” Bọn họ phản ứng còn kịch liệt hơn nàng.

“Nhanh đi báo cáo cho Trường Minh điện hạ, công phẩm xâm lấn thần điện!! Công phẩm...!!!!”

“Đóng cửa lại!! Không được để khí không sạch sẽ làm ô uế thần điện!!!”

“Thị vệ! Thị vệ!!!”

Hai người lùn ôm thành một cục, sau đó nghiêng ngả chao đảo xông ra ngoài.

Cửa ‘kéo kẹt’ một tiếng, rồi gập gao đóng lại..., Khuynh Anh ngồi dậy ở trên giường, chậm rãi phân tích đoạn đối thoại của bọn họ.

Không sạch sẽ?

Thần điện?

... Công phẩm?

Nàng chớp chớp mắt, vô ý thức giật mình, chân đụng cái gì đó, phát ra tiếng va chạm.

Khuynh Anh hơi kinh sợ, nghiêng đầu vừa thấy, thì ra là đụng một cái chén sứ bên cạnh, trên chén sứ còn bày mấy quả táo và lê mà nàng rất quen thuộc.

Trên quả táo, còn có mấy cái lỗ nhỏ.

Đó là chỗ cắm nhang, lưu lại dấu vết.

Trước khi té xỉu, nàng từng ở trong miếu thờ sạch sẽ đến hạt bụi nhỏ cũng không có này này tìm kiếm chỗ có thể cắm nhang, cuối cùng lựa chọn loại trái cây xinh đẹp này.

Khuynh Anh cũng mới phát hiện, chỗ nàng nằm, căn bản không phải cái giường êm gì.

- cái này căn bản là này ở bên trong tòa miếu thờ, bàn dùng để tiến cống lễ vật!!! Té xỉu!

Chương 2 Bi kịch

Khuynh Anh từ trên bàn nhảy xuống.

Nghĩ đến bà nội còn đang ở dưới chân núi chờ nàng trở về, liền tùy tay cầm một quả trái cây bỏ thêm vào bụng có chút đói khát của nàng, quyết định bỏ qua hết thảy mọi chuyện vừa nhìn thấy, hiện tại phải làm, chính là lập tức phui phui tay, chạy lấy người.

Cửa gỗ không lồ khắc hoa, nàng vốn tưởng rằng phí chút sức lực là có thể mở, nhưng tay nàng chỉ vừa mới đụng vào, cửa đã chậm rãi mở rộng ra.

“Cửa tự động? Tân tiến như vậy?”

Khuynh Anh lơ đãng nhìn thoáng qua, lại nhìn ra ngoài cửa.

Có gió thổi qua.

Nàng dụi dụi mắt.

Lại dụi dụi mắt.

Ngoài cửa, đám mây không lồ lượn lờ bốn phía, nhìn ra trăm dặm, trắng xóa một mảnh. Tòa miếu thần nghiêm chỉnh này, dường như ở trên chín tầng mây. Cách đó không xa, còn có mấy tòa kiến trúc cổ xưa, đứng hòa vào trong tầng mây khác.

Có một đám mây phía trên, lại còn có hồ nước nổi lơ lửng, gợn sóng màu lam nổi lên từng đợt từng đợt, như một mặt gương không lồ, phản chiếu trọn vẹn cảnh vật mê ly huyền ảo này.

Nàng sợ run, nửa ngày, dường như mới nhớ tới cái gì, chậm rãi nhìn xuống.

Độ cao vô ngần, tầng mây sâu không thấy đáy chồng lên nhau, khắp nơi được màu xanh lam bao bọc.

Cảnh sắc xinh đẹp mà đồ sộ như vậy, Khuynh Anh lại chột dạ cả người.

Con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trong rừng rậm lúc nàng đi tới đâu?

Cây cối xanh um tươi tốt đâu?

Mấy khóm hoa tử vi mới nở đâu?

“Nàng đi ra!! Vật dơ bẩn dám mở cửa Thần Mộc, tự đi ra!!!!”

“Mau, mau bắt lấy nàng!!”

Đột nhiên tiếng kêu gào cắt ngang ý nghĩ của nàng, từ bên trong kiến trúc cổ ở phía trước có một đội người ngựa mãnh liệt phi ra, thân khoác áo giáp màu bạc, trong tay cầm thương dài bén nhọn, đâm nát đám mây mềm nhũn, vọt tới hướng nàng.

Cầm đầu, là một người vừa mới huyênh áo – tên lùn!!

Người mới là vật dơ bẩn!! Cả nhà người đều là vật dơ bẩn!!

Khuynh Anh theo phản xạ vươn chân ra, muốn thoát khỏi cái nơi khiến nàng phát điên này, nhưng thật không ngờ, đám mây mà bọn họ giẫm như trên đất bằng, nàng lại đạp vào hư không.

“A a a a – - - - -”

Khuynh Anh thét chói tai trong không trung.

Thân thể của nàng bắt đầu từ từ rơi xuống dưới.

“Xem... Cái kia là cái gì...”

“Từ tầng trời thứ bảy rơi xuống cái gì đó...”

“Hình như là một cô nương!!”

“... Ồ?! Sắp... sắp đụng trúng!!!! Mau, mau bảo vệ kiệu của hoàng tử điện hạ!!”

Một hàng đoàn xe xa hoa đang giẫm đám mây bảy sắc chậm rãi đi tới, trong đó được bảo vệ ở chính giữa, là cỗ kiệu màu vàng được bốn con ngựa bạch long kéo. Thân kiệu rất là rộng rãi, bốn phía chỉ dùng dây tơ lụa hơi mờ kết quanh, mơ hồ có thể gặp đến bóng dáng cao quý lười nhác nằm nghiêng bên trong.

Nhóm người hầu đối với cái tình huống đột phát này hoảng tay chân, muốn tăng tốc đi tới, đáng tiếc, đã không còn kịp rồi.

- rầm!!!!

Một tiếng vang.

Chung quanh một mảnh ngập trong tiếng kêu sợ hãi, vật thể không rõ như sao băng văng vào bên trong thân kiệu hoa lệ, màn che tơ lụa bị gió vén lên, cùng bay múa, hé ra một nam nhân có mái tóc dài màu vàng kim sáng ngời như ánh nắng.

Chương 3 Nụ hôn đầu tiên thống khổ

Khuynh Anh chảy hai hàng lệ mềm yếu xụi lơ ở bên trong.

Không biết rớt xuống lúc nào, cũng không biết hiện tại là ở nơi quỷ quái gì, tuy rằng bị rơi tự do, nhưng may mắn là nàng còn sống. Toàn thân cao thấp, trừ bỏ lá gan sắp bị rách, có vẻ như cũng không có cái gì bị hư.

“Nàng vẫn khỏe chứ?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một giọng nói mỉa mai hoặc câu người làm cho lòng người rúng động.

Khuynh Anh kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy cách mình không đến hai bước, có một nam nhân đang nằm.

Hắn mặc quần áo màu lam nhạt, nhưng khi nhìn lên, loại tơ lụa mềm mại này còn thua cánh tay tinh tế trắng như sữa lộ ra ngoài của hắn.

Một đầu tóc dài màu vàng miễn cưỡng rớt ở bên eo, dung mạo như ngọc, mũi thẳng cực kì, môi mỏng hồng, chính là đôi mắt như hổ phách rõ ràng là mỉm cười, lại hơi có ý lạnh làm cho người ta không dễ dàng thân cận.

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, đầu ngón tay có một chút ánh sáng hiện lên, đỉnh kiệu bị Khuynh Anh va đập làm hư lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Khuynh Anh sửng sốt, cũng không biết là do hắn thật xinh đẹp, hay là động tác của hắn vừa rồi rất không phải của con người.

Tóc vàng chói mắt của hắn gần như đậm mù hai mắt của nàng, nhưng nàng không dứt mắt ra được.

“Điện hạ!!!!”

Lúc nàng đang sững sờ, màn che chung quanh đã bị người ta vén lên cẩn thận, mà phía dưới quỳ một đồng người, trong đó bao gồm cả tên lùn vừa rồi mang binh lính truy đuổi nàng.

“Đào phạm lớn mật, mạo phạm Tam hoàng tử, tội thêm một tầng!!” Tên lùn chỉ vào Khuynh Anh phát run, ánh mắt nóng bừng hận không thể lập tức kéo nàng xuống chém thành tám khối. Hắn đập đầu một cái với mũi nam, lạnh lạnh nói: “Khởi bẩm điện hạ Lam Tranh, nàng này là công phẩm của thế gian, linh thể không cách nào tinh lọc, còn có ý đồ xông vào Thánh điện, tội không thể tha thứ!!!”

“Không cách nào tinh lọc sao?” Mĩ nhân tóc vàng cười tủm tỉm nhích lại gần, nâng cằm Khuynh Anh lên, ánh mắt nhìn không kiêng nể gì.

“Đúng vậy!! Điện hạ Lam Tranh, vật ấy cực kỳ dơ bẩn, Hoa thần đã ngăn trở ngăn không được!! Chúng thần đang muốn tóm nàng đi đến sảnh thẩm vấn và phán quyết, chờ điện hạ Trường Minh thẩm vấn và phán quyết...”

Người mới là công phẩm, cả nhà người đều là công phẩm!

Khuynh Anh nghe, đầu nổi đầy gân, đang muốn phát hỏa, gương mặt gần trong gang tấc kia lại đột nhiên nở nụ cười: “Ta có vẻ như... Cũng nên chia sẻ chút công việc với ca ca đi...”

Khuynh Anh còn không kịp lí giải ý nghĩa của nụ cười làm cho người ta sờn tóc gáy này, chung quanh đã lao xao lên.

Môi bỗng nhiên bị chặn, hấn tách hàm răng của nàng, cái gì đó dò xét tiến vào, nàng giãy giụa, đầu lưỡi lại bị quán lấy, ý nghĩ trống rỗng, chung quanh cũng trống rỗng, tứ chi bỗng dưng có một luồng khí bao phủ, máu và xương cốt phảng phất như có cái gì đó đang bị lấy ra, cái loại đau đớn da thịt bóc ra này khiến nàng gần như ngất đi.

Khuynh Anh chưa từng nghĩ tới, cảm giác của nụ hôn đầu tiên còn khó

chịu hơn cái chết.

“Xem, hiện tại sạch sẽ.”

Hắn cười tủm tỉm buông nàng ra, hai chân vô lực, nàng té ngồi dưới đất.

“Điện.... điện.... điện.... điện hạ Lam Tranh!! Ngài làm sao có thể để vật dơ bẩn ấy chạm vào thân thể cao quý của ngài!!! Này... này.... này...”

“Dong dài.”

Nam tử tóc vàng tên là Lam Tranh vươn lưỡi ra, liếm liếm khóe môi, cuối cùng nhìn nàng một cái, “Hương vị của nhân loại thì ra rất được, nếu nàng sống được, ta sẽ lại tới tìm nàng.”

Khuynh Anh chỉ cảm thấy sau gáy bị người xách lên giống con gà con, quăng xuống xe ngựa, lúc này đây, nàng không có giống như vừa rồi, xuyên qua tầng tầng đám mây rơi xuống dưới.

Thế nhưng, đầu óc nàng choáng váng, tầm mắt đã tối sầm.

Nàng ngã vào phía trên đám mây, chìm sâu vào bóng tối.

Chương 4 Tên lùn chết bầm

Ba canh giờ sau.

Khuynh Anh ngồi xồm trong phòng giam, bị đoạt nộ hôn đầu tiên không nói, lúc té xỉu còn bị người xách lên nhốt vào đại lao, nơi này mỗi một cái song sắt đều to hơn cánh tay của nàng, tỷ lệ trốn thoát hoàn toàn là số không.

Mà nàng cũng rốt cục đã tiếp nhận một sự thật, nàng không phải đang nằm mơ.

Nàng đi tới một cái thế giới ù ù cạc cạc, mà ở thế giới ù ù cạc cạc này, nàng bị coi là công phẩm giống quả táo quả lê, cuối cùng còn rơi vào một cái kết cục ‘dơ bẩn’ + ‘đào phạm’ + ‘bị nam nhân xâm phạm’.

Khuynh Anh che mặt lăn trên đất, giằng co cả một ngày, vừa mệt vừa đói, trên người lúc đến mặc áo sơ-mi quần jeans, giày trên chân bởi vì lúc rơi xuống tầng mây chỉ còn lại một chiếc, quả thực chặt vật không chịu nổi.

“Điện hạ Trường Minh, nàng đó là công phẩm mưu toan xâm nhập thần điện.”

“Không chỉ có như thế, còn làm ô uế thánh thể thuần khiết cao quý của điện hạ Lam Tranh...”

Hai giọng nói quen thuộc vang lên.

Khuynh Anh nhảy dựng lên, nghe răng nhếch miệng vọt tới cửa phòng giam, toàn bộ mặt dán dính trên song sắt, trừng mắt người bên ngoài đang chậm rãi đi đến, quát: “Hai người các ngươi nói hưu nói vượn, tên lùn chết bầm!!!”

Nhất thời một mảnh hoang vu tĩnh mịch.

Hai cái vóc dáng nhỏ bị Khuynh Anh trừng mắt mang bộ dáng bị sét đánh, cả người run run, sắc mặt tro tàn.

Hoa thần bọn họ vốn trời sinh khéo léo, cao không bằng một nửa người thường. Mà trời sinh bọn họ mang tính kiêu ngạo, tự coi mình là tinh xảo đặc sắc.

Tên lùn chết bầm – tên lùn chết bầm – tên lùn chết bầm... Sống hơn một ngàn năm, chỉ sợ chưa từng nghe bốn chữ thương tổn người này.

Hai khuôn mặt trắng non mềm mại đồng thời lộ ra biểu tình sắp rơi lệ.

“Ô oa oa oa oa oa... điện... điện hạ Trường Minh... Ngài phải làm chủ cho chúng thần đi!”

Hai hoa thần quỳ rạp xuống đất, gào khóc.

Mà Khuynh Anh rốt cục chú ý tới, đứng ở giữa bọn họ, còn có một nam nhân thân hình cao gầy.

Bởi vì nhà tù u ám, nửa gương mặt của hắn gần như ẩn ở trong bóng tối, nhưng mặc dù như thế, vẫn là không cách nào che dấu khuôn mặt làm cho cảnh vật bốn phía ảm đạm thất sắc của hắn, cùng với mỗi động tác giơ tay nhấc chân, làm cho người ta tự giác thấy mình hèn mọn.

Nàng nhìn vào mắt hắn, một màu phỉ thúy nhẹ nhàng như có thể đoạt hồn phách người ta. Vài sợi tóc đen dài vương vấn ở bên gương mặt hắn, yên lặng, lạnh như băng.

Một loại cảm giác hít thở không thông trào lên trong lòng.

Gần như có thể đông lại vạn vật thế gian.

Nhưng lại quen thuộc như thế... Làm cho người ta không rét mà run.

“Thả ta đi ra ngoài, ta phải về nhà.” Khuynh Anh quay mặt, làm bộ trấn định.

“Người tới từ nơi nào? Ai sai khiến người?” Giọng nói nam nhân trầm thấp như là bóng đêm, lại vẫn nhẹ nhàng cuốn hút, từng tiếng gằn đập vào trong lòng Khuynh Anh.

“Mắc mớ gì đến người? Ta không phải là công phẩm gì đó! Ta chỉ là tới cái thần điện rách kia cầu phúc cho bà nội ta!!!! Các người nghĩ sai rồi! Thả ta ra ngoài đi!!”

Nam nhân hơi hơi nheo mắt, ngón tay nâng lên, ở trong không khí phát nhẹ một chút, một luồng ánh sáng trắng hiện lên, một quyển sách cổ khổng lồ liền nổi lên trước mặt hắn, từng trang sách bay qua, ghi lại kỹ càng toàn bộ tư liệu về điện Trường.

Mà trong đó, một trang gằn nhất.

Nhân giới năm bảy trăm ba mươi tám.

Thiếu nữ Khuynh Anh cầu xin cho bà nội nàng sống lâu trăm tuổi, thân thể kiện khang, vạn thọ vô cương, hạnh phúc cả đời.

Chương 5 Ngọc Hoàn

Ngón tay Trường Minh di động đến trên hai chữ ‘Khuynh Anh’, nhưng, là trống rỗng, về quá khứ của nàng, về tương lai của nàng, vài lời cũng không có.

Ngón tay của hắn tụ lực, nhưng cũng không cách nào tìm ra bất kỳ nội dung gì.

Lông mày tuấn tú hơi hơi nhăn lên, mắt nhìn về phía Khuynh Anh.

“Người... người muốn thế nào?!!” Khuynh Anh lui ra phía sau mấy bước, thủ thế.

Trường Minh dừng một chút, đưa ngón tay dờ đến phía trên tên của người già được nàng cầu phúc, trên trang sách, nhẹ nhàng nổi lên một cái bóng.

“Bà nội!!”

“Tuổi thọ của bà ấy sắp hết.”

“Miệng xui xẻo! Bà của ta sống còn lâu!!!” Khuynh Anh trừng to mắt, lửa giận sáng quắc.

“Nếu người nói cho ta vì sao người đến, như thế nào tới nơi đây, ta liền có thể thỏa mãn nguyện vọng cầu xin của người, ban thưởng cho thân nhân người đầy đủ tuổi thọ, cuộc sống sung túc.” Hắn nhẹ nhàng nhìn nàng, nhẹ phát tay, sách cổ biến mất.

Khuynh Anh nhếch nhếch miệng, “Nếu ta biết, ta nhất định sẽ không ngốc như vậy, bị mấy người quái dị các người bắt lại.”

“Nữ nhân vô lễ, há có thể nói chuyện như thế với điện hạ Trường Minh!!” Hoa thần không thể nhìn được nữa, chỉ vào Khuynh Anh răn dạy.

“Câm miệng, tên lùn chết bầm.” Khuynh Anh chống nạnh, dùng chiều cao của mình nhìn xuống khinh bỉ hẳn.

Hoa thần đờ người, sau một lát, rút cục che mặt, trốn một góc khóc thút thít.

“Ta không quản các ngươi là loại người nào, nhưng các ngươi yên tâm, ta không có bất kì hứng thú gì với các ngươi!! Muốn xóa trí nhớ hay là điều kiện gì khác đều tự nhiên làm đi, chỉ cần có thể trả ta về! Ta một khắc cũng không muốn sống ở chỗ này!!!!”

Khuynh Anh vốn nghĩ bất cứ giá nào, vô luận như thế nào, người ta đều có phương pháp bàn bạc thỏa thuận với nhau. Cho dù là chộc giận khối băng lớn trước mặt này, nàng cũng không cần ngồi chờ chết như vậy.

Nhưng phút chốc, một luồng ánh sáng rơi đến bao phủ, Khuynh Anh sửng sốt, chỉ thấy một chiếc nhẫn Ngọc Hoàn đã đeo trên ngón tay nhỏ bé của nàng, toàn thân chiếc nhẫn xanh biếc, đụng vào làn da làm nàng thấy lạnh lẽo.

“Đây là cái gì?!!” Nàng dùng sức tháo, lại tháo không được.

Nàng muốn đập nát nhẫn, lại ở lúc vung tay vào song sắt, bị một sức mạnh vô hình như gông cùm xiềng xích lại.

“Chưa có tra rõ ràng vì sao ngươi có thể từ thế gian đến, ngươi cũng không thể rời đi, mà hành tung của ngươi, đều sẽ ghi lại ở trên nhẫn ngọc này.”

Trường Minh đứng rất xa trước mặt nàng, ngón tay phẩy nhẹ, tay nàng bị hút trở về.

“Ta sẽ không hạn chế người ở trong thành Dao Quang tự do hoạt động, cũng sẽ an bài cho người một chỗ ở, nếu như người chỉ là vô tình xâm nhập, ta sẽ cho người đưa người về nhà, chính là, nếu có chút tâm cơ, hồn phách cùng thể xác của người sẽ tan tác.”

Cái gì gọi là không thể rời đi?

Cái gì gọi là... Hành tung của người, đều sẽ ghi lại ở trên nhẫn ngọc này?!!

Khuynh Anh còn chưa tỉnh hồn, chung quanh nam nhân dần dần hiện lên một luồng ánh sáng, trở nên trong suốt.

Người chung quanh quỳ xuống, đập đầu chạm đất: “Cung tống hoàng tử điện hạ!”

“Ồ... Ồ?! Người chờ một chút!!” Khuynh Anh rốt cục tỉnh táo lại, phát điên nắm lấy hai song sắt hét lớn: “Người chờ một chút cho ta!!!! Ta không cần ở nơi này!! Ta không cần đeo cái máy giám thị đáng ghét này!! Đây, này!!! Ta phải về nhà!!!!!!.....”

Chương 6 Giày

“Già Diệp, người nói, giày nhân loại là bộ dáng thế này sao?” (Già Diệp không già, hắn chỉ mang họ ‘Già’ thôi)

Điện Thiên Xu vô cùng hoa mỹ, một nam tử tóc vàng sáng chói chống tay vào đầu, mà trong khay gắm cách hắn không xa, đặt một chiếc giày nhỏ, trên giày không có châu báu trang sức, cũng không tinh xảo, nó ở trong thế giới tiên cảnh đẹp như tranh vẽ này, có vẻ vô cùng bình thường.

Già Diệp ngẩn người, nếu hắn nhớ không lầm, chiếc giày này, là của cô nương nhân loại hôm qua làm rơi.

Hắn nhíu mày, nói: “Điện hạ, thần không nhớ ngài có ham mê như vậy.”

“Thì sao?”

Khóe môi Lam Tranh hiện vẻ cười nhạt, ngửa người tựa vào ghế nệm, ngón tay vừa động, chiếc giày nhỏ đã từ trong hộp gắm bay ra, dừng lại ở trước mặt hắn.

“Chân của nàng thật nhỏ, còn không to bằng bàn tay của ta đâu.”

Con người màu hổ phách nổi lên một chút hứng thú, “Ta cực kì muốn.”

“Nó?” Ánh mắt Già Diệp rồi rằm nhìn chiếc giày.

Từ hôm qua khi điện hạ hít vào một ngụm khí dơ bẩn của phàm nhân, hành vi trở nên cổ quái, lúc này đây, còn muốn giữ giày của một phàm nhân!

Cũng may ngày hôm nay ngoài điện thời tiết sáng sủa, như thế tâm tình của vị hoàng tử điện hạ quái tính quái tình bây giờ hình như vô cùng xán lạn.

“Ta muốn đi đến cung của tử tử, nói cho tử ấy biết chuyện người phạm đến đây.” Lam Tranh đứng lên, thả giày lại trong khay, cho cung tiên bung xuống cất vào Tàng Bảo Các. Đột nhiên có một món đồ chơi tốt như vậy, không có lý do gì không để hoàng tử mình góp mặt.

“Điện hạ, ngài mới từ hồ Thiên Xu trở về, nguyên khí tiêu hao còn chưa khôi phục, hẳn là nên nghỉ ngơi thật tốt.”

“Người dám ngăn cản ta?”

“... Không dám.”

Già Diệp vỗ trán rời khỏi điện Thiên Xu, đi thu xếp xe ngựa.

Tử tử của Lam Tranh điện hạ là tân nương sắp gả đứng đầu phương bắc, cũng công chúa Toàn Cơ cao quý nhất. Chỉ bất quá về vị công chúa điện hạ này... Già Diệp thu hồi trí nhớ có chút thống khổ, mọi cách không muốn nhớ lại.

Phía đối diện lại bay tới một linh điều màu vàng, hẩn nheo mắt, giơ cánh tay lên, linh điều liền nhu thuận đậu vào trên khuỷu tay hẩn, chỗ bàn chân, có cột một cái vòng ngọc thật nhỏ, đây là ấn ký của đại hoàng tử điện hạ.

“Gọi Lam Tranh đến điện Ngọc Hành.”

Chim hé miệng, cũng là cùng là một thanh âm lạnh băng, y như cái mặt lạnh.

Đại hoàng tử trời sinh lãnh đạm, Tam hoàng tử lại tùy hứng ham chơi, là vì hai người là anh em cùng cha khác mẹ, hoặc là vì điện Ngọc Hành cùng điện Thiên Xu cách xa nhau, bọn họ rất ít gặp mặt.

Dùng linh điều truyền lời, nhất định là có việc lớn.

Việc này có thể giúp điện hạ Lam Tranh không thể dây dưa về vấn đề của

phàm nhân kia, còn có thể nhờ điện hạ Trường Minh thuận tiện quét sạch hơi thở không sạch sẽ dính ở trên người điện hạ.

Chủ yếu nhất là, không cần phải đi điện Toàn Cơ chịu tra tấn.

Sương mù trong lòng Già Diệp nhất thời trở thành hư không, bước chân nhẹ nhàng mang theo linh điều đi trở về.

“Điện hạ!!”

Hắn đẩy cửa ra, đang lúc rạng rỡ muốn nói cho chủ tử nhà mình tin tức này, lại phát hiện, điện yên tĩnh vô cùng.

Bóng dáng so với thần Thái Dương còn cao quý xinh đẹp hơn, sớm đã biến mất.

Chương 7 Phù Liên

Mà lúc này, trên đường lớn.

Khuynh Anh mang khuôn mặt ủ rũ đi theo người bên cạnh về phía trước.

“Nghe nói nàng còn đắc tội với các Hoa thần vốn tự cao?! Ha ha ha ha ha...”

Cười sắp chảy nước mắt chính là một mỹ nhân, từ lao ngục ra ngoài đường, nàng đã cười như thế không dưới mấy mươi lần. Mà nàng cũng là nữ thần quan phụ trách an bày chuyện ngủ nghỉ của Khuynh Anh – Phù Liên.

“Bất quá không có vấn đề gì, về sau... ha ha ha...” Phù Liên lau khóe mắt, vốn định nghiêm chỉnh nói đôi lời, nhìn đến mặt Khuynh Anh, lại ‘phụt’ một tiếng phun cười.

Khuynh Anh co gập khóe miệng, trên đường náo nhiệt, nàng thật sự là không muốn mình bị người ta nhìn quá mức.

Chỉ vì là một nhân loại, mái tóc quá mức đen của nàng so với những mái tóc đủ màu đủ dạng còn chiếu lấp lánh trên đường, đã hết sức đặc biệt. Hơn nữa nữ nhân bên cạnh này có bộ ngực to đến cỡ F, khi nàng ta cười rộ lên, là cao thấp xóc nảy. Quả thực mãnh liệt từng đợt từng đợt!

Phù Liên có một mái tóc gọn sóng xõa đến eo, quần trắng nửa che nửa đây. Cả người cao gầy, cho dù bỏ vào trong một đám người, cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra nàng ta.

Mà tiếng cười của nàng càng là thu hút tất cả mọi người trên đường nhìn sang.

Khuynh Anh vô cùng muốn tìm một cái động chui vào.

“Đây là thành Đông Phương Trường Sinh, ở trong thần tộc, cai quản tuổi thọ cùng phúc vận, mà nơi nàng đến là tầng trời thứ bảy, cống phẩm của phàm nhân đều gửi đến đó.”

Phù Liên rốt cục ổn định cảm xúc, lôi kéo Khuynh Anh giảng đông giảng tây: “Nhân giới cùng Thần giới chính là hai thế giới song song, mà chủ thần điện chia làm bốn tòa thần đô đông nam tây bắc, ai có nhiệm vụ người này, cùng nhau duy trì cân bằng. Truyền thuyết kể lúc sáng tạo thế giới, Thần Nông liền lập kết giới, không cho phàm nhân phép đi lên, cũng không cho phép người Thần giới đi xuống, trừ phi có chủ thần cùng với bốn đại nguyên lão cho phép.”

Khuynh Anh rất là phát điên: “Ta làm sao trở về?!!!”

“Trở về làm gì, lâu rồi ta chưa từng thấy qua người thú vị như nàng vậy, ta sẽ không bạc đãi nàng.” Phù Liên cười tủm tỉm, cúi đầu vươn tay, nhẹ xoa tóc Khuynh Anh giống như chà đạp con mèo nhỏ.

“...”

Bị đối phương sử dụng ưu thế chiều cao đàn áp ngay lập tức, cùng với việc bị coi như là đồ chơi, tâm tình Khuynh Anh vô cùng sa sút.

Phù Liên lại kéo nàng qua, cực kỳ tự nhiên khoác vai nàng, dùng tư thế bạn tốt kê vai sát cánh, chỉ chỉ về một vùng phía xa.

“Đó chính là điện Trường Sinh, là chỗ ở của thần Đông Phương.”

Khuynh Anh ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy chỗ chân trời xa xôi, có một tòa thành trì huy hoàng, như là bị ánh sáng chói mắt bao vây, long trọng, trang nghiêm, ở bên trong bầu trời xanh, đồ sộ đến hít thở không thông.

“Rất đẹp đúng không, nhưng nàng không đi được.”

“...” Ta cũng không muốn đi. Khuynh Anh nổi gân đen đầy đầu nhìn nàng.

“Thế nhưng, cũng không phải toàn bộ đại thần đều cách xa chúng sinh như vậy, thần Đông Phương có ba đứa con, đều ở trong thành Dao Quang này.” Phù Liên dừng một chút, chỉ mảnh đất phía đông: “Gần nhất là điện Thiên Xu, đó là cung điện của Tam hoàng tử Lam Tranh, nàng nhìn thấy đám mây trên đỉnh kia chưa?”

Khuynh Anh nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên không cách đó không xa, có một đám mây trắng không bình thường, dưới đám mây, là thế giới khác với chung quanh. Rõ ràng bây giờ trời sáng sủa, bên trong lại là một mảnh âm u, vô cùng dọa người.

“Đó là đám mây đen hạ Lam Tranh dùng pháp thuật biến hóa ra, mà thời tiết biểu hiện tâm tình của ngài, nghe đồn, là ngài ngại nhóm thần quan trong cung quá ngốc, xem không hiểu sắc mặt của ngài, mới dùng phương pháp này nhắc nhở bọn họ nên làm cái gì, không nên làm cái gì.”

“...”

Chương 8 Màu tóc

“Thế nhưng, có thể làm cho điện hạ Lam Tranh tự mình quét sạch hơi thở nhân giới cho nàng, hơn phân nửa nữ tử thành Dao Quang sẽ ghen tị nàng muốn chết.” Ánh mắt Phù Liên dừng ở trên môi Khuynh Anh: “Nói không chừng, còn có người xông tới cướp đi nụ hôn ấy từ môi nàng, cho dù không trực tiếp hôn mình, nhưng gián tiếp thì cũng mãn nguyện rồi.”

Nói tới đây, ven đường thực có mấy nữ nhân núp ở sau cửa sổ lặng lẽ nhìn, Khuynh Anh theo phản xạ bịt kín miệng mình.

Phù Liên ôm bụng cười lên ha hả: ”Nàng thật thú vị, Khuynh Anh.”

“ ... ”

“Ha ha... Ở phía đông, là phủ của Nhị hoàng nữ công chúa Toàn Cơ, mà xa nhất là của đại hoàng tử Trường Minh.” Phù Liên vừa lau nước mắt, vừa tiếp tục nói: “Đại điện hạ thích yên tĩnh, cũng không thường ra ngoài, cho nên rất ít khi nhìn thấy ngài, mà điện hạ Lam Tranh tuy rằng hiếu động, nhưng cũng không thích đi ra ngoài, nếu muốn thấy ngài, cũng thật là khó, về phần công chúa Toàn Cơ, ngài sắp xuất giá rồi, không thể ra ngoài.”

Chưa gì đã gặp hai người có địa vị cao quý mà thường dân ít khi được gặp, cũng không biết đây thật cùng là may mắn hay bất hạnh.

Khuynh Anh vô lực kéo kéo váy mặc trên người.

Quần Jeans cùng áo sơ mi lúc trước bởi vì rất làm cho người ta chú ý mà phải thay, để có thể đi lại ở chỗ hoàn toàn xa lạ này.

Không biết lúc nào, đã đến chỗ ở mới.

Đây là một cái nhà bình thường, Phù Liên dẫn nàng đi đến phòng của

nàng.

“Khuynh Anh, nàng ở cách vách ta, nhưng mà, nàng cũng có thể qua phòng ta cùng ta ngủ nha.” Phù Liên đi ở phía trước, mấy tỳ nữ nghênh diện đi ngang đều sẽ hơi hơi cúi đầu, nâng váy hành lễ với nàng.

Mà làm lễ xong, nhìn đến Khuynh Anh ở phía sau, đều sẽ lộ ra biểu cảm hơi quái dị.

“Không cần để ý.”

Khuynh Anh bị nhìn chăm chăm, cả người không thoải mái, Phù Liên quay đầu lại, chờ nàng: “Màu tóc nàng thật đẹp, bọn họ là đang ghen tỵ.”

“... Ghen tị?”

“Ở Thần giới, màu tóc càng thuần khiết, tượng trưng cho địa vị càng cao, tóc Trường Minh diện hạ so với đêm tối còn đen hơn, mà tóc Lam Tranh diện hạ là màu vàng chói mắt, hai hoàng tử diện hạ đều có mị lực vô địch!”

“Vậy công chúa Toàn Cơ thì sao?” Khuynh Anh đột nhiên hỏi.

Phù Liên dừng một chút, giống như không ngờ rằng Khuynh Anh hiểu học như vậy, cười, thần bí nói: “Nàng muốn biết?”

“...” Kỳ thực, không biết cũng không có vấn đề gì.

“Nàng sẽ biết.” Phù Liên cười xấu xa, “Chỉ cần nàng nguyện ý ở lại giúp ta.”

Khuynh Anh quay đầu, yên lặng đi về phía trước.

“Ha ha... Thế nhưng, Khuynh Anh, ta muốn nói cho nàng biết một việc khác tương đối quan trọng, trong một ngàn năm nay, ở Thần giới, chỉ có ba người có được màu tóc đen xinh đẹp như vậy.”

Phù Liên cười, khoác lên tay Khuynh Anh: “Một là Trường Minh điện hạ, một là mẹ của ngài Mục Hòa thiên thần nương nương, mà một người còn lại, là người ngài từng yêu.”

Khuynh Anh hơi hơi ngẩn người.

Trường Minh.

Chính là người đàn ông so với sông băng còn lạnh lùng hơn sao.

Thì ra hẳn chỉ có gương mặt tê liệt, ở phương diện khác, vẫn là bình thường.

“Nhưng người yêu của ngài đã chết, hơn nữa, sau khi nàng chết, không ai biết hồn phách nàng đi nơi nào, ngay cả điện hạ Trường Minh tìm sáu trăm năm, cũng không có bất kì tin tức gì...” Phù Liên khom người xuống đến gần Khuynh Anh một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Mà nàng xuất hiện tại Thần Vực, là người thứ tư có màu tóc đen động lòng người như vậy.”

Chương 9 Nhờ phúc của nàng, về sau nhất định sẽ rất náo nhiệt

Khuyneh Anh vội vàng xấu hổ khoát tay: “Ồ chỗ chúng ta, người người đều tóc đen, ta chẳng qua là đi lầm vào đây, phải đi về.”

Phù Liên cười tủm tỉm nhìn nàng một cái, cũng không nhiều lời, cuối cùng khoác vai của nàng đi đến một căn phòng gần phía trong, nơi này bố trí đơn giản nhưng không mất tao nhã, đến cái bàn cái ghế đều lộ ra tiên khí lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng là ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của bản thân mình.

Khuyneh Anh thấy cảnh sinh tình, yên lặng rơi lệ.

“Về sau nơi này chính là phòng của nàng.” Phù Liên lấy một cái chìa khóa nhỏ cùng một túi tiền bỏ vào trong tay Khuyneh Anh, “Cuộc sống ở nơi này cùng phạm giới kỳ thực cũng không quá khác nhau, muốn mua gì đó trên đường đều có thể mua được, nhưng mà, trước khi điện hạ Trường Minh bỏ lệnh cấm cho nàng, nàng không thể rời thành Dao Quang này.”

“Ừ.” Khuyneh Anh mát mát gật đầu.

“Thần giới kỳ thực cũng rất tốt, so với nhân gian, nam nhân Thần giới đều là đệ nhất mỹ nam, nếu nàng có nhìn trúng ai liền nói cho ta.” Phù Liên cười quyến rũ: “Nghe nói những năm gần đây, phạm nhân đặc biệt thích khâu vị nặng, nàng có yêu cầu đặc thù gì, ta nhất định tìm ra cho nàng.”

“... Nàng thật sự suy nghĩ nhiều rồi...” =_ =|||

Đang nói, bất thành linh, trước mặt xuất hiện một trận Càn Khôn màu vàng, rồi sau đó ánh sáng chậm rãi tụ tập, cuối cùng biến hóa ra bộ dáng một thiếu niên.

Tóc của hắn gồm màu đen và màu rậm nắng, tay nâng một hộp gấm.

“Nam Huân?” Phù Liên chớp chớp mắt: “Thị thần bên cạnh điện hạ Trường Minh đại giá quang lâm, thật sự là hiếm có, đã lâu không gặp, khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi thật sự là càng ngày càng mặn mà, cho tỷ tỷ hôn một cái nhé?”

Khuynh Anh thật kính nể bộ dáng lưu manh tung hoành của Phù Liên, nhưng Nam Huân dường như sớm đã thành thói quen, vô cùng trấn định.

“Thần quan Phù Liên, đây là vật điện hạ Trường Minh đưa tới cho tiểu thư Khuynh Anh, hơi thở của nàng tuy đã tinh lọc, nhưng bản thể yếu ớt, không thích ứng được với linh khí Thần giới, mà hôm nay có trăng tròn, nữ thần Nguyệt Quang sẽ chúc phúc cho, tiểu thư Khuynh Anh chỉ cần vào giờ tý tối nay tiến vào hồ Nguyệt lượng tắm rửa, cũng đủ bảo tồn bản thể một trăm năm.”

Nam Huân đưa mâm tới, mặt không chút thay đổi, cùng một cái khuôn mẫu với chủ nhân của hắn.

Khuynh Anh lại chấn kinh: “Một trăm năm?!!! Ta còn phải ở một trăm năm?!!”

Nam Huân nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, quay đầu nhìn về phía Phù Liên: “Như thế, cáo lui.”

Khuynh Anh bị cái nhìn này làm tổn thương, đứa nhỏ đáng chết, quả thực giống chủ nhân hắn không coi ai ra gì!!! Bản thân mình bị cho là công phẩm đưa lên trời, còn bị giam, tại sao phải trải qua đãi ngộ như vậy!!

Vừa nghĩ đến Trường Minh, một tia đồng tình vừa hình thành lập tức tan biến, loại tính cách đáng giận này, tìm không thấy vợ là xứng đáng! Cô đơn tịch mịch cả đời là xứng đáng!

Ngay lúc Khuynh Anh hung hăng oán thầm, Nam Huân đã biến mất

trong trận pháp.

Ánh sáng biến mất, căn phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Phù Liên xốc cái khăn gắm trên khay lên, nhìn nhìn nội dung trong mâm, liếc nhìn Khuynh Anh còn đang đắm chìm trong cảm giận, phút chốc như là hiểu được cái gì.

“Nhờ phúc của nàng, Thần giới về sau nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Nàng vỗ vỗ bả vai Khuynh Anh, nụ cười bí hiểm chợt lóe rồi biến mất.

Chương 10 Không thể nói lý

...“Nhờ phúc của nàng, Thần giới về sau nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Mãi đến buổi tối, Khuynh Anh vẫn không hiểu một câu này của Phù Liên.

Mà phiền não là, người nơi này căn bản không ăn cơm, Phù Liên cũng chỉ cho nàng mấy viên đan dược lấp đầy bụng, cũng đơn giản dặn dò một vài chuyện quan trọng, liền nâng váy đi làm chuyện của mình.

Thế nhưng, Khuynh Anh vô tình thấy được nàng bị một đoàn nam nhân vây quanh, Phù Liên cao ngạo đứng ở trong bọn họ, mang tư thế nữ Vương đại nhân... Mà nếu giao việc cho nhiều tùy tùng như vậy, nàng nhất định sẽ rất bận rộn.

Khuynh Anh cũng không muốn làm phiền người khác, đành phải yên lặng ngồi gần người trên ghế.

Cũng không biết người trong nhà thế nào, mình đột nhiên mất tích, mẹ có thể quy toàn bộ tội lỗi cho bà nội không?

Nam nhân tên là Trường Minh nói, tuổi thọ bà nội sắp hết, nhưng nếu biết tại sao mình có thể tới nơi này, hẳn có thể ban phúc lộc cho bà nội không?

Nhưng khiến nàng canh cánh trong lòng chính là, vì sao hôm nay đưa bé kia lại có thể nói ‘một trăm năm’ nhẹ nhàng như vậy?

Nghĩ đến đây, Khuynh Anh rồi rầm muốn ngồi trên đất giựt tóc.

Nếu quả thật phải đợi một trăm năm, thì có gì khác không thể về nhà chứ? Cho dù nàng đã hoàn toàn đã tiếp nhận việc mình bị cho là công phẩm đưa lên trời, nhưng cũng vô pháp chấp nhận mình sẽ lãng phí cả đời ở chỗ này.

Thăng đèn đèn hoa vừa lên.

Bóng đêm buông xuống toàn bộ thành Dao Quang, trời đầy sao, trăng tròn khổng lồ dường như chỉ cách trong gang tấc, ánh sáng tinh linh lay động khắp nơi, giống như ngàn vạn đèn lồng chiếu sáng trên bầu trời đêm.

“Ta là người thần quan Phù Liên giao phó dẫn đường cho nàng đi tới hồ Nguyệt Lượng.”

Một tiên tỷ không khách khí chút nào đẩy cửa vào, Khuynh Anh làm theo lời Phù Liên nhắc nhở, lấy bộ váy ở trong cái khay mặc.

May mắn vị diện hạ Trường Minh kia coi như không quá keo kiệt, lấy đi quần Jeans áo sơ-mi, liền đưa tới một bộ váy vừa người, chất liệu vải cũng thật thoải mái.

“Thật sao? Vậy làm phiền nàng.”

Khuynh Anh tận lực lễ phép, đi tới cửa, lại thấy tiên tỷ trừng mắt gần như sắp rớt tròng ra ngoài.

“Nàng... nàng... chiếc váy này từ đâu tới?!!!”

Giọng đôi phương cất cao, làm cho các tiên tử bốn phía ào ào ghé mắt nhìn sang.

“... Ồ?”

Khuynh Anh hơi xấu hổ, phát hiện mình lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người, nàng đành phải giả bộ tươi cười nói: “Là một đứa bé tên là Nam Huân đưa tới... Xin hỏi có vấn đề gì sao?”

Nơi thần tiên này, mặc váy bay tới bay lui cũng không phải một mình nàng, vì sao bọn họ giống như xem chuyện lạ vậy?

“... Không.” Rất cục, ý thức được bản thân mình thất thố, tiên tỳ miễn cưỡng đè lại cảm xúc kích động, “Đây là váy lưu ly trắng dùng tơ Tuyết Phách dệt thành duy nhất trong thành Dao Quang...”

“Nghe qua... Thật quý giá?” Khuynh Anh có chút không tin sờ sờ váy. Nghĩ tới lúc Phù Liên thấy gì đó ở bên trong cái khay, biểu tình có vẻ cũng như vậy.

Vốn là bất mãn vì tiên tỳ phải dẫn đường cho một phạm nhân, hiện tại càng ghen ghét.

Năm đó Vân Tuyết Chức Nữ dùng năm trăm năm tâm huyết mới hoàn thành xong, hơn nữa theo truyền thuyết là vật phẩm chỉ có tân nương của điện hạ Trường Minh mới có thể chạm, bây giờ lại mặc ở trên một người phạm cái gì cũng không biết!!

Hơn nữa! Nàng ta còn gọi đại nhân Nam Huân là đứa bé!! Thật sự là không thể nói lý!

Chương 11 Khuynh Anh, nàng thật sự là ngu ngốc một cách đáng yêu

Có chút không rõ bản thân mình đã làm sai điều gì, Khuynh Anh đành phải yên lặng cùng tiên tỷ hùng hổ đi về phía trước.

May mắn bây giờ là buổi tối, cũng không có nhiều người lui tới, rời khỏi cung điện, tiên tỷ liền đưa hai đóa sen trắng tới, cho Khuynh Anh cười một đóa, chậm rì rì đi tới hồ.

“Đến nơi này ta không thể đi nữa, không có chủ thần cho phép, nơi này không thể tùy tiện đi vào.” Tiên tỷ chỉ vào một đám mây phía trước, chua xót nói.

Khuynh Anh gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, đi vào bên trong.

Tiên tỷ đột nhiên gọi nàng lại, nói: “À, đúng rồi, muốn hấp thu linh khí của hồ Nguyệt Lượng, thì không thể mặc bất kỳ vật gì, nàng vấy cởi giao cho ta, ta ở chỗ này chờ nàng.”

“Ở chỗ này cởi?” Khuynh Anh trừng to mắt, đối với phương diện này, da mặt nàng mỏng đáng thương: “Không thể đi vào mới cởi sao?!”

“Không thể.” Tiên tỷ tức giận duỗi tay đến, đơn giản dùng thuật định thân, liền lột nàng không còn một mảnh, “Nhớ kỹ, toàn bộ đầu ấn vào trong hồ, nghẹn càng lâu càng tốt, không có nghẹn chừng một nén nhang thì chưa được trời lên.”

... Vì sao phương pháp này quỷ dị như vậy.

Khuynh Anh che mấy chỗ quan trọng chạy như điên về phía trước, đám mây mềm mại bao quanh chân trần, cách đó không xa, có hồ nước trong suốt như bầu trời xanh ban ngày, một vòng trăng tròn ảnh ngược trên mặt

hồ, lóe ra ánh sáng bạc trong veo.

Nàng dè dặt xuống nước, mọi nơi yên tĩnh, nước êm ả, làm cho người ta buông lỏng.

Nhưng nhớ đến lời căn dặn mới vừa rồi, nàng hạ quyết tâm, bịt mũi trầm mình xuống nước.

”Nàng thật sẽ nín thở?”

Một giọng nói gần như sắp không nín được cười đột nhiên vang lên.

Khuynh Anh sửng sốt, một ngụm nước vào yết hầu, nàng sắc chết đi sống lại. Thật vất vả thấy rõ người trước mặt, nhất thời kinh ngạc, nói: “Người... người! Người tại sao lại ở chỗ này!!!”

Đầu tóc màu ánh vàng rực rỡ kia, cho dù là hóa thành quỷ, nàng cũng nhận ra được!!

“Ta nói rồi, nếu nàng sống được, ta sẽ tới tìm nàng.” Lam Tranh khoanh tay đứng trên bờ, ánh mắt không kiêng nể gì dừng ở trên người Khuynh Anh.

“Ta mặc kệ người!!” Khuynh Anh phát điên, thân thể không ngừng trầm xuống, chỉ lộ cái đầu, nhưng hồ nước này trong veo, từ xa xa nhìn lại, hiệu quả như là mặc một lớp voan mỏng.

“Nàng thật là có tinh thần.” Lam Tranh nâng giọng lên, con ngươi màu vàng hổ phách nhiễm ý cười: “Nàng không biết sao, quần áo bình thường quả thật sẽ làm bẩn hồ Nguyệt Lượng, nhưng cái váy ca ca đưa cho nàng là dệt từ tơ tinh khiết nhất Thần giới, cho nên, nàng cũng không cần cởi sạch như vậy.” Hắn đi xuống nước, nhìn nàng cười.

“...”

“Còn nữa, muốn nữ thần Nguyệt Quang chúc phúc, chỉ cần đứng ở trong hồ một lát là được, vì sao... vì sao nàng ngốc đến thật sự nín thở vậy...” Lam Tranh gần như sắp cười ra tiếng.

Khuynh Anh vừa rồi đã ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông của tiên tỷ mấy ngàn lần, đang muốn cũng ân cần thăm hỏi tổ tiên của người trước mặt, hẳn đã đi đến trước mặt nàng.

“Người đồ chán ghét này! Tránh ra.” Khuynh Anh ôm hai tay che ngực, cắn răng nghiêng lợi lui về sau.

“... Chẳng lẽ ở nhân giới không có người nhắc nàng, không nên tùy tiện tin người xa lạ mới gặp lần đầu tiên sao? Huống chi là nữ nhân chỉ biết ghen tị?” Lam Tranh nhẹ nhàng cười lên, một đầu tóc vàng buông rơi ở trong hồ Nguyệt Lượng, một phần theo gió vương vẩn ở đầu vai bóng loáng của nàng.

Khuynh Anh tiếp tục trừng mắt, hung hăng trừng mắt.

Lam Tranh rốt cục cười ha ha, cúi đầu, tâm tình hết sức tốt cúi người nói ở bên tai của nàng: “Khuynh Anh, nàng thật sự là ngu ngốc một cách đáng yêu.”

Chương 12 Không cần cũng phải cần

Hơi thở nam nhân nhẹ nhàng phả ở bên tai.

Khueynh Anh không được tự nhiên lui ra sau, nước lạnh lẽo tràn qua bên eo, như là ngón tay hắt, từng điểm từng điểm quấn quanh thân thể của nàng.

“Người... người cách ta xa một chút!!”

Trong lòng nhất thời dâng lên hoảng hốt, Khueynh Anh muốn đẩy hắt ra, nhưng không biết từ lúc nào, nàng đã bị bức lui đến giữa hồ, ánh trăng bạc bao phủ lấy nàng, như những sợi tơ trắng.

“Nhưng mà Khueynh Anh...”

“Không có nhưng nhị gì! Chúng ta không quen!!!”

“Thật sự sao?” Điện hạ Lam Tranh hiếm khi không đuổi con mồi tới cùng, chỉ nhún vai, tiếc hận nói: “Kỳ thực, ta chỉ là muốn muốn nói cho nàng, nơi đó nước sâu.”

- – người đáng bị chém ngàn đao!!

Khueynh Anh còn chưa kịp phản ứng, chân đã chới với, nàng chìm vào đáy nước, bên tai tất cả đều giọng nói vỡ tan, bởi vì quá đột ngột, nàng bị sặc, còn nuốt mấy ngụm nước.

Lúc nàng nghĩ rằng thật sự bị chết đuối, lại bị một sức mạnh kéo lên.

Vừa ra khỏi mặt nước, Lam Tranh liền mang sắc mặt của nhà hảo tâm, lấy tay ôm ở hông nàng, cười híp mắt nói: “Nàng xem, ta lại cứu nàng một lần nữa.”

... Cũng không biết là ai làm hại!!

Khuynh Anh tức giận thở hắt hắt, một tay che ngực một tay lau nước trên mặt, cho dù không soi gương nàng cũng có thể biết bộ dáng mình chật vật như thế nào.

Nàng thật sự là buồn bực muốn đẩy hẳn ra, bắt đắ dĩ nước sâu không cách nào chạm đáy, lại càng không thể dùng cái tư thế bơi chó ở trước mặt nam nhân này để tự rước lấy nhục, đành phải cắn răng mặc hẳn ôm, thuận đường mượn tay áo rộng rãi của hẳn để che tầm mắt rõ ràng của hẳn.

“Ta... ta phải đi về!” Nàng chịu đủ cái địa phương quỷ quái này rồi.

“Trần truồng trở về hả?” Đôi mắt màu hổ phách Lam Tranh của cong lên: “Vừa rồi tiểu tiên tì kia đã cầm trộm váy của nàng đi rồi nha.”

“...”

Có lẽ là vẻ mặt muốn điên của nàng lại làm tâm tình vị hoàng tử điện hạ cao cao tại thượng này sung sướng, hẳn nhẹ nhàng dùng ngón tay lau bột nước vương trên lông mi nàng, nói: “Phúc vận Thần giới đều do ta quản, nữ thần Nguyệt Quang chúc phúc cũng không tốt bằng của ta, vạn thọ vô cương cũng không là cái gì, ta có thể cho nàng được trường sinh, vạn thọ, nàng muốn không?”

“Không cần!” Khuynh Anh lập tức đáp vô cùng kiên quyết.

Trầm mặc chỉ là trong nháy mắt, ngay sau đó, Lam Tranh nâng mày, phun ra vài chữ dễ nghe lại đáng đánh đòn: “Không cần cũng phải cần!”

Hắn nắm tay Khuynh Anh, đột nhiên cúi đầu hôn lên trán của nàng, một tia sáng hoàng kim từ trán của nàng nở rộ ra, nhanh chóng bao vây toàn thân của nàng.

Một cổ ấm áp vọt vào máu nàng, loại đau khổ xương thịt chia lìa trước

đây không lâu đã trở lại lần nữa, lỗ chân lông cả người Khuynh Anh đều kêu gào, nang muốn giãy giụa, nhưng dường như cả người đều bị hấn cố định, không thể động đậy.

Đồng tử trong nháy mắt trắng xóa, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng không nghe thấy, duy nhất có thể cảm giác được, là tóc mình càng ngày càng dài, vốn chỉ dài đến vai, giờ khắc này lại giống như dây leo bắt đầu tăng trưởng kịch liệt, cuối cùng tới bắp chân.

cover_aabb247d6334b5a5135f93e566e79a0b

Khuynh Anh sau khi được chúc phúc đây

“Đây mới là chúc phúc tốt nhất trong thần giới, Khuynh Anh.”

Môi Lam Tranh rời khỏi trán nang, lại lơ đãng dừng ở giữa lông mày của nang, từng chút từng chút đi xuống, lại chuồn chuồn lướt nước hôn chóp mũi của nang một cái.

“Nang làm sao để cảm tạ ta?”

Hấn dừng ở đôi môi nang, khoảng cách cực kỳ nhỏ. Nhưng Khuynh Anh đau nhức, tầm mắt trắng xóa một mảnh, thế nên này lúc gương mặt tuần tú đã sắp chạm sát vào mặt mình, nang cũng không phát ra một âm thanh nào, càng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ánh trăng nhu hòa, một trận gió nhẹ thổi qua, từng tầng sóng nước mơn trớn làn da của nang.

Chương 13 Đây đây đây, người đang làm cái gì?

Thẳng đến trên cánh môi chợt cảm thấy mềm mại, nhẹ nhàng chạm vào nhau, có vật gì đó liếm láp khước môi, thậm chí bắt đầu tính toán cạy mở hàm răng của nàng thăm dò vào trong, Khuynh Anh mới hoàn hồn, kinh ngạc.

“Đây... Đây đây đây!!! Người đang làm cái gì vậy!!!” Nàng dùng sức đẩy hắn ra.

“Nàng thật âm ỉ.” Lam Tranh lấy tay chế trụ cái gáy của nàng, ngón tay luôn vào trong mái tóc đen của nàng.

Hắn cúi xuống, môi lại muốn hạ xuống, ở lúc gần như đã chạm vào, Khuynh Anh chỉ cảm thấy thân mình chợt nhẹ, một tấm áo choàng vô hình bọc lấy nàng, ngay sau đó, cũng đã bị một sức mạnh mạnh mẽ kéo đi.

“Lam Tranh, đừng không nên ở trong đây.”

Mà theo khí thế kinh người kia xuất hiện, là một nam nhân thân hình cao gầy. Màu tóc tối đen của hắn bởi vì ánh trắng mà trở nên nhu hòa, nhưng đôi mắt kia vẫn yên tĩnh như cũ, tầm mắt sắc như dao, bức người ta hít thở không thông. Tiếng nói như là phá mặt sông băng, xa xôi mà đến.

Trong tay hắn cầm lấy tay Khuynh Anh cách cái áo choàng, đẩy nàng ra phía sau, không có nhìn lại lần thứ hai.

Nhưng là, lực đạo hắn cầm tay Khuynh Anh, gần như có thể bóp nát xương cốt nàng. Khuynh Anh đau đến chảy hai dòng nước mắt, muốn giãy giụa, nhưng bị người trước mặt áp bách, nàng chỉ có chỗ chịu đựng.

“Ca ca.” Ánh mắt Lam Tranh dừng ở chỗ tay bọn họ đan vào nhau, con người màu vàng nguy hiểm nheo lại, lại phút chốc cười rộ lên, nhìn về phía

Khuynh Anh, “Đệ vì sao không nên ở trong này? Ca có thể tới, nàng có thể tới, đệ vì sao không thể tới?”

Trường Minh nhấp nhẹ môi mỏng, ánh mắt lại sâu thẳm thêm vài phần.

Hai người cứ giằng co như vậy, nhìn nhau, nếu không nói trước hai người bọn họ là huynh đệ, Khuynh Anh nhất định sẽ cho là bọn họ có bí mật không thể nói, thí dụ như hận sâu như biển máu, hoàng thất tranh đoạt, ân cừ oán lục...

“Nàng bị cho là công phẩm đưa lên, từ đó là vật sở hữu của thần thánh, đệ thật thích, trong cung cũng chưa từng có tiên phi tiên tỳ hầu hạ, ca ca thay phụ hoàng cai quản điện Trường Sinh, vậy có thể ban nàng cho đệ, được chứ?”

Được cái rắc!

Khuynh Anh đứng sau Trường Minh cao lớn rắn rỏi tư thế oai hùng, dùng sức trừng mắt Lam Tranh, hận không thể trừng ra vài cái lỗ thủng trên người hắn.

Trường Minh không tiếng động đón nhận ánh mắt khiêu khích của Lam Tranh, lực đạo trên tay Khuynh Anh lại tăng thêm vài phần.

“Thân phận nàng không rõ, không được phép đứng ở trong cung điện hoàng tử.” Hắc rử mi xuống, ngón tay nói ra, “Nam Huân, đưa nàng trở về.”

Khuynh Anh còn muốn nói điều gì đó, nhưng Lam Tranh cười tủm tỉm nhìn về phía nàng, dùng ngón tay ném một cái hôn gió mê người: “Ca của ta nói chung là thích không đồng ý giúp người thành toàn ước vọng, Khuynh Anh, không cần luyện tiếc ta, ta sẽ lại tới tìm nàng.”

Nàng rốt cục chạy trời chết.

Chương 14 Ta sẽ không buông tay nàng

“Vì sao hôm nay không đến điện Ngọc Hành?” Trường Minh đứng ở đối diện, ánh trăng dừng ở nửa gương mặt nghiêng của hắn, có vẻ càng thêm sâu thẳm.

“Vì sao phải đến? Đệ có hẹn với ca ca sao?” Lam Tranh nhìn vô tội cực kỳ.

“Ta có cho linh điều nhắn.”

“Nhưng Già Diệp không có nói cho đệ, hắn nhất định là nhân hạ ngũ quên.”

“... Vậy bây giờ cũng sẽ không trễ.”

Lam Tranh hí mắt, dừng một chút, khóe môi nhẽ mở: “Đệ đã có ba trăm năm không đi đến cung điện ca ca, tựa như hồi còn nhỏ, các trưởng lão thấy, sẽ sợ đệ làm trễ nãi tu hành của ca, một hồi lại lo lắng đệ trưởng thành sẽ rắp tâm tranh đoạt vị trí chủ thần của ca, đệ liền không còn có tư cách đi vào, cung Ngọc Hành của ca, là nơi cách điện Trường Sinh gần nhất, phụ hoàng nhất định cũng không đồng ý nhìn thấy đứa con không nên sinh ra ở chỗ gần như vậy.”

“...”

“Nếu thật sự có chuyện gì, ca ca có thể cho thị thần của ca nói cho đệ, đệ sẽ theo lời của ca mà làm, từng lời nói của mẫu thân đối với đệ, một chữ đệ đều không có quên, ca là chủ thần vĩ đại nhất kỷ nguyên kế tiếp, đệ sẽ không ngỗ nghịch ca, cũng sẽ tôn trọng ca. Mà ca cũng biết trước kia đệ đã quyết định, vô luận ca cùng phụ hoàng bảo đệ làm việc gì đệ đều sẽ làm, chẳng sợ....”

“Lam Tranh.”

Trường Minh đột nhiên gọi hắn lại, trong mắt bị bi thương bao phủ: “... Thật xin lỗi.”

“Không, không cần xin lỗi, đệ sống tốt lắm, đến bây giờ đều chưa chết đâu.” Lam Tranh cười tủm tỉm phát phát tay áo, bọt nước dính ướt đều biến mất, hắn từ trong nước đi ra, toàn thân cao thấp sạch sẽ không có một chút ẩm.

“Đệ là đệ đệ của ta, ta sẽ không để cho bất kỳ ai thương tổn đệ, bao gồm cả ta.”

“Vâng.”

Lam Tranh cười, thậm chí mặt mày cũng cong lên, nhưng không có độ ẩm.

“Nàng là người phạm.” Trường Minh rốt cục nói: “Nàng cũng không nên ở chỗ này.”

“Thì tính sao?”

“Đệ là hoàng tử Thần Tộc địa vị cao quý, nàng không thích hợp với đệ.”

“Thích hợp hay không thích hợp, chẳng phải do ca ca định đoạt, hơn nữa ca ca đưa nàng một chiếc váy, đệ liền không thể đưa nàng một cái chúc phúc sao?” Giọng nói của hắn cao hơn nhưng lạnh lùng, thậm chí nhiều hơn một phần thù địch.

“... Lam Tranh...”

“Đệ cũng không thêm đề ý thân phận của nàng, cũng không thêm đề ý nàng đến tốt cùng là ai, chỉ cần thích, không phải là chỉ muốn giữ ở bên người sao.” Lam Tranh lộ ra một nụ cười lạnh lẽo: “Hay là, ca ca đã đề ý

nàng... là vì có nguyên nhân khác?”

Không khí bỗng ngưng trệ trầm mặc lại. Có vẻ như từ lúc bắt đầu, đứa bé trai tóc vàng thích làm nũng đã biến mất không thấy.

... Mà cái ca ca vĩnh viễn đều cười ôn nhu cũng không biết bị giấu đi nơi nào.

Năm tháng thích trêu cợt con người... đến thần cũng tránh không khỏi.

“Đệ sẽ không buông tay nàng... Nhưng không biết là, đến cuối cùng, người không đồng ý cho nàng rời đi đến tận cùng là ai.”

Lam Tranh xoay người, gió thổi tóc hắn bay tán loạn. Hắn rời đi xa, mới hơi nghiêng mặt, dưới lớp lông mi thật dài tóe ra ánh sáng vàng sắc nhọn: “Đệ mỗi mắt mong chờ.”

Đêm trăng lạnh lẽo, dần dần tối đen.

Lam Tranh biến mất, mà Trường Minh đứng tại chỗ, không thấy rõ vẻ mặt.

Chương 15 Chờ xem

“Lưu manh, vô sỉ, biến thái!! Hừ hừ!! Ta về sau sẽ làm cho ngươi chịu không nổi!!”

Khuynh Anh chưa tỉnh hồn, vừa mắng vừa trút cảm phần, sau đó cởi áo choàng, lấy nó quấn quanh người, vạt áo dài cũng bị vén lên, nhất thời cái áo bào nam nhân liền biến thành một cái váy ống, chân nàng đạp nhanh về phía trước, bước ở trên đám mây, lưu lại từng dấu chân.

“Bội nhọ hoàng thất Thần Tộc, sẽ bị cắt đầu lưỡi, ném vào chín tầng địa ngục, mất hồn mất vía.”

Đột nhiên, một giọng nói từ phía sau vang lên.

Khuynh Anh hoảng sợ, nhìn lại, mới phát hiện ở phía sau mình, còn có đứa bé trai như quỷ đòi nợ.

Hắn hùng hổ, khí lạnh hùng hực, hai mắt to tròn đáng yêu giờ khắc này lại lạnh buốt lạnh như băng nhìn chằm chằm sau lưng mình, giờ hơn nửa đêm... Cái này, làm cho người ta sởn tóc gáy...

“Cái áo bào này của điện hạ Trường Minh là lấy lông thánh của Phượng Hoàng dệt thành, ngươi đạp hư như vậy, có thể nhốt ngươi vào thiên lao lấy roi quất rồi!!”

“... Cùng lắm thì ta giặt cho hắn?” Khuynh Anh chớp chớp mắt.

“Lông Phượng Hoàng hấp thu linh khí trời đất, dùng ngón tay dơ bẩn của ngươi đụng chạm, quả thực là một loại sỉ nhục!!!”

“... Ta mới tắm xong mà.”

“... Ngươi!!” Nam Huân hít một hơi thật sâu, hắn chưa từng thấy qua người không quy củ như vậy, lông mày hung hăng nhăn lại, bài xích: “Quả nhiên là sinh vật hạ cấp!!”

Mắt Khuynh Anh dần dần híp lại thành một đường nhỏ.

Nhìn qua khe mắt, trùng một thiếu niên lạnh lùng, lại ương ngạnh. Mắt hắn nhìn mình, tràn đầy khinh bỉ.

Thần thái như vậy, thật sự là quá quen thuộc.

“Ngươi... Chẳng lẽ cũng là Hoa thần?” Nàng dừng một chút, đi về phía trước hai bước, đứng ở trước mặt Nam Huân, cúi người đến gần hắn: “... A? Là hương hoa Molly...”

“Nữ nhân vô lễ! Ngươi làm cái gì!!!” Nam Huân sừng sốt, mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên, lại lập tức giận dữ nhảy ra.

“Thì ra là thế.” Khuynh Anh bóp bóp nắm tay, lại xoay vặn khớp xương năm ngón tay: “Khó trách ngươi khắp nơi nhằm vào ta, nhưng mà, cho dù ngươi nhằm vào ta thế nào, cũng cải biến không xong chuyện ngươi vừa xấu vừa nhỏ như vậy! Ha! Ha! Ha!”

Thời gian nhẵn nại chấm dứt, không thể nhìn được nữa, quả thực không cần lại nhìn!

Nam Huân mở to hai mắt nhìn, tức phát run: “Ngươi... ngươi...”

“Ta? Nhưng mà so với hai tên ta nhìn thấy trước kia, ngươi thật là tốt hơn nhiều, mặc dù so với người hạ đẳng chúng ta, vẫn thấp hơn nhiều như vậy, ta cũng sẽ không khinh thường ngươi.”

“Chỉ bằng ngươi thô鄙 như thế, muốn được điện hạ Trường Minh ưu ái, quả thực là si tâm vọng tưởng!!!” Sắc mặt Nam Huân trở nên trắng bệch, vốn từ nhỏ được lựa chọn làm người hầu, tỉ mỉ bồi dưỡng, phỏng chừng

người dám chê hấn như nàng chỉ đến trên đầu ngón tay.

“Si tâm vọng tưởng? Người nói ai si tâm vọng tưởng với khối băng kia?!”

Khuynh Anh ngửa đầu cười, có gió thổi qua. Tục ngữ nói, nữ nhân phát rồ lên là không có giới hạn, càng không cần phải nói trên thế giới này còn có một câu nói là ‘xúc động là ma quỷ’, Khuynh Anh hiện tại đã bị ma quỷ chiếm được, bệ vệ cười ha hả.

- – phi, tới địa ngục đi người hạ đẳng! Dù sao nên nhục mạ cũng đã nhục mạ, nên đập hư cũng đã đập hư, tội gì cũng đã phạm, muốn phạt thì tới đi, hừ!

Chương 16 Không cần lại làm rớt

Bây giờ vóc dáng nhỏ bé đã hoàn toàn bị chọc giận, chung quanh hấn đột nhiên nổi gió, như là lốc xoáy, thổi lạnh người ta.

Khuynh Anh giờ dần dần sợ hãi- – hay là chạy trốn đi...

Nàng đại nhân không chấp chú lùn, hôm nay sắc trời đã tối, mọi việc ngày khác lại bàn.

“Ta có việc, phải đi trước, hẹn gặp lại.” Khuynh Anh vẫy vẫy tay, xoay người muốn bước đi.

- – “Răng rắc – -!”

Âm thanh cái gì đó bị chặt đứt.

Một gốc cây to cỡ miệng chén trước mặt Khuynh Anh chậm rãi, chậm rãi, đứt thành hai đoạn.

Nàng quay đầu, chỉ thấy ngón tay Nam Huân tụ tập gió sắc bén như lưỡi dao, sau đó hung hăng chỉ tới nàng – -

“Này, này, này!! Người làm gì?!! Không cần ỷ vào người biết cái pháp thuật đồ bỏ gì đó mà nghĩ muốn giết người diệt khẩu!!! Nơi này là Thần giới sao? Sao lại có đứa bé như người không nói lý lẽ còn bạo lực như vậy, còn khi dễ mỹ nữ suy nhược mảnh khảnh tay không tác sát như vậy!!!!” Khuynh Anh giờ chân phát điên, vừa trốn vừa chỉ vào hấn, gào rít giận dữ.

... nữ nhân đáng giận này thật là nhanh nhẹn.

Nam Huân đang muốn trước huy đi cái miệng đáng ghét của nàng, lại đột nhiên sững sốt, bộ dáng thịnh nộ đột nhiên ngừng lại, dáng vẻ bệ vệ cũng

nhất thời biến mất, cúi đầu, mang một bộ dạng con mèo nhỏ đã làm sai chuyện.

Khuynh Anh đúng là ngạc nhiên, nhưng không có nhìn đường, ‘rầm’ một cái tông vào một cái ngực cứng chắc.

Nàng che cái mũi, ngẩng đầu, một đôi con ngươi yên lặng phút chốc lại tiến công vào đồng tử của nàng, nàng nhanh chóng bị đông lạnh như tôm cá, một giây trước vui vẻ, hiện tại đã hoàn toàn cứng đờ, không biết nên làm gì.

Nàng rất sợ nam nhân này.

Nếu như nói Lam Tranh chỉ là hồ ly chín đuôi, Trường Minh chính là sói tuyết sống ở trên sông băng, cặp mắt, dường như nhìn xuyên da thịt, giống như cắt người ta ra.

“Vì sao còn ở đây?” Trường Minh nhấp môi mỏng, nhưng không có cho nàng đẩy ra.

Nam Huân quỳ trên mặt đất, muốn nói lại thôi: “Thật có lỗi, điện hạ... nàng...”

Cho dù không nói, đông hỗn độn đầy đất này cũng có thể nói rõ hết thấy chuyện vừa mới phát sinh.

Khuynh Anh nghĩ rằng chết chắc rồi, cũng không biết là hấn xuất hiện lúc nào, vừa rồi cùng đưa nhỏ cãi nhau không biết hấn nghe được bao nhiêu. Nhưng điện hạ Trường Minh có vẻ như cũng không có tâm tình muốn truy cứu trách nhiệm gì, nhẹ nhàng nói một câu: “VẬY ĐI ĐI.” Cũng xoay người, đi trước.

Nam Huân vội vàng đi theo, sau đó trừng mắt Khuynh Anh một cái, ý bảo nàng đuổi theo, Khuynh Anh cũng chỉ yên lặng đi phía sau.

Suốt một đường không có gì để nói.

Đại khái chim sẻ hay lú rú, nhưng lúc ở trước mặt thiên địch quá cường đại, đều sẽ đóng chặt miệng mình.

Khí lạnh quanh quần đỉnh đầu, Khuynh Anh chẳng dám thở mạnh, vốn định mau mau tiến bước tôn đại thần này rồi bản thân mình trở về ngủ ngon, nhưng thật không ngờ là, hắn đưa nàng trở về phòng.

May mắn đêm đã khuya, tình cảnh đường đường một hoàng tử điện hạ đưa một người phạm cũng không có người nhìn thấy, bằng không, ngày mai Khuynh Anh sẽ bị một đồng nước miếng bao phủ.

Nàng dè dặt cẩn trọng vào phòng, lại dè dặt cẩn trọng nhìn hắn một cái.

“VẬY, cung tống điện hạ?”

Trường Minh đứng ở ngoài cửa, phía sau là bóng đêm yên tĩnh.

“Trước khi hội trưởng lão cùng phụ hoàng phán xét, nàng chỉ có thể ở nơi này, đây là luật lệ của Thần giới, nên làm, không nên làm, nàng cần phải biết, nàng chẳng phải người Thần giới, nếu không có tâm muốn quấy rối, luôn muốn trở về, không có ý niệm si tâm vọng tưởng với Thần Tộc, thì tốt... Mà nàng tuy rằng nhận chúc phúc, nhưng thân thể vẫn yếu ớt, cho nên cũng không cần làm gì.”

Hắn khẽ mở miệng, ánh mắt tối đen trước sau như một không có độ ẩm, lại đột nhiên đưa ra một quyển sách, sách đã ố vàng cũ nát, ‘Thượng cổ’ – hai chữ tựa đề lại vô cùng rõ ràng. Mà dưới sách, là váy nàng vừa mới bị người ta lừa cởi ra, hiện tại gấp ngay ngắn chỉnh tề, được đưa tới cùng với sách.

Khuynh Anh ngây cả người, nhớ tới vừa rồi lời nói nhục mạ hắn của mình nhất định bị hắn nghe thấy, có chút xấu hổ lấy mu bàn tay cọ xát gò má, lễ phép nói một tiếng cảm ơn, tiếp nhận sách, nhưng không có nhận chiếc váy : “... Ách... Ta không cần mặc thứ đất tiền như vậy...” Nghĩ nghĩ,

còn có áo choàng của hắ, lập tức dè dặt cẩn trọng nói: “Còn...còn có y phục của ngài, một hồi ta cởi ra giặt cho ngài... Nhưng mà nếu ngài ngại bẩn...”

Chương 17 Có dám lại kích thích chút hay không?

Khuynh Anh ngó ra một lúc lâu, mới chậm rãi ngồi xuống trên giường trong phòng mình.

Chờ hết thấy đều an tĩnh lại, cái loại cảm xúc xa lạ, lại hiu quạnh, còn có chút sợ hãi này cũng dần dần dâng lên.

Tự nhiên đi đến chỗ này, lại bị người hãm hại, chỉ hai ngày, thế giới của nàng đã thay đổi long trời lở đất.

Có thể trở về hay không cũng không biết, nơi này không có một người thân để có thể dựa giỡn không kiêng nể gì, cũng không có một người bạn để có thể kể khổ, từ khi bước vào nơi này, liền như bốn bề thọ địch, tai nạn không ngừng.

Khuynh Anh cởi áo choàng trên người, vuốt từng nếp nhăn, lại cẩn thận gấp lại. Nàng nhìn cái quần tuyết trắng bên cạnh một chút, cuối cùng lựa chọn cái váy bông vải thô nhận được lúc ở trong ngục. Có đôi khi, càng đẹp càng làm cho người ta bị lạc lõng, một khi muốn hy vọng xa vời không hợp với thân phận gì đó, chỉ đưa tới nhiều nguy hiểm hơn.

Người đó nói, không thể lại vứt bỏ, nhưng cũng không có nói, nàng nhất định phải mặc vào mà?

Trong lúc vô ý, nhìn vào bàn trang điểm trong gương, Khuynh Anh liếc qua, đang muốn quay đầu, lại ngạc nhiên ngừng lại --

Trong gương, có một nữ tử cực đẹp.

Nhưng là, đúng là mặt nàng, ánh mắt, bờ môi đều không có bất kỳ thay đổi nào, chẳng qua, da của nàng khi nào thì trở nên trắng nõn nhẵn nhụi như vậy, lông mi của nàng khi nào thì trở nên dày đậm như vậy, bọng mắt của

nàng khi nào thì không thấy nữa? Còn có tóc của nàng – -

Đúng, nàng nghĩ ra.

Tóc của nàng hiện thời đã rũ xuống tới bắp chân, đen mượt mềm mại giống tơ lụa, từ đầu vai xỏa xuống, cũng là bởi vì quá mượt, nàng gần như coi nó là làn váy lụa, nàng thậm chí có thể cảm thụ được bản thân mình ban đầu còn có chút thịt, hiện thời đã trở nên yếu điệu tinh tế, các vết sẹo nhỏ ở trên làn da đã tiêu thất, trừ bộ ngực không có thay đổi gì, còn lại mọi bộ phận đều từ mức thường thường bậc trung trở thành quý tộc, từ lượng đến chất đều chuyển biến lớn.

Mà hết thấy biến hóa này... Đều là cái người đó ban tặng!!

- – “Đây mới là chúc phúc tốt nhất trong thần giới, Khuynh Anh.”

Nụ hôn của Lam Tranh ở trên cái trán phút chốc lại sôi trào ở trong đầu.

Hắn mỉm cười, mặt như gió xuân, lơ đãng, nhưng rõ ràng là...

Khuynh Anh kinh sợ trừng mắt nhìn bản thân mình trong gương, không dám tin nhéo nhéo khuôn mặt, cảm giác mịn màng khiến nàng cảm thấy hỗn loạn, nếu bây giờ có thể về nhà, mẹ của nàng có coi nàng như hồ ly tinh biến ra không đây?

Sinh ra đến nay hai mươi năm, tự nhận là từ nhỏ đến lớn sống có nề nếp, không kiêu ngạo, thậm chí vài năm đại học đến người yêu đều không có, kế hoạch ban đầu là sang năm tốt nghiệp đi làm rồi kết hôn, sống cuộc đời bình dị, giờ này khắc này, lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi tương lai cuộc đời mình.

... Rõng! Có dám lại kích thích chút hay không? Gào khóc gào khóc.

Chương 18 Hôm nay thật sự là rất xinh đẹp, Khuynh Anh

Thần giới, sáng sớm.

Khuynh Anh bị ác mộng hành hạ cả đêm, lúc vừa gian nan mở mắt hi vọng mọi thứ thật sự là ác mộng, liền nghe được một tiếng khóc thút thít.

Tiếng khóc đứt quãng, thút tha thút thít, nghe mà nổi da gà.

Rõ ràng là ở ngoài cửa phòng mình!!

Khuynh Anh từ trên giường nhảy xuống, đi tới cửa, kéo ra một khe nhỏ, nhìn ra, chính là tiên ty lừa gạt mình đêm qua.

Nàng quý gồi giữa cửa, khuôn mặt đầm nước mắt, ủy khuất bi thương.

Khuynh Anh ngẩn ra, theo phản xạ muốn đóng cửa lại, nhưng cửa mới đóng một nửa, lại bị một cái quạt chen vào chặn lại.

Rồi sau đó, cửa bị đẩy ra, một gương mặt mỹ nhân chia vào: “Khuynh Anh, nàng rốt cục đã thức chưa?”

“Phù Liên?!”

“Buổi sáng tốt lành.” Phù Liên thu quạt lại, nhìn đến mái tóc dài phiêu dật của Khuynh Anh, đáy mắt lập tức lóe lên một chút kinh diễm, lập tức như là cái gì cũng hiểu rõ, khước môi lại mỉm cười, nắm hai tay của nàng, nói: “Hôm nay thật sự là rất xinh đẹp, Khuynh Anh.”

Da mặt Khuynh Anh mỏng, cho nên hơi ngại.

Nhưng tiên ty đang quý sững sờ nhìn thấy Khuynh Anh rực rỡ hẳn lên, thì kinh ngạc đến quên bản thân mình đang khóc thút thít, khước môi run run,

khóe mắt cũng run run, cuối cùng cả người đều không thể kiềm chế bắt đầu phát run lên.

Ai cũng hiểu, Nguyệt Thần chúc phúc chỉ có thể củng cố bản thể, thậm chí không thể thay đổi bất kỳ cái gì về hình dạng hay linh lực, ngay cả tinh lọc cũng chỉ có một ít tác dụng. Mà trong trời đất này, Thần chúc phúc có thể làm cho người ta thay hình đổi dạng trong một đêm, chỉ có một người có thể làm được – - - Tam hoàng tử điện hạ của Đông Phương thần đô, Lam Tranh.

Mà chúc phúc đầy đủ trân quý như vậy, mỗi một nghìn năm chỉ có một cơ hội, cùng lúc đó, người thi triển tiêu hao linh lực cực lớn.

Điện hạ Lam Tranh vừa mới từ hồ Thiên Xu cầu phúc trở về, vốn là lúc yếu ớt nhất, thi triển pháp thuật trọng đại như vậy, đồng nghĩa với việc muốn một nửa mạng của ngài!!

“Đêm qua nàng chịu ủy khuất rồi.” Phù Liên không định giải thích cho Khuynh Anh nghe, nàng lựa chọn bỏ qua cái đề tài này: “Điện hạ Trường Minh đã hạ lệnh điều tiên tỳ dám trái lệnh này đi trừ tiên tịch, đánh xuống cùng trời cuối đất thành quỷ, ta chỉ dẫn nàng ấy tới nói lời xin lỗi nàng.”

“Không, không! Không cần đuổi ta đi... Khuynh Anh đại nhân, xin tha thứ ta!! Hôm qua, đêm qua là ta không đúng... Ta... ta chỉ là muốn mang váy lưu ly trắng cho mấy chị em nhìn một cái... Chờ nàng tắm xong, sẽ mang trả lại... Ta... ta không có ý khác!!” Tiên tỳ đã hoàn toàn mềm nhũn, phủ phục đến bên chân Khuynh Anh, bộ dáng vốn là vú lấp miệng em nhưng bây giờ đã hèn mọn đi.

Khuynh Anh không biết phải làm sao, thò tay muốn nâng dậy nàng. Ngày hôm qua thực ra cũng không phải là chuyện to tát gì, nhưng tiên biến thành quỷ, tâm tình nhất định giống như bản thân mình đột nhiên biến thành công phẩm.

Nhưng Phù Liên thấy rõ ý nghĩ của nàng, cầm tay nàng lại, lắc đầu, nói: “Ý chỉ của điện hạ Trường Minh không thể cãi, huống chi, tiên tử ăn trộm là tội lớn, điện Trường Sinh lại đứng đầu bốn tòa thần đô, truyền ra ngoài, chẳng phải là bị các thần đô khác nhạo báng sao?”

Chương 19 Kỳ thực cũng không hoàn toàn là nàng sai

“Người tới, dẫn nàng đi ra.” Dứt lời, Phù Liên vỗ vỗ tay, vài người hầu tiến lên, một trái một phải xách tay tiên tỳ.

Tiên tỳ gào khóc lên, không để ý hình tượng ôm lấy đùi Khuynh Anh, nói cái gì cũng không buông.

“Đợi... Đợi chút, nhất định phải trừng phạt nghiêm trọng như thế sao? Chẳng lẽ không có phương pháp khác?” Khuynh Anh tràn ra tâm đồng tình, nâng giọng: “Chuyện này cũng không toàn bộ là lỗi sai của nàng, nói không chừng là do ta quá ngu ngốc đi?”

Phù Liên dừng ba giây, sau đó cố nén trận cười, thiếu chút nữa thở không nổi.

“Ha ha ha... Được rồi, lý do cực kì chân thật như vậy, không chừng đệ hạ Trường Minh có thể chấp nhận.” Khóe miệng Phù Liên dừng không được cong lên trên, còn run rẩy: “Thế nhưng, hiện tại tiên tỳ này vẫn là người chờ xử tội, không thể sống ở chỗ này.”

Ngón tay nàng nhẹ nhàng nhắc, một đạo ánh sáng hiện lên, tay tiên tỳ đang gắt gao ôm đùi nàng cũng bị bắt buộc buông ra, mà miệng gào khóc như là bị nhét vải vào, chỉ thấy được nàng há to mồm, nước mắt rớt ra ngoài, âm thanh gì cũng không có.

“Đều là lỗi của ta, như thế nào mới có thể cứu nàng?” Khuynh Anh không thể chịu nổi việc nhìn phụ nữ khóc, trong lòng áy náy cực kỳ.

“Nàng ta ngày mai mới bị mang đi, nếu nàng quả thật muốn cứu nàng ta, hôm nay trang điểm xinh xắn đẹp để đi đến chỗ ở của điện hạ Trường Minh van cầu, nhất định không có vấn đề.” Phù Liên đá lông nheo, còn rồi rầm nhìn về phía tiên tỳ đã bị lôi ra.

“Cầu xin?” Thằng đến bị đè xuống bàn trang điểm, nhìn mình trong gương, Khuynh Anh mới giật mình lấy lại tinh thần, đi vào trọng điểm: “Vì sao phải đánh phần xinh xắn đẹp đẽ?!”

Phù Liên dừng một chút, hỏi: “Nàng thích bị một người tóc tai bù xù quần áo không chỉnh tề lôi kéo không?”

Khuynh Anh lắc đầu: “Không thích.”

Phù Liên nói: “Điện hạ Trường Minh cũng không thích, ngài còn có bệnh yêu sạch sẽ rất nghiêm trọng.”

Khuynh Anh: “...”

Phù Liên chọn một lọn tóc dài trên đầu Khuynh Anh, ngón tay động nhẹ, vắn nó vòng qua trán, lại dùng một chuỗi ngọc màu xanh lam cố định, trang trí đơn giản, nhưng nhìn cả người lại nhẹ nhàng khoan khoái, làm nổi bật lên gương mặt khéo léo của nàng.

Khuynh Anh vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với dung mạo của mình, nhìn chằm chằm người trong gương, ngần người hồi lâu, mới hoàn hồn nói: “Nhưng nhất định phải đi cầu điện hạ Trường Minh sao?”

Nàng vừa nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo đêm qua, liền ớn lạnh.

Trên bàn còn đặt cuốn thiên thư, nàng có phải đọc trước rồi hãy đi gặp hắn hay không?

Phù Liên nghĩ nghĩ, nói: “Còn có một phương pháp khác nha.”

“Ồ?” Khuynh Anh lấy lại tinh thần ngay.

“Nàng có thể đi cung Thiên Xu cầu kiến điện hạ Lam Tranh, nếu ngài đã chúc phúc cho nàng, vậy thì cho thấy nàng vẫn có tác dụng đặc biệt, hơn

nữa, ngài thích nhất là đối lập với ca ca của ngài, nếu chỉ là bởi vì một tiên tỷ nhỏ nhỏ, ngài nhất định không sẽ cự tuyệt.”

“ ... ”

Nếu như đi tìm Trường Minh là bị đông cứng chết, vậy đi tìm Lam Tranh nhất định là biến thành đậu hủ bị nuốt vào bụng.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy sau lưng nổi lên một trận gió lạnh, sau đó kiên định lắc đầu, trong đầu hiện lên hình ảnh thiếu nhi không nên xem.

“Tốt lắm, xế chiều ta sẽ nghĩ biện pháp đưa nàng đi điện Ngọc Hành, không cần cảm tạ ta đâu.” Phù Liên cười híp mắt nói.

“Nhưng vì sao ta luôn cảm thấy, Phù Liên, nàng cười như vậy rất là...”
Tà ác đây. =_ =|||

“Chẳng lẽ nàng không biết là, nhìn đến cái khối băng vạn năm có một ngày sẽ bởi một tên ngu ngốc mà cười thở không nổi, là một chuyện thật thú vị sao?”

“ ... ”

Chương 20 Khuynh Anh, làm sao nàng biết ta rất nhớ nàng vậy?

Thành Dao Quang là thành trì nằm ngay giữa Đông Phương thần đô, nó tọa lạc tại sao Bắc Đẩu, tượng trưng cho hòa khí, cũng là điềm lành.

Nơi này, buổi chiều so với những nơi khác đều ấm áp hơn, chân trời trôi nổi những đám màu mây nhiều màu. Chim đại bàng đỏ khổng lồ giương cánh xuyên qua từng đám mây, lông cánh màu đỏ ở dưới ánh mặt trời lóng lánh loá mắt.

Chúng nó là chiến điều tốt nhất Thiên Giới, chỉ thần phục người có sức mạnh.

Mà giờ này, phía chân trời có hai con chim lớn đang bay đua, ‘véo’ từ bên này bay đến bên kia, lại từ dưới đám mây, mạnh mẽ vọt lên tới đỉnh núi cao nhất.

Nếu nhìn cẩn thận, có thể phát hiện trên lưng mỗi con chim, đều có một người- – thân hình bọn họ cao gầy thon dài, khoác áo giáp màu bạc tỏa sáng, mũ giáp che khuất mặt, còn trang trí một đoạn lông bờm đỏ như lửa, làm cho toàn bộ thân thể bọn họ gần như hòa hợp với lông chim màu đỏ thành một khối, đón gió mà lên, như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, đốt chân trời nóng lên.

Khuynh Anh đi trên đường, nhìn cảnh sắc xinh đẹp mà thần phục, nhưng không có phát hiện mình cũng thành tiêu điểm của đám người trên đường.

Từ lúc rời đi, Phù Liên chỉ đưa cho nàng một tờ bản đồ thành Dao Quang, mặt trên đánh dấu điện Ngọc Hành – chỗ ở của điện hạ Trường Minh, mà cuối cùng Phù Liên chỉ đưa cho nàng một cái hôn gió chúc nàng gặp may, sau đó liền không để trễ chút xíu nào đã đi hẹn hò với nam nhân.

Quan trọng nhất là, không chỉ có một người.

- - Khuynh Anh không có dũng khí cướp người với nhiều nam nhân như vậy, vì thế chỉ có thể tự mình tìm đường. Thẳng đến lần thứ ba nàng đi vào ngõ cụt, nàng cũng nhìn thấy cảnh sắc đồ sộ không thuộc về phạm giới này, ngay tại thời khắc nàng sợ run - -

“Nàng là người phạm bị cho là công phẩm phải không?” Một nam nhân đi tới.

“Tiểu thư, xin hỏi nàng tên là gì?” Lại thêm một nam nhân đi tới.

“Nhà của ta ở gần đây, tiểu thư muốn đi qua ngôi một chút không?” Lại một nam nhân nữa đi tới.

“Tiểu thư, màu tóc đen của nàng thật đẹp, nghe nói các nàng có rất nhiều người tóc đen, là thật sao...” Lại một người...

Khuynh Anh đứng ngăn người một lát, đã dần dần bị vây lại, đến người ngay từ đầu không dám đến gần nàng cũng to gan gia nhập đội ngũ này.

Không tới một phút đồng hồ, đến khe hở cho Khuynh Anh chen chân cũng không có.

Nàng trợn mắt há hốc mồm, dùng hết sức đẩy người đứng chật bốn phía ra, lại bị từng đợt sóng triều chen lấn lại.

- - kết quả giống y như đứng xem người ngoài hành tinh.

“Anh, các anh - - xin nhường đường một chút...” Khuynh Anh lệ rơi đầy mặt, bắt đầu hối hận tại sao mình không trùm đầu lại.

Nhưng đám đông bốn phía ồn ào bàn tán, không ai nghe giọng nói của nàng.

Nàng gần như tuyệt vọng.

Đột nhiên, một cơn lốc khổng lồ từ phía trên không đánh xuống.

Khuynh Anh cố sức mở to mắt, thấy hai con chim đại bàng đỏ vừa mới bay ở trong không trung đột nhiên chúi đầu vọt xuống, cuối cùng đáp ở trên đám mây.

Mọi người nhìn qua, liền yên tĩnh trở lại, đám đông vây quanh Khuynh Anh cũng giải tán – - chim đại bàng đỏ tượng trưng cho chiến đấu, nhưng cũng tượng trưng cho cao quý. Người có thể khống chế chim đại bàng đỏ nhất định có thân phận đặc biệt, người thường không thể với tới.

Mà gặp người như vậy, bình dân là phải nhường bước.

“Khuynh Anh, nàng ở nơi này làm gì?” Một người từ trên chim đại bàng đỏ nhảy xuống, đi nhanh tới.

Khuynh Anh cảm thấy váy thiếu chút nữa bị xé nát, chật vật không thôi nhìn người càng lúc càng tới gần, không biết làm sao.

Thẳng đến lúc hần đi đến trước mặt nàng, đưa tay tháo mũ giáp xuống.

Một đầu tóc vàng lóng lánh đến chói mắt lập tức phô trương ở trong gió, đồng tử màu vàng mang theo tà khí nhẹ nhẹ, lại ẩn hiện sức hấp dẫn trí mạng, mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, liền có một cỗ cao quý làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

“Khuynh Anh, làm sao nàng biết ta rất nhớ nàng vậy?”

Không khí chung quanh chỉ ngưng đọng hai giây, hai giây sau, bốn phía liền bị tiếng hét chói tai của các cô gái vùi lấp.

“A!! Trời ạ!! Điện hạ Lam Tranh điện hạ!! Là điện hạ Lam Tranh – - “

Chương 21 A a a, thật muốn một ngum cắn chết hẳn

Lúc này tóc của Lam Tranh buộc ở sau ót thành một cái đuôi ngựa, phô bày tròn vẹn gương mặt sáng lóng lánh. Bởi vì đội nón giáp bạc, cho nên cũng giảm đi một phần không đứng đắn so với lúc trước.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy mình bị tầm mắt oán độc từ bốn phía trùng ra vô số cái lỗ trên người, đến nỗi con chó cái ven đường đối với mình cũng như hổ rình mồi.

“Nơi này thật ồn ào, hay là chúng ta tìm một nơi không ai quấy rầy đi?” Lam Tranh sờ sờ cằm.

“...” Có cần tà ác như vậy hay không =_=|||

Không đợi nàng cự tuyệt, Lam Tranh đã mạnh mẽ nắm cổ tay nàng, đang lúc người hâm mộ nổi điên ghen ghét ôm lấy thắt lưng nàng. Chu môi huýt sáo một tiếng, chim đại bàng đỏ giương cánh vọt tới, Lam Tranh nhảy lên chim lưng, một tay kéo dây cương, gầm nhẹ một tiếng liền xông lên phía chân trời.

Tầm nhìn bắt đầu rộng lớn... nhưng đột nhiên tăng độ cao làm cho Khuynh Anh sợ mất hồn mất vía, không có bất kì phòng hộ gì, thậm chí phía sau còn có một nam nhân không có tí ti cảm giác an toàn!!

“Nàng sợ?” Lam Tranh cố ý buông nàng ra, dịch ra sau một chút.

Khuynh Anh bị gió to thổi vào, mồm miệng đánh nhau, mặt xanh xao nặn ra mấy chữ: “Không sợ.” — — mới là lạ, nàng sợ muốn chết, sợ muốn nắm tóc sau đó thét chói tai — — không muốn cho tiểu nhân này đạt được mục đích, đành phải tròn tròn mắt liều chết nhìn chăm chăm lông chim đại bàng để dòi lẹc chú ý.

“Khuynh Anh thật sự có can đảm.” Lam Tranh hơi hơi nheo mắt, sau đó đột nhiên chỉ xuống phía dưới : “Ồ, đến phạm giới kìa, thiệt nhiều tòa nhà cao kỳ quái – – “

“Thật sao?” Khuynh Anh lập tức hưng phấn theo ngón tay Lam Tranh nhìn xuống dưới – -

Nơi nào có nhà cao!!!

Nơi nào có phạm giới!!!

Chỉ có thành trì biến thành con kiến, có chỉ có chân núi đen trùng trùng điệp điệp- – còn có độ cao vừa xem đã biết té xuống có thể biến thành bánh thịt!!

Xuyên qua tầng mây, rốt cục làm cho thần kinh yếu ớt của Khuynh Anh suy sụp, nghiêm trọng thét lên: “A a a a – – thả ta xuống!! Thả ta xuống – – cứu mạng a a a a – -...”

.....

Mười lăm phút sau.

Khuynh Anh tái nhợt ngồi xổm trong góc vườn hoa yên lặng rơi lệ.

“Khuynh Anh, chân nàng nhũn ra hả?”

Đột nhiên một đôi tay từ phía sau duỗi đến vòng quanh nàng, ngực Lam Tranh dính sát vào trên sống lưng của nàng, hơi nóng từ miệng phả trên lỗ tai nàng.

Khuynh Anh quay đầu lại, vô cùng ai oán nhìn hắn một cái, một chữ cũng nói không nên lời.

Trên không trung đã chịu cả đồng ngược đãi, người này nhất nhất định

bắt bản thân mình ôm chặt hấn cầu xin tha thứ, hấn mới miễn cưỡng đáp ứng làm cho này con chim bay chậm một chút, cuối cùng chiếm hết đậu hủ xong, cảm thấy mỹ mãn mới cho con chim bay đến trong một cái vườn hoa không người như vậy, nàng kêu nỏ cổ cũng không có ai đến giúp nàng chống lại Đại Ma Vương này.

“Đừng không để ý ta, ta sẽ thương tâm.” Lam Tranh cười tủm tỉm nhìn nàng, “Nếu chỉ có ở trên lưng chim nàng mới có tinh thần như vậy, chúng ta sẽ bay một lần nữa nhé.”

“...” A a a a a, thật muốn một ngụm cắn chết hấn a...

Chương 22 Người phàm nói, muốn chinh phục tâm một người

Cuối cùng mới biết được, đây là vườn hoa sau cung Thiên Xu, nhưng bị người nào đó làm phép thuật, sẽ bởi vì tâm tình của hắn mà thay đổi thời tiết.

Khuynh Anh âm trầm nhìn bầu trời xanh, thì ra của tâm tình của hắn tốt đều là tạo nên từ sự thống khổ của người khác.

“Nghe nói người phàm các nàng mỗi ngày đều phải ăn thứ này?”

Lam Tranh cho người hầu đưa tới một ít đồ ăn, đều là cống phẩm từ trong khổ đem đến, một ít dưa và trái cây, cùng với một bầu rượu, còn có mấy con gà quay béo ngậy.

Người Thần giới cũng không ăn cơm, bọn họ chỉ tu luyện, hấp thu linh khí trời đất, mà đồ cúng gì đó của phàm giới, cách sử dụng duy nhất là bỏ vào lò luyện đan, dùng làm thuốc bổ.

Khuynh Anh đã ba ngày không có ăn cơm, tuy rằng từ sau khi bị chúc phúc, cũng không đói lắm, nhưng mùi thơm lượn lờ của đồ ăn này vẫn khiến của nàng nuốt nước miếng ừng ực. Thế nhưng, từ ngày đầu tiên bước vào mảnh đất này, một khi dính vào người trước mặt này, chắc chắn không có chuyện tốt.

Nàng rụt rụt đầu, quyết nhất định chống cự dù hoặc.

“Đều là dưa cho nàng, không cần khách khí.” Lam Tranh cười tủm tỉm đẩy tới một con gà quay.

“...” = _ = chồn chúc tết?

“Không thích, ta lại kêu người đưa, đến khi nàng hài lòng mới thôi.”

Giọng nói của Lam Tranh vẫn hiền hoà, chẳng qua, bầu trời trong sáng bỗng nhiên hiện lên một tia sấm sét, nổ tê da đầu người ta.

Khuynh Anh yên lặng rơi lệ, sau đó cầm lấy gà quay, nói: “Không, không cần làm phiền, cái này rất ngon rồi.”

Lam Tranh thề này mới mỉm cười, chân trời lại lần nữa nở rộ màu lam như sóng xanh, vạn dặm không có một bóng mây.

Vốn là ôm thái độ dè dặt cẩn trọng, nhưng Khuynh Anh đã bị đồ ăn mỹ vị làm cảm động, ăn như cợn, quả nhiên một ngày không ăn như cách ba thu, nàng đã cách chín mùa thu rồi.

“Ăn ngon không?”

“Rất ngon!!” Ở trong miệng Khuynh Anh chất đầy thịt, cảnh giác đối với Lam Tranh đã giảm xuống tới cực điểm, thật vất vả nuốt vào, mới vô cùng tiếc hận nói: “Bất quá rất đáng tiếc, Thần Tộc các ngài cũng không ăn mấy thứ này, đời người thật không có thú vị.”

“Ngẫu nhiên, cũng đúng là muốn dính chút khói lửa.” Lam Tranh vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, sau đó nở nụ cười.

“...” Cảm thấy lời này một câu hai nghĩa, lời nói chứa đầy hàm ý =_ =|||

Chờ Khuynh Anh tìm tòi nghiên cứu xong nhìn qua, hắn đã rời khỏi tầm mắt, để lại một cái chân gà ở trước mặt nàng.

Tâm tư của hoàng tử điện hạ này thật khó đoán, so với nữ nhân còn khó đoán hơn.

Khuynh Anh vui đầu cắn chân gà, đột nhiên một bàn tay lại duỗi đến trước mặt, ngón tay nhắn nhụy đẹp mắt, dừng lại ở bên miệng nàng, chùi nhẹ thức ăn dính trên khóe miệng nàng, “Dính thức ăn.”

“Cảm ơn.” Khuynh Anh cứng đờ, sau đó tiếp tục cắn chân gà: “Bất quá ngài thật sự không ăn sao? Tuy rằng gà này không ngon bằng mẹ ta làm, nhưng nếu ta có thể trở về, ta nhất nhất định cúng thêm đồ ăn ngon cho ngài, đúng rồi, ngài ở tòa miếu nào?”

“Nàng cứ muốn về nhà như vậy sao?” Lam Tranh bỏ qua cái đề tài này, thò tay rót một chén nước cho nàng.

“=_= ngài cứ nói đi?”

“Người phàm nói, muốn chinh phục tâm một người, trước phải chinh phục dạ dày của người đó.” Lam Tranh nở nụ cười ôn hòa: “Nhưng làm thế nào đây, tuy nàng ăn rất vui vẻ, nhưng hình như cũng không có yêu mến coi trọng ta chút xíu nào.”

“Phụt.” Ngụm nước Khuynh Anh vừa uống vào liền văng ra ngoài — — toàn bộ phun trên khuôn mặt tuần tú của hoàng tử điện hạ.

Chương 23 Toàn Cơ

“Ha ha ha... Thật không ngờ, đường đường Tam điện hạ, rốt cục cũng có một kết quả như vậy.”

Đột nhiên, một tiếng cười vang lên giữa không trung, lúc đầu nhìn thấy một con chim đại bàng đỏ khác chậm rãi đáp xuống dưới, nhìn đến người cười phô trương trên lưng chim, lại thấy được là một cô gái. Nàng tháo mũ giáp bạc xuống, lộ ra một gương mặt mờ sáng như mùa xuân tháng ba.

Mà làm cho người ta kinh ngạc là, nàng có một đầu tóc màu lửa đỏ, còn lóa mắt hơn cả lông chim đại bàng đỏ, còn sáng ngời hơn cả ngọn lửa thiêu đốt, thậm chí sợi tóc bay múa trong không trung, dường như hoa Mạn Châu Sa điền cuồng nở rộ, nữ tử nhẹ nhàng nâng mi, liền làm toàn bộ thế giới dường như chói mắt.

“Tiểu Tranh, nàng là bé gái nhân loại đệ đã nói?” Nàng từ trên lưng chim nhảy xuống, đi tới. Chim đại bàng đỏ dùng đầu cọ xát chủ nhân, lại giương cánh một lần nữa bay múa lên thiên không.

Khuynh Anh đột nhiên có chút khẩn trương, đến nửa cái chân gà gặm dở trong tay cũng ngại không dám ăn tiếp.

Lam Tranh dùng tay áo lau mặt một cái, nhú mày nói: “Tỷ tỷ, tỷ rình coi lâu như vậy, có thấy thú vị không?”

“Thú vị, rất thú vị.” Người này là vị hoàng thất thứ hai trong thần đô, công chúa Toàn Cơ.

Nàng lại cười rộ lên vô cùng không nể mặt, sau đó ngồi ở bên cạnh Khuynh Anh, cong mắt nói: “Nàng tên Khuynh Anh?”

“... A... ừm.” Khuynh Anh nói chuyện cũng hơi lắp bắp.

“Tên thật dễ nghe, xinh đẹp như người của nàng.” Toàn Cơ nâng cằm nàng lên, lẳng lặng nhìn nàng: “Nếu đệ đệ ta khi dễ nàng, phải nói cho ta nha.”

Cặp mắt giống như có ma lực vô tận, Khuynh Anh sững sờ chống lại tầm mắt nàng, chỉ cảm giác toàn bộ người đều muốn bị hút vào.

“Này, bà lão, nàng là của đệ, không cho tử xằng bậy.” Lam Tranh hồn hên, nắm lấy gáy Khuynh Anh, xách nàng lên, đặt ở phía sau mình.

Toàn Cơ cười giang tay, “Nàng còn không phải của đệ, Khuynh Anh là muốn đi tìm Trường Minh ca ca người ta.”

Dứt lời, dường như còn ngại Lam Tranh xù lông chưa đủ, chỉ một tờ bản vẽ ở trên mặt bàn: “Đây là thứ gì đó Khuynh Anh làm rớt nè, mục đích vốn là cung Ngọc Hành đó.”

Khuynh Anh vội vàng nhìn trong túi, tờ bản đồ ở bên trong quả nhiên không thấy nữa.

“Đó là vẽ sai.” Lam Tranh nhẹ nhàng cầm bản vẽ, chăm chú nhìn, liền nó xé thành mảnh nhỏ.

“Đệ tóm lại là ưa thích giành giật đồ vật với Trường Minh.” Toàn Cơ nhìn chằm chằm Khuynh Anh, cong khóe môi lên.

“Khuynh Anh là của đệ, là ca ấy đoạt của đệ.”

Lam Tranh nhú mày: “Nữ nhân của ca ấy, đệ chưa từng giành.”

Khuynh Anh nghe mà gân đen chảy ròng ròng, ai biết hán lại bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa, Khuynh Anh mới vừa đến, cũng không cần gấp như vậy, về sau còn nhiều thời gian, từng chút từng chút ăn luôn, cũng tốt.”

“Ham muốn chiếm hữu của đệ thật đúng là bất chính a, còn có, khi dễ bé gái giống như đệ vậy, gọi là biến thái.” Toàn Cơ trừng mắt hắt một cái.

Lam Tranh trầm mặc nửa ngày, sau đó trả lời lại một cách mỉa mai: “Công chúa điện hạ tôn quý, nếu như không nhớ lầm, tỷ bây giờ là phụ nữ chờ gả, không cho phép ra ngoài, đệ muốn đi nói cho phụ hoàng tỷ trộm chim đại bàng đỏ, còn lừa đệ đệ đáng yêu cùng tỷ nổi điên...”

“Người sử dụng thần chúc phúc bừa bãi không có tư cách nói ta.”

“...”

Khuynh Anh xem bọn họ đấu võ mồm, trong lòng gặm thét.

... Này này, các người rốt cuộc có để ý sự tồn tại của ta không? Gào khóc a...

Mà ở cung Ngọc Hành xa xôi.

Bên trong Thủy kính, chậm rãi hiện ra mấy tấm hình.

Nữ tử tóc đen bị kéo lên lưng chim, không hề cố kỵ thét chói tai ở trong gió. Rồi sau đó, nàng lại bị kéo đi vườn hoa sau cung Thiên Xu, bị một mâm trái cây thể gian đồ vui vẻ ra mặt.

Nàng nhíu mày, kinh hách, vui vẻ, khẩn trương, tất cả biểu tình đều là trong sáng thuần khiết như thế.

Nụ cười trên môi của nàng, dường như phác họa ra một cảnh sắc tươi đẹp.

Phía trên thủy kính, có một đôi đồng tử màu đen nhìn chằm chằm nữ tử này, thật lâu không có dời mắt.

Chương 24 Cô gái, chỉ là người phạm

Tay áo tuyết trắng nhẹ nhàng phát qua thủy kính, hình ảnh trên mặt kính đã biến mất. Chẳng qua, không khí trong phòng thay đổi, bắt đầu đè nén hít thở không thông.

Môi mỏng như lá phong vốn có hình dáng nhu hòa đã mang theo một tia tức giận.

“Điện hạ Trường Minh, cô gái đó chỉ là người phạm.” Nam Huân yên lặng ở phía sau hắt đốt lên đàn hương.

Tùng có bao nhiêu ngày đêm, điện hạ Trường Minh giống như một Tu La nhuộm máu, hắt không cách nào đi vào giấc ngủ, cũng vô pháp khiến mình an tĩnh, chỉ có thể ngày qua ngày bay khắp bốn biển, tìm kiếm một người cho dù không có một chút tung tích, trên trời dưới đất, địa ngục vô cực, bảy tầng trời, thần ngăn giết thần, ma chấn giết ma... Bảy trăm năm, vền vẹn đã bảy trăm năm, hắt mới dùng hết nỗ lực bản thân mình đè nén thống khổ đến trình độ như bây giờ.

Hắt chẳng phải một kẻ kế thừa hoàn mỹ như người ngoài truyền miệng, cho dù là Thần giới đã nỗ lực che giấu. Nhưng không ai có thể tưởng tượng, ở trong mấy ngày, hắt vượt qua những năm tháng không người nào có thể tưởng tượng đó... Cho dù là người luôn luôn hầu hạ ở bên cạnh hắt.

Hắt tự phong bế, cô độc một mình, biết rõ rành rành không có kết quả, chỉ có bất an cùng tuyệt vọng.

“Nàng lai lịch không rõ, lại cách mấy năm nữa, là đến ngày đăng cơ của ngài, nhất định là có người mưu đồ gây rối, muốn mượn việc này nhiễu loạn tâm ngài.” Nam Huân hơi nhếch môi, trong mắt lóe lên một tia rét lạnh: “Nàng không phân rõ phải trái, lại thảo nhiên công khai câu dẫn hoàng tộc, điện hạ Lam Tranh dễ tính, nếu là cùng công chúa Toàn Cơ nào loạn, hậu

quả thật không chịu nổi, hưởng hồ... Hưởng hồ, điện hạ sẽ có một vị hoàng phi mới, chuyện quá khứ...”

- - “Xoẹt...”

Một luồng ánh sáng hiện lên.

Mặt Nam Huân bị cắt rách một đường, máu đỏ tươi từ gương mặt hấn chậm rãi nhỏ xuống dưới.

Mà bên cạnh, con người đóng băng của Trường Minh lẳng lặng nhìn hấn, tóc đen nhẹ nhẹ lung lay từng đợt từng đợt, phất qua khuôn mặt tinh tế như điêu khắc của hấn, sát ý trong mắt làm người ta kinh hãi.

“... Thuộc hạ biết tội.”

Nam Huân nắm chặt nắm tay, hấn không đau vì điện hạ trừng phạt hấn, hấn đau lòng vì điện hạ đè nén bản thân mình như thế, hành hạ bản thân mình, thống khổ nói không nên lời, hấn lại không thể chia sẻ một chút ít.

Trong phòng, lại là trầm mặc.

Nam Huân rút cục chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài, cẩn thận khóa chặt cửa.

Hấn bây giờ có thể làm, là để lại một chỗ yên lặng cho điện hạ.

Trường Minh yên lặng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, tầm mắt trống rỗng. Hơi thở của hấn như tắt ngấm, dựa vào ở trên ghế, hấn dường như đã bị đông lại, trừ bỏ đầy phòng lạnh lẽo, dường như trên thế giới không có bất kỳ vật gì có thể sưởi ấm lòng hấn.

Khuynh Anh, Khuynh Anh sao... Hấn im lặng, trong đáy lòng nói thầm tên của nàng, mày lại dần dần nhả lên, không khí tịch mịch lướt qua tóc hấn, dần dần cướp lấy, cắn nuốt độ ấm duy nhất trên người hấn.

Chương 25 Khuynh Anh, không cần nắm làm dơ tay

Khuynh Anh bị ép buộc đến chạng vạng mới có thể trở lại điện nữ quan.

Về việc muốn đi cung Ngọc Hành tìm Trường Minh cầu xin cho tiên tỷ, Lam Tranh đã trực tiếp miễn trọng tội của hầu gái, sửa lại thành cấm cửa một tháng, hơn nữa trừ bỏ một trăm năm linh lực coi như trừng phạt. Còn tặng nàng một khối lệnh bài có thể tùy ý ra vào đền Thiên Xu, về sau không ai có thể khi dễ nàng.

Về phần không cần cầu khối băng lớn, cũng là chuyện thở phào, nàng còn chưa có nghĩ kỹ, làm sao mới có thể không sợ hãi dưới đôi mắt lấn áp người của hắn.

Khuynh Anh dọc theo mái đền cong phía trước, đi qua hành lang gấp khúc, từ xa nàng liền thấy ở phía sau hòn non bộ có một thân ảnh đặc biệt cao gầy.

“Phù Liên?” Khuynh Anh đang muốn đi lên chào hỏi, bước được mấy bước lại sững sốt.

Nơi này không chỉ có Phù Liên, còn có mấy nữ thần quan mặc váy lụa trắng. Tuy cách không gần, nhưng khí thế bức người của các nàng cùng cả giọng nói vú lấp miệng em trong trẻo nhưng lạnh lùng có vẻ đặc biệt rõ ràng.

“Giả bộ cái gì? Người không phải là dựa vào lẫn trên giường người khác mà đạt được địa vị sao?”

Một người nữ thần quan trong đó đi đến trước mặt Phù Liên, lạnh lùng cười nhạo một tiếng, “Nhưng Phù Liên, người thật sự là quên mất thân phận của mình rồi, trước ý có chỗ dựa vững chắc không coi ai ra gì, nhưng thật ra hiện tại, người cười đến trên đầu đám tử tử của ta, chuyện đoạt vị hôn phu của người khác dễ tiện như vậy, cũng chỉ có kẻ như người làm được!!!”

Khuynh Anh giật mình, suy nghĩ có nên tiến lên hỗ trợ hay không, nhưng Phù Liên tùy ý lấy tay phát phát tóc mình, dùng thân mình cao hơn nhìn xuống nàng kia, bình thản nói: “Vậy có vấn đề gì sao? Nguyên nhân các người tới tìm ta, nếu chỉ là bởi vì nam nhân, vậy các người hẳn là trở về tự soi gương đi.”

Nhóm nữ thần quan ngây cả người, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, sôi trào tức giận: “Phù Liên! Người đừng nghĩ rằng người bây giờ là một nữ thần quan được điện hạ Trường Minh coi trọng thì người rất giỏi!! Người hạ tiện như vậy, quả thực là sỉ nhục của Thần giới!!”

Phù Liên nở nụ cười: “A, người cũng biết ta bây giờ được coi trọng?”

“Để xem người còn mặt mũi lên mặt không, tiện nhân!!!!”

Dứt lời, giơ lên tay, muốn hạ xuống mặt Phù Liên – -

“Bốp!”

Một giọng nói thanh thúy vang lên.

Trong đám người, đã thêm một thân ảnh áo hồng, nàng che chở ở phía trước Phù Liên, vung tay đỡ cái tát.

Mọi người không khỏi sửng sốt một chút, mới giật mình thấy rõ cô gái trước mặt – – mái tóc đen của Khuynh Anh như tơ lụa rơi đầy đầu vai, năm ngón tay tinh tế nắm thật cổ tay chặt nữ thần quan, khiến nàng ta động không được. Đôi mắt của nàng có kiên định cùng dũng khí, cả người vì vậy mà sáng lấp lánh.

“Không... Không thể lấy nhiều đánh ít...” Khuynh Anh ho khụ, tuy rằng nghe qua vẫn còn có chút lo lắng.

Phù Liên chỉ ngây ngốc chốc lát, liền cười ra tiếng, nàng gương nhẹ môi

lên, đi lên phía trước kéo Khuynh Anh đến bên cạnh, sau đó lấy ra khăn tay, thay nàng chà lau từng điểm từng điểm trong lòng bàn tay: “Đứa bé ngoan, Khuynh Anh, không cần nắm làm dơ tay.”

“...” Hay, thật là độc. =_=|||

Sắc mặt vài nữ thần quan đã vừa đỏ chuyển qua xanh mét, nhìn chăm chăm Khuynh Anh, lại vì màu tóc đen mà có chút kiêng kị.

Phía trước mới có tiên tỳ bởi người phạm này mà bị xử phạt, khi chưa có xác định thân phận của nàng, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Phù Liên!! Chờ xem!!! Chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi!!!”

Rốt cục, các nàng ôm hận bỏ lại một câu cảnh cáo, sau đó ngẩng đầu cao ngạo bước chân rời đi, có thể động tác xoay hông của bọn họ rất xinh đẹp, nhưng Khuynh Anh vẫn cảm thấy, cái đó và mấy con chim trĩ không có gì khác nhau...

Chương 26 Cảnh trong mơ

Phù Liên kéo Khuynh Anh trở về phòng.

Trên mặt của nàng một chút cũng nhìn không ra dấu vết mới vừa rồi bị người ta vòng vây vũ nhục, thoát nhìn vô cùng vui vẻ. Khuynh Anh vụng trộm nhìn sắc mặt của nàng, mới hoàn toàn yên tâm.

“Như vậy mãi cũng quen rồi, nàng không cần lo lắng.” Phù Liên nhéo nhéo gò má Khuynh Anh, môi đỏ mọng cười xinh đẹp.

Khuynh Anh cũng cười rộ lên. Phù Liên thật là mỹ nhân có tài, còn có ngạo khí cùng cường thể mà phụ nữ bình thường không có được, cùng mệnh lực của nàng mãnh liệt hấp dẫn người ta. Cho nên Khuynh Anh vô cùng hiểu được vì sao các nam nhân tự nguyện quỳ dưới váy Phù Liên.

Lúc hai cô gái tụ cùng một chỗ, nói không hết chuyện. Khuynh Anh nói ra chuyện bản thân mình trải qua một ngày thống khổ, cũng hỏi có thuốc có thể thay đổi màu tóc hay không, bằng không, nàng cũng không dám ra phố nữa.

“Điện hạ Trường Minh nhất định sẽ giết ta.” Phù Liên nói nhỏ, sau đó đổi đề tài: “Đúng rồi, nàng biết võ công? Vừa rồi tư thế ra quyền chuẩn như vậy, chẳng phải bất kỳ ai cũng có thể làm.”

Khuynh Anh sững sốt, sau đó có chút vò đầu: “Chỉ biết một chút thôi...”

Nàng kỳ thực không muốn che dấu sự thật bản thân mình biết chút công phu quyền cước.

Lúc trước cha mở võ quán, bản thân mình hồi còn nhỏ còn bị đưa đến núi Võ Đang học vài năm. Mà sau khi được Lam Tranh chúc phúc, quả thực người nhẹ như chim yến, vừa rồi chạy, thật sự là khinh công trên nước.

Chẳng qua, nàng từ trước tới nay che giấu, Thần giới người người đều biết tiên thuật, nếu như nàng thực đánh nhau, làm sao có thể là đối thủ của người khác.

Phù Liên nghe xong, lại cười ha ha, sau đó nghĩ biện pháp dụ dỗ Khuynh Anh ở lại, nàng hiện tại đã xem như là người nửa Thần giới, chỉ cần tìm sư phụ dạy phương pháp tu hành, nhất định không thua bất kỳ nữ thần quan nào.

Khuynh Anh nổi gân đen đầu đầy đứng ở cửa phòng của mình, nghĩ nghĩ, nói: “Cảm ơn ý tốt của nàng, ta còn muốn về nhà.”

Phù Liên cũng không tiếc nuối, chẳng qua cười tủm tỉm, ánh mắt quả thực không khác gì Lam Tranh, nói: “Còn nhiều thời gian, còn nhiều cơ hội.”

.....

Tạm biệt Phù Liên, rốt cục trở lại phòng.

Khuynh Anh đã mệt mỏi một ngày, thân thể bị mệt mỏi cùng ủ rũ bao bọc, cởi quần áo liền lăn lên giường.

Ánh sáng ở Thần giới nhu hòa hơn phàm giới, đêm cũng không tối bằng, nệm giường nơi này mềm giống như một đám bông vải, Khuynh Anh được bào bọc ở bên trong, vẫn như cũ nhớ quê hương của mình.

Nhìn chằm chằm trần nhà, hiện lên gương mặt từng người trong nhà. Bản thân mình mất tích sẽ làm người nhà thống khổ như thế nào, vừa nghĩ đến liền làm cho lòng nàng vô cùng không yên.

Khuynh Anh hít một hơi thật sâu, cuối cùng nhắm hai mắt lại. Buồn ngủ dần dần đánh úp lại, ngủ thật say.

Mà nàng không có chú ý tới, ở giây phút nàng khép mắt, một đạo ánh

sáng nhợt nhạt từ mi tâm của nàng bay lên, vây quanh nàng.

Nàng dường như lâm vào một cảnh hư ảo trong mơ, trong giấc mộng, nàng nổi lơ lửng như là lông chim.

Mà ở địa phương xa xôi, phẳng phất có một đôi mắt, tối đen như bầu trời đêm, gắt gao nhìn nàng.

Chương 27 Điện hạ triệu kiến người, đi theo ta

Ở tại thần giới, ngày trôi qua nhanh hơn trong tưởng tượng.

Khuynh Anh cứ theo lẽ thường một ngày ba bữa, cứ theo lẽ thường nhận tầm mắt tò mò của mọi người. Da mặt của nàng được Phù Liên dạy dỗ đã dày hơn tường thành, đại khái trong thành Dao Quang người nào cũng biết, sau lưng nàng có một hoàng tử điện hạ làm chỗ dựa, cũng không có ai dám làm khó nàng.

Chẳng qua, một tuần còn có thể miễn cưỡng chịu được, nhưng đến hai tuần, ba tuần...

Khuynh Anh vô cùng ai oán đếm mấy số nhỏ viết trên tờ giấy trắng, sau đó bị Phù Liên kéo đi ra đường mua sắm.

“Nàng còn không ra khỏi cửa, sẽ mọc meo.” Phù Liên độc miệng trước sau như một.

“Nếu ta lại tiếp tục ở trong này, đó cũng là chuyện sớm hay muộn.” Khuynh Anh ủ rũ.

“Thần giới không tốt?”

“... Không biết.” Khuynh Anh nghĩ nghĩ: “Tựa như ốc sên và trâu vĩnh viễn khó có khả năng là người một nhà...”

Phù Liên sắp bước vào hiệu đá quý bỗng dừng chân, vô cùng an ủi nói: “Không có vấn đề gì, Thần giới không có kì thị chủng tộc, người khổng lồ cùng chú lùn đều có thể ái ân, chỉ cần nàng có thể chứa là được.”

Vì thế Khuynh Anh rơi lệ đầy mặt.

...

Phù Liên tiêu tiền trong nháy mắt, còn mua trang sức cùng quần áo đưa cho Khuynh Anh, chỉ chốc lát, đồng đồ trên tay hai người càng lúc càng nhiều, cuối cùng, bất đắc dĩ phải mượn phu xe đi đưa trở về điện nữ thần quan trước, sau đó sẽ tiếp tục đi mua sắm.

Đột nhiên, chung quanh có người nhìn lên trời, sau đó truyền đến một ít tiếng nghị luận.

Khuynh Anh cũng ngửa đầu nhìn, chỉ thấy phía chân trời có một đám mây thổi qua, trên mây là Bạch Hổ cầm đầu, dẫn theo một hàng đội ngũ chậm rãi đập gió mà đến, gió thổi qua nơi nào, nơi đó bông tuyết rơi từng mảnh.

“Tuyết rơi?!” Khuynh Anh ngạc nhiên lôi kéo Phù Liên nhìn lên trên.

“Chắc là công chúa phương bắc Lê Thiên Thường, thay ca ca của nàng đến làm bạn với điện hạ Toàn Cơ sắp gả đi, thần đô phương bắc vốn là thành Băng Tuyết, Bạch Hổ là thần thú của bọn họ, chút bông tuyết bay không có gì ghê gớm.” Phù Liên chỉ chỉ cái kiệu dẫn đầu phía trước: “Thế nhưng, người nào cũng biết nữ nhân này mơ tưởng điện hạ Trường Minh đã mấy trăm năm, năm đó nếu không phải...” Nàng nói đến một nửa, lại đột nhiên dừng lại một chút: “Tóm lại, ngày điện hạ Trường Minh kế vị sắp tới, kỷ nguyên mới lập tức sẽ bắt đầu, điện hạ còn chưa có hoàng phi, thần hậu nương nương đã chọn xong mấy người thích hợp để tuyển chọn, chờ công chúa Toàn Cơ gả xong sẽ bắt tay vào làm chuyện này, Lê Thiên Thường làm sao có thể lỡ mất cơ hội tốt như vậy?”

Bà chúa tuyết?

Khuynh Anh thổi phù một tiếng, bật cười, thật đúng là thiên hạ sinh một đôi a.

Phù Liên hình như cũng không muốn gặp công chúa Bắc quốc, chỉ nói nàng ta điều ngoa lại tùy hứng, còn phô trương, ương ngạnh, không nói đạo lý, căn bản không có khả năng lên làm lần thần hậu kế tiếp. Từ khi đề tài chuyển đến trên thân nàng ta, Phù Liên liền không nói được một câu tốt đẹp, cuối cùng còn dăn dò Khuynh Anh: “Nếu một mình nàng gặp phải ả, liền ngoan ngoãn trốn đi, nàng ngu ngốc như vậy, chỉ sợ bị nữ nhân kia lột da uống máu xong còn không biết phản kháng thế nào.”

Mặt Khuynh Anh như là bị ván cửa đập vào, cứng ngắc, “Ta sẽ chú ý, cảm ơn.”

Đi một đoạn đường, Phù Liên lại thần bí nói tiếp: “Thế nhưng, Khuynh Anh à, tuy rằng người hạ giới không có hi vọng giành vị trí thần hậu, nhưng tiểu thiếp của điện hạ Trường Minh cũng là được chọn lựa từ mọi người trong Thần tộc, nàng có thể thử một lần, cơ hội của nàng là hết sức lớn.”

“... = _ = cái này thật sự là không cần.”

“Chẳng lẽ nàng thật sự động tâm với điện hạ Lam Tranh?”

“... = _ = không...”

Phù Liên đột nhiên nghiêm túc: “Khuynh Anh... Nàng đừng luẩn quẩn trong lòng, bắt cả hai tay như vậy không thích hợp với nàng, thật sự.”

“... = _ = ...”

...

Tốt xấu gì cũng là dừng cái đề tài này lại, vật phẩm trên danh sách cũng mua đủ rồi, sức chiến đấu của nữ nhân thật sự là không thể khinh thường, Phù Liên lại mượn một chiếc xe, hai người chuẩn bị về phủ.

Lúc này, một thân ảnh chắn ở trước mặt.

“Người lại ở trong này.” Là giọng cười lạnh nói, “Người trong lúc chờ xử tội, không an dưỡng cho tốt, vì sao đi lại chung quanh đây?”

Khuynh Anh sửng sốt, đúng là Nam Huân.

Hắn nghiêm mặt, ánh mắt nhìn chăm chăm mình hàm chứa ba phần chán chường, còn có bảy phần ghét bỏ.

“Chỉ quy định không cho phép ta ra thành, không có quy định ta không được đi lại ở trong thành.” Khuynh Anh bất đắc dĩ nói.

“Thật là kẻ ngu dốt không có có tự giác.” Nam Huân vẫn tức giận, thù hận bỏ lại một câu: “Điện hạ triệu kiến người, đi theo ta.”

Chương 28 Điện hạ chờ người ở bên trong

Tạm biệt Phù Liên, Khuynh Anh mang tâm tình vô cùng phức tạp đi theo Nam Huân đáp lên mây bay đi điện Ngọc Hành.

Tiểu gia hỏa này cùng chủ nhân hắn có bộ mặt không có dây thần kinh, nàng thử hỏi nhiều lần đều không được đáp lại. Khuynh Anh bất an trong lòng, đành phải an ủi mình, việc nên tới sẽ tới, chỉ có thể hy vọng là việc tốt.

Bọn họ dừng lại ở trước cửa điện Ngọc Hành, so sánh với điện Thiên Xu, thủ vệ nơi này nghiêm ngặt hơn, chiến sĩ mặc giáp bạc xếp thành một hàng, nhìn thấy Nam Huân cũng chỉ là chào một cái theo tiêu chuẩn quân lễ, sau đó cẩn thận tỉ mỉ nghiệm thu ngọc bài thông hành của hắn, mới nhường đường.

Mà ở trong đó trang hoàng cũng giống chủ nhân, đẹp dễ quý giá lại lộ ra lạnh lẽo, cột đá xa hoa đứng vững ở trung tâm chống đỡ tòa kiến trúc, làm cho người ta có cảm giác thâm trầm đè nén hít thở không thông. Mặt đất bóng loáng phản xạ bóng dáng người ta, mọi nơi yên tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, thủ vệ ven đường như tượng đá, đi trên đường, chỉ nghe tiếng giày ‘cộp cộp’ vang ở trên mặt đất, cực kỳ giống đảo quỷ.

Khuynh Anh dè dặt cẩn trọng đi theo phía sau Nam Huân, chỉ cảm thấy nếu như mình ở nơi này, nhất định sẽ bị trầm cảm.

“Điện hạ chờ người ở bên trong.” Nam Huân trừng mắt Khuynh Anh một cái, bộ dáng nàng giống kẻ quê mùa khiến hắn xem vô cùng không vừa mắt.

Cửa đại sảnh màu vàng phảng phất như có ma lực chậm rãi mở ra, khung cửa khổng lồ làm cho người ta thấy mình càng nhỏ bé. Khuynh Anh liền thấy bên trong có một nam nhân đang ngồi, hắn mặc trường bào màu lam nhạt, sợi tóc màu mực thả xuống, ánh sáng nhu hòa trút xuống trên người hắn, cả người như trở nên trong suốt.

Hắn đang đọc sách.

Mà thời khắc cổng lớn mở ra, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt dần dần tụ tập, lại biến trở về sông băng mùa đông: “Tiến vào.”

... Giết, nàng còn không bằng một quyển sách!

Khuynh Anh bị Nam Huân không chút khách khí đẩy vào. Cửa lớn chậm rãi đóng lại, trong đại sảnh trống trải, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Xin hỏi điện hạ tới tìm ta, có chuyện gì muốn phân phó sao?” Khuynh Anh đứng cách Trường Minh rất xa, cười làm lành giống một đóa hoa xán lạn, cứ như đóa hoa này sắp chết non trong không khí rét lạnh này.

“Viện Trưởng lão đã đưa ra phán quyết.” Trường Minh lẳng lặng nhìn nàng.

Khuynh Anh sửng sốt, lại bỗng nhiên mở khóe miệng cười lên: “Thật sự sao? Ta đã ở trong này lâu rồi, mấy ngày này được các ngài chiêu cố thật sự là cảm ơn nhiều, vì ta cái gì cũng không biết mà ở thần giới cũng không đúng tý nào, trí nhớ mấy ngày này cũng xin các ngài xóa đi, ngộ nhờ ta không cẩn thận tiết lộ cái gì... A, đúng rồi, quần áo điện hạ ta đã giặt sạch, cái váy cũng không có dơ, còn có nhẫn Ngọc Hoàn trên tay ta cũng xin điện hạ thu hồi đi, quý trọng như vậy...”

“Nàng không thể đi.”

Hắn ngắt lời nàng.

Ngón tay thon dài của hắn từ cạnh bìa sách di chuyển vào trang giấy bên trong, mặt trên có ký tự chi chít, Khuynh Anh xem không hiểu, cũng không muốn xem, lỗ tai của nàng chỉ nghe đến tiếng nói nhẹ nhàng của hắn, gần từng chữ: “Thân phận của nàng không cách nào xác nhận được, vắng sinh cùng kiếp trước của nàng đều là trống rỗng, cho dù là người phạm, từ giây

phút sinh ra, sẽ được ghi chép lại hết thảy trên cổ thần thụ trong điện Trường Sinh, mà nàng, cái gì cũng không có.”

Chương 29 Là có ý gì

Mấy chữ giống như búa tạ dừng ở trong tim, Khuynh Anh nàng sợ run hồi lâu, mới khiến đầu óc trống rỗng mình hồi thần một chút: “Sao... làm sao lại như vậy? Ta vô tội, ta thật sự chỉ muốn thay bà nội cầu nguyện, ta cũng không có muốn đến chỗ này... Ta chẳng qua là đi đến miếu thần trên núi một chút, thật sự, ta...”

“Thần thụ chưa bao giờ phạm sai lầm.”

“Coi không thấy, chẳng lẽ nhất định là vấn đề của ta sao?! Chính ta cũng không biết ta tại sao phải ở trong này!! Các người có quyền gì tự tiện quyết định ta phải ở lại cái chỗ đáng ghét này?!!!”

“Nữ tử phạm giới, chú ý ngôn từ của nàng.” Trường Minh chậm rãi nói: “Hơn nữa, nàng cũng không có quyền cò kè mặc cả.”

Mặt Khuynh Anh dần dần trắng bệch, ngón tay nắm mép váy cũng dần dần không có chút huyết sắc nào.

Đứng ở trong đại sảnh huy hoàng này, thân hình gầy gò của nàng là nhỏ bé như thế, nàng trước nay chưa từng cảm thấy tuyệt vọng cùng mờ mịt như thế.

“Hiện thời phương pháp duy nhất có thể xác nhất định thân phận nàng, là cho nàng ăn quả vãng sinh do thần thụ kết trái, thức tỉnh lại kiếp trước kiếp này của nàng.” Trường Minh quay mặt vào trong bóng tối: “Nhưng là, sức mạnh của quả vãng sinh nàng không thể chịu nổi, cho nên, nàng chỉ có hai lựa chọn, một là ở chỗ này cả đời, ta có thể cho nàng thân phận phạm tiên thông thường, chỉ cần không vượt quá khuôn phép, nàng liền có thể sống cuộc sống bình thường, so với nhân giới cũng không có gì khác nhau.”

“Cái lựa chọn thứ hai thì sao?”

“Nàng có thể lựa chọn từ nay về sau bắt đầu đi theo nữ thần quan tu hành, thẳng đến bản thể nàng có thể cất chứa sức mạnh của quả vãng sinh, mà chứng minh là mình thật sự vô tội.”

“Ta có thể bắt đầu ngay lập tức sao?!” Khuynh Anh ngẩng đầu nhìn hấn, nỗ lực duy trì lý trí sắp biến mất của bản thân mình: “Ta lập tức đi học, chỉ cần có thể nuốt trôi quả là được sao? Chỉ cần các người có thể xác nhất định ta là ai là được rồi sao?”

“Thần thụ hấp thu tinh hoa thiên địa, năm trăm năm mới có thể kết một trái, nếu muốn đựng vào thần thụ, người Thần giới còn cần phải có tu vi trăm năm, huống chi là phạm thể của nàng, tư chất lại suy nhược.”

“... là có ý gì?”

“Có thể là một trăm năm, có thể là lâu hơn, đơn giản mà nói, có lẽ nàng trở về không được.” Trường Minh đóng sách lại, thậm chí không có một biểu tình dư thừa.

00e93901213fb80e3c97638836d12f2eb938942e

Trường Minh

Nhưng Khuynh Anh xù lông, xù lông, xù lông – -

“Vì sao?!!!” Nàng vọt tới, hung hăng kéo cổ áo của hấn, “Vì sao nhất định phải như vậy?!! Các người không phải thần sao? Các người không phải rất thần thông quảng đại sao?!!! Thân phận của ta chỉ là một người phạm vì sao còn phải xác nhận?! Cuộc đời của ta chỉ mới hai mươi năm ngắn ngủi, chẳng lẽ hai mươi năm này đáng giá cho các người để ý?!!!”

Sách bị ném đi rớt trên mặt đất, trang sách tán loạn mở ra.

Như là chim đại bàng đỏ gào thét phía chân trời, lửa giận trong mắt

Khuynh Anh như bùng cháy.

Ánh mắt Trường Minh nhẹ nhàng run rẩy, ngón tay nàng gần như va chạm vào da thịt của hắn. Màn che cửa sổ bị gió thổi bay múa lên, hạ xuống bóng râm trên tường, như ánh mắt thâm thúy của hắn, vĩnh viễn thấy không rõ.

Nhưng hắn không có đẩy nàng ra.

Chương 30 Cầu người, thả ta đi

“Không được viện trưởng lão cùng phụ hoàng phê chuẩn, nàng không đi được.” Hần mở miệng nói.

“Mặc kệ viện trưởng lão, mặc kệ Thần giới!” Khuynh Anh xiết chặt cổ áo của hần một phần, ngón tay nàng đang run rẩy, nhưng mắt của nàng trừng to: “Các người bắt quá chỉ là có chút pháp thuật, có quyền gì đòi làm chúa tể vạn vật!! Vô sỉ!!”

“Nữ nhân phạm giới, nàng rất vô lễ.”

“Ta chưa từng được Thần giới các người giáo dưỡng, ta cũng không cần!” Khuynh Anh tức giận kéo cổ của hần áo gần bản thân mình hơn, hàm răng gần như nghiến lại: “Người đường đường là một hoàng tử điện hạ, một câu nói của người, chẳng lẽ không thay đổi được gì sao?!”

Trường Minh dừng một chút, khoảng cách gang tấc khiến hần thất thần.

Có lẽ không biết đi qua bao nhiêu năm, không một nữ tử nào có thể tới gần hần như thế.

Nhưng môi hần lại chậm rãi khiến nàng tuyệt vọng, mang theo nhiệt độ lạnh như băng: “Nàng, trừ bỏ chấp nhận, cái gì cũng không làm được.”

“Không!! Không phải!!”

Thế giới Khuynh Anh như là hồng mất, nàng giờ nắm tay lên, hung hăng vung xuống hần, nhưng gương mặt hần dường như được một tầng ánh sáng bảo vệ, nàng hạ xuống từng quyền từng quyền, đau đớn chỉ có năm ngón tay của nàng. Nhưng nàng lại càng xúc động, dường như như vậy mới có thể làm cho mình khôi phục bình tĩnh.

Không biết trải qua bao lâu.

Hắn cầm cổ tay nàng, lặng yên không một tiếng động dùng ánh sáng chữa khỏi nắm tay gần như bẻ nát của nàng. Mà nàng cứng ngắc đứng trước mặt của hắn, tay thì nắm chặt cổ áo của hắn như trước, giống còn có một tia hi vọng nhỏ bé.

Không khí lâm vào trầm mặc.

Khuynh Anh dường như đặt mình trong trời băng thiên đất tuyết.

“Cầu người, thả ta đi.” Giọng nói của nàng mềm nhũn ra, nhắm mắt lại, có giọt nước lạnh lẽo rơi trên lông mi Trường Minh: “Nơi này không phải thế giới của ta, nơi này cũng không phải nhà của ta, ta đối với nơi này không có bất cái ý đồ gì, cũng không có bất kì ác ý gì, ta thề... Ta nếu nói dối, ta nguyện ý bị thiên lôi đánh, vạn kiếp bất phục.”

“... Khuynh...”

Nhưng đột nhiên, ‘rầm’ một tiếng, cửa lớn bị mở ra.

Khuynh Anh ngẩng đầu nhìn, lại chỉ thấy một đạo rực sáng vọt tới trước mặt, tiếp theo một cỗ sức mạnh mãnh liệt không thể chống đỡ nhắc nàng lên, đánh nàng văng vào vách tường.

Hết thảy quá đột ngột, Trường Minh cũng hơi ngớ ra.

“Điện hạ! Ngài không sao chứ!” Nữ tử nâng váy xông tới dừng ở trước mặt hắn, nhẹ nhàng cúi một cái, thần sắc uyển chuyển hàm xúc, dường như kẻ vừa rời ra tay độc ác chẳng phải nàng: “Nghe nói có một người phạm hạ đẳng không hiểu quy củ đến đây, xem ra là thật, nhưng mà, may mắn điện hạ không có việc gì, bằng không, ta nên làm thế nào cho phải...”

“Lê Thiên Thường, nữ nhân đáng chết, ta đã nhắc người không được đụng tới nàng!!” Đi vào tiếp theo là một người đầu tóc vàng còn đang luống

cuồng – Lam Tranh, nhìn Khuynh Anh hấp hối bên tường, hấn như là bốc lửa, vội bế nàng lên, dùng chân khí của mình bảo vệ tim mạch của nàng: “Người cũng biết nàng chỉ là một người phạm, người dùng kiếm thiên tuyệt của người thương tổn nàng như thế, là muốn nàng mất hồn mất vía sao?!!!”

Lê Thiên Thường mang vẻ mặt vô tội, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trong sáng như tuyết trắng, đến giọng nói cũng là mềm yếu ôn nhu: “Điện hạ Lam Tranh, ta chỉ dùng hai phần lực, người cũng nhìn thấy đó, nàng làm chuyện khó coi với điện hạ Trường Minh, nữ tử không biết liêm sỉ như vậy, người còn muốn à?”

Hơi thở của Khuynh Anh mong manh, trong đầu một mảnh ong ong, nàng nghe không rõ giọng nói của đối phương, hai mắt tựa hồ chỉ thấy ảo giác.

Nàng từ từ nghĩ, nếu là có Thần giới ở trên trời, vậy con người cũng có linh hồn phải không? Nếu nàng cứ như vậy chết đi, chắc là có thể về nhà.

Chương 31 Nhường nàng cho đệ

“Điện hạ, nàng chỉ là một phàm nữ nho nhỏ, vô lễ với ngài như thế, theo pháp điển, nàng hẳn là bị đày đi nơi hoang dã.” Lê Thiên Thường đứng ở bên người Trường Minh, con người không dấu vết lướt qua cổ áo bị kéo loạn của hắn, đáy mắt hiện lên một màn ghen tị làm cho người ta sợ hãi, mới mềm mại nói: “Huống hồ người phàm dục vọng quá lớn, tổng là muốn đòi thứ xa vời gì đó không thuộc về mình, giữ ở bên người, sẽ gây tai họa.”

“Mời công chúa lui ra trước.” Trường Minh không thèm liếc nhìn nàng một cái, ngữ khí mang theo lễ tiết, lại cũng nổi lên ý lạnh thâm trầm.

“Nhưng điện hạ, ta là cố ý tới thăm chàng!” Lê Thiên Thường cắn cánh môi đỏ thắm, “Ta vừa thăm công chúa xong, gặp điện hạ Lam Tranh, biết được ngài đang triệu kiến một cô gái người phàm, mới cùng nhau lại đây...”

“Câm miệng, nữ nhân chết tiệt, ta hiện tại tới hồi hận đã mang ngươi lại đây!!”

Lam Tranh mang theo chán ghét mãnh liệt, hung hăng nói: “Cút cho ta!”

“Điện hạ Trường Minh, chàng xem hắn làm sao có thể như vậy – -”

Trường Minh rốt cục nhìn về phía nàng ta, nhưng trong ánh mắt mang theo sát khí khiếp người, không nói gì, lại có thể làm cho mọi người câm miệng – -

...

Giây phút Lê Thiên Thường đi ra cửa, không cam lòng quay đầu nhìn lại.

Nàng là nữ nhân thông minh, nàng biết tiến lui như thế nào, biết lúc nào nên làm cái gì.

Nhưng khi nam nhân mình nhưng nhớ đã bay đến bên cạnh một nữ nhân khác, trong ánh mắt hẩn, thậm chí tràn đầy thương tiếc đến chính hẩn cũng không phát giác... Nàng níu chặt hai bàn tay mình.

Nữ nhân, đúng là tóc đen.

Trong đầu nhớ tới tên của một người khác, sắc mặt của nàng trầm xuống.

“Công chúa, mời đi bên này.” Nam Huân đưa tay mời, cửa đã hoàn toàn khép kín, cách trở mọi tầm mắt.

Lê Thiên Thường lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm một lát, sau đó phẩy tay áo, lạnh lùng rời đi.

... Không, nàng ta không phải là ả.

Nữ nhân kia đã hồn bay phách tán bảy trăm năm trước rồi...

Đã qua mấy trăm năm, chẳng lẽ bản thân mình còn sợ một phàm nữ nhỏ nhỏ sao?

Cho dù là ả đã trở lại... Đã trở lại thì như thế nào, nàng nhất định cũng sẽ làm ả thoát thân không được, vĩnh viễn biến mất.

.....

“Tâm mạch chỉ sợ đã thương tổn...” Nhìn nữ tử hồn mê trong lòng Lam Tranh, con người tĩnh lặng của Trường Minh rốt cục có một tia gợn sóng, “Ta đã cho Nam Huân đi gọi thần y tiên quân đến, hẩn là lập tức tới ngay...”

“Không cần ca quan tâm!!” Lam Tranh đẩy hẩn ra, gắt gao che chở Khuynh Anh vào trong ngực, “Ca ca, đệ chưa bao giờ tranh giành cái gì với ca.”

“Lam Tranh...”

“Nhường nàng cho đệ, để cho đệ làm bạn bên nàng trăm năm, đệ sẽ gặp hoàn thành tâm nguyện của ca và phụ hoàng.” Lam Tranh ôm chặt Khuynh Anh hơn một phần: “Bằng không, đệ sẽ làm ra chuyện gì, đệ cũng không biết.”

Chương 32 Nếu không thể đi, liền ở lại

Điện Thiên Xu.

Đám mây đen bao phủ trên đỉnh điện đã hơn một tháng, ngói ngọc xanh vàng rực rỡ cũng bị bao phủ trong sắc thái u ám, trong thần điện không thấy mặt trời chỉ có một nơi tụ tập tất cả ánh sáng.

“Đã tỉnh chưa?”

“Nàng bị thương nặng như thế! Đáng chết!!”

Có tiếng chén trà bị văng ra ngoài, nát đi.

Khuynh Anh bị giọng nói ấy làm bừng tỉnh, nàng suy yếu mở mắt ra, đáy mắt là một mảnh trắng xoá, nàng không có cách nào mở miệng nói chuyện, giằng co không biết bao lâu, nàng mới có thể nghe được chút tiếng nói mơ hồ chung quanh – -

“Đệ không cần bốc hỏa như vậy. Ngày đó đệ thiếu chút nữa đánh nhau với Trường Minh, kết quả đệ nói gì với ca ấy?”

“Không cần tỷ lo, quái tóc đỏ.”

“Đệ dám nói tỷ tỷ của đệ như vậy!! Tên tiểu tử thúi này!!” Giọng nữ giận nói, sau đó là vật gì đó bị bay lên, vang lên một trận loạn thất bát tao, hồi lâu mới ngừng lại được.

Giọng nữ yên tĩnh, chỉ chốc lát lại cười khẩy: “Đứa nhỏ cái gì cũng không có mặc, chỉ mặc một cái váy tơ mỏng, đệ đừng thừa cơ hội nhìn lên.”

Đối phương rầu rĩ hừ hừ.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân nhỏ vun.

Khuynh Anh cố sức chuyển động tròng mắt, nhưng mí mắt cứ phủ lên. Nàng chỉ cảm giác mình đột nhiên bị một cánh tay đỡ dậy, một chén thuốc đắng liền từ từ trôi qua lưỡi.

“Chờ nàng tỉnh ta liền dẫn nàng đi báo thù.” Một giọng nói ương ngạnh vang lên bên tai.

Dừng một hồi, còn nói thêm: “Nàng đã không thể quay về, vậy thì ở lại theo ta cũng tốt.”

Ý thức của Khuynh Anh vẫn ở trong sương mù, nàng muốn nói cái gì đó nhưng mắt thật lớn sức lại không thể nói ra miệng.

Một lần nữa lâm vào trong giấc mộng, lại trong một khắc nhìn thấy một cô gái mặc áo tuyết trắng từ trên cao ngã xuống như điều đứt dây, có ngọn lửa từ vạt áo của nàng bắt đầu thiêu đốt, thẳng đến hóa thành vô số tro tàn biến mất ở trong gió.

“Nghe nói tâm tình điện hạ Trường Minh gần đây thật không tốt.”

“Nhưng điện hạ Trường Minh từ mấy trăm năm nay đã không cười nha.”

“Chắc là hôm nay công chúa Thiên Thường từ phương Bắc tới chơi, ngài đuổi nàng ra ngoài đó. Đuổi ra coi như xong đi, còn làm công chúa khóc. Từ khi hai phe thần đô lập quan hệ đến nay, điện hạ Trường Minh chưa một lần thất lễ như vậy!”

“Trước đó không lâu, nghe nói ngài cùng điện hạ Lam Tranh tranh cãi âm ỉ một trận, sau ba ngày không ai dám lên tiếng ở bên cạnh điện hạ dù chỉ một lời.”

“Lần trước lúc ta tuần tra, thấy điện hạ Trường Minh đứng ở trên vân cầu, bộ dạng thật sự đáng sợ!”

“Đến đại nhân Nam Huân cũng đã thật lâu không nói chuyện, lần này nghiêm trọng nha.”

Lời bàn tán âm ỉ khắp thành Dao Quang, ở một trăm năm cuối cùng kỷ nguyên Tố Nguyệt sắp chấm dứt, ở bên trong thành như hồ nước bị quăng cục đá vào, bắt đầu nổi lên gợn sóng.

Chương 33 Nghe nói ngài đây ngài

Nửa tháng sau.

Phù Liên chạy bộ vào cung Thiên Xu, trong tay nàng đang cầm một gói đồ nho nhỏ, trên chọc không ít tằm mắt.

Già Diệp đi ở phía trước dẫn đường cho nàng. Chủ tử nhà mình muốn thu cô gái phạm giới, thậm chí hạ lệnh cho nàng chuyển đến cung Thiên Xu, đây quả thực không phải là tùy ý bình thường.

“Thần quan Phù Liên, tiểu thư Khuynh Anh đang ở bên trong.” Hắc đứng trước phòng khẽ vuốt cằm.

Phù Liên hí mắt cười giống tên yêu nghiệt: “Cám ơn.”

Khuynh Anh vừa tỉnh ngủ dựa vào mép giường ngẩn người. Nàng đã hôn mê vền vền hơn một tháng mới khôi phục thần trí, cả người cũng còn đau đớn. Trong một đoạn thời gian này nàng tuyệt không biết kết quả đã xảy ra chuyện gì, khi nơi này là cung điện của Lam Tranh, người chăm sóc nàng cũng là Lam Tranh.

Trí nhớ đình chỉ ở một khắc cuối cùng nhìn thấy Trường Minh, hắc nói nàng không trở về được.

Không trở về được.

Khuynh Anh yên lặng lặp lại mấy chữ này, mắt ảm đạm đi.

Cửa đột nhiên mở ra.

Nàng theo tiếng động nhìn lại, khi nhìn rõ người mới tới, khóe môi đã lâu chưa cười rốt cục chậm rãi gọi lên, trở nên sạch sẽ thuần khiết: “Phù Liên!”

“Nàng cô ngốc này, ta còn nghĩ rằng thật sự không thấy được nàng.” Phù Liên nhú mày, mắt phượng liếc nàng: “Không phải đã nói nàng cách xa nữ nhân kia sao? Nàng còn ép nàng ta ra tuyệt chiêu? Hai cái lỗ tai nàng mọc ra đến tột cùng là để làm gì?”

Đã lâu không có nghe được lời nói như rắn độc này, Khuynh Anh cười hắc hắc, sau đó kéo chăn dọn một chỗ trên mép giường cho nàng ngồi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Nàng nếu chết ta sẽ không tới.” Phù Liên nhét gói đồ qua: “Đồ đạc của nàng, ta đều thu thập xong, điện hạ Lam Tranh phân phó đem hết hành lý của nàng qua, ta chỉ làm theo lệnh thôi.”

Khuynh Anh sững sốt từ từ mở gói đồ của nàng ra. Ngoại trừ trang sức Phù Liên mua cho nàng, còn có một cái áo bào cùng một cái váy của Trường Minh. Nàng mò xuống thấy được quần Jeans cùng áo sơ-mi mình mặc lúc mới đến đã được giặt sạch sẽ, gấp cũng vô cùng chỉnh tề.

“Đây là ta mất thật nhiều sức mới lấy ra được. Đám Hoa thần không quen nhìn đồ của nàng, thiếu chút nữa đã đốt đi.” Phù Liên thoát nhìn, sờ sờ cằm: “Bất quá giày của nàng ta chỉ tìm được một cái rách rưới không thể mang, ta lấy đi cho Thần Mộc sửa, không biết có thể sửa tốt hay không.”

Khuynh Anh nhìn chằm chằm quần Jeans cùng áo sơ-mi thật lâu, trong đầu có xúc động muốn rơi lệ.

Phù Liên kêu nàng vài lần, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Cám ơn.” Nàng ôm quần áo vào trong ngực, cười thiếu chút nữa rơi lệ.

“Này này! Nữ nhân ngốc, nàng làm cái gì? Bộ dáng của nàng thoát nhìn rất ngu xuẩn. Nàng lại ngu xuẩn như vậy nữa, ta nhất định xem như không biết nàng.” Phù Liên trừng nàng.

Khuynh Anh cười, cất kỹ mấy thứ này.

“Nhưng mà ngày đó đã xảy ra chuyện gì?” Phù Liên đi tới gần, hỏi:
“Nghe nói nàng bị điện hạ Trường Minh đẩy ngã, có thật không?”

Chương 34 Tính toán sau này

“Nàng cảm thấy thế nào?” Khuynh Anh rút rút khoeo mắt.

Phù Liên nói: “Nhất định là tung tin vịt. Thân thể nàng như vậy, trước không lỗi sau không lõm, cái gì cũng không biết, cánh tay còn không to bằng một nửa tay người khác, mà vẫn có thể được thần chúc phúc, cho nên nhất định cách ngày ngủ của tôi không xa.”

Khuynh Anh run rẩy cả khuôn mặt: “Phù Liên, nàng có thể hiểu được thì thật tốt.”

“Ta có thể hiểu được có ích lợi gì? Người ủng hộ điện hạ Trường Minh đã hận nàng đến tận xương. Lê Thiên Thường đã mang bộ mặt của oán phụ nhiều ngày liên tục, nàng tốt nhất là ngoan ngoãn ở trong phòng cho đến ngày công chúa xuất giá, bằng không...” Phù Liên làm một động tác bầm thây vạn đoạn: “Cẩn thận đến cận bã đều không còn.”

Kỳ thực nếu bị người ta biết ngày đó là mình phát điên nắm cổ áo Trường Minh vung lên, nắm tay đánh vào mặt hắn... Khuynh Anh yên lặng nuốt những lời này vào bụng.

Có Phù Liên ở cùng, thời gian qua hết sức mau.

Miệng của nàng sắc bén độc địa nhưng lại thật sự quan tâm, tốt hơn nhiều so với người mang bộ mặt hiền lành lại ngầm dối trá, nàng là người bạn duy nhất của Khuynh Anh ở trong này.

“Vậy nàng có tính toán gì sau này không?” Tán gẫu đến trưa Phù Liên đại khái đã biết mọi chuyện: “Trái của thần thụ không phải ai cũng có thể ăn, cho dù là ta nuốt vào chỉ sợ còn nửa cái mạng, nói chỉ là nàng.”

Khuynh Anh bắt đặc dĩ lắc đầu, đối với tương lai nàng đều mờ mịt.

“Kỳ thực đều không quan trọng, Khuynh Anh. Thần giới từ lúc sáng lập đến bây giờ, hễ người tu tiên thành công, thay da đổi thịt đều có thể sống yên ở thần giới. Cho nên nàng phải hiểu được nàng bây giờ là có bao nhiêu lợi thế.”

Phù Liên đột nhiên nắm giữ tay nàng, hạ giọng nói: “Đây là ưu thế của nàng, nàng nhất định phải ngồi cho chắc. Hiện tại nhân lúc mọi người thấy nàng mới mẻ, đều chặt chẽ kéo lại làm một chỗ dựa vững chắc! Điện hạ Trường Minh hiện tại đưa đồ tốt cho nàng còn không phải bởi màu tóc đặc biệt của nàng sao. Điện hạ Lam Tranh hiện tại muốn gặp nàng còn không phải vì có điện hạ Trường Minh tranh giành với ngài ấy sao. Nàng suy nghĩ một chút, Thần giới không thiếu mỹ nhân, nhưng qua một đoạn thời gian, bọn họ chán ngấy thì làm thế nào đây?”

Khuynh Anh co quắp cả người, thầm nghĩ tìm cái gì đó chặn cái miệng này lại.

Phù Liên không thấy Khuynh Anh nói gì, tiếp tục nói: “Cho nên nàng phải vì mình tính toán cho kỹ. Đúng rồi, nghe nói giường của điện hạ Lam Tranh là mềm mại nhất Thần giới, nàng có thể thử một lần.”

Khuynh Anh sững sốt nửa ngày mới phản ứng được ý tứ của những lời này, mặt đỏ lên: “Ta làm sao có thể làm cái loại việc này!!”

“Không nhất định có thể thành công đâu, bất quá vị trí trắc phi nhất định là của nàng, không được việc cũng có thể làm thị thiếp.”

“Nàng tha cho ta đi.”

“Chẳng lẽ mục tiêu của nàng thật ra là điện hạ Trường Minh?” Phù Liên lộ ra vẻ mặt ‘thì ra là thế’: “Khó trách lúc nàng cùng điện hạ Trường Minh ở cùng một chỗ luôn phát sinh chuyện kinh thiên động địa, thật có lỗi, là ta suy xét không chu toàn, bất quá ta nhất định cũng sẽ giúp nàng.”

Khuynh Anh khóc không ra nước mắt, muốn giải thích nhưng cửa phòng lại chậm rãi mở ra.

Các nàng đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, một hoàng tử điện hạ tóc vàng mỉm cười đứng ở ngoài cửa, bất quá một mảnh bầu trời phía sau hắn có dấu hiệu sắp xảy ra mưa rền gió dữ.

Chương 35 Như vậy, giường phòng ta cũng rất mềm mại

Phù Liên thông minh lấy cớ chạy trốn, Khuynh Anh phát điên ở trong lòng một ngàn lần, sau đó cố giả bộ trấn nhất định, mặt đối mặt với con hồ ly tùy thời tùy chỗ sẽ cắn người này.

295124_469719339718804_1673037210_n

Là như vậy...

“Vừa rồi Phù Liên nói đều là đùa, xin điện hạ bỏ qua cho.”

“A? Các nàng đã nói cái gì?” Lam Tranh đưa tới một ít đồ ăn Già Diệp đã chuẩn bị. Từ khi Khuynh Anh ở trong này, gần như toàn bộ cống phẩm thế gian đều đến điện Thiên Xu.

“Chưa, không có gì.”

Khuynh Anh chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, nghĩ nghĩ, lại nói: “Điện hạ Lam Tranh, ta đã tốt hơn nhiều, cảm ơn ngài chiếu cố, ta nghĩ ta cũng cần phải trở về.”

“Trở về? Chạy về chỗ đó?” Lam Tranh nhíu mày, sau đó dùng ánh mắt bảo nàng ăn.

“Là chỗ lúc trước ta ở cạnh Phù Liên.” Ánh mắt thật đáng sợ Khuynh Anh dè dặt cẩn trọng nâng canh gà trước mặt lên, nhấp một hớp nhỏ.

“Đó là chỗ ở của nữ thần quan.” Lam Tranh nhẹ nhàng nhìn nàng: “Nàng là thần quan sao?”

“Không.”

“Cho nên nàng không có tư cách ở đây.”

“Nhưng, ta cũng không có tư cách ở nơi này.”

“À, nàng không hài lòng phòng này sao?”

“Không, không phải!”

“Như vậy giường phòng ta rất mềm mại, nàng dời qua đi.”

Khuynh Anh thiếu chút nữa vứt cái bát cầm trong tay, dùng ánh mắt kinh khủng nhìn hắn: “Không cần.”

“Yên tâm, ta sẽ không để cho nàng chỉ làm làm thị thiếp.” Lam Tranh cười cười: “Vị trí hoàng phi phải là người Thần Tộc, bất quá mặc dù nàng là người phạm, thân thể cũng đã là nửa Thần Tộc, nếu tu hành cho tốt nhất định là không có vấn đề.” Dừng một chút, mắt hắn nhẹ nhàng nhíu lại, nói: “Khuynh Anh ta có thể đợi nàng.”

Hắn nghe được!

Hắn rõ ràng nghe được toàn bộ!

Từ đầu đến chân Khuynh Anh như là bị sét đánh, lắc đầu như cuộn sóng: “Không, không phải như vậy, điện hạ ngài hiểu lầm...”

“Nàng đây là đang cự tuyệt ta?” Nụ cười của hắn dừng một chút.

Khuynh Anh trừ bỏ lắc đầu cũng không biết nên làm cái gì.

“Hoặc là nói nàng thật sự thích ca ca của ta?”

Phù Liên, ta hận nàng!

Mấy chương này đánh số rất lung tung, mình để theo bản gốc, nhưng nội

dung thì ok. Từ chương 36 tới 40 mà mình phải edit tới 8 chương, các bạn cũng chờ thật lâu phải không? ^^ Cùng cố gắng nhé!

Chương 36 Cởi

Canh gà nóng rơi trên váy, Khuynh Anh biết mình da dày nhưng vẫn là bị phỏng rên một tiếng.

Chén sứ rơi trên mặt đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

“Xin lỗi, ta không cố ý.” Khuynh Anh chú ý tới nước canh cũng văng đến trên quần áo Lam Tranh, nàng chật vật nói xin lỗi: “Ta dọn ngay.”

Trong lúc nói chuyện vừa rồi, nàng đã hiểu được địa vị của mình.

Tựa như Phù Liên nói, bản thân mình kỳ thực không phải cao sang gì, bất quá là một cái người phàm, bọn họ đối đãi với mình như vậy vì thấy thú vị, bọn họ có thể đối xử tốt với mình vì thích cái mới, nếu có một ngày chán ngán liền sẽ giống món đồ chơi bị đứa bé vứt bỏ.

Đây không phải là thế giới nàng nên ở lại.

Cũng không phải thế giới nàng có thể ở lại.

Khuynh Anh yên lặng ngồi xổm xuống bắt đầu nhặt từng mảnh nhỏ. Chỗ bị phỏng đau rát nhưng nàng cũng cần đau đớn như vậy nhắc nhở sau này nàng nên đi con đường như thế nào.

Nhìn nàng ngồi xổm xuống, còn có váy nàng bị canh dơ, mặt Lam Tranh dần dần biến mất âm u – - nếu như không có nhớ làm, canh gà của người phàm dùng nước nóng, có thể phỏng những sinh vật yếu ớt.

Mới vừa rồi là hấn phản ứng quá mạnh.

Một khi nhắc tới Trường Minh, hấn không cách nào không chế được tính tình của mình.

“Không cần, trước hết nàng cởi váy ra đã.” Hấn tự tay kéo cánh tay của nàng.

Khuynh Anh sửng sốt thấy ánh mắt của hấn tập trung trên người mình, có chút xấu hổ lui về phía sau: “Không cần, đợi ta lau là tốt rồi.”

“Ta bảo nàng cởi!” Hấn bỗng dung nhúu mày, nàng bắt đầu lùi bước khiến hấn rất là không hài lòng, lực trên tay mạnh hơn, bế toàn bộ thân thể của nàng lên, xuyên qua đám mảnh vỡ đầy đất, trực tiếp ném nàng lên giường, sau đó thò tay cởi đai lưng trên eo nàng.

“Người muốn làm cái gì?!” Khuynh Anh trừng to mắt ngăn cản động tác của hấn.

Nhưng hấn cũng không cho Khuynh Anh cơ hội giãy giụa, ngón tay đã lưu loát kéo quần nàng xuống. Khuynh Anh bởi vì dưỡng bệnh, quần áo đều là một cái áo choàng đơn giản, chỉ buộc một cái đai lưng lên áo. Mà bên trong, nàng chỉ mặc một cái váy lót mỏng cùng quần lót. Càng bất đắc dĩ là số đo ở Thần giới quá lớn, nàng thật sự nhỏ gầy, váy lót có đôi khi tuột xuống hơn một nửa – - cởi áo khoác xuống liền gần như không có mặc gì.

“Không nên lộn xộn, bằng không ta sẽ làm những chuyện khác với nàng.” Lam Tranh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, con ngươi màu vàng ửng sáng, cũng không rét lạnh giống như lúc trước. Nhưng giờ này khắc này còn kinh khủng hơn lúc tức giận, hấn mang vẻ mặt ‘ta là đao thớt nàng là cá’.

Khuynh Anh cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Lam Tranh hừ lạnh một tiếng kéo chân của nàng qua đặt ở trên đầu gối mình, trong lòng bàn tay hiện lên ánh sáng nhẹ sau đó bao trùm lên vết phỏng đỏ của nàng.

Chương 37 Ủ, quả thật rất nhỏ, nơi nào cũng nhỏ

Lo lắng dần dần truyền khắp toàn thân, làn da sưng đỏ cũng khôi phục bộ dáng bóng loáng nhẵn nhụi ban đầu.

“Cám ơn, đã hết đau rồi.” Khuynh Anh muốn rút chân của mình về, nhưng ngón tay Lam Tranh như là cái kìm chặt chẽ nắm mắt cá chân nàng ở lòng bàn tay.

“Quả thực rất nhỏ.” Hấn nhìn bàn chân nhỏ nhắn của nàng đặt trên lòng bàn tay mình, quả thật làm cho người ta muốn nâng niu. Móng chân óng ánh trong suốt còn nổi lên màu hồng nhạt.

“Nhỏ?” Khuynh Anh ngẩn ra không có phản ứng kịp.

“Ủ, quả thật rất nhỏ.” Hấn nâng mắt lên, “Chỗ nào cũng nhỏ.”

Khuynh Anh theo tầm mắt của hấn chậm rãi di động từ chân mình, cuối cùng dừng ở trước ngực mình. Nàng ngây ngốc chốc lát mới ý thức được bản thân mình lại bị trêu cợt.

“Không được nhìn lung tung!” Nàng hỏn hển muốn lui vào trong chăn, vèo một cái, chăn bị bàn tay còn lại vớt xuống xa xa.

Rồi sau đó thân hình nam nhân cũng đã đề lên.

“Khuynh Anh, toàn thân của nàng ta đều nhìn rồi, nàng che chắn có ích lợi gì?” Giọng nói trầm thấp của Lam Tranh chậm rãi vang lên.

“Điện hạ nhất định phải cẩn thận, coi chừng đau mắt hột.” Khuynh Anh cương quyết xoay đầu đi nơi khác, mặc dù hơi thở của hấn đã tới vô cùng gần, phả trên vành tai nàng làm ruột gan nàng như phát điên.

“Thần Tộc chắc là sẽ không đau mắt hột.” Lam Tranh nở nụ cười, ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái trên sườn mặt của nàng.

Khuynh Anh kinh ngạc xoay đầu nhìn thẳng hắn, ngay sau đó đôi môi bị hung hăng cạy mở, hơi thở ướt át giống như rắn quấn quanh bò lên, hòa trong đó là mùi hương nhẹ nhàng khi nàng hôn mê mà được cho uống thuốc.

Nhưng lúc này hắn bá đạo gấp một trăm lần lúc đó!

Lam Tranh đưa ngón tay xâm nhập vào mái tóc đen của nàng, dùng đầu gối đè cái chân giầy giữa của nàng, cơ hồ là dùng một tư thế cưỡng chiếm hôn nàng thật sâu, bức người ta hít thở không thông.

Đến ánh nến cũng trở nên ái muội, thần trí Khuynh Anh như là bị ngọn lửa thiêu đốt, cả người cứng ngắc, trong đầu trống rỗng.

Thẳng đến ngón tay lạnh lẽo của hắn từ trên eo nàng trượt xuống chui vào váy lót – -

“Không, không nên như vậy!!” Khuynh Anh rốt cục tỉnh táo lại, nàng thét lên, dùng hết sức mạnh đẩy hắn ra, trong nháy mắt có một luồng ánh sáng từ ngón tay nàng phát ra, mạnh mẽ đánh vào ngực Lam Tranh.

- – rầm!

Bóng dáng cao gầy bị đánh văng ra ngoài!!! Cả người dính vào vách tường.

Khuynh Anh kinh ngạc như bị sét đánh.

Chương 38 Nàng vừa mới làm cái gì

Nàng vừa mới làm cái gì?

Nàng vừa mới làm cái gì?!!!

Khuynh Anh sững sờ nhìn ngón tay mình, lại sững sờ nhìn hoàng tử điện hạ bị mình đánh bại.

Trong lòng nàng giống như bị sét đánh, tim đập điên cuồng, đáng tiếc cửa sổ phòng này khép chặt, nàng không xem thấy thời tiết bên ngoài, cũng không biết bây giờ tâm tình Lam Tranh thế nào.

Cho dù vừa mới nãy bản thân mình rất tức giận, cũng rất muốn đâm hấn một cái, nhưng mà chỉ giới hạn ở trong tưởng tượng mà thôi. Nàng cũng có nghĩ qua ngộ nhỡ không được liền cắn lưỡi – - là cắn lưỡi của hấn.

Nhưng không có nghĩ tới nàng thật có thể đánh bại nam nhân này!

“Ngài... ngài vẫn khỏe chứ?” Khuynh Anh nghĩ mà sợ, bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

Lại vào lúc này.

- - rầm!!

Lại là một tiếng vang!!!

“Điện hạ làm sao vậy?!!” Đi vào là Già Diệp!

Ngoài cửa, bầu trời thay đổi qua vô số kiểu thời tiết, cuối cùng là tối đen!!

Điều này thật sự là quá mức quý dị, hấn rất cục kiêu nên không được phá cửa vào! – - Có thể coi là có một vạn loại chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng

không có nghĩ qua tình cảnh trước mặt là như vậy: nữ nhân áo rách quần manh núp ở trong đồng chăn mền lộn xộn, mà chủ tử của hắn lại hôn mê dính ở trên tường!!

Khuynh Anh xấu hổ núp ở sau cái màn giường, thầm nghĩ muốn chui xuống đất: “Thực xin lỗi, đều là lỗi của ta.”

Già Diệp giật mình, sau đó trong mắt nhìn Khuynh Anh đột nhiên thì mang theo lửa giận, hắn nuốt vào lời muốn thốt ra, kích động vọt tới bên người Lam Tranh, vẻ mặt tự trách: “Điện hạ, điện hạ, ngài tỉnh lại đi, đều tại ta, đều tại ta không có ngăn cản ngài.”

Hắn nhanh lấy ra một cái bình sứ từ bên hông, sau đó đổ ra một viên thuốc màu trắng nhét vào trong miệng Lam Tranh, dùng chân đẩy vào cho hắn ăn.

Nửa ngày, lông mi Lam Tranh rốt cục run rẩy, sau đó chậm rãi mở.

“Điện hạ, ngài đỡ chút nào không?” Giọng nói Già Diệp mang theo một chút run run.

Lam Tranh nhẹ nhàng ho hai tiếng, có vẻ như hơi thở vẫn bất ổn, chưa nói ra lời. Hắn nâng mắt nhìn tới chỗ Khuynh Anh.

Khuynh Anh đã co lại thành một cục, nàng không biết sự tình sẽ nghiêm trọng như thế, nơm nớp lo sợ nhìn hắn.

Vừa Già Diệp rốt cục không nén nổi lửa giận, hắn quay đầu trừng mắt nữ nhân luôn gây tai họa này, quát: “Người thực không biết điều!! Điện hạ vì nhặt về cái mạng của người, nguyên thần đã tổn hao rất nhiều, người lại vẫn dám thương tổn ngài như vậy!! Người có cái thân phận gì, đến chạm vào tóc điện hạ người cũng không có tư cách!!! Lúc trước chúc phúc cho người, người có biết – -”

“Già Diệp.” Lam Tranh chậm rãi đứng lên, giọng nói rất nhẹ, khóe môi có

vết máu đỏ sẫm nhỏ ra. Hắc nhẹ nhàng vươn lưỡi ra liếm đi, mang theo một cỗ ma lực không thể phản kháng.

“Điện hạ! Ta không đi!! Ta phải lập tức đưa binh lính tới lôi nữ nhân này ra ngoài chém!!!”

“Đi ra ngoài.” Lam Tranh nhìn hắc chậm rãi nói.

Già Diệp mang vẻ mặt thống khổ đi ra đóng cửa lại. Trước đó hắc luôn nghĩ rằng điện hạ như bình thường chỉ tùy ý chơi đùa một chút, nhưng thật không ngờ ngài sẽ bị thương!! Nếu là như vậy, hắc sẽ không khoanh tay đứng nhìn, dung túng nữ nhân này giương oai nữa!

Chương 39 Phòng của ngài không phải ở đây!

Không khí giống như ngưng kết.

Lam Tranh chậm rãi đi tới trước giường Khuynh Anh, thò tay xốc màn che lên.

Nàng gần như chôn đầu trong cánh tay, lúc hấn tới gần như là co rúm lại, nhắm hai mắt lại dường như là đang chờ đợi hấn xả lửa giận lên người nàng.

Tâm tình Lam Tranh đột nhiên khá hơn, ánh mắt của hấn dừng ở chiếc nhẫn Ngọc Hoàn trên ngón tay nhỏ bé của nàng, nói: “Kỳ thực cũng không hoàn toàn là lỗi của nàng, bởi vì nàng không có bản lĩnh cao như vậy.”

Khuynh Anh thất thần ngẩng đầu, vừa nhìn đã thấy Lam Tranh đã ngồi ở bên cạnh mình, hơn nữa bắt đầu cởi quần áo của hấn!!

“Ngài... ngài làm cái gì?!” Tâm vừa mới buông lỏng xuống lại vang lên chuông báo động, Khuynh Anh hoảng sợ nhìn thẳng hấn.

“Ta chẳng phải nam nhân đói bụng ăn quàng.” Lam Tranh nhẹ nhàng nhìn nàng từ đầu đến chân: “Ta cũng không thích bắt buộc một nữ nhân không có ngực.”

Lam Tranh vừa đặt áo ngoài xuống, lại nhìn Khuynh Anh, dường như là do cảm xúc tác động, nhẹ nhàng ho khan lên.

“Ngài không thoải mái sao?” Khuynh Anh thử hỏi: “Có phải ta gây rất nhiều phiền toái cho ngài hay không?”

“Ừ.”

“‘Ừ’ là chuyện gì xảy ra? Ngài không thể nói rõ ràng được sao?”

“Ta mệt.” Hấn nằm ở bên cạnh nàng, đuỗi nàng đến mép giường bên trong, sau đó nhắm mắt lại.

“Nhưng phòng của ngài không phải ở đây!”

“Tất cả phòng nơi này đều là của ta.” Dường như là ngại nàng quá ồn, hấn trở mình một cái, thò tay nắm ôm lấy hông nàng, gắt gao siết chặt vào trong lòng, dùng bờ ngực rắn chắc của mình chặn miệng nàng lại.

Toàn bộ mặt Khuynh Anh lại đỏ lên.

Thật vất vả tránh thoát, khai mở gông cùm xiềng xích của hấn ra, hơi thở của Lam Tranh cũng đã đều đều, có vẻ như hấn ngủ rất sâu, một gương mặt tinh xảo có vẻ tái nhợt trong suốt, tiếng hít thở như có như không, giống như hơi chút dùng lực có thể khiến hấn bể nát.

Khuynh Anh nhớ tới bộ dáng vừa rồi của hấn, hấn khinh địch như vậy mới bị đánh bại, còn có lời Già Diệp vừa mới nói.

Ở nơi này lâu như vậy, nàng cảm thấy Già Diệp cái kinh là tốt, cho dù là người bên ngoài nhân bình luận âm ỉ, hấn cũng sẽ không châm chọc khiêu khích nàng, thậm chí còn có thể tận tâm tận lực an bài xong hết thảy, nhưng ánh mắt hấn nhìn nàng phảng phất như là có thâm thù đại hận.

Nàng rốt cuộc đã làm chuyện gì mà bị người ta hận như vậy.

Khuynh Anh mặc quần áo tử tế rúc vào góc giường, ôm đầu gối lẳng lặng ngồi.

Lúc này đây Lam Tranh hình như muốn ở phòng này cả đêm.

Chương 40 Bọn họ là ai

Ngày hôm sau, Lam Tranh tỉnh lại lúc Khuynh Anh co rúc trong góc giường ngủ rất say.

Cho dù là đang ngủ, mày của nàng lại luôn không giãn ra, trên mặt tràn ngập bất lực cùng mờ mịt, tư thế ngủ cực kỳ không có cảm giác an toàn, giống một con thú con, giống như lần đầu tiên nhìn thấy nàng nàng kích động từ trong mây rơi vào cổ kiệu của hắn, gương mặt kinh hoàng.

Lam Tranh đưa ngón tay tới vén tóc của nàng ra sau vành tai.

“Chờ ta chán sẽ thả nàng đi.” Hắn tới gần nàng, như là nhớ tới cái gì, lại ở bên tai của nàng nhẹ nhàng thì thào: “Nhưng Khuynh Anh, không cần biết nàng là ai, không cần mang ý đồ trêu chọc ca ca ta, nàng trêu chọc không nổi.”

Ánh nắng sớm rơi xuống, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

Già Diệp ở bên ngoài trông một đêm, quả thực là hắn dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh cả đêm, chờ cửa đẩy ra, hắn đã tê chân đứng không vững, bị ván cửa vỗ trúng sau ót của hắn, thiếu chút nữa ngã sấp trên mặt đất.

“Điện... điện hạ.” Hắn lão đảo đứng lên vội vàng nghênh đón: “Thân thể của ngài như thế nào?”

Lam Tranh rũ mắt xuống, sắc mặt tái nhợt, hỏi: “Người bên ngoài cuối cùng đã đi sao?”

“Hả?” Già Diệp không rõ.

“Vậy người giữ ở ngoài cửa cả một đêm là vì cái gì?” Lam Tranh dừng một chút, lại nhẹ nhàng ho khan: “Người lẽ nào lại sợ hãi ta làm cái gì với

nàng hay nàng làm cái gì với ta sao?”

Bị đoán trúng tâm tư, Già Diệp xấu hổ vô cùng.

Khi nói chuyện, bọn họ đã đi trở về, cửa tấm cung đóng lại, Lam Tranh đi vào trong điện, Già Diệp vội vàng đuổi theo, muốn đi tìm chút thuốc, lại thấy chủ tử của mình đột nhiên cắt ngón tay của mình, một giọt máu tươi hạ xuống, hắn dùng lực mang theo giọt máu vẽ ra một pháp trận trong không trung, đường cong màu đỏ giống như biến thành một con giao long đỏ quấn quanh ở trên cánh tay hắn, theo động tác của hắn mà bay múa!!

Lam Tranh vung tay niệm chú, giao long hóa thành một quang lửa.

Sắc mặt Già Diệp biến đổi, sợ hãi nói: “Cái này – -!!!”

Chỉ thấy ở bên trong quang lửa có hình ảnh mấy bóng đen ẩn nấp ở trên cột trụ trời, tầm mắt có thể giám thị phòng Khuynh Anh, từ khi Lam Tranh đi vào phòng của nàng, bọn họ liền không rời đi, thậm chí có thể thấy rõ ràng bọn họ sử dụng pháp thuật thấu thị, bởi vì bọn họ ẩn nấp vô cùng tốt, sử dụng thủ đoạn cũng cực kỳ cao, vẫn không gây bất kì biến đổi gì. Thẳng đến bình minh, bọn họ mới chậm rãi rời đi, không thấy một chút dấu vết.

Già Diệp đổ ra một thân mồ hôi lạnh, canh giữ ở cửa cũng không có phát hiện!

“Thuộc hạ biết tội – -” Hắn quỳ xuống, trong lòng nổi lên ngàn tầng ý lạnh.

Hôm qua điện hạ bị thương, nếu mình không canh giữ ở cửa, chẳng phải có khả năng phát sinh chuyện tình càng tệ hơn sao.

Lam Tranh lắc đầu.

Người ngoài đều biết thời tiết cung Thiên Xu đại biểu cho tâm tình của hắn, lại không biết trận pháp như vậy có thể bảo vệ hết thủy hỏa cung điện

này. Từng bông hoa từng ngọn cây cọng cỏ nơi này đều là hắc dùng linh lực hạ ấn chú, liền như mắt của hắc, không có bất kì sự tình gì có thể giấu diếm được tầm mắt của hắc.

“Điều tra bọn họ là loại người nào.” Hắc vung tay lên, hình ảnh biến mất. Rồi sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Còn có quan hệ của Khuynh Anh cùng bọn họ.”

Chương 41 Khế ước

Sau đó, Lam Tranh dời phòng Khuynh Anh đến trong tấm cung của hắn.

Tuy rằng không phải chung giường, bất quá cũng cách không xa. Cái vị trí vốn là của Già Diệp dùng để chuyên môn hầu hạ hắn, chỉ dùng một mảnh bình phong không lồ che lại, thậm chí bồn tắm cũng để bên trong.

“Làm tỳ nữ của ta sẽ có rất thu nhập rất cao.” Dừng một chút, Lam Tranh dắt nàng tiến vào: “Chi phí ăn mặc lúc trước của nàng còn ghi ở trên sổ sách, bao gồm công phẩm nàng ăn trong thời gian ở điện nữ thần quan, thấy thứ nàng dùng như tiên dược, tính theo giá trị của con người, bây giờ cho dù bán nàng cho tộc U Minh làm nô lệ một ngàn kiếp đều không có cách nào trả hết nợ.

Mà tộc U Minh là một cái tộc tàn nhẫn trong thần tộc, bọn họ là hậu duệ lai giữa Thần Tộc cùng tộc Tu La, ở U Minh sơn cốc, bọn họ khát máu hiếu chiến, một nô lệ thể gian như nàng chỉ sợ sống không qua nổi một ngày.

Nàng có muốn lựa chọn một chút không? Khóe môi hắn gọi lên một chút độ cong, tức thời gương mặt hơi tái nhợt cười lộ lên, lực sát thương vẫn đầy đủ mười phần.

Khuynh Anh dùng ánh mắt kinh khủng nhìn hắn: “Ta tuyệt đối không sẽ hầu hạ người khác.”

“Vậy nàng sẽ mặc quần áo sao?”

“Sẽ.”

“Sẽ ăn cơm không?”

“Sẽ.”

“Sẽ ngủ sao?”

“Đợi chút, ngài có ý tứ gì?!” Khuynh Anh mơ hồ nghe ra cái gì không đúng, thần kinh căng ra.

Lam Tranh nhìn lướt qua nàng, dùng một loại ánh mắt có chút ghét bỏ: “Nếu cạnh nàng có nhiều thức ăn ngon, nàng sẽ bụng đói ăn quàng lựa chọn một đồng xương cốt không ai muốn sao? Hơn nữa nàng trừ bỏ đồng ý, còn có lựa chọn khác sao?”

Mười phút sau, hiệp nghị đạt thành.

Nhưng Khuynh Anh nhìn thoáng qua khế ước bày ngay trước mắt, tay lại không hạ nổi bút.

Nội dung đại khái là nhiệm vụ công việc của mình ở Thần giới, làm tỳ nữ của Lam Tranh, công việc đại khái bao gồm hầu hạ hần mặc quần áo, ăn cơm, cam đoan tâm điện sạch sẽ – đều là việc Già Diệp làm trước đây, lương gấp đôi nữ thần quan bình thường, tương đương với trợ lý cao cấp của giám đốc ở trần thế. Nếu nàng có thể trở về thế gian, lương dư thừa sẽ chuyển thành chúc phúc cho thân nhân của nàng, nếu nàng không thể trở về, nàng có thể rời đi nơi này sau khi trả sạch nợ.

Dưới sự yêu cầu của Khuynh Anh, cuối cùng còn tăng thêm một câu, ở trong lúc công tác sẽ không đối bắt buộc Khuynh Anh làm chuyện tình vượt qua phạm vi khế ước.

Lam Tranh có vẻ như cũng rất phối hợp, không hề yêu cầu quá đáng, đòi hỏi cũng thật hợp lý. Đối với bình người thường mà nói, cái khế ước này giống như là bánh thịt từ trên trời rớt xuống, nhưng Khuynh Anh luôn có một loại dự cảm bất an, bánh thịt quá lớn sẽ đè chết người đó =_|||.

“Nàng còn muốn thêm điều kiện gì không?” Nhìn nàng chần chừ đã lâu, Lam Tranh gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, “Có lẽ nàng muốn bị bán cho người

khác làm nô lệ?”

“Ta còn không phải người nơi này, ngài không có quyền tự tiện mua bán ta! Điện hạ Trường Minh rõ ràng chỉ nói, ta hiện tại có thể đi theo ngài tu hành, thẳng đến khi có thể nuốt quả của thần thụ.”

“Già Diệp, đi liên hệ với tộc U Minh.” Lam Tranh nhẹ nhàng ngắt lời nàng: “Nói cho bọn họ biết nơi này có một nô lệ hiếm có, bọn họ nhất định sẽ có hứng thú.”

“Ta ký!”

Khuynh Anh cẩn thận dùng cái bút lông chim vàng ký tên, lúc nàng ký xong, đột nhiên đầu ngón tay của nàng bị thương, rơi ra một giọt máu trên trang giấy trên, giống như một con dấu màu đỏ khó phai.

“Tốt lắm.”

Lam Tranh chậm rãi cầm lấy khế ước, mái tóc vàng che lấp đáy mắt hắc chợt lóe sáng rồi biến mất.

Chương 42 Những phương pháp khác rời đi

Lúc này ở trong thành Dao Quang truyền ra tin tức làm số tiên tử đau đón vỗ ngực liên tục. Mà một người trong đó là Già Diệp.

Hắn đã phái người âm thầm điều tra nghe ngóng bọn bóng đen, nghĩ rằng chủ tử nhà mình cũng sẽ nổi lên tâm phòng bị với nữ nhân kia, nào biết rằng hắn bị ả cướp chỗ! Ắ còn làm thay công việc của hắn nữa chứ!!

Vừa nghĩ đến từ nay về sau ả sẽ hầu hạ điện hạ Lam Tranh mặc quần áo, ăn cơm, tắm rửa, ngay cả ngài ấy đi tiểu đêm cũng sẽ kêu nữ nhân này, trong lòng hắn liền thấy mất mát.

Sáng sớm ở trong cung điện, thấy Khuynh Anh đến gặp mình hỏi xem nên mặc hoàng phục như thế nào, hắn không thèm đưa ra vẻ mặt dễ chịu.

“Cung Thiên Xu không cần cung nữ tay chân thô kệch, điện hạ Lam Tranh càng không cần!” Hắn lạnh lùng trả lời, trong giọng nói lộ châm chọc: “Đừng nghĩ rằng bò lên được giường của điện hạ, người có thể muốn làm gì thì làm, đây không phải nơi cho người sử dụng tâm cơ!”

Ở trong cung điện này, Già Diệp – từng là người duy nhất có thể nói giúp mình – cũng bắt đầu nói lời ác độc, sắc mặt càng tệ hơn những người khác. Vì thế Khuynh Anh chỉ có thể đi đến điện nữ thần quan xin Phù Liên giúp đỡ.

“Cho nên mới nói, nàng nên được đăng chân lân đăng đầu, nhân cơ hội này mà thiếp thiếp chàng chàng với điện hạ Lam Tranh, sau đó vênh vào tự đắc nói cho bọn họ biết hiện tại ai mới là nữ chủ nhân điện Thiên Xu!” Phù Liên hí hóp mắt lại, trong mắt lóe ra ánh sáng.

Khuynh Anh bất đắc dĩ thở dài, đưa khế ước cho Phù Liên xem, “Ta chẳng qua là tỳ nữ thôi.”

“Nàng chỉ biết làm tỳ nữ.” Phù Liên hừ lạnh một tiếng: “Có sắc đẹp mà nàng cũng không biết sử dụng, cũng không biết diện hạ Lam Tranh mù con mắt nào mới cho nàng đi theo hầu ngài.”

Khuynh Anh đã không thể nào bình tĩnh: “Ta đổi với nàng nhé?”

“Ta mới không cần.” Phù Liên móc móc lỗ tai: “Nam nhân quỳ dưới váy ta có cả vạn người, vì một người mà bỏ cả vạn thật không có lời.”

Ở chung lâu như vậy, Khuynh Anh đã hoàn toàn quen thuộc với trình độ nói quá của Phù Liên. Nàng cơ hồ là tùy tiện, lại không coi ai ra gì, hơn nữa dung mạo đáng người đẹp dễ, người như vậy luôn khiến người khác ghen ghét. Chẳng qua nếu như thật tình coi là bạn bè, nàng nói lời khó nghe hơn cũng sẽ không làm tổn thương ai.

“Phù Liên, không có biện pháp khác rời nơi này sao?” Khuynh Anh buồn rầu cúi đầu.

“Có.” Phù Liên đáp vô cùng nhanh: “Bất quá đổi với nàng mà nói cũng vô dụng. Có một truyền thuyết, nghe nói lúc mới tạo lập cõi trời, thần sáng tạo đã hạ một trận pháp bí mật có thể triệu gọi người khác tới, cũng có thể đi tự mình đi đến bất cứ nơi nào.” Phù Liên nói: “Bất quá mỗi một lần muốn triệu hồi cái trận này sẽ hao phí tu vi trăm năm, còn không chắc có thể thành công, từ lúc ta sinh ra đến bây giờ chưa từng nghe qua có ai thành công.”

“Nàng mấy tuổi rồi?”

“Ta còn rất trẻ, chưa đầy năm trăm tuổi.” Phù Liên đếm ngón tay bắt đầu tính ra, Khuynh Anh nghe mà nổi gân đen đầu đầy, so với bản thân mình hai mươi tuổi, nàng ấy đã có thể tính là bà nội của bà nội n lần của mình.

“Thần Tộc sống rất lâu, người Thần Tộc bình thường ba trăm tuổi là mới bắt đầu trưởng thành, còn đổi với hoàng tộc là bảy trăm tuổi mới vừa trưởng thành.” Phù Liên càng hứng thú giảng giải: “Tỷ như điện hạ Trường Minh đã

1300 tuổi, mà điện hạ Lam Tranh còn một năm nữa vừa đủ một ngàn tuổi nha.”

Chương 43 Đường phía trước không thể đi

Tuổi tác khác biệt thật sự là làm cho người ta hít thở không thông.

Khuynh Anh thật vất vả mới học xong cách thức mặc quần áo hoàng gia mà Phù Liên chỉ, lại học tập lễ nghi nơi bàn ăn mới mờ mịt rời đi.

Buổi sáng đến xin phép Lam Tranh mới có thể ra ngoài, trước giữa trưa phải trở về hầu hạ hấn dùng bữa cơm – - bọn họ căn bản không ăn cơm, bọn họ hấp thu linh khí trời đất, tựa như ngồi xuống ghế hít gió cũng đủ duy trì thể lực mỗi ngày.

Ngọn gió đó nhất định là gió tây bắc. Khuynh Anh nhanh chạy trở về.

Nàng đã có thể thuận thực trùm khăn lên đầu che tóc đen lại để không gây phiền toái không cần thiết. Phục trang của Thần giới rất đặc sắc, cho dù dùng vải quần vòng quanh cả khuôn mặt như xác ướp cũng sẽ không có ai cảm thấy kỳ quái.

Bất quá hôm nay lại có chút kỳ quái, người xung quanh đặc biệt bình luận, trong mắt các cô gái dường như đều có tia lửa nóng rực thiêu đốt người ta. Khuynh Anh hết sức miễn cảm với mấy cái này, nàng vui thấp đầu bước nhanh hơn, lại không cần thận đụng phải người ta.

“Thực xin lỗi.” Bởi vì khẩn trương, nàng nói rất nhanh.

Đối phương lại vô cùng hiền lành: “Không có vấn đề gì, bất quá đường phía trước không thể đi.”

“Vì sao?”

“Hôm nay điện hạ Trường Minh làm bạn với công chúa Bắc quốc tham quan thành Dao Quang, đội ngũ lập tức sắp tới, hiện tại không thể thông

hành. Nhưng mọi người đều biết những thứ này đều là lễ nghi, điện hạ Trường Minh của chúng ta mới không coi trọng tuyệt nữ điều ngoa kia.” Người nọ dừng một chút, mỉm cười: “Tiểu thư, vận khí của nàng thật tốt, có thể nhìn thấy khuôn mặt điện hạ Trường Minh, nàng nhất định cũng rất vui vẻ.”

“A, vâng.” Khuynh Anh mơ hồ không rõ đáp lại, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra nghị luận của mọi người không phải là về mình, ánh mắt muốn ăn thịt người của những nữ nhân vừa rồi là đưa về phía Trường Minh.

Đang nghĩ, cách đó không xa có một hàng đội ngũ thật dài chậm rãi đi qua.

Các tiên nữ lượn lờ phía trước, có cánh hoa như ẩn như hiện trôi nổi, mà qua chung quanh tràn ra một mùi thơm nhẹ mà không ngấy, vô cùng thoải mái.

Giữa đội ngũ có một đỉnh kiệu khổng lồ hình tròn, xung quanh có chuông gió leng keng rung động, mà chở nó là năm con dã thú bộ dáng kỳ quái, trên đầu có sừng, còn có vẩy nhiều màu!!

“Đến thần thú Kỳ Lân cũng xuất hiện, hôm nay nhất định là ngày lành đáng ăn mừng.” Người bên cạnh chấp tay bái, trong mắt đều là sùng bái.

Thì ra là Kỳ Lân, Khuynh Anh lại một lần nữa cảm thấy bi ai cho sự hiểu biết nông cạn của mình.

Đội ngũ càng ngày càng gần, chung quanh đã có giọng nữ hưng phấn nhẹ thét chói tai – - Dưới màn kiệu đẹp đẽ quý giá làm nam nhân hết sức bắt mắt, hấn mạc mạc áo quần lộng lẫy, một đầu tóc đen sáng ngời mà mềm mại. Đối với nữ tử áo trắng bên cạnh trang điểm phô trương loá mắt, hấn vẫn cứ trầm mặc làm nàng ảm đạm.

Mặt hắn như cũ là không cười, nhưng vẫn là không cách nào che lấp dung mạo xinh đẹp của hắn, ánh mắt thâm thúy, môi mỏng như lá phong, dáng vẻ cao quý không cho phép khinh nhờn.

Chương 44 Nàng chạy cái gì!

Lê Thiên Thường mang dung nhan tinh xảo động lòng người, chỉ vào các nơi trong thành Dao Quang, nhẹ nhàng cười bắt chuyện cùng Trường Minh. Mà Trường Minh đại đa số thời gian đều là trầm mặc, có đôi khi cũng nhẹ nhàng gật đầu nói cái gì đó.

Tuy rằng Khuynh Anh vô cùng không muốn gặp nữ nhân này, lúc trước chuyện nàng tự nhiên ra tay đả thương mình vẫn canh cánh trong lòng. Bất quá không thể không thừa nhận, hình ảnh hai người bọn họ cùng một chỗ như vậy vô cùng chói mắt người ta.

Người người ào ào quỳ xuống đất, vùi đầu cung kính hành lễ.

Khuynh Anh bị người vừa rồi giật góc áo mới giật mình nhớ tới mình cũng phải quỳ.

Nhưng cả cha mẹ mình nàng cũng chưa quỳ chớ nói chi một nữ nhân thiếu chút nữa giết chết mình. Hai chân thẳng tắp không cong xuống được.

Lúc này người bên cạnh chỉ cho là nàng háo sắc, một tay kéo nàng xuống đè đầu của nàng xuống đất.

- — hừ, ta chỉ dập đầu cho người chết.

Nghĩ như vậy, Khuynh Anh lại đắc ý.

Móng vuốt Kỳ Lân càng ngày càng tới gần. Nhìn gần, thần thú trong truyền thuyết càng có một loại khí phách làm cho người ta cảm thán. Nhớ lại lúc trước có người nói nó tượng trưng cho trường thọ cùng may mắn, Khuynh Anh không nhịn được lại vụng trộm giương mắt lên muốn nhìn một chút.

Nhưng mới vừa nâng mí mắt, liền nhìn vào một đôi con ngươi đen nhánh, cặp mắt rất lạnh nhạt cũng thật sắc bén. Khuynh Anh chỉ nhìn thoáng qua liền cảm giác mình bị nhìn thấu tất cả.

Khí thế như vậy khiến cho tim nàng đập như sấm, hoảng loạn mở to mắt, đầu chôn thập hết cỡ, bên tai trống rỗng, có một loại áp bách khiến nàng thâm nghĩ nhanh trốn cách nam nhân này càng xa càng tốt – - nàng sợ hãi.

Hàng ngũ chậm rãi đi tới.

Mùi hoa bốn phía cùng làn váy phiêu dật của các tiên nữ cũng không có giảm bớt cảm xúc khẩn trương của Khuynh Anh, nàng chịu hết nổi phải đứng bật dậy chạy trốn theo phía ngược lại, cũng không để ý người chung quanh nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ quái.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Đột nhiên một tiếng lạnh lẽo vang lên.

Khuynh Anh nghe được đây là giọng nói của hoa tiên chú lùn, vì thế chạy nhanh hơn.

“Nữ nhân chết tiệt! Ngươi đứng lại!”

“Người tới! Bắt ả cho ta!! – -”

Rốt cục ở đầu một cái hẻm nhỏ, Khuynh Anh bị binh lính chặn lại, mà trên mặt bọn họ phần lớn đã tím lịm rồi. Trước nghe nói người phạm yếu ớt, bọn họ cũng không dám dùng pháp thuật sợ giết chết nàng. Nhưng hôm nay nếu không phải tự mình thử nghiệm, bọn họ cũng không nghĩ ra nữ nhân thoát nhìn yếu kém này lại hung hãn như vậy.

“Ngươi chạy cái gì!” Nam Huân nhăn mày, nữ nhân này giống như một con bọ chó, thật muốn tát một cái cho nàng chết.

“Vậy ngươi đuổi cái gì!” Khuynh Anh vịn tường thở hổn hển.

“Người không chạy ta phải đuổi sao?” Nam Huân nhẫn nại dùng hết sức lực hét ra.

“Người không đuổi ta chạy làm cái gì!” Khuynh Anh cũng tức giận hét lại.

“Đi theo ta.”

“Không đi!”

Nam Huân không vô nghĩa với nàng nữa, sai người ta trói tay nàng sau đó nhét nàng vào một chiếc xe ngựa.

“Mang đi.” Hắc thở ra một hơi, cũng ngồi lên xe ngựa.

Chương 45 Có thể không bị phân phó sao

Khuyneh Anh bị trói thành một cái bánh chưng, chỉ còn lại ánh mắt trừng hằn: “Tên lùn chết bầm, ngươi muốn dẫn ta đi nơi nào?!”

“Câm miệng!”

“Ngươi thả ta xuống thì ta câm!”

“Ngươi nghĩ ta muốn bắt ngươi sao?” Nam Huân giận xanh mặt, “Ai biết ở trên đường phố gặp trúng ôn thần nhà ngươi, còn làm cho đại điện hạ thấy được! Làm cho đại điện hạ gặp được coi như xong! Ngươi kẻ quê mùa này còn làm cho công chúa Bắc quốc cũng nhìn thấy! Đã nhiều ngày Lê Thiên Thường tìm mọi phương pháp trừ bỏ ngươi, vừa rồi nếu không phải ta cao tay, nữ nhân kia đã sớm hạ thủ ngươi! Nếu như không phải là vì mối quan hệ của hai đại thần đô, ta sẽ không thêm để mắt tới người phạm như ngươi!”

Trên đầu Khuyneh Anh chậm rãi nổi một tia gân đen: “Giữa ban ngày ban mặt sao lại có nữ nhân không biết đạo lý như vậy?”

“Công chúa Bắc quốc nổi danh phô trương ương ngạnh, ngay cả vua Bắc quốc cũng bó tay với nàng, cho dù nàng có lấy mạng của một người phạm như ngươi, thành Đông Phương cũng không có khả năng phản ứng gì!”

Thông qua chuyện này, Khuyneh Anh mới hiểu rõ người của thế giới này.

Thì ra không chỉ có keo kiệt, gian xảo, mà còn có ác bá tung hoành.

“Mà ta dùng khăn trùm đầu bọc tóc, làm sao các ngươi có thể nhận ra?”

Nói chưa dứt lời, Nam Huân lập tức phát điên nhảy lên xia xói vào đầu nàng: “Ngươi làm vậy có ích lợi gì! Lúc hành lễ với hoàng tộc là không thể đội mũ, ngươi trùm khăn là muốn làm người ta ghé mắt sao?”

Vẻ mặt Khuynh Anh như là nuốt trứng một con ruồi: “Thật sự xin lỗi...”

Xe ngựa từ từ chạy tới phía trước, trong xe yên tĩnh một mảnh.

“Đội chuyển du hành chấm dứt, đại diện hạ muốn phân phó cho người một việc.” Nam Huân rốt cục lại mở miệng.

“Có thể không bị phân phó sao?” =_ = nàng không thích nhìn thấy hắn.

“Người không có tư cách cò kè mặc cả!!”

“Chú lùn, quá kích động sẽ sinh nếp nhăn, người tuy rằng nhìn trẻ tuổi, bất quá nhất định cũng không nhỏ.” Khuynh Anh hảo tâm khuyên nhủ.

Nam Huân phát điên, nói thêm mấy câu nữa với nữ nhân này, bao nhiêu tu dưỡng của hắn sẽ bị tan nát hết. Hắn nhìn nhìn quả đấm của mình, lại nhìn cái đầu của nàng, thật muốn đánh thẳng một quyền vào đầu nàng.

Đang nghĩ, ngọc bài bên hông bỗng nhiên sáng lên, hắn lập tức nâng ngọc bài cung kính bày ngay chính giữa xe ngựa.

“Đây là cái gì?” Khuynh Anh tò mò nhìn sang.

Nam Huân hung hăng trợn mắt liếc nàng một cái, lại thò tay cởi dây thừng trên người nàng xuống: “Ta cảnh cáo người, nếu chút nữa làm chuyện gì vô lễ, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Khuynh Anh có chút mê mang, Nam Huân cũng đã xốc rèm xe ngựa lên, ngồi ở phía trước.

Ngọc bài ở trong tích tắc sáng rọi mãnh liệt, sau đó từ bên trong xuất hiện một bóng người tóc đen, con người đen, ngũ quan lạnh lùng, thân ảnh của hắn hơi mờ, lại không ảnh hưởng chút nào đến khí thế cường đại của hắn.

Khuynh Anh hoảng sợ, đầu như bị đập, trong lòng hốt hoảng, ôm đầu chui vào một góc tránh đi – - mỗi lần nhìn thấy mặt hắn, nàng đều hít thở không thông giống như đã chết.

Hơn nữa số lần nhìn thấy hắn càng lúc càng tăng lên.

Chương 46 Mời dùng phương thức của người thường nói chuyện với ta

“Tiểu thư Khuynh Anh, mời dùng phương thức của người thường nói chuyện với ta.” Đối phương chậm rãi mở miệng, ngữ khí lễ phép mà xa cách.

Khuynh Anh ôm đầu không đứng dậy nổi, nếu cả đời ngốc ở cái thế giới này, nàng thà cả đời không bình thường đi.

Tiếp theo là một tiếng thở dài, bên tai Khuynh Anh liên vang lên một trận bước chân, tiếng cọt xát của áo choàng cùng thảm xe ngựa khiến cho sống lưng của nàng căng thẳng.

“Nàng vì sao phát run?” Thân hình này của Trường Minh chỉ là dùng ý niệm thực thể hóa, không phải thân thể thật của hắn.

“Ta... ta không biết!” Mồm mép Khuynh Anh cứng đờ, nàng cũng muốn biết bản thân mình tại sao phải sợ.

Tựa như lần đầu tiên gặp mặt hắn, làm cho người ta không rét mà run.

Tựa như từ khi đến đây, mỗi buổi tối ở trong mộng nàng sẽ bị một đôi con người đen làm cho nàng sợ hãi đến bưng tỉnh.

Tựa như mỗi một lần nhìn thấy hắn, trái tim giống như là muốn nổ vậy, tứ chi vô lực, toàn thân chột dạ, nàng căn bản không dám nhìn tới ánh mắt hắn, trừ bỏ lần trước bản thân mình phát điên, không có thần trí dám xông lên nắm cổ áo hắn – - bất quá nàng đã biết sai rồi, nàng thật sự sai lầm rồi, hiện tại cho dù cho nàng mười lá gan, nàng cũng không dám làm như thế.

Lại là một trận trầm mặc.

Ngay tại lúc Khuynh Anh cho là hắn đã rời đi, thân thể của nàng bắt đầu chuyển động, sau đó lấy một loại phương thức quý ngời đúng tiêu chuẩn thực nữ ngời xuống, đột nhiên nhìn đến đối phương trước mặt, nàng không có lựa chọn nhìn thẳng hắn, lông tơ dựng đứng lên.

Nam nhân đối diện cũng lẳng lẳng nhìn nàng, toàn bộ trang phục không có bất kì một nếp nhăn, sạch sẽ không thể xâm phạm, ngũ quan hắn càng có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn dật.

Không có nụ cười, toàn bộ không khí đều đông lại.

“Tuy tiểu thư Khuynh Anh cũng không có bị hạn chế tự do, bất quá nàng vẫn là người chờ xử tội, cũng không thích hợp đi lại chung quanh, tới gần hoàng tộc kỳ thực cũng là không được phép.”

Từ ngữ của hắn như là máy móc, ánh mắt Khuynh Anh nhìn chung quanh mơ hồ, nhưng không dám nhìn trên người hắn.

“Bất quá Lam Tranh là đệ đệ của ta, người hắn xem trọng ta cũng không muốn gây cản trở.” Trường Minh không chút để ý ánh mắt bay loạn của nàng, chỉ nói: “Bất quá nếu nàng còn muốn trở về, thì không thể có con, cho dù có cũng chỉ có thể giữ ở thần giới.”

“Không, không, ngài thật sự hiểu lầm...” Khuynh Anh run lên nửa ngày mới nặn ra được mấy chữ.

“Nàng nên biết Lam Tranh cũng chưa bao giờ cho nữ tử tới gần tầm cung của hắn, cho nên nàng hắn là tương đối đặc biệt.”

Đặc biệt dễ khi dễ sao? =_ =

“Phụ hoàng cùng mẫu hậu đã biết chuyện này, cho nên rất có khả năng sẽ triệu kiến nàng. Nàng phải chuẩn bị sẵn sàng, học tập các loại lễ nghi hoàng cung, bởi vì ở phương diện nào nàng cũng rất kém.”

“Các loại... chờ một chút! Ta không muốn.”

Hắn ngắt lời nàng: “Tiểu thư Khuynh Anh không đồng ý học tập sao? Ta không hiểu rõ suy nghĩ của người phàm, nhưng đây là bắt buộc, thể chất của nàng còn rất kém, tư cách cũng còn chưa đủ, nhưng Lam Tranh hiếm khi kiên trì như vậy, lần trước còn nói với ta muốn lấy nàng làm phi. Ta nghĩ hắn là nghiêm túc, làm huynh trưởng ta thấy cần thiết phải nhắc nhở nàng, yêu cầu của phụ hoàng cùng mẫu hậu còn cao hơn ta. Nếu nàng cố gắng tốt, có lẽ trong vòng hai trăm năm là có thể thành hôn.”

Chương 47 Muội đi rồi, các người làm sao ở chung

“Hai.. hai trăm năm?” Khuynh Anh nhón nháo một trận, nếu không phải tay chân đều bị pháp thuật cố định, nàng lập tức sẽ nhảy xuống xe, che mặt rơi lệ mà chạy đi.

Nếu như nói chuyện cưới xin tốn hai trăm năm, vậy thời gian để nàng có thể về nhà dài đến bao nhiêu?

Khuynh Anh đột nhiên có một loại cảm giác mê muội mà tuyệt vọng.

Nam nhân nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, cánh môi mỏng manh không mang theo độ ẩm: “Hai trăm năm không hề dài, nàng trước hết đi tu luyện ra thân Thần Tộc, chứng minh mình là trong sạch.”

“Ta... ta vốn là trong sạch!”

“Chờ mấy ngày nữa ta sẽ sai Nam Huân đi qua cung Thiên Xu nói cho nàng biết an bày cụ thể. Chúng ta sẽ an bày một sư phụ dạy nàng bắt đầu tu hành.”

Hai huynh đệ này đều là không nghe người khác nói chuyện.

Đầu óc Khuynh Anh ong ong, nàng mơ hồ đáp một cái, “Ờ.”

Kế tiếp Trường Minh nói phần lớn về Thần giới tu luyện như thế nào, các thuật ngữ chuyên dụng, mặc dù từng cái từ ngữ hắc đều nhẫn nại giải thích một lần, bất quá Khuynh Anh nghe rất trù tượng.

Tựa như yêu cầu một người bình thường đột nhiên biến thành Siêu Xayda, căn bản nhiệm vụ không thể thực hiện nha.

Buổi nói chuyện ngắn ngủn nhưng mặt Khuynh Anh tái nhợt, cả người

đều giống như trải qua một chiến trường gió bão tàn phá, chân ngời quỳ đã run lên, đến lúc kết thúc Trường Minh mới nhẹ nhàng phát phát tay áo nói: “Lúc này sai Nam Huân mang nàng đến, động tác có chút vô lễ, nàng cũng không cần để ý.”

Đối với một hoàng tử mà nói, mấy lời này đã thật nể tình. Khuynh Anh chỉ muốn rời đi, vội nói: “Không sao.”

“Nàng mặc dù là người phạm, bất quá nếu đến thần điện cũng phải hiểu được quy củ của Thần Tộc. Công chúa phương Bắc là khách quý, cũng là hoàng tộc tôn quý, lúc cần thiết nàng phải hiểu được tôn trọng cùng thoái nhượng.”

Rõ ràng không hiểu tôn trọng cùng thoái nhượng là công chúa phương Bắc đi. Khuynh Anh vẫn nói: “Được.”

“Ta còn có một số việc cần xử lý, Nam Huân sẽ đưa nàng trở về điện Thiên Xu.”

“Không, không cần.”

“Vậy xin lỗi không tiếp được.” Hắn căn bản không cho nàng cơ hội phát biểu ý nghĩ của mình, hơi hơi vuốt cằm sau đó biến mất ở trong ánh sáng của ngọc bội.

Khuynh Anh ngơ ngác nhìn buồng xe ảm đạm, chú thuật trên người đã tiêu thất, toàn thân đều giống như không còn sức lực ngời ở trên thảm lông xe ngựa..

Thẳng đến Nam Huân vén rèm lên, tức giận nói: “Đến cung Thiên Xu.”

Nàng mới bỗng dưng đứng lên nhanh như chớp, sau đó nhảy xuống xe ngựa, cũng không quay đầu lại chạy ra.

.....

“Điện hạ Trường Minh, làm cho ngài đợi lâu.”

Lê Thiên Thường mang theo giọng nói mềm mại, bên cạnh còn có một Toàn Cơ đầu tóc đỏ như là ngọn lửa thiêu đốt cả bầu trời.

Điểm kết thúc của chuyến du hành là điện Toàn Cơ của công chúa Toàn Cơ, dựa theo lễ tiết, công chúa phương Bắc đến thương nghị hôn lễ của điện hạ Toàn Cơ, cho nên bọn họ cần phải cùng nhau đi tế Thiên Đài, vì hai nước cầu phúc, quá trình này chỉ có nữ tử cao quý thánh khiết mới có thể tiến hành, cho nên Trường Minh làm thái tử cần phải chờ ở bên ngoài.

Trường Minh gật gật đầu, sau đó cầm ngọc bài trong tay, không dấu vết bỏ vào tay áo.

“Nhân duyên của hai nước là đại sự trên trời chúc phúc, nhất định sẽ vạn phúc tề thiên, điện hạ Toàn Cơ được làm thần hậu là phúc khí của nàng.” Lê Thiên Thường vô cùng thân thiết kéo tay Toàn Cơ: “Đúng không tỷ tỷ?”

Khóe môi Toàn Cơ hơi cong: “Đúng vậy. Bắc quốc nhất định sẽ rất đỏ lửa.”

Lê Thiên Thường vẫn chưa nghe ra châm chọc bên trong, phá lệ cười vui vẻ, kế tiếp nàng cần phải đi thần điện, bái kiến Thần vương cùng Vương Hậu ở điện Trường Sinh, nàng cần đi ngoại điện trước để bỏ hết thủy vũ khí cùng pháp lực mới có thể vào điện.

Đối với việc hôn sự này, Toàn Cơ phản kháng đã lâu, bây giờ có thể nghe lời như vậy, cùng Lê Thiên Thường tế trời thật sự là không dễ dàng.

Một lúc sau.

“Ca, ta vừa mới thả một cái Ngũ Độc Chu ở trên thân nữ nhân đó chờ xem kịch vui.” Toàn Cơ nhún nhún vai, tóc đỏ phô trương khiến khuôn mặt tuyệt sắc của nàng càng thêm yêu diễm.

Trường Minh bất đắc dĩ, nhưng cũng đi theo, không nói nhiều.

“Ca ca, đã nhiều năm như vậy ca vẫn là bộ dạng này.” Toàn Cơ dựa vào lan can, tay tùy ý vung vẩy thanh chủy thủ hoàng kim: “Nếu muội đi rồi, ca cùng Lam Tranh làm sao ở chung?”

Lông mi Trường Minh nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng buông mi mắt: “Có lẽ cứ như vậy cũng tốt.”

Toàn Cơ lười biếng lườm liếc: “Liên như bây giờ?”

“Ừ.”

Toàn Cơ đắm đắm bả vai ca ca nhà mình, nói: “Ca vĩnh viễn không nói, nó liên vĩnh viễn không nghe, hai người các người rõ ràng đều rất quan tâm đối phương, vì sao cố tình không thể tốt đẹp như vậy?”

Trường Minh mím môi, không có mở miệng.

Toàn Cơ nhìn hắn, có một loại cảm giác bị thất bại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Đối với việc vì sao hắn biến thành bộ dáng trầm mặc này, trong lòng nàng có đáp án, nhưng có một số việc là kiêng kỵ, cho dù là em ruột cũng không phải có thể nhắc tới. Nàng cố ý nói: “Cứ như vậy cũng tốt, nếu có một ngày muội nhìn đến huynh đệ các người vai kề vai chuyện trò vui vẻ, đó mới là điên cuồng.”

Trường Minh nghe vậy lại nhẹ nhàng mím môi. Tuy rằng hắn vẫn không cười nhưng ánh mắt cũng mềm mại đi rất nhiều.

“Bất quá hi vọng muội thật có thể điên cuồng một chút thì tốt rồi.” Toàn Cơ cũng khẽ cười.

Chương 48 Nếu ngủ không được, cứ tới đây đi

Tối hôm đó Khuynh Anh gặp một cơn ác mộng.

Trong mộng có một con dã thú đầu đen đuôi theo nàng, nàng không ngừng chạy, nhưng bỗng dung tuyết trắng đầy trời, toàn bộ thế giới đều là một mảnh trắng xoá. Chợt một tầng tuyết đồ sụp, mà dưới hai chân là vực sâu vạn trượng đầy nham thạch nóng chảy!!

Nàng hét lên một tiếng, ngồi dậy, phát hiện chung quanh là tường ngọc lạnh tanh, mà trán nàng đầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi hét cũng đủ lớn, nàng lo lắng nhìn xuyên qua khe hở bình phong, muốn nhìn một cái xem hoàng tử điện hạ có bị bản thân mình hù hay không. Nhưng chỉ thấy một tấm đệm giường lộn xộn.

“Điện hạ Lam Tranh?”

Nàng thử kêu một câu.

Phòng ngủ trống trải.

Hắn cũng không ngon giấc, không biết chạy đi đâu.

Cả người Khuynh Anh lạnh như băng, trong đầu còn bị ác mộng vừa rồi dây dưa, có một loại cảm giác sợ hãi đến không còn gì để nói.

Chỉ cần vừa nhắm mắt, đầy trong óc đều là những hình ảnh nhìn thấy ghê người.

Dưới tình huống như vậy, nàng căn bản là ngủ không được.

Run rẩy mặc áo khoác, Khuynh Anh xuống giường, sau đó đẩy cửa đi ra

ngoài.

Đây là ngày thứ 59 nàng đi đến Thần giới.

Không có đèn nê-ông thành thị, bầu trời đêm nơi này đặc biệt tối, nàng đã biết những vì sao chợt lóe ở không trung thật ra là các tinh linh cầm đèn lồng, nàng cũng biết kiến trúc huy hoàng treo ở không trung là điện Trường Sinh vĩ đại của thành Đông Phương.

Khuynh Anh chậm rãi đi dọc theo hành lang gấp khúc, gió đêm thổi, tấm ánh trăng mới miễn cưỡng khiến mình trấn định lại. Điện Thiên Xu rất lớn, so sánh với cung Ngọc Hành của Trường Minh, nơi này thủ vệ rất ít, ở trong tầm cung của Lam Tranh gần như không thấy được một người.

Hắn có vẻ như vô cùng không thích người ngoài quấy rầy, tâm phúc cũng chỉ có Già Diệp. Ngẫu nhiên cái kính thì mười con trâu cũng đỡ không nổi.

Người đã sống một ngàn tuổi mà vẫn tùy ý như một đứa nhỏ. Khuynh Anh đang nghĩ tới đó đột nhiên dừng bước.

Ở chỗ không xa, Lam Tranh lẳng lặng nhìn chăm chú vào hồ tiên đầy nước. Thời gian dường như dừng lại trên người hắn, áo bào kéo trên mặt đất, lộ ra một đoạn cổ bóng loáng, gương mặt hắn như trong suốt.

Khuynh Anh ngây cả người, đang muốn lặng lẽ lui về, không thể đi tới quấy rầy hắn, lại nghe bên tai truyền đến giọng nói của hắn – -

“Nếu ngủ không được cứ tới đây a.”

Lam Tranh đã nhìn qua bên nàng, trong con ngươi lóe ra màu vàng yêu dị.

Chương 49 Sen ma

Khuynh Anh đành phải đi qua, lúc đi đến trên cầu, chung quanh nước tiên lay động như một đóa hoa nở rộ, có những sinh vật như những con sứa màu vàng tung bay, chúng nó bị gió thổi trong không trung, nhảy múa xoay tròn hết sức trong sáng.

Khuynh Anh nhìn Lam Tranh chống đầu mím môi cười nói: “Nàng cũng thích phải không? Con gái tựa hồ đặc biệt thích những sinh vật xinh đẹp như vậy. Đây là mầm móng sen ma ta thu thập từ tộc Tinh linh, đến Toàn Cơ thô bạo như đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy cũng thật thích.”

“Quả thật rất đẹp, chúng nó trôi trong nỗi không trung làm bầu trời đêm giống như đại dương vậy.”

Khuynh Anh đang hiếu kỳ muốn lấy tay đụng vào một cái đang bay đến bên cạnh mình, Lam Tranh lại chậm rãi bổ sung thêm: “Nhưng thứ xinh đẹp cũng thường nguy hiểm, sen ma bơi chung quanh chỉ là vì kiếm ăn.”

Đang nói, sen ma đã đụng tới ngón tay Khuynh Anh, đồng thời đột nhiên toàn bộ xúc tu biến thành mũi nhọn mạnh mẽ đâm nàng!!

Khuynh Anh hoảng sợ né tránh, nhưng sen ma lại tụ tập như bầy ong vò vẽ đuổi theo nàng không tha.

“Này này! Ngươi tại sao có thể như vậy!! Cứu mạng!” Nàng trên nhảy dưới nhót, quần áo đã bị rách ra vài cái lỗ.

Lam Tranh chậm rãi nhìn một lát, lại cười nói: “Khuynh Anh, hôm nay nàng không ngoan, cho nên bị trừng phạt.”

“Ngươi đang nói cái gì!!” Khuynh Anh căn bản nghe không được lời hắn nói.

“Hôm nay Nàng đi gặp ca ca ta!”

@# \$#@!! Nàng nhảy lên một tảng đá thờ hồn hên, đập chết mấy con sen ma trước mặt, trên đầu nổi gân xanh, “Ai muốn gặp hần? Ta có thể lựa chọn sao?!!”

Lam Tranh híp mắt nhìn nàng, mấy vòi nhọn của lũ sen ma ở sau lưng nàng đâm tới, nếu như thực đâm trúng... Ngón tay khẽ nhúc nhích, lũ sen ma không một tiếng động bụi tan khói diệt.

“Lúc trước không có phát hiện, kỳ thực nàng cực kì nhanh nhẹn, cũng thật dũng mãnh.” Lam Tranh rút cục cười nói.

“Cám ơn.” Khuynh Anh nổi gân xanh đầy đầu, mỉm cười.

Ánh mắt Lam Tranh chậm rãi dời xuống, tiếp tục cười nói: “Chạy nhảy nhiều như vậy mà vẻ mặt vẫn không có gợn sóng, xem ra thuốc bổ của Thần Tộc rất có hiệu quả.”

Khuynh Anh ngăn người nhìn theo tầm mắt của hần mới chợt xấu hổ trắng mặt. Dùng tay áo che ở trước ngực, bộ mặt cứng ngắt vô cùng: “Thật đúng là cảm tạ điện hạ ban thuốc.”

“Ừ.” Khóe môi Lam Tranh cong lên một đường cong: “Tiền thuốc bổ đều ghi vào sổ nợ của nàng, không cần cảm tạ ta. Vừa rồi nàng đánh chết sen ma quý số lượng hiếm giá cả cao như vậy, đương nhiên cũng ghi lại vào sổ nợ của nàng.”

Giây phút ấy, Khuynh Anh chỉ muốn nhào tới cắn xé hần!!

Chương 50 Nàng còn nhớ ra cái gì không

Lam Tranh lại nhớ ra cái gì đó, vầy vầy tay với nàng: “Nàng lại đây.”

Khuynh Anh cảnh giác lui về phía sau một bước: “Ngài lại muốn làm cái gì?”

“Cung tỳ nếu không phải nghe lời là bị trừ tiền công.”

Khuynh Anh nhìn hắn, vẫn là chết sống không chịu động chân.

Lam Tranh lại khẽ cười nói: “Ta đã quên nói lũ sen ma có độc, cho dù chỉ bị đâm nhẹ cũng sẽ hư thối toàn thân, tuy rằng không chết, bất quá sống không bằng chết, rất đáng sợ.”

Khuynh Anh nhìn thoáng qua vết thương trên tay mình, yên lặng đi đến bên cạnh.

“Hôm nay nói gì với ca ca ta?” Lam Tranh giống như vô tình hỏi.

Phía sau đối phương còn có vô số sen ma âm trầm muốn ăn cơm, cộng thêm Lam Tranh âm hiểm lại nhỏ mọn, lừa gạt hắn hậu quả nhất định thật nghiêm trọng. Nàng đành phải thẳng thắn để được khoan hồng: “Hắn nói mấy ngày nữa sẽ bảo Nam Huân tìm cho ta một sư phụ để cho ta bắt đầu tu hành, sớm rửa sạch oan khuất trở lại thế gian.” Dừng một chút, ngẩng đầu nhìn, mắt hắn mang ý bảo nàng tiếp tục nói, nàng lại phải vô lực cất giọng: “Còn bảo ta chú ý học tập lễ nghi quy củ của Thần Tộc, hầu hạ ngài cho tốt, làm tốt bổn phận, như vậy thôi.”

Về hai trăm năm thành hôn cái gì đó vẫn là bỏ qua đi.

“Già Diệp nói lúc nàng trở lại sắc mặt tái nhợt, thân hình run run đi, là ca ca đã làm gì nàng sao?”

“Không có.”

“Buổi tối nàng thấy ác mộng hô một câu ‘Không cần’, chẳng lẽ không phải ban ngày suy nghĩ ban đêm nằm mộng sao?”

“Không thể, à, mầu chót là làm sao ngài biết?”

“Khuynh Anh?” Hấn cười, hỏi ngược lại một câu.

Khuynh Anh nhin không được ớn lạnh một cái, rớt cục bất đắc dĩ nói: “Điện hạ Trường Minh làm sao có thể làm gì ta. Điện hạ khí thế quá cường đại, ta là một người phàm nho nhỏ, căn bản chịu không nổi, vừa thấy ngài ấy ta liền đổ mồ hôi lạnh, hai chân phát run, hô hấp khó khăn, còn chuyện gặp ác mộng, từ lúc đến nơi đây ta liền ngủ không an ổn, chắc là ta quá nhớ nhà cho nên mới mơ quá nhiều.”

Mắt Lam Tranh dần dần tối lại, hấn hỏi tiếp: “Khuynh Anh, nàng gặp ác mộng gì?”

“A... Là vách núi đen, cũng nhớ không rõ lắm...” Khuynh Anh gãi gãi cái ót, đang muốn nhớ cảnh trong mơ, bỗng dung tay bị bắt lấy, cả người bị ném tới vách đá trên cầu, rồi sau đó một cái bóng râm cao gầy đã đè lại.

“Khuynh Anh, nàng còn nhớ ra cái gì nữa?” Lam Tranh dần dần tới gần.

Khuynh Anh thấy một loại cảm giác nguy hiểm bốc lên. Nhưng nàng không rõ vì sao đột nhiên hấn nổi điên, cổ vót vát: “Ta không – -”

Gò má bị bóp, nàng theo phản xạ giãy giụa, lại bị hấn nắm lấy thắt lưng, thô bạo hôn môi nàng.

Mang theo hung mãnh ác ý, còn có cắn xé như dã thú.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy trên môi có mùi máu, đau đớn khiến đầu óc

nàng thanh tỉnh, nhìn phía trên cung Thiên Xu thấy mây đen dần dần che ánh trăng, bầu trời tối đen vô tận.

Chương 51 Nàng cuối cùng là điên dại

Khuynh Anh bị đè thở không nổi, hơn một nửa lưng của nàng đã bị đẩy ra ngoài cầu đá, hấn chỉ dùng tay nắm lấy thắt lưng không để cho nàng ngã xuống nước.

Nụ hôn giống như mưa rền gió dữ kéo dài, đến cổ của nàng đều bị cắn ứa máu.

“Đồ điên đồ điên! Buông ta ra!” Mỗi vết cắn khiến nàng rất đau.

Bức bách gắt gao đến hít thở không thông, nàng rốt cục không thể chịu đựng nổi nữa, nàng kịch liệt phản kháng, dùng hai cánh tay gắng sức giãy giụa, nàng thậm chí dùng ngón tay cào da mặt xinh đẹp của hấn nhưng phảng phất có một tầng sáng rọi bảo vệ hấn, như Trường Minh, nàng vĩnh viễn không thương tổn được bọn họ, nhưng bọn họ có thể không kiêng nể gì cả thương nàng.

Nàng nghĩ nàng cuối cùng là điên dại rồi mới có thể chịu đựng hấn lại một lần nữa tập kích môi sưng đỏ của nàng, lựa lúc vị này hoàng tử điện hạ khom thắt lưng hôn mình, trong nháy mắt nàng dùng lực, hung hăng đá hất chân, dùng tư thế lật xe – -

‘Bùm’ một tiếng.

Bọn họ đều rơi vào bên trong hồ nước sâu không thấy đáy.

Sóng nước đánh vào làm cho Khuynh Anh tránh thoát gông cùm xiềng xích của Lam Tranh. Nàng vốn bơi rất giỏi, đập nước hai cái liền nổi lên mặt nước, nhưng trong một khắc mắt cá chân của nàng đã bị một đôi tay quần chặt lấy, còn chưa kịp kinh hô nàng đã bị kéo mạnh xuống nước!!

Khuynh Anh đề phòng không kịp bị uống mấy ngụm nước, tai mũi mắt

miệng đều khó chịu, sắp hít thở không thông.

Nàng kinh hoàng, nhìn hắn, chỉ xem tới được một đôi tròng mắt của hắn nguy hiểm đến mức có thể nuốt nàng!!

Bên hông lại bị nắm giữ, ngón tay hắn cắm vào trong tóc nàng, mạnh mẽ hôn lên.

Khuynh Anh chỉ cảm giác mình bị hắn nặng nề đè áp vào lòng hồ, cảm giác thiếu dưỡng khí làm cho tất cả các giác quan mơ hồ dần.

Mây đen dần dần tản ra, ánh trăng lộ ra một góc màu trắng bạc.

Lam Tranh ôm Khuynh Anh đã hôn mê chậm rãi đi lên bờ.

Hắn cúi đầu lặng lẽ nhìn dung nhan của nàng, ánh mắt dần dần trở nên mê ly.

“Khuynh Anh, ta đến xóa tan ác mộng của nàng đây.”

Hắn phủ môi hắn lên môi nàng, chỗ bọn họ tiếp xúc có ánh sáng nhẹ nhàng lan tỏa, cuối cùng hạ ấn ký phong ấn lên môi nàng.

Chương 52 Điện hạ, cái này tuyệt không giống ngài

Một đêm bị ép buộc, ngày hôm sau Khuynh Anh nóng rần lên. Liên tục tra tấn tinh thần khiến nàng lâm vào hôn mê, thế nào cũng không đồng ý tỉnh lại, thân hình đơn bạc co rúc ở trên giường Lam Tranh, giường thật lớn khiến nàng có vẻ càng thêm thật nhỏ.

Cho dù có thể sử dụng thần đan chữa sốt, nhưng sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt. Có lẽ là vì sợ, lông mi của nàng run run, môi cũng không hề có màu sắc.

“Lúc nào nàng mới tỉnh?” Lam Tranh hét nhẩn nại ngồi xuống đầu giường, lạnh mắt nhìn một loạt thầy thuốc quỳ trên đất, trong đầu bốc lên ngọn lửa nôn nóng, người phạm yếu ớt hần không phải không biết, nhưng Thần Tộc gần như đều là có thể sử dụng thần chú duy trì hô hấp trong nước nhất thời gian, hần là hoàng tộc, thậm chí không dùng pháp thuật cũng có thể duy trì cả một ngày. Nhưng Khuynh Anh cái gì cũng không phải, đừng nói pháp thuật, ngay cả lực công kích một con sen ma yếu ớt nàng đều không có.

“Điều dưỡng mấy ngày hần là có thể tỉnh.” Một vị thầy thuốc dè dặt tiến lên nói: “Nếu thật sự không được, chỉ sợ phải mạnh mẽ kích thích hần phách nàng, có thể khiến nàng khôi phục thần trí, bất quá phạm thể sẽ đau đớn không chịu nổi.”

“Cút!” Lam Tranh vung tay áo lên, nước thuốc vẩy đầy đất.

Mọi người nhanh lui sạch sẽ, Già Diệp yên lặng đứng đã lâu cuối cùng mở miệng: “Điện hạ, cái này tuyệt không giống ngài.”

“Người dám chất vấn ta?” Một đôi tròng mắt màu vàng nâng lên, bên trong tràn đầy lệ khí.

“Nàng chỉ là một người phạm, điện hạ không cần cẩu kính như vậy vì nàng.” Già Diệp còn chưa dứt lời, trên mặt liền bị tát một cái.

“Đi ra ngoài.” Lam Tranh thản nhiên nói.

Già Diệp hơi nhếch môi, mặt sưng phồng lên, bên môi tất cả đều là mùi máu tươi, nhưng chân của hắn lại kiên định hơn: “Điện hạ, sinh nhật một ngàn tuổi của ngài sắp đến, nương nương từng tiên đoán đến kỳ một ngàn năm sinh mệnh ngài sẽ có đại kiếp nạn, cô gái này sợ là tai họa.”

“Già Diệp.” Glọng nói Lam Tranh u trầm đáng sợ: “Người biết ta chán ghét ai nhắc tới nữ nhân đó.”

“Nhưng ngài ấy là mẫu hậu ngài.”

Đồng tử Lam Tranh co rút lại, hắn giơ đầu ngón tay lên, tất cả đều là sát khí, Già Diệp cũng đã quỳ rạp xuống đất lớn tiếng nói: “Điện hạ, ta từ nhỏ đi theo bên cạnh ngài, vì một câu nói của ngài ta nguyện ý vượt lửa băng sông, nhưng nếu ngài gặp khó khăn sao ta có thể ngồi yên không đến?! Nàng ta đi đến Thần giới, phạm thể vốn là điềm không may, điện hạ thu nàng làm nội thị càng là không hợp với lẽ thường. Hiện thời, kỳ một ngàn năm càng gần, điện hạ lẽ ra nên càng thêm cẩn thận, huống hồ nương nương đã nói...”

“Câm miệng!!”

Trong nháy mắt gió chột mãnh liệt nổi lên, hung hăng ném Già Diệp ra ngoài, cửa đóng lại, trong phòng lại yên tĩnh.

Lam Tranh nhắm mắt lại thật sâu, giây phút ấy hắn chỉ cảm thấy vô cùng uể oải.

Lúc này cửa lại bị mở ra.

“Ta bảo người đi ra ngoài!!!!” Hắn tức giận vung ra một nói mũi nhọn ánh

sáng màu vàng kim sáng rọi.

“Nha, đệ thật sự là trưởng thành cánh cứng cáp rồi, ngay cả tỷ tỷ của đệ cũng dám đuổi đi?” Người tới lấy tay đỡ công kích của Lam Tranh, trong ngôn ngữ đều là trêu tức. Toàn Cơ mặc một thân trang phục nam nhân, tóc đỏ buộc lên thật cao, nàng nhìn vào trên giường, lộ làm ra một bộ dáng đã hiểu rõ: “Nàng mới khỏi bệnh không bao lâu, đệ liền làm nàng không dậy nổi sao?”

Chương 53 Linh hồn thuần trắng

Lệ khí trong mắt Lam Tranh chậm rãi tiêu tán, hần giật giật khoe miệng: “Đệ cũng muốn, chẳng qua còn chưa kịp.”

Toàn Cơ đóng cửa lại, đi đến: “Tỷ còn nghĩ là Già Diệp quấy rầy việc tốt của đệ, bị đệ ném ra ngoài.”

Lam Tranh khinh thường nguýt một cái: “Vậy tỷ còn tiến vào?”

Toàn Cơ cong lên khoe môi xinh đẹp, ngồi ở đầu giường nhìn về phía Khuynh Anh: “Hô hấp của nàng kém như vậy, tỷ chỉ là sợ đệ không có chăm sóc tốt cho nàng.”

“Nàng không chết được.”

“Theo tính tình của đệ, nàng cách cái chết cũng không xa.”

Lam Tranh hừ một tiếng, lại không nói gì thêm.

Toàn Cơ nở nụ cười, rất ít khi có thể nhìn đến vẻ mặt cam chịu của đệ đệ mình, nàng rất hài lòng, “Tốt lắm, đệ đi ra ngoài trước đi.”

“Đây là phòng đệ!”

“Nếu đệ muốn đưa nhỏ này cứ ngủ như vậy cả đời.”

Lam Tranh trầm mặc nửa ngày, cuối cùng đi ra ngoài cửa.

Toàn Cơ là nữ thần duy nhất ở điện Trường Sinh có được năng lực chữa trị linh hồn, thậm chí khởi tử hồi sinh, đối với năng lực của tỷ tỷ hần tuyệt đối tin tưởng, muốn làm nữ nhân ngu ngốc này tỉnh lại nhất định là không có vấn đề.

Chờ trong phòng không có bất kì cái gì quấy rầy, Toàn Cơ mới chậm rãi bố trí một cái kết giới.

Bốn phía dần dần ảm đạm đi, chỉ còn lại cái giường Khuynh Anh nằm bồng bềnh dìu dịu.

Toàn Cơ vươn tay chống đỡ lên mi tâm của Khuynh Anh, không lâu liền có một sợi tơ màu trắng chậm rãi bị kéo ra quấn quanh ở trên ngón tay nàng, từng vòng từng vòng như ẩn như hiện.

“Đúng là linh hồn màu trắng tinh đó Khuynh Anh.” Nàng nao nao: “Thật sự là đứa bé ngoan.”

Nhưng là rất nhiều sợi tơ màu trắng hỗn loạn không chịu nổi, đây mới là căn nguyên làm cho nàng không đồng ý tỉnh lại. Con người một khi trở nên mê man, linh hồn cũng sẽ trở nên dây dưa tán loạn.

Toàn Cơ nhẹ nhàng nhớ đọc thần chú, đầu ngón tay phát ra ánh sáng âm áp dẫn dắt chúng nó sắp xếp theo quỹ đạo.

Đột nhiên một thứ mạnh mẽ đập vào mi mắt. Toàn Cơ theo bản năng ngừng lại.

Nhìn kỹ lại, trong đó sợi tơ linh hồn trắng tinh còn hòa lẫn với thứ gì đó, nàng xem đã lâu, đáy mắt đầy kinh ngạc: “Đây là...”

Nửa giờ trôi qua.

Lam Tranh chờ đợi ở ngoài cửa thật không kiên nhẫn.

Hắn đi tới dùng sức gõ cửa: “Tóc đỏ, tỷ muốn làm tới khi nào!!”

Toàn Cơ ngồi ở bên giường, không chút quan tâm, nàng thậm chí vươn ra ngón tay tăng sức mạnh của kết giới, mới một lần nữa nhìn về phía Khuynh Anh đã tỉnh lại: “Nhìn thấy ta không?”

“Vâng.” Khuynh Anh còn có chút mê mang, đôi mắt đen nhánh hơn nửa ngày mới nhìn rõ ràng người trước mắt: “Điện hạ Toàn Cơ!”

Toàn Cơ cong khóe miệng, nhẹ xoa tóc đen của nàng: “Tĩnh là tốt rồi, đệ đệ ta ngẫu nhiên sẽ quá khi dễ người, nàng đừng quá để ý.”

Khuynh Anh suy nghĩ kỹ nửa ngày mới giật mình nhớ tới đêm qua mình bị kéo vào trong nước, tình cảnh ép buộc, môi còn đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên trắng bệch.

Toàn Cơ cười nói: “Lam Tranh hồi còn nhỏ còn đáng ghét hơn, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi đó.”

Cái này có thể hiểu là đang an ủi sao.

Toàn Cơ dừng một chút, thu lại ý cười, nàng vươn tay nhẹ nắm giữ tay Khuynh Anh, “Bất quá, Khuynh Anh, nữ nhân thông minh quan trọng nhất là có được năng lực tự bảo vệ mình, nàng biết không?”

“Vâng, vâng.”

“Nếu như nàng muốn về nhà, bây giờ nàng cũng chỉ là con kiến, trừ việc nghe mệnh lệnh từ người khác, cái gì nàng cũng không làm được.”

Thân hình Khuynh Anh run rẩy, lại không tìm thấy chỗ có thể phản bác.

“Cho nên, cách hôn lễ của ta còn có mấy ngày, trong mấy ngày này để ta làm làm sư phụ của nàng.” Toàn Cơ đột nhiên nắm chặt ngón tay nàng, tóc màu ngọn lửa làm căn phòng ảm đạm bỗng sáng ngời, “Ta sẽ làm nàng trở nên mạnh mẽ.”

Chương 54 Nhưng vì sao lại là con thỏ

Khuyneh Anh khởi rất nhanh, đại khái là tâm tư rất cực có niềm tin, cả người cũng nhẹ nhõm.

Nàng dậy rất sớm, sau đó Toàn Cơ đến mang nàng rời đi. Từ sáng đến tối, thậm chí suốt đêm không về.

Lam Tranh đối với việc này có nhiều oán giận, bất quá việc Toàn Cơ muốn làm, không ai có thể ngăn cản bao gồm cả em trai là hắn.

Trước đó không lâu, công chúa Bắc quốc Lê Thiên Thường không biết ở nơi nào bị yêu nhện cắn một ngụm, trên mặt mọc đầy mụn đỏ, cả tuần lễ căn bản không cách nào tiêu đi, nàng khóc rống, không chịu ra ngoài, cho nên mấy ngày nay không còn người đến diện công chúa quấy rầy.

Toàn Cơ vốn là tân nương chờ gả, lẽ ra phải đóng cửa ở trong cung. Bất quá nàng là nữ thần duy nhất có tư cách kế thừa ở thành Đông Phương, cũng là con gái yêu của Thần vương, đối kháng với nàng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cho nên đối với chuyện nàng không tuân thủ lễ tiết, mọi người cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt cho rằng không thấy.

Dù sao đợi đến lúc nữ ma đầu hỗn thế này gả đi, không còn người có thể lớn mật như vậy nháo ở điện Trường Sinh đến gà chó lên trời, phần lớn bọn họ cũng đều thật luyến tiếc.

Trên bầu trời đầy mây mù bỗng nhiên có con chim đại bàng đỏ gào thét bay qua.

Trên lưng chim, lộ ra một đầu tóc đen của thiếu nữ, đang đuổi theo một con ma thỏ chạy nhanh như bay, mắt thấy muốn đuổi kịp, nó đột nhiên kêu một tiếng rút vào trong sương mù, phút chốc biến mất không thấy gì nữa! Thiếu nữ lâm bẫm, ngón tay vẽ ra một vòng phù phép trong không trung!!!

Câu thần chú lập tức nổ tung hình thành một mảnh sáng ngời!!!

Toàn bộ sương mù dày đặc bị xua tan, ma thú không còn chỗ nào che thân, thiếu nữ từ trong không trung kéo ra một bộ cung tên màu vàng kim, tên vèo một cái bay ra bắn cái đuôi con thú dính ở trên thân cây!!

Hết thấy chấm dứt.

Chim chở thiếu nữ cùng con thú săn được tiến lên lên bầu trời, phá tan đám mây mù khiến mái tóc đen của nàng nhiễm lên ánh sáng hoàng kim.

“Nhưng vì sao nàng lại tóm con thú?” Toàn Cơ nhíu mày nhìn con mồi, miệng vết thương của chúng đã được Khuynh Anh chữa lành.

“Không phát hiện con khác.” Khuynh Anh nói rất nhỏ giọng.

“Đó là bởi vì pháp lực của nàng quá yếu, không thể đuổi chúng nó chui ra.” Toàn Cơ ngắt lời nàng: “Đây đã là ngày thứ ba dạy nàng khẩu quyết, vẫn là chậm như vậy, nàng phải biết rằng thời giờ của nàng chỉ có hai tháng, nếu nàng vẫn không có tiến bộ, đến lúc đó làm ta mất mặt, ta sẽ khiến cho nàng đời này cũng không thể đi ra ngoài.”

= _ =

Chương 55 Nàng chắc còn nhớ rõ nàng là người của ai

Mỗi một ngày qua đi, Khuynh Anh gần như đều trở lại Điện Thiên Xu trong tình trạng kiệt sức, ngã xuống là ngủ ngay. Ngày hôm sau lại tiếp tục huấn luyện gần như bạo ngược.

“Nàng không cần kêu mệt, muốn về nhà, trừ bản thân nàng ra không có người thứ hai có thể giúp được nàng.” Mệnh lệnh của Toàn Cơ là tuyệt đối. Khuynh Anh không có nửa câu phản kháng, phi thường cực khổ, còn phi thường kiên trì.

“Khi đối mặt với kẻ địch vĩnh viễn không được để đối phương biết nàng đang sợ, người nhát gan sẽ chỉ bị coi thường, không có khí thế, nàng vĩnh viễn đều là kẻ yếu.” Đây là ngày thứ mười Toàn Cơ vừa tự tay chém giết cự thú vừa giảng dạy.

Khuynh Anh nghe nhớ kỹ. Ở ngày thứ mười ba, dùng chú pháp tinh lọc giải quyết yêu ma khổng lồ, chỉ là nàng không có giết chóc mà là lựa chọn khi nó phục tùng lại thả nó trở về.

‘Không cách nào xuống tay độc ác liên tương đương với bản thân mình sẽ lâm vào nhiều nguy hiểm hơn, thiện lương cũng không thích hợp dùng tại tất cả mọi nơi, có đôi khi ngoan độc sẽ khiến mình sống càng lâu.’ Lúc Toàn Cơ răn dạy, vĩnh viễn đều không cho người ta phản bác cái gì. Nàng nghiêm túc còn đáng sợ hơn quái thú hung mãnh, một khi bắt đầu liền sẽ không chừa cho ai đường lui.

Khuynh Anh làm không tốt cũng sẽ bị trừng phạt mấy trăm lần.

Nội dung huấn luyện hoàn toàn giữ bí mật. Toàn Cơ thiết hạ kết giới đến Lam Tranh cùng Trường Minh đều không thể nhìn thấy, mà Khuynh Anh cũng bị yêu cầu, trừ khi bắt đắc dĩ, nàng không thể để bại lộ nội dung mình học được. Mỗi ngày huấn luyện xong, nàng nhất định phải nuốt vào một viên

thần đan ức chế linh lực, sẽ không khiến cho bất kỳ ai hoài nghi.

Đối với cái này, Toàn Cơ cũng không giải thích dư thừa. Cho dù như vậy Khuynh Anh vẫn là không hề oán than, thậm chí càng thêm nỗ lực.

Bởi vì nàng hiểu phản kháng cũng vô ích.

.....

Tròn một tháng.

Thành Dao Quang càng thêm náo nhiệt hơn ngày xưa.

Không ngừng có thần thú từ thần đô khác chở đặc phái viên mang lễ vật đến. Đám hỏi của hai đại thần đô là cả một đại sự của Thần giới.

Toàn Cơ bị lệnh cưỡng chế tham gia một bữa tiệc tối hết sức quan trọng, Khuynh Anh cũng được ân chuẩn nghỉ ngơi một đêm, nhưng nàng cũng phải đi theo Toàn Cơ để học hỏi giao tiếp. Khả năng xa giao cũng rất quan trọng mà.

Khuynh Anh đã phục tùng mệnh lệnh của Toàn Cơ thành thói quen, liền trở lại cung Thiên Xu tìm một bộ quần áo. Đúng vào lúc này, cửa tấm điện chậm rãi mở ra.

“Nàng còn nhớ rõ nàng là người của cung Thiên Xu à?” Một giọng nói ôn hoà vang lên ở đỉnh đầu.

Khuynh Anh sửng sốt, Lam Tranh lại có vẻ nghiền ngẫm: “Linh lực ít như vậy là thành quả của nàng một tháng này?”

“Cứ tiếp tục để tỷ ấy dạy dỗ nàng như vậy, nàng sẽ giống như một ác nữ, hết thú vị mất.”

Chương 56 Nàng thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, yếu ớt nói: “Kỳ thực ta thích không có thú vị.”

Lam Tranh nhất thời nheo mắt lại tuy, rằng Khuynh Anh vẫn là Khuynh Anh vô dụng lại không nào, nhưng hắn lại cảm thấy nàng có chỗ không giống.

Ánh mắt sáng ngời đáng chết của nàng nhìn về phía hắn, làm hắn muốn trốn tránh một phần. Phản bác lời nói của hắn càng thuận miệng vô cùng. Giọng nói nhỏ nhưng nghe qua quả thực là cây ngay không sợ chết đứng!

Đầu óc nàng quả nhiên là bị con gì đá vào rồi. Hắn tự tay đi nhéo gò má hồng nhuận lên không ít nàng, vừa nhéo còn vừa lộ ra vẻ mặt khinh bỉ: “Còn càng ngày càng xấu!”

=_= xấu người còn nhéo vui mừng như vậy!

Lam Tranh lại quét mắt một vòng nhìn quần áo trải đầy trên giường, đều là một ít váy rách linh tinh, duy nhất có thể mặc lên được là chiếc váy tuyết hắn từng thấy Khuynh Anh mặc một lần. Xác thực rất hợp với màu da cùng màu tóc của nàng, nhưng vừa nghĩ đến lai lịch chiếc váy, hắn cũng có chút khó chịu.

“Nàng cũng chỉ có mấy cái này?” Hắn tùy ý mở túi hành lý của nàng, có một ít trang sức nhưng đều là đồ giá rẻ. Đặt ở dưới cùng là một cái túi vải màu trà được xếp ngay ngắn chỉnh tề, hắn thuận tay lôi ra.

“ỒỒ! Không nên làm lộn xộn đồ của ta.” Khuynh Anh phản ứng kịp, vội vàng đoạt lại.

Lam Tranh dùng một tay đè chặt đầu của nàng, một tay chậm rãi gỡ lớp vải, ánh mắt vừa chạm đến nội dung bên trong, sắc mặt liền xanh mét.

“Đây là cái gì? Ca ca?”

“Ta... ta còn chưa kịp trả cho hấn!” Khuynh Anh hỗn hển vươn tay đoạt lại, đó là cái áo choàng lần trước Trường Minh đưa cho nàng khoác che thân, bị nàng làm dơ, thật vất vả mới làm theo phương pháp Phù Liên dạy, dùng linh khí của ánh trăng giặt, không nghĩ tới liên tục hôn mê hơn một tháng, về sau lại bị Toàn Cơ huấn luyện, không có thời gian cũng không có cơ hội gặp Trường Minh để trả lại, nàng nhất thời quên mất.

“Cho nên nàng giữ lại như bảo bối?” Giọng nói Lam Tranh càng lạnh hơn, vứt cái áo xuống, tối tăm nhìn nàng.

“Không phải như vậy, làm sao ngài có thể ném nó xuống đất! Rất khó giặt đó!!”

Khuynh Anh chạy đi lượm áo sau đó rất nhanh lao ra bên ngoài.

Lam Tranh tức giận là rất kinh khủng, nàng phải đi tìm Toàn Cơ làm chỗ dựa vững chắc mới được.

Nhưng vừa chạy đến cửa, trước cửa lại đột nhiên bốc cháy lên một tầng lửa đỏ vàng, nàng hoảng hốt lui về phía sau vài bước, dờn đi mục tiêu muốn phóng qua cửa sổ, nhưng cửa sổ cũng nổi lửa!

“Khuynh Anh, nàng thật đúng là làm cho người ta bất ngờ.”

Ngay lúc nàng suýt bị lửa thiêu, Lam Tranh đã đột nhiên di động đến phía sau nàng, vươn ra tay từ phía sau ôm lấy eo của nàng.

Chương 57 Năm tay

“Toàn Cơ dạy nàng cái gì? Hả?” Hơi thở của hắn phun ở viền tai của nàng, môi mềm mại như chim con cọ tai của nàng.

Khuynh Anh cương cứng, một cử động nhỏ cũng không dám, nàng mới chỉ học phép thuật một tháng, nếu cứng rắn, thua thiệt nhất định là nàng.

“Mấy ngày này học gia tăng thể lực, lúc ta còn nhỏ có luyện võ cho nên thân thể khỏe hơn.” Nàng chậm chước trả lời một chút.

“À?” Nụ hôn của hắn chậm rãi di động đến cổ nàng.

“Điện hạ, sắc trời đã tối, nếu không nhanh chút sẽ khiến công chúa Toàn Cơ trễ tiệc tối.”

“Thiếu một mình nàng sẽ không ai để ý.”

“Bất quá không thể thiếu ngài, công chúa điện hạ thương yêu ngài, tiệc tối của công chúa nếu ngài vắng, công chúa nhất định sẽ thương tâm.”

Lam Tranh cười cười, dựa đầu trên vai nàng: “Hắn cũng tới, ta có thể giúp nàng trả lại cho hắn.”

Khuynh Anh ngây cả người, sau đó phát hiện hắn ngụ ý là áo choàng trong tay mình, quả thực cầu còn không được: “Vậy cảm ơn điện hạ rồi.”

Nàng không có tí ti thái độ phản đối, làm cho hắn hơi cao hứng.

Một thoáng nhìn qua, thấy mái tóc đen của nàng có chút ướt át, hắn là vừa mới tắm rửa. Mùi hương trên tóc nàng đều là từ hương liệu mình chuyên dùng, cho nên hiện tại nàng cũng có mùi hương như hắn.

“Điện hạ?” Khuynh Anh hỏi dò.

Hắn không có trả lời nàng, tay ôm nàng dần dần dùng sức, hơi thở dùng ở cổ nàng cũng thêm thâm trầm.

Khuynh Anh cảm thấy ngại ngùng, rốt cục hắn mở miệng. Ngón tay hắn từ hông của nàng dờ lên trên, đột nhiên đến ngực của nàng: “Gần đây quả nhiên nàng trở nên hồng hào căng tròn, cũng là công lao của Toàn Cơ sao?”

- -

Khuynh Anh rốt cuộc nhẫn nại không được, dùng sức đẩy móng vuốt của hắn, sau đó quay người hung hăng tung một quyền vào mặt của hắn - -

Huân luyện đạt hiệu quả, quả đấm của nàng không còn yếu ớt vô dụng với mặt của người thần tộc vốn được bao phủ một tầng linh lực nữa, nó đã có lực công phá với đôi phương.

Nửa ngày.

Lam Tranh bùm mặt chậm rãi tỉnh lại từ trong đả kích trầm trọng.

Gặp Khuynh Anh đang phá kết giới của hắn để tông cửa chạy ra, hắn đã nắm hông của nàng.

“Nàng nếu lại dám động thủ, đêm nay chúng ta sẽ không cần đi ra ngoài.” Lam Tranh cúi đầu, nửa gương mặt có dấu ấn màu đỏ của nàng. Trong mắt hắn lạnh lẽo, tà mị liếm môi: “Ta sẽ làm nàng biến thành nữ nhân của ta, cho nên cũng không cần xuống giường.”

Ngày đó Khuynh Anh vẫn là thuận lợi ra cửa, nguyên nhân là công chúa Toàn Cơ phái người hầu tới chuyển cho Lam Tranh một đoạn văn như sau - - ‘nếu buổi tối Khuynh Anh không xuất hiện, tỷ nhất định sẽ làm cho phụ hoàng gả vị công chúa trong thần tộc thăm mến đệ đã lâu cho đệ.’

Khuynh Anh không rõ ý tứ của những lời này lắm, bất quá lúc Lam Tranh nghe được, sắc mặt trắng xanh, cuối cùng thả nàng ra.

Khi đó hắn đang đè nàng, dùng pháp lực cố định tay chân của nàng, sau đó cởi lớp y phục cuối cùng của nàng.

Khuynh Anh lập tức theo người hầu của Toàn Cơ đến một cửa hàng quần áo trong thành Dao Quang tìm váy và trang sức.

Bất quá khi Khuynh Anh xuất hiện lần nữa trước mặt hắn, hắn lại trở nên càng thêm âm u.

“Ta cảnh cáo nàng, không được tùy tiện nói chuyện cùng người khác.” Lúc ném nàng vào xe ngựa, Lam Tranh nói với nàng. Dường như nhớ tới cái gì, bổ sung một câu: “Bởi vì nàng quá xấu, miễn cho ta mất mặt.”

Chương 58 Nàng cảm thấy giường của điện hạ Lam Tranh mềm không

Ban đêm ở Thần giới vẫn luôn rất đẹp.

Mà đêm nay dường như thật đặc biệt, phố lớn ngõ nhỏ đông nghẹt mi nhân trang điểm tỉ mỉ đứng thành đàn, khắp nơi đều ánh sáng lấp lánh loá mắt.

Đặc biệt càng tới gần trung tâm thành Dao Quang, lại càng xa hoa.

Bọn họ ngồi trong xe ngựa Thiên Long đến, lúc đó đã phi thường náo nhiệt, Thần Tộc bình thường tuy cũng không được phép tiến vào điện, những cũng có không ít nữ tử cuồng dại chờ đợi ở ngoài để được ngắm dung mạo của các vị hoàng tử.

Cho nên khi xe ngựa của Lam Tranh đáp mây chậm rãi mà đến, chung quanh lập tức bị bao phủ bởi tiếng thét chói tai.

“Điện hạ, ta có thể không đi xuống cùng ngài không?” Khuynh Anh nhìn nhìn đám người phía dưới, nuốt nước miếng một cái.

Lam Tranh liếc nàng một cái, như cười như không: “Nàng cảm thấy thế nào?”

“Ta cảm thấy chủ ý này thật không tệ.” Nàng trả lời vô cùng thành thật.

Lúc hoàng tử điện hạ tuần mỹ vô cùng thân thiết ôm một thiếu nữ tóc đen cứng ngắc xuống xe ngựa, Khuynh Anh nháy mắt bị một đồng tầm mắt ác độc chọc thủng, chọc thủng, lại chọc thủng.

Mới vào thần điện, Lam Tranh liền bị người mời đi làm lễ, hoàng tử điện hạ cần phải đi cùng Thần vương cùng thần hậu bước ra.

Mà Khuynh Anh bị ném cho Già Diệp, nhưng trước đây Già Diệp không vừa mắt với nàng, căn bản không nguyện ý nói nửa câu với nàng, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn nàng cũng tràn ngập địch ý.

Khuynh Anh thật bất đắc dĩ, may mắn tình cảnh lạnh lẽo như vậy rất nhanh bị một người phá vỡ.

“Khuynh Anh?!”

Người chạy tới là Phù Liên, nàng giữ chặt tay Khuynh Anh, đánh giá: “Vừa rồi lúc điện hạ Lam Tranh tiến vào, ta liền nhìn đến nàng, nàng thay đổi thật nhiều, nếu không nhờ màu tóc của nàng, thiếu chút nữa ra không nhận ra!!”

Phù Liên mặc là đồng phục của nữ thần quan, váy dài màu tím, mái tóc dài bới lên, cài đá quý màu vàng, đứng ở trong một đám quý tộc, nàng vẫn vô cùng loá mắt.

Nàng hiển nhiên cho rằng Già Diệp không tồn tại, trực tiếp kéo Khuynh Anh đến góc, nháy nháy mắt vài cái: “Một tháng không gặp nàng đã đẹp lên rất nhiều!”

Khuynh Anh sờ sờ cái mũi, ngây ngô cười: “Không thể nào.”

Phù Liên nhìn nàng vài giây, có vẻ như thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Bất quá vẫn còn tốt chán, nàng vẫn ngu ngốc dần dần như vậy.”

“Bất quá, mấy ngày này nàng đi nơi nào, ta tìm không thấy nàng. Ta còn nghĩ rằng nàng đã bị điện hạ...” Dừng một chút, giống như là bận tâm cảm thụ của đối phương, thay đổi phương pháp hỏi: “Nàng cảm thấy giường của điện hạ mềm không?”

Khuynh Anh nổi gân đen đầy đầu. Đã lâu không có tiếp xúc với cái miệng rắn độc này, lực sát thương vẫn mạnh như lúc trước.

Chương 59 Mẫu phi của Lam Tranh

Đột nhiên ánh sáng chung quanh đều mờ đi, có một loại thang sáng chói mắt hình thành trong không trung ở Điện Trường Sinh làm cho người ta mở mắt không ra.

Rồi sau đó vài sinh vật còn chói mắt hơn chậm rãi đi ra từ trong thang, mọi nơi bỗng nhiên yên tĩnh, mọi người ào ào đưa tay tạo thành hình chữ thập ở trước ngực, dáng vóc chăm chú.

Đây chỉ sợ là một khắc đẹp mắt nhất ở Thành Đông Phương. Lam Tranh đứng cùng Trường Minh, Lê Thiên Thường khôi phục xinh đẹp cao ngạo như Khổng Tước đứng ở bên cạnh Trường Minh, mà đứng bên cạnh Lam Tranh là Toàn Cơ.

“Người đứng giữa là Thần Vương bệ, bên cạnh là thần hậu Mục Hòa nương nương.” Phù Liên lặng lẽ giải thích.

Màu tóc của Thần vương là màu đỏ rực lửa giống hệt Toàn Cơ, thành thực mà trầm ổn, mũi lực cũng không thua hai đứa con trai, bên trong uy nghiêm còn có một chút từ ái. Mà thần hậu Mục Hòa càng là nữ thần cao quý danh bất hư truyền, tóc đen như thác nước buông ở sau người, đứng bên Trường Minh cứ như hai chị em.

Khuynh Anh nhìn hai người bọn họ, lại nhìn Trường Minh, cuối cùng nhìn về phía Lam Tranh, trong lòng suy nghĩ đồ diên Lam Tranh này nhất định là giống biến dị. Phụ thân và mẫu thân đều nhu hòa như vậy, hẳn lại như cái gai thích đâm người ta.

Phù Liên đột nhiên nói một câu: “Điện hạ Lam Tranh nhất định nhìn thật vất vả.”

“Vì sao?”

“Nàng không biết? Cũng đúng.” Phù Liên nói hết sức nhỏ: “Thần hậu không phải mẹ của độn hạ Lam Tranh, mẫu phi của ngài đã mất lâu rồi.”

Khuynh Anh thất thần: “Không phải Thần Tộc sống rất lâu sao?”

“Đây mới là trọng điểm. Nghe nói vị nương nương kia phạm vào tội không thể tha thứ, vì bận tâm thể diện của Thần Tộc mới bị lạng lẽ xử tử.” Phù Liên thấp giọng nói: “Mỗi lúc nhìn thấy ca ca tỷ tỷ cùng cha khác mẹ vui vẻ hòa thuận, còn phải chịu thành kiến của người khác, trong lòng ngài nhất định không dễ chịu.”

“Bất quá chuyện như vậy không thể tùy tiện nói ra, trong lòng nàng biết là được rồi.”

Khuynh Anh lại nhìn Lam Tranh, không biết cảm thấy mùi vị gì.

Yến hội rất thoải mái, đối với hôn sự của con gái bảo bối, Thần vương bệ hạ hiển nhiên rất quan tâm. Thần hậu Mục Hòa lôi kéo Toàn Cơ nói gì đó, Lam Tranh vốn muốn lập tức rời đi, Toàn Cơ cố tình lại kéo hắn cùng nghe cha mẹ dạy bảo.

Trường Minh thay phụ hoàng tiếp đón sứ giả của các thần đô, hắn đứng ở trong chính sảnh tiếp chuyện với họ. Chung quanh thỉnh thoảng có các thần nữ xinh đẹp tiến đến gần bắt chuyện, hắn lễ phép đáp lại nhưng cũng không tiếp xúc nhiều.

Khuynh Anh không dám để ánh mắt dừng ở trên người hắn, lạng lẽ thôi lui vào trong góc đứng.

Từ khi bị Lam Tranh cưỡng hôn dưới mặt nước, đã lâu nàng không có gặp ác mộng. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen nhánh kia, trong lòng nàng vẫn hoảng hốt.

“Buổi tiệc như vậy người cũng có tư cách đến sao?” Bên cạnh đột nhiên

vang lên một giọng nói ôn nhu xen lẫn một chút châm biếm. Lê Thiên Thường chậm rãi đi đến bên cạnh Khuynh Anh, cười cười với Già Diệp, Già Diệp sửng sốt, lập tức đi ra.

Chương 60 Nàng ở đây trốn ta sao

Khuyñh Anh cười nhạt một tiếng, “Ta có tư cách tới hay không, chẳng lẽ công chúa điện hạ không nhìn ra?”

Lê Thiên Thường hơi sững sờ, bất quá vẫn nở nụ cười, vẫn tao nhã lại cao quý, người ngoài xem vào sẽ nghĩ các nàng đang vui vẻ nói chuyện với nhau.

Nhưng giọng nói của ả mang theo ác ý: “Thế nào? Mới vừa rời khỏi điện hạ Lam Tranh, người liền khẩn cấp muốn điện hạ Trường Minh rồi, người phàm các người đều không biết xấu hổ như thế này sao?”

“Không, Thần Tộc tài trí hơn người, về phương diện này người phàm cũng không bằng Thần Tộc.” Khuyñh Anh mỉm cười: “Giống như ta không bằng nửa phần của ngài.”

Lê Thiên Thường bị ghen hòng, gương mặt từ trắng chuyển sang đỏ rồi chuyển qua xanh mét.

Chung quanh thỉnh thoảng có sứ giả quý tộc nhìn Khuyñh Anh, một đầu tóc đen xinh đẹp ở trong đại điện có vẻ sạch sẽ loá mắt, trong suốt thuần túy như hoa mai ở trong không khí, phác họa ra đường cong ôn nhu mê người, làm người ta nhìn không được nhìn nhiều lần. Bọn họ xì xào bàn tán, ánh mắt sáng quắc không chút che dấu hứng thú đối với nàng.

Lê Thiên Thường rốt cục cười lạnh một tiếng: “Thật không nên xem thường người.”

Khuyñh Anh có vẻ như hơi ngạc nhiên: “Công chúa điện hạ quá đề ý rồi.”

Bên môi Lê Thiên Thường tóe ra một tiếng cười bén nhọn, rồi sau đó tới gần nàng, hạ giọng nói: “Tiểu nhân đấu với ta, kết cục rất thê thảm.”

“Công chúa điện hạ yên tâm, ta chỉ so đo với con người, ngài cũng không phải con người, ta làm sao có thể nghĩ quần chứ?” Khuynh Anh cười dịu dàng vô hại.

Tóc đen buông rơi trên gò má trong sáng giống giọt sương rơi xuống.

Không khí ngưng trệ một trận.

Lê Thiên Thường nheo mắt, ngón tay hơi hơi nghiền bông hoa trang sức dính trên váy, giống như muốn nghiền chúng nó thành bột phấn.

“Được, tốt lắm, người cứ không biết sợ như vậy đi.” Nàng vỗ vỗ bả vai Khuynh Anh, ước chừng một phút đồng hồ chuyển tay đi. Bỏ lại mấy chữ cuối cùng này, lại lạnh lẽo nhìn nàng một cái, ả xoay người rời đi.

Góc nhỏ lại lần nữa an tĩnh lại.

Khuynh Anh thật lâu mới xoa đầu vai thiếu chút nữa bể nát, suy nghĩ ngày mai đi theo Toàn Cơ học một chút pháp thuật phòng thân, lơ đãng ngẩng đầu lại đột nhiên đụng phải một đôi mắt đen.

Cách đó không xa, Trường Minh đang nhìn qua bên này, gặp phải tầm mắt nàng, cũng không dời ánh mắt, tròng mắt tối đen trở nên càng sâu trầm hơn.

Khuynh Anh cuống quít cúi đầu, trong lòng hoảng sợ. Dừng một chút, chạy bừa ra chính điện, dựa vào trên vách tường ở ngoài điện trốn tránh. Nàng lại nghĩ không ra tại sao mình phải làm như thế, rõ ràng đã được huấn luyện đao thương bất nhập, liên Lê Thiên Thường còn không sợ, tại sao phải sợ hấn?

Nếu bị Toàn Cơ biết mình ngu ngốc chạy tán loạn như vậy, nhất định sẽ bị phạt.

Đang nghĩ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày gấm màu trắng, trên vạt áo buông rơi còn thêu lên một đóa hoa lan.

“Nàng là đang trốn ta sao?”

Giọng nói của hắn nhàn nhạt giống một luồng gió nhẹ.

Khuynh Anh hơi hơi run rẩy lỗ tai.

Chương 61 Nàng là đang sợ ta

Khuyneh Anh bị hoảng sợ, lưng dựa sát vách tường, nếu Trường Minh đến gần chút nữa, nàng liền thật có thể xuyên tường.

Ánh mắt nàng gắt gao trừng đôi giày của hắn, hoàn toàn không dám ngẩng đầu.

“Nàng là đang sợ ta.” Trường Minh nói rõ.

“Vì sao?” Dừng một chút, hắn lại tiếp tục hỏi.

Khuyneh Anh trầm mặc. Trầm mặc. Luôn luôn trầm mặc.

Nàng cũng muốn biết tại sao mình phải sợ hắn, không phải cũng là kẻ có một cái mũi hai con mắt một cái miệng sao? Không phải là hoàng tử điện hạ khí thế cường đại sao? Thời điểm Lam Đồ Diên tức giận cũng chưa thấy nàng sợ hãi như vậy, Thần vương thần hậu khí thế soàn soạt cũng chưa thấy nàng chạy đến tè ra quần như vậy. Nàng nhất định là trúng ma thuật mới có thể sợ một nam nhân đến trình độ như vậy.

Cảm giác được hơi thở của hắn phát qua trán của mình, nàng chỉ cảm thấy cả sống lưng đều nổi da gà.

“Ngẩng đầu nói chuyện.” Ngữ khí lạnh lẽo ra mệnh lệnh.

Khuyneh Anh nhất thời cảm giác mình như con thỏ bị điều hâu theo dõi, lắp bắp bật thốt lên: “Thật có lỗi, điện hạ Trường Minh, ta... cổ ta bị trật.”

Lại là một trận trầm mặc quý dị.

“Đầu lưỡi cũng bị cắn sao?”

“Hả?”

“Lam Tranh làm?”

Khuynh Anh đang kinh sợ vấn đề này, đột nhiên trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo, sợi tóc bị một ngón tay vén lên, phía trên cổ, một đoạn xương quai xanh trắng như tuyết liền bại lộ trong không trung.

Chính là trên cái đoạn xương đó lại cổ tình có một chỗ hồng hồng – - như là dấu hôn, chói mắt hết sức.

Ánh mắt Trường Minh híp lại, nhiệt độ bốn phía nháy mắt giáng xuống tới điểm băng.

Khuynh Anh bị nhìn chăm chăm như vậy, nơm nớp lo sợ nói: “Thật có lỗi, điện hạ, ta phải...”

“Nơi này không có chuyện của nàng.”

“Nàng không phải Thần Tộc, theo lý thuyết nàng không có tư cách xuất hiện tại nơi này.”

Đến dùng từ cũng giống nhau, không thẹn đều là hoàng tộc vạn ác.

“Ta đáng sợ như vậy sao?” Hấn đột nhiên lại hỏi.

Khuynh Anh gật đầu.

“Hả?”

Nàng lại vội vã lắc đầu như trống bỏi.

Núi băng rốt cục phóng ra một tia sáng, trên cổ Khuynh Anh trở nên âm áp sáng rọi, ánh sáng trên bàn tay Trường Minh phóng lên che đậy dấu hôn hồng nhạt kia, làm cho nó biến mất.

Cả người Khuynh Anh cũng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám. Tầm mắt của nàng vẫn dán trên mặt đất, không dám ngẩng đầu.

Động tác của hắn rất chậm, chậm đến gần như chà xát lên cảm xúc của nàng, trên ngực như bị cái gì đó níu chặt, khiến hô hấp của nàng cũng bắt đầu đình trệ.

Nơi bị hắn đụng vào có một loại cảm giác áp bách khó thừa nhận, hắn càng gần nàng càng sợ hãi.

Đột nhiên!! Trong nháy mắt!!

- - dã thú màu đen!

- - vách núi đen!

- - biển lửa điên cuồng!!

- - tuyết trắng bay xuống, thống khổ bị xé xác, kinh hoàng mà bi thương bất lực!!!

Một hình ảnh tuyệt vọng mạnh mẽ nổ tung trong đầu nàng!!

“Không!” Khuynh Anh đột nhiên hét lên đẩy ngón tay Trường Minh ra.

Một đôi mắt màu đen to hoảng sợ nhìn hắn, dường như hắn là mãnh thú, một giọt chất lỏng lạnh lẽo bỗng dưng từ khóe mắt nàng trượt xuống, chảy vào cổ, tiếp theo cả người cũng bắt đầu run run.

Trường Minh hơi hơi nhíu mày muốn thò tay giữ chặt cánh tay của nàng: “Nàng làm sao vậy?”

Khuynh Anh giống chim sợ cành cong, co rúm lại né tránh hắn.

“Không, không được đẩy ta xuống...” Nàng run run phun ra mấy chữ, lại

cả chính mình cũng không biết ý tứ câu nói kia.

Nhưng sắc mặt Trường Minh liền thay đổi, ngón tay duỗi ở trong không khí cứng đờ, sau đó mạnh mẽ khóa lại nàng: “Nàng là ai???”

Chương 62 Nàng là ai

“Nàng là ai!” Ở bên trong màu mắt vạn năm không thay đổi của Trường Minh rốt cục nổi gợn sóng khổng lồ, hắn nắm chặt cánh tay Khuynh Anh, đem toàn bộ người nàng xách lên, trong giọng tràn đầy xúc động: “Nói! Nàng rốt cuộc là ai!!!”

“Khụ khụ..” Đau nhức làm cho Khuynh Anh thanh tỉnh. Hai chân và hai cánh tay của nàng gần như trật khớp.

“Nàng mới nói cái gì? Nàng đến tốt cùng là ai?!” Trường Minh nắm cầm nàng, bức bách nàng nhìn mình, thanh âm xen lẫn một chút run run, “Nàng đến tốt cùng là ai?”

Khuynh Anh đau nói không ra lời, mới vừa rồi bị Lê Thiên Thường nắm đầu vai, giờ lại bị tra tấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái giống như tờ giấy trắng.

“Ta... ta không biết, ta không biết ngài đang nói cái gì!” Nàng cố hết sức nói, trên môi truyền đến một chỗ ướm mẩn, đúng là vừa khóc, nhưng nàng cũng không hiểu tại sao mình khóc.

Sắc mặt Trường Minh lại càng thâm trầm.

Trong lòng hắn dâng lên một trận bất an. Vô cùng bất an.

“Yên Tụ”

Hắn gần như đã dùng hết sức lực toàn thân mới nói ra cái tên này.

Ngay sau đó!!!

Một đạo ánh sáng lạnh lẽo đột nhiên bắn thẳng đến!

Trường Minh hơi lui, tay mới vừa buông, Khuynh Anh liền rút xuống.

“Ca ca tại sao có thể như vậy đối với một nữ tử trời gà không chặt?” Lam Tranh cao lớn vững chãi, dáng người có vẻ sáng quắc loá mắt, Khuynh Anh bị ôm vào trong lòng hắn, khoe môi tà tứ cười, nhưng con người yêu dị màu vàng mang theo sát ý lạnh lẽo thấu xương.

Trường Minh mím môi, công kích vừa rồi không làm thương hắn bị thương chút xíu nào.

“Ta có việc muốn hỏi nàng.”

“Nàng không muốn trả lời ca.” Lam Tranh ôm Khuynh Anh sát hơn, nhẹ xoa mái tóc đen của nàng, cười yêu nghiệt: “Hơn nữa không phải ca có bệnh yêu sạch sẽ sao? Chẳng lẽ người bị ta chạm qua ca cũng muốn?”

Trường Minh chột căng thẳng.

Nắm chặt nắm tay, có vẻ hết sức tái nhợt.

Hắn chỉ bình tĩnh nhìn về phía Khuynh Anh, thời gian dường cả một thế kỷ.

“Các người muốn đánh nhau, muốn cướp nữ nhân cũng phải nhìn xem hoàn cảnh chung quanh.” Đột nhiên một giọng nữ đột ngột chen vào, Toàn Cơ khoanh tay, mắt híp lại.

Vừa rồi một tiếng vang thật lớn kia gần như kinh động mọi người trong đại sảnh, may mắn ở trong nháy mắt đó, nàng tung một cái kết giới che hai người ngu ngốc này lại, bằng không mất mặt cả thành Đông Phương.

“Ca, phụ hoàng đang tìm ca.” Toàn Cơ nhìn nhìn Trường Minh, lại nhìn Lam Tranh: “Còn đệ nữa, các thực nữ đã xếp hàng chờ đệ tiếp kiến, đêm nay đệ muốn bao nhiêu nữ nhân liền có bấy nhiêu nữ nhân.” Dừng một chút

nàng vươn tay về phía trước: “Trả đồ đệ của ta lại cho ta.”

Chương 63 Đệ bá chiếm Khuynh Anh

Ánh sáng thần điện từ từ dâng lên, mái tóc đen, chiếc váy đỏ, nàng đẹp như thời gian, trọn đời bất diệt.

Kỷ nguyên Thịnh thế, năm một trăm lẻ một.

“Trường Minh, ngày đông chí, thần đô phương Bắc phái đội ngũ đón đầu tới, đến lúc đó mười dặm hoa, vạn dặm mây lạnh, cũng phải cần đi chuẩn bị, đệ đệ con làm cho người ta không yên lòng, cho nên, việc này đều do con bố trí.”

Thần vương bệ hạ ngồi thật cao ở phía trên, nhắc nhở công việc cho người kế thừa vương vị tương lai của mình.

Chính là, Trường Minh lại xuất thần, hồi lâu cũng không có động tĩnh, thậm chí Thần vương nhẹ nhàng vươn ra ngón tay quơ quơ ở trước mặt hắn, hắn hơi giật mình, mới lấy lại tinh thần, “... Phụ hoàng? Có cái gì phân phó sao?”

“Trường Minh.”

Thần vương cười cười hiền lành, ánh mắt như biển lớn rơi vào trên người một thiếu nữ đang hoảng sợ trong góc sảnh: “Là vì nàng sao?”

Trường Minh sửng sốt, nhìn theo, liền phát hiện Khuynh Anh.

Nàng đang tựa vào cột đá trong thần điện, ngẩn người, tóc đen như nhung tơ bao quanh nàng, nổi bật lên da thịt tuyết trắng trong sáng, hai mắt to có vẻ vô tội cùng mờ mịt, như là nai con chấn kinh, làm cho người ta nhìn không được thương tiếc. Nàng có vẻ như thật nhàm chán, cũng thật bất lực, đang

cầm một cái chén rượu so với mặt nàng còn to hơn, uống từng chút từng chút.

“Tên của nàng là gì?” Thần vương chậm rãi hỏi. Ông dường như có năng lực thấy rõ hết thảy.

“Khuynh Anh.” Trường Minh thành thật trả lời.

Hai chữ đơn giản, hiện thời lại có thể khiến thân xác hắn như đóng băng. Trong lòng có vô số loại suy đoán, khiến hắn vô pháp bảo trì trầm tĩnh như ngày xưa.

“Chính là cô gái người phàm sao?”

Thần vương lại nhìn Khuynh Anh một cái, ánh mắt chậm rãi theo màu tóc tối đen của nàng thu hồi lại, mới tiếp tục nói: “Kỷ nguyên kế tiếp sắp bắt đầu, con cũng cần phải một vị hoàng phi, nhưng con là thái tử, hoàng phi của con là vị thần hậu kế tiếp, không chỉ có được khí chất của nữ thần, còn phải có lòng dạ biển chứa trăm sông, con hẳn là biết ý của ta.”

Trường Minh trầm mặc thật lâu, hạ mắt, “Vâng, phụ hoàng.”

“Huống hồ, nàng chỉ là người phàm tục bình thường, ở thế gian, cô gái tóc đen quá nhiều... cảm tình của huynh đệ, quan trọng hơn nhiều so với một cô gái.”

“...”

Vừa rồi cho dù Toàn Cơ hạ kết giới, chuyện Lam Tranh tấn công lại dấu không được chủ nhân tòa thành Đông Phương này – - phụ thân bọn họ.

Ông vĩnh viễn dùng ánh mắt yêu thương nhìn bọn họ, lại vĩnh viễn là người hiểu bọn họ nhất.

Có một số việc không nói, cũng không có nghĩa là ông không biết.

“Đưa nàng rời đi a... Miễn trừ tội nàng xông lên thần giới, xóa đi ký ức của nàng, loại bỏ cốt tiên của nàng, vĩnh viễn không có tiên duyên.” Thần vương dừng một chút, ngôn ngữ cũng không nghiêm khắc, lại tản ra uy nghiêm quyết đoán của vương giả, “Trường Minh, ngày ấy ở hội trưởng lão, con lựa chọn giữ nàng lại, muốn cho nàng tu hành, thẳng đến có thể ăn quả thần thụ... Đó là xuất phát từ ý nguyện riêng của con, còn quyết định chính xác nhất, con phải hiểu.”

“... Vâng, phụ hoàng.” Long mi hấn nhẹ nhàng rung động.

Thần vương vỗ vỗ bờ vai của hắn, như một người cha bình thường, “Đứa con ngoan, ta đã già đi, Điện Trường Sinh chỉ có thể giao cho con.”

Trong Thần điện, một mảnh phồn hoa.

Đã hơi có chút bừng sáng, cũng dần dần bị vùi vào bóng tối.

“Khuyhnh Anh.” Toàn Cơ rốt cục thoát khỏi mẫu hậu đang lải nhải, đem Lê Thiên Thường một lòng muốn nịnh bợ ‘mẹ chồng tương lai’ ném ra xa.

Khuyhnh Anh lên tiếng “Điện hạ”, sau đó chóng mặt gục đầu xuống, tiếp tục uể oải không phản chấn.

Nàng nghĩ nàng nhất định là bị sợ đến điên dại, mới có thể hoảng sợ đến nông nổi rơi lệ. Vừa nhớ đến gương mặt Trường Minh, lòng toàn thân nàng sẽ dựng đứng, chuông báo động mãnh liệt, không đồng ý tới gần nửa phần.

Toàn Cơ híp mắt nhìn nàng vài giây, lại nhìn ly không trong tay nàng, nói: “Kết quả nàng uống bao nhiêu?”

“Không biết.” Khuyhnh Anh cúi đầu, trên mặt có một chút đỏ ửng.

Toàn Cơ dừng một chút, xoay người sang chỗ khác, rót đầy chén cho nàng: “Tối nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ tiếp tục huấn luyện.”

Khuynh Anh mơ hồ gật gật đầu.

Rượu làm cho người ta choáng váng hoa mắt, trí nhớ thống khổ dần dần nhạt đi, trước mắt nàng bắt đầu xuất hiện cha, mẹ, còn có ông nội, bà nội.

Toàn Cơ lẳng lặng đứng ở một bên, ánh mắt nhu hòa dừng ở trên đầu Khuynh Anh, nhưng trong ánh mắt lại mang theo thương hại, bị nàng nhanh chóng giấu đi.

“Tóc đỏ, tỷ không phải là thích nữ nhân chứ?” Lam Tranh cau mày đi tới.

Hắn bị các nữ nhân lú lú phiến sắp chết rồi, nhưng sự chú ý của hắn luôn luôn về cái phương hướng này, Toàn Cơ như nam nhân cũng trở nên ôn nhu, thật sự khiến hắn cảm thấy rất không bình thường.

Thời điểm trong đầu bị cái ý niệm này tràn ngập, hắn không thể kiềm được, ném nhóm thân nữ quý tộc ra, đi thẳng đến đây.

Toàn Cơ châm biếm: “Đệ cũng không phải sẽ thật sự quan tâm Khuynh Anh, trở thành vai dăm đi?”

“Làm sao có thể!”

“Tốt lắm, từ nay tháng sau đến lúc ta rời đi, Khuynh Anh đi theo ta.” Toàn Cơ nói.

“Không được.” Lam Tranh nghiêm mặt lại.

“Vì sao?” Toàn Cơ cười.

“Không có vì cái gì!”

Toàn Cơ trề môi ra: “Đệ cho là đệ có thể ngăn cản được ta à?”

“Vây tỷ thử xem?” Lam Tranh híp mắt, con ngươi màu vàng toát khí thế bức người.

Toàn Cơ mím môi, nhìn em trai mình thật lâu, mới chậm rãi nói: “Đệ bá chiếm Khuynh Anh, chẳng lẽ không có mục đích khác?”

Lam Tranh sừng sốt, cứng rắn nói: “Không có.”

“Ồ?” Toàn Cơ dừng một chút, nhìn nhìn Khuynh Anh bên cạnh đã mơ mơ màng màng, nàng đã hoàn toàn nghe không được bọn họ nói chuyện, một đôi ánh mắt như nước trong veo mờ mịt nhìn một điểm, trống rỗng mà thất thần.

Chương 64 Hậu quả căn ngón tay

Dạ yến sắp chấm dứt.

Thời điểm Thần vương thần hậu lôi kéo Toàn Cơ cùng Trường Minh đọc diễn văn, Lam Tranh lặng yên kéo Khuynh Anh rời đi.

Tình huống như vậy hẳn chưa bao giờ thích, điện Trường Sinh có Trường Minh là đủ rồi, sự hiện hữu của hắn, có cũng được mà không có cũng không sao.

Rời đi chốn phồn hoa, bầu trời đêm lấp lánh nhiều sao, thật yên tĩnh.

Khuynh Anh uống say không còn biết gì.

Nhìn Lam Tranh cầm lấy cánh tay của nàng kéo đi về phía trước, nàng nhướn mày, liền vươn ngón tay ra đẩy mặt hắn: “Buông ta ra, người tên hồn đản này.”

“Gây nừa ta liền phi lễ nàng.” Hắn nhét nàng vào xe ngựa. Nhưng ngay sau đó, nàng lập tức ăn miếng trả miếng duỗi móng vuốt, lôi cổ áo của hắn, kéo hắn đi lên.

Hoàng tử điện hạ không kịp phòng bị, tư thế chật vật.

Già Diệp đành thở dài, thành kiến đối với Khuynh Anh vẫn không có biến mất. Nhưng hắn nhưng không cách nào ngăn cản điện hạ ở cùng nàng, thậm chí ngay cả công chúa Toàn Cơ cũng không bài xích sự tồn tại của nàng.

Nữ nhân này tâm cơ quả nhiên không đơn giản, việc hắn có thể làm chỉ là thủ hộ bên cạnh điện hạ, phòng bị nàng nhiều hơn.

Nhẹ nhàng kéo dây cương, con ngựa trắng hí to một tiếng, đạp đám mây

chạy đi.

Mà trong xe.

Tay Khuynh Anh gắt gao cầm lấy tóc Lam Tranh, đem mấy sợi tóc màu vàng vò rối.

Vừa mới đánh nhau lúc này, nàng hoàn toàn chiếm thế thượng phong, bởi vì Lam Tranh thoáng đụng nàng, nàng sẽ khổ sở kêu đau, bộ dáng đáng thương tội nghiệp làm cho người ta không có biện pháp xuống tay. Nhưng nàng sẽ không ngừng cố gắng cào cấu, còn dùng chân đập miệng của hắn.

“Nàng nổi điên làm gì, uống nhiều như vậy!” Lam Tranh không thể nhịn được nữa, ngăn chặn nàng, giữ hai cái tay nàng ở trên đầu nàng.

Mặc dù như thế, Khuynh Anh cũng không nhàn rồi, nàng nói rất nhiều, phần lớn đều là oán trách Lam Tranh đê nàng thở không nổi, hoặc là đụng phải hông của nàng, làm cho nàng khó chịu.

Nàng có một đôi mắt đẹp, gò má phàn trắng, tuy khắp người là mùi rượu, nhưng cũng không lấn át được mùi thơm mê người của cơ thể nàng, từng trận ám áp tỏa khắp da thịt.

Lam Tranh rũ mắt, lẳng lẳng nhìn nàng.

Môi đỏ bồng khi đóng khi mở, mang theo mùi rượu, phun ở trên khuôn mặt của hắn. Hắn nhịn không được vươn tay ra vuốt ve môi nàng, lại bị nàng tưởng lầm là công kích, cắn ngón tay hắn một cái, hàm răng trắng tinh, nhưng cũng không đau, chẳng qua là cảm thấy hơi ngứa, hơn nữa men say, giống như con mèo làm biếng, đang làm càn đùa nghịch.

Mắt Lam Tranh tối sầm đi.

Hắn cũng không vội lấy ngón tay ra, ngược lại càng vươn vào sâu, dính sát cái lưỡi mềm dẻo của nàng, bắt buộc nàng ngậm chặt.

“Khụ khụ khụ...” Khuynh Anh sặc, nước mắt đều chảy ra. Bị phủ nước mắt, con người càng thêm mông lung, giùng giăng muốn phun thứ gì đó trong miệng ra.

Màn đêm nặng nề, rời xa huyền ảo, an tĩnh đến có thể nghe được hô hấp của nhau.

Mà đôi phương hô hấp có chút trầm, còn có chút thô, phả vào mặt, nóng bỏng đến có thể nung đỏ mặt nàng.

“Điện hạ, đã đến cung điện.”

Già Diệp đứng ở ngoài xe nói, lại bổ sung một câu: “Vừa rồi có hai linh điều bay tới đưa thư, một cái là của điện hạ Toàn Cơ, một cái là của điện hạ Trường Minh...”

Trong xe vẫn không có trả lời hẳn, Già Diệp đành phải bảo linh điều mở miệng.

“Tử tiểu tử, Khuynh Anh uống say, đệ đừng nhìn không được làm ra hành động kỳ quái... Cho dù có, cũng phải cẩn thận một chút cho ta, sức của đệ... Thôi, ta không quản được đệ, nhớ kỹ lời của đệ, ta giao Khuynh Anh cho đệ, ngày sau ta rời đi, đệ phải đối tốt với nàng. Nàng là cô gái tốt.” Linh điều màu đỏ nói hết lời của Toàn Cơ, ngữ khí giống nhau âm điệu giống nhau, có thể nhìn ra được con chim này nói xong lời của Toàn Cơ đã hỗn hển tới cỡ nào.

Trong xe ngựa truyền đến một chút cười khẽ.

Già Diệp lại bị ghen, hơn nửa ngày, mới nhớ tới một con chim khác. Chim màu xanh, trên chân còn mang theo một quả Ngọc Hoàn nho nhỏ.

“Lam Tranh, ta muốn cùng đệ nói chút chuyện.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, mang theo độ lạnh thấu xương.

Tiếng nói trầm ổn mà từ tính, như phá sông băng.

Chim tạm dừng một lát, mới tiếp tục nói: "... Là về Khuynh Anh... Cũng là về Yên..."

Nói được một nửa, đột nhiên, một luồng ánh sáng đâm tới, con chim nhất thời chấn kinh giương cánh, lưu lại ở trên cành cây một lát, cuối cùng bay đi.

Nửa ngày, trong xe mới truyền ra giọng của Lam Tranh: "Tất cả lui ra."

"... Nhưng điện hạ, công chúa và đại hoàng tử..."

"Lui ra."

Sắc mặt Già Diệp tái nhợt, mím môi rời đi.

Tất cả người hầu cũng biến mất. Cung Thiên Xu to như vậy, giờ như chỗ không người.

Màn xe bị nhắc lên, nhảy xuống đầu tiên là Khuynh Anh.

Khóe môi nàng còn dính tơ máu, nhưng mà cũng không phải là của nàng, môi của nàng hơi sưng, có vẻ như mới bị tàn sát bừa bãi một phen.

Nàng chạy về phía trước, thân hình lắc lư lợi hại, như là xuất phát từ bản năng muốn sống, trong đầu nhắc nhở phía sau mình có một con quái thú muốn ăn thịt người, không thể dừng lại.

"Khuynh Anh..." Lam Tranh chậm rãi xuống xe ngựa, xem bóng lưng nàng nghiêng ngả chao đảo, khóe môi hơi hơi cong lên, dùng lưỡi liếm đi vết máu trên khóe môi bị cắn, chậm rãi đi theo.

Khuynh Anh vừa quay đầu lại, liền thấy bóng dáng hấn không xa không gần theo ở phía sau, trong lòng hoảng hốt, chạy nhanh hơn chút.

Mà nàng không phát hiện hoàn cảnh chung quanh đang dần dần biến hóa. Nàng chạy qua thêm cầu nhỏ, chạy qua hành lang gấp khúc mọc đầy hoa cỏ, chạy chạy, đến tại sao mình muốn chạy nàng đều không rõ. Không cẩn thận, nàng té ngã trên đất.

Lam Tranh chậm rãi đi qua, sợi tóc màu vàng bay múa ở trong gió, hấn lập tức di động đến trước mặt nàng, kéo tay nàng, hôn mu bàn tay nàng một chút, “Nàng muốn trốn đi nơi nào?”

“... Về nhà...” Khuynh Anh nhìn hấn, rượu khiến nàng không thanh tỉnh, dường như nàng đã không rõ đây là hiện thực hay là cảnh trong mơ, nàng buồn rầu rủ con người: “Ta muốn về nhà.”

Chương 65 Ta mang nàng về nhà

“Nếu ta để cho nàng trở về một lần, nàng báo đáp ta thế nào?” Lam Tranh nheo mắt, yêu mị giống con hồ ly.

Khuynh Anh nắc cục, năm ngón tay theo phản xạ chụp lên khuôn mặt tuần tú tiến đến gần kia, “Người con hồ ly tinh này, xem ta đập chết người!!”

“...”

Lam Tranh yên lặng đem bàn tay của nàng dời khỏi mặt mình, sau đó môi mấp máy đọc vài đạo chú thuật, chung quanh chậm rãi bốc lên một mảnh sương khói, sau đó cảnh vật tán loạn, lại tụ tập lần nữa --

Khuynh Anh bỗng dung khiếp sợ!!

Xung quanh mình là nhà cao tầng hiện đại, xe cộ tấp nập. Hai bên đường trồng từng bách mà nàng quen thuộc, bảng hiệu của các cửa hàng buôn bán lóe ra rục rở, ở chỗ quẹo trái của con đường, còn có quán lẩu nàng quá quen thuộc.

-- đây là quê nhà của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn tất cả những thứ này, bàn tay ở trong tay Lam Tranh bắt đầu run run.

Nàng không cách nào mở miệng, thậm chí không có sức lực đứng lên xác nhận tất cả những thứ này là chân thực -- sợ vừa động, chúng nó sẽ tiêu tán, sẽ không còn được gặp lại.

“Đây là thế giới của nàng?” Lam Tranh thú vị nhìn bốn phía.

Nơi này so với tưởng tượng của hắn còn thú vị hơn, phạm giới cùng Thần

giới là hai thế giới bất đồng song song, không cùng niên kỷ, không cùng năng lượng vận chuyển, thậm chí không cùng quỹ đạo thời không. Mà đường ray thời gian nối hai thế giới cũng không nhất định, mở ra đường nối như vậy, cần năng lượng thật lớn, cho nên, việc Khuynh Anh có thể xuất hiện tại Thần giới, vốn là không thể.

Kỳ thực, đây cũng không phải phạm giới chân chính, đây chỉ là thế giới tồn tại trong trí nhớ của Khuynh Anh, tưởng niệm của nàng, nguyện vọng của nàng, hẳn có thể thực thể hóa chúng nó, xuất hiện ở trước mặt nàng. Giống như điện Thiên Xu, có thể theo sức lực của hắn mà khuếch trương, biến hóa vô hạn.

Tuy rằng khác với thật sự được về nhà, nhưng mà như thế này có thể khiến nàng cảm động đến khóc đi.

“Nếu nàng muốn cảm tạ ta, có rất nhiều phương pháp, tỷ như...”

Đúng lúc này, Khuynh Anh lại đột nhiên đứng lên, bắt đầu chạy như điên về một phương hướng.

Thân thể gầy nhỏ dường như bạo phát tất cả sức lực, như một trận gió, chạy như điên về phía cuối ngã tư đường.

Lam Tranh vội vàng đuổi theo, hắn vĩnh viễn đánh giá thấp nội tâm cùng sức mạnh của nàng.

Vòng qua một một con đường, Khuynh Anh đột nhiên thanh tỉnh đáng sợ. Ánh mắt của nàng hoảng loạn đảo qua từng cọng cây ngọn cỏ, sau đó vọt vào một cái hẻm nhỏ. Quẹo trái, lại quẹo phải.

Tiến lên là ba bậc thang, hồi bé nàng còn ngã sấp xuống ở nơi này, bởi vậy trên đầu gối còn một vết sẹo.

Khuynh Anh quẹo vào trong một ngôi nhà, con đường ở đây nàng đi qua vô số lần, dù cho nhắm mắt cũng có thể tìm được nhà. Hôm nay mỗi bước

bước ra, cũng có thể làm máu của nàng sôi trào.

Cuối cùng ——

Nàng dừng ở một cánh cửa màu nâu.

Tim của nàng đập kịch liệt, mắt của nàng đen kịt, lông mi rung động, ngón tay dừng ở trên cửa, cũng không dám gõ.

“Đây là nhà của nàng?” Thanh âm đột nhiên xuất hiện làm cho nàng hoảng sợ. Quay đầu lại, mới phát hiện thì ra Lam Tranh vẫn luôn đi theo. Hắn mặc một thân hoa phục có vẻ không hợp với hoàn cảnh nơi đây, nàng ngẩn người, sau đó đột nhiên nhìn lại trên người mình.

Tóc nàng đã rất dài, mặt trên còn có châu báu xa xỉ. Y phục cũng là váy thật dài, tơ lụa hoa mỹ.

“Có thể... có thể biến ta trở về đồ người thường hay không? Ta... ta...” Nàng lo lắng tột đỉnh, nàng thậm chí lo lắng nếu gõ cửa, mẹ mở cửa ra nhìn thấy sẽ xem nàng như người điên.

Lam Tranh dừng một chút, sau đó đột nhiên kéo tay nàng đi vào bên trong.

Khuynh Anh kinh ngạc, lại nhìn thân thể Lam Tranh, hắn dắt nàng, cùng nhau xuyên tường.

Ánh mắt chạm đến đến sự vật quen thuộc, trong nháy mắt, Khuynh Anh suýt chút nữa rơi lệ.

Chỉ là.

Trong nhà.

Không ai.

Nàng vọt vào phòng khách, đi qua phòng ngủ, đến cầu tiêu, phòng bếp kiểm tra một lần.

Nhưng nàng không nhìn tới một người.

Nàng vọt tới ban công, nhìn xuống——

Dưới bầu trời xanh lam, tất cả cảnh vật đều là tươi mát tự nhiên như thế, nhà cao tầng phản xạ đám mây, trắng tinh mà mỹ lệ. Cảnh vật xung quanh đều giống trong trí nhớ như đúc, không có một chút thay đổi —— chỉ là, không có người.

Trong phố lớn ngõ nhỏ, không có một người đi lại. Nàng mới bất ngờ nhớ tới, ở thời gian mình chạy trốn, xung quanh căn bản không có ai... Nàng quá nóng ruột, vì thế cũng không có chú ý...

“Sinh mệnh không thể thực thể hóa được...” Lam Tranh nhìn thấy con người nàng vốn sáng sủa lóng lánh, đột nhiên cứ như vậy ảm đạm đi. Trong lòng bỗng nhiên bị cái gì làm xúc động, ngực như bị ngăn chặn, không chỗ phát tiết. Hắn kéo nàng, mím môi hồi lâu, giống thiếu niên làm sai chuyện, chậm rãi nói: “... Xin lỗi.”

...

Khuynh Anh ở trong nhà ngây người thật lâu.

Nàng đi đến mỗi một cái phòng, nhìn kỹ từng cái bày biện quen thuộc trong phòng.

Lam Tranh đi ở bên cạnh, nhìn cô gái trầm mặc này, hắn muốn đụng vào nàng, nhưng nàng cực kỳ giống thủy tinh dễ vỡ, hắn đưa tay ra lại dừng ở không trung, cũng hóa thành trầm mặc.

Hắn nhìn nàng kéo ngăn tủ, từ bên trong lấy ra rất nhiều thứ.

Sau đó nàng ngồi ở trong phòng của nàng, giường màu lam nhạt, không lớn, hai bên còn vẽ mây trắng. Đều là bày biện đơn giản, lại có yên tĩnh cùng nhu hòa của khuê phòng thiếu nữ, không khoa trương, rất gọn gàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, lại không khóc cũng không náo, mắt nhìn đến thứ mình thích, còn có thể mỉm cười... Mặc dù nụ cười kia, so với khóc còn khó nhìn hơn.

“Khuynh Anh.” Hắc nhẹ nhàng gọi nàng.

Nàng rõ ràng run lên.

Hắc ngồi vào bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng đang lật xem gì đó —— đó là một album ảnh, mở ra một trang, một bé gái cười xán lạn, thắt hai bím tóc thoát nhìn rất ngốc. Nhưng chung quanh người nàng, đều giống như là tỏa sáng, mỗi một tấm ảnh đều ghi lại một sự kiện liên quan.

Nhìn nhìn.

Một giọt lệ bất ngờ rơi xuống.

Chương 66 Hẩn cúi đầu hôn nàng

Nhưng cũng chỉ có một giọt như vậy, dừng lại hồi lâu, lại cứng rắn nhìn lại.

Lam Tranh nhú nhú mày, môi mím chặt hơn.

“... Đây...” Khuynh Anh chỉ chỉ tấm hình rực rỡ màu sắc, nuốt yết hầu khô khốc một cái: “Sao không thấy rõ mấy người khác?”

Trong hình không thấy những người khác. Giống như bị giấu đi.

“Không gian này chỉ là dùng của ta thần lực biến ảo ra, ta có thể đọc tất cả sự vật trong đầu nàng, lại không thể biến ra người thật, vì thế, chỉ có nàng tồn tại ở đây.”

Lam Tranh với tay cầm album ảnh trong tay nàng, sau đó cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng: “Đừng xem, đi thôi.”

Dứt lời, hắn liền muốn ra tay xóa tất cả ở đây, chúng nó xuất hiện cũng không có đạt được kết quả như hắn dự đoán, lại làm cho bầu không khí bất ổn hơn.

“Có thể chờ một chút không...” Khuynh Anh đột nhiên nói, nàng hơi có chút suy yếu, giống cánh hoa bị gió bẻ gãy, nhưng lại kiên định. “Ta muốn đi xung quanh nhìn ngắm... Có thể không?”

Nàng như vậy làm cho người ta không cách nào cự tuyệt.

Lam Tranh ngầm đồng ý.

Khuynh Anh mỉm cười, đứng lên, nhưng đi chưa được hai bước, đã ngã ngổn trên mặt đất.

“Khuyhnh Anh?” Lam Tranh bước nhanh qua, đỡ nàng lên.

Khuyhnh Anh cúi đầu, thanh âm nho nhỏ đến tận trong xương cốt: “Xin lỗi... Ta... ta không có sức.”

Lam Tranh sững sốt, sau đó đột nhiên bế nàng lên, “Nàng muốn đi đâu?”

Khuyhnh có chút bối rối: “Ta... ta có thể tự đi...”

Lam Tranh liếc nàng một cái, “Nàng có thể chọn lựa tiếp tục giữ cái tư thế này, hoặc là ở trên giường.” Dừng một chút, “Kỳ thực, ta thích cái thứ hai hơn.”

Khuyhnh Anh nhất thời trầm mặc.

“Ôm chặt ta.”

Lam Tranh đem hai tay nàng vòng qua cổ của mình, sau đó từ trên ban công nhảy xuống, độ cao như vậy làm cho Khuyhnh Anh suýt chút nữa hét lên, tay không tự chủ ôm chặt. Gió thổi loạn tóc của nàng và hăn, sau đó vững vàng rơi xuống đất.

Không có người đi lại cho nên rất trống trải, cửa hàng đều mở ra, biển quảng cáo cũng lóe ra ánh sáng.

“Đây là cái gì?” Lam Tranh vừa đi vừa nhìn.

“... Thùng rác...”

“Còn cái này?”

“... Tiệm trà sữa...”

“Trà sữa?”

“Một loại thức uống.”

“Nàng có thể làm hay không?”

“... Gì?”

“Trà sữa.”

“... Biết một chút...”

“Trở lại làm cho ta uống.”

“Nhưng thần tộc không phải là không ăn uống sao...”

Lam Tranh lại liếc nhìn nàng một cái: “Cũng có thể ăn nàng.”

“...”

Đi một đoạn đường, hắn lại nhìn chăm chăm một tòa kiến trúc, nói: “Cái kia để làm gì?”

“... Đó là trường học.”

“Sao nhỏ như vậy?”

“...”

Đúng vậy, đối với một người có tầm điện tương đương một cái trường học mà nói, đích thực là quá nhỏ.

Lam Tranh suốt một đường luôn hỏi này nọ, cũng không cho nàng thời gian đơn độc. Trong lúc bất tri bất giác, cảm xúc buộc chặt của nàng đã chậm rãi giảm bớt. Một mối đến như thủy triều tập kích, ánh mắt rời rạc rơi ở phương xa, giọng nam tử bên tai cũng mờ ảo mộng lung, chẳng phải chân thực.

... Cái này chẳng lẽ chỉ là nằm mơ sao?

Nàng uống quá nhiều rượu, vì thế tất cả ở đây cũng chỉ là ảo giác sao?

“Ngu ngốc, nàng còn muốn đi nơi nào?” Lam Tranh lại một lần nữa đi tới một cái ngõ cụt, theo thói quen cúi đầu nhìn lại Khuynh Anh.

Nàng đã nhắm hai mắt lại, lông mi hơi rung động ở trong gió.

Nàng quá mệt mỏi, mệt đến mí mắt muốn dính lại.

Nhưng trong mắt lại rơi nước mắt, nhiều đến nàng không chế không được, giống như nước vỡ đê mãnh liệt tràn ra. Ở trong bóng tối, thế giới của nàng dường như đổ mưa, âm thanh của mưa lọt vào tai, nhưng cũng không chạm vào da. Xung quanh bị một cỗ nhiệt ẩm áp bao quanh, xua đuổi lạnh lẽo cùng sợ hãi.

Có lẽ, nàng gặp một giấc mộng đẹp.

Lam Tranh lại nhìn nàng thật lâu.

Đáy mắt màu vàng kim như lăn lộn cực nóng, ánh mắt như vậy cơ hồ bao phủ toàn bộ cô gái trong lòng.

Cảnh vật xung quanh dần dần tan đi, nhà cao biến mất, bầu trời xanh lam cũng bởi vậy khôi phục ánh trắng tươi đẹp, dưới ánh trắng, hoa cỏ đình các, đèn tinh linh màu u lam phiêu tán trên không trung, như là đom đóm, chọt lóe chọt lóe.

Có ít thứ, đang lặng yên thay đổi.

Hắn cúi đầu hôn nàng.

“Điện hạ, ngài không tiến vào sao?” Nam Huân thật vất vả đuổi theo chủ tử nhà mình, nhưng nhìn bóng lưng hắn đứng không nhúc nhích ở phía trên cung Thiên Xu, không khỏi có chút lo lắng.

Sau khi linh điều truyền lời bị dọa đến chân kinh đã bay trở lại, điện hạ Trường Minh liền lập tức đáp mây bay đến nơi ở của điện hạ Lam Tranh.

Nhiều năm như vậy, Nam Huân chưa từng thấy qua hắn có biểu tình như vậy, cũng chưa từng nghe qua hắn nhắc tới cái tên cơ hồ được coi là cấm kỵ —— Yên Tự.

Vì thế, khi điện hạ dùng linh điều truyền lời, đồng thời đem tên Khuynh Anh cùng Yên Tự liên hệ cùng một chỗ, hắn bị kinh hãi.

“Điện hạ?” Nam Huân thấy Trường Minh bất động, lại nhẹ kêu một tiếng.

Trả lời hắn là tiếng gió vô tận.

Trước đó.

Trường Minh chạy tới nơi này, nhìn thấy một hình ảnh duy nhất, đó là Khuynh Anh yên tĩnh tựa ở trong lòng Lam Tranh, mà Lam Tranh đang cúi đầu hôn nàng.

Hắn không cách nào bình tĩnh trở lại, khi thấy Khuynh Anh bắt đầu nói ra một câu kia, hắn cũng không cách nào biến thành vị thần tên Trường Minh vốn bình tĩnh, không có bất kỳ nhược điểm kia.

Hắn đợi bảy trăm năm, hắn rõ ràng đã buông tha, đã tuyệt vọng.

Nhưng ngay khi cơ hồ đem toàn bộ lòng mình đóng băng, ông trời lại cho hắn một tia sáng, mà tia sáng này làm hắn đau nhói, làm vết thương mới khép miệng của hắn lại bị xé rách.

Trường Minh nhắm mắt lại, mệt mỏi rũ rơi.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy Khuynh Anh, hấn tự nói với mình, nàng không phải nàng ấy. Nàng chỉ là một người phạm bình thường, chỉ là một người phạm vô tình tiến vào thần giới.

Hấn tìm không được một tia cảm giác quen thuộc ở trên người của nàng.

—— ngoại trừ mái tóc đen chói mắt kia.

Là hấn sai rồi sao... Hay là trời cao cố ý muốn trừng phạt hấn?

Chương 67 Làm sao ở trên một cái giường

Khuynh Anh tỉnh lại, mắt còn mơ mơ màng màng mở không ra. Đầu có chút đau, mắt cũng sưng.

Hơn nửa ngày, nàng mới nhớ tới ngày hôm qua tham gia yến hội chuẩn bị cho công chúa Toàn Cơ, uống hơi nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là, hẹn với công chúa hôm nay sẽ tham gia huấn luyện, hậu quả thế nào sẽ có bao nhiêu nghiêm trọng —— Khuynh Anh chợt mở mắt ra, một cổ mồ hôi lạnh toát ra trên trán, vội vã xuống giường mặc quần áo.

Nhưng ngay một khắc kia, một tay đột nhiên vòng qua hông của nàng, lại ôm nàng vào ổ chăn.

Cái giường này giống đám mây, cũng rộng lớn thái quá —— đó cũng không phải giường của nàng! Khuynh Anh không kịp nghĩ nhiều, trong nháy mắt phía sau lưng nàng đã chạm vào một lồng ngực ấm áp, không có bất kỳ cách trở nào, làm cho nàng lập tức hóa đá thành một bức tượng, sau đó cảm nhận được hô hấp của đối phương, từng chút từng chút vỡ vụn.

“Nàng đã tỉnh?” Giọng nói mang chút buồn ngủ, biếng nhác.

Mà chủ nhân của cái giọng này cho dù cho hóa thành hơi Khuynh Anh cũng nhất định nhận ra, ngón tay của nàng cứng ngắt sờ sờ mình, không có một bộ y phục, đến che đậy đơn giản nhất cũng không có!!!

“Nàng sao nóng quá.” Cái giọng kia tựa hồ hơi chút thanh tỉnh, sau đó tay hắn chậm rãi nắm lên bả vai của nàng, xoay nàng qua, cực kỳ tự nhiên dùng trán của mình để lên trán nàng: “Chẳng lẽ lại phát sốt?”

Không khí ngưng kết mấy giây.

Gào khóc gào khóc gào khóc —— Khuynh Anh đẩy hắn ra, cả người

dựng lên, chụp chặn bao lấy mình, liền nhảy xuống giường.

Thế nhưng, chặn nệm vương vãi, nàng chạy được mấy bước liền vấp ngã. Tương phản, nam nhân kia vẫn để lộ ngực trần lỏa lỏ ung dung chống đầu nhìn nàng.

“Ngươi... ngươi...” Khuynh Anh nói lắp.

“Nàng như vậy liền muốn chạy trốn? Vậy chuyện tối ngày hôm qua nàng phụ trách thế nào?” Khóe môi Lam Tranh hơi cong lên, tỏa ra yêu khí như hoa anh túc.

Khuynh Anh lại chỉ vào mình: “Hôm qua, tối hôm qua... phụ... phụ...”

“Đúng vậy, tối hôm qua nàng ới đầy thân ta.” Lam Tranh nói tiếp.

“Ôi?”

“Nàng biết nàng uống bao nhiêu rượu sao? Trở lại cung Thiên Xu, nàng liền bắt đầu vừa khóc vừa náo, còn bẻ chết thật nhiều giỏ hoa lan bạc trân quý của ta, bất quá, cũng đã ghi vào sổ nợ của nàng.”

“...”

Khuynh Anh ngây ra chỉ chốc lát, lại đột nhiên nhớ tới cái này không phải trọng điểm, nàng nắm chặn thật chặt, “Nhưng... nhưng ta thế nào...” Thế nào một bộ y phục cũng không mặc, còn có thể nằm ở trên giường của hắn a!

“Nàng đều quên sao?” Lam Tranh tựa ở trên gối.

Tóc màu hoàng kim rũ xuống, tán loạn ở nên nệm giường, bởi vì vừa mới rời giường, môi hắn hiện ra một màu hồng nhạt, ngũ quan xinh xắn, toàn thân được bao phủ bởi một loại kinh diễm khắc cốt ghi xương.

Trong đầu Khuynh Anh là một mảnh trống không.

“Ta mang nàng về tắm cung, nàng liền bắt đầu ói trên người ta, sau đó phát điên cởi quần áo.”

“... Sao... sao có thể...”

“Không chỉ như vậy, nàng cởi đến phân nửa, lại bắt ta đi tắm.”

“...” Khuynh Anh đã hoàn toàn hỗn loạn.

“Nàng ép buộc ta tắm cùng nàng, ta không muốn, nàng liền vừa khóc vừa kêu loạn, còn đập đầu vào tường.” Lam Tranh chậm rãi nói: “Khuynh Anh, kỳ thực đây mới là bản tính của nàng sao?”

“...” Nàng quả thực muốn ngất đi.

Đầu của nàng đích xác rất đau, vậy hẳn nói đều là thật sao? Mà nếu đều là thật, nàng liền thực sự, thực sự muốn đi chết a...

Nhìn nàng đã bị dọa sắp điên rồi, khóe môi Lam Tranh cong càng sâu, lúc này mới thông thả phun ra ba chữ: “Lừa nàng thôi.”

“... Ai... Ai?!”

“Lời nói vừa rồi, đều là chọc nàng chơi.”

Ở trong nháy mắt, sắc mặt Khuynh Anh biến hóa.

“Ngươi... ngươi tên hỗn đản này!” Nàng bi phần xông lên muốn giẫm nát mặt chó của hắn, Lam Tranh khẽ nhúc nhích ngón tay, chặn tựa như rắn quấn vào chân nàng, rục rịch một chút, nàng té vào trong ngực của hắn.

“Thế nhưng, nàng làm cũng không khác mấy lời ta kể bao nhiêu.” Hắn giữ hông của nàng, làm cho nàng dán trên người của hắn, không thể động

đây, sau đó chậm rì rì kéo chần qua, đắp kín hai người bọn họ: “Bằng không, nàng nghĩ ta làm sao sẽ làm cho một con quỷ mê rượu ngủ trên giường của ta?”

“ ... ”

Khuynh Anh giãy giụa mấy cái, không giãy ra nổi.

Hoàn hảo chính là, hung thần này chỉ là không có mặc áo, còn quần đã mặc rồi, cảm giác chạm vào lụa mềm làm cho trong lòng nàng hơi bình tĩnh một chút, chí ít, sự tình xấu nhất còn chưa có xảy ra.

“Nàng tựa hồ là thở dài một hơi?” Lam Tranh nhìn nàng, ngón tay từ trên mái tóc đen của nàng trượt xuống lưng của nàng.

“Không, không thể nào...”

“Đêm qua nàng thật sự vừa khóc vừa náo, giày xéo hoa viên của ta, nôn mửa đầy thân ta, còn không muốn ngủ ở trên giường mình, mà muốn ôm ta ngủ.” Lam Tranh cười tỏa nắng: “Ta chê nàng bẩn, cho nên muốn tắm rửa cho nàng, bất quá, nàng kiên trì muốn tự mình tắm, y phục cũng là chính nàng cởi, ta không chạm qua nàng. Thế nhưng nàng biết không, nàng uống say như vậy, chỉ có thể bò đi, tìm không được cửa liền đâm vào tường, nàng muốn xuyên tường sao? Cuối cùng, nàng bò thẳng vào hồ nước, lại vẫn ngủ, nàng là ngu ngốc sao?”

“ ... ”

“Ta gọi tới thị nữ thay quần áo cho nàng, bất quá vừa mới đụng nàng một chút, nàng cứ nhiên nhắm mắt lại liền đánh ngất xiu thị nữ.” Lam Tranh dừng một chút, tựa hồ còn ngại sắc mặt Khuynh Anh không đủ tái nhợt, bổ sung: “Còn không tính, nàng ôm cái thị nữ kia học mèo kêu, thiếu chút nữa còn hôn lên... Nàng đây là rượu say loạn tính sao?”

“ ... ”

“Nếu như không phải ta xóa đi ký ức thị nữ kia, hôm nay toàn bộ thành Dao Quang sẽ biết đức hạnh của nàng.”

“ ... ”

Khuyneh Anh ra một thân mồ hôi lạnh, học mèo kêu là gì... Nhà nàng từng nuôi một con mèo cái, tên là Meo Meo, nàng và nó tình cảm rất tốt, thường xuyên đùa giỡn hôn nó, chỉ con mèo đó ba năm trước đã chết già.

Mấy chuyện này nàng chưa bao giờ nói với Lam Tranh, vì thế, lời hấn nói coi như chân thật rồi.

Nghĩ tới đây, nàng lại càng muốn chết.

“Nàng hành hạ ta cả đêm, nàng nói, nàng nên phụ trách thế nào?” Cuối cùng, Lam Tranh nâng cằm của nàng lên, ép buộc nàng nhìn hấn.

Chương 68 Trùng phạt

Khuynh Anh ghen, bị hấn nhìn đến sợ hãi, ký ức đêm qua sớm đã mơ hồ không rõ, chỉ là nhớ mang máng, mơ thấy về nhà, bất quá trong giấc mơ này, vẫn còn có bóng dáng Lam Tranh.

Về phần sau đó đánh người gì gì đó...

Nàng thực sự cái gì cũng không biết...

“Nàng muốn quyệt nợ sao?” Mắt Lam Tranh mị lại.

A... Lại muốn trừ tiền lương sao? Trừ đi, trừ đi, tài sản của nàng cho tới bây giờ tựa hồ sẽ không có số dương. Tâm tình của Khuynh Anh rơi xuống thấp, hiện tại chỉ nghĩ sửa chữa cái tư thế ái muội này: “... Điện... điện hạ, ta nguyện ý bị trùng phạt, bất quá, xin cho ta đứng lên trước...”

Lam Tranh nhìn chăm chăm nàng, cũng buông lỏng tay ra.

Khuynh Anh che ngực, dùng một góc chần che lại thân thể, động tác từ trên người hấn bò dậy hiển nhiên ái muội, nhưng da mặt của nàng lại mỏng, gặp tình trạng như vậy cũng không cách nào trấn định tự nhiên. Hơn nữa, cái này tựa hồ cũng chẳng trách đối phương, đa số đều là sai của mình đi...

Mặt như là đốt lên, cũng không dám nhìn tới vẻ mặt của Lam Tranh, cấp tốc tránh qua một bên, sau đó tìm kiếm y phục của mình.

“Nàng đêm qua làm dơ vấy, ta đã sai người ta ném đi.” Lam Tranh chỉ chỉ cách đó không xa, đó là chỗ ở nhỏ thuộc về Khuynh Anh: “Ta nghĩ, nàng hấn là còn có đồ dự bị.”

“...” Nói như thế không có sai, nhưng... nhưng đây là muốn nàng để bộ dáng này đi qua?

“Nán lại ở trên giường của ta một giây đồng hồ, nàng sẽ trả giá càng lớn, nàng có thể lựa chọn lập tức lăn xuống, hoặc là tự mình chạy về.” Giọng của Lam Tranh lạnh nhạt, lại tuyệt không như là nói đùa.

Khuynh Anh do dự một hồi, tính toán mở miệng mượn một thứ gì cho nàng che thân, nhưng sau một khắc, trước mặt bao phủ một bóng mờ, chợt áp nàng trở về trên giường.

“Cho nàng cơ hội, nàng lại không quý trọng.” Lam Tranh cầm tay nàng đè ở trên gối, khước môi câu dẫn tràn ra đầy tà khí, “Vì thế, bây giờ đi nàng không được.”

“Chờ... chờ một chút!” Khuynh Anh bị dọa sồn tóc gáy, “Ta cũng đã nguyện ý bị trừng phạt, muốn khấu trừ bao nhiêu lương bổng cứ việc khấu, ta nhất định sẽ dùng sức kiếm lại! Hiện tại, xin.... xin cho ta rời khỏi!”

“Khuynh Anh, chẳng lẽ phương thức một nam nhân trừng phạt một nữ nhân cũng chỉ có một loại tiền tài này sao?” Lam Tranh khẽ cười, cúi đầu hôn lên môi cánh hoa của nàng một chút, “Nàng thật là người trì độn ngu ngốc không có thuốc chữa.”

Hắn nói xong, cũng không cho Khuynh Anh cơ hội phản kháng, liền dùng sức ngăn chặn môi cánh hoa của nàng, đầu lưỡi vươn ra xâm nhập, chăm chú dây dưa với nàng. Hắn chế trụ mười ngón tay của nàng, dùng tư thái còn bá đạo hơn trước đây, cắn nuốt lời nói của nàng hầu như không còn.

Khuynh Anh cảm giác cả người mình bắt đầu bị hắn cọ xát, môi phát run, vừa mới dứt ra, lại bị hắn cưỡng ngạnh chen vào.

Nụ hôn của hắn dường như mang theo dòng điện cao thế, từ đầu lưỡi truyền khắp tứ chi nàng, khiến nàng vạn phần kinh hãi.

Đợi hắn rút cuộc chịu buông môi nàng ra, Khuynh Anh mới tìm được giọng nói của mình: “Điện... điện hạ, ngài đang làm cái gì?! Ngài đã nói, sẽ

không ép buộc ta——”

“Nhưng nàng đã nói qua, nàng nguyện ý bị trừng phạt.” Lam Tranh đòi môi xuống, hôn cổ nàng.

Hương thơm thiếu nữ có một sức hấp dẫn làm cho người ta khó có thể chống cự, hắn vốn chỉ là muốn dọa nàng, nhưng một khi bắt đầu, cũng là dừng không được.

Ngón tay của hắn khẽ nhúc nhích, một cổ niệm chú đã xiềng xích ở cổ tay Khuynh Anh, buộc vào đầu giường. Mà một đạo phong ấn khác bao trùm ngọc hoàn trên ngón tay út Khuynh Anh, hắn đương nhiên không quên, ca ca thân yêu của hắn đã động tay động chân với cái nhẫn này, Trường Minh đã dồn sức mạnh của mình vào trong ngọc hoàn, nếu trong lòng Khuynh Anh kích động, sức mạnh sẽ bùng phát ra —— hắn cũng không nguyện ý lại một lần nữa bị phá hư chuyện tốt.

Ở trên yên hội đêm qua, Trường Minh đã có hứng thú với Khuynh Anh.

Có lẽ bởi vì như vậy, hắn mới không thể chờ đợi được, nôn nóng thô bạo.

Đúng vậy.

Cực kỳ lâu trước đây, hắn liền biết.

Vô luận là mình thích đông thích tây bao nhiêu, bằng một câu nói của Trường Minh, phụ hoàng sẽ ban tặng cái đông cái tây đó cho hắn. Một ánh mắt của Trường Minh, những thứ tốt đẹp nhất thành Phương Đông đều sẽ đưa đến trước mặt của hắn.

Mà khi thiếu nữ tóc đen kia rơi vào xe ngựa của hắn, bắt đầu từ một khắc kia hắn hôn nàng, hắn nói với mình, hắn muốn nàng. Muốn giữ lấy nàng, làm cho nàng ở lại bên cạnh mình.

Trực giác của hắn luôn luôn chính xác, thiếu nữ này sẽ có tác dụng không

thể bỏ qua.

Mà bây giờ, hắn tiên đoán ứng nghiệm, Trường Minh dao động, hắn rút cuộc thấy trong tròng mắt đen bất biến của Trường Minh xuất hiện vết rách...

Nhưng hắn lại hồi hận.

Hắn hắn là nên giấu nàng thật kỹ, vùi thật sâu vào thế giới của hắn...

...

...

Bầu không khí một mực ảm lên.

Khuynh Anh bị một trận hôn bao phủ, nụ hôn của hắn như mưa rơi vào trên môi, gáy, xương quai xanh của nàng!! Ngón tay của hắn đâm vào da thịt nàng, dường như muốn cố ý làm nàng đau, làm cho nàng nhớ kỹ hắn!

Hắn giống mãnh thú, phải xé rách nàng nuốt vào trong bụng!!

“Người điên rồi!!” Nàng dùng chân đá hắn, lại bị hắn cầm mắt cá chân, lần nữa đè ép xuống.

Không khí trong phổi tựa hồ cũng bị ép ra sạch, nàng hô hấp khó khăn, môi đỏ mọng bị hôn phát sưng, làn da bóng loáng, thân thể trắng nõn, tất cả như bị lửa hùng hực thiêu đốt!

Khuynh Anh bị cảm giác xa lạ kích thích làm cho nàng vô cùng sợ hãi!! Ngay trong nháy mắt! Nàng không khống chế được!!!

“Khuynh Anh, chúng ta sống chung đi.”

Đột nhiên ——

Một tiếng nói âm trầm mà khàn khàn từ trên đầu chậm rãi truyền đến.

Khuynh Anh ngơ ngẩn.

“Ta không ép nàng.” Một đôi ngón tay dò xét lên, lau đi nước mắt của nàng. Lam Tranh chống ở phía trên nàng, hô hấp còn chưa lắng lại, trong mắt còn có kích tình chưa tan.

Ở khoảnh khắc nhìn nàng khủng hoảng, hắn đột nhiên cảm giác mình sai rồi.

Hắn muốn nàng.

Lại không chỉ là thân thể.

Hắn không phải tranh cùng Trường Minh, không phải là vì trả thù ai, càng không phải là vì chứng minh mình có bao nhiêu năng lực.

Hắn đã mệt mỏi, mệt đến nguyện ý buông mọi thứ, vì nàng mở rộng cánh cửa lòng mình.

Mặc dù rất buồn cười, nhưng hắn tựa hồ là thực sự muốn thử đơn thuần thích một người.

“Tình yêu của người phàm tiến hành như thế nào?” Hắn cúi đầu, ôm lấy nàng: “Trước nắm tay? Sau đó hôn?... Nàng ngốc như vậy, khẳng định không có người muốn, ta cưới nàng là được.”

Chương 69 Thì ra thần giới cũng có loại vật này a

Ngày ấy, Toàn Cơ gặp được một Khuynh Anh so với ngày thường còn ngốc hơn mấy lần.

Bởi vì nàng cúi đầu đứng ở trước một thân cây, không ngừng gãi ót, nói: “Công chúa điện hạ, ta không bao giờ đến muộn nữa.”

Mà động tác này Toàn Cơ quen thuộc.

Mỗi một lần niệm chú xảy ra chuyện không may, hoặc là không đạt yêu cầu của mình, nàng cũng sẽ làm động tác này, trong lòng càng hoảng, tay gãi ót càng nhanh. Mà bây giờ, suốt một phút đồng hồ, tay nàng cơ hồ vẫn dính ở trên đầu của nàng.

Toàn Cơ nhìn chằm chằm nàng mấy giây, trong lúc vô ý nói một câu: “Là Lam Tranh làm gì nàng hả?”

Khuynh Anh đột nhiên cứng còng, trên mặt còn nổi đỏ ửng khả nghi.

Toàn Cơ sững sốt.

Hơn nửa ngày, nàng mới hỏi nói: “Thế nào, đệ đệ ta làm gì?”

“...” Sắc mặt Khuynh Anh bắt đầu không ngừng đổi tới đổi lui.

Toàn Cơ cười, tươi cười mang theo một chút ý vị.

Nàng thăm dò đúng rồi, tiền đặt cược ở trên người Tiểu Tranh, rất cực chính xác.

“Nếu là mệt mỏi, huấn luyện hôm nay cũng có thể tạm dừng, đệ đệ ta tuổi trẻ khí thịnh, phương diện đó sợ rằng có chút bá đạo, còn có khả năng

không biết tiết chế... Bất quá, qua nhiều lần, nàng sẽ quen.”

“Không, không phải.” Khuynh Anh rút cuộc gian nan mở miệng: “Điện hạ Lam Tranh không có làm cái gì với ta, thực sự...”

“Khuynh Anh.” Toàn Cơ lại cắt ngang nàng, vỗ vỗ bả vai của nàng, ánh mắt nhu hòa: “Đó cũng không phải chuyện ghê gớm gì, nàng không cần cảm thấy có gì không đúng, cũng không cần giấu giếm ta, nàng là thiếp thân của Lam Tranh, đây cũng là chuyện sớm muộn.”

“Ta... ta không có...”

“Khuynh Anh, không có vấn đề gì, không cần cảm thấy ngượng ngùng, chỉ là Lam Tranh cũng quá dùng sức, nàng xem, mặt của nàng đều bị nó lấn qua lấn lại trắng bệch rồi.”

“...” Khuynh Anh đột nhiên thì có một loại xúc động lệ rơi đầy mặt. Ba anh em này đều có chung một tính tình, đó là hoàn toàn không nghe người khác nói chuyện.

Toàn Cơ thấy nàng cam chịu, lại cười lên: “Huống hồ, ít hôm nữa sau khi ta đi sứ thành Phương Bắc, có nó trông nom nàng, ta cũng tương đối yên tâm.”

Nàng chưa bao giờ cho rằng chuyện đi Phương Bắc là một hôn sự chân chính, nàng thậm chí chỉ coi mình là đặc phái viên đóng quân tại thành Phương Bắc, bất quá kỳ hạn này, có lẽ là cả đời.

Trước đó, phát hiện sự tồn tại của Khuynh Anh, có lẽ là một lo lắng cuối cùng của nàng.

Toàn Cơ dừng một chút, tay vẽ một vòng tròn trên không trung, sau đó từ bên trong lấy ra một cuốn sách, bỏ vào trong tay Khuynh Anh: “Cuốn sách này viết khẩu quyết, nàng tất nhiên là trở về luyện tập, đây là cơ bản nhất, tùy thời tùy chỗ đều có thể vận dụng, không thể nóng lòng, tiến bộ của nàng

đã rất nhanh, nếu đủ thời gian, nàng sẽ không thua Lê Thiên Thường kia... Về phần cuối..." Nàng vỗ vỗ mu bàn tay Khuynh Anh, có chút thần bí: "... Nàng lặng lẽ tìm hiểu là được rồi."

Khuynh Anh nhìn qua quyển sách, khí ánh mắt của nàng rơi vào trang cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng bệch trắng bệch lại nhất thời đỏ ửng.

Trên trang giấy, vẽ một cô gái cởi áo phân nửa, tư thế đặc biệt xinh đẹp, quả thực lóe sáng đến đâm mù mắt của nàng.

Thì ra, thì ra thần giới cũng có loại vật này a... =_ =...

Chương 70 Tập kích

Khuynh Anh kiên trì muốn tu cho hoàn thành, cho dù vô luận giải thích như thế nào Toàn Cơ cũng không tin lời của nàng, bất quá đổi lại là nàng, chỉ sợ cũng sẽ không tin tưởng một cái cổ ngu ngốc tràn đầy vết hôn đi.

Nhưng bởi vì chuyện buổi sáng, đầu óc nàng vẫn ở vào trạng thái vội vã, thậm chí niệm sai chú ấn thân thành chú hỏa diễm, sau đó không hề hay biết, thiêu cháy cả y phục của mình!

Toàn Cơ thực sự nhìn không nổi nữa, bắt buộc nàng dừng huấn luyện, một cước đá nàng văng đi. Trùng hợp lúc này bầu trời vang lên tiếng chuông, là có sự kiện trọng đại khẩn cấp triệu gọi thiên thần! Hoàng tử hoàng nữ tất nhiên phải tham dự, Toàn Cơ muốn chạy trốn cũng không được, dặn dò Khuynh Anh đơn giản mấy câu, liền rời đi.

Khuynh Anh vừa đi trở về, vừa hồi tưởng lại sự tình buổi sáng.

Hôn mưa rền gió dữ, ở một khắc cuối cùng, hóa thành hồ nước mềm mại, bao vây toàn thân nàng lại.

Loại biến hóa này là thành linh xảy ra.

“... Khuynh Anh, nàng có thể suy nghĩ một chút lại nói cho ta biết.”

Lúc sáng sớm, từ ngữ kiều diễm kia từng chút từng chút rơi vào bên tai nàng.

Lam Tranh hạ xuống một cái hôn ở trên trán của nàng, môi lại nhẹ nhàng rơi vào trên môi của nàng.

“Ta chờ nàng.”

Ba chữ vô cùng đơn giản lại như thái sơn, vẫn khiến Khuynh Anh không cách nào hô hấp.

Tim đập gấp làm cho nàng không có cách nào tập trung tinh thần, giọng nói vang vọng bên tai thiếu chút nữa mờ ảo đi.

Càng nghĩ, y phục càng mặc lung tung, đội quần lên đầu không nói, còn nghĩ sao cái áo này không có tay, cuối cùng vẫn là đối phương giúp nàng mặc vào từng cái từng cái, mặc chỉnh tề, cuối cùng còn xoa xoa đầu của nàng, dùng giọng thấp phần tà mị nói ở bên tai nàng: “Nếu như nàng nguyện ý, ta có thể mỗi ngày mặc quần áo cho nàng... Đương nhiên, ta càng cam tâm tình nguyện mỗi buổi tối giúp nàng cởi...” —— nàng liền đỏ mặt.

Hắn nhất định là thâm cười nàng đồ ngốc.

... A a a a a... Thực sự là... Mặc cỡ chết người.

...

...

Khuynh Anh vẫn tự hỏi nên trả lời thế nào.

Mắt thấy sắp đến Cung Thiên Xu, nàng vội khẩn trương vòng vào một con đường khác xa hơn.

Trước hôm nay, nàng chưa từng nghĩ sẽ có qua lại với người thần giới, càng chưa từng nghĩ, sẽ bởi vì một câu nói của một người, mà làm kế hoạch về nhà trở nên rối loạn.

Khuynh Anh kỳ thực rất đẹp, dựa theo tiêu chuẩn của người phàm, dung mạo của nàng xem như là rất đẹp, tóc thẳng luôn mang một màu đen kịt, con ngươi đen linh động, vóc người đạt tiêu chuẩn, từ lúc lớn lên, số lần bị nhìn trộm cũng bắt đầu kịch liệt tăng lên, nhưng không có một người tỏ tình với nàng. Ba năm trước, đến cô bạn bốn mắt tướng mạo bình thường chung

phòng với nàng cũng tìm được một nửa của mình, mà nàng thì vẫn độc thân.

Bạn thân nói một câu: “Khueynh Anh rõ ràng rất tốt rất đáng yêu, nhưng quanh thân lại tản mát ra một loại khí thế làm người bình thường không dám tới gần, nếu như không phải chúng ta quen đã lâu, mình nhất định không dám nói chuyện với bạn.”

Nàng vẫn cho nguyên nhân là mình luyện võ từ nhỏ, cũng không có nghĩ quá nhiều.

Thẳng đến lúc tới thần giới, liền không ai lại oán giận nàng ‘làm người ta không dám đến gần’, tương phản, một người đi đường tùy tiện ở thần giới đều lợi hại hơn nàng, nàng so với người qua đường càng là người qua đường, dung mạo xinh đẹp đã trở nên bình thường không có gì lạ ở trong một đồng tiền nữ——

Về sau, bị Lam Tranh chúc phúc, bị Trường Minh triệu kiến, còn bị Toàn Cơ lựa chọn.

Một loạt sự tình đều làm cho nàng nghĩ không ra, vốn định mau luyện một chút cho có năng lực đi nuốt vào cái trái thần thụ kia, rửa sạch oan khuất trở về nhà.

Thế nhưng bây giờ...

Khueynh Anh phát điên vò vò mái tóc đen của mình, ngồi chồm hổm trên mặt đất tru lên.

“Làm sao đây làm sao đây...”

Đối với tâm tư rối loạn mà nói, nàng đã không biết phải làm sao mới tìm ra được đáp án.

Có lẽ là thái độ Lam Tranh tương phản quá lớn, có lẽ biểu tình buổi sáng của hắn quá nghiêm túc... Nói chung, ở một khắc kia, Khueynh Anh bị chấn

động. Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng hắc nói ‘Ta chờ nàng’, đầu nàng liền trống rỗng, tim đập như sấm.

Thậm chí ở một khắc kia, trong đầu của nàng đột nhiên hiện ra từ ngữ ‘Nai con đi loạn, lòng xuân đập dòn’...

Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, Khuynh Anh vạn phần mê man, sắc trời cũng còn sớm, nàng quyết định đi tìm Phù Liên——nữ bá vương tình trường này, nhất định có thể chỉ cho nàng thấy chỗ sai lầm.

Đang nghĩ ngợi, bên tai lại truyền đến tiếng bước chân, sau đó dừng ở trước mặt nàng. Khuynh Anh ngẩng đầu, thấy bốn phía đều bị mấy người áo đen vây quanh.

“Chính là ả.”

Một người trong đó lạnh giọng nói, người còn lại liền lập tức đưa tay tới bắt.

“Các người làm gì!” Khuynh Anh sửng sốt, trong tay đã tạo ra một ngọn lửa đỏ, hất tay mấy người kia ra.

Bọn họ tựa hồ không ngờ nàng biết pháp thuật, đều giật mình. Khuynh Anh liền phóng ra một con đường, rất nhanh chạy ra hướng ngõ nhỏ bên ngoài.

Nhưng thân hình mấy người áo đen chợt lóe, cơ hồ là trong nháy mắt di động tới trước mặt Khuynh Anh, “Người chạy không được.”

Một đạo ánh đen từ giữa ngón tay bọn họ tràn ra, như hé ra tấm lưới lớn màu đen!!!

“Các người là ai!!” Khuynh Anh xoay người lăn một vòng, né được, lại tung một quả cầu lửa về phía họ.

“Bắt a!” Bọn họ chỉ lão đảo một bước, liền lại rất nhanh vọt về phía nàng!

Khuynh Anh đảo lùi lại mấy bước, trong miệng niệm chú rất nhanh, đó là chú giải phóng linh lực, Toàn Cơ đã nói với nàng một câu: “Đây là phòng tình huống vạn bất đắc dĩ, không thể bại lộ, bất quá nếu như không có đường lui, như vậy, liền xông lên đánh cho đối phương tàn phế đi.”

...

Mười phút sau.

Mấy người áo đen nằm la liệt. Khuynh Anh híp mắt xoa nắm tay: “Bà cô đây cũng không phải dễ đối phó như vậy.”

Trên người của nàng cũng bị thương một chút, bất quá không nghiêm trọng lắm, nếu nhân số bọn họ nhiều hơn một chút, nàng cũng không chắc có thể thắng.

“Các người đến tột cùng là ai? Tại sao muốn bắt ta?” Khuynh Anh đi lên phía trước, từ trên cao nhìn xuống bọn họ. Bọn họ bị hạ chú định thân, bộ dáng ngã trái ngã phải thập phần buồn cười.

Nhưng bọn họ ngậm chặt miệng, không nói câu nào.

“Tốt lắm, ta liền mang bọn người đi gặp Công chúa Toàn Cơ, nàng nhất định sẽ có biện pháp cho các người nói ra.” Khuynh Anh hừ lạnh, từ trong túi lấy ra mấy cây roi tiên, đang lúc trời bọn họ lại mang đi ——

“Xoẹt —— “

Là tiếng vật gì bị đâm thủng!

Khuynh Anh sững sốt, hai mắt chợt biến thành màu đen, té trên mặt đất. Sau gáy đau nhức vô cùng, ý thức cũng bởi vậy biến mất ——

“Chỉ có nữ nhân đê tiện này cũng khiến các người mất nhiều sức như vậy? Thật vô dụng. Hiện tại quăng ả vào vực sâu U Minh, động tác nhanh nhẹn một chút, đừng làm cho ta gặp lại ả.”

—— đó lại là giọng của Lê Thiên Thường.

Cái giọng tràn đầy sát ý kia, còn có băng lạnh, “Kết quả của việc đắc tội ta, chỉ có sống không bằng chết.”

Chương 71 Vực sâu U Minh

Vực sâu U Minh.

Nếu như nói rừng rậm mây mù là biên giới giữa Thần tộc và Tu La, như vậy vực sâu U Minh chính là cửa vào giới Tu La, thiên thần cùng Tu La ở đầu thế kỷ đã ra hiệp nghị, không quấy nhiễu lẫn nhau. Vì phòng ngừa kẻ ước mất đi hiệu lực, bọn họ liền sáng lập một chỗ như thế ở hai giới——vực sâu tử vong vô tận, cho dù là thần tộc đi tới nơi này cũng chỉ có một kết cục——bị quái linh ở đây ùn ùn kéo đến dần vạt đến chết, mà sau khi thân thể diệt vong, linh hồn sẽ tiếp tục bị gông cùm xiềng xích cắn nuốt, cho đến khi trở thành ác linh.

Khu vực này tràn đầy hắc ám, thống khổ, tuyệt vọng bao trùm! Như mê cung, hơi lạc lối, đều vạn kiếp bất phục!

Lê Thiên Thường nhìn mấy người áo đen đem Khuynh Anh đặt ở trên một trận pháp màu đen, ánh mắt tràn đầy ác độc cười nhạt.

Ở trên yến hội, thiếu nữ này đã xúc phạm nàng, không ai có thể đối nghịch với nàng, càng không ai có thể cướp nam nhân của nàng——đêm hôm đó, khi điện hạ Trường Minh đuổi theo Khuynh Anh đi ra chính điện, đồ kị cùng lửa giận của nàng cũng đã ngập trời!

... Không, có lẽ mối lửa đồ kị kia đã nổi lên ở thời gian sớm hơn.

Ở cung Ngọc Hành, trong đại điện, vào lúc Khuynh Anh kéo cổ áo Trường Minh, hung hăng khóc.

Mà hắn, không có đẩy Khuynh Anh ra. Hắn yên tĩnh như một bức họa, con ngươi màu đen tĩnh lặng đem thiếu nữ nhìn vào đáy mắt, thậm chí mang theo nhiệt lượng, mềm mại đáng sợ!

Lê Thiên Thường chán ghét con người như vậy! Chán ghét hình ảnh như vậy!

Bởi vì nàng vẫn nhìn chăm chú vào hắn! Nàng chưa từng bỏ qua bất luận cái biểu tình gì xuất hiện qua trên mặt hắn, nàng để ý tất cả màu sắc trong con người của hắn, thậm chí hiểu hắn còn hơn cả hiểu mình!! Cho nên nàng biết, mấy trăm năm này, Trường Minh cũng không cho nữ nhân đụng vào hắn, cho dù là một góc y phục, cũng không thể——

Ngoại trừ một nữ nhân.

Yên Tự...

Yên Tự.

Cái nữ nhân xinh đẹp làm đau lòng người kia.

Thế nhưng, ả vĩnh viễn cũng không về được.

Lê Thiên Thường mỉm cười, tươi cười giống hoa hồng dính máu tươi: “Vĩnh biệt, Khuynh Anh.”

...

...

Khuynh Anh giãy giụa tỉnh lại từ trong đau đớn kịch liệt.

Bốn phía tràn ngập sương mù, trên cao lộ một vòng trăng tròn yêu dị, to thái quá, thậm chí cho người ta một loại ảo giác mọi lúc có thể bị mặt trăng đè dẹp.

Khuynh Anh rung mình một cái, nàng nhìn nhìn xung quanh, phát hiện mình nằm ở một trên tảng đá thật lớn, nơi được ánh trăng rọi sáng xa xa, đều là một mảnh núi đá hoang vu, đến một cọng cỏ cũng không có mọc ra.

Nàng muốn đứng lên, lại phát hiện chân mình căn bản là bất động, mà bởi vì động tác của nàng, làm một trận đau đớn tập kích đại não, suýt chút nữa làm cho nàng đau ngất đi.

Nhìn kỹ, mới phát hiện trên giày đã nhiễm máu đỏ một mảnh, từ bàn chân lan tràn xuống, làm lớp nham thạch cũng nhiễm đỏ.

Nàng cắn răng cởi giày, chợt thấy rõ ràng ở trên đế giày có tia ánh sáng mang theo tơ máu như đinh sắt bén nhọn, đâm xuyên qua lòng bàn chân nàng, quá trình rút ra đã làm cho sắc mặt của nàng trắng bệch, đại não càng ngày càng thanh tỉnh.

Khuynh Anh hít một hơi thật sâu, ném đôi giày đi rất xa, sau đó từ ngón tay giữa tụ tập chút ánh sáng yếu ớt tiến hành điều trị.

“Lê Thiên Thường, đồ nữ nhân biến thái... Chờ bà cô đây khỏe lên, nhất định dần vặt người, dần vặt người, dần vặt chết người. Vô sỉ!” Nàng tính toán dùng lời lẽ mắng mỏ để giảm bớt đau đớn, nhưng giọng nói yếu ớt của nàng vang vọng ra, hòa trong tiếng gió lạnh lẽo như quỷ khóc sói gào, làm cho người ta sởn tóc gáy.

Nàng quay đầu lại, liền mấy nghìn ánh mắt xanh mượt nhìn chằm chằm cái phương hướng này.

...

Khuynh Anh rất nhanh tạo ra một kết giới nho nhỏ, sau đó co rúm lại trong kết giới chữa trị chân của mình.

Mặt ngoài vết thương đã cầm máu, thế nhưng đau đớn vẫn còn. Tu vi của nàng không cao, pháp thuật học phần lớn cũng là mang tính công kích, chú thuật cơ bản nhất này cũng chỉ có thể làm được trình độ như vậy.

Ở đây không có ánh sáng mặt trời, nên ánh trăng có vẻ tăng thêm yêu dị.

“Vực sâu U Minh...” Nàng thì thầm cái từ này, ở một khắc cuối cùng trước khi hôn mê nàng nghe thấy Lê Thiên Thường nói qua lời như vậy.

Khuynh Anh nghe qua cái chỗ này, bị Toàn Cơ miêu tả là một chỗ cực kỳ kinh khủng, ngay phía dưới rừng rậm mây mù, nhưng lại kinh khủng hơn rừng rậm mây mù vô số lần, nghe nói, ngay cả quái vật cũng kinh khủng hơn.

Vừa nghĩ tới lại thấy vô số cặp mắt, Khuynh Anh không có dũng khí lại ngẩng đầu.

Nàng lấy mọi thứ trên người ra, có một túi bách bảo, bên trong có ba quyển sách Toàn Cơ cho nàng, ngọc bài thông hành trong cung điện của Lam Tranh, còn có một chuỗi thủ nhỏ màu hoàng kim.

Thế nhưng, một ít thuốc bổ sung thể lực cũng đã bị cướp đoạt đi.

Lê Thiên Thường quả thật là cái nữ nhân kinh khủng, ả bảo lưu lại pháp lực của nàng, cho nàng một phần hi vọng. Nhưng lại đả thương chân nàng, làm cho nàng gãy chết trong phần hy vọng mỏng manh này.

Khuynh Anh nhắm mắt lại, hít thở thật sâu một hơi không khí lạnh như băng.

Khuynh Anh mở ra cuốn sách Toàn Cơ cho nàng, âm thầm đọc từng cái khẩu quyết, hiện nay cách làm an toàn nhất đó là bất động tại chỗ, chờ đợi cứu viện... Nhưng nếu cứu viện không đến, nàng cũng chỉ có thể dựa vào mình.

Trong đầu óc của nàng đột nhiên hiện lên một khuôn mặt tuấn mỹ, con người màu vàng yêu nghiệt lại tà khí.

Khóe miệng không khỏi ngoéo ngoéo, nếu Lam Tranh cho là mình là chạy trốn, mà không phải mất tích, hẳn có thể giận dữ hay không?... Nhất

định, hẳn nhất định sẽ đập phá giường của nàng, xé y phục của nàng, sau đó nguyên rửa nàng.

Khuynh Anh tươi cười xong lại ủ rũ, chờ gặp lúc lại nói cho hẳn biết là được rồi.

Chương 72 Điện hạ, ngài là nghiêm túc sao?

Tại Thần giới, màn đêm cũng chậm rãi kéo xuống.

Cung Thiên Xu.

Lam Tranh cho người đem giường của Khuynh Anh đi, trong một căn phòng chỉ cần một cái giường là đủ. Sau đó lại đổi toàn bộ y phục của nàng, ở tầng cung đặt một tủ quần áo của riêng nàng, bên trong tràn đầy quần áo đẹp hấn chọn cho nàng.

Thứ duy nhất được giữ lại chính là áo choàng của Trường Minh và váy lưu ly màu tuyết, hấn phải đợi đến lúc chính miện Khuynh Anh đáp ứng sống chung với hấn, kéo tay nàng cùng đi đến cung Ngọc Hành, để cho nàng tự tay trả đồ cho Trường Minh, để cho ca ca này của hấn không cần phải tưởng niệm.

Chỉ là trong thời gian khuân đồ, cung tỳ không cẩn thận làm bể một cái bình, mảnh vỡ nhìn thấy mà giật mình, nhưng vừa nghĩ tới buổi tối Khuynh Anh sẽ trở về, hấn cũng không có trừng phạt.

Bầu trời đêm lấp lánh tám sao, cung Thiên Xu bao phủ trong bóng đêm lấp lánh dị thường, đến cung tỳ đi ngang qua cũng có thể nhìn ra được tâm tình của hoàng tử điện hạ thật tốt.

Chỉ là dài cổ chờ đợi một người.

Mà thân ảnh kia thật lâu không có xuất hiện.

Lam Tranh ngồi ở trên nóc phòng, tóc vàng bay hỗn loạn, Già Diệp yên lặng đứng ở một bên, hơn nửa ngày mới dám phá vỡ trầm mặc: “Điện hạ, ngài là nghiêm túc sao?”

“Ừ.” Nam tử tóc vàng hiềm khi thẳng thắn như vậy, hấn cong khóe môi lên, trong con ngươi có ý cười.

Già Diệp ngơ ngẩn, hồi lâu cũng không có phản ứng.

“Già Diệp, người làm bạn với ta nhiều năm, ta coi người là ca ca...” Mắt Lam Tranh nhìn phương xa, ánh mắt dần dần mềm mại xuống: “Vì thế, ta hi vọng người sau này đối đãi với nàng, cũng như đối đãi với ta.”

Sắc mặt Già Diệp cứng đờ, cuối cùng buông tha tính cố chấp, vuốt cằm nói: “Vâng, điện hạ.”

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy điện hạ như vậy, sẽ vì một cô gái, nói ra lời như vậy.

Như vậy cũng tốt, chí ít trong một nghìn năm, điện hạ rốt cuộc có người trong lòng. Bóng mờ của Thiên Thần nương nương lưu lại ở trong lòng điện hạ, cũng nên biến mất rồi.

Gió đêm quất vào mặt.

Mà đúng lúc này, con chim đỏ rực của Toàn Cơ bay tới, Lam Tranh đưa tay đón, nó liền giương cánh đáp vào trên tay hắn.

“Tiểu Tranh, tốc độ của đệ thật nhanh, nhưng đệ đừng quên, đã khi dễ tiểu cô nương là phải chịu trách nhiệm... Đệ không có thấy cái bộ dáng mất hồn mất vía vào buổi sáng của nàng đâu, còn tự đốt cháy mình, ha ha... Ta thấy nàng vẫn nhớ đệ, vì thế, cũng rất tri kỷ sớm thả nàng trở về... Thế nào, buổi chiều có bắt nàng lên giường ôn lại chuyện ban sáng hay không? Đệ cũng đừng ép vật nhỏ kia quá, cái gì cũng cần vừa phải...”

Bên kia giọng Toàn Cơ còn chưa có dừng, bên này khuôn mặt Lam Tranh đã trở nên băng lạnh đến thấu xương.

Một mặt bất an lặng yên bốc lên.

Hắn từ trên nóc phòng nhảy xuống, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Qua cả đêm.

Khuynh Anh đã hoàn toàn đông lạnh run run.

Ở đây gió lạnh không chỉ cướp đoạt nhiệt độ cơ thể, còn có thể cướp đoạt linh lực, nàng có thể cảm nhận được nhiệt lượng trong cơ thể trôi đi, đến đầu ngón tay cũng tái.

Nấp ở sau phiến đá này mặc dù an toàn, nhưng nếu vẫn chờ ở chỗ này, chỉ sợ cũng bị đông cứng chết.

... Không có ai cứu viện.

Lê Thiên Thường đã có năng lực đem mình đến chỗ này, nhất định cũng có biện pháp làm nơi đây lặng yên không phát một tiếng động.

Nàng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè ép đau đớn, đi về phía trước.

Mà Khuynh Anh mới phát hiện, không có giày là thống khổ đến dường nào.

Nàng đi tới nhặt đôi giày nhuộm đầy máu lên, lại tiếp tục đi tới.

Phương xa, có hai khu rừng rậm rạp, thế giới này dường như bị phân cách thành hai nửa, bên trái là trời tuyết, tất cả trắng xóa!!! Mà bên phải lại là nóng đỏ, đến lá cây cũng nhiễm màu đỏ, dường như muốn đốt cháy vạn vật!!!

“Nếu có máy ảnh, mình nhất định chụp lưu niệm.”

Khuynh Anh lẩm bẩm, cố gắng giảm bớt cơn đau, hít một hơi thật sâu, mỉm cười: “Thoát khỏi đây, nhất định làm cho con ả kia không sống vui vẻ!”

Một khắc sau, đưa tay cầm giày dính máu lên dùng sức ném đi——!!

Chiếc giày mang mùi máu nồng đậm bay ở trên không trung, lại lăn trên mặt đất vài vòng, sau đó dừng ở trên một đám cỏ ướt.

Nàng liền núp vào trong một góc của tảng đá to.

Thời gian dường như đông lại.

—— đột nhiên!!!

Một bóng mờ hiện lên trước mắt!! Sau đó mấy bóng mờ từ các góc vọt ra!!

Chúng nó có đôi mắt màu lục, hình dạng như mãnh thú, sôi nổi tranh đoạt chiếc giày kia!! Số lượng kinh người!! Sức mạnh kinh người!! Chúng nó như đói bụng ngàn vạn năm!! Phóng về phía chiếc giày nhanh như chớp!!

———— đột nhiên!!!!!!

Trong trời đất vang lên một tiếng gầm hung mãnh!!!

Cả mặt đất tựa hồ rung động lên, dã thú vốn đang cắn xé mãnh liệt cũng ngừng lại, sau đó chạy trốn tứ phía!!

—— “Ầm!”, “Ầm”, “Ầm”!!

Khuynh Anh thàn than, nàng đã không cách nào hình dung cự thú mới xuất hiện trước mắt, vậy như vậy rỗng, lại có thân thể cao to như núi, trên đỉnh đầu có sừng như kỳ lân, so với kỳ lân hung ác hơn vạn lần!

Nó tựa hồ cũng đến vì chiếc giày dính máu kia!

Nhưng nó ngừng lại ở trước chiếc giày, dùng đôi mắt đỏ máu đánh giá mấy giây, sau đó mở miệng, tát một ngum tới chiếc giày——

—— chính là hiện tại!!!

Khuynh Anh chợt rùng mình, sau đó rất nhanh xông ra ngoài!!!!

Trời đất rung động!

Khuynh dương vung tay lên, trong nháy mắt vung một câu thần chú hung hăng bổ tới cự thú kia!!

Trong nháy mắt, trong tay lóe ra ánh sáng vàng kim! Nàng tiến lên một bước, tăng số lượng lá chắn thêm ba tầng——

——“Ầm!!!”

Quái vật tựa hồ như bị chọc tức, nó điên cuồng gầm thét một tiếng, vung lên một cước, tầng chắn thứ nhất đã bị đánh nát bấy!!!

Khuynh Anh toát ra một thân mồ hôi lạnh, lùi lại mấy bước, giơ tay lên, một cỗ ánh sáng vàng kim thật lớn phát ra trong nháy mắt bao phủ nó!! Ngay sau đó, cỗ ánh sáng thứ hai, thứ ba, từng tầng từng tầng chú ngữ chồng lên, như sợi xích giam cầm quấn ở xung quanh cự thú.

Đây là cơ hội duy nhất của nàng.

Nếu như lần này không thành công, nàng sẽ cùng như chiếc giày kia, bị xé rách, bị cắn nuốt, bị mấy nghìn cái răng đâm thủng...

...

...

Toàn Cơ từng nay nói qua, cơ thể của mình không giống với người khác, vì thế, mới có thể thu mình làm đồ đệ.

Hiện tại nàng muốn đánh cược một keo, nàng rút cuộc còn có bao nhiêu hi vọng!!!

Tử vong.

Hoặc cũng là —— trở lại!!!

...

...

Tiếng rít gào điên cuồng xé trời không!! Làm cho người ta sợ hãi! Sợ hãi!
Run rẩy!!

Thân hình của cự thú bởi vì chú ấn mà không ngừng giãy giụa, chân trước thật lớn không ngừng đập lên đất dưới chân, tạo ra một cái khe thật dài, dưới cái khe, lại là dung nham đỏ đậm, nóng rực, giống như là muốn cắn nuốt tất cả đều!

“Kính nhờ, đừng nữa phản kháng, tỷ tỷ sẽ không ngược đãi ngươi.”

Nàng mang theo kiên định, hi vọng, cũng là mỉm cười.

Cự thú vẫn đang găm thét, một đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm nàng, đỏ tiên diễm, đỏ như máu!

—— “Ầm!!!!”

Bùa chú trên đỉnh đầu nó bị nổ tung!!!

Nơi cổ họng của Khuynh Anh căng thẳng, rốt cuộc nhin không được nữa, phun ra một ngụm máu tươi!

“Chạy bên này, bên này!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Khuynh Anh còn đang sững sờ, liền bị một bàn tay bắt được, sau đó, theo người kia cùng nhau chạy vào trong một sơn động thật lớn.

“... Ừm...”

Khuynh Anh cố sức mở mắt ra, đập vào mi mắt, là vách tường màu đen.

Sau đó, là gương mặt, có chút kinh khủng... Mặt...

“A a a a!” Khuynh Anh bị dọa ngồi dậy, nhưng vừa mới khẽ động, đầu ong ong choáng váng, lảo đảo một cái, nặng nề ngã trở lại.

“Vừa rồi ngươi cũng không sợ ác thú, ngươi sợ ta làm cái gì?!” Người nọ tựa hồ có chút tức giận, quan sát Khuynh Anh một cái: “Tiểu cô nương ngươi từ đâu tới đây? Mới bị trục xuất khỏi thần tộc à?” Dừng một chút, hắn tiến lên ngửi ngửi tóc Khuynh Anh: “Không đúng, ngươi đến thần tộc cũng không phải, ngươi rốt cuộc là ai?”

Khuynh Anh không nói ra lời được, trên thực tế, đôi mắt với khuôn mặt kinh khủng này, cái gì nàng cũng không nói nên lời.

Dưới áo choàng cổ xưa, là áo giáp tối đen. Phân nửa khuôn mặt hắn cũng đã héo rũ, mặc dù bị tóc màu bạc che lấp, nhưng trong bóng mờ, cũng có thể xem thấy những lần sẹo dữ tợn trườn ở trán, môi đỏ máu, nếu không phải hắn còn có hình dáng, nàng nhất định cho rằng hắn là mà quỷ... So với quái vật, nàng còn sợ mấy thứ này hơn.

“Ta nhìn rất kinh khủng sao?” Người nọ nhìn thấy trong ánh mắt của Khuynh Anh mang theo khiếp sợ, lại cười nhẹ: “Xin lỗi, ta bị giam đã lâu lắm, đã quên hình dạng của mình, ta tên Mộc Hi.”

“... Ta tên Khuynh Anh.” Khuynh Anh hòa hoãn tâm tình của mình, “Cám ơn ngươi vừa cứu ta... Đúng rồi, ác thú vừa rồi là con gì?”

Mộc Hi giật mình, sau đó đột nhiên lớn tiếng cười lên: “Đến nó là cái gì ngươi cũng không biết, ngươi còn đấu cùng nó? Ha ha, tiểu cô nương ngươi

thật là lớn mật...” Tựa hồ đã lâu hần không có gặp chuyện buồn cười như vậy, tiếng cười tràn ngập trong sơn động, vang vọng pháp phòng.

Hần cười xong, mới nhìn Khuynh Anh, nói tiếp: “Ác thú là thần thú hung mãnh nhất vực sâu U Minh, có truyền thuyết nói nó là con trai của thượng đế phương bắc, phạm sai lầm lớn nên bị giam ở đây, mỗi ngày nó đều cắn nuốt yêu thú, một cước là có thể giẫm cái thân thể nhỏ bé của người thành thịt vụn, người còn dám đi trêu chọc nó sao?”

“...” Nghe miêu tả như thế, dạ dày Khuynh Anh đột nhiên có chút khó chịu.

“Thế nhưng, vì sao người ở trong này?” Mộc Hi hỏi.

“Bị người hại...” Khuynh Anh vô cùng phiền muộn, nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy người tại sao ở trong này?”

Mộc Hi suy nghĩ thật lâu, như là vấn đề này đã biến mất khỏi trí nhớ của hần lâu rồi, lúc này lại bị người lôi lên.

Trầm mặc lan tỏa.

Hần rút cuộc nhớ ra: “Ta đến tìm người, nhưng là phải tìm ai, ta không nhớ rõ.”

“...”

...

...

“Người biết làm sao ra khỏi đây không?” Khuynh Anh liên tưởng đến Mộc Hi có năng lực sinh tồn khác hẳn với người thường, bỗng nhiên dâng lên một tia hi vọng.

“Biết.” Mộc Hi gật gật đầu, lại nói: “Thế nhưng ta quên rồi.”

“...”

...

...

Khuynh Anh vô cùng uể oải ngồi ở trong sơn động khôi phục thể lực.

“Ta sẽ tận lực nhớ ra.” Mộc Hi thật ra rất ôn hòa, “Vết thương của người không nhẹ, ta hiện tại ra ngoài kiếm chút thứ trị thương cho người.”

Chương 74 Thu phục

Mộc Hi từ miệng hang bay ra ngoài.

Thế nhưng, chỉ chốc lát, hắn bay trở về.

“Ác thú vẫn ở đó.”

Vẻ mặt của hắn có chút thần kỳ, còn kèm theo ý cười khó nhìn: “Xem ra, người chọc ngứa nó rồi.”

Khuynh Anh: “...”

“Chỉ là, có chút kỳ quái.” Mộc Hi xoa cằm nghĩ nghĩ: “Nó không có nổi điên...”

Khuynh Anh sững sốt, nàng đứng lên, lão đảo vịn vách hang đi về phía trước: “Người có thể mang ta đi ra không?”

“Mang người đi tới cho nó ăn à?” Mộc Hi nhìn chằm chằm nàng: “Đừng để cho ta liên tưởng đến hình ảnh không tốt đẹp như vậy...”

“...”

Nói tới nói lui, Mộc Hi vẫn than: “Nếu như người không cảm thấy buồn nôn, ta có thể cống người đi tới, trước lúc trở lại ta thấy có hai xác yêu thú, nội tạng của bọn chúng đã bị móc ra... Khuynh Anh, sắc mặt của người tại sao lại trắng? Người đừng khóc...”

...

...

“Thần tộc không phải là không ăn sao?” Khuynh Anh gian nan ghé vào

trên vai Mộc Hi, tận lực rũ bỏ những hình ảnh gớm ghiếc.

“Ở đây đêm tối cho nên cần tìm linh khí, nếu như không ăn cơm, sẽ hao hết linh lực mà chết, chờ người tránh thoát ác thú, ta liền tìm cho người một ít thức ăn.” Mộc Hi liền bay lên tới cửa động, ngoài động là một mảnh trăng đêm yêu dị, mà đập vào mắt Khuynh Anh, vẫn là thần thú viễn cổ khổng lồ hung mãnh kia!

Nó ngồi chồm hồm trên mặt đất, dùng đôi mắt đỏ đậm nhìn chăm chăm cái hang, khi phát hiện Khuynh Anh, nó liền đứng lên, nhe đôi răng nanh trắng như sứ, cực kỳ có lực đe dọa.

“Người xác định vẫn muốn đi ra sao?” Mái tóc bạc của Mộc Hi bị gió thổi tung lên, gương mặt có vẻ yêu dị như ác thú.

Khuynh Anh suy nghĩ chốc lát, quyết định: “Người thả ta xuống.”

Mộc Hi sửng sốt, Khuynh Anh đã từ trên lưng của hắn nhảy xuống, vịn tường đi ra ngoài động.

So sánh với ác thú, thân thể của nàng thật sự là nhỏ bé. Mái tóc dài màu đen như sa tanh rũ xuống tận thắt lưng.

Thần thú điên cuồng gào thét một tiếng, đột nhiên đi về phía trước hai bước, răng bén nhọn lóe sáng ở trong gió, bộ lông cả người đều phát sáng.

“Này, người thực sự muốn đi chịu chết hả?” Mộc Hi ở sau lưng hô một câu.

Nhưng Khuynh Anh ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt của nàng dính chặt ở vào đồng tử màu đỏ của ác thú, không chút nào để ý tới tiếng rít gào, đôi răng nanh sắc bén của nó.

“Người đang đợi ta, đúng không...”

Trong nháy mắt, cuồng phong tán loạn.

Thật lâu.

Nó vươn móng vuốt, khều Khuynh Anh một cái.

... Nàng thành công?

... Nàng thực sự thu phục một con quái thú viễn cổ?

Nghĩ tới đây, hưng phấn cùng vui sướng bao phủ nàng, đột nhiên rất muốn đem tin tức này nói cho Công chúa Toàn Cơ, còn có...

Một đôi mắt màu vàng đột nhiên hiện lên trong đầu nàng.

Chủ nhân đôi mắt màu vàng kia từng bá đạo, nhưng lại ôn nhu. Khuynh Anh phát hiện giờ khắc này trong lòng mình nhớ mãi không quên, lại là cái tên tóc vàng hỗn đản luôn khi dễ của mình kia, từ đáy lòng cảm thấy thở dài một hơi.

... Có thể trở về, nhất định có thể trở về.

Mà Mộc Hi đang bị khiếp sợ bao trùm.

Khi nhìn con cự thú viễn cổ hung hãn kia đột nhiên hóa thành chó con ở trước mặt Khuynh Anh, ánh mắt của hắn trong nháy mắt liền tối sầm.

“Người định ra huyết khế rồi?”

Giọng của hắn có chút lạnh.

“Huyết... huyết khế?” Khuynh Anh phục hồi tinh thần lại, “Đó là cái gì?”

“...Được rồi.” Hắn thở dài một hơi, nói: “Người nhất định đã đút nó uống máu của người rồi.”

Khuynh Anh suy nghĩ hồi lâu, nhớ tới đôi giày dính máu của mình, không khỏi bối rối: “Tựa hồ... Đúng vậy, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

“Có không có vấn đề, ngày sau người sẽ biết.” Mộc Hi tựa ở cửa động, áo choàng cũng lắc lư: “Chờ thời gian người sắp chết, hoặc là năng lực yếu đến không thể khống chế nó, nó sẽ xé bụng của người, lấy nội tạng của người, uống cạn máu của người, ăn sạch thịt, dùng răng cắn nát nuốt vào trong bụng, đến linh hồn cũng không được giải thoát, cuối bị đánh xuống sáu tầng địa ngục, bị lửa thiêu, bị tuyết đông lạnh, nói chung...”

Chỉ nói đến phân nửa, Mộc Hi đã thấy Khuynh Anh có vẻ mặt táo bón, bèn hừ hừ: “Rất nhiều người thần tộc đi tới nơi này, đều tự cho là thông minh muốn lợi dụng phương pháp như vậy xông ra, chỉ là đều rơi vào kết cục đó.”

“...”

“Bất quá, người cũng tốt, bắt một con lớn nhất, khả năng đi ra chỗ này sẽ lớn hơn.”

Mộc Hi dừng một chút, lộ một cái mỉm cười quỷ dị hướng về phía Khuynh Anh: “Khuynh Anh, năng lực của người đã mạnh hơn thần tộc, nhưng lại là nửa người phàm, linh thức của người cũng rất hỗn loạn, tựa như một vực sâu không có đáy, người rốt cuộc có thân phận gì?”

Chương 75 Lời đồn

“Người rớt cuộc có thân phận gì?” Vẻ mặt của Mộc Hi có vẻ quý dị.

“Ta... ta không biết.” Khuynh Anh nhất thời có chút luống cuống: “Ta chỉ là một người phạm, bị xem như cống phẩm đưa lên thần điện, ta cũng đang suy nghĩ biện pháp trở lại, về phần linh thức ta rất loạn, năng lực không kém... Có người nói, đây chẳng qua là ta gặp vận cứt chó =_=...”

Lúc này, ác thú thu nhỏ lại thành một con mèo con lấm tẩm màu hổ phách, chui vào trong cánh tay Khuynh Anh cuộn mình lại, nhu thuận làm cho người ta một chút cũng không nghĩ ra vừa nãy nó là đại quái vật khủng khiếp như vậy.

Mà nó tựa hồ cảm thấy nơi mềm nhất thoải mái nhất là trước ngực Khuynh Anh, run đuôi chíp bông lên, liền muốn chui vào bên trong. Khuynh Anh nhất thời mặt đỏ lên, đẩy nó ra: “Người... người muốn làm gì!”

Mèo con khó chịu, móng vuốt chọt tóe ra, xoẹt một chút, cào vạt áo trước ngực nàng.

Mấy giây sau, tiếng thét chói tai của Khuynh Anh vang vọng trên không trung, sau đó một quyền đánh qua.

Mộc Hi nhìn chằm chằm bọn họ hồi lâu, thẳng đến lạnh lạnh trong mắt dần dần thối lui, sau đó đột nhiên cười lên, “Khuynh Anh, đi, ta mang người đi săn.”

Trên Thần điện.

Ngày Khuynh Anh biến mất, thần giới cũng nháo nhào, có người của Tu

La tộc đánh lén, chiến sĩ ở biên giới bị thua, tử thương vô số, chiếc đèn đêm vĩnh cửu quý giá cũng bị trộm đi, trong nhất thời, thần đế phương đông giận dữ, phong tỏa mọi lối ra vào, nghiêm lệnh tra rõ.

Nhưng đối phương tới cũng nhanh, đi lại càng nhanh hơn, hiển nhiên sớm đã lên kế hoạch rõ ràng, cho dù có lục soát cả ngày, cũng không tìm được một chút manh mối.

Từ Tu La đến thần tộc chỉ có hai phương pháp, một là đi qua Vực sâu U Minh, khả năng bình an hầu như không có. Hai là có người lên mở cổng thành phương đông, Tu La tộc biến hóa ra bộ dáng thần tộc lặng yên tiến vào —— chỉ là, kẻ có thể mở cổng thành phương đông, ngoại trừ thần đế thần hậu thiên giới, là ba vị hoàng tử công chúa thần tộc: Trường Minh, Toàn Cơ, Lam Tranh.

Bác bỏ khả năng đầu tiên, tất cả trưởng lão nghị luận, đều cho rằng: trong thần giới có nội gián.

Thế là, người bị hoài nghi, chính là người thân cận với ba vị điện hạ, lại đột nhiên mất tích —— Khuynh Anh.

Chuyện này một khi nổ tung, cũng không dừng được nữa.

Lời đồn về Lam Tranh cùng Khuynh Anh bắt đầu truyền đi, nói Khuynh Anh căn bản cũng không phải là nữ nhân phạm giới, nàng là Tu La phái tới nằm vùng, cố ý biến tóc thành màu đen, để hấp dẫn Điện hạ Trường Minh chú ý. Đáng tiếc, Điện hạ Trường Minh căn bản nhìn nàng thấy chướng mắt, nàng thấy tình thế không ổn, mới đào tẩu.

Thậm chí, còn có người hiểu chuyện liên tưởng tới thân thể bị giấu giếm của Lam Tranh. Vị kia đoán Thiên Thần nương nương là mẫu hậu Lam Tranh, mà nguyên nhân bà bị xử tử, là tư thông cùng người của tộc Tu La, mới bị hành hình, hồn phi phách tán. Thế là, Lam Tranh cũng không phải là hoàng tử thần tộc, mà là con hoang của tộc Tu La.

Mặc dù hết thảy vẫn có người đứng ra biện giải cho vị hoàng tử điện hạ tóc vàng này, nhưng vẫn có một ngày Cung Thiên Xu bị đóng cửa, cách một km xung quanh đều bị các chiến sĩ áo giáp bạc bao vây.

Bởi vì, chiến sĩ trú đóng ở cổng thông hành tới bảo, có thu được một ngọc bài thông hành thuộc về Điện hạ Lam Tranh, mệnh lệnh mở cửa ra một khắc đồng hồ.

Cái ngọc bài kia, là Lam Tranh tặng cho Khuynh Anh.

Mà ở một khắc kia, xảy ra tai nạn.

...

...

“Muốn tranh cùng ta, cũng không nhìn một chút ta là ai.” Lê Thiên Thường mang tâm tình thật tốt ở trong xe ngựa, vuốt ve móng tay.

Đối với kết quả như thế, mặc dù nàng sớm đã nghĩ tới, nhưng vẫn thấy thật thuận lợi, làm cho tâm tình nàng vô cùng sung sướng.

Nàng vốn không có tính toán lôi tiểu hoàng tử đẹp trai này dính dáng vào, nhưng ngoài ý muốn phát hiện được ngọc bài của hắn ở trên người Khuynh Anh. Mà hứng thú của Lam Tranh đối với Khuynh Anh đã vượt ra khỏi phạm vi bình thường, Khuynh Anh biến mất, tiểu hoàng tử kia làm âm ỉ lên sẽ rất phiền phức, nói không chừng còn có thể khiến cho nàng khó coi.

Vì thế, nàng quyết định hạ thủ trước khi hắn phản kháng, khiến cho hắn đến bản thân còn khó bảo toàn, thì làm sao còn có khả năng quản chuyện của ả Khuynh Anh đâu?

Tuổi còn trẻ kiêu ngạo là chuyện tốt. Dù sao tương lai mình sẽ là chị dâu của hắn, chờ xử lý xong chuyện nữ nhân kia, nàng sẽ nói giúp hắn vài lời

hay, dù sao cũng là một hoàng tử, sẽ không bị xử phạt quá nặng.

Chuyện này, cũng xem như là một bài học nho nhỏ cảnh cáo hần.

Chương 76 Người cảm ta, chết

“Khụ khụ khụ...” Một trận ho từ trong cung Thiên Xu truyền đến.

Già Diệp đau lòng tốt đỉnh, hắc bùng chén thuốc quý trên mặt đất.

Mấy ngày nay, bệnh tình của Lam Tranh ngày càng nặng.

Mỗi năm một lần, hắn đều đi hồ Thiên Xu tiến hành nghi thức cầu phúc, trên danh nghĩa là thượng đế ban chức thần Thiên Xu cho hắn, thay toàn bộ thiên giới gán kết phúc âm, nhưng kỳ thực, là cố ý tiêu hao tính mạng của hắn, mỗi một lần hắn sẽ mệt đến không cách nào từ trong hồ đi ra, sau đó, điện hạ sẽ lại dùng hơn nửa năm kế tiếp khôi phục thể chất, ai nấy đều thấy được, là thần đế phương đông cùng các trưởng lão cố ý áp chế hắn, bài xích hắn, dùng phương pháp như vậy áp chế sức mạnh phi phạm của hắn. Nhưng điện hạ cũng kiên trì, lần lượt mệt đến té xỉu, lại lần lượt đứng lên.

Hắn nói, đó là thay nữ nhân kia trả nợ. Mà nữ nhân kia, là mẫu phi của hắn.

Hắn hận bà, nhưng lại để ý bà. Không ai nghĩ một đằng nói một nẻo hơn điện hạ, đối với người hắn để ý, hắn vĩnh viễn nói không nên lời.

Nhưng ngay sau cầu phúc nghi thức năm nay, hắn gặp Khuynh Anh, dùng hơn phân nửa nguyên thần còn lại của hắn ban tặng cho nàng dung nhan bất diệt cùng sinh mệnh lâu dài, lại còn bị nàng đả thương hao tổn hết khí huyết. Nhưng cô gái kia lại không chút nào tự biết, càng vô ý lần lượt đả thương hắn, liên lụy hắn... Lần này, càng làm hại điện hạ rơi vào cảnh bị bao vây!

Già Diệp đã không chỉ một lần thấy mặt Lam Tranh tái nhợt, nhưng lại lộ ra bộ dáng nhẹ như mây gió ở trước mặt Khuynh Anh.

Vì thế, hấn chán ghét Khuynh Anh.

Chán ghét đến tận xương tủy đi!!

“Có tin tức của nàng chưa?” Lam Tranh ngồi ở bên cửa sổ, bình tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nơi đó là một mảnh sương mù, chẳng có chút chân thực.

“Không có.” Già Diệp mím môi, cầm chén thuốc dâng quá đỉnh đầu: “Điện hạ, xin ngài uống thuốc.”

“Tỷ tỷ tới chưa?” Lam Tranh nghĩ nghĩ, thời gian hẹn với Toàn Cơ cũng sắp đến rồi.

Già Diệp rốt cuộc không thể chịu đựng được, hấn đứng lên, đi về phía trước một bước: “Điện hạ, ngài vì sao còn muốn Khuynh Anh? Rõ ràng có chứng cứ chứng minh mình vô tội, vì sao ngài không giải thích?!!!”

Ánh mắt Lam Tranh vẫn nhàn nhạt, hấn khụ hai tiếng, bởi vì thở gấp, không cẩn thận bị thương nguyên thần.

Nói xấu, lời đồn, hãm hại... Kỳ thực cũng không là chuyện quan trọng gì.

Quan trọng là, bọn họ lại vứt bỏ lòng chờ đợi ngu ngốc hấn. Bọn họ rốt cuộc chọc giận hấn thành công, khiến hấn nhẫn nại cực hạn, dồn đến tận cùng.

Nhưng biểu tình như vậy lại biến thành đau nhói ở trong mắt Già Diệp, hấn không khỏi kêu lên: “Điện hạ! Công chúa Toàn Cơ sẽ không tới! Trong ngoài Cung Thiên Xu đều bị quân đội thiên thần bao vây, còn là thần đế bệ hạ tự mình hạ lệnh, công chúa điện hạ không có khả năng tiến vào!! Vô luận là ngài ấy, hay là người khác, cũng không thể bước vào Cung Thiên Xu!! Nhưng nếu ngài có thể gặp thần đế bệ hạ giải thích rõ, ngài có thể được thả ra, ngài liền...”

“Già Diệp, người vẫn không biết cá tính của Toàn Cơ sao?” Lam Tranh lắc đầu.

“Đúng vậy, Già Diệp, người theo tiểu tử này nhiều năm như vậy, người còn không biết cá tính của hắn sao?” Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Lam Tranh quay đầu lại, liền thấy Toàn Cơ mặc một thân nam trang xuất hiện ở trước mặt của hắn, trên người nàng còn mặc áo giáp bạc, trên mặt có vết máu, nhìn ra được, nàng tiến vào tựa hồ cũng không dễ dàng.

“Khuyhnh Anh ở nơi nào?” Hắn hỏi.

“Đệ thật không lương tâm, lão nương vì chuyện của người mà dễ chịu lắm sao? Vừa thấy mặt cũng không quan tâm ta, liền chỉ biết là hỏi tiểu tình nhân của đệ.” Toàn Cơ vỗ vỗ bụi bặm trên người, lại vỗ vỗ vai Già Diệp: “Người cũng không cần lo lắng như vậy, hắn không chết được.”

Lam Tranh nhíu nhíu mày: “Tin tức của Khuyhnh Anh.”

Toàn Cơ nghĩ nghĩ: “Ta còn chưa biết.”

“Tóc đỏ quái, khi tử nói dối, lông mi luôn luôn run, ngón út trái cũng cong lên, nếu tử muốn gạt ta, tốt nhất đốt sạch lông mi, chặt bỏ ngón tay út.”

“...”

Toàn Cơ hết chỗ nói rồi, mắt lại quét chén thuốc trong tay Già Diệp: “Nếu đệ uống sạch nó, ta sẽ nói cho đệ biết.”

Lam Tranh cầm lấy chén thuốc, uống một hơi.

“Được rồi, ta có thể nói cho đệ biết, nhưng chỉ là suy đoán của ta.” Toàn Cơ ngồi vào bên cạnh, nói: “Còn nhớ nhẫn ngọc hoàn trên ngón tay của Khuyhnh Anh không? Chỉ cần nàng còn mang theo vật đó, Trường Minh có

thể tìm được nàng ở bất kỳ địa phương nào. Thế nhưng, hần cũng không thể tìm được Khuynh Anh, mấy ngày nay hần thậm chí không có tham dự bất luận cuộc thảo luận quân sự nào, ngày hôm qua, ta lặng lẽ đi tầm điện của hần, thấy được một quyển sách...”

Toàn Cơ muốn nói lại thôi.

Ánh mắt Lam Tranh nhìn về phía nàng, cơ hồ có thể đông nàng lại.

...Đệ đệ này cũng không tùy tiện tức giận với nàng, nhưng lúc tức giận quả thực không phải thần, đó là quỷ.

Toàn Cơ thỏa hiệp: “Quyển sách kia, ký hiệu một chỗ... Vực sâu U Minh.”

Lam Tranh nhất thời cứng đờ. Đến Già Diệp cũng tái nhợt sắc mặt.

“Hần tựa hồ xem rất tỉ mỉ, theo lý thuyết, cái chỗ này cũng không phải là phạm trù hần nên quan tâm, thế nhưng...” Toàn Cơ nghiêm trọng nói: “Thế nhưng, đêm qua ta thấy Nam Huân len lén ra khỏi cung Ngọc Hành, đi vào rừng rậm mây mù, thu thập cây lim đen.”

Nếu mở kết giới thông với Vực sâu U Minh, cần cây lim đen đốt sáng sương mù làm đường dẫn, dầu gỗ màu đen sẽ như quỷ hồn, dẫn dắt bạn tới thế giới hắc ám điên cuồng nhất...

Không khí nhất thời ngưng trệ.

Lam Tranh liền đứng lên muốn xông ra bên ngoài, Toàn Cơ liền vội vàng kéo, nói: “Đệ muốn làm gì?! Ta còn chưa nói hết, đệ chạy loạn cái gì?!! Những thứ này đều là suy đoán của ta, suy đoán, hiểu hay không!! Ta cho đệ biết không phải là vì cho đệ xông ra như thế, hơn nữa bên ngoài có quân đội, thân thể đệ còn chưa khôi phục, không thể xông vào!!”

“Bọn họ có thể ngăn được đệ sao?” Hần nhẹ nhàng cười, con người lại là

băng lạnh, mang theo vẻ xơ xác tiêu điều: “Người cản ta, chết.”

“Nếu ta muốn ngăn đê thì sao?” Đột nhiên, một giọng chậm rãi vang lên từ ngoài cửa, tiếng nói trầm thấp như nghiền nát núi sông, đến âm cuối cũng giống như hoa tuyết bay xuống.

Cửa tấm cung chậm rãi mở ra, thân hình cao ngất của Trường Minh đứng ở ngoài cửa.

Lam Tranh híp mắt, sát ý trong mắt lại càng sâu.

Chương 77 Nàng là của đệ

“Ca nếu muốn ngăn trở, có thể thử xem.” Lam Tranh giương môi mỏng lên, câu dẫn ra một tia cười lạnh, châm chọc: “Nếu thua, liền vĩnh viễn không được xuất hiện ở trước mặt nữ nhân của đệ.”

Một tiếng ‘nữ nhân của đệ’, làm cho sắc mặt Trường Minh trầm xuống, khuôn mặt tuấn tú cũng cứng ngắc: “Lam Tranh, đệ làm sao quản người khác được? Tự thân đệ đã khó bảo toàn.”

Lam Tranh lại cười nhạt: “Chưa chắc.”

Toàn Cơ lập tức nghe thấy được, bầu không khí trong phòng cơ hồ sắp nổ tung, nàng vội vã nói: “Các người vì sao vừa thấy mặt đã cãi nhau?!”

“Toàn Cơ, muội là tân nương đợi gã, càng không thể hồ nháo như vậy.” Trường Minh rời ánh mắt Lam Tranh, nhìn về phía nàng: “Muội lén xông vào tẩm cung của ta, kẻ gián điệp còn chưa rõ chân tướng, đệ có biết sẽ có bao nhiêu tai họa không?”

Toàn Cơ bĩu môi, nói: “Muội biết!”

Cho dù thái độ vẫn kiêu ngạo, nhưng vẫn có thể nhìn ra được Toàn Cơ có chút sợ ca ca này. Nàng vốn cũng hơi hối hận đối với việc mình quá xúc động chạy tới nói cho Lam Tranh chuyện Vực sâu U Minh, đó là nàng xem thường sức nặng của Khuynh Anh ở trong lòng Lam Tranh——

Nàng cũng lo lắng cho Khuynh Anh, nhưng lại không mất đi lý trí giống như Lam Tranh.

Vốn là chỉ nghĩ muốn thương lượng một chút khả năng nơi Khuynh Anh xuất hiện, lại không nghĩ rằng hắn đã hoàn toàn nghe không lời của nàng.

“Ca, ca cũng nên biết Lam Tranh lo lắng cho Khuynh Anh, ca có biết tung tích của nàng không?” Toàn Cơ nói: “Nếu như ca chịu nói cho mọi người biết, mọi người cũng không đến mức lên chạy vào tầm cung của ca.”

“Nàng đã không ở thần giới, về tội của nàng, trưởng lão cùng phụ hoàng sẽ đích thân định ra, vì thế, không cần lại đi tìm nàng.”

“Tội?!” Toàn Cơ nhíu mày: “Đến ca cũng tin đây là nàng làm?!”

“Toàn Cơ, mọi người cần phải trở về.” Trường Minh không muốn tiếp tục cái đề tài này.

“Dù sao mọi người đã tới, ở lâu hơn sẽ cũng không có gì khác nhau, hơn nữa, dù cho ca nhốt mọi người tại cung Toàn Cơ, mọi người cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.” Toàn Cơ nhún nhún vai, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu như mọi người đi, các người đánh nhau mới thật phiền phức, mọi người cũng không muốn tòa cung điện này biến thành phế tích, mọi người thật thích...”

“Toàn Cơ.” Trường Minh nhíu mày: “Trở về.”

“Không! Khuynh Anh là đồ đệ của mọi người, mọi người chịu không nổi để nàng bị ủy khuất.” Toàn Cơ nói thẳng: “Nàng nếu không có ở thần giới, vậy thì ở Tu La giới? Hay là... Vực sâu U Minh?!!!”

Trường Minh trợn mắt, đồng tử lập tức trở nên đen kịt, chỉ là ánh mắt của hắn không ở trên người Toàn Cơ, mà là nhìn về phía Lam Tranh đã yên tĩnh hồi lâu ở phía sau Toàn Cơ.

Lam Tranh không hề động, có thể nói, từ khi Trường Minh cùng Toàn Cơ bắt đầu nói chuyện, hắn liền không có nói một câu, cũng không có một động tác.

Hắn tĩnh lặng tựa ở trên ghế, tóc vàng phủ trên bả vai.

“Tiểu Tranh?” Toàn Cơ cũng ngạc nhiên.

Đúng lúc này, Trường Minh bước đi lên, chỉ giữa vừa đụng sợi tóc màu vàng chói mắt kia, cả người Lam Tranh bắt đầu trở thành mờ nhạt, cuối cùng biến thành vô số bột phấn trong suốt, sau đó biến mất.

Cuối cùng, một hình nhân giấy bay xuống trên mặt đất.

—— đây chỉ là một hình nhân thế thân!!

Người trong phòng đều kinh hãi.

Ngay lúc bọn họ nói chuyện, Lam Tranh đã rời khỏi!!!

Trường Minh liền xoay người đẩy cửa đuổi theo.

Toàn Cơ cũng lập tức đuổi kịp, hai người không hẹn mà cùng hướng đến một phương hướng —— Vực sâu U Minh!!

“Ca, ca nói cho mọi người biết, có phải Khuynh Anh thực sự ở nơi đó hay không?” Toàn Cơ trầm mặt, nói tiếp: “Có phải ca cũng chuẩn bị, thừa lúc mọi người đều không để ý, một mình đi cứu nàng trở về? Bởi vì trên người nàng có bóng dáng Yên Tự?”

Trường Minh nhất thời cứng đờ, cánh môi hơi mỏng mím chặt hơn, con ngươi đen kịt càng sâu.

Trường Minh không nói thêm gì nữa, thân ảnh của hắn tiến vào mây mù, sau đó tìm kiếm bóng dáng của Lam Tranh.

Tất cả đều là đen tối.

“Các người đang tìm đệ?” Đột nhiên, một tiếng cười nhẹ nhàng vang lên cách đó không xa.

Toàn Cơ cùng Trường Minh đồng thời sửng sốt, nhìn sang.

Chỉ thấy Lam Tranh đứng ở dưới ở vô số cành cây lim màu đen, da thịt tái nhợt như tuyết như băng.

“Không phải là muốn ngăn đệ đi?” Lam Tranh đột nhiên cười yêu dị: “Trường Minh, ca không cách nào ngăn trở.”

“Sao đệ tùy hứng nha vậy?!” Trường Minh nắm chặt bàn tay: “Phụ hoàng căn bản không phải muốn trừng phạt đệ, ngài chỉ là vì bảo vệ đệ không bị lời đồn đại gây tổn thương, chờ Toàn Cơ xuất giá, đệ cũng sẽ được vô tội thả ra...”

“Không, đã đủ rồi.” Lam Tranh khẽ cười nói: “Đệ không cần vài thứ kia.”

“Cô gái người phàm căn bản không ở nơi đó, nàng là người của tộc Tu La, ta điều tra Vực sâu U Minh cũng chỉ là vì điều tra rõ hướng đi của kẻ xâm lăng, thu thập cây lim đen cũng chỉ là vì tìm kiếm hơi thở của bọn họ...”

“Ca, đệ không phải ca.” Hắn giương ngón tay, phóng một ngọn lửa đỏ vào cây lim đen: “Ca cần kế thừa hoàng vị, ca là thần đế phương đông đời sau được vạn chúng kính ngưỡng, ca cần lấy một cô gái xứng đôi với ca, mà đệ không cần, vì thế, ca không nên tranh với đệ, ca tranh không được.”

“Đệ muốn làm gì?!” Toàn Cơ đột nhiên chạy tới: “Chờ một chút! Lam Tranh!! Thân thể của đệ chưa có khôi phục!!”

Từ lòng bàn tay Trường Minh trong nháy mắt phóng ra một luồng sáng, bầu trời chợt nổi mưa, cuộn trào mãnh liệt dập tắt ngọn lửa!!

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Lam Tranh đã tạo đường dẫn thành công, một khi bắt đầu, sẽ không cách nào ngăn cản được!! Trường Minh vọt tới, lại bị dội ngược trở về!

Hắn bình tĩnh nhìn em trai, một đôi con ngươi đen cơ hồ sắp chảy máu.

“Ca, nàng không phải Yên Tự, nàng là Khuynh Anh.”

Ánh sáng sáng lạn nổ tung, Lam Tranh vùng khóe miệng lên, tà tứ cùng quyết tuyệt: “Nàng là của đệ.”

Chương 78 Nữ đầu bếp vô địch

Khuynh Anh đang đem thức ăn sẵn được xử lý sạch sẽ ngay tại chỗ, lại dùng nắm tuyết tìm thấy trong tuyết làm món phụ thêm.

“Cố lên, Khuynh Anh.” Bên kia, một nam nhân tóc bạc cùng một con con mèo nhỏ đang ngồi chồm hồm chảy nước bọt chờ đợi, chỉ có lúc này, bọn họ mới có thể ăn ý đứng cùng chiến tuyến như thế.

Khuynh Anh yên lặng liếc bọn họ một cái, cắt nắm thành lát, phủ lên trên khối thịt, Cuối cùng phủ lên chút muối lửa, đem nướng.

“Oa oa, mùi rất thơm!!” Mộc Hi kích động ngậm thức ăn nóng hổi, thiếu chút nữa cảm động rơi nước mắt. Hắn nhớ tới những ngày ăn sống trước đây, liền cảm thấy chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Cũng ăn lang thôn hồ yết như vậy chính là thần thú viễn cổ hung ác nhất trong truyền thuyết, bất quá hiện tại nó đã bị người ta đặt cho cái tên: Nửa Xu.

Bởi vì trong một lần tiến vào một cái vực sâu, Khuynh Anh rùm beng với Mộc Hi về vấn đề ăn cơm trước hay là tìm kiếm cửa ra trước, trong lúc phát hỏa nàng vô tình quay về phía hắn nói một câu: “Người muốn ăn thì tự mình ăn, nửa xu cũng không liên quan tới ta!!”

Sau đó con mèo nhỏ màu hoàng kim đột nhiên liền biến thành đại quái thú, nhe răng nanh về phía Mộc Hi.

Về sau mới biết được, nó cho rằng Khuynh Anh là đang triệu hoán nó, ước chừng là bởi vì nó cảm giác mình cùng Khuynh Anh có ‘quan hệ’, thế cho nên về sau tên của nó là ‘Nửa Xu’...

“Ăn không đủ!” Sau một lát, Mộc Hi vươn bát.

“Ngao.” Nửa Xu vươn móng vuốt.

“... Cút!” Khuynh Anh oán hận phun ra một chữ, cho dù như thế, cuối cùng nàng vẫn yên lặng làm cơm, bởi vì ai trong bọn họ cũng không dễ chọc.

Khuynh Anh làm một tay thức ăn ngon. Từ lúc mười hai tuổi nàng liền bắt giúp mẹ làm cơm. So với thần tộc căn bản không cần ăn cơm, tay nghề của nàng quả thực được cho là không vị thần nào có thể sánh bằng.

Dao nhỏ, to, chiếc đũa, bát, đều là Mộc Hi dùng quặng sắt chôn ở dưới bảy tầng tuyết luyện trong nhan thạch nóng chảy tạo thành, Khuynh Anh nói ra vật gì hắn cũng có thể tìm đến, không thể phủ nhận, hắn thực sự rất lợi hại, hắn có thể phân biệt ra bất kỳ cái gì có thể ăn hay không, cũng có thể tìm cỏ lau mềm mại làm thành quần áo chống rét, cũng có thể dùng nham thạch làm bùa hộ mệnh, xua đuổi yêu thú đánh lén.

Nếu như không có hắn dẫn đường, cho dù nàng có Nửa Xu bảo vệ, phỏng chừng cũng sẽ không sống quá lâu.

Thế nhưng, bị hai tên tham ăn này cuốn lấy, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu đây...

...

...

Trong vực sâu U Minh không có phân ra ngày đêm.

Ở đây vĩnh viễn đều là bóng tối, âm u quỷ dị.

Có đôi khi, bước sai một bước, là trí mạng.

Khuynh Anh thu dọn thức ăn sạch sẽ. Mộc Hi đáp ứng Khuynh Anh, mỗi

lần nàng làm thức ăn, sẽ dạy nàng một bộ khẩu quyết điều tức linh lực, đồng thời, cùng nàng đi tìm cách thoát khỏi nơi đây.

“Người không muốn đi ra ngoài sao?” Khuynh Anh từng hỏi như vậy.

“Không. Ta không muốn.” Hấn trả lời như vậy: “Người ta muốn tìm còn chưa có tìm được, ta vẫn sẽ tiếp tục tìm.”

“Người kia là một cô gái hả?”

“... Ta quên rồi.”

“...”

“Nhưng ta rất muốn tìm được người kia, nếu như người kia đứng ở trước mặt của ta, ta nhất định có thể nhận ra...”

“Nếu người kia không ở nơi này, làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ tìm được.” Hấn chỉ lắc đầu, chậm rãi lắc đầu: “Người kia nhất định ở trong này... Nhất định.”

Về sau, bọn họ không còn nói đến chuyện này. Bởi vì sau lần đó, Mộc Hi ngây người hồi lâu, Khuynh Anh không đành lòng nhìn hấn thê lương bi thương như vậy nữa, liền thử chuyển sự chú ý của hấn đến thức ăn, nhưng ngày ấy hấn bạo phát sức ăn, Khuynh Anh cơ hồ nấu đến liệt tay. Thế là nàng âm thầm thề, nhất định sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ.

Ăn xong cơm tối, chân trời đột nhiên nổ tung ánh sáng.

Tiếng yêu thú hô khóc rung trời, ánh sáng cũng càng ngày càng sáng, cơ hồ chiếu sáng toàn bộ bầu trời!!!

“Phía đông có thần tộc mới xuất hiện, tựa hồ còn rất mạnh.” Mộc Hi híp mắt, lập tức từ trong động nhảy ra ngoài, rõ ràng cực kỳ hưng phấn:

“Khuynh Anh, chúng ta mau qua nhìn một cái, nhìn xem thần tộc mới tới kí bị dẫn vật chết như thế nào.”

Vừa nghĩ tới hắ cũng từng mang tâm tình chờ mong xem mình bị như vậy, Khuynh Anh không nói gì: “...”

Chương 79 Cánh môi mềm mại

Nửa Xu biến trở về nguyên hình, chở hai người đi về phía đông. Có lẽ là buổi tối ăn rất no, nó chạy đặc biệt vui vẻ.

Bầu trời vẫn lúc sáng lúc tối.

Dù cho ở phía xa, Khuynh Anh cũng có thể nghe được âm thanh đánh đấm vang vọng đến.

“Người kia nhất định rất lợi hại.” Khuynh Anh đứng ở trên đầu Nửa Xu nhìn hướng ra xa.

“Ở đây cây mạnh, sẽ chết nhanh hơn.” Mộc Hi lại cười lạnh một tiếng: “Có không ít thần tộc tự cho là mạnh, muốn mở một đường máu, cũng không một ai thành công. Ở đây số lượng quái vật không có giới hạn, đặc biệt, chỉ cần có tuyết, quái vật có thể sống lại.” Hắn dừng một chút, lại cười với Khuynh Anh: “Cũng là người thông minh, biết dùng trí, bằng không, ta mới không cứu ngươi.”

“...”

“Đó là cái gì?” Khuynh Anh híp mắt nhìn kỹ, phía trước hình như có một tầng sóng tuyết dâng lên.

Mộc Hi cũng híp mắt, hắn tựa hồ có chút xa lạ đối với cảnh này, nhưng nhìn một hồi, hắn đột nhiên quát lớn: “Nửa Xu, mau chạy về!!”

Tôn đại thú này có chút không muốn, nó chưa bao giờ lâm trận bỏ chạy, càng chưa bao giờ sợ thứ gì đó, giờ khắc này kêu nó chạy trở về, nó tuyệt không muốn nghe.

Mà lúc này, Khuynh Anh đã nhìn ra điểm mấu chốt, tầng sóng tuyết kia,

đã dâng cao lên năm thước rồi!!!

Mặt Khuynh Anh trắng bệch, hét lớn một tiếng: “Nửa Xu, mau cắt trở về cho ta!! Cút!!!”

Nửa Xu rút cuộc vâng lệnh quay đầu, mà phía sau nó, là sóng tuyết lở to, phía trước là bóng đêm vô tận, mà đứng ở trên thân nó, có hai người điên không ngừng rống to——

...

...

Hai tiếng sau.

Tất cả khôi phục yên lặng.

Bọn họ rút cuộc đi qua cánh đồng tuyết, đi tới khu nham thạch phía đông.

“Vừa xảy ra chuyện gì?” Khuynh Anh chưa hoàn hồn.

“Có thần tộc dùng cấm chú sát thương, hẳn nhất định là điên rồi.” Mộc Hi nhìn chằm chằm từng mảnh thi thể yêu thú trên mặt đất, “Dù cho hẳn thắng, hiện tại cũng nhất định không khác cái xác chết.”

Khuynh Anh cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó đi về phía trước, bỗng nhiên, nàng bị một mảnh y phục bao phủ trong tuyết hấp dẫn.

“Chớ đừng lung tung, coi chừng bị ác linh cướp thân thể.” Mộc Hi cũng đi tới, phía sau còn có Nửa Xu đã khôi phục hình dạng con mèo.

Hắn nhìn mảnh y phục, sau đó niệm chú, một ngọn lửa lan tràn ra, làm tan tuyết. Mà Nửa Xu kéo toàn bộ y phục đi ra.

Đó là một cái áo choàng màu lam nhạt, khảm châu báu hoa lệ, nhìn ra

được là y phục của quý tộc. Bất quá, bởi vì trận đánh lúc này, đã rách rưới thảm hại.

“Đã chết sao? Chắc là thân thể cũng bị ác linh ăn hết.” Giọng điệu Mộc Hi có chút mất hứng, cơ hồ mỗi một lần hấn đều không nhìn tới trò hay, mỗi một lần đều là bọn họ đã mất mạng trước khi hấn đến... Ngoại trừ Khuynh Anh, bé gái thần kỳ này.

Mộc Hi đang muốn nhờ Khuynh Anh chuẩn bị một bữa ăn khuya ở đây, lại thấy thân ảnh gầy gầy của nàng chọt lao về phía có mảnh y phục, sau đó dùng đôi tay mảnh khảnh bắt đầu đào tuyết!!!

“Người điên rồi?!” Mộc Hi bắt nàng lại, lại thấy hai mắt của nàng —— tràn đầy nước mắt.

“Hấn... hấn tới tìm ta...” Khuynh Anh nói năng lộn xộn, đôi mắt to khóc đỏ bừng: “Hấn thực sự tới tìm ta... Nhưng... nhưng hấn lại bị tuyết bao phủ... Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ, đều là lỗi của ta... Ta không nên làm hấn chết...”

Mộc Hi nhíu mày, phía sau đột nhiên thổi đến một trận gió, lại cuộn trào mãnh liệt về phía hấn!!!

Hấn tính né tránh, nhưng Khuynh Anh lại bị luồng gió kia cuốn đi ——

“Ngu ngốc.”

Một tiếng cười nhạo nhẹ nhàng.

Ôn nhu hạ xuống như tuyết.

Khuynh Anh ngẩng đầu, sau đó, bị một đôi môi mềm mại hôn lấy.

Chương 80 Ta nghĩ hắc là thần tộc

Khuynh Anh ngơ ngẩn mở to mắt, thân thể bị hắc xiềng xích trong cái ôm thật chặt, cánh môi lạnh lẽo trong tuyết bởi vì nụ hôn liên tục của hắc mà bắt đầu trở nên nóng hổi.

Hắc từ đôi môi mềm mại của nàng dời xuống, cắn xương quai xanh của nàng một ngụm, đầu lưỡi dường như mang theo lửa——

“... Khụ khụ.” Rốt cuộc nhìn không được nữa, Mộc Hi lên tiếng cắt ngang.

Khuynh Anh đỏ mặt, nói nhỏ: “Ngài... ngài thả ta xuống.”

“Hắc là ai?” Lam Tranh chỉ vào Mộc Hi.

“Hắc là ân nhân cứu mạng của ta...”

“Người là ai?” Mộc Hi luôn luôn cảm thấy thần tộc này có cái gì đó không đúng... Nhìn ra được, người này tuổi còn rất trẻ, nhưng hai mắt hắc nhìn về phía mình lại nhắm, con ngươi che ở dưới mí mắt, tựa hồ bắt đầu khởi động cái gì đó làm cho người ta không thoải mái. Mộc Hi dừng một chút, thẳng thắn hỏi: “Mắt của người nhìn không thấy?”

Khuynh Anh sửng sốt, lập tức giãy giụa nhìn mặt Lam Tranh.

Quả nhiên, này giờ hắc không có mở mắt, cho dù là thời điểm vừa này hắc ôm hôn nàng, hắc là hiện tại, lúc hắc nhìn về phía Mộc Hi.

“Mắt của ngài làm sao vậy?!!”

Lam Tranh cứng đờ, nhẹ nhàng đặt Khuynh Anh xuống đất: “Nói trước, không được sợ hãi.”

Đến khi Khuynh Anh gật gật đầu, hấn mới nhấp mím môi, chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt kia, đôi tròng mắt màu vàng hổ phách, giờ khắc này, lại đỏ tươi như là máu.

Chân mày Mộc Hi nhất thời nhăn lại.

Khuynh Anh cũng hít một hơi: “Ngài làm sao vậy? Là bị thương sao, hay là...”

“Ta không sao.” Lam Tranh tránh câu hỏi của nàng, nhìn phương xa: “Bất quá, ngu ngốc như nàng mà còn sống đến bây giờ, thật làm cho người ta giật mình.”

“...”

“Khuynh Anh...”

“Hả?”

“Là hấn cứu nàng sao?”

Khuynh Anh kịp phản ứng là chỉ Mộc Hi, vội vàng nói: “Ừ.”

“Ừm, ta sẽ cảm ơn hấn đã cứu nữ nhân của ta.”

“...”

“Bất quá, ta hiện tại hơi mệt... Vì thế, muốn ngủ một hồi, nhớ đánh thức ta.” Hấn nói xong câu đó, sau đó lộ ra một cái mỉm cười mệt mỏi với nàng, ngã trên mặt đất, ngất đi.

Trở lại sơn động.

Lam Tranh được bố trí nằm ở trong nệm cỏ nhưng ẩm áp.

“Hắn là người yêu của ngươi?” Mộc Hi tựa ở trên vách tường, nhìn Khuynh Anh giống con ruồi vây ở bên người nam tử tóc vàng.

“Không, không phải.” Khuynh Anh nhất thời luống cuống tay chân.

“Nhưng hắn thích ngươi.” Ánh mắt Mộc Hi lợi hại: “Nhìn ra được, ngươi cũng thích hắn.”

“...”

Hai gò má Khuynh Anh đỏ lên, cũng không biết nên làm cái phản ứng gì.

“Thế nhưng, bây giờ ngươi tốt nhất cách hắn xa một chút, hắn hiện tại rất nguy hiểm.” Mộc Hi lại thản nhiên nói.

Giống một gáo nước lạnh, tưới toàn thân nàng lạnh lẽo.

“Trên người hắn tà khí quá nặng, sẽ thu hút ác linh tới, nếu không cẩn thận bị bám vào, hắn sẽ giết ngươi.” Mộc Hi híp mắt, nói: “Trước Khi hắn đến Vực sâu U Minh, linh thức của hắn hẳn là đã hỗn loạn, hiện tại bởi vì sử dụng cấm thuật, cho nên mới suy yếu bất tỉnh, mà như vậy ngay cả sức chống cự hắn cũng không có, chớ nói chi là bảo vệ ngươi, thậm chí chỉ làm liên lụy ngươi.”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, nói: “Ta không cần người khác bảo vệ, ta cũng sẽ chăm sóc tốt hắn.”

“Nhưng lỡ hắn vĩnh viễn không tỉnh?”

“Phi! Quạ đen miệng!”

“Bất quá, thật ra ta có một bộ khẩu quyết có thể giúp người ta điều tức linh lực.”

“A, thật à? Dạy ta đi!”

Mộc Hi cười: “Tốt lắm, trước làm thức ăn khuya đã.”

“...”

...

...

Khuynh Anh thêm mấy tầng cở nhưng, cảm lòng bàn tay của hắn, đem linh lực của mình truyền qua.

“Ta nghĩ là hắn là thần tộc, nhưng không ngờ hắn là người của tộc Tu La.” Mộc Hi thiết hạ kết giới ở bên cạnh Lam Tranh, phòng ngừa cho hắn tiếp tục bị tà khí cắn nuốt.

Khuynh Anh ngẩng đầu: “Sẽ không, hắn là người thần tộc, hơn nữa, còn là Tam hoàng tử của thần đô Đông Phương.”

“...” Mộc Hi ngăn người, không khỏi quay mặt qua chỗ khác: “Thì ra, lúc này thần giới cũng rất náo nhiệt.”

Khuynh Anh không rõ chân tướng, hắn lại tiếp tục nói: “Người của tộc Tu La một khi giết chóc quá nặng, mắt sẽ biến thành màu đỏ thẫm, hơn nữa, màu sắc càng sâu, đại biểu hắn càng mạnh, lúc hoàng tộc của tộc Tu La chọn người thừa kế, đều lấy màu đỏ của con người để phán định năng lực của hắn.”

“... Làm sao ngươi biết?”

“Ta cũng không biết, nhưng chính là ta biết.”

“...” Sắc mặt Khuynh Anh co quắp, cái hiểu cái không gật gật đầu, lại đột nhiên ngẩng đầu, rất muốn nói chút gì, lại không biết nên nói như thế nào.

“Hoàng tử Thần tộc lại là người Tu La tộc... Ta có phải không cẩn thận nói cái gì nguy hiểm hay không?” Mộc Hi vuốt cằm, mặt mang vẻ tự hỏi.

Chương 81 Hấn tỉnh

Liên tục mười ngày.

Khuyneh Anh vừa chăm sóc Lam Tranh, vừa tu hành, vừa vẽ địa đồ vực sâu tìm kiếm lối ra, vừa làm bảo mẫu lo cơm canh cho hai thần một thú.

“Nếu hấn tỉnh, mắt vẫn là màu đỏ, đó chính là trạng thái nguy hiểm. Thời gian bảo trì con người màu đỏ càng lâu, hấn càng táo bạo, bản thân cũng sẽ càng ngày càng nguy hiểm.” Mộc Hi dặn dò trước khi đi ra ngoài: “Người không thể kích thích hấn, nếu có nguy hiểm, người liền gọi Nửa Xu, dù cho người yêu hấn muốn chết, cũng không cần làm chuyện điên rồ, tỷ như ta trở về sẽ thấy thi thể tan nát của người, chuyện như vậy... Vẫn là không nên phát sinh.”

“...” Nàng chỉ nghĩ một cước đạp chết hấn.

...

...

Tiền hai miệng ăn lên đường xong, Khuyneh Anh liền ngồi xuống ở bên cạnh Lam Tranh, bắt đầu chà lau gò má cùng ngón tay cho hấn.

Lúc hấn ngủ say, so với bình thường thu bớt một phần tà tứ, thêm an tường yên tĩnh. Y phục trước ngực hơi tán loạn, mơ hồ ẩn hiện lồng ngực như đồ sứ.

Khuyneh Anh lau lau, đột nhiên liền cảm thấy lau không nổi nữa.

Nàng sớm biết hấn rất đẹp, bộ dạng hấn mịn hoặc lòng người như vậy, toàn thân tản ra một loại hấp dẫn cực hạn.

“Ta... Ta nhất định là lâu rồi không thấy được khuôn mặt bình thường như thế...” Khuynh Anh thì thảo tự an ủi trái tim rục rịch của mình. Mặc Hi chỉ có phân nửa mặt, hơn nữa còn là gương mặt tàn ác kinh khủng, Nửa Xu thì... nguyên hình nó là vận vẹo như thế...

Nghĩ như thế, trong lòng Khuynh Anh lại yên lặng chút ít.

Đột nhiên lại nhớ tới trước đây cũng lâu, Phù Liên đã nói.

Lam Tranh cùng Trường Minh là anh em cùng cha khác mẹ, mà mẹ của Lam Tranh đã chết từ lâu, nghe nói là phạm vào tội không thể tha thứ, vì bộ mặt thần tộc, mới được lạng lẽ xử tử.

Chẳng lẽ là vị nương nương này thật ra là tộc Tu La nằm vùng? Sau đó che giấu tung tích tiếp cận thần đế, lại không cẩn thận mang thai, sinh ra Lam Tranh, thân phận bại lộ, cho nên mới bị xử tử?

“Nè, ngài mau tỉnh lại đi.” Khuynh Anh lay hấn: “Không cần biết ngài là thân phận gì, chỉ cần ngài tỉnh lại, ta sẽ nói cho ngài biết đáp án của ta, ngài không phải rất muốn biết sao? Lần trước còn uy hiếp ta chỉ cho ta một buổi tối, hiện tại đã vô số buổi tối rồi, nếu như ngài không tỉnh, ta sẽ cho đáp án giả...”

Nhưng người trên giường vẫn hôn mê, không có bất kỳ phản ứng nào.

Khuynh Anh giả bộ tức giận, nhẹ nhàng mắng hấn: “Quên đi, nếu ngài không tỉnh lại, ta sẽ mặc kệ ngài, ngu ngốc!”

Nàng đang muốn đổi chậu nước, đột nhiên, một cổ lực nắm lấy tay nàng!!

Khuynh Anh sửng sốt, gắt gao nhìn chăm chăm người nằm trên cỏ nhưng.

Năm ngón tay hấn như kiềm, cơ hồ bóp nát cổ tay của nàng!! Lông mi của hấn nhẹ nhàng run, dường như một khắc sau sắp hồi tỉnh!!

“Lam Tranh? Lam Tranh?” Khuynh Anh cơ hồ quên đau, có chút hưng phấn lại gần.

Đột nhiên.

Tất cả rung động đều dừng.

Tất cả tựa hồ khôi phục yên lặng.

Hắn chợt mở rộng tầm mắt——

Khuynh Anh mừng rỡ như điên, nhưng cũng chợt cứng đờ.

Hắn tỉnh.

Hai tròng mắt của hắn màu đỏ! Lời Mộc Hi nói nhất thời vang lên ở bên tai, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ ít, cho dù mắt Lam Tranh đỏ rực như thế, hắn vẫn nhận được nàng.

Khuynh Anh nhẹ giọng hỏi: “Lam Tranh, ngài vẫn khỏe chứ?”

Mắt đỏ máu trông rỗng nhìn chăm chăm đỉnh thạch động, cách một hồi, mới chậm rãi, chậm rãi rơi vào trên mặt Khuynh Anh.

“Còn nhận ra ta không?” Khuynh Anh mỉm cười: “Ta là Khuynh Anh
_____”

Lời còn chưa dứt, thân thể lại đột nhiên bay lên không!

Lam Tranh kéo nàng hướng về phía mình, lại xoay người, áp nàng ở phía dưới.

Ánh mắt của hắn không có thần thái, chỉ có con ngươi đỏ tươi, chăm chú nhìn nàng.

—— “Giết!”

Một tiếng xé rách.

Khuynh Anh chỉ cảm giác lưng mình trở nên lạnh lẽo, nàng còn chưa kịp tự hỏi, liền thấy y phục bị vứt bỏ trên mặt đất.

“A a a a a! Ta hiện tại chỉ có một bộ y phục!!” Khuynh Anh cơ hồ muốn khóc, nàng cũng không muốn mỗi ngày mặc y phục đan lát như dã nhân!!

Nàng giãy giụa, một nộ hôn rơi xuống.

Đó là một nộ hôn hung ác độc địa.

Rơi vào trên lưng của nàng, hàm răng nghiền cắn, đau đến run rẩy!!

Chương 82 Toàn bộ thế giới đều sôi trào

Lam Tranh cực lực muốn phát tiết.

Môi của hắn tràn đầy mùi máu tươi, cái loại mùi làm này cho toàn bộ thần kinh của hắn căng thẳng lên, bên tai truyền đến tiếng ngâm của thiếu nữ thống khổ mà lại mê người.

... Khuynh Anh.

Khuynh Anh.

Trong đầu tựa hồ hiện lên một cái tên này.

Nhưng lại mất đi trong nháy mắt.

Thân thể trong lòng làm cho hắn mê muội, thơm, mềm mại, dường như đã khát vọng hồi lâu.

Mà giờ khắc này, Khuynh Anh cũng sắp điên rồi.

Lưng của nàng không biết đã bị hắn cắn bao nhiêu vết thương, hắn giống con chó nhỏ không ngừng lưu lại dấu vết ở trên người nàng, cắn đau, lại dùng đầu lưỡi liếm, điên cuồng.

Nàng cơ hồ bị hắn làm tan vỡ.

Bởi vì hắn không ngừng, không ngừng đi xuống.

Khuynh Anh muốn đá hắn, tốt nhất đá hắn đau chết đi, lập tức thanh tỉnh!!!

Nhưng trong lúc loạn như vậy, hông của nàng bộ đột nhiên cạ tới một thứ kỳ quái gì đó, cứng cứng, thô thô, nóng dọ người.

Phút chốc Khuynh Anh liền an tĩnh.

Mặc dù chưa từng có kinh nghiệm về cái phương diện kia, nhưng tri thức cơ bản nàng vẫn hiểu.

“Xin, xin ngài bỏ qua, điện hạ Lam Tranh, ta là Khuynh Anh a...” Nàng bắt đầu khóc, khóc tha thiết, khóe mắt còn chảy xuống vài giọt lệ trong suốt.

Quả nhiên, hắn dừng lại một chút, không khí là một mảnh ngưng trệ trầm mặc.

Nàng tiếp tục phát lực: “Oa oa, không nên như vậy với ta... Van người...”

Sau đó có một đôi tay nóng hổi, chậm rãi lật nàng qua—— nàng rốt cuộc chống lại ánh mắt của hắn.

—— hắn đang cười.

Mang theo tà tứ, đường hoàng, điên cuồng!

Khuynh Anh hoàn toàn không biết tiết mục lê hoa đài vũ vào lúc này chỉ càng kích thích thêm hưng phấn của đối phương, nếu nàng biết, nàng cũng không mua dây buộc mình thêm một câu: “Điện hạ, không nên —— “

Khuynh Anh run rẩy.

Hắn chen thân thể vào giữa hai chân của nàng, dường như một khắc sau sẽ vọt vào.

Mà hắn vẫn đang không ngừng hôn nàng.

Trong một mảnh tán loạn, tay Lam Tranh lặng yên bò lên cổ Khuynh Anh.

Nơi tinh tế mà yếu đuối này khiến hắn đột nhiên yêu thích.

Thần trí Khuynh Anh bắt đầu bạc nhược, nàng thậm chí cho rằng, lần này, nàng sẽ thực sự bị hắn chiếm lấy.

Mà nàng, tựa hồ sẽ không hối hận.

Nàng bắt đầu đáp lại hắn.

Đáp lại nụ hôn của hắn.

Khuynh Anh rất nhanh phát hiện việc không thích hợp. Nàng bị bóp cổ đến mất tối sầm, cổ họng hoàn toàn không thể hô hấp, vô lực giãy giụa.

Trong nháy mắt, nàng nhìn thấy vô số ảo giác, tuyết trắng khắp bầu trời, vách núi tuyết vọng, dã thú truy đuổi... Trong đầu, một cô gái vẻ mặt ngán lệ, lại mỉm cười, thả người nhảy xuống... Nhưng đây không phải là nàng, đây không phải là nàng ——

“Lam... Lam Tranh...”

Nàng gian nan gọi hắn——

Đột nhiên giữa, một vùng lóe sáng!!

Ở phía sau hai người, đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, soi sáng toàn bộ hang động!! Lam Tranh dừng một chút, tay buông ra, nhưng ngay hắn quay đầu nhìn lại một cái miệng quái thú đỏ lòm nuốt lấy hắn——

Nửa giây sau, trong động vang lên tiếng thét chói tai kinh thiên động địa:
“A a a a a!!! Nửa Xu!! Người mau nhổ hắn ra cho ta!!!”

Chương 83 Ôm công chúa

Lam Tranh rốt cuộc khôi phục bình thường.

Nửa Xu hình như cực thích yêu tà âm u gì đó, lúc nuốt hắn vào bụng, nó liền hút sạch yêu khí trên người hắn. Khi bị phun ra, trong nháy mắt Lam Tranh nhìn về phía Khuynh Anh, hai tròng mắt đã khôi phục màu vàng, chỉ là... Chỉ là bởi vì trong bụng Nửa Xu còn có một chút thứ khác, buồn nôn, dính dính, ăn mòn y phục Lam Tranh không còn một mảnh, làm toàn bộ cơ thể hắn nhầy nhụa hôi thối...

Mà Lam Tranh lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

“Oa oa, Nửa Xu, người thật đáng ghét.”

Khuynh Anh vừa bịt mũi thay nước lau rửa cho Lam Tranh, vừa quở trách Nửa Xu.

Nó nhận biết đến Khuynh Anh gặp nguy hiểm, liền lập tức rời khỏi Mộc Hi đi trở về.

“Sau này không được ăn lung tung như vậy nữa!” Khuynh Anh rửa tóc Lam Tranh, lại quay đầu lại trừng liếc Nửa Xu một cái. Nửa Xu “Ngao” một tiếng qua loa cho xong, ánh mắt lại vẫn có chút hưng phấn nhìn Lam Tranh.

Nó nghĩ, nó và người kia là cùng một loại sinh vật.

Bọn họ đều hắc ám, vì thế, mới có thể mơ ước linh hồn thuần trắng như vậy, không cách nào cự tuyệt.

...

...

Lam Tranh nằm trần như nhộng, da trắng nõn, khung xương hoàn mỹ, đường cong xương quai xanh đẹp tuyệt, bụng dưới bởi vì nước nóng cọ rửa mà hơi phập phồng, mà xuống chút nữa...

Khuynh Anh xấu hổ nhắm hai mắt lại, mặc niệm “Ta không nhìn thấy, cái gì ta cũng không có thấy.” rốt cuộc mới hoàn thành quá trình làm cho không người nào không giày vò này.

Cuối cùng, nàng phải đem hấn từ bên trong thùng gỗ đi ra.

“Oa oa, sao ngài nặng vậy.”

Khuynh Anh chảy nước mắt, nắm đùi hấn đang ngâm ở trong nước, muốn dùng kiểu ôm công chúa đem hấn ra.

Tư thế như vậy thật là khó.

Khuynh Anh hít sâu một hơi, thì thào: “Không nên tỉnh lại, không nên tỉnh lại...”

“... U...”

Thế nhưng, đột nhiên có một tiếng ngâm khẽ.

Sau đó, Lam Tranh giơ ngón tay lên, đặt ở trên huyệt thái dương, nhẹ nhàng xoa xoa——

“Già Diệp... Đầu đau quá, lấy thuốc cho ta.” Hấn nhắm chặt hai tròng mắt, nhú chặt chân mày. Thuận miệng gọi một câu, lại làm cho Khuynh Anh bị kinh sợ —— nhanh buông hấn, nàng cái gì cũng không có làm, nhưng tình huống hiện tại làm cho người ta hiểu lầm, a a a a ——

Hấn phút chốc mở mắt ra.

Một đôi mắt vàng, ánh ngược ngũ quan cứng ngắc của nàng.

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng.

“Khueynh Anh?” Hồi lâu sau, hắn nói ra câu đầu tiên. Ánh mắt của hắn quá cấp thiết, quá bức người, lại quá mềm mại, quá cố chấp. Hai chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Khueynh Anh tê rần cả người.

Dường như đây mới chính là gặp lại sau li biệt. Hắn thực sự đập phá thiên sơn vạn thủy đến tìm nàng, gọi tên của nàng, ôn nhu nhìn kỹ.

Nhưng kia cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Một giây sau, bầu không khí liền thay đổi.

Ôn nhu của Lam Tranh trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, đôi mắt hắn híp lại, “Đây là có chuyện gì?”

Chương 84 Khuynh Anh, đừng đi

“Cái... cái gì cũng không có!!” Khuynh Anh xoay người muốn trốn.

“Quay lại.” Giọng của hắn không cho cự tuyệt.

“...” Nữ nhân đã vọt tới cửa động dừng bước, sau đó run rẩy lui về phía sau lui.

“Quay đầu lại.”

“...” Không dám động.

Sau đó phía sau đột nhiên truyền đến tiếng ho khan, cả người Khuynh Anh đều dựng lên, nàng cũng bất chấp mọi việc, vọt trở lại: “Ngài làm sao vậy?”

Sau đó chống lại ánh mắt của Lam Tranh.

Cười nhẹ, hắn ngược cổ, kéo tay nàng, nói: “Chúng ta đã làm?”

“Phụt —— “

“Không có làm?” Giọng điệu của Lam Tranh tựa hồ có chút tiếc hận, lại nói: “Vậy cũng tốt.”

“Cái cái cái cái cái cái gì gọi là vậy cũng tốt?!” Cũng không biết là ai cường bức ai, thiếu chút nữa nàng đã không còn sinh mệnh rồi!!

“Bởi vì mỹ vị đó hắn là nên giữa đến lúc tỉnh táo mới ném, không thể lãng phí.” Lam Tranh nhìn nàng, buồn bã nói.

“... Mới... mới không phải...”

“Mới không phải cái gì? Hay là... Lúc này kỳ thực nàng đang muốn làm? Vì thế, ta tỉnh lại không phải lúc?”

“... Không phải! Không phải! Không phải! Không phải! Tuyệt đối không phải!!” A a a a, đây là cái logic gì!

“Nàng đỏ mặt.”

“Ai cần ngài lo! Ta... ta sắp đi ra ngoài!”

“Khuyhnh Anh.” Hấn đột nhiên kêu một tiếng, tay dùng lực, liền kéo nàng đến trước mặt của hắn: “Đừng đi.”

Lam Tranh nhích lại gần, sau đó ôm nàng vào lòng. Hấn tựa cằm lên đầu nàng, ngón tay tinh tế vuốt ve mái tóc đen kịt của nàng. Trái tim Khuyhnh Anh nhảy thùng thùng thùng, rõ ràng là vực sâu lạnh lẽo, hiện tại lại giống sôi trào bốc cháy lên.

Bầu không khí kiêu diễm, trong không khí nhuộm đậm một tầng trầm mặc ái muội.

Hấn dừng một chút, rớt cuộc nói: “Nàng mặc loại đồ xấu hoắc này, ta rất mất hứng.”

“...”

Lam Tranh loay hoay cởi áo cổ quần trên người nàng, loại cổ này sờ lên rất mềm mại, cũng thật ấm áp, có thể che đậy thân thể. Nhưng nàng bọc quá kín, từ cổ đến đầu ngón chân, cả người nhìn tựa như một bù nhìn rom mập mạp, làm cho tầm mắt của hắn không thoải mái nghiêm trọng.

“Quần áo của nàng đâu?”

“... Bị rách rồi...”

“Quần áo của ta đâu?”

“... Không... không biết...”

“Ngu ngốc.” Lam Tranh đưa tay muốn cởi ‘y phục cỏ’ của nàng: “Ta chuẩn bị cho nàng một lần nữa.”

Toàn thân Khuynh Anh cứng còng, vội vã giãy giụa: “Không cần, thực sự không cần, ta... ta sợ lạnh...”

Đáng tiếc đã muộn.

Ngón tay của hắn đã linh hoạt cởi lớp cỏ quần trên cổ nàng ra, mà ở một khắc ánh mắt của hắn nhìn vào da thịt của nàng, mắt lập tức kết băng: “Ai làm?”

Khuynh Anh cứng đờ, vượt cái ót, pha trò: “Không có gì, ta bị sâu cắn, ta còn tự bắt nó ra...”

“Nàng gạt ta.” Mắt Lam Tranh sắc bén lên: “Rõ ràng là bị người cào.”

“Ta... ta...”

Hắn thành linh hung ác, bàn tay to đã phá hủy y phục cỏ trên người nàng, lộ ra một mảng lưng sưng bầm ghê người.

Như là bị gặm cắn, hoặc như là bị hôn, còn có vết máu chưa khô, loang lổ, ánh vào mắt hắn, làm cho màu sắc của con người hắn cũng trở nên khiến cho người ta sợ hãi, không khí xung quanh lại nguy hiểm, ngưng trệ.

“Không nên nhìn, ngày hôm qua ta đi săn thú, không cẩn thận bị yêu thú đánh lén, mới bị thương.”

Nửa ngày hắn không phát ra một tiếng động.

Khuynh Anh có chút chột dạ, lại nói lấy lòng: “Ngài không nên nhìn chăm chăm ta như thế, hôm nay trời lạnh, ta lạnh...”

Hắn đột nhiên ôm chặt nàng.

“Nàng gạt ta.”

Hắn mộng.

Trong mộng hắn hung hăng dần vật nàng, thân thể như tuyết trắng của nàng bày ra ở trước mắt hắn, bởi vậy hắn không ngừng cắn xé nàng, làm đau nàng, rõ ràng thấy nàng rơi lệ, lại không không muốn dừng lại chút nào.

Trong mộng, hắn kim lòng không đậu muốn phá hủy sinh mệnh nhỏ bé này, hắn đưa tay bóp cổ của nàng, muốn cứ như vậy bẻ gãy cổ nàng, giết chết nàng. Muốn dùng máu tươi nhuộm đỏ da thịt nàng, làm cho nàng giống một con búp bê sứ mẽ, ở lại thế giới của mình.

Mà bây giờ, tất cả trở thành sự thật.

Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa.

Hắn thực sự sắp giết nàng.

“Ai, ta lừa ngài chỗ nào, ngài hôn mê nhiều ngày, ta vì thu thập dược liệu cho ngài, lên núi đao xuống biển lửa, mấy vết thương này cũng là do bị té, ngài phải bồi thường cho ta đi.”

Những lời giả vờ của Khuynh Anh làm hắn đau nhói.

Hắn ôm lấy nàng. Nhặt cỏ nhung trên rơi lả tả mặt đất lên, quán nàng lại, nhưng không nói lời nào.

Hắn dường như rơi vào trầm mặc lâu dài.

Khuynh Anh rất sợ hấn phát hiện cái gì, cũng không dám lộn xộn, yên tĩnh chờ đợi.

Đến khi cửa động truyền đến tiếng ho khan xấu hổ, không biết lúc nào Mộc Hi đã trở về. Hấn đứng ở cửa động đưa lưng về phía hai người, khoát tay áo, nói: “Khuynh Anh, Nửa Xu và ta đều đói bụng.”

“A! Ta lập tức đi làm ngay!” Khuynh Anh như được đại xá, vội vã giãy giụa đứng lên.

Mộc Hi biến mất ở cửa động, Giọng điệu Lam Tranh lại có vẻ không thiện cảm: “Hấn chính là người cứu nàng?”

Khuynh Anh gật gật đầu, lại dờn chủ đề: “Không có y phục, đành dùng tạm cái này...”

“Các người ở chung một chỗ?” Bốn phía đột nhiên toát ra vị chua.

“Chỉ có một cái sơn động à...” Mắt thấy mặt của hấn càng ngày càng đen, Khuynh Anh vội vã giải thích: “Ngài nghĩ sai lệch!! Hơn nữa Mộc Hi chưa bao giờ ngủ, thông thường hấn đều ở bên ngoài...”

“Mộc Hi?” Lam Tranh giật mình, tựa hồ ở trong đầu lục lại cái tên này, phút chốc, sắc mặt của hấn chìm xuống: “... Sao có thể!”

Quyển 2 Tia nắng ban mai

Chương 85 Người có thể giữ bí mật với nàng không

Người là thần linh sinh ra do tắm rửa trong nắng sớm, một chi thần hi, ban tên Mộc Hi.

Người sẽ có được vinh quang rực rỡ, chúng sinh tín ngưỡng, độc nhất vô nhị.

Lam Tranh đổi ‘quần áo’ xong, lại linh hoạt tỉ mỉ lấy cỏ nhung quần lấy Khuynh Anh kín từ cổ đến mắt cá chân.

Mặc dù vẫn là che lấp cẩn thận, nhưng so với bộ dáng mập mạp trước kia thì hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Lam Tranh kéo tay nàng qua, sau đó dẫn nàng ra.

Chỗ cửa động, Mộc Hi đang cầm một cái đùi nai lắc lư trước mặt Nửa Xu, mèo con tay ngẩn chân ngẩn, thân thể mũm mĩm, làm sao cũng cướp không được, cuối cùng xù lông, toàn thân run lên, thoáng cái hóa thành ác thú, mở to miệng rộng, táp về phía Mộc Hi.

“Hình ảnh này thật quen thuộc.” Lam Tranh buồn bã nói.

Khuynh Anh giống như gà mắc tóc, vội vã la Nửa Xu, làm cho nó biến trở về hình dạng mèo con.

Mộc Hi đi đến, ánh mắt cười như không cười nhìn Lam Tranh và Khuynh Anh đang nắm tay nhau, chậm rãi nói: “Khuynh Anh, người thực sự là thay đổi không ít.”

“Nàng vốn chính là bộ dáng này.” Lam Tranh rất tự nhiên nói tiếp: “Người tên là Mộc Hi?”

“Nếu như người biết ta.” Mộc Hi nhướn mày lên, tóc bạc tung bay, mặt dưới ánh trăng còn có vẻ sứt mẻ.

Lam Tranh mím môi nhìn hắn, dường như đang xác nhận.

Cuối cùng, hắn thản nhiên nói: “Không.”

Mộc Hi đột nhiên cũng cười, nhìn về phía Khuynh Anh: “Ta thật đói, Nửa Xu cũng đói, vị công tử này nhất định cũng đói, người nhanh đi làm cơm.”

Lam Tranh buông lỏng tay, ngẫm đồng ý.

Nửa Xu lập tức nhảy nhót dắt Khuynh Anh chạy xa.

Mộc Hi mới khoanh tay đứng nhìn Lam Tranh, vừa cười vừa nói: “Nàng rất nghe lời người nói.”

“Bởi vì nàng là người của ta.”

Mộc Hi cười, “Ta cảm thấy người tựa hồ có chuyện nói với ta?”

“Ta muốn cùng người nói chuyện một chút.” Lam Tranh chậm rãi nói: “Sau đó, người có thể giữ bí mật với nàng không?”

Lúc này, thần đô Phương Đông.

Toàn Cơ ôm vai, làm như không thấy cung tỳ thần quan quý thành một đám.

Đã qua nửa tháng. Lam Tranh cùng Khuynh Anh vẫn không có tin tức.

Phụ hoàng và mẫu hậu đã triệu tập trưởng lão thương nghị việc này, nhưng Vực sâu U Minh cũng không phải có thể tùy tiện ra vào, đi vào dễ, nhưng hi vọng đi ra cực kỳ nhỏ. Trong lúc nhất thời, căn bản chọn không ra chiến sĩ có đủ năng lực đi cứu viện. Huống hồ, hôn lễ của mình sắp tới, tam đại thần đô sẽ rất quan tâm đến tình hình ở đây, nếu việc Lam Tranh tiến vào Vực sâu U Minh bị truyền ra, sẽ chỉ làm người ta càng thêm tin tưởng hắn là kẻ phản bội.

Có quá nhiều bất lợi, làm cho Toàn Cơ càng nghĩ càng phát điên.

“Công chúa điện hạ, thời gian đã đến.” Thần thị Hoàn Lan ở cửa khế nói. Mặc dù cách rất xa, vẫn có thể nghe được lo lắng trong giọng nói.

Người chờ ngoài cửa, đều là cung tỳ thần quan đến từ với thần đô Phương Bắc, lúc này đến đây, là tới đón tiếp công chúa đợi gả vào ở đoàn đặc phái viên, tắm rửa nước phương bắc, làm cho thân tâm tinh khiết, năm ngày sau, bắt đầu đưa lên kiệu hoa, cáo biệt thành phương Đông.

“Nói cho bọn họ biết, ta không rảnh, làm cho bọn họ đều bỏ trở về cho ta.” Toàn Cơ nhíu mày, bức bối quay đầu đi chỗ khác, tĩnh tâm trầm tư chỉ chốc lát, cuối cùng quyết định đi tìm Trường Minh.

Mấy ngày nay hắn nôn nóng nhất định không ít hơn nàng.

Nàng đã phát hiện Khuynh Anh không giống người thường, xem xét thái độ của Lam Tranh, đệ đệ nàng nhất định cũng biết không ít.

Mà nàng ở một lần kia trị liệu cho Khuynh Anh, cũng đã phát hiện kỳ quái.

Trong linh hồn Khuynh Anh, ẩn chứa một phần sức mạnh không thuộc về nàng, sức mạnh kia muốn xâm chiếm ký ức Khuynh Anh. Nó tràn đầy bất an, sợ hãi, thù hận, là máu đỏ bén nhọn, hỗn loạn ở nơi màu sắc thuần trắng, có vẻ gai mắt.

Mà phần sức mạnh này, nàng biết.

Đó là Yên Tự.

Cô gái bị người ta tận mắt chứng thực từ trên vách đá nhảy xuống, hồn phi phách tán.

Nàng cũng là nữ nhân ca ca Trường Minh yêu thật sâu, trong ký ức, nàng cười tươi như hoa, luôn luôn có thể làm cho Trường Minh mở miệng mỉm cười.

Nhưng nàng hiện tại đã không giống.

Nàng đã không phải là Yên Tự.

Toàn Cơ cũng không rõ ràng lắm Yên Tự vì sao phải chuyển sức mạnh tồn tại vào trong thân thể một người phạm, mà người phạm này lại được gọi lên thần giới. Sự tình trùng hợp như vậy cũng không đơn giản, nàng vốn muốn áp chế sức mạnh kia xuống, cho nên nàng bảo Khuynh Anh theo mình tu hành, do đó từng chút từng chút hóa giải sức mạnh của Yên Tự, đáng tiếc, đáng tiếc... Thời gian không đủ...

Chương 86 Công chúa của ta

Toàn Cơ mím môi, sắc mặt nặng nề.

Việc này đã không chỉ là chuyện cá nhân của Khuynh Anh, nếu là kéo dài, sẽ hại đến toàn bộ thần đô Phương Đông.

Trường Minh là thái tử, hấn trầm ổn, bình tĩnh, là người thích hợp nhất làm thần đế tiếp theo, nhưng hấn cũng có nhược điểm, đó là Yên Tự. Yên Tự chết, hấn trở nên lạnh lùng vô tình, căn cơ thần đô Phương Đông không thể dao động. Nhưng nếu Yên Tự sống, không, coi như là có nửa phần khả năng làm cho Yên Tự sống lại, hấn cũng sẽ bởi vậy mà rối loạn tâm thần.

Thời gian thay đổi Kỷ nguyên càng ngày càng gần, là ai muốn làm ra động tĩnh lớn như vậy?

... Chẳng lẽ là kế hoạch của tộc Tu La?

Toàn Cơ nhíu mày, nàng đã không cách nào yên lặng.

Nếu Lam Tranh chưa có trở về, mình xuất giá, thần đô Phương Đông chỉ còn lại một mình Trường Minh. Không giải quyết chuyện Yên Tự, nàng thế nào cũng không an tâm.

“Công chúa điện hạ, thần đế bệ hạ lại phái người đến thúc giục, tân nương đợi gã nếu là làm canh giờ, là điềm rất xấu...” Hoàn Lan ở ngoài cửa lo lắng quỳ xuống đất, công chúa điện hạ tự giam mình ở trong phòng đã ba ngày. Vài ngày trước, điện hạ đột nhiên tuyên bố cự tuyệt thông gia, thần đế bệ hạ cũng chỉ cho là nàng lại náo loạn, cũng không quản, chỉ phái thần binh thần tướng coi chừng ở ngoài cửa.

Qua chuyện Điện hạ Lam Tranh, thần hậu tự mình hạ kết giới, công chúa điện hạ đã không thể tùy tiện ra ngoài.

“Nói cho bọn họ biết, bọn họ cút hết đi!!!” Toàn Cơ tức giận. Nàng sẽ không gả.

Trong lòng có một giọng nói, không ngừng nhúc nhích, nói cho nàng, nàng không thể gả.

Nàng không thể rời khỏi nhà mình, cũng không thể buông đệ đệ ở trong vực sâu.

Dường như đi lần này, nàng sẽ không về được.

“Công chúa điên hạ...” Ngoài cửa, lại một lần nữa truyền đến tiếng của Hoàn Lan cầu xin.

Toàn Cơ đang muốn phát tay hạ kết giới, cách trở tất cả những âm thanh gây phiền lòng, cửa bị gõ, sau đó truyền đến một giọng nữ thiên kiều bá mị: “Toàn Cơ tỷ tỷ, có thể mở cửa hay không, tiểu muội có việc muốn nói.”

Là Lê Thiên Thường.

Toàn Cơ chậm rãi dừng tay lại.

Sau đó, nàng lộ ra một nụ cười lạnh. Lê Thiên Thường, nữ nhân ác độc này.

Khuynh Anh mất tích, Lam Tranh bị hãm hại, làm sao không liên quan đến ả. Nhưng ả làm việc không để lại dấu vết, tìm không được một chứng cứ.

Nàng cuối cùng là đánh giá thấp sự điên cuồng của ả. Nữ nhân đem Trường Minh như mạng này, chưa bao giờ dừng máu đổ kị.

“Toàn Cơ tỷ tỷ, mở cửa dùm được chứ...” Giọng ả oanh oanh yến yến mang theo vẻ nhu nhược, nhưng ai có thể đoán được, lòng ả so với rắn rết

còn khó phòng bị hơn.

Toàn Cơ cuối cùng cười lạnh một tiếng.

Người của thần đô Phương Đông đều biết, hậu quả chọc giận nàng.

Mà lại có người muốn đưa tới cửa, nàng há có thể không thu.

‘Két’ một tiếng.

Cửa mở.

Lê Thiên Thường mặc một thân áo đỏ, tay áo thêu mẫu đơn nở rộ, trang dung tinh xảo, tư thái yếu điệu. Nàng dịu dàng mở miệng: “Toàn Cơ tử tử, ta biết ngài vì Điện hạ Lam Tranh mà thương tâm khổ sở, nhưng cổ kiêu tân nương đã chờ ở bên ngoài, ngài nếu bởi vậy mà không lấy chồng, làm cho Điện hạ Lam Tranh biết được, nhất định sẽ lo lắng.”

“Hắn cao hứng còn không kịp, đệ đệ của ta, ta hiểu rõ nhất.” Toàn Cơ cười nhàn nhạt: “Người quá lo lắng.”

Lê Thiên Thường lại mỉm cười: “Hôm nay lúc đến, thần hậu điện hạ ngàn căn vạn dặn ta nhất định phải hầu hạ tốt tử tử, ta đương nhiên là vạn phần bằng lòng. Mà con dân thần đô Phương Bắc đều tha thiết mong mỗi ngài đến, đại sự này quan hệ đến hai đại thần đô, kính xin ngài nghĩ lại.”

Toàn Cơ nhìn nàng, khóe môi không còn cười lạnh.

Vốn là muốn dẫn vật nữ nhân này.

Nhưng vừa nhìn thấy mặt của ả, Toàn Cơ lại nhất thời cảm thấy sống không có ý nghĩa.

Nếu mình nhịn không được, làm cho ả chết ở thần đô Phương Đông, thực sự sẽ gây lên chiến tranh.

“Người cút đi, ta sẽ không gả.” Toàn Cơ đưa ánh mắt nhìn hướng khác: “Người làm gì trong lòng người rõ ràng, phạm vào bao nhiêu tội nghiệt, một ngày nào đó, đều sẽ báo ứng đến trên đầu của người.”

Sắc mặt Lê Thiên Thường nhất thời trắng bệck, nhưng lại rất nhanh khôi phục: “Tỷ tỷ nói đùa rồi, muội muội nghe không hiểu...”

—— “Bốp!”

Một cái bạt tai nặng nề.

Toàn Cơ đột nhiên đi tới trước mặt ả, tay trái kéo cổ áo của ả, tay phải tát tiếp.

“Bốp bốp bốp!”

Tiếng vang liên tục bảy tám lần, thẳng đến khi Lê Thiên Thường bị đánh lệch mặt sang một bên, nửa gương mặt toàn bộ sưng đỏ, Toàn Cơ mới cười lạnh: “Đây chỉ là giáo huấn người, muốn dương oai ở trên địa bàn thần đô Phương Đông của ta, cũng phải xem người có thực lực hay không.”

Nàng lạnh lùng nghiêm mặt, một tay cầm lấy Lê Thiên Thường, đá ra ngoài cửa.

Cung tỳ thần quan đều bị dọa, Toàn Cơ trên cao nhìn xuống nữ nhân bị đánh đến sưng sò, nói: “Ca ta hận nhất tiểu nhân, nhưng người đến tiểu nhân cũng không bằng, người nói, hấn sẽ để ý người à? Trừ khi trời sập xuống!”

Lê Thiên Thường quay lại nhìn nàng, trong mắt rớt cuộc tràn đầy hung ác, ả che mặt mình, tức giận đến phát run: “Người, người...”

Mà đúng lúc này.

Có một nam tử từ bên ngoài chậm rãi đi đến.

Hắn đột ngột xông vào chiến trường tràn ngập hỏa diễm này, đột ngột xông vào trong tầm mắt Toàn Cơ.

Làn da trắng giống như tuyết, trong sáng giống phiến băng mỏng. Bởi vì hắn đến, có hoa tuyết không ngừng bay xuống, nhưng cũng không lạnh lẽo, chỉ càng ấm áp.

Lê Thiên Thường cũng quay đầu nhìn lại, lại ở một khắc kia kinh ngạc thét chói tai: “Ca ca?!!”

Ca ca của công chúa Phương Bắc, trên đời này chỉ có một người —— đế vương phương Bắc, Lê Thiên Tuế ——!!!

Nhất thời, tầm mắt mọi người đều tập trung vào trên người nam tử kia.

Con người Toàn Cơ như lửa, ánh mắt lợi hại.

Mà hắn cứ một đường mà đến như vậy. Không nhanh không chậm.

Hoa tuyết bay càng nhiều, làm cho người ta nghĩ lầm mùa đông sớm đến.

Nhưng khóe môi nam tử hơi cong lên, dường như làm cho băng thiên tuyết địa đều hòa tan.

Cuối cùng.

Hắn ngừng lại ở trước mặt Toàn Cơ.

Sau đó, hắn kéo tay nàng, hôn mu bàn tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Đây là kinh hỉ ta đưa tới, công chúa của ta... Ta tới đón nàng về nhà.”

Chương 87 Ngài rất đáng ghét

Tay Toàn Cơ cứng đờ, ngón tay đối phương lạnh như tuyết, dường như muốn đông ngọn lửa đỏ của nàng lại. Trong con ngươi nàng chợt lóe lên, sau đó đổi thành một mảnh băng lạnh, hung hăng hất tay hắn: “Cái này sợ rằng chỉ là kinh sợ, bệ hạ phương bắc, ngài đại giá quang lâm, kinh sợ. Thần đế rời khỏi Thần cung, đó chính là khiến con dân của ngài rơi vào nguy nan, ta cũng không nguyện gánh tội nghiệt như vậy.”

“Không, đây chỉ là ta dùng tuyết làm thức thần, chân nguyên của ta vẫn ở lại trong thành Vĩnh Xán của Bắc quốc.” Lê Thiên Tuế cười ôn nhu, “Toàn nhi không cần lo lắng, đạo lý này ta tất nhiên là hiểu, trời Bắc quốc cũng là trời của nàng, ta sẽ bảo vệ tốt nó, cho nàng một đời yên vui.”

“Ngài rất đáng ghét.” Toàn Cơ nhú mày trừng hắn.

Lê Thiên Thường lại thiếu kiên nhẫn, hai mắt ả rung rung, dùng tay che hơi má, chạy đến bên người Lê Thiên Tuế, khóc lớn: “Ca ca!! Ca xem giọng điệu Công chúa Toàn Cơ kia, nàng há có thể bôi nhọ ca ca?! Còn... còn có mặt của muội... Nàng, nàng...”

Lê Thiên Tuế nghiêng đầu chậm rãi nhìn nàng một cái.

Lê Thiên Thường lập tức dừng khóc, toàn thân run rẩy, cúi đầu âm thầm nghẹn ngào, không dám nói một câu nào nữa.

Toàn Cơ nhú mày, đây là vỏ quýt dày có móng tay nhọn đi?

“Toàn nhi, Thiên Thường ở đây nhất định là gây không ít phiền phức, ta thay nó xin lỗi nàng.”

“Ả gây rất nhiều phiền phức, phiền toái đếm không hết.” Toàn Cơ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Xin lỗi... Toàn nhi, ta vô phương quản giáo, khiến nàng khó chịu.” Lê Thiên Tuế lại nắm tay Toàn Cơ bàn, Toàn Cơ dùng sức hất nữa, nhưng hắn kiên quyết không bỏ ra.

“Ngài buông ra! Còn nữa, đừng gọi tên ta buồn nôn như vậy!” Trong tay Toàn Cơ tụ tập một chùm ánh sáng đỏ, lại đột nhiên bị dập tắt.

Trong lòng nàng cả kinh, pháp thuật của mình lại bị áp chế!!

“Toàn nhi, nàng và ta là vợ chồng.” Tay hắn nắm chặt hơn, thậm chí đột nhiên dùng lực, kéo nàng đến gần hơn: “Không nên “

Bọn họ đứng chung một chỗ, mặt của nàng cơ hồ đã chạm sát vào lồng ngực của hắn, nhưng nàng lạnh lùng, nàng chống cự, nàng xa cách, bọn họ không hợp nhau.

“Ngài đã tới, ta cũng nhân tiện nói cho ngài, thân ta có tật, sợ rằng không xứng với bề hạ ngài.” Nàng buông tha việc chống cự. sức mạnh của thần đế một phương, há là nàng có thể nói không. Nhưng nàng vẫn cười cao ngạo như cũ, mặt xoay sang một bên, tầm mắt nhìn ra phương xa hóa thành băng lạnh.

“Toàn nhi, ta muốn chỉ là nàng.”

“Chẳng lẽ Bắc quốc muốn một thần hậu vĩnh viễn không có con nối dõi?!”

“Mạch tượng của Toàn nhi bình ổn, đêm tân hôn, ta chắc chắn sẽ cho nàng mang thai con của chúng ta.”

Mặt Toàn Cơ trắng bạch, không ngờ hắn không biết xấu hổ như thế, phần nộ của mình đều bị hắn hóa mềm, không khỏi nổi trận lôi đình, nàng dùng sức đá hắn một cước, cả giận nói: “Ta thích nữ nhân!!”

“Toàn Cơ, đừng hồ nháo.”

Đột nhiên, trên bầu trời có thần thú kỳ lân đáp xuống, Trường Minh ngồi trong đại kiệu, phía sau là rất đông thần quan.

Nghênh tiếp long trọng như vậy không vì ai khác, chỉ vì thần đế phương bắc đột nhiên giá lâm, dù cho chỉ là một thức thần, cũng không chậm trễ được.

Chương 88 Một lời đã định

Thần đế Phương bắc vì Toàn Cơ mà đến, là sự tình không có ai nghĩ đến.

Lê Thiên Tuế kế vị mới hai trăm năm, là một vị đế vương vô cùng trẻ tuổi. Dung nhan tuấn mỹ như tuyết sắc điêu khắc của hắn làm cho tâm của vô số hoàng nữ quý tộc đại loạn, đến mấy năm trước, hắn rút cuộc tuyên bố hôn kỳ của mình —— hắn gửi sính lễ đến phía thần đô Phương Đông, là muốn kết hôn với nữ thần làm cho người ta đau đầu nhất thần giới – Toàn Cơ.

Thần đế phương đông cho phép việc hôn nhân này —— nhưng Toàn Cơ không có đồng ý.

Vì thế, chuyện này náo loạn, Toàn Cơ vì kháng hôn mà làm ra vô số chuyện ác kinh thiên động địa, về sau thần hậu tận tình khuyên bảo, rút cuộc khuyên được nàng đồng ý.

Nhưng bây giờ hai đại thần đô sắp làm thông gia tới nơi, nàng lại đột nhiên mặc kệ!! Bất đắc dĩ, khi thần đế ra quyết định, dù cho trối lại, cũng phải áp tải nàng lên kiệu hoa, thì Lê Thiên Tuế lại đột nhiên xuất hiện ——

“Toàn Cơ, không được vô lễ với bệ hạ.” Trường Minh đi lên phía trước, phong thái vẫn phi phạm.

“Ta cũng xem như là cải trang vi hành, Trường Minh không cần giữ lễ tiết.” Lê Thiên Tuế vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Hai trăm năm trước, ngài và ta là huynh đệ, bây giờ cũng thế, chờ ngài kế vị, khai sáng tân kỷ nguyên của điện Trường Sinh, ta sẽ dẫn Toàn nhi, còn có hoàng trưởng tử sắp sinh của Bắc quốc ta, tự mình dâng lễ vật cho ngài.”

Trường Minh hơi sững sờ, Toàn Cơ lại tức giận tái mặt.

Lê Thiên Tuế này rất mang thù! Hắn vẫn tiếp tục trả thù không buông tha

cho nàng!

Nàng đang muốn phát hỏa, nhưng Lê Thiên Tuế lại chậm rãi nói: “Hôn sự của Toàn nhi và ta, đã làm cho ngài phí sức, mấy ngày nay, vài việc đại sự của Thần đô Phương Đông, ta cũng nghe thấy...” Hắn dừng một chút, môi mỏng như tuyết: “Về Lam Tranh, có lẽ ta có phương pháp cứu hắn.”

Toàn Cơ tức thì nhìn hắn, Lê Thiên Tuế mỉm cười, được một tác lại muốn tiến một thước, cầm hai tay nàng, nói: “Tâm Toàn nhi đang rối bời, mới không muốn vào ở nơi của đặc phái viên, ta hiểu rõ.”

“ ... ”

“Toàn nhi không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, chuyển dời doanh địa đặc phái viên đóng quân đến ngoài điện Toàn Cơ này, ta cũng tiện mỗi ngày thấy nàng.” Lê Thiên Tuế mỉm cười nhìn nàng, dường như tụ tập hoa đẹp nhất thế gian, “Không nên tùy hứng, cũng không dùng bất luận lý do gì cự tuyệt ta, được không?”

Móng tay Toàn Cơ lặng yên khảm vào trong thịt của mình, sau đó cười: “Đó là tự nhiên, bệ hạ ngài muốn như thế, ta cũng ngăn không được, nếu muốn ta gả, ta không đòi kim đan ngọc lộ, không đòi trân bảo hiếm có, ta chỉ muốn một cái mạng của đệ đệ ta, nếu ở trước đông chí hắn xuất hiện ở trước mặt của ta, ta liền lập tức theo ngài lên kiệu hoa, từ đó, làm hôn Bắc quốc, làm quý Bắc quốc——”

“Được.” Lê Thiên Tuế nhẹ nhàng cắt ngang lời nàng, như là sợ nàng tiếp tục nói ra những lời độc địa. Hắn chỉ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nhìn nàng: “Một lời đã định.”

Khuynh Anh vừa làm cơm xong, hai nam nhân rõ ràng cũng đã tiêu trừ địch ý, trò chuyện với nhau thật vui.

Thế cho nên, khi Lam Tranh mở miệng muốn một ‘gian phòng’ riêng, Mộc Hi không chút do dự bung móng vuốt, đào thêm một cái hầm mới, còn dùng một tảng đá lớn chẻ thành giường.

Nàng cũng bắt đầu hoài nghi kiếp trước hẳn nhất định chính là con chuột chũi.

Khuynh Anh bện thêm một tầng cỏ nhung đặt trên giường. Đến khi làm xong, vừa quay đầu lại, phát hiện Lam Tranh đã dựa vào tường nhìn nàng hồi lâu.

“Ngài... ngài sao không lên tiếng!” Khuynh Anh không tự chủ lui về sau.

“Bởi vì ta đang nhìn nàng.” Lam Tranh mím môi cười yếu ớt, đi về phía trước, “Nhìn không ra, nàng rất dễ bụng đói với tân phòng của chúng ta.”

“Tân... tân phòng?”

“Mộc Hi không nói cho nàng biết sao, từ hôm nay trở đi, nàng và ta cùng nhau ở nơi này.”

“A!”

Bịch.

Khuynh Anh không thể lui được nữa, dán lên tường, Lam Tranh dùng hai cánh tay chặn ở hai bên thân nàng, nói: “Nàng đỏ mặt.”

Khuynh Anh khấn trương, nói năng lộn xộn.

Hắn cúi người, trán để lên trán nàng, hơi thở yếu ớt phun ở trên mặt nàng: “Thì ra, nàng đã chờ mong?”

“Mới... Mới không phải...” Tim nàng cũng đã đập như sấm.

Hắn cong khoe môi, sau đó nhẹ nhàng hôn chóp mũi của nàng, lại gõ đầu của nàng, dắt nàng ngồi xuống bên giường: “Lừa nàng thôi, ngu ngốc.”

“A?”

“Đây là phòng của nàng, ta sẽ cùng Mộc Hi đi ra ngoài tìm kiếm lối ra.”

Khuynh Anh sửng sốt.

Lam Tranh nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Thế nhưng, có lẽ ta sẽ không về lại thần giới, mà nàng... Ta sẽ tận lực đem nàng về thế gian...”

Chương 89 Nàng muốn ta và nàng cùng nhau

“Ngài thật đưa ta về nhà?” Đáy mắt Khuynh Anh tràn đầy kinh hãi: “Ngài không trở về thần giới, vậy ngài cũng đi cùng ta hả?”

Con người Lam Tranh không dấu vết âm đạm, lại cúi người cười nói: “Khuynh Anh, nàng muốn ta và nàng cùng nhau?”

Khuynh Anh lại đỏ mặt.

Từ sau một ngày kia, hễ nàng thấy Lam Tranh thì tim sẽ đập rộn lên, trước đây hận chết khuôn mặt tuần tú này, hận không thể dùng chân đạp hai cái, nhưng hôm nay cũng đã biến thành cảm xúc khác. Hồi tưởng lại, mỗi tình đầu này tới cũng không đột nhiên, ở đám mây bị đoạt đi nụ hôn đầu tiên, ở trong nguyệt hồ bị chiếm tiện nghi, sau đó vào ở điện Thiên Xu, cùng hắn ở trong một mảnh trời đất.

Nàng bị giam ở vực sâu, dùng hi vọng yếu đuối duy trì bình tĩnh, nàng cho là mình đã bị bỏ quên, sự tồn tại quá nhỏ bé ở thần giới làm cho nàng không có cảm giác an toàn.

Nhưng nam nhân này vẫn tới, cứ nhiên tự mình mạo hiểm tới. Một đôi đồng tử của hắn đỏ như lửa hồng thiêu đốt mọi thứ, cuộn cuộn ở trong tuyết!

“Nàng làm cái gì mà đột nhiên lại giống muốn khóc vậy.” Lam Tranh nhíu mày, “Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, hoàng tử nói một chút cũng không sai, nói trở mặt liền trở mặt. Nè, ánh mắt nàng chớ nhíu, càng nhíu càng xấu, còn miệng nàng nữa, mím lại hết như bà già tám mươi.”

“...” Được rồi, mới vừa cảm động cứ như vậy bị hủy.

Khuynh Anh trừng mắt hắn, nói: “Ta muốn ngài và ta cùng nhau trở về.”

“Nàng làm gì nói nghiêng răng nghiêng lợi như thế, ta không có ép buộc nàng.”

“...” Được rồi, dùng hết can đảm mới nói ra được lời như vậy mà lại bị bẻ cong.

Khuynh Anh đang nghĩ bất cứ giá nào cũng phải nói cho hắn biết, đáp án ngay ấy của nàng, thật ra là...

Lam Tranh đã đứng lên, vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Sắc trời không còn sớm, nàng mau nghỉ ngơi.”

“A?”

“A cái gì mà a, mấy ngày không gặp, nàng thực sự là thay đổi đến choáng váng.”

“...”

Khóe môi hắn hàm chứa nụ cười thản nhiên, ngón tay rời khỏi mái tóc đen của nàng, lại dường như mang đi tất cả ấm áp. Hắn xoay người đi đến cửa động, đi rất nhanh, dường như nơi này có mãnh thú, hắn không cách nào chống đỡ.

Khuynh Anh ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy mặt hắn tái nhợt.

“Chờ một chút, vết thương của ngài còn chưa có khỏi... Mấy ngày nay ngài nên nghỉ ngơi thật tốt, rồi chúng ta cùng nhau nữa đi tìm, được không?” Khi nàng còn chưa kịp phản ứng trước, không ngờ tự nàng thốt ra những lời này, mà tay nàng, không ngờ lại kéo góc áo của hắn.

Lam Tranh ngẩn ra, nghiêng mặt đi, quay đầu lại, cười như không cười nhìn nàng: “Khuynh Anh, nàng đây là đang kêu ta ở lại sao? Cô nam quả nữ, ở chung một phòng? Nhưng ta là một nam nhân bình thường nha.”

“Ừ, ở lại.” Hai má đỏ ửng hơn cả ráng chiều, nhưng nàng lại cuống quýt giải thích: “Chỉ là ở lại, không... không làm những chuyện khác... Ngài... thân thể ngài bây giờ không thích hợp làm cái kia... Không đúng không đúng, ta là nói, ngài hôm nay ngủ ở đây, bên ngoài quá lạnh, ở đây ta đã trải nệm cỏ, cũng bày kết giới...”

Hắn rũ mi mắt xuống, nhưng con ngươi cũng đã cuộn trào mãnh liệt.

Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, đi tới bên giường, đặt nàng xuống.

“Ngủ.” Sau đó, hắn cũng nằm ở bên cạnh, nghiêng thân thể, vòng qua hông của nàng.

“Ngủ... ngủ... ngủ... ngủ một chút?” Toàn thân Khuynh Anh cứng ngắc, Lam Tranh vùng tay lên, ngọn lửa đỏ cháy ở góc phòng tắt đi, trong sơn động biến thành một mảnh đen kịt.

“Nàng không phải kêu ta ở lại?” Trong bóng tối, hắn dường như đang cười khẽ.

Khuynh Anh thấy không rõ mặt của hắn, nhưng cũng âm thầm vui mừng, hắn không thấy gò má đã đỏ thắm của mình.

“Ngủ không được à? Vậy ta sẽ cùng nàng làm những chuyện khác.” Hắn phả hơi thở lên làn da nàng.

Khuynh Anh cuống quýt nhắm hai mắt lại, làm bộ đã ngủ.

Trong bóng tối.

Lam Tranh nhìn chăm chăm nàng, mắt thần tộc có thể nhìn thấy mọi thứ trong bóng tối, nét mặt của nàng bị hắn thu hết vào đáy mắt, làm cho hắn không khỏi mỉm cười.

“Khuynh Anh.” Hắn nhỏ giọng gọi nàng.

“... Hả?” Nàng tận lực làm cho giọng biếng nhác đi, dường như thực sự đang ngủ.

Hắn ngẩng đầu, hạ xuống một cái hôn sâu lên môi của nàng: “Chúc ngủ ngon.”

Khuynh Anh đỏ mặt, nói: “... Chúc ngủ ngon.”

...

...

Cũng không biết qua bao lâu.

Lam Tranh chậm rãi ngồi dậy.

Thấy nàng ngủ say, cơn ho đè nén của hắn rốt cuộc không cách nào nhịn được, hắn lặng yên đứng dậy, đi tới ngoài động, cơ hồ ho ra máu toàn thân.

“Người thật không có gì?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Nghe thấy động tĩnh, Lam Tranh ngẩng đầu lên, con ngươi vốn trong trẻo sắc giờ đang biến hóa đỏ vàng pha lẫn.

Mộc Hi dừng bước, thời gian này, tâm trí của hắn đang không ngừng đấu tranh, thời gian này, tâm tình của hắn không ổn định, tùy thời đều có khả năng bị phần sức mạnh ma quái đó cắn nuốt. Bóng tối cùng ánh sáng, trong thân thể của hắn tràn ngập hai thái cực, mà cũng bởi vậy, càng đại hơn.

“Nếu như luyện tiếu, cũng đừng cố ép mình như vậy.” Mộc Hi xoay người, để lại yên tĩnh cho hắn, sau đó nói: “Nếu khỏe rồi, đi ra đỉnh núi tìm ta.”

Lam Tranh hít một hơi thật sâu, lại ho như thủy triều vọt tới, gò má tái

nhợt hiện lên một loại màu đỏ bệnh tật, thống khổ.

Mà buổi tối này, Khuynh Anh ngủ say, nhưng nàng lại ngủ rất bất an, chân mày thỉnh thoảng nhăn lại, dường như mơ thấy ác mộng làm cho người ta kinh sợ. Tay nàng vô ý thức lục lọi ở bên giường, nhưng cái gì cũng không có. Nàng vô ý thức co lại, giống một đứa nhỏ bị vứt bỏ.

Chương 90

Ngày hôm sau.

Khuynh Anh tỉnh lại, trong cơn động vẫn đen kịt, chuyện thứ nhất nàng làm là sờ sờ bên cạnh, đến khi ngón tay va chạm vào một thân thể nam nhân, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vẫn còn ở đây, không có rời khỏi.

“... Nàng đang sờ cái gì?” Giọng của Lam Tranh đột nhiên vang lên.

Cùng lúc đó, nên trong cơn động chiều lần nữa, Khuynh Anh mở đôi mắt, cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

Lam Tranh dừng một chút, nhẹ nhàng nói: “Khuynh Anh, tay nàng sờ đau ta.”

Khuynh Anh mới giật mình phát hiện móng vuốt mình còn dán trên ngực đối phương, bởi vì khẩn trương mà không tự chủ siết một cái, cái tư thế này, vô cùng ái muội.

Nàng lập tức rút trở về, “A, xin lỗi...”

“Khuynh Anh, ta đói bụng, đói đến không nhúc nhích được.” Hắn hơi nghiêng thân thể, hơi có chút làm nũng: “Hiện tại mới biết được, ăn là một chuyện rất thú vị.”

“Vậy ta lập tức đi làm.” Khuynh Anh lập tức ngồi dậy.

“Chờ một chút.” Hắn nắm lấy tay nàng, lôi kéo nàng xuống: “Nàng còn quên làm một chuyện.”

Khuynh Anh không rõ, Lam Tranh đã vươn cái tay còn lại, ôm lấy cái ót nàng, ấn đầu của nàng đến trước mặt của mình, môi chạm lên, đầu lưỡi cuốn vào, hôn làm cho người ta hít thở không thông.

Hồi lâu sau.

Hai đôi môi tách ra, Lam Tranh lại nhẹ nhàng hôn một cái, mới thả nàng. Nhìn về mặt Khuynh Anh đỏ bừng, tâm tình của hắn cũng trở nên sung sướng: “Nam nữ yêu đương đều muốn làm như vậy, ta có đọc qua tư liệu của thế gian.”

...”Người phạm tiến hành tình yêu như thế nào?... nắm tay trước? Sau đó hôn... Nàng ngốc như vậy, khẳng định không có người muốn, ta cười nàng là được.”

Hắn vẫn nhớ!

Khuynh Anh ngây ra nhìn hắn, Lam Tranh lại cười chỉ chỉ bên ngoài: “Ngu ngốc, đi làm cơm, chừng nào xong thì đến gọi ta, ta muốn ngủ thêm một chút.”

Nàng nhảy đi như bị phỏng.

Lam Tranh nhìn bóng lưng của nàng, che miệng lặng lẽ ho khan một tiếng. Buổi sáng thật vất vả trở về gấp, là vì để cho nàng mở mắt ra là có thể nhìn thấy hắn.

Buổi sáng hôn chúc may mắn, buổi tối hôn chúc ngủ ngon, dùng nụ hôn tăng tình cảm, mà không phải nóng lòng cầu thành. Thỉnh thoảng tặng một ít quà, nhớ kỹ tất cả sở thích của đối phương, vì đối phương thay đổi của tính xấu của mình... Nói chung đủ loại lý thuyết, hắn đã xem qua. Không giống với hôn nhân cao cao tại thượng của hoàng thất, tình yêu như vậy rất thú vị.

Chỉ là...

Ngày như vậy không biết còn có bao lâu.

Lam Tranh nhắm nghiền hai mắt, có ánh sáng đỏ rực chọt lóe ở trong mắt rồi biến mất.

Chương 91 Nói chuyện

Vùng cực Đông đỏ lửa.

Lửa ở đây, đều là lửa địa ngục, một khi bị đốt, sẽ vạn kiếp bất phục! Nhưng nó lại cực đẹp, đỏ rực một dòng suối máu! Ở đây dường như có một bảo tàng khổng lồ, chưa bị khai khẩn, kẻ muốn chinh phục này vùng đất này, thần tộc không thiếu, Tu La cũng không hiếm.

Nhưng khả năng đi ra lại rất ít. Ít đến nỗi Mộc Hi cũng bắt đầu quên, suốt năm cô độc một mình đã thành thói quen.

Hắn chỉ không ngừng tìm kiếm một người, lâu đến nỗi quên thân phận của mình, quên năm tháng của mình, quên người tìm kiếm đến tột cùng là ai.

Nếu không phải trên người còn mang theo một khối ngọc bội có khắc chữ “Mộc Hi”, hắn nhất định cũng sẽ quên tên của mình.

Thẳng đến ngày đó.

Dưới ánh trăng.

...

...“Ta có chuyện muốn nói cùng ngươi một chút.” Hoàng tử thần tộc kia đứng ở bên người hắn, chậm rãi nói: “Sau đó, ngươi có thể giữ bí mật với nàng được không?”

“Nếu đáng giá, có thể.”

“Ta cũng không phải là thần tộc thuần chủng, ngươi hẳn là đã biết.” Lam Tranh cúi đầu ho khan, rất cẩn thận từng li từng tí, không cho cô gái ở xa xa

kia nghe thấy: “Mà thân thể của ta có lẽ sẽ chịu đựng không được bao lâu... Người hắc là cũng biết.”

“... Ừ.”

“Ta muốn người giúp ta gạt nàng, dạy ta cách kiềm chế dòng máu của tộc Tu La. Đợi mở ngày trở ra, giúp ta xóa đi ký ức của nàng, đuổi nàng về thế gian, Vực sâu U Minh này không chỉ là con đường đi thông giữa Tu La và thần tộc, mà còn là cửa thông đến sáu giới, nếu người ra tay, chuyện này hắc là rất đơn giản.”

“... Vì sao?” Khi đó, Mộc Hi nhớ mình giấu dưới đáy lòng một luồng kích thích hung hăng. Một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu, hắc nhin không được hỏi: “Người còn đường sống, thậm chí sẽ trở nên cường đại hơn.”

“Đúng, nếu ta vứt bỏ máu thần tộc... Ta sẽ không chết...” Lam Tranh cười khẽ, đáy mắt có ánh sáng đỏ rực, dường như không thể đợi được muốn xâm chiếm cơ thể, hoàn toàn giữ lấy!!! Hắc nhẹ nhàng nhắm mắt lại, áp chế cổ sức mạnh kia xuống.

“... Nhưng ta thiếu chút nữa giết nàng.”

Giọng nói của Lam Tranh lạnh lẽo như bị gió đoạt đi nhiệt độ cuối cùng: “Ta thiếu chút nữa vặn gãy cổ của nàng, muốn hủy nàng ở trong tay của ta... Nếu ta nhanh một chút, dùng lực mạnh hơn một chút, nàng sẽ biến mất khỏi cái thế giới này.”

Mộc Hi cau mày, cảm thấy có tiếng động đang không ngừng công kích trái tim của hắc, làm cho hắc hít thở không thông. Cái loại kỳ quái quen thuộc này như rắn quấn vòng quanh hắc, nhưng lại không thể nào phát tiết.

“Vì sao ta phải giúp người?” Hắc bởi vậy bức bối không ngớt, mặt có vẻ dữ tợn: “Ta cũng không xen vào việc của người khác.”

“Bởi vì ta có thể giúp người tìm được người người muốn tìm, giúp người tìm về một phần ký ức của người, ta biết, việc này đối với người, rất quan trọng.” Lam Tranh rút cuộc ra điều kiện của mình, hắn nói đơn giản: “Vì thế, người sẽ giúp ta, đúng không?”

“Phía trước chính là thác Suối Lửa.” Mộc Hi đi phía trước, nhìn ra xa.

Giờ này, đoàn người đang ngồi ở trên người Nửa Xu.

Mà cách đó không xa, một thác nước đỏ rực chảy ở trong không trung.

“Tại sao phải đi ra chỗ nóng nhất?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Anh bị ửng đỏ, thái dương ra mồ hôi, thân thể của người phàm vốn tương đối mảnh mai, lúc này còn được, nếu tới gần hơn, chỉ sợ cũng không tốt như vậy.

“Chỉ là đi nhìn một cái, nàng vốn không nên theo tới.” Lam Tranh tà tà liếc nàng, rất có ý nguyện một cước đá nàng trở về.

Hành trình đi cực đông lần này, Lam Tranh ngay từ đầu không muốn cho Khuynh Anh theo, nhưng nàng tuyên bố không cho theo liền lên đi. Cuối cùng còn dùng mỹ nhân kế, đem sở học toàn thân tung ra hết, cuối cùng bị hôn thất điên bát đảo, rốt cuộc đã được như nguyện.

“Thân thể chàng còn chưa khỏe, nếu như không có bạn gái dốc lòng chăm sóc, sẽ trở nên tịch mịch.” Khuynh Anh ở bên cạnh Lam Tranh nói lấy lòng. Lam Tranh vốn định lại trêu nàng, nhưng vừa nhắc mắt, liền đối mặt với con người xán lạn của nàng, lời sinh sôi trong miệng lại nuốt xuống.

Hắn bắt đầu tham luyện thời gian ngắn ngủi này.

Rõ ràng có thể buộc nàng lại không cho ra cửa, nhưng lại không đành

lòng làm như vậy. Còn chưa chờ hấn hạ quyết tâm không cho nàng tùy tiện đứng ở bên cạnh mình như thế, nàng đã vui vẻ kéo hấn nhảy lên Nửa Xu, theo Mộc Hi xông về phía trước.

Nàng thả tâm tư dung nạp hấn, hấn lại bắt đầu nhát gan lui bước.

Trong lòng mâu thuẫn cực độ, vì thế trở nên thông khổ.

“Chàng xem chàng xem, sắc mặt của chàng lại tối đi, bộ dáng chàng yếu đuối như vậy, sao ta nỡ mặc kệ chàng?” Khuynh Anh lại đùa hấn: “Đừng dùng cái loại ánh mắt khinh này bĩ nhìn ta, ta đã khác trước, chàng xem, ta còn thu phục Nửa Xu! Chàng có từng thấy nữ nhân lợi hại như ta chưa?! Một ngày nào đó, ta nhất định lợi hại hơn các chàng! Các chàng chỉ có thể sùng bái ta!”

Nhìn bộ dáng nàng gào to, Lam Tranh không khỏi mỉm cười.

Phía trước, Mộc Hi nghe không nổi nữa, quay đầu lại, khuôn mặt nổi gân đen: “Khuynh Anh, ngươi có da mặt dày như vậy hả.”

“Ta chỗ nào...”

“Chờ một chút.” Đột nhiên, giọng Mộc Hi trầm xuống. Ánh mắt của hấn quét bốn phương, bầu không khí cũng chợt ngưng trọng, sau đó hấn giảm giọng nói: “Chúng ta bị theo dõi.”

Chương 92 Nàng chói mắt

Yêu thú tràn ngập. Chúng nó không ngừng ăn mòn tất cả ở đây.

Lam Tranh nhắm nghiền hai mắt, loại cảm giác giết chóc trào lên làm cho hắn khó kiềm chế... Nhưng Khuynh Anh còn ở bên cạnh, hắn không cách nào làm cho mình hóa thân thành ác ma giết người không chớp mắt ở trước mặt nàng.

... Hôm nay, quả nhiên không nên mang nàng đi ra.

Số lượng yêu thú thật lớn, đã bao quanh bọn họ—— ngoại trừ giết chóc, đã không có lựa chọn thứ hai!

“Hai người các ngươi ở trong này, đợi ta giải quyết chúng xong liền...” Mộc Hi vung đao soàn soạt chuẩn bị nhảy xuống khỏi lưng Nửa Xu, đột nhiên Khuynh Anh xông ra một, bởi vì quá đột nhiên, Lam Tranh cũng không kịp kéo nàng lại.

“Đề cho ta.” Giọng Khuynh Anh như chuông bạc, thân hình lại như tia chớp!!

Lam Tranh muốn đuổi theo, nhưng đột nhiên có một đôi tay ấn lên đầu vai hắn, cứng rắn kéo hắn lại: “Ngươi nhất định là chưa thấy qua bộ dạng hung hãn của nàng.”

So sánh với người bên cạnh đang kích động, Mộc Hi có vẻ vô cùng điềm nhiên: “Chớ xem thường nàng, nàng vĩnh viễn không phải nhỏ gầy giống như người nghĩ, bằng không, khi mới vừa tiến vào vực sâu này, nàng đã chết.”

Thân thể Lam Tranh cứng ngắc, mắt dính trên người ở Khuynh Anh, lại bởi vì lời nói của Mộc Hi mà đè nén lo lắng và bất an, cũng không lâu sau, phần nôn nóng kia đổi thành vô số khiếp sợ và kinh ngạc, cô gái kia, cô gái

mới cách đây không lâu không chịu nổi một chương của Lê Thiên Thường

Nàng phi thân xuống, một mình xông vào đám mãnh thú hung ác, trong tay lóa sáng, mấy đạo sấm sét từ không trung đánh xuống, luồng điện màu tím âm âm nổ tung, cơ hồ trong nháy mắt, cự thú âm âm ngã xuống, tiếng tru vang vọng bầu trời!

Nàng nhỏ gầy lại vô cùng linh hoạt, giống linh điều mọc cánh bay lượn không bị ràng buộc! Dường như là nàng nói cho hắn, nàng không cần người khác can thiệp che chở, cũng quyết không là một cô gái yếu đuối không chịu nổi một kích, lúc cần, nàng sẽ xông lên phía trước hắn, vì hắn vượt mọi chông gai!

Giờ này, nàng đã chói mắt làm cho người ta đui mù.

“Muốn sống sót ở chỗ này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.” Mộc Hi cười thâm sâu: “Nàng rất đặc biệt, nàng thông minh, rất hiếu học, còn có một loại thiên phú khác hẳn với người thường, chỉ là bản thân nàng còn chưa phát hiện, bất quá, ta có thể cảm giác được, trên người của nàng còn có những bí mật khác.”

Sắc mặt Lam Tranh nhất thời cứng đờ, bình tĩnh nhìn về phía hắn.

“Không cần lo lắng, ta cũng không có hứng thú biết.” Mộc Hi nhún nhún vai, mỗi người đều có bí mật của mình, lần này hắn cũng không quan tâm. Bất quá, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Khuynh Anh, không khỏi cười lên: “Nàng nhất định là buồn quá lâu, ngươi mê man mấy ngày, nàng một tắc cũng không rời, đến tu luyện khẩu quyết cũng là ngồi ở bên cạnh ngươi, mỗi ngày lau rửa thân thể cho ngươi một lần, còn kiên trì muốn xoa bóp cho ngươi, nói cái gì mà ngươi sẽ hồi tỉnh nhanh hơn... Ê, mặt của ngươi làm sao vậy? Hình như có chút đỏ...”

Lam Tranh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Mộc Hi cười nhạt: “Người rõ ràng luyện tiếc.”

“ ... ”

Luyện tiếc thì thế nào, đặt nàng ở bên cạnh mình, mà nguy hiểm lớn nhất đối với tương lai của nàng lại là mình, mỗi sáng sớm tỉnh lại, sợ hãi nhất đó là nàng sẽ biến thành thi thể băng lạnh, dùng máu tươi biểu lộ cảm hận đối với hắn.

Hắn làm không được.

“Người sẽ hối hận.” Mộc Hi giống nhớ ra cái gì đó, như là nói với hắn, hoặc như là đang tự nói với mình.

Lông mi Lam Tranh run rẩy, khuôn mặt của hắn tái nhợt, hắn mím môi không nói, cũng đã không cách nào yên lặng.

Lúc này, Khuynh Anh đã nhảy trở về.

Nàng đã dùng máu tươi yêu thú thiết hạ kết giới, tạm thời sẽ không bị bao vây quy mô lớn nữa.

“Chàng xem, ta có thể bảo vệ mình.” Nàng còn hơi thở phì phò, cũng đã về tới bên người Lam Tranh, như là con thỏ nhỏ tranh công, chỉ tính toán giành được một câu tưởng thưởng của hồ ly tiên sinh.

Lam Tranh nhìn nàng thật lâu, tay chậm rãi bò lên hai má đang rịn mồ hôi của nàng, ngón tay lạnh lẽo mềm mại, dán trên da thịt nóng nóng của nàng, có một loại cảm giác mê người.

Khuynh Anh dần dần ngượng ngùng, lại nhiên, ngón tay của hắn dùng sức, chọt nhéo khuôn mặt phẫn nộ của nàng... dùng lực nhéo!

“Đau!”

Nàng kinh hô lên tiếng.

“Đau, về sau sẽ không mạnh động như vậy.” Lam Tranh không chút nào thương tiếc chà đạp gương mặt của nàng, ánh mắt lại dờ xuống đùi nàng một chút: “Nếu không, ta sẽ khiến nàng đau không xuống giường được, đi không được.”

“ ... ”

Chương 93 Mộc Hi

Mục đích lần này là vực sâu chỗ cao nhất của thác nước Suối Lửa.

Mộc Hi đi tìm nguyên liệu nấu ăn, Nửa Xu cũng đi theo.

“Ồ đây tựa hồ không có cái gì đặc biệt, chàng tới nơi này làm gì?” Khuynh Anh nhìn nhìn bốn phương tám hướng, ở đây nàng cũng từng đã tới, bởi vì Mộc Hi muốn dẫn nàng lĩnh hội kỳ cảnh như truyền thuyết trong vực sâu này.

Bất quá, này thác nước ngoại trừ nóng, không có gì đặc thù. Nếu có cái gì đó không giống bình thường, đó chính là ở đây quái vật đặc biệt nhiều, nếu bị xem như mục tiêu, muốn thoát thân, liền không dễ dàng như vậy.

“Ta chỉ là muốn đến nhìn một cái.” Lam Tranh nhìn nơi xa, tay lặng yên dặt tay nàng, sóng vai đứng ở trên vách đá cao cao, phía dưới là nham thạch đỏ rực nóng chảy cuộn cuộn.

“Khuynh Anh, nàng có biết Vực sâu U Minh này tồn tại như thế nào không?” Đột nhiên, Lam Tranh nhẹ nhàng hỏi.

“Không phải là do đại thần sáng thế làm ra để ngăn cách Tu La tộc cùng thần tộc sao?”

“Không sai, bất quá, còn có một truyền thuyết, ở vạn năm trước, đây là nơi mai táng linh hồn con gái của thần mặt trời, nàng ấy không cam lòng, lúc chết, oán hận hóa thành bóng tối vô cùng vô tận, chúng nó vĩnh viễn không tiêu tan, không có ánh sáng, không có hi vọng, tựa như vĩnh viễn không dừng nguyên rửa... Truyền thuyết nói, nàng ấy căm hận người của Tu La tộc, mới gặt gao phong tỏa đường nối giữa Tu La tộc đến thần giới, nàng ấy cũng căm hận người trong tộc của mình, mang theo oán niệm cùng sát ý, khiến cung điện thần mặt trời thiếu chút nữa bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Truyền

thuyết nói, hận ý của nàng quá sâu, phụ thân của nàng – thần sáng thế Phục Hy, mới phong ấn nàng tại nơi này, cũng vĩnh viễn xóa đi sự tồn tại của nàng khỏi gia phả thần tộc, từ đó, Vực sâu U Minh mới vĩnh viễn không thể vượt qua, đem hai tộc tách ra.”

Mặc dù không rõ dụng ý vì sao Lam Tranh đột nhiên nói chuyện xưa này, Khuynh Anh vẫn nghe rất nghiêm túc: “Nhưng nàng ấy vì sao phải thống khổ như vậy?”

“Nàng hỏi nàng ấy, sẽ biết.”

“ ... ”

“Về nàng ấy, thần giới có vô số truyền thuyết, thế nhưng, có thể xác thực chính là, nàng ấy có một cái tên dễ nghe.” Lam Tranh nói: “Vị công chúa kia, từng cao quý mà mỹ lệ, nàng sinh ra trong ánh nắng sớm, được vinh quang thịnh thế, chúng sinh tín ngưỡng, độc nhất vô nhị, đó là con gái của thần mặt trời, bởi vậy, tên gọi là... Mộc Hi.”

“Mộc Hi!” Khuynh Anh kinh ngạc mở to mắt: “Chàng nói Mộc Hi là nữ?!”

Nàng thế nào cũng không muốn tin cái mặt thiếu phân nửa kia, thân thể cường tráng như trâu, có chiều cao thái quá là một cô gái!

“Không, ta chỉ suy đoán.” Lam Tranh nói: “Hắn không nhớ tất cả của mình, chỉ nhớ mỗi cái tên của mình, lại cũng là bởi vì khối ngọc bài viết chữ ‘Mộc Hi’, ta xem tuổi thọ của khối ngọc bài, ít nhất cũng được mấy vạn năm, mà khi đó, vừa ăn khớp với thời gian của truyền thuyết.”

“Mấy vạn... =__=...” Khuynh Anh trầm mặc.

Nếu thật sự, đứa nhỏ này sống thật là lâu a... Nếu như đổi thành mình, bôn ba tìm người trong năm tháng dài đằng đẵng như vậy, đã sớm điên mất rồi.

“Ta đã đáp ứng hấn, giúp hấn tìm ra ký ức cùng người kia, hấn liền giúp chúng ta rời khỏi đây.” Lam Tranh tiết lộ một vài lời.

“Vì thế, chàng muốn tới đỉnh núi nóng nhất này, là có đầu mối gì à?”

“Chỉ là muốn tùy tiện đi một chút.”

“...” Mặt Khuynh Anh nổi gân đen.

“Chỉ là, ta đoán, người hấn phải tìm, kỳ thực chính là Mộc Hi, mà hấn, có thân phận khác.”

Vừa dứt lời.

Phía sau truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Nửa gương mặt của nam tử tóc bạc cơ hồ hòa tan trong bóng tối, cái chân hươu trong tay hấn phút chốc rơi xuống đất, tựa hồ rất kinh ngạc.

Lam Tranh quay đầu lại, cong khóe môi, tựa hồ cũng không kinh ngạc vì sự xuất hiện của hấn, kể cả lời nói vừa rồi, dường như đều là cố ý nói cho hấn nghe: “Người hấn là hiểu rõ, không có tộc nào có thể tồn tại mấy vạn năm, coi như là thần Sáng Thế cũng không cách nào làm cho mình sống mãi bất diệt. Không riêng gì người, kể cả người người tìm kiếm kỳ thực sớm đã chết đi, trong vực sâu U Minh này, chỉ có ác linh bị đoạt mất thể xác, mới có thể sống lâu như vậy, trọn đời bị nguyên rửa, trọn đời không hủy diệt, lại vĩnh viễn thống khổ.”

Máu Mộc Hi như đông lại.

Khuynh Anh vội vàng nói: “Mộc Hi không phải ác linh, chàng chớ nói nhảm!”

Lam Tranh lại tiếp tục nói: “Người vì sao chỉ nhớ rõ cái tên Mộc Hi này? Bởi vì nàng là chấp niệm trong đáy lòng người, người đang tìm nàng, đang

đợi nàng, nàng bị phong ấn ở một cái góc nào đó trong vực sâu này, vì thế người vẫn tìm kiếm, dù cho thân thể bị diệt, linh thức vẫn còn, nhưng năm tháng quá lâu, người bắt đầu quên hết mọi thứ, thậm chí quên tên của đối phương, thân phận của người, và tại sao muốn đi tìm.”

Khuynh Anh cũng không hiểu Lam Tranh đột nhiên phát cái gì điên, phải triệt để chọc tức Mộc Hi! Hai người bọn họ đối diện nhau, con người mang theo sát khí cùng đỏ máu! Nàng đưa hai tay ra muốn ngăn trở giữa hai người, Lam Tranh lại ôm hông nàng, cố định nàng ở trong lòng hắn.

“Tóc bạc, trường kiếm.” Hắn nói nhanh hơn: “Trong truyền thuyết thượng cổ, chỉ có một người có tiêu chí như vậy, hắn là vua mạnh nhất trong tộc Tu La, lại bởi vì thân tộc cùng Tu La đại chiến mà chết đi. Lịch sử chỉ ghi lại thần lực của hắn, lại không ghi về cuộc đời của hắn, cái chết của hắn vì khó bề biết được, để lại trên chiến trường, chỉ có vỏ kiếm cùng áo giáp đã sút mẻ của hắn, máu nhuộm đại địa, hai tộc trọng thương, bởi vậy mà ký kết khế ước, lấy Vực sâu U Minh làm ranh giới, vĩnh viễn không xâm phạm.”

Sắc mặt Mộc Hi tái nhợt. Năm tay siết chặt.

Kể cả thác nước lửa đỏ nóng hôi kia, cũng giống như đang gặm thét!

“Họa Long.”

Lam Tranh nhẹ nhàng phun hai chữ như thế.

Trời đất mất đi.

Tu La tóc bạc chớp hai mắt tức đỏ, thần kinh bị kéo căng của hắn rốt cuộc đứt đoạn.

Họa Long.

Mộc Hi.

—— người tên là gì?

—— không có tên.

—— vậy người liền tên Họa Long, làm người hầu của ta, được không?

—— người là ai?

—— ta là Mộc Hi, mộc chi thần hi, con gái thần mặt trời...

Chương 94 Họa Long

Họa Long, quỷ của chiến thần!

Đồn đại, máu hắc nhuộm đỏ thần đô, kéo dài mấy ngàn vạn dặm, sinh linh đồ thán!

Đồn đại, hắc vô tình, một đôi mắt đỏ rực hơn máu, sâu hơn bóng đêm! Hắc độc đoán ngang ngược, một thân lệ khí, một Tu La vương giả!

Đồn đại, lúc hắc chết đi, trời đất rung động ba ngày! Gió gào thét, tuyết cuồng loạn, lửa bùng lên, sấm nổ vang!

Sách cổ ghi mái tóc bạc con người đổ máu của hắc, không người nào có thể đến gần! Cũng ghi hắc cầm một thanh trường kiếm, nhiễu loạn trời đất!!

Nhưng dưới lịch sử.

Không ai có thể biết trước khi hắc trở lại tộc Tu La, gặp được cô gái kia.

Đến hắc đều quên, quên trái tim hắc thất thủ, ở thời gian nàng chết đi, so với thiên đao vạn quả còn đau đớn hơn, so với luyện ngục dẫn vật còn kinh hoàng hơn...

...

...

“Chàng kích thích hắc làm gì vậy!!”

“Kích thích hắc, mới có thể giúp hắc tìm về ký ức.”

“Nhưng sao nhất định phải tại chỗ cao nóng như vậy?!!”

“Bởi vì làm cho hắn tức giận.”

“ ... ”

Mặt Khuynh Anh co quắp, nửa ngày mới phun ra một câu: “Lỡ chàng kích thích sai thì làm sao bây giờ?”

“Vậy kích thích một lần nữa.”

Thân thể của Lam Tranh hơi dựa vào nàng, ở đây quá nóng, máu của hắn đang xao động, tựa hồ chỉ có hương vị thơm mềm trên người Khuynh Anh mới có thể làm cho hắn an tâm lại.

Họa Long bởi vì ở giữa đỉnh núi, bị kích thích phát cuồng lao xuống núi, có lẽ hồi lâu cũng chưa trở về.

Kỳ thực, lựa chọn chỗ này là có nguyên nhân.

Thứ nhất, từ lúc mới bắt đầu nhìn thấy ‘Mộc Hi’, liền có một loại lực hút không hiểu từ đâu hấp dẫn dòng máu chôn giấu trong thân thể mình. Người của tộc Tu La hiếu chiến, một khi nghe thấy được hơi thở kẻ mạnh của đồng loại, sẽ nhịn không được muốn đi khiêu chiến. Mà hắn có ngọc bội Mộc Hi, là do ngọc trong ao Thiên Sơn của thần tộc chạm khắc mà thành, cũng không phải của giới Tu La.

Thứ hai, con gái của thần mặt trời nếu thật bị phong ấn ở Vực sâu U Minh, xung quanh nàng kia nhất định rất nóng, bản thân nàng sẽ tỏa ra một loại ánh sáng thuần khiết mà tự nhiên, nếu bị oán niệm cắn nuốt, nhiệt lượng này nhất định sẽ phát ra càng triệt để, như núi lửa, như thú điên rít gào lao về phía trước... Mà loại nhiệt này cũng làm cho người của tộc Tu La tiến vào trạng thái hưng phấn. Nói ra mấy lời lúc này, hiệu quả cũng lớn hơn.

Nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể cởi bỏ phong ấn, mau chóng đưa Khuynh Anh trở lại.

Chỉ là, năm đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ai cũng không biết.

Lam Tranh rợn lông mi, nhớ tới lời Họa Long nói.

... Người sẽ hối hận.

Hắn vạn năm tìm nàng, cũng là bởi vì hối hận sao?

“Chàng rất nóng, không tạo kết giới hả?” Khuynh Anh sờ sờ mặt Lam Tranh. Lam Tranh mặc dù có thân thể phi phàm, nhưng thời gian dài như thế, cũng không dễ chịu được.

“Đó là dục hỏa đốt người.” Hắn nói hời hợt.

Khuynh Anh trầm mặc, sau đó vẫn là tự thân tự lực hạ chú ngữ chung quanh hắn.

“Khuynh Anh, giai đoạn nào mới có thể sinh con...” Hắn tự nhiên bật ra một câu hỏi.

Khuynh Anh một không cẩn thận liền đọc nhầm chú ngữ, một đóa băng tuyết bay ra ngoài, nổ tung trong không trung, sau đó bay như giống tuyết, liên miên hạ xuống, lại tan trong nháy mắt.

“Nàng lúc nào mới cho ta ăn.” Hắn lại tới gần nàng, tìm kiếm mùi hương thơm ngát ở trên cổ của nàng, quả nhiên như hắn suy nghĩ, nhiệt độ ở đây sẽ kích thích Họa Long, nhưng cũng có thể kích thích hắn, Khuynh Anh có thể làm cho hắn giữ thanh tỉnh, nhưng cũng có thể làm cho hắn phát điên.

“Ăn... ăn cái gì?”

“Nàng a.” Giọng của hắn liền lộ ra một cổ dụ hoặc.

“Ồ... ở trong này?!”

“Ừ, ở đây không tiện, chúng ta trở về đi...” Trở về, là có thể dè xuống luồng tà niệm kia. Trở về, liền đánh nàng ngất xỉu ở trong phòng, rồi mình đến đây giải quyết việc Họa Long.

Khuynh Anh đỏ bừng hai má, nói năng lộn xộn, “Nhưng còn Mộc Hi, hắn vẫn chưa về.”

“Hắn tên Họa Long, không phải tên Mộc Hi.”

“Nhưng hắn vẫn là hắn!”

“Nói không chừng, lúc hắn trở lại đã khôi phục bản tính, nàng sẽ bị hắn một đao giết chết, hắn là vua Tu La, giết người không chớp mắt.”

“Cũng không phải mọi người của tộc Tu La đều giết người lung tung!”

“Càng là người thân thiết, liền càng muốn giết, vì thế, tộc Tu La không có cái gọi là thân nhân, bọn họ chưa từng có cảm tình chân chính.”

“Mới không phải...” Khuynh Anh nóng nảy, nghĩ tới Lam Tranh từng có một đôi mắt đỏ như máu, trong lòng liền bất an.

“Đó đều là thật, Khuynh Anh.” Lam Tranh đang cười, nội tâm lại đang đau, ngón tay của hắn bò lên trên mặt của nàng, vuốt ve môi của nàng: “Bọn họ là sát thủ trời sinh, trong mắt bọn họ chỉ có kẻ mạnh, chỉ có giết chóc...”

“Vì thế, chàng muốn nói, trong mắt chàng cũng chỉ có kẻ mạnh, cũng chỉ có giết chóc?” Khuynh Anh nhìn hắn, đột nhiên thanh tỉnh, dường như bị cái gì đập một cú.

Sắc mặt Lam Tranh cứng đờ, vẫn cười: “Nàng đoán đi?”

“Đoán cái đầu chàng!” Khuynh Anh phát điên, nắm lấy cổ áo hắn, “Vì thế, chàng muốn thế nào?! Muốn gạt ta chuyện gì? chàng không thẳng thắn thành khẩn, chàng quả thực không phải là nam nhân!”

“Khueynh Anh, nàng cũng không có chuyện gạt ta đi?” Hấn tùy ý cho nàng náo, chỉ rũ mắt xuống, nhìn nàng.

Khueynh Anh sửng sốt, bị xem thấu khiến nàng có chút chột dạ, “Ta... ta nào có cái gì...”

“Nàng quên rồi sao, ta đối xử với nàng là như vậy...” Hấn chậm rãi nói, tay lặng yên bò lên cổ của nàng, cổ của nàng thật mảnh mai, chỉ dùng một tay liền có thể hoàn toàn siết lấy... Làn da nàng rất trơn, chạm lên cực kỳ thoải mái...

Lực dần dần tăng mạnh.

Sắc mặt Khueynh Anh lập tức tái nhợt.

Nàng chưa từng đề cập qua chuyện này với hấn, nàng sợ hấn sẽ áy náy, cũng sợ hấn bởi vậy mà nhớ tới chuyện gì đó. Mà hấn cũng không có nói ra một chút nào, dường như hai người đều quên chuyện đã xảy ra ngày đó. Nhưng hiện tại Khueynh Anh mới giật mình cảm thấy, hấn không nói, cũng không có nghĩa là hấn không biết, thậm chí, có nhiều việc đang gạt mình, có quyết định gì đó, ở lúc nàng không biết, đang lặng yên tiến hành.

Chương 95Chàng sống là người của ta, chết là quỷ của ta

Lam Tranh nhẹ giọng nói: “Khuynh Anh, nàng đang suy nghĩ gì đấy?”

Lúc ngón tay của hắn siết chặt ở cổ nàng, Khuynh Anh lạnh lẽo toàn thân, nhưng sau một khắc, hắn lại nhẹ nhàng thả nàng, sắc mặt nhẹ như không, còn xoa xoa đầu của nàng: “Nàng xem, sắc mặt của nàng tái hết rồi, đừng sợ, chọc nàng chơi thôi.”

Ngón tay của hắn rời khỏi mái tóc của nàng, Khuynh Anh chợt ôm lấy cánh tay hắn, hung hăng kéo hắn lại.

Đáng tiếc dùng sức quá lớn, thân hình Lam Tranh quá yếu ớt, mất đà suýt ngã xuống đất.

“Ta không nói cho chàng biết, lúc chàng mới tỉnh lại, khi thì sờ chỗ này của ta, khi thì sờ chỗ kia của ta, lúc lại muốn cắn ta, một hồi lại liếm ta! Chàng bảo ta nên nói như thế nào đây!” Khuynh Anh nhìn hắn, mắt nổi lửa giận: “Chàng muốn nói điều gì? Muốn nói chàng kỳ thực cũng là người của tộc Tu La sao? Vì thế, chàng không có cảm tình, không có thân nhân, lại càng không có lão bà?”

Ánh mắt Lam Tranh phức tạp, mi tâm cau lại, hắn há mồm muốn nói, lại không nói ra miệng.

“Chàng dám nói một chữ ‘phải’ thử xem?!” Khuynh Anh gắt gao nhìn hắn.

Lam Tranh mím môi trầm mặc một lúc lâu, hắn nặng nề nói ra: “Phải.”

“Chàng ngu ngốc!”

Nàng hét lớn một tiếng, sau đó đột nhiên gầm thét xông tới, ôm lấy cổ

của hắn, hung hăng há mồm cắn hắn, răng nặng nề ghim vào trên môi mỏng mềm mại, mùi máu tươi trong nháy mắt tràn ngập ở trong miệng hai người, hai mắt nhắm chặt của Lam Tranh chợt run lên, mùi máu nồng làm cho toàn thân hắn đều nhảy dựng.

... Đẩy nàng ra.

Bằng không người sẽ giết nàng.

Giọng nói trong đầu đang không ngừng hò hét, nhưng tay hắn lại không không chế nổi ôm eo của nàng, mở môi đáp lại.

Đầu lưỡi dính hương tiến vào, động tác ngây ngô, lại có thể khiến đôi phượng nổi dực vọng dị thường, nàng nằm ở trên người của hắn, nàng giống chu tước xinh xắn, dùng môi nhẹ mổ hạt ngũ cốc.

Gương mặt nàng đã bắt đầu ửng đỏ, nàng nhất định là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, thân mềm mại đè ở trên người của hắn, giống như là muốn cùng tan vào nhau.

Ngón tay của hắn đặt ở hông của nàng, chậm rãi dời xuống. Vén làn váy nàng lên, ngón tay nóng bỏng trượt đi vào, như rắn du động, theo khe giữa rõ ràng, đưa vào cánh hoa bóng loáng của nàng, nhẹ nhàng xoa.

Khuynh Anh nhẹ ưm một tiếng, lại không có bất kì phản kháng gì.

Thân hình Lam Tranh rung động, có một loại cảm xúc không thể thể hiện bằng ngôn ngữ làm cho hắn không cách nào kiềm chế. Hắn ôm chặt lấy nàng, ngón tay chui vào trong vườn hoa của nàng, chạy qua lại. Có chất lỏng dính lên ngón tay, làm cho người ta ý loạn tình mê. Hắn không chế không được, mở mắt nhìn nàng.

Nàng như rặng mây đỏ.

Đỏ hơn một chút, liền cực kỳ giống màu máu.

Giống máu, đặc, tinh ngọt, làm cho hắn nổi khát vọng cắn xé...

Đột nhiên ý thức được như thế, Lam Tranh chột cứng đờ. Đỉnh đầu tựa như bị dội nước lạnh.

Hắn nặng nề nhắm mắt, gian nan dờ tay ra.

“... Khuynh Anh, ta thích nàng.”

“... Ừ.” Giọng ngượng ngùng, còn có sung sướng.

“Thế nhưng, ta không yêu nàng.” Hắn nghe thấy mình nói.

Hắn dừng một chút, đẩy nàng ra, rút cuộc như ý nguyện thấy nàng mang vẻ bi thương. Hai tròng mắt sáng sủa bắt đầu nhắm nghiền, đau đớn của nàng, cũng chui vào thân thể hắn. Trái tim nhéo chặt, như kim đâm.

“Nàng chỉ là cái người phạm, từ đâu tới, thì về lại nơi đó... Ta cứu nàng, cũng đều có mục đích, hiện tại nàng đã vô dụng, có thể đi...”

“Ta không đi!” Khuynh Anh hừ một tiếng, cắt lời hắn: “Ta sẽ không đi! Ta chính là tên vô lại vô sỉ còn, có da mặt dày, ta sẽ không như nguyện của chàng, chàng chọc ta, ta sẽ bắt chàng phụ trách!” Nàng quệt mồm, trong mắt rung rung, giọng cũng bắt đầu nghẹn ngào, lại quật cường: “Chàng đừng mơ tưởng bỏ qua ta, đừng mơ tưởng!”

Nàng lại bỏ nhào tới, gắt gao cắn đầu vai hắn, thật sâu, hung hăng cắn! Thẳng đến khi răng mình bắt đầu đau, mùi máu ngọt ngấy tiến vào, răng ghim sâu vào da thịt, nàng mới nhả ra, sau đó trừng mắt hắn, ngón tay tụ tập ánh sáng, có luồng sáng màu tím bỏ tới vết thương kia, ‘xoẹt’ một tiếng, dấu răng tựa như hình xăm, cháy đen khắc ở bả vai trắng nõn của hắn.

“Chàng cũng có ấn ký của ta, chàng sống là người của ta, chết là quỷ của ta!” Khuynh Anh hừ lạnh: “Chàng tới chỗ nào, cũng đừng nghĩ giữ bỏ quan

hệ với ta, bằng không, kiếp này ta không để chàng yên!”

Hắn ngơ ngẩn nhìn nàng, quên vai đ̣ mình au, quên máu mình bốc lên, quên trên lưng mình đeo tội nghiệt cùng nguyên rủa.

Có trong nháy mắt, hắn muốn quên hết mọi thứ, phần đầu quên mình, lau lẹ của nàng, ôm ấp nàng.

————— đột nhiên, trong trời đất vang lên một tiếng gầm điên cuồng!!!

Hai người đồng thời nhìn xuống.

Chỉ thấy nam tử tóc bạc phát cuồng kia không biết khi nào đã đứng bên hồ nước đỏ rực, nham thạch nóng hổi theo thác nước chảy xuống, rơi ở đáy hồ, văng lên vô số hoa lửa, sát qua làn da của hắn, lại không thể khiến hắn mảy may nhúc nhích.

Chương 96

Nam tử tóc bạc lù lù bất động!

Hắn rút ra kiếm thật dài đeo bên hông, có ánh sáng màu đen lóng lánh!

Hắn nặng nề vung lên, uy lực không cách nào chống đỡ liền xông ra, trong khoảnh khắc, rừng rậm gào thét thảm thiết!!

Khuynh Anh thiếu chút nữa cũng bị kiếm khí hung mãnh này thổi bay ra ngoài, Lam Tranh kéo nàng, ấn nàng vào lồng ngực của mình.

“Chàng vẫn là lo lắng cho ta.” Nàng cười.

Hắn là bất đắc dĩ, lại lo lắng nhiều hơn.

“Xem ra, hắn khôi phục trí nhớ... Chỉ ít, đã khôi phục một phần.” Lam Tranh nghiêng đầu nhìn, nam nhân tóc bạc mặc áo bào đen, hắn sừng sững bên hồ, để mặc cho dung tham thiêu đốt.

Công chúa Thần mặt trời, quả nhiên ở gần nơi này sao?

Đột nhiên, Họa Long ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lui về phía sau mấy bước, sau đó phóng ra sát khí ngút trời, trời đất đều vì thế biến sắc!!! Sau một khắc, hắn giơ kiếm lên cao, trường kiếm bắt đầu biến hóa —— nó trở nên thật lớn, kéo dài gấp mấy lần!!!

Sắc mặt Lam Tranh nhất thời trầm xuống, ngón tay nhúc nhích, trong nháy mắt bày ra mấy chục tầng kết giới, bảo vệ Khuynh Anh.

“Hắn đang làm cái gì?” Khuynh Anh cũng bắt đầu phát hiện nguy hiểm.

Họa Long chém lên mặt hồ nóng hổi, dùng kiếm khí mở một con đường

thật lớn!!!!

Họa Long lại giơ kiếm lên một lần nữa, hung hăng hạ xuống——

“Ầm!!!!”

Dưới chân Khuynh Anh, đất rung núi chuyển, nàng suýt đứng không vững, đành phải ôm chặt thắt lưng Lam Tranh, thừa dịp ăn đậu hủ của hắn!

“Không tốt!” Về mặt Lam Tranh nghiêm trọng, lần này là hắn khinh suất, hắn đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của Họa Long, cũng tựa hồ nghĩ lầm về tình cảm của Họa Long cùng với công chúa Mộc Hi —— bọn họ phải là yêu nhau, nhưng hôm nay, tà khí cùng hận ý ngập trời này là từ đâu tới đây?!

Ầm ——!!!

Ầm ——!!!

Ầm ——!!!

Lam Tranh thấy Họa Long đột nhiên thu kiếm nhỏ lại, sau đó nhảy xuống vòng xoáy màu đen!!

Bóng đen nuốt sống bóng dáng của hắn, sau đó biến mất.

Gió càng thổi càng lớn, cây cối xung quanh đều bị nhổ tận gốc!! Mười tám kết giới của Lam Tranh vỡ vụn!!

“Cẩn thận!!”

Khuynh Anh nhìn một thân cây thô nặng nề đánh tới từ phía sau Lam Tranh, nàng tính xông ra ngoài, chắn trước người của hắn!

Lam Tranh vội lánh người, cầm lấy cánh tay của nàng —— nhưng cũng bởi vậy, hai người đồng thời bị đánh bay ra ngoài, trên không trung hắn nặng

nề ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng ——

“Xin lỗi.”

Hai chữ nhẹ nhàng bị gió thổi đi.

Bọn họ đồng thời bị vòng xoáy màu đen cắn nuốt.

Không lâu sau, tốc độ gió bắt đầu chậm lại, vòng xoáy màu đen bắt đầu khép kín.

Mà ở một khắc cuối cùng này, bầu trời đột nhiên xuất hiện hai tia sáng kinh người, cùng lao vào vòng xoáy!!!!

——là Trường Minh.

Ở một ngày trước.

Điện Trường Sinh.

Thần đế ngồi ở trên ngự tọa, thần hậu làm bạn ở bên, chung quanh là mấy vị trưởng lão tóc bạc.

Mà đế vương Bắc quốc Lê Thiên Tuế ngồi ở bên cạnh, cầm tay Toàn Cơ đang có vẻ mặt không vui, dâng ra thần khí của Bắc quốc.

“Đây là Tuyết Phách của tổ hoàng truyền lại, chỉ cần đem y phục ngày thường Điện hạ Lam Tranh sử dụng tới, hóa thành linh khí thấm vào, nó liền có thể dẫn dắt thần tộc đeo nó đi đến chỗ điện hạ, trong vòng một ngày, chỉ cần khởi động hoa tuyết, liền có thể bình yên trở về, chỉ là hoa tuyết chỉ có hai cái, vì thế, chỉ có thể đi hai người.”

“Thần vật như vậy, đa tạ bắc đế!” Thần đế vốn cũng lo lắng việc của Lam

Tranh sẽ ảnh hưởng đến thông gia giữa hai thần đô, lúc này xem ra, hấn đối với Toàn Cơ là một tấm chân tình, mà đem Toàn Cơ giao cho hấn, bọn họ cũng yên tâm rất nhiều.

“Đây xem như sính lễ Bắc quốc ta đưa tới, chỉ vì nụ cười của giai nhân.” Lê Thiên Tuế nắm chặt tay hơn, Toàn Cơ không thể động đậy, chỉ có thể trừng hấn.

Trưởng công chúa náo loạn thần đô long trời lở đất rồi cuộc bị quản chế, thần tộc xung quanh không khỏi mỉm cười.

“Đã như vậy, không phụ ý tốt của Bắc đế, tức khắc chọn dũng sĩ thần kì nhất thần đô đi trước.”

“Ta đi!!” Toàn Cơ không chút do dự đứng lên, nhưng lại bị Lê Thiên Tuế lôi xuống.

“Tân nương tử sao có thể chạy loạn lộn xộn? Kỳ cục.” Ngữ khí của hấn là trách cứ, mặt mày lại là nhàn nhạt mỉm cười, dường như Toàn Cơ đã là thần hậu của hấn, nữ thần thân mật nhất của hấn: “Lần này, Thiên Thường làm chuyện sai lầm, chọc giận Toàn nhi, nên bồi tội, vì thế, nàng đi.”

Lê Thiên Thường nhất thời mở to hai mắt: “Ta?!”

Nàng nhìn ca ca của mình, ai cũng biết Vực sâu U Minh này hung hiểm vạn phần, cho dù có Tuyệt Phách hộ thể, cũng không chắc có thể trở về! Nàng không muốn vì một Lam Tranh, tự nhiên bỏ lại tính mạng của mình!

Chương 97 Ta tất lấy

“Người đi? Vậy Tiểu Tranh chẳng phải là vĩnh viễn không về sao?” Toàn Cơ lạnh lùng cười nhạo.

Thần tộc xung quanh nổi gân đen đầy đầu, vị công chúa điện hạ này vĩnh viễn không nhìn xem hoàn cảnh, vĩnh viễn không thể ngăn miệng kịp, thần đế phương bắc ngay bên cạnh nàng, nàng cũng không cho chút mặt mũi nào, đến thần đế cùng thần hậu cũng bắt đầu đau đầu.

Lê Thiên Tuế vẫn cười, vẻ mặt thật là tốt tính tình: “Toàn nhi, năng lực của Thiên Thường không tệ, muội ấy thân là công chúa bắc quốc, cũng có thể làm ra một ít sự tình phù hợp thân phận, nếu muội ấy tìm không được tam điện hạ mang về, vậy liền ở lại đây vực sâu làm với bạn điện hạ là được.”

Lời này vừa nói ra, xung quanh ồ lên.

Sắc mặt Lê Thiên Thường sớm đã trắng bệch, ả mở to đôi mắt đắm mù sương nhìn Lê Thiên Tuế, vẻ mặt ủy khuất, nhưng lại không dám nhiều lời nửa câu, lòng bàn tay nắm tử chặt, đến môi cũng run rẩy.

“Chuyến đi này quá nguy hiểm, công chúa lá ngọc cành vàng, sợ không ổn, thần đô Phương Bắc đã dâng ra lễ quý trọng như thế, lại sao có thể lại để cho công chúa điện hạ rơi vào nguy hiểm?” Thần đế thoáng trầm tư, chậm rãi mở miệng, “Thần tướng thiên lôi, đại tướng quân địa hỏa, hai người bọn người tức khắc chuẩn bị, ban tặng thần khiên, quy nguyên kim đan, chính ngọc ngày mai, mở Vực sâu U Minh, cứu tam hoàng tử Lam Tranh.”

Hai người lập tức đi tới, quỳ xuống đất cúi đầu.

Nhưng vào lúc này, Trường Minh đột nhiên đi ra, quỳ một gối xuống, nhẹ nhàng cúi đầu: “Phụ hoàng, hai vị tướng quân đóng ở cửa thần giới phương

đông, nơi này há có thể không người? Lam Tranh là huyết mạch hoàng thất, không thể bỏ mặc, nhi thần nguyện ý đi vào Vực sâu U Minh, mang đệ ấy bình an trở về.”

“Thái tử sao lại mạo hiểm? Vạn vạn không thể!” Một vị trưởng lão lập tức nghiêm giọng nói.

“Thái tử ngay cả đệ đệ mình cũng không thể cứu, thì làm sao có năng lực leo lên điện Trường Sinh?” Trường Minh tỏa ra khí thể vương giả, đại diện vì vậy mà khiếp sợ, chỉ có thần đế chậm rãi cong khóe miệng, như vui mừng, khoát tay áo: “Cứ như vậy đi.”

Mấy trưởng lão lập tức cúi đầu nghị luận.

“Nếu mất đi người kế thừa, thành phương Đông cũng sẽ không có tương lai.” Một vị đứng dậy.

Ý trong lời nói rất rõ ràng, thành phương Đông đã mất đi Lam Tranh, không thể mất đi Trường Minh nữa.

“Sao lại không có người thừa kế?” Trường Minh chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào hướng Toàn Cơ, lại chăm chú nhìn kia nam tử bên cạnh —— Lê Thiên Tuế: “Ta nếu không về, Toàn Cơ sẽ nhận ngôi vị thái tử, nàng là nữ thần, đủ để quân lâm thiên hạ, nàng tính tình cương liệt, lại không thiếu trầm ổn, hành vi cử chỉ cho dù làm càn, lại vẫn không vượt quá giới hạn, nàng so với bất kỳ người nào đều ưu tú hơn, chỉ là lặng lẽ che giấu.” Dừng một chút, hắn tiếp tục: “Bất quá, phải mạo phạm bệ hạ phương bắc, nếu Toàn Cơ kế vị, hôn sự hai nước chỉ có thể dừng.”

Lê Thiên Tuế hơi nheo mắt lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại nhàn nhạt cười: “Toàn Cơ, ta tất lấy.”

Ta tất lấy.

Nhẹ nhàng ba chữ, lại khiến sau này quần quýt trần trọc mấy trăm năm.

Không người nào có thể đoán được kết cục, cũng như không người nào có thể thấu hiểu được nhân tâm.

...

...

Hội nghị trên đại diện cuối cùng đã tan.

Không ai có thể ngăn cản Trường Minh. Nhưng làm cho người ta không tưởng được chính là, Lê Thiên Thường lại đột nhiên quỳ xuống, lớn tiếng nói mình nguyện ý đi vào Vực sâu U Minh, mình đại diện cho thần đô Phương Bắc, đem Điện hạ Lam Tranh an toàn trở về làm sinh lễ cho tử tử Toàn Cơ, nhất định không làm nhục sứ mệnh.

Rời điện, Toàn Cơ thật vất vả mới bỏ rơi được nam nhân dính chặt lấy nàng kia, đi cạnh Trường Minh, nhưng chỉ cười lạnh, “Tiện nhân kia chỉ là muốn thừa cơ đi cùng ca ca, chủ ý trong lòng ả có ai không rõ chứ.”

Trường Minh than nhẹ: “Toàn Cơ, trong lòng hiểu rõ, hà tất nói ra.”

Toàn Cơ vừa cười, ôm cánh tay của ca ca mình như hồi bé, nói: “Lê Thiên Tuế đáng ghét cực kỳ, trong lúc nhất thời ta tìm không ra biện pháp đối phó hắn. Hắn rất狡 hoạt, vô tình hay cố ý lấy việc thông gia hai nước kiềm chế ta, ta nhất định tìm ra nhược điểm của hắn.”

Trường Minh xoa xoa tóc của nàng, “... Toàn Cơ, hắn sắp là phu quân của muội.”

“Phu quân?!” Toàn Cơ lại cười lạnh: “Trên người ta không hề có ưu điểm đáng nói, nhưng hắn vì sao làm ra bộ dáng thích ta như vậy, giả vờ y như muội muội của hắn, khiến người buồn nôn, hơn nữa, hắn tới thật là đúng lúc, ta cảm thấy, chuyện này chắc chắn có bí mật không thể cho người ngoài biết.”

Trường Minh rũ mắt xuống, chậm rãi cầm tay Toàn Cơ, nói: “Toàn Cơ, muội thông minh từ nhỏ không ai bằng, nhưng muội phải học cách che dấu như thế nào... Ta đi chuyến này, Thần đô Phương Đông liền giao cho muội, ai nên đề phòng, ai nên dựa vào, chắc hẳn trong lòng của muội đã rất rõ ràng...”

Toàn Cơ cầm tay Trường Minh, nói: “Ca ca, thần đô này giao cho ta, ca không cần lo lắng, Toàn Cơ ta dù có chết, cũng sẽ bảo vệ thành đô của mình, cứu Lam Tranh ra, trở lại thần đô, nhất định bình an không việc gì, chỉ là, còn có...”

Còn có Khuynh Anh.

Hoặc là một tia tồn tại cuối cùng của Yên Tự bám vào trên người nàng.

Toàn Cơ nhìn hẳn, thiên ngôn vạn ngữ rốt cuộc hóa thành mấy chữ kiên định, “Ca ca, ta chờ ca trở về.”

Chương 98

Vực sâu U Minh.

Không biết qua bao lâu.

Trong bóng tối mờ mịt, Khuynh Anh thống khổ rên rỉ một tiếng, mới ngồi dậy.

Chỉ nhớ mình đột nhiên bị một luồng sáng bắn trúng, hai mắt tối sầm, nên cái gì cũng không biết.

Khuynh Anh sờ sờ mặt đất, mò được một đôi tay lạnh lẽo của nam nhân, hắn nằm trên mặt đất, không có động tĩnh.

“Lam Tranh? Lam Tranh chàng làm sao vậy?” Nàng vội vã theo cánh tay mò tới trên mặt hắn, “A a a, Lam Tranh, chàng không phải là đụng nát đi! Có bị thương không, còn có thể đứng lên hay không? Chàng không nên làm ta sợ, chàng mau lên tiếng cho ta! Chàng đừng chết, nếu chết ta hận mười tám đời tổ tông nhà chàng...”

“... Dừng lại, đừng nhúc nhích.” Đột nhiên, một giọng nặng nề, chậm rãi vang lên.

Ngón tay lạnh lẽo kia nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của nàng, từ trên mặt hắn dời xuống.

Khuynh Anh nhất thời cứng đờ, trong lòng căng thẳng, lập tức muốn giãy giụa ra, lại bị đối phương nắm chặt hơn.

“Phụt” một tiếng.

Một ngọn lửa đỏ bốc lên, chiếu sáng bóng tối, giúp Khuynh Anh nhìn

thấy một khuôn mặt tuần tú, tóc đen dài không chút nào mất trật tự, dường như hẳn luôn chỉnh tề, dù cho đang ở nơi nguy hiểm, cũng vẫn đăm nhiên trầm tĩnh.

Đông Phương Trường Minh.

Thái dương vĩnh viễn ở phương đông, ánh sáng hi vọng chiếu sáng cả đại địa.

Khuynh Anh bị dung nhan thành linh hiện ra này dọa gần chết, rất nhanh lui về sau: “Ngài, ngài ngài ngài ngài ngài ngài ngài ngài!!!”

Nhưng tay còn bị cầm chặt, nhiệt độ lạnh lẽo làm cho toàn thân nàng run rẩy. Nàng nuốt nuốt nước miếng: “Ngài là ảo giác? Yêu thú? Hay là ác linh?!”

Nàng nhìn trái nhìn phải, không có bóng dáng Lam Tranh.

Đông Phương Trường Minh nhìn nàng thật lâu, con ngươi màu đen như mê man, mặc dù vẫn không hề có độ ấm, lại đang cuộn trào mãnh liệt.

Khuynh Anh mặc kệ, giãy khỏi tay hắn, liền bắt đầu chạy. Phía sau lập tức truyền đến giọng hắn gọi: “Khuynh Anh, dừng lại...”

Gặp quỷ mới dừng lại!

Gặp quỷ mới nghe người nói!

“Rầm!”

Khuynh Anh thống khổ kêu đau.

“...! @#¥#@#” Nàng ôm đầu, chậm rãi ngồi xuống.

Phía trước là một bức tường bùn đen, nàng không để ý, liền va vào...

“Đừng lỗ măng như vậy nữa.” Trường Minh tới gần, vươn một tay, đỡ nàng lên.

áo choàng mang hương thơm thần tiên. Cảm giác tồn tại cường liệt như vậy, ngoại trừ đệ nhất đại hoàng tử cao cao tại thượng ở thần giới kia, phỏng chừng không có người khác. Khuynh Anh lập tức giống dưa chuột, không thể lui được nữa.

“Nàng còn sống.” Hắc nói chậm rãi.

Khuynh Anh rơi lệ, vì sao người người thấy nàng đều nói một câu như vậy, chẳng lẽ nàng chết mới tốt?

“Nàng nếu không có chuyện, vậy Lam Tranh tất nhiên cũng không việc gì.” Trường Minh nhấp môi, xoa trán nàng: “Chớ lộn xộn, ở đây khí âm lạnh, chảy một giọt máu cũng có thể dẫn đến chuyện không hay. Ta đi chuyển này, là vì cứu các người ra.” Giọng của hắc không nhanh không chậm, vĩnh viễn đều là nhàn nhạt.

Trong lòng Khuynh Anh rầu rĩ, lại đột nhiên nhớ tới đôi tròng mắt đỏ đậm của Lam Tranh, hắc từng nói, hắc không muốn về thần giới, hơn nữa, hắc có huyết mạch của Tộc Tu La, nếu trở lại, chẳng phải là vô cùng nguy hiểm sao?

Trong đầu nàng tính toán thế nào mới có thể cùng Lam Tranh rời khỏi nơi này, nam tử đối diện cũng đang thất thần nhìn nàng, bảy trăm năm năm tháng, giờ dường như lại về bên cạnh mình một lần nữa.

Chỉ là, cảnh còn người mất, lấy được thì rất tốt, nhưng phải biết rằng chung quy có một ngày phải thả ra.

Hắc biết mình nên làm như thế nào, nhưng lại tham luyến giây phút ngắn ngủi này.

“Trước tìm được hắc rồi hãy nói!” Khuynh Anh âm thầm hạ quyết tâm, đột nhiên, ngực của nàng lóe ra một mảnh ánh sáng trắng, có thứ gì đó đang không ngừng nhúc nhích, khuôn nhỏ nhắn xinh xắn cũng bởi vậy bành trướng kịch liệt, giống như là muốn bẻ ra ——

Trường Minh đầu tiên là run sợ ngẩn ra, sau đó là hơi xấu hổ quay mặt.

Lại sau đó, là giọng thét chói tai của Khuynh Anh: “Nửa Xu! Đồ ngu ngốc!!!!”

...

...

Ở khoảnh khắc vòng xoáy màu đen cắn nuốt Khuynh Anh và Lam Tranh, Nửa Xu hóa thành một mảnh lông chim, ẩn mình vào trong ngực Khuynh Anh.

Chỉ là, cử động anh dũng thông minh như vậy không có làm cho chủ nhân cao hứng, trái lại đã trúng một đám. Nửa Xu úy khuất ngồi xồm dưới chân Khuynh Anh, giẫm đất đạp bùn.

“Ồ đây đều là đường chết, làm sao tìm được Lam Tranh?” Khuynh Anh đi xung quanh một vòng, sắc mặt căng thẳng.

“Có thể tìm được hắc.” Trường Minh lấy ra một hạt ngọc trong suốt màu tuyết trắng, nó nhẹ nhàng bay theo một hướng.

Đem vật Lam Tranh thường ngày sử dụng hóa thành linh khí bao trùm lấy, nó sẽ mang hắc đi tới chỗ Lam Tranh.

Chương 99 Theo như nhu cầu

Mà ở chỗ khác.

Lam Tranh diện khuôn mặt không biểu tình nhìn nữ nhân trước mặt, con người sắc nặng nề co một chút, liền đằng đằng sát khí.

Từ trên núi té xuống, ở thời điểm tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy không phải Khuynh Anh, mà là Lê Thiên Thường.

Ả đột nhiên xuất hiện, mang đến một tin tức không khiến hắn cảm thấy có nửa phần sung sướng.

Có người tới tìm bọn họ.

Nhưng người tới, lại là Trường Minh.

Như vậy lúc này Lê Thiên Thường và mình ở cùng một chỗ, vậy có phải, Trường Minh ở bên cạnh Khuynh Anh hay không?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của hắn càng trầm đi.

“Rốt cuộc Điện hạ Trường Minh ở nơi nào!!” Lê Thiên Thường cơ hồ kêu loạn từ đầu đến cuối. Sự tình căn bản không giống như trong tưởng tượng cả ả, tới cứu Lam Tranh, chỉ là vì được cùng Trường Minh ở cùng một chỗ, đi tới vực sâu, ả chỉ cần dùng kế làm cho mình hiến thân cho Trường Minh, liền tất cả đại công cáo thành. Nhưng bây giờ Lam Tranh ở bên cạnh, Trường Minh lại không thấy bóng dáng, điều này làm cho ả không thể không gấp.

“Câm miệng.” Lam Tranh híp mắt, đánh một luồng đao khí đánh qua, Lê Thiên Thường tránh thoát, con người nhìn về phía Lam Tranh hết sức bất mãn.

“Đây là ca ca ta hảo tâm dùng Tuyệt Phách tới cứu ngươi, nếu không phải như vậy, ta cùng Điện hạ Trường Minh sao lại chịu nguy hiểm? Ngươi không nhìn được ta hảo tâm thì thôi, lại còn tấn công ta!” Trường Minh không có ở đây, ả cảm giác mình cũng cần phải nói một chút với vị tiểu đệ đệ không coi ai ra gì này: “Ngươi không ở của ngươi trong cung điện yên ấm của ngươi, tới chỗ quái quỷ này làm cái gì? Bể Điện hạ Trường Minh có gì xảy ra, ngươi gánh nổi không?”

Mắt Lam Tranh càng trầm xuống, tựa hồ đã nhấn nạy đến cực hạn.

Ả đột nhiên nhớ tới cái gì, giọng nói nên nhỏ nhỏ nhẹ, “Lam Tranh, ngươi đừng trách ta nói chuyện không đúng nghe, ngươi là hoàng tử, cũng phải lo lắng chi an nguy của ca ca ngươi và cả cái thành phương Đông, đúng rồi, nghe nói ngươi tới đây là vì tìm tên gian tế của Tộc Tu La, ta biết ngươi cuồng dại, nhưng cũng phải có chừng mực...” Ả nói vòng vèo hồi lâu, mới nói tới chủ đề chính: “Ả kia hiện tại thế nào? Ngươi tìm ả sao?”

Nàng lo lắng cho Trường Minh, nhưng cũng lo lắng việc con hồ ly tinh kia còn sống!!

Nhìn Lam Tranh mím chặt môi, trong lòng Lê Thiên Thường hiện lên một tia mừng thầm: “Không đề cập tới cũng được, chuyện làm cho người ta thương tâm thì nên quên đi, trở lại Thần đô Phương Đông, ta còn sẽ giống Toàn Cơ tỷ tỷ chăm sóc ngươi như đệ đệ ruột.”

—— “Rầm!”

Lê Thiên Thường sửng sốt, sau đó có giọt máu chậm rãi từ hai má chảy xuống, ả mới giật mình hiểu ra, người bị công kích là ả!!

“Ngươi làm cái gì vậy!!” Nàng la hoảng lên, ánh mắt trở nên tàn nhẫn: “Ngươi muốn thế nào!!! Ngươi quá vô lễ!!!! Ta đường đường là công chúa Bắc quốc, việc ngươi hành động hôm nay, sẽ trở thành nguyên nhân bất hòa

giữa hai thần đô!! Tỷ tỷ ngươi nếu như giả đi, cũng sẽ không sống tốt đâu!!!”

“Bốp!!”

Lại là một tiếng vang kinh người.

Một luồng khí sắc bén công kích đến, Lê Thiên Thường sớm có chuẩn bị, tay phóng ra mưa tuyết bảo vệ mình, luồng khí kia bị đánh văng đi.

Nhưng Lam Tranh đã như ma quỷ trong nháy mắt di động đến trước mặt ả, một tay cầm tóc của ả, nhấc ả lên khỏi mặt đất.

Con ngươi hắc đỏ như máu, đỏ rực nặng nề.

Là một đôi con ngươi đỏ!!!!

“Ngươi!! Mắt của ngươi ——” Lê Thiên Thường hít một hơi thật sâu, sau đó không thể tin nhìn chăm chăm hai mắt Lam Tranh, tâm trạng cả kinh, tay chân lạnh lẽo. Nhưng phút chốc bắt đầu hưng phấn, thét chói tai, sung sướng!!!

Thì ra... thì ra đều là thật!

Về thân thể của Tam hoàng tử không được sung này, thì ra đều là thật.

Ả vốn là muốn dùng tiểu xảo hãm hại hắn, làm cho hắn không có cách nào ngăn cản mình làm cho tiện nữ tên là Khuynh Anh kia biến mất, lại không nghĩ đến, đánh bậy đánh bạ thế nhưng thành thật.

Ha ha ha!! Trời giúp ả, thành Phương Đông, đã định trước tránh không khỏi kiếp nạn này!

“Ngươi nếu muốn chết, ta thành toàn ngươi...” Lam Tranh hí mắt, trong mắt lóe ra ánh sáng khát máu.

“Không, ngươi sẽ không giết ta.” Lê Thiên Thường gian nan nâng đầu lên, lại lộ ra một nụ cười cao ngạo, “Vì tỷ tỷ ngươi, cái gì ngươi cũng sẽ không làm!”

Lam Tranh nhú mày, khoe môi dần dần tà tứ, hấn cúi người, cười: “Ngươi nói đúng, ta sẽ không cho ngươi chết, là ngươi đẩy Khuynh Anh xuống Vực sâu U Minh này, ta thật muốn tìm ngươi, ngươi lại tự mình xuống... Khuynh Anh bị khổ nhiều như vậy, ta làm sao để cho ngươi chết dễ như vậy? Yên tâm, trong cuộc đời của nàng, ta sẽ để cho ngươi trơ mắt nhìn nàng hạnh phúc, mà ngươi, cái gì cũng không chiếm được, so với chết còn không bằng.”

Lê Thiên Thường nhất thời cứng đờ, cả người run rẩy lên: “Ngươi nói cái gì?! Ắ còn sống?! Không có khả năng!”

Lê Thiên Thường đột nhiên run giọng khóc lên: “Vậy... vậy giờ này Khuynh Anh ở bên cạnh Điện hạ Trường Minh? Có phải hay không?! Lam Tranh, ngươi sao có thể dễ dàng để cho nữ nhân của ngươi đi câu dẫn nam nhân khác?!”

Lam Tranh nhú mày, hung hăng ném ả vào tường: “Chớ giả vờ ở trước mặt ta, ngươi là đồ buồn nôn!”

Lê Thiên Thường cười, ả lão đảo bò dậy, tóc rối bù, sắc mặt dữ tợn: “Được, ta không giả vờ, chỉ là, chuyện đôi mắt của ngươi, ngươi và ta đều rất rõ ràng, mà bây giờ, chỉ có ta có thể tìm được Điện hạ Trường Minh, phải, ngươi có vô số phương pháp làm cho ta sống không bằng chết! Nhưng ta cũng không phải nữ nhân dễ thu dọn như vậy, nếu ngươi nguyện ý, ta giúp ngươi, ngươi mang đi Khuynh Anh của ngươi, ta muốn Trường Minh của ta, chúng ta hợp tác, được không?”

Chương 100 Người thực sự là thấp hèn

Lam Tranh cười lạnh lùng, “Lê Thiên Thường, người thực sự là thấp hèn.”

“Ha ha... cô gái thanh thuần động lòng người như Yên Tự, không phải cũng chết không toàn thây sao?” Lê Thiên Thường cũng cười theo: “Lam Tranh, nếu người nguyện ý giúp ta, ta sẽ giúp người giấu việc đôi mắt này, cũng cam đoan không hề đụng một sợi tóc của Khuynh Anh, các người song túc song phi, muốn thế nào liền thế nấy.”

“Không cần.” Lam Tranh nhàn nhạt mím môi, “Người đã đoán sai, người căn bản không có tư cách ra điều kiện với ta.”

“Ha ha ha... tiểu hoàng tử của ta, người đừng lừa mình dối người, giờ này, người còn có phương pháp khác có thể tìm được Khuynh Anh của người sao? Người không hợp tác với ta, người cũng mơ tưởng về được thần giới, thành phương Đông nếu sinh ra một hoàng tử mang theo huyết mạch Tu La, là sỉ nhục đến cỡ nào? Toàn bộ thần tộc sẽ hổ thẹn, phụ hoàng của người, tỷ tỷ của người, sẽ bị cười nhạo cả đời!!!”

Đột nhiên.

Một bóng mờ bao phủ.

Lê Thiên Thường ngẩng đầu, Lam Tranh bất ngờ dùng một tay giữ chặt cổ của ả, mà một cái tay kia phóng tới, trong nháy mắt, ngón tay của hắn liền xuyên vào ngực ả, sau đó năm ngón tay nắm chặt trái tim đang đập bên trong.

Nhất thời, máu tươi từ trong thân thể Lê Thiên Thường không ngừng tuôn ra, ả không thể tin nhìn nam nhân trước mặt, sắc mặt trắng bệch: “Người... Người...”

“Người đang khiêu chiến với nhẫn nại của ta, rất tốt, chúc mừng người, người làm được.” Giọng điệu Lam Tranh bình thản, tươi cười lạnh lẽo, mà ngón tay của hắn lại từng chút từng chút bóp chặt lại.

Lê Thiên Thường đau thét chói tai, nhưng toàn thân ả như là bị đóng đinh, không thể nhúc nhích chút nào, máu tươi ướt sũng quần áo, tiếng kêu thê lương làm cho ả thảm đạm giống một con quỷ cái bị dần vặt.

“Lam... Lam Tranh... Chúng ta có chuyện gì từ từ nói, nếu người thật sự giết ta, ta cùng với ca ca huyết mạch tương liên, hẳn chắc chắn sẽ biết ta đã xảy ra chuyện, đến lúc đó, thần tộc phương Đông làm sao cho phương Bắc ta một cái công đạo?”

“Người yên tâm, ta chỉ muốn nhìn một cái, người đến tốt cùng là thấp hèn thế nào...” Lam Tranh khẽ cười, hai tròng mắt đỏ máu nở rộ vẻ đẹp liêm diễm. Tàn nhẫn, vô tình, tà ác.

Khuôn mặt hắn nhẹ như mây, tay lại tăng thêm lực đến nỗi có thể bóp nát trái tim kia!

“A! Không... Cầu, van cầu người... Dừng lại... A a a!!!” Lê Thiên Thường rớt cuộc đau khóc lớn lên, thê thảm van xin: “Ta... ta thấp hèn, ta không biết liêm sỉ... Ta biết sai rồi, xin người tha thứ cho ta!! Ta dẫn người đi tìm Khuynh Anh, ta... ta không ra điều kiện với người... Xin... xin người buông ra...”

“Ai... Bây giờ có thể biết mình là cái thứ gì, cũng không quá trễ, đúng không?” Giọng điệu Lam Tranh vẫn nhàn nhạt, móng tay hắn đang dài ra, giống như rễ cây quấn lấy trái tim Lê Thiên Thường.

Ả đã đau muốn ngất, lại vẫn không dừng gặt đầu, hỗn hợp máu và nước mắt, lấy một tư thái hèn mọn, cầu xin ác ma tàn nhẫn này có thể cho ả một con đường sống.

Ả vẫn không thể chết, không thể chết được... Ả sao có thể không cam lòng như vậy mà chết đi!!

Lam Tranh cúi người xuống, nhẹ nhàng nói ở bên tai của ả, như ác ma thì thầm: “Thế nhưng, làm sao bây giờ, ta lại tuyệt không tha thứ cho ngươi.”

Sau một khắc ——

Ngón tay bạch ngọc tuyệt đẹp chọt kéo ra! Mang theo trái tim của Lê Thiên Thường, máu tươi nhễ nhại.

Lê Thiên Thường ngã xuống đất, ngón tay run rẩy: “Trả... trả lại cho ta...”

Lam Tranh lạnh lùng nhìn ả một cái, một ngón tay khác vung lên, một đạo ánh sáng liên bao phủ trái tim của ả, ở trong không khí, trái tim chậm rãi đập từng nhịp.

“Ta tạm thời không lấy mạng của ngươi, nhưng vật này giữ ở chỗ ta.” Hắn cười, tà khí đầy người, “Ngươi bây giờ nên làm như thế nào, ngươi biết.”

Lê Thiên Thường cắn răng đứng lên, chỗ ngực trống không, hể thân thể nhúc nhích, liền giống dao găm đâm xuyên qua toàn thân, đau khôn cùng.

Lấy trái tim người, lại không nguy hiểm đến tính mạng, đây là cấm thuật, bởi vì quá mức hung ác, mấy vạn năm trước, đã bị phong ấn, nhưng Lam Tranh lại sử dụng như thường... Ả hít sâu một hơi, thắng bại đã phân, ả là nữ nhân thông minh, chỉ cần còn giữ lại tính mạng, ả sẽ không buông tay!

“... Đây là Tuyệt Phách ca ca giao cho ta.” Ả nói, sắc mặt trắng bệch, tay giơ lên đưa ra sợi chỉ hồng trên cổ tay: “Chỉ cần bám vào trên linh khí của người cần tìm, nó sẽ dẫn dắt đến chỗ đối phương... Từ đầu ta không có tính tìm ngươi, ta chỉ muốn cùng Điện hạ Trường Minh, vì thế, ta đem y

phục của người đổi thành tóc của hắn, chỉ cần đi theo tuyệt phách này, liền có thể tìm được hắn.”

Lam Tranh hí mắt, cũng không có biểu tình dư thừa.

Lê Thiên Thường điều khí một chút, lại nói: “Nhưng ở đây bốn mặt đều là đường chết, hạt châu này chỉ vào phía nam, trừ khi cái tường này đổ ra...”

Ả nhẹ nhàng gõ lên tường, bên trong, ngoài tường là cái gì, không cách nào biết được.

Nhưng vào lúc này, nơi ả chạm qua đột nhiên hiện lên một luồng sáng, làm thành cái cửa!!!

“Đây là cái gì?!” Lê Thiên Thường bị kinh hãi lui về phía sau mấy bước, gian nan thở phì phò, thôi lui đến bên cạnh Lam Tranh.

Bây giờ ngay cả nói chuyện ả cũng sẽ khó chịu, nói chi là phát huy pháp lực. Trái tim còn đang ở trong tay người khác, tùy thời tùy chỗ đều có khả năng bỏ mạng.

Lam Tranh mím môi, chỉ nhìn chốc lát, liền đi đến chỗ luồng sáng.

“Người làm cái gì? Chờ... chờ một chút... Có... Có phải là cạm bẫy hay không?” Lê Thiên Thường che ngực, đi theo, một tắc cũng không rời.

Lam Tranh không thèm để ý, bước đi. Lê Thiên Thường không dám có chút do dự, vội vã đi theo, bóng dáng hai người rất nhanh liền biến mất ở trong đó...

Chương 101 Sát gái trong truyền thuyết

Xuất hiện ở trước mặt Khuynh Anh và Trường Minh, cũng là cánh cửa chợt lóe sáng như thế.

“Đây là...”

Tâm mắt dần dần rõ ràng, tiếng vang xung quanh cũng dần dần lớn hơn.

Trước mặt bọn họ, là một tòa thành xa lạ, còn có chợ náo nhiệt, đường phố rộng rãi, người qua lại không ngớt, trời xanh mây trắng, một mảnh vui sướng phồn vinh.

“Nhường đường một chút, nhường đường một chút!” Phía sau truyền đến tiếng thét to, Khuynh Anh nghiêng đầu, liền có người bán hàng rong mặc trang phục theo phong cách cổ xưa qua lại không ngớt.

“Qua bên này.” Bên tai lại vang lên giọng của Trường Minh, hắn kéo cánh tay Khuynh Anh, đem nàng vào trong góc. Bởi vì phục sức của bọn họ quá mức kỳ lạ, người xung quanh không ngừng phóng tầm mắt hiếu kỳ đến nhìn.

Khuynh Anh ôm Nửa Xu, ngây ra nhìn đoàn người náo nhiệt.

Người nơi này đều có tóc màu hoàng kim, con người xanh lam, ngay cả người bán hàng rong trên vỉa hè cũng dùng ghế tựa bằng vàng ròng.

“Làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta xuyên không?” Nàng hoảng hốt thì thào.

“Không, ở đây hẳn là bộ tộc thần thái dương.” Trường Minh nhìn mọi nơi, trong lòng cũng đã sáng tỏ bảy tám phần: “Nơi này phồn vinh cường thịnh, mà tộc thần thái dương cũng xưng là tộc hoàng kim, ở đây nghe nói

thừa thãi vàng ròng, là bộ lạc giàu có nhất thần giới.”

“Chúng ta đã trở lại thần giới?” Khuynh Anh mất phương hướng.

“Không... có vài không giống những gì ta biết...” Trường Minh nhíu mày, “Lúc Còn nhỏ, từng đại diện thành phương Đông đi đến điện thần thái dương, lại không có thấy tòa tháp vàng kia...”

Khuynh Anh nhìn theo, liền nhìn thấy ở trung tâm thành trì, có một tòa tháp cao vút tới trời, quả thực cắm thẳng tận trời, cao to hùng vĩ, bằng vàng ròng.

Đột nhiên, Trường Minh nhìn chăm chú vào kiến trúc to lớn kia, sau đó nói: “Nàng ở nơi này chờ ta.” Dứt lời, liền xoay người đi đến một cửa hàng cách đó không xa.

Khuynh Anh nhìn hắn nói mấy câu với bà lão trong cửa hàng, mặc dù hắn không cười, nhưng bà lão kia đã cười như hoa, mặt đỏ ửng.

Quả nhiên là sát gái trong truyền thuyết. =__=

Lúc hắn trở lại, trong tay đã cầm một vài thứ. Kia nhất định chính là tặng phẩm sắc đẹp trong truyền thuyết...

“Đây là thần điện của thần thái dương... Lại là mấy vạn năm trước, khi công chúa Mộc Hi còn sống.” Hắn dừng lại, sắc mặt nghiêm trọng: “Mà tháp kia, gọi là tháp thần ẩn, vào thời gian công chúa chết đi, bị hủy diệt cùng... Ở đây, sợ rằng cũng không phải là đơn giản như vậy.”

Sự tình ở Vực sâu U Minh, đã làm cho Khuynh Anh không có lấy một từ để miêu tả.

Về Họa Long cùng Mộc Hi, hai nhân vật chỉ được ghi chép trong lịch sử này, lúc ngay cả năm tháng cũng bắt đầu quên bọn họ, bọn họ lại vẫn tồn tại trong Vực sâu U Minh này...

“Chúng ta không nên chậm trễ, mau mau tìm Lam Tranh, lập tức trở về đi!!” Khuynh Anh quay đầu nhìn Tuyết Phách trên cổ tay Trường Minh, nhưng nó lại an phận giống một viên thủy tinh chân chính, không có động tĩnh.

“Tại sao nó không động?!” Nàng phát điên.

“Phạm vi nó có thể tìm được là trong vòng mười dặm, có lẽ, hắn đã ở chung quanh đây.”

Khuynh Anh lập tức muốn xông ra, lại bị hắn kéo lại: “Cũng có thể, là ở đây có đồ ô uế quấy rầy nó, vì thế, nó không nhúc nhích được.”

“ ... ”

“Nàng không thể chạy lung tung trong thành này.” Trường Minh thở dài một hơi, đưa ‘tặng phẩm’ trong tay ‘ cho nàng: “Nàng thay đồ, rồi ta dẫn nàng đi tìm.”

‘Tặng phẩm’ của bà lão kia lại là một cái váy, Khuynh Anh xem xét trang phục lá cây rách rưới trên người mình, có nhiều chỗ thủng, lại nhìn y phục Trường Minh sạch sẽ không có một nhăn, không khỏi xấu hổ.

Trường Minh nhìn chung quanh, dẫn nàng tới một ngõ nhỏ, trong tay hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, tạo một kết giới che đậy cho nàng.

“Thay xong liền gọi ta.” Giọng hắn nhàn nhạt, lạnh lẽo, lại rất nhu hòa.

Khuynh Anh xấu hổ vịn phần đi vào, cấp tốc thay váy...

Từ trong kết giới đi ra, thấy Trường Minh đang trầm mặt nhìn phương xa.

Nghe động tĩnh, hắn quay đầu lại, liền thấy ánh mặt trời vàng chiếu vào trên da thịt tuyết trắng của thiếu nữ, tóc đen buông dài như thác nước. Trong

nháy mắt, hắt lại có một chút thất thần. Một ít ký ức bị khơi mào, rục rịch, nhưng lại không thể không kiềm chế xuống, vùi lấp thật sâu.

“Ta đã nghe ngóng, trong phạm vi mười dặm đều là điện thần thái dương, nếu Lam Tranh cũng ở nơi đây, hẳn là không khó tìm.”

“Nhưng chỉ còn lại nửa ngày...” Khuynh Anh hơi lo lắng, mà nàng càng lo lắng chính là, lỗ nữ nhân khốn kiếp Lê Thiên Thường kia và Lam Tranh ở cùng một chỗ, Lam Tranh có chuyện không hay xảy ra thì làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới có một con hồ ly tinh vây quanh hẳn, nàng liền muốn phát cuồng.

Mà hạt châu này thời hạn có hiệu lực chỉ có một ngày!

“Không, thời gian đã dừng.” Trường Minh mím môi, từ trong tay áo lấy ra một đồng hồ cát xinh xắn, nó đã rớt một phần ba, đó chính là thời gian ở trong sơn động màu đen, mà sau khi vào đây, nó liền không rơi hạt cát tiếp theo.

Chương 102 Nàng, đến gần một chút

“Sách cổ từng viết, một thần linh chết đi, nếu chấp niệm quá sâu, sẽ hình thành ràng buộc, hình thành một không gian đơn độc, không biến mất, cũng sẽ không theo năm tháng, mà ở đây, sợ rằng là ký ức của Mộc Hi... Ở nơi nàng ấy mai táng, vẫn dừng lại ở mấy vạn năm trước, vào thời gian nàng ấy chết đi.” Trường Minh chậm rãi nói: “Nhưng nếu thật như vậy, chấp niệm càng sâu, năng lực càng cường đại, muốn đi ra, càng khó.”

Trong lòng Khuynh Anh lộp bộp một chút, lúc này biến sắc: “Vậy nếu đi ra ngoài, cái váy này cũng sẽ biến mất?”

“...”

Lúc Trường Minh còn chưa tìm được từ ngữ để trả lời, Khuynh Anh đã có dẫn đo mấy trăm lần xem có nên đổi lại y phục ban đầu không, nếu không gian này là hư ảo, y phục này cũng sẽ tan thành mây khói, ở trường chạy nhong nhong gì gì đó, vẫn là quá kích thích a =___=...

Trường Minh yếu ớt thở dài, nói: “Vậy giữ cái váy cũ kia lại, bất quá lúc ở đây, nàng vẫn mặc cái váy này, nếu thật có một ngày như vậy, lại đổi lại.”

Cũng là, thân mặc toàn váy cỏ, cũng kích thích như nhau =___=...

Khuynh Anh gật gật đầu, gấp cỏ váy bỏ vào túi bách bảo, tiện đường bỏ Nửa Xu ngủ gục vào. Y phục này là Lam Tranh làm cho nàng, nàng cũng không nỡ vứt bỏ.

Lại thấy Đông Phương Trường Minh đột nhiên cúi người, một đầu gối quỳ xuống, ngón tay nhẹ nhàng cầm một góc làn váy của nàng, xé ra —— phần váy quá dài liền bị xé xuống, nhưng vẫn chỉnh tề.

“Nếu muốn chạy thoát thân, nàng sẽ dễ giẫm váy.” Giọng hần nhàn nhật,

khuôn mặt yên lặng.

Khuynh Anh then thùng, Điện hạ Trường Minh quả thực tinh mắt, liếc mắt một cái là có thể xem thấu nàng lùn.

“Nếu muốn đánh vỡ không gian này, phải tìm được chỗ chấp niệm của Mộc Hi, Lam Tranh nếu ở gần, chắc chắn cũng sẽ có tính toán này, chúng ta đi thần điện xem một cái đi.” Trường Minh nói.

Khuynh Anh liền thành thành thật thật đi theo phía sau hắn.

“Nàng, đến gần một chút.” Đột nhiên, Trường Minh lại ngừng lại, quay đầu lại nhìn nàng.

Mà giữa bọn họ cách ít nhất năm thước.

Khuynh Anh lui đầu, xê dịch về phía trước. Không phải nàng không muốn, mà là nàng không dám, đại thần khí thế quá mạnh mẽ, đứng ở bên cạnh hắn, liền dường như một con kiến chạy theo con voi...

Hắn dừng một chút, lại đột nhiên quay người, dừng ở trước mặt nàng: “Cách ta quá xa, nếu bị công kích, nàng yếu kém, ta không thể bảo vệ nàng.”

Khuynh Anh vội vàng gật đầu, “Ta sẽ đuổi kịp.”

Hắn đáp ‘ừ’, tiếp tục đi tới thần điện.

Một người bán hàng rong bày hàng ở góc vỉa hè nói, ở chung quanh đây không có nhìn thấy nam tử tóc vàng mặc y phục cỏ cùng cô gái hoa phục xinh đẹp, vì thế, Lam Tranh cùng Lê Thiên Thường sẽ chưa tới nơi này, cũng có thể, bọn họ cũng đã thay đổi hành trang, hòa lẫn vào đám người trên đường.

Trong thần tháp kia, đích thực là nơi cư trú của con gái thần thái dương Mộc Hi, mà không bao lâu nữa, vị công chúa này sẽ làm lễ lên ngôi, chính thức trở thành nữ thần chưởng quản một phương, thủ hộ thần tộc thái dương, đại biểu cho ánh sáng hi vọng toàn bộ tộc nhân.

Nếu không gian này là do Mộc Hi tạo ra, vậy nhân vật then chốt cũng là nàng. Mà sách sử đã xóa đi sự tồn tại của vị công chúa này, truyền thuyết về nàng cũng ít đến đáng thương.

“Chúng ta còn chưa biết mặt nàng ấy.” Khuynh Anh nhìn thần điện cao cao kia, thủ vệ nghiêm ngặt, căn bản không có cách nào đến gần.

Trường Minh chỉ thản nhiên nói: “Sẽ gặp.”

Cũng không lâu sau, một đám binh sĩ đột nhiên từ đằng xa đi tới, ngăn bọn họ lại.

Chương 103 Hấn lại cười

Khuynh Anh cuống quýt nhìn Trường Minh, lại thấy hấn trầm tĩnh như nước, ngón tay trắng nõn dài nhỏ kéo nàng về phía sau.

“Xin hỏi, ngọc bội là của ngài sao?” Một người đội trưởng đi ra, mà trong tay hấn, là vật được Trường Minh ném vào.

Trường Minh vẫn thản nhiên nói: “Ừ.”

Người đội trưởng dừng một chút, cung kính đưa ngọc bội tới trong tay Trường Minh, khom người nói: “Đông Phương điện hạ giá đáo, hạ quan không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội, công chúa điện hạ lệnh cho ta đợi ở đây đón tiếp, mời đi bên này.”

Khuynh Anh sửng sốt, không phải nói, đây là thế giới do chấp niệm hóa ảo ra sao? Sao Trường Minh vẫn là Đông Phương điện hạ? Sao còn có công chúa ngênh tiếp?

“Đây là có chuyện gì?” Khuynh Anh thấp giọng nói.

“Ngọc bội kia là của tổ tiên truyền xuống, là vật sở hữu của các đời thái tử.” Trường Minh nhỏ giọng trả lời: “Nếu suy tính không có sai, ở thế hệ này, thái tử phương đông Mạt Ương, cũng có tóc đen, mà lễ lên ngôi của công chúa Mộc Hi, thần bốn phương cũng phải phái đặc phái viên đến đây chúc mừng, vì thế, một hoàng tử đến đây chúc mừng, cũng là vô cùng bình thường, mà Mộc Hi là trưởng công chúa, việc chiêu đãi đặc phái viên, đương nhiên là phận sự của nàng, muốn gặp nàng, kỳ thực rất dễ.”

Vào trong thần điện, người đội trưởng đưa bọn họ đến hoa viên, bẩm báo: “Khởi bẩm công chúa, Đông Phương điện hạ đã đến.”

Lập tức có mấy cung tỳ xinh đẹp tươi cười đi ra, hành lễ với Trường

Minh cùng Khuynh Anh, nhỏ giọng uyển chuyển: “Hai vị, mời.”

Trường Minh nhàn nhạt đi vào, Khuynh Anh vội vàng đuổi theo.

Ở ngoài gian phòng, có một bộ bàn ghế gỗ điêu khắc, các cung tỳ dẫn hai người bọn họ ngồi xuống ghế, châm trà cho bọn họ.

“Công chúa Mộc Hi, mau ra đây, sao ngài có thể để cho Đông Phương điện hạ đợi lâu?” Một cung nữ hướng vào phía trong thúc giục, giọng cũng không có tận lực lễ tiết, càng tùy tính như chị em.

“Đúng vậy, không phải ngài nói, đã mơ ước mỹ mạo của Đông Phương điện hạ từ lâu rồi sao? Ngài không ra nhanh, Đông Phương điện hạ sẽ tức giận!” Một cung nữ khác hô.

Khuynh Anh thẹn thùng, Trường Minh trái lại, vẻ mặt hần bình tĩnh, mím môi nhấp trà, không có chút biểu tình dư thừa nào.

Chỉ thấy một khắc sau, một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh xinh đẹp từ trên một cây đại thụ tuột xuống, sau đó xách váy chạy vội đến, linh xảo giống một con chim hoàng oanh. Bởi vì chạy quá nhanh, khi dừng ở trước bàn gỗ, thở không nổi, hai cung tỳ cười hì hì tiến lên quạt cho nàng, lại đưa cho nàng chén trà giải khát. Khuynh Anh hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, công chúa điện hạ đáng yêu như thế, sẽ có oán niệm điên cuồng, bị phong ấn ở đáy vực sâu, còn có chấp niệm quá sâu, tạo ra một không gian thật lớn như thế...

Mà nàng đích thực là Mộc Hi.

Là con gái được thần thái dương thương yêu nhất.

Nàng uống sạch chén trà, mới tươi cười, quan sát Trường Minh cùng Khuynh Anh một cái, “Điện hạ sao không có đoàn đặc phái viên cùng đi? Còn vị cô nương này là...?”

“Nàng là hôn thê của ta, ầm ỹ nói muốn đi trước nhìn quang cảnh xinh đẹp của thần điện thái dương, ta mới đưa đi, sứ thần ít ngày nữa sẽ đến.”

Khuynh Anh ngậm một ngụm nước chưa có nuốt, suýt chút nữa phun ra.

Trường Minh lại làm ra cử động càng làm cho nàng kinh ngạc, hấn vươn ngón tay, thay nàng xoa xoa bột nước dính ở khóe miệng, khóe môi chậm rãi cong lên: “Liên Âm, ở trước mặt công chúa điện hạ, không thể thất lễ.”

Hắn lại cười.

Vạn năm trước, thái tử Đông Phương Mạt Ương, cũng cưới cô gái có màu tóc đen quý tộc Liên Âm.

Vạn năm sau, hấn vô ý cùng nàng đi tới thời đại này, một lần nữa trải qua tất cả ở đây, cũng không biết là trời đã định trước, hay là trời sinh kiếp nạn.

Chờ Khuynh Anh hoàn hồn, Trường Minh đã thu tay về, khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo kia.

Mộc Hi cười bắt chuyện cùng hấn, đại thể đều là quốc sự, đủ mọi câu hỏi thăm dò. Trường Minh đối đáp trôi chảy, ứng biến thành thạo, hai vị thái tử giao lưu, Khuynh Anh ngồi ở một bên, hỗn loạn cùng đau đầu.

Đột nhiên, Mộc Hi ngừng lại, quay đầu, hướng về phía cánh rừng xa xa, nói: “Họa Long, đây chỉ là đặc phái viên từ phương đông tới, bất kể là nam hay nữ, người cũng không thể nhìn chăm chăm vào người khác như vậy, người ngoan ngoãn trở lại, ta sẽ trở về liền.”

“Họa Long?!” Khuynh Anh nghe thấy cái tên này, lập tức phục hồi tinh thần, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy ở dưới cây đại thụ cách đó không xa, có một nam tử cực kỳ trẻ tuổi đang đứng, làn da tuyết trắng, con người thâm thúy, mái tóc trắng dài bị buộc thành bím tóc, còn cắm lên một đóa hoa, nhìn ra được nhất định là do một cô gái làm. Ánh mắt của hấn cao

ngạo, thần sắc nhìn Trường Minh có khiêu khích.

“Nàng biết hấn?” Mộc Hi nháy nháy mắt.

Khuynh Anh sửng sốt, sau đó lại lắc đầu, rất nhanh dời tầm mắt.

Nàng từng gặp Họa Long, là một nam nhân chỉ có nửa gương mặt, khuôn mặt sụp đổ, còn có sẹo dữ tợn...

Chương 104 Một gian là được rồi

Mà người trước mặt, như thiếu niên đi ra từ trong bức họa, mặc dù cũng là tóc bạc, lại hoàn toàn khác xa.

Mộc Hi hoàn toàn phát không được tính tình đối với hắn, lời ngon tiếng ngọt dỗ mấy câu, cũng không thấy hắn hài lòng. Hắn như là đứa bé cá biệt, đối với Mộc Hi có ý muốn giữ lấy cực kỳ cường liệt, đối với nam tính ngoài mình, đều mang theo một loại địch ý không thể coi thường. Câu nói ban đầu của cung tỳ kia ‘Mơ ước mỹ mạo của Đông Phương điện hạ đã lâu’, làm cho hắn rất là bất mãn với Đông Phương Trường Minh.

“Vừa lúc, mấy ngày nay ta cũng không bận, các ngài liền ở thiên điện, ta sẽ cho người đưa các ngài du ngoạn ở thần đô, hôm nay trời đã tối, các ngài nghỉ ngơi...” Mộc Hi gọi hai cung tỳ tới, nói: “Đi chuẩn bị hai gian phòng xinh đẹp nhất...”

“Không cần.” Trường Minh chậm rãi buông cái chén, thản nhiên nói: “Một gian là được rồi.”

Mộc Hi ngây ngốc một lát, lập tức cười ra: “Xin lỗi, là ta sơ sót, người tới, chuẩn bị thiên điện tốt nhất, cánh hoa rải lên suối nước nóng, chuẩn bị rượu hảo hạng, tối nay, mời hai vị nghỉ ngơi thật tốt.”

Vẻ mặt Khuynh Anh xanh xao, Trường Minh đã thay nàng trả lời: “Đa tạ.”

...

...

Người hầu dẫn bọn họ đi ra ngoài, ở trên hành lang, Khuynh Anh trong lúc vô tình quay đầu lại, thấy thiếu niên kia đã bá đạo ôm Mộc Hi, không nói

gì liền hôn nàng, hai thân thể trẻ tuổi quấn nhau, sau đó nhào tới trên mặt đất phủ kín lá cây.

... Cách.

Cửa điện đóng.

Tầm mắt bị ngăn cách.

Khuynh Anh xoay đầu trở về, không nghĩ qua là, liền thấy được một màn không thích hợp cho thiếu nhi như vậy.

Nếu Họa Long thực sự là Họa Long kia, vậy hẳn là Tu La, Mộc Hi là thần tộc, tại sao sẽ ở cùng nhau.

Hiện thực cùng truyền thuyết, rốt cuộc khác xa bao nhiêu...

“Nàng đang suy nghĩ gì?” Đột nhiên, bên tai vang lên giọng Trường Minh.

Khuynh Anh lấy lại tinh thần, mới giật mình phát hiện mình đã đứng ở trong phòng, cửa bị đóng, đám cung nữ cũng dốc lòng đưa tới y phục sạch sẽ cùng rượu ngon. Thế nhưng, ngay chính giữa phòng là cái giường lớn đầy cánh hoa là chuyện gì xảy ra?!

“Ồ đây không an toàn, vì thế, nàng cần phải ở bên cạnh ta.” Trên mặt Trường Minh vẫn không có biểu tình dư thừa, hẳn ngồi trên ghế, đối với cái giường lớn ái muội như có mắt không trông: “Ngày yên ổn chỉ sợ sẽ không lâu lắm, nàng cần giữ thể lực, sau này có lẽ không có cuộc sống hòa hoãn. Tối nay nàng nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ giúp nàng coi chừng xung quanh...”

Khuynh Anh cười xấu hổ, biết mình suy nghĩ nhiều, mới nói: “Ta vừa rồi chỉ là nhớ tới một người quen, vì thế, ta ở đoán, chuyện ở đây phát sinh, có thể đều là giả hay không...”

“Không, không gian bởi vì chấp niệm mà sinh ra, đều là việc người kia

từng trải qua.” Trường Minh nhìn ngoài cửa sổ, “Vì thế, tất cả những gì nàng thấy được, đều là chân thật, thế nhưng, bởi vì chấp niệm quá sâu, sự tình khó quên nhất sẽ tái hiện, tình huống tối nay nàng thấy được, ngày mai lại trở nên không giống.”

“Như vậy người thiếu niên kia thực sự là Họa Long?!” Khuynh Anh trầm than.

Thì ra, lúc mặt của hắn không có bị hủy đi, là hoàn hảo như thế. Nhưng nàng nhớ, là hắn mở ra vòng xoáy màu đen này, vì thế, hắn hẳn là cũng ở trong không gian này, không biết, hắn nhìn thấy một màn này, tâm tình sẽ thế nào.

“Đây chẳng qua là bộ dáng tạm thời của Họa Long, lúc người tộc Tu La một ngàn tuổi, sẽ biến thân triệt để, biến thành một bộ dáng khác.” Trường Minh chậm rãi nói: “Sách sử ghi chép, hắn là vương mạnh nhất Tộc Tu La, hắn lấy tư thái người mạnh nhất, trực tiếp leo lên vương vị, nhưng lại già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, đăng cơ không lâu, liền biến mất triệt để.”

Dừng một chút, hắn mới nói tiếp: “Còn có truyền thuyết, là hắn huyết tẩy thành Thái dương, tru diệt toàn bộ sinh linh một tòa thành trì trong thành Thái dương...”

Khuynh Anh cứng đờ.

Hơi lạnh từ lòng bàn chân bay lên.

Họa Long nàng biết, vẫn dùng tên Mộc Hi mà sống. Hắn ở trong Vực sâu U Minh vẫn tìm kiếm nàng, từ đầu tới cuối, chưa bao giờ buông tha.

...“Người không muốn đi ra ngoài sao?” Nàng hỏi.

...”Không, ta không muốn... Ta muốn tìm được người kia, còn không có tìm được, ta sẽ gặp vẫn tìm như thế.” Hắn nói.

...“Người kia là một cô gái sao?”

...“... Ta quên rồi... Thế nhưng ta rất muốn tìm được người kia, nếu như người kia đứng ở trước mặt của ta, ta nhất định có thể nhận ra được...”

...“Nếu người kia đã không ở nơi này, làm sao bây giờ?”

...“Không, ta sẽ tìm được... Người kia nhất định ở trong này... Nhất định.”

Tất cả yêu hận quần quýt si mê, nhân quả nguyên do, sao lại là một dạng cố chấp thật sâu như vậy.

“Tu La chẳng lẽ vô tình vô nghĩa như thế thật?”

“Tộc Tu La là thần tộc viễn cổ, về sau bởi vì quá mức khát máu, rơi xuống thành ma, trái lại cắn nuốt ma tộc, trở thành trong bá chủ bóng đêm.” Trường Minh lắc lắc đầu, “Bọn họ cũng không phải là vô tình vô nghĩa, mà là không cách nào khống chế tình cảm của mình, bọn họ khát máu giết chóc, lúc thức tỉnh vào ngày một ngàn tuổi, sẽ dùng máu tế lệ khí của mình.”

“Cũng bởi vì như vậy, bọn họ vứt bỏ tình cảm của mình, vô tình vô nghĩa, cũng mới sẽ vô bi vô đau.” Hắc nói.

“Tu La cùng thần tộc không thể sống hòa bình với nhau sao?”

“Rất khó... Bọn họ vĩnh viễn không có khả năng sống chung như thần tộc bình thường, bọn họ theo đuổi ngôi vị kẻ mạnh chí cao, chỉ có giết chóc cùng máu tươi, mới có thể làm cho bọn họ có thể an bình.”

Khuynh Anh khẽ run lên.

Nàng đột nhiên nhớ lại đôi mắt đỏ máu của Lam Tranh, hắc đề nén dục

vọng của mình thật sâu, hắ cũng không phải là muốn giấu diếm, có lẽ, hắ chỉ không cách nào kể ra.

Chương 105 Vì sao khóc

Đêm này, Khuynh Anh gặp ác mộng.

Hoang vắng cùng bất lực, nàng bị đẩy từ trên không trung, chậm rãi rơi xuống.

Rốt cuộc giã giụa tỉnh lại, thấy Đông Phương Trường Minh ngồi ở đầu giường, ngón tay lạnh lẽo mới thu hồi lại từ trên gương mặt nàng, thấy nàng chợt mở mắt ra, ngón tay lại dừng lại, một lần nữa đưa tới, dùng đầu ngón tay lau đi một viên bọt nước rớt xuống.

“Vì sao khóc?” Hấn hỏi.

“... Khóc?” Khuynh Anh thất thần, phát hiện trong mắt mình đều là lệ.

Nhớ lần trước cũng là như thế này, trong hoa viên ở Điện Trường Sinh, bởi vì hấn đụng vào, nàng khóc không hề có lý do.

Bị Trường Minh nhìn, trong lòng không hiểu sao hoảng loạn, Khuynh Anh vội vã lau khô nước mắt mình, nói: “Đêm qua suy nghĩ nhiều lắm, nghĩ đến Họa Long cùng Mộc Hi, liên khổ sở muốn khóc... Xin lỗi... khiến ngài cười.”

“Nhưng đêm qua nàng gọi là tên của ta... Khuynh Anh.” Trường Minh chậm rãi giơ tay trái lên, Khuynh Anh nhìn theo, lại thấy ngón tay bọn họ đan chặt, hơn nữa, là nàng nắm hấn thật chặt, bởi vì quá sâu, móng tay còn gây ra vài vết máu.

Nàng giống như bị điện giật trút trở về, sắc mặt trắng bệch: “Xin... xin lỗi, nhất định là ngài nghe lầm... Ta, ta...”

“Lừa gạt nàng thôi.” Trường Minh lấy tay về, nói: “Nàng gọi chính là tên

Lam Tranh, có thể là nàng quá nhớ hần, vì thế, xem ta như hần.”

“...” Đại thần cũng gạt người? Thực sự là gạt người chết không đền mạng...

Sắc mặt Khuynh Anh cuối cùng cũng hòa hoãn một ít, hơi xấu hổ gãi gãi đầu, quyết định lập tức nói sang chuyện khác: “Vậy bây giờ nên làm cái gì?”

“Thao túng không gian này chính là luồng chấp niệm của Công chúa Mộc Hi, vì thế, chỉ cần chúng ta tìm ra nó, rồi hủy diệt, không gian này biến mất, chúng ta liền có thể rời khỏi.” Trường Minh nói: “Nó có thể bám vào từng vật thể hoặc từng người tồn tại ở trong này, vì thế, nàng nhất định phải tỉ mỉ, cẩn thận, không thể tùy ý tin và nói chuyện với người lạ nơi này.”

“Đây chẳng phải là mò kim đáy bể sao?”

“Bất quá, nó có nhất định kẻ hở, lũ chấp niệm này bảo lưu nguyện vọng nguyên thủy nhất của Mộc Hi, có linh tính nhất định, vì thế, đối với kẻ ngoại lai xông vào, nó sẽ dùng phương thức hành động của Công chúa Mộc Hi, mà muốn tìm ra nó, phải dựa vào năng lực hiểu rõ của nàng đối với tất cả xung quanh, không thể có thư giãn mảy may.”

“Nếu chấp niệm biến mất, Mộc Hi có phải cũng vĩnh viễn biến mất hay không?” Khuynh Anh đột nhiên hỏi.

Trường Minh ngậy cả người, mới nói: “... Phải.”

“Vậy Họa Long làm sao bây giờ?!”

“...”

“Vô luận như thế nào, dù cho đây chỉ là một cảnh trong mơ của Công chúa Mộc Hi, ta cũng không muốn nhìn bọn họ cứ tái diễn một màn bi thương như vậy.”

“Nàng không cách nào thay đổi quá khứ.” Trường Minh hơi nhếch môi.

“Nhưng cũng không thể ngồi chờ chết a!” Khuynh Anh cười hắc hắc, trên mặt chưa hết vết nước mắt, nhưng lại không hề có vẻ lo lắng.

Nàng nhảy xuống giường, sau đó chạy đi đến gian phòng sau suối nước rửa mặt.

Trường Minh lẳng lẳng nhìn bóng lưng của nàng, con người đen kịt lại âm đạm từng chút từng chút.

...

...

Đêm qua.

Lúc Khuynh Anh nặng nề ngủ.

Hắn vẫn ngồi ở đầu giường, nhìn nàng gần trong gang tấc.

Khi biết được chân tướng, hắn căn bản không biết nên dùng thái độ gì đối đãi nàng. Tại hoa viên trên trời, ánh mắt nàng nhìn hắn như chim sợ cành cong, trong mắt là nước mắt và địch ý, nàng giống một con chim nhỏ bị thương, dùng hết mọi khả năng tránh né sự tồn tại của hắn.

Mái tóc đen của nàng ở trên ga giường trắng tinh, giống một đóa hoa sen màu đen nở rộ. Từng nhiều năm trước, hắn cũng là như vậy nhìn Yên Tự, dùng lời nói ôn nhu dỗ nàng đi vào giấc ngủ, nhìn nàng giống đứa bé ôm lấy hắn không buông.

Nàng cuối cùng đã trở về.

Bảy trăm năm năm tháng, từng màn từng màn ký ức từng đè sâu trong lòng, lại lần nữa bốc lên, quen thuộc mà lại rõ ràng.

Nhưng nàng chung quy cũng thay đổi.

Khuynh Anh... Khuynh Anh, nàng đã không còn là Yên Tự, thuộc về hồn phách đã sút mẻ của Yên Tự, thần linh chết đi, nếu chấp niệm quá sâu, sẽ thật lâu không tan đi, Công chúa Mộc Hi là như thế, Yên Tự làm sao không phải...

Đều là sai lầm của hắn.

Nhưng hắn không cách nào cứu nàng.

Tim của hắn dường như đang chảy máu, ngón tay nhẹ run, nhưng lại không cách nào chạm đến nàng.

Chấp niệm chỉ là một luồng oán hận, oán linh rơi xuống, cuối cùng chỉ có thể dựa vào hận ý tồn ở trên thế giới này, đến hồn phách cũng không phải, tồn tại như vậy sẽ chỉ làm bản tính hoàn toàn mất đi, thống khổ.

“Xin lỗi...”

Ngực đau đớn kịch liệt, hắn mím môi, nhắm hai mắt lại, có ánh sáng từ trên người của hắn tràn ra, sau đó ở mi tâm của hắn tạo thành một ngọn lửa màu lam nhạt, cuối cùng, lại tạo thành một cái đèn, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

“Đèn chong, đèn Trường Minh, đèn này giao cho nàng, thấy đèn như gặp người, tựa như ta, làm bạn với nàng cả đời.” Hắn dùng ngón tay đẩy tóc đen trên trán nàng, chăm chú nhìn kỹ: “Đèn này có thể tinh lọc linh thể của nàng, Khuynh Anh là thể thân của nàng, liền quên hết trước kia, sống sót cho tốt...”

Toàn Cơ từng nói, luồng chấp niệm của Yên Tự, đã là màu đỏ máu, mà đây cũng là oan hồn, mất đi bản tính, chỉ có hận ý báo thù.

Nếu cứ tiếp tục, hận ý này sẽ xâm chiếm bản thân Khuynh Anh, tình cảm mất đi bảy trăm năm trước, chỉ là một thể xác ác độc, dù cho phục thù, cuối cùng cái gì cũng sẽ không còn. Nàng có thể sống lại, cũng đã là một kỳ tích, lúc này tinh lọc nàng, còn có thể trở thành một phần của Khuynh Anh, luân hồi chuyển thế, dù cho tính tình thay đổi, dù cho quên hết mọi thứ... Nhưng cũng có thể sống bình thường hạnh phúc.

“... Xin lỗi, Yên Tự.”

Hắn đau đớn hôn lên tóc nàng, vào lúc này, dung nhan ngủ yên của Khuynh Anh đột nhiên bắt đầu hỗn loạn, mày nhăn lại, đến hô hấp đều trầm trọng.

“... Trường Minh.”

Nàng đột nhiên mở miệng.

Hắn cứng đờ toàn thân.

Trái tim dường như bị cái gì lôi, đến ngón tay nắm đèn chong suýt chút nữa buông lỏng, trên hai tròng mắt đen kịt, lông mi kịch liệt rung động.

“... Trường Minh... Trường Minh...”

Nàng chăm chú nhắm mắt lại, nói mơ ở trong mộng. Nàng dường như gặp mộng, nhưng trong mộng cũng không tốt đẹp, chân mày nàng nhăn càng sâu, trán bắt đầu đổ mồ hôi, thân thể bất an trần trọc! Nàng đột nhiên vươn tay, cực lực muốn cầm cái gì, môi giữa run, nói: “... Trường Minh...”

Trường Minh vội vã cầm tay nàng, nhưng ngay khi nàng nắm lấy tay hắn, nàng đột nhiên trở nên yên tĩnh quý dị, kia vốn là cánh môi mím chặt thống khổ chột cong lên, một độ cong quý dị.

“Trường Minh.”

“Ta hận chàng!!”

“... Ta hận chàng!!!”

Giọng lạnh lùng, ngữ khí lạnh lẽo, không mang một tia nhiệt độ, chớp mắt làm cho mỗi tác da thịt của hắn bắt đầu đau đớn.

Móng tay của nàng xâm nhập thật sâu vào làn da của hắn, muốn xé rách hắn!!

Nàng vẫn chăm chú nhắm mắt lại, lại ở trong mộng lặp lại những lời này, nàng nắm thật chặt tay hắn, cũng dường như chăm chú níu chặt tim của hắn.

Đây cũng là bảy trăm năm trước, câu nói sau cùng nàng bị tức giận bỏ lại, thế nhưng, không nghĩ đến, một lần kia lại là vĩnh biệt.

Nàng hồn phi phách tán, mà thế giới của hắn cũng đổ sụp theo.

Mà hắn, luôn muốn nói cho nàng biết...

Hắn yêu nàng.

Dường như cảm giác được linh vật sắp thành tẩy linh hồn, cả người Khuynh Anh bắt đầu run rẩy kịch liệt lên, nàng điên cuồng cầm lấy ngón tay Trường Minh, nói cho hắn biết hận ý của nàng, nhưng đèn chong thiêu đốt kia cuối cùng làm suy yếu phản kháng của nàng, cây đèn lóe ra ánh sáng nhu hòa màu lam nhạt, được chậm rãi đưa vào trán của nàng.

Ánh sáng tứ tán, hình thành một đóa hoa sen trắng ở giữa trán nàng, sau đó chậm rãi tan tiến vào trong làn da nàng.

Ngón tay của nàng vẫn chăm chú nắm chặt hắn, như là không cam lòng, như là thù hận, như là luyện tiếc. Tất cả bị ánh sáng nở rộ này bao trùm, khóe mắt nàng rơi xuống vô số lệ, ướt sũng lòng bàn tay của hắn, cũng ướt nước tâm hắn hoang vắng không cách nào chữa trị.

Giọng của nàng dừng, nàng lại lần nữa rơi vào ngủ say.

Mà trên thế giới, có một đoạn ký ức, có một người nam nhân, như là bị vết sạch tim, bị đâm xuyên qua thân, buông, buông tha, buông ra, chức trách của hắn, sứ mệnh mà lưng hắn cần đeo, tình cảm bị ép buộc chia lìa khỏi thân thể hắn, đang lặng lẽ khóc.

Chương 106

Sáng sớm.

Mộc Hi phái người đến mời Khuynh Anh cùng Trường Minh đi tiên điện, tỏ vẻ muốn đích thân đưa bọn họ đi tham quan thần tộc thái dương. Bởi vì là ra ngoài du hành, nàng đưa tới hai bộ trang phục của cư dân địa phương, lại dùng một loại dược liệu đặc biệt, nhuộm mái tóc đen của hai người thành màu vàng, dược hiệu chỉ có một ngày sẽ hết.

Công chúa phái cung tỳ tới nói, lần này không có thị vệ đi theo, chỉ có bốn người bọn họ ra ngoài du ngoạn, vì thế, ở xe ngựa để ngoài điện, Khuynh Anh lại thấy Mộc Hi bên cạnh thiếu niên đang không được tự nhiên, Họa Long.

Hắn buột tóc lên, thân hình cao gầy đứng ở bên xe ngựa, bóng cây loang lổ làm cho hắn có vẻ cao ngạo, không hợp với màu vàng xán lạn khắp bầu trời.

“Thật đáng yêu.” Mộc Hi hoạt bát, thấy hai người bọn họ, liền đi qua Trường Minh, nhảy đến trước mặt Khuynh Anh, ngón tay nâng cằm của nàng, cười nói: “Nhìn như búp bê, tóc vàng cũng rất thích hợp với nàng, a... Nếu như biến mắt thành màu xanh lam...”

Nàng đến vào càng gần, Khuynh Anh bị động tác thân mật bất thành lỉnh lỉnh kêu lên “Oa” một tiếng, Mộc Hi càng cười hơn: “Ái chà, nàng đỏ mặt, nàng theo ta, ta trang điểm cho nàng...”

Đang nói, nàng liền bị Họa Long nắm áo kéo lại.

“Họa Long, ngươi không nên làm càn!!” Mộc Hi bất mãn đẩy hắn ra, lại nhất quyết không tha kéo Khuynh Anh, sau đó lại bị Họa Long lôi trở lại.

Giăng co nửa ngày, Trường Minh kéo Khuynh Anh đến phía sau mình, Họa Long cũng giống như con cộp con trùng mắt Mộc Hi, Mộc Hi rút cuộc buông tha, giữ khoảng cách với Khuynh Anh: “Liên âm, đêm qua nghỉ ngơi được không?”

Nhất thời có chút xa lạ với cái tên Liên Âm này, Khuynh Anh hơi run một chút mới phản ứng được: “Rất... rất tốt...”

“Nhưng ánh mắt của nàng thoát nhìn có chút sung, đêm qua là hấn khi dễ nàng?” Mộc Hi chỉ chỉ Trường Minh.

“A... Không, không phải...”

“Thực sự?” Mộc Hi lộ ra ánh mắt hoài nghi.

“Thực sự.” Trường Minh nhàn nhạt chặt đứt câu hỏi của nàng: “Nàng chỉ là một đêm ngủ không được ngon giấc, sức lực chống đỡ hết nổi, thoát nhìn có chút suy yếu, làm cho điện hạ Mộc Hi chê cười.”

Mộc Hi mang vẻ mặt thì ra là thế.

Khuynh Anh muốn nói không phải như vậy...

“Ngoài Thần điện có một suối nước, rất thích hợp để pha trà cam bích của Thần đô Phương Đông đưa tới.” Mộc Hi cười hì hì nói: “Hơn nữa, đó là một cánh rừng rất đẹp, ven đường có thể nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp nhất của thần tộc thái dương, lúc trở lại, chúng ta có thể đi qua tháp Thần ẩn, bên cạnh nó còn có tháp Tống Tử nho nhỏ, phàm là cặp đôi ở thần tộc thái dương muốn có em bé đều sẽ đi vào trong đó cầu khẩn...” Nàng tươi cười nhìn nhìn bụng Khuynh Anh, lại cười với Trường Minh: “Nếu tiểu hoàng tử thuận lợi xuất thế, ta nhất định phải đòi một phần lễ vật.”

Lời này nói xong... Khuynh Anh hận không thể tìm phiên cái động chui vào.

Trường Minh lại nhẹ nhàng nói: “Được.”

“Liên Âm, suối nước đó rất là thanh u, chỉ là đường núi gồ ghề, còn cách một đoạn, nàng đi theo ta trò chuyện, được không?” Mộc Hi còn tính toán ôm eo Khuynh Anh, Họa Long phía sau đã đi lên, ôm hông của nàng, nhét nàng vào trong xe ngựa. Sau đó yếu ớt quay đầu lại, liếc Khuynh Anh một cái, rồi tiến vào trong xe ngựa.

Sau đó, xe ngựa truyền ra một trận động tĩnh, tiếng hôn ái muội bay ra.

Khuynh Anh lại một lần nữa then thùng, xe ngựa rung lắc...

“Xin lỗi, khiến các ngài chế giễu.” Mộc Hi đột nhiên vén rèm lên, môi hơi sưng đỏ. Mà bên trong, Họa Long đã rúc vào một góc, trên mặt có một vết bàn tay đo đỏ, biểu tình không được tự nhiên lại quật cường, mím miệng thật chặt, không nói thêm câu nào nữa.

“Chúng ta lên đường đi, làm lỡ canh giờ, sẽ không uống được nước suối ngọt nhất.” Mộc Hi lại mỉm cười.

Khuynh Anh do đang xấu hổ, hoàn toàn không biết nên tiến hay là nên lui. Trường Minh biểu hiện vô cùng khéo, nhàn nhạt gật đầu, dường như chuyện vừa xảy ra ở trước mặt mình đều là phù vân, bình tĩnh vì Khuynh Anh kéo màn xe lên cao một chút, đỡ hông của nàng, đưa nàng đi tới. Sau đó mình cũng theo lên xe, có con long mã màu vàng ngửa đầu hí một tiếng, giẫm mây bay ra ngoài.

Mà đúng lúc này.

Trong phủ công chúa, lặng yên hạ xuống hai bóng mờ.

Trong đó có một nam tử tóc vàng, hắn nhìn chăm chăm xe ngựa, hắn còn đang suy nghĩ về bóng lưng cô gái vừa lên xe ngựa kia, thật lâu không có cử động tiếp theo.

Cô gái bên cạnh hắn ra tiếng trước: “Điện hạ Lam Tranh, nơi này không thích hợp ở lâu, nếu tìm được Điện hạ Trường Minh cùng Khuynh Anh, chúng ta hãy mau rời khỏi...”

Kia lại là Lê Thiên Thường cùng Lam Tranh.

Bọn họ thay đổi cách ăn mặc, có vẻ để không làm người khác chú ý.

Phủ công chúa này truyền ra tin tức ngênh tiếp hai vị quý khách tóc đen, mà suy tính ra, hai người kia nhất định là Trường Minh và Khuynh Anh. Cho dù không biết bọn họ lấy phương pháp nào tiến vào phủ này, nhưng vô luận như thế nào, đây chỉ là một thế giới hư ảo, nếu có bất kỳ sơ xuất gì, đều sợ rằng không cách nào thoát thân.

Lê Thiên Thường còn dùng khăn lụa che khuất mặt tái nhợt, tim bị đào đi, ả mất đi năng lực bảo vệ mình, sắc mặt cũng càng khó coi và suy yếu, nhưng Lam Tranh căn bản không muốn thay đổi quyết định của hắn, tiếp tục như vậy, ả vĩnh viễn sẽ bị hắn quản chế!

Thấy Lam Tranh không nhúc nhích, ả yếu thế nói: “Điện hạ, ngài cũng đừng nhìn xung quanh, ta so với ngài càng sốt ruột hơn, chỗ này luôn luôn là lạ, lỡ bị người ta phát hiện, sợ rằng đến Điện hạ Trường Minh cũng không thấy mặt... Mấy người kia nhất định là hạ nhân trong phủ công chúa, bọn họ ăn mặc bình thường như vậy, xe ngựa kia cũng tầm thường, không thể nào là người quan trọng... Coi như là, cũng không có quan trọng bằng Điện hạ Trường Minh a...”

“Câm miệng.” Lam Tranh lạnh lùng mắng một tiếng.

Vừa vặn bóng lưng cái cô gái tóc vàng kia cực kỳ giống Khuynh Anh, nhưng lại chỉ thấy được trong nháy mắt, nàng liền bị một người đàn ông khác ôm thắt lưng, đỡ vào xe ngựa.

... Mà nam nhân kia, lại cũng cực kỳ giống Trường Minh.

Xe ngựa đã đi xa, hấn tiêu tan lo lắng dư thừa trong lòng, sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Lê Thiên Thường, phi thân nhảy, biến mất.

Chương 107 Khi đó hắn còn nhỏ

Một đường trầm mặc, Họa Long không được tự nhiên, Mộc Hi cũng nói rất ít. Trường Minh vốn cũng không thích nói chuyện, còn lại Khuynh Anh đành phải đưa cổ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Thần tộc Thái Dương rất mỹ lệ, cảnh vật toàn thành đều sáng như dung hòa với ánh mặt trời, đẹp như tóc của Lam Tranh.

Nghĩ đến đây cái tên, trong lòng Khuynh Anh lại lo lắng.

Ở trên vách núi, nàng mặt không đỏ tim không đập nín lấy hắn nói, chàng sống là người của ta, chết là quỷ của ta, còn hung hăng gây sẹo ở đầu vai hắn. Hiện tại nhớ lại, gương mặt nàng như đỏ ửng như lửa đốt, bình thường cũng không có làm ra cử động điên cuồng như vậy, nhưng khi thật sự điên cuồng lên, ngay cả mình cũng ngăn không được.

Cũng không biết, hắn ở trong không gian này, có phát giác việc mình hạ ký hiệu xuống ven đường hay không.

“Khuynh Anh?” Đột nhiên, một giọng nói không nhẹ không nặng bay vào tai.

Khuynh Anh nâng mắt, trước mặt đã rơi xuống một bàn tay, năm ngón tay khớp xương rõ ràng, thon dài. Lại ngẩng đầu, khuôn mặt Trường Minh cũng đã gần sát trán nàng.

Xe ngựa không biết lúc nào đã ngừng lại, Họa Long cùng Mộc Hi đi xuống, Trường Minh một tay vén rèm lên, tay kia đưa ra với nàng, ý bảo nàng cùng hắn đi xuống.

“Ta... tự ta có thể đi...” Khuynh Anh vò đầu cười, liền muốn mở ngón tay của hắn, tự mình nhảy xuống xe.

“Khuyhnh Anh.” Hấn đột nhiên ôm nàng, nắm thật chặt bàn tay nàng, kéo nàng vào ngực của mình.

Khuyhnh Anh cứng đờ, nhưng hấn lại ở bên tai của nàng thì thào một câu: “Cẩn thận xung quanh, không thể tùy tiện.”

Dứt lời, hấn nhẹ nhàng thả nàng, nhưng vẫn cầm tay nàng đem nàng vẫn cứng còng tứ chi dặt ra ngoài xe ngựa.

“Khuyhnh Anh, đi bên này!” Mộc Hi mỉm cười, lần này, Họa Long không có ngăn cản, mà là đứng xa xa nhìn, ánh mắt của hấn lạnh lẽo, tang thương dần dần tràn qua hấn, có một loại bi thương lan tràn ở đáy mắt hấn, nhưng lại trầm mặc quật cường.

“Hấn hình như tức giận...” Khuyhnh Anh có chút nhìn không được, vừa nghĩ tới cách vạn năm sau, thiếu niên này hoàn toàn thay đổi, vẫn chỉ vì tìm một nàng, tâm liền không đành lòng.

Mộc Hi hơi thất thần, nhưng rất nhanh lại cười: “Không cần lo lắng, hấn chỉ là theo hầu ta, bất quá, chính là tính tình thú vị quá, mặc kệ hấn là được rồi.”

“Kỳ thực tính tình hấn rất tốt.” Khuyhnh Anh không tự chủ lại nói chuyện giúp: “Hơn nữa cũng rất thích giúp người.”

Ở lúc mình sắp chết, là hấn cứu mình, cũng là hấn mang mình tránh thoát yêu thú ác linh ở Vực sâu U Minh, cũng là hấn dạy mình vô số khẩu quyết, giúp mình không ngừng trưởng thành.

“Ha ha, lần đầu tiên có người khen hấn.” Tâm tình Mộc Hi dường như hải lòng lên.

Rất xa, ánh mắt Họa Long vẫn rơi vào trên người của nàng, dường như trên cái thế giới này, ngoại trừ nàng thì không có những người khác.

Nhưng lúc Mộc Hi quay đầu nhìn hấn, hấn lại dời đi tầm mắt, làm bộ không thèm để ý chút nào.

Hai người, rõ ràng đều để ý đôi phương, lại đều tự xây lên một tòa tường ở xung quanh mình.

Khuynh Anh long lắng nhìn bọn họ xa cách, vắt hết óc tự hỏi làm thế nào mới có thể hóa giải ân oán vạn năm kia. Lại không biết, cũng có một đôi mắt đen kịt lặng yên nhìn chăm chú vào nàng, yên tĩnh, khắc sâu, có thể hòa tan tất cả băng tuyết.

...

...

Đoàn người đi đến hướng chỗ sâu trong rừng.

Khuynh Anh quyết định giúp đỡ khơi thông quan hệ của hai người, liền chủ động kéo Mộc Hi nói đông nói tây.

Một khi chạm đến cùng đề tài về Họa Long, Mộc Hi tựa như máy hát mở không dừng được.

“Hấn là do ta nhặt trong một cái động của yêu thú ở ngoài thành Thái Dương đem về, thật đáng yêu đúng không?” Nàng nhớ lại, khoe miệng toàn là tươi cười: “Lúc hấn mở mắt, đẹp giống như con rắn mới sinh, ta còn tưởng rằng hấn là long tộc Đông hải lạc đường, liền đặt tên cho hấn là Họa Long... Họa thủy long, ha ha.”

Khuynh Anh: “...”

“Khi đó hấn còn nhỏ, hoàn toàn là một con búp bê tóc trắng tinh xảo, nào biết khi trưởng thành lại ngang tàng như thế.”

“... Còn nhỏ... Là nhỏ bao nhiêu?” Khuynh Anh đột nhiên ý thức được một vấn đề: “Các ngài kém nhau rất nhiều tuổi hả?”

“Lúc ta nuôi hấn, hấn vẫn còn con nít đó.” Mộc Hi cười hì hì: “Lúc ta năm trăm tuổi nhặt được hấn, hiện tại đã qua ba trăm năm, khi đó, hấn còn chưa có cao bằng ta, hiện tại, cũng đã vượt xa ta.”

“...” Bất đồng chủng tộc, quả nhiên là chương ngại trên phương diện giao lưu...

Khuynh Anh quyết định không nhìn tuổi tác: “Ở chỗ chúng ta , rất thành hành chuyện tỷ đệ yêu như vậy.” Thầy trò yêu, chủ tớ yêu, manh sủng yêu...

“Ở thành phương đông?”

“... Ha, ha ha, chính là không sai biệt lắm...”

“Vậy nếu có một ngày, ta có thể rời thân điện thái dương, ta nhất định đi nhìn một cái.”

“Nàng bây giờ cũng có thể đi xem một cái...” Khuynh Anh nói: “Giống như Họa Long.” Dừng một chút, lại cười hắc hắc bổ sung: “Nhìn ra được, hấn rất thích nàng.”

Trên mặt Mộc Hi hiện lên một mảnh đỏ ửng, ánh mắt lại xa xăm: “Dù cho thích thì có thể thế nào.”

“Thích liền sống chung.”

“Tựa như nàng cùng điện hạ Mạt Ương?” Mộc Hi nhẹ nhàng cười.

“... Ai?” Khuynh Anh ngây cả người, sau đó pha trò: “Cũng không sai biệt lắm.”

“Chỉ là, ta sắp thành hôn.” Đôi mắt của Mộc Hi ảm đạm xuống, nàng ngửa đầu nhìn về phía đám mây đỏ thiêu đốt trên trời, “Ngày lên ngôi, phụ hoàng sẽ công bố hôn kỳ của ta, mà ta tính toán, trước đó, phải đuổi Họa Long đi...”

“Tại sao muốn...”

—— “Rầm!!”

Đột nhiên, một tiếng vang nặng nề. Ở chỗ không xa, một cây đại thụ bị một quyền đánh trúng, sau đó nặng nề ngã xuống.

Họa Long mím môi thật chặt, trong mắt tràn ngập đau đớn.

Hắn hiển nhiên đã nghe được các nàng nói chuyện, hắn nhìn chằm chằm Mộc Hi, muốn nói, lại cái gì cũng nói không nên lời, cuối cùng cười lạnh, mang theo châm chọc, mang theo bất đắc dĩ, sau đó xoay người chạy vội về hướng ngược lại.

Chương 108

Họa Long nháy mắt biến mất.

Mộc Hi run rẩy lông mi, chân giật giật, lại nhin xuống.

“... Lại cho các ngài nhìn thấy chuyện không vui, không cần phải xen vào hấn, phía trước là con suối, chúng ta...” Nàng dừng một chút, cuối cùng cười khổ quay đầu.

“Chúng ta đi theo.” Khuynh Anh đột nhiên kéo tay nàng, ngữ khí kiên định. Ánh sáng lóe ra, một con thú lớn vì nàng triệu hoán ra mà gào thét, phủ phục ở trước mặt bọn họ. Dưới ánh mặt trời, vảy trên người cự thú đều biến thành màu vàng, đẹp lóa mắt.

Nửa Xu hiện nguyên hình uy phong lẫm lẫm, mặc dù chỉ biến ra hơn một nửa cái cái đầu, cũng đã đủ để cho người ta chấn động.

Mộc Hi còn đang kinh ngạc, Khuynh Anh đã không nói lời gì kéo nàng lên trên lưng Nửa Xu.

“Khuynh Anh.” Bên cạnh, Trường Minh ngăn cản nàng, thấp giọng nói: “Nàng không thể mưu toan thay đổi tất cả ở đây.”

“Thế nhưng, không thể cứ tiếp tục như vậy a.” Khuynh Anh kéo cánh tay nàng, liền dùng lực, lôi nàng đi lên. Nửa Xu vươn hai mảnh lông vũ giấu ở dưới chân, hóa thành hai cái cánh, nó giương cánh bay về phía trên cao, gào thét trên không trung.

“Nếu buông tha như thế, nhất định sẽ hối hận.” Nàng cười hì hì nói.

Dưới ánh mặt trời, lời nói bình thường của thiếu nữ lại làm cho hai người gánh vác trách nhiệm không thể bóc đồng, lưng đeo sứ mệnh không thể

chống lại đồng thời cứng đờ.

Trường Minh rũ mắt, như có điều suy nghĩ.

“Nhìn xem, hắn ở đó!” Khuynh Anh cười lên.

Nơi nàng chỉ, là thiếu niên tóc trắng đứng ở đỉnh núi, cũng đang híp mắt nhìn bầu trời, nhìn về phía bọn họ.

“Đi tìm hắn, nói cho hắn biết, nàng cũng thích hắn.” Khuynh Anh kéo Mộc Hi tay: “Vì sao phải đuổi hắn đi, các người hắn là nên vĩnh viễn sống cùng nhau.”

Mộc Hi tái nhợt lắc đầu: “... Không thể...”

“Trên đời này không có gì không thể, chỉ có không muốn, nếu như nàng làm không được, ta giúp nàng.” Khuynh Anh cười hắc hắc, đột nhiên dùng sức đẩy Mộc Hi xuống khỏi lưng Nửa Xu!! Thân thể mảnh khảnh trên không trung vẽ ra một đạo đường vòng cung, rơi xuống!!

“Khuynh Anh, nàng không thể làm càn!!”

Trường Minh nhướng mày, đang muốn ngăn cản, lại thấy bên dưới, Họa Long lo lắng đã vừa bay lên, lấy tư thái kiên định, dùng sức tiếp được Mộc Hi, chăm chú bảo vệ ở trong lòng. Phần nộ ban nãy, ở lúc người mình yêu gặp nguy hiểm, đã biến thành hư ảo.

Hắn run ngón tay chăm chú ôm Mộc Hi vào trong ngực, một khắc kia, hắn thấy nàng đột ngột như điều đứt dây rớt, trong lòng không cách nào che giấu lo lắng, như đứa bé, đối với thứ mình muốn có được, dùng hết toàn lực để thích.

Mộc Hi ngơ ngẩn, hai tròng mắt vốn là quật cường nhìn hắn lúc này tràn đầy kinh hoàng, tình cảm cực nóng như vậy, toàn bộ phô bày ở trước mặt của mình, để nàng thương tổn, để nàng giẫm lên, để nàng không chế, lại

không thể dễ dàng tha thứ nàng vứt bỏ. Nguyên vọng duy nhất mà hèn mọn của hắn, kỳ thực chỉ là ở lại bên cạnh của nàng, vĩnh viễn, cả đời.

Chương 109 Ta chính là tùy hứng

“Ngài xem, như vậy cũng rất tốt.” Khuynh Anh nhìn về phía cô gái bị Họa Long bá đạo ôm vào trong lòng, cười hì hì nói với Trường Minh.

“Không...” Trường Minh lại lo lắng: “Ở không gian này, nàng làm bất cứ chuyện gì, đều phải cẩn thận. Mỗi một cái hình ảnh ở đây, đều là ký ức khắc sâu trong chấp niệm, kẻ xông vào nếu mưu toan đánh vỡ trật tự vốn có ở đây, sẽ gây ra một loạt chuyện không tốt...”

“Thế nhưng, Mộc Hi cười, thứ rõ ràng quý trọng, hẳn là nên giữ ở bên cạnh.”

“Khuynh Anh, thứ quý trọng rất nhiều, cũng không phải đều có được.”

“Nhưng nếu nàng không cố hết toàn lực, bỏ qua như vậy, là hối hận cả đời a!”

“Nàng là công chúa thần tộc Thái Dương, mà hẳn thân thể không rõ, có thể, từ lâu nàng đã phát hiện thân phận Tu La của hẳn, đưa hẳn đi, chỉ là vì bảo vệ hẳn. Tương lai, Mộc Hi chính là vương thần tộc Thái Dương, nàng muốn bảo vệ con dân mình, tất nhiên không thể giữ hẳn bên cạnh. Mà chúng ta nếu muốn đi ra khỏi không gian này, hẳn là nên theo ý của nàng, giúp đỡ nguyện vọng của nàng, ở nàng ngày lên ngôi, tận lực đưa Họa Long đi, thẳng đến ngày nàng đại hôn, tránh thoát trận giết chóc này, giải khúc mắc của Mộc Hi, không gian này tự nhiên sẽ biến mất...”

“Không.” Khuynh Anh lại cắt ngang hẳn, cúi đầu: “Như vậy căn bản cũng không phải là thứ nàng muốn từ đáy lòng, dựa vào cái gì thần tộc cùng Tu La không thể sống chung, dựa vào cái gì hẳn là Tu La, thì không thể yêu nàng, dựa vào cái gì chỉ là đơn phương muốn tốt cho người khác, liền phải đẩy đối phương ra xa!” Nàng nhớ tới ở đáy vực sâu, ngày ở chung với Họa Long, hẳn chấp nhất, hẳn nghiêm túc, hẳn chờ đợi năm tháng, đều chỉ vì

nàng, vì một người yêu nhất như thế. Giờ này, nếu trơ mắt nhìn bọn họ chia lìa, nàng làm không được.

Nàng lại nghĩ tới ngày đó, Lam Tranh đỏ hai tròng mắt, nói ra những lời này.

Hắn và Mộc Hi có quyết định của mình. Nhưng bọn họ đều chưa từng nghĩ đến tâm tình của đối phương.

Cho dù có một ngày, Lam Tranh phải đẩy mình ra, mình cũng sẽ liều lĩnh đuổi theo. Nư vậy Họa Long cũng như vậy, dù cho Mộc Hi đưa hắn đi, hắn cũng sẽ một nghìn lần, một vạn lần gấp gấp trở về.

“Có Mộc Hi ở bên cạnh, Họa Long nhất định sẽ không mất khống chế, cũng nhất định sẽ không huyết tẩy thành mặt trời.” Khuynh Anh bình tĩnh nhìn hai người ôm nhau, mới mở miệng: “Như vậy, cũng có thể cởi ra khúc mắc của nàng, chúng ta cũng có thể ra, bằng không, dù cho Mộc Hi thành hôn, làm vương vạn chúng kính ngưỡng, nàng cũng sẽ không hạnh phúc.”

“Tu La thì không cách nào khống chế tình cảm của mình.” Trường Minh dừng một chút, giọng dần dần trầm xuống: “Hơn nữa đôi khi, có vài người đã định trước không có hạnh phúc...”

“Đó chỉ là bởi vì bọn họ chưa bao giờ thử!!” Khuynh Anh cắn môi: “Hơn nữa, không thử một lần, làm sao biết không có kết quả?!”

“Mộc Hi chính là vương tương lai, vương liền có chức trách của mình.”

“Nếu một vị vương sống cô độc suốt quãng đời còn lại, nàng không sung sướng, làm sao sẽ làm cho quốc gia của mình vui vẻ!”

“Khuynh Anh...” Trường Minh muốn nói cho nàng, ý nghĩ của nàng quá đơn thuần, lại đột nhiên phát hiện, nàng rơi nước mắt. Nàng chăm chú nhìn Họa Long cùng Mộc Hi, dưới lông mi thật dài, bị nhiễm một tầng bi thương nồng đậm. Rõ ràng là chuyện của người khác, nàng lại còn khó chịu hơn

bọn họ.

“Cho dù có một người nào đó tương đối quan trọng, cũng không thể cứ như vậy quyết định thay đổi phương a...” Khuynh Anh run rẩy mi mắt, trong miệng tràn ra giọng, rất nhẹ, lại rất khó chịu.

“Khuynh Anh!” Trường Minh đột nhiên chế trụ cái ót nàng, nâng đầu của nàng lên, làm cho nàng nhìn mình. Hắn nói rõ ràng: “Nàng không nên tùy hứng như thế!!”

“Ta chính là tùy hứng, ta chính là không thể thấy bọn họ gặp chuyện buồn, ta chính là không nên nhìn bọn họ tách ra!” Nước mắt Khuynh Anh tuôn như vỡ đê.

Trường Minh ngưng ngẩn.

Khuynh Anh khóc thương tâm như vậy, dường như đôi người yêu sắp tách ra kia chính là mình.

Có cái gì nặng nề đánh vào tâm hắn.

“Xin... Xin lỗi...” Khuynh Anh vừa dùng tay lau nước mắt, vừa cố gắng làm cho mặt mình đỡ thảm hại hơn: “Ta... ta có một chút kích động... Đối với chuyện Mộc Hi, có lẽ ngài đúng... Nhưng... nhưng ta...”

Trường Minh đột nhiên cúi đầu hôn nàng.

Môi cắn ở trên môi của nàng, đem nước mắt lạnh lẽo mặn mặn cùng nhau nuốt vào đầu lưỡi.

Khuynh Anh kinh ngạc quên khóc, khuôn mặt Trường Minh ở gần trong gang tấc làm cho nàng cứng ngắc, hắn chế trụ cái ót nàng, hôn nàng thật sâu, làm cho đầu nàng trống rỗng.

“Trời!! Bọn họ đang làm gì!!!” Lê Thiên Thường kinh hô lên.

Ở dưới tàng cây vàng óng, hai người một trước một sau đứng ở trong lá rưng, ngửa đầu nhìn chăm chăm cự thú bay lượn trên không trung, ở trên cự thú, Khuynh Anh Trường Minh đang hôn nhau.

Vào phủ công chúa, mới biết bọn họ vừa rời khỏi, mà bóng lưng Lam Tranh nhìn thấy, cô gái bị thay đổi màu tóc, chính là Khuynh Anh. Mà nam nhân đỡ nàng lên xe ngựa, chính là Trường Minh!!

Bắt một người hỏi địa điểm công chúa du ngoạn, hắn liền chạy tới rừng rậm này, nhưng không có nghĩ đến, lại nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Thân ảnh Nửa Xu to lớn ở trên trời, nó có thể học được bay lượn, là do mình cho nó đôi cánh. Bởi vì Khuynh Anh nói, nó chạy rất chậm, còn không nhanh bằng con ngựa, khi chạy thoát thân đất rung núi chuyển, ai cũng sẽ biết vị trí của nàng.

Mỗi nụ cười của nàng đều khắc thật sâu vào trong tim hắn, mà giờ này, nhìn dung nhan mà mình vẫn tơ vương, muốn xông lên, cướp lấy nàng từ trong lòng Trường Minh, nhưng lại ngừng lại.

Đi theo bên cạnh mình nguy hiểm, hoặc là đi theo bên cạnh ca ca ôn trọng của mình...

Mà nàng, cũng có linh hồn Yên Tự...

“Nhanh đi tách bọn họ ra!! Mau a!!” Lê Thiên nổi điên muốn phun lửa, ả cầm lấy tay áo Lam Tranh, nhìn hắn nhìn chăm chăm bầu trời không nhúc nhích, không có nửa điểm phản ứng, liền chột đoạt lấy túi linh bên hông hắn, lấy lại trái tim của mình, nhớ kỹ pháp thuật, đặt nó trở lại.

Chương 110 Bất đắc dĩ

Trên bầu trời.

Khuynh Anh chột đầy Trường Minh ra, khoe miệng có vết máu, vết thương lại ở trên môi Trường Minh.

Nàng cắn hần, toàn thân Khuynh Anh đều đang run rẩy không ngừng được, liên tục lui mấy bước, cách Trường Minh rất xa.

“... Xin... Xin lỗi...” Nàng tái nhợt khuôn mặt, nụ hôn ấy làm cho óc của nàng âm âm nổ tung, xuất hiện nhiều hình ảnh xa lạ, nhưng lại quen thuộc.

“Nếu có thể, không có người nào muốn rời bỏ người mình quý trọng.” Trường Minh nhìn nàng thật lâu, giọng mang theo bi thương: “Khuynh Anh, nếu như lời nàng nói, hần là ta nên giữ người mình yêu bên cạnh, vĩnh viễn không buông nàng ra?”

Khuynh Anh chỉ biết lắc đầu, đôi mắt mở to nhìn trước mắt người. Có một loại tình cảm xa lạ bao phủ nàng, mà tình cảm như vậy lại cũng không phải của nàng.

“Khuynh Anh...”

Trường Minh đứng dưới ánh mặt trời, lại có vẻ cô đơn như vậy. Hần đứng ở một chỗ, mặc cho gió vén sợi tóc dài của hần.

Sau đó, hần thông xuống mi mắt: “Có đôi khi, không phải là không nguyện ý, mà là dùng hết toàn lực, cũng không chiếm được... Càng muốn phải bảo vệ, lại sẽ càng làm cho đối phương rơi vào trong nguy hiểm, thế nhưng, người không cách nào bảo vệ được nàng, dù cho có thân phận cao quý, có quang vinh vô thượng, lại không có chút biện pháp nào cứu người

mình quý trọng, tâm tình như vậy, so với giết mình còn khó chịu hơn...”

Trong giọng nói nhàn nhạt của hắn tràn đầy tàn khốc, lòng của nàng bắt đầu run.

“Ta từng có một người yêu... Tên của nàng, là Yên Tự...”

Trường Minh lại lần nữa nâng mi mắt, con ngươi đen kịt, ánh ngược bóng dáng đơn bạc của Khuynh Anh: “... Ta dùng bốn trăm năm tìm nàng, dùng ba trăm năm học buông tha, bây giờ, nàng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của ta, ta có thể nắm chặt cơ hội này, có thể lập tức làm nàng tỉnh lại, có thể giữ nàng ở bên cạnh... Nhưng nếu như vậy, sẽ mang đến cho nàng càng nhiều tai họa, sẽ làm cuộc sống vốn nên yên tĩnh và hạnh phúc của nàng, một lần nữa rơi vào bất hạnh...” Hắn nhìn nàng, đáy mắt có một tia bi thống: “Nếu là nàng, Khuynh Anh, nàng sẽ lựa chọn như thế nào?”

Khuynh Anh nhất thời cứng đờ.

Nàng kinh hoàng dời tầm mắt, môi cắn trắng bệch. Trong máu, có một loại không cam lòng dường như muốn phá tan linh hồn của nàng, tràn đầy ra.

Yên Tự.

... Yên Tự.

Ở trong vô số giấc mộng, tại nơi ác mộng cùng mộng đẹp luôn thay thế nhau, có một nam tử, cũng gọi nhẹ nhàng mà ôn nhu như thế: “Yên Tự.”

Mà cái tên vốn là không hề liên quan với mình, lại khắc sâu ở trong máu thịt của mình, làm sao cũng lấy không ra.

“... Nàng đang hận ta.” Trường Minh cười khổ.

“Thế nhưng...”

“Ta thà rằng nàng hận ta.” Giọng của hắn trầm ảm một chút, trầm ảm đến chỗ sâu nhất, lại cũng không cách nào nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai.

Chương 111 Lam Tranh!

Ánh sáng mặt trời nhàn nhạt rơi tại trên người hai người, cự thú lượn vòng, phủ bóng che lấy họ.

Khuynh Anh phút chốc ngồi chồm hồm xuống, ôm chặt lấy đầu, nơi đó đau đớn dường như đã không thuộc về nàng, có cái gì đó đang kịch liệt phát sinh, gần như tan vỡ.

Nửa Xu cảm nhận được tâm tình chủ nhân dao động, có chút lo lắng kêu lên, thân thể khổng lồ xoay tròn một vòng trên không trung, cúi người lao xuống đất.

“Khuynh Anh, có đôi khi, quên hết mọi thứ, so với nhớ, càng hạnh phúc hơn.” Trường Minh cúi người ở trước mặt nàng, giọng trở nên nhu hòa.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng xoa trán nàng, trong mắt mang theo ưu thương: “Cứ như vậy, là được.”

Chỗ bị xoa, nở rộ một chùm sáng, mạnh mẽ áp chế oán hận trong đầu Khuynh Anh

Khuynh Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng vừa rơi lệ, vừa mỉm cười: “Ta sẽ không buông tay.”

Trường Minh cứng đờ.

“Ta sẽ không buông tay, Trường Minh.”

Đèn chong kịch liệt vụt sáng, nàng đẩy hắn ra, thân hình mảnh khảnh phóng lên lưng Nửa Xu!!

“Khuynh Anh!!” Trường Minh rất nhanh vươn tay, lại chỉ bắt được dải lụa giữa tóc nàng.

Hắn lập tức phi thân nhảy xuống, mà đằng xa, còn có hai bóng dáng!!!

Ở một khắc đó, Lam Tranh cùng Lê Thiên Thường cơ hồ đồng thời nhảy dựng lên, phóng theo hướng Khuynh Anh rơi xuống. Lam Tranh cấp thiết muốn cứu người, Lê Thiên Thường nôn nóng muốn giết người!

Giết Khuynh Anh, giết nữ nhân mê hoặc Điện hạ Trường Minh!!

Giết ả!! Hận không thể đem ả băm thây vạn đoạn!!

Nhưng vào lúc này, bóng dáng Mộc Hi cùng Họa Long ôm nhau, lại đột nhiên hóa thành ánh sáng, hình ảnh trời đất đột nhiên biến hóa!!

Trường Minh sửng sốt, đúng như lời hắn, Khuynh Anh thay đổi lựa chọn của Mộc Hi, liền thay đổi một đoạn ký ức của Mộc Hi!! Đã phá vỡ trật tự ở đây, sẽ gây ra một loạt chuyện không tốt, nhưng việc này là cái gì, không ai biết!!

Hắn điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Khuynh Anh mọi nơi, nhưng lại không tìm được trong thời không ngừng đổ sụp.

Lê Thiên Thường thay đổi chủ ý của mình trong nháy mắt, rất nhanh chạy tới chỗ Trường Minh.

Lam Tranh cũng lập tức thay đổi phương hướng của mình, hắn thả người bay lên bầu trời, ôm Nửa Xu đang không ngừng tru lên, sau đó dùng lực mở ra nó miệng, chui vào ——

Bầu trời bị bóng tối bao phủ, toàn bộ thế giới dường như bị dừng ở trong nháy mắt.

Cũng không biết qua bao lâu.

Khuynh Anh từ trong hôn mê tỉnh lại, vừa mở mắt, phát hiện bầu trời lại là một vòng trăng sáng, xung quanh vô cùng yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu vang, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng dòng suối róc rách.

Nàng ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm ở trên một mảnh cỏ, tóc cũng biến trở về đen kịt. Nàng suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới trước đó nàng cùng Trường Minh theo Công chúa Mộc Hi đến vùng ngoại ô du ngoạn, về sau, mình và Trường Minh tranh chấp, sau đó... Sau đó, lại thế nào cũng nghĩ không ra.

Xung quanh không có một bóng người, nàng thử gọi tên Trường Minh và Mộc Hi, không ai trả lời.

Dưới bóng đêm yếu ớt, tổng là có chút sờn tóc gáy.

Đột nhiên, bộ ngực của nàng lại giật giật quỵ dị.

Sau đó không ngừng nhúc nhích, trướng đại, sắp làm vải vóc trước ngực rách bung——

“Nửa Xu, đã nói bao nhiêu lần, không được trón ở chỗ này!” Khuynh Anh tát một cái vào trên đầu con mèo nhỏ mới chui ra, bắt đắc dĩ lấy nó ra khỏi ngực mình. Con mèo nhỏ ủy khuất meo một tiếng, sau đó đột nhiên hăng giọng, chột biến thành ác thú thật lớn, sau đó há miệng ra, ‘ọe’ một chút, phun ra thứ gì đó.

—— đó là một thân thể nam tử trần truồng, thon dài, tinh tế, hần gian nan bò dậy khỏi mặt đất, sau đó mở đôi mắt màu vàng mỹ lệ.

“Lam Tranh! Tại sao chàng lại ở chỗ này!!” Khuynh Anh kinh hô.

“Ngu ngốc.” Lam Tranh nhợt nhạt cong khóe môi, chỉ là mặt tái nhợt có

vẻ suy yếu.

Khuynh Anh vốn là hưng phấn muốn chạy tới, lại rồi lập tức mở to mắt, bởi vì Lam Tranh trần như nhộng, kích thích máu mũi nàng sôi trào, a a a a...

“Khuynh Anh...” Hấn nhẹ nhàng gọi nàng.

Khuynh Anh run rẩy, trên gương mặt đỏ ửng.

Muốn gặp hấn, lo lắng cho hấn, lúc này thực sự gặp được, lại khẩn trương nói năng lộn xộn, không biết lên tiếng thế nào.

“Tắm cho ta.”

“... Ai?”

“Nhất định phải rửa sạch sẽ...”

“...”

“Bụng Nửa Xu... thực sự là... rất đáng ghét.”

Dứt lời, Khuynh Anh chỉ nghe được một tiếng thân thể ngã xuống, quay đầu nhìn lại, Lam Tranh đã hoa lệ ngất đi, sắc mặt xanh trắng, là bị mùi buồn nôn làm bất tỉnh...

...

...

Thật vất vả kéo dài tới chỗ suối nước, Khuynh Anh dùng nước chà lau thân thể Lam Tranh.

Tay nhỏ bé không an phận bò lên trên đầu vai hấn, Khuynh Anh ngẩng

đầu, tại giữa cái cổ trắng nõn nặng nề hôn một cái, một vết hôn dâu tây liền hình thành.

Nàng chơi vui, chậm rãi đem môi son hướng đến gò má của hắn, nhưng hắn đột nhiên mở mắt ra, hơi nghiêng mặt, cái hôn kia liền vừa lúc khắc ở trên môi của hắn.

Chương 112 Không cần nhìn

Khuynh Anh hoảng sợ, tính co rút lại, hấn cũng đã đưa bàn tay ra, giữ lại cái ót của nàng, một lần nữa đè ép nàng trở về. Hôn sâu hơn, lưỡi hấn tham lam, ôn nhu mà bá đạo chui vào, mùi vị quen thuộc quần quýt nàng, da thịt một chút liền trở nên nóng bỏng.

“Có muốn ta hay không?” Hấn nhẹ nhàng hôn nàng, ngón tay vuốt ve tóc tóc của nàng, trượt đến dải tai, tinh tế xoa nghiền.

Khuynh Anh giật thót, không dám trả lời.

Tay hấn chui vào vạt áo của nàng, dọc đường vuốt ve sờ mó, biếng nhác giống con mèo hoa lệ, có vẻ thờ ơ, nhưng lại có thể làm cho người ta đắm chìm. Cái tay còn lại từ mái tóc trượt xuống, ôm hông của nàng, lại nhẹ nhàng bấm một cái.

“... Khuynh Anh, có muốn ta hay không?” Hấn liếm môi của nàng. Đường như nơi đó là vị kẹo ngon nhất trên đời này.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều bị rút đi, mặt đỏ bừng, tim đập rất nhanh, nói lắp: “... Ta, ta...”

“... Hả?” Giọng vẫn biếng nhác. Ý vị uy hiếp như có như không.

“... Nhớ chàng.” Nàng thành thật: “Nhớ chàng.”

Nàng e then cắn môi, tay nhỏ bé xếp ở trước ngực hấn, hô hấp phập phồng.

Sau đó, nụ hôn của hấn ùn ùn kéo đến. Ngón tay của hấn cũng đã cởi đai hông của nàng, áo ngoài tán loạn, lộ ra thân thể bên trong thơm như hoa.

Phấn phấn, trơn bóng như trân châu, tay chân tinh tế, ở dưới cửa hắt bàn tay có kiêu thái mê người.

Nàng giống như độc dược, một khi hưởng qua vẻ đẹp của nàng, sẽ bắt đầu nghiện, rõ ràng muốn đuổi nàng đi, nhưng một khắc kia, hấn căn bản làm không được. Bị người khác hôn, bị người khác nắm tay, bởi vì người khác mà khóc, bởi vì người khác mà rơi vào nguy hiểm, làm tim của hấn đau như bị xé, cuối cùng không cách nào nhẫn nại, rốt cuộc bạo phát!

“Ta sẽ không lại đưa nàng cho bất luận kẻ nào...” Hấn thấp giọng.

Khuynh Anh ngẩng đầu nhìn hấn, hấn thuận thế cúi đầu, lại cắn môi của nàng.

Xa nhau lâu như vậy, nhẫn nại lâu, cuối cùng nhịn không được.

Hấn sẽ cho nàng một tương lai, mà không phải vui thích ngắn ngủi.

Trong bóng tối, vẻ mặt của hấn vẫn là cố nén. Lồng ngực phập phồng nhảy lên khát vọng, nhiệt độ cơ thể hấn cũng là nóng hổi, giống như là muốn đốt cháy người ta. Nhưng động tác của hấn lại không tiến thêm một bước, hai tay chỉ chống ở bên cạnh nàng, nặng nề thở một hơi, sau đó cười: “Ta đã rửa sạch.”

Lam Tranh lấy áo ngoài rút dưới nước lên, che cảnh xuân của nàng. Lại xoa xoa tóc của nàng: “Đi nhóm lửa, hong khô y phục, quang lỏa như vậy không tốt...”

Khuynh Anh ở trong nước nửa ngày không động, chỉ cúi đầu, sợi tóc rũ hai hai bên má, chỉ là ngón tay nắm áo choàng đang nhẹ nhàng run.

“Đừng sợ, ta sẽ không ép buộc nàng...” Hấn hôn hôn trán nàng, quay người đi: “Ta sẽ không nhìn lên, thân thể người phàm quá gầy yếu, không thể cảm lạnh...”

Lời còn chưa dứt, hấn lại cứng đờ.

Có một đôi tay nhỏ bé tinh tế từ phía sau vòng tới.

Ôm lấy hông của hấn.

Phía sau, thân thể mềm mại kia dán chặt lưng hấn, giọng của thiếu nữ thật nhỏ như muỗi: “Không... Không có ép buộc...”

Hấn ngơ ngẩn đứng ở chỗ, cách hơn nửa ngày, mới quay đầu lại nhìn nàng.

Tròng mắt đen kịt của nàng mang theo vẻ linh động, lại có chút kinh hoảng như chú nai con, “Chàng không có ép buộc ta... Ta là tự nguyện...”

“Ta rất vui... Chàng có thể tới tìm ta.”

Toàn bộ bầu trời yên tĩnh, dường như chỉ còn lại giọng của nàng. Lam Tranh cơ hồ không có hô hấp, chỉ chăm chú lắng nghe nàng.

“Ta rất sợ, ta sẽ không thấy được chàng... Ta càng sợ, chàng sẽ không bao giờ muốn gặp ta nữa...” Khuynh Anh nhẹ mở tay. Y phục rơi vào trong nước, sắc lụa mỏng vàng nhạt hiện lên, cực kỳ giống đuôi cá vàng.

Lam Tranh ngơ ngẩn nhìn nàng, nước róc rách tràn qua hông hấn, dưới lòng bàn chân đều là hòn đá nhỏ tròn tròn trơn trơn.

“Tiểu yêu tinh, đừng câu dẫn ta.”

Giọng của hấn khàn khàn, lửa chưa tan trong mắt, phút chốc lại cháy lên một lần nữa.

Khuynh Anh đỏ mặt, nàng hơi nhếch môi, như là nụ hoa sắp nở rộ, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, từng chút từng chút nở rộ ở trước mắt Lam Tranh.

Giọng của nàng càng ngưng ngừng, lại có cứng cỏi đến mưa gió cũng không phá hủy được: “Ta... Ta thích chàng...”

“... Vì... Vì thế...”

“... Không cần nhin...” Nàng rốt cuộc nói xong.

Chương 113 Gả cho ta

Trong lúc nhất thời, tất cả giọng nói đều biến mất.

Hắn đứng ở trước mặt nàng, như tảng đá, không có mở miệng nói một câu, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không có động.

Khuynh Anh hơi nhếch môi, lại không dám ngẩng đầu nhìn mặt của hắn.

“Xin lỗi... Nhất định là dọa chàng rồi...” Chân tay nàng có chút luống cuống gãi gãi cái ót, cố gắng cong khóe miệng, cười cười: “Ta... Ta liền đi nhóm lửa.”

Dứt lời, nàng xoay người, nhưng ngay một khắc kia, một cỗ sức lực hung mãnh đột nhiên giữ lại thắt lưng nàng, kéo nàng trở lại, nàng sợ hãi thét chói tai, sau đó, khuôn mặt tuần tú bao trùm tầm mắt nàng.

“Nàng chơi với lửa... Khuynh Anh...”

Hắn dán trên môi của nàng, có hơi nóng nặng nề từ giữa môi truyền đến.

Trái tim Khuynh Anh nhảy lên, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng!

“... Nàng thật là một tiểu yêu tinh!”

Hắn nặng nề hôn lên nàng, bắt được hông của nàng, chăm chú kéo về phía mình.

Khuynh Anh kêu một tiếng, có một dị vật thô thô không chút khách khí đâm nàng. Bên tai nàng nóng lên, mức độ nóng rực kia tựa hồ là đang tỏ vẻ hắn có bao nhiêu gian nan.

“Xoạt.”

Quần áo của nàng bị xé ra.

Bộ ngực trắng tinh cứ như vậy nhảy ra, bị bọt nước bao phủ, lung linh mềm mại.

Hô hấp của Lam Tranh trở nên thô nặng, nhưng lại không vội đi cướp đoạt, chỉ dùng ánh mắt chậm rãi nhìn ngắm từng toà tuyết phong, sau đó ngón tay đuôi theo, vuốt ve dọc theo vòng ngoài, thẳng đến khi dừng lại ở đỉnh xinh đẹp nhất, dùng đầu ngón tay cầm lấy, vuốt ve.

Mặt Khuynh Anh đỏ bừng, bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm, toàn thân đều run rẩy, đỉnh nhọn kia cũng nổi lên biến hóa, trở nên cao ngất, hồng hào. Dưới thân cũng vô cùng kỳ quái, có cái gì đang chậm rãi chảy ra, coi như là đứng ở trong nước, toàn bộ làn da cũng như là sắp bùng lên.

“Sợ sao...”

Hắn nhẹ nhàng cười, mê người.

Khuynh Anh nhắm nghiền hai mắt, đột nhiên, cả người bị bế lên, hắn nâng chân của nàng, quần ở ngang hông mình, sau đó đưa hai vú nàng đến bên môi của mình, một ngậm ngậm lấy.

“... Ừm!”

Thở gấp nhất thời thốt ra.

Nàng run rẩy muốn lui về phía sau, lại bị hắn chăm chú hút, đầu lưỡi bắt đầu đảo quanh, liếm cái đỉnh nhỏ thêm sung đỏ. Xúc cảm như là điện chạy lên quá vào tứ chi nàng, đầu ngón tay niết đỏ lên, nhưng cũng không cách nào ngăn cản tiếng thở dốc từ trong môi mình tràn ra.

“Khuynh Anh, nàng thật đáng yêu.” Bàn tay của hắn lại chuyển tới nơi

nhấp nhô trước ngực nàng xoa nắn, đỉnh nhỏ xinh xắn mềm mại động lòng người như vậy, làm cho hắn muốn nặng nề cắn xuống, nuốt vào trong bụng, cùng nhau tan ra.

Khuynh Anh bị hôn đến vô lực, xụi lơ ở trên người của hắn, hai tròng mắt mơ màng, như là bịt kín một tầng sương mù. Kích thích như vậy làm cho nàng muốn phát điên, mà càng phát điên chính là, ngón tay giữa của Lam Tranh tự do lại dờn đến dưới váy nàng, cách vài vóc ướt sũng, để ở nơi yếu ớt mà mẫn cảm nhất.

“... Ô... Tranh...” Nàng nức nở, răng cắn đầu vai hắn, dường như chỉ có như vậy mới có thể làm cho mình hết điên cuồng.

Thân thể Lam Tranh cứng lại.

Đột nhiên, hắn ôm nàng đi ra mặt nước, đặt nàng ở trên mặt cỏ mềm.

Váy ướt nhẹp cũng bị hắn cởi ra, nàng liền giống hắn, trần như nhộng.

Dưới ánh trăng, nàng trắng tinh như hoa sen, sợi tóc đen kịt tản ra, như là vỏ trai ngọc bọc trần châu. Bởi vì khăn trương, cả người nàng nhẹ nhàng run, môi hồng răng trắng, e thẹn động lòng người.

“Nàng thật đẹp...” Hắn hôn môi của nàng, xương quai xanh, bụng dưới, dần dần đi xuống, đi thẳng tới bị nơi bí mật chôn giấu, vươn lưỡi, nhẹ nhàng liếm.

Khuynh Anh thở nặng, hai cái chân theo phản xạ cong lên, không ngừng giãy dụa, kích thích tê dại theo lòng bàn chân mọc lên, đã không còn trong khả năng tiếp nhận của nàng. Khoái ý xa lạ mà lại điên cuồng như thủy triều hung mãnh kéo đến, cơ hồ làm cho nàng thét chói tai.

“Nàng kẹp đau ta, Khuynh Anh.” Lam Tranh cười nhẹ, lưỡi lại tham nhập càng sâu, môi cũng mút chặt hơn.

Nàng nắm chặt tóc hấn, lại làm cho hấn liếm càng kịch liệt, vườn hoa bí mật kia đã bị tiếng nước thoải mái bao trùm, ở trong đêm yên tĩnh có vẻ đột ngột và khó xử.

Mặt nàng ửng đỏ, hai mảnh trắng non bị hấn mở ra hết cỡ, tay nhỏ bé không an phận giấy dựa cũng bị hấn gông cùm xiềng xích, nơi có thể tự điều khiển chỉ có thân thể của mình, dưới thế công hung mãnh, khoái cảm khó nhịn, như đứt đoạn. Đột nhiên, toàn bộ thân thể nàng co giật lên, hấn chỉ dùng môi lưỡi liền đưa nàng lên mây, nàng run rẩy, sau đó bị hấn ôm vào trong lòng, nặng nề thở dốc. Mà khi hấn kéo tay nàng đến bụng dưới của hấn, nàng vẫn chưa hồi thần.

“Giúp ta.” Lam Tranh nhẹ nhàng nói ở bên tai nàng, trầm thấp mơ màng, như là im lặng dụ hoặc.

Đôi mắt Khuynh Anh mơ màng, tay bị luồng nóng hồi làm chấn kinh lùi về, nhưng lại bị hấn nắm lấy, một lần nữa bao bọc trở lại.

Hậu kết của hấn nặng nề lẫn lộn. Nàng như bị đầu độc, nghe hấn hô hấp càng ngày càng trầm, máu trong thân thể nàng cũng sôi trào lên theo, khoái cảm thật sâu trong tứ chi còn chưa tan đi, giọng của hấn lại như một cơn sóng triều, điên cuồng mang đi tất cả của nàng.

“Ta yêu nàng... Khuynh Anh...”

Hấn cắn tai nàng, dùng lưỡi hôn vành tai nàng. Nàng bị trêu chọc không cách nào thừa nhận, động tác trong tay nhanh hơn. Rốt cuộc, ở trong một tiếng thở dốc nặng nề, hấn phóng ra. Môi lửa ấm áp rơi vào ngực của nàng, mà hấn cũng vùi đầu vào vai nàng.

Gió thổi qua.

Bọn họ ôm nhau như thế, môi của hấn dán trên gương mặt nàng, hô hấp ấm áp, dường như nguy nan hết thấy, hết thấy hiểm cảnh, đã hóa thành hư

ảo.

“Khuyenh Anh...”

“... hả?”

“Có một ngày, ta cưới hỏi đàn ông, đêm động phòng hoa chúc, nàng liền không có vận khí tốt như vậy.” Hắn cúi đầu thở gấp, lại cười tà tứ ở bên tai của nàng.

Khuyenh Anh hiểu ám chỉ của hắn, khuôn mặt trong nháy mắt lại đỏ bừng.

Lam Tranh ngẩng đầu lên, nặng nề hôn một cái ở trên môi của nàng: “Gả cho ta, Khuyenh Anh.”

“Chờ chuyện giải quyết xong, ta nhất định cho nàng một hôn lễ đẹp nhất.”

“... Chờ ta.”

Chương 114

Lượm một chút củi khô đốt lửa, hong khô váy áo.

Xa xa, Nửa Xu đang im lặng co rúc mê man. Ngủ đã ngủ tròn ba canh giờ, mà với mãnh thú, bình thường không cần ngủ.

“Ta chỉ làm một chút pháp thuật cho nó yên tĩnh, nếu nàng như thế này mà bị người khác nhìn, ta sợ rằng sẽ không chế không được làm ra một chút chuyện bạo lực.” Giọng Lam Tranh nhàn nhạt, âm điệu lại âm âm u u. Nửa Xu vừa tỉnh lại liền run rẩy, lại ủy khuất vạn phần lê đầu giả bộ ngủ.

Lam Tranh lấy trang phục cỏ nhung dự phòng trong túi bách bảo của Khuynh Anh ra, rồi vẫy vẫy tay với Khuynh Anh: “Qua đây.” Dừng một chút: “Không nên đứng ở dưới tán cây cao, sẽ có rắc.”

Xoẹt.

Khuynh Anh lập tức đứng lên, sắc mặt trắng bệch, nhất thời nhớ tới tất cả y phục của mình đều cởi ra phơi khô, hiện tại trần như nhộng, mặt lập tức đỏ bừng. Chân tay luống cuống che nơi quan trọng, lại không dám đứng ở dưới tán cây, nhất thời không biết làm sao.

Lam Tranh bình tĩnh nhìn một hồi, cười như không cười, sau đó một khắc, cây kia ‘răng rắc’ một tiếng, âm âm ngã xuống bên cạnh.

“Vừa đúng lúc, sắp hết củi, cây này vừa đủ.”

“...”

“Khuynh Anh, sức lực nàng rất lớn, thuận tiện vác cây tới đây đi.”

“...”

Rốt cuộc Khuynh Anh không nghe theo, loại chuyện nữ khóa thân ôm đại thụ này, quả nhiên vẫn là quá kích thích người... Nàng ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh hắn, bị hắn ôm vào trong lòng. Hắn từ phía sau nàng ôm lấy, một mảnh cỏ nhưng bọc hai người, da thịt nóng hổi chạm nhau.

Lam Tranh nhẹ nhàng đọc thần chú, chém thân cây thành đoạn ngắn, đاطر từng chút từng chút vào trong đồng lửa, mang về biếng nhác.

“Chờ trời sáng, chúng ta liền đi vào thành trấn.” Hắn ngửi mái tóc đen của nàng.

“Nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Khuynh Anh vô cùng mơ hồ.

Lam Tranh rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Cũng không có chuyện gì.”

“Nhưng ta nhớ, ta và Trường Minh cùng một chỗ, sau đó...”

Hắn đột nhiên nâng cằm của nàng lên hôn một ngum, cắn đau môi của nàng, lưỡi chui vào, hung hăng hôn một lần.

Lúc buông ra, mặt Khuynh Anh đã đỏ bừng, hai tròng mắt mù sương.

“Không có sau đó.” Lam Tranh lại xoa xoa tóc nàng, “Ca ca thần thông quảng đại, không có việc gì, nàng chỉ cần lo cho mình, không cản trở, nhất định có thể bình an đi ra.”

Khuynh Anh cứng một chút, run run rẩy rẩy quay đầu lại, tính toán đẩy hắn ra: “... Nhưng... Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng.” Hắn vừa nhú mày, bàn tay to càng thân mật ôm nàng trở về.

“...”

Khuynh Anh gian nan nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

Hấn cũng nhìn nàng, ý bảo nàng ngậm miệng, bỏ dở đề tài chán ghét này.

Không khí nhất thời im lặng.

Nửa ngày, nàng rút cuộc nhìn không được, hạ quyết tâm, run run nói: “Chàng, chàng, ta...”

Giờ này, bộ vị có sức sống của hấn lại để ở hông của nàng, nhiệt độ nóng bỏng làm cho toàn thân nàng đều cứng, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lam Tranh sửng sốt, mặt mày đột nhiên tràn ra tươi cười, có chút chói mắt. Hấn ôm lấy nàng, tay không an phận di động đến trước ngực của nàng, chậm rãi mở miệng: “Không cần để ý, tập thành quen là được rồi.”

“...”

“Một ngày nào đó nàng cũng bị ta ăn tươi, trước thích ứng sự tồn tại của nó, cũng coi là tốt.”

“...”

Khuynh Anh run run nửa ngày, mới nói cho hết lời chĩnh đốn: “Chàng... tay chàng đang sờ chỗ nào?”

“Sờ nơi nó nên sờ.”

“Chờ... chờ một chút...”

“Không có chờ một chút.”

Lam Tranh vung tay lên, lại cho Nửa Xu thêm một cái kết giới cách âm, Khuynh Anh còn tính toán chạy trốn bỗng nhiên bị đè té trên mặt đất, bị môi lưỡi cùng ngón tay của hấn va chạm làm tinh thần bay lên chín tầng mây

Thẳng đến trời sáng trưng, Khuynh Anh nhận quá nhiều cơn sóng tình, thể lực không tốt, toàn thân xụi lơ, nàng co rúc ở trong cỏ nhưng, ngủ thật say.

Lam Tranh ngâm mình ở trong suối nước lạnh băng, đợi chờ mình dục vọng trong thân thể chậm rãi lắng lại.

Bầu trời trong xanh phẳng lặng, đáy mắt hấn lại hiện lên một tia đê nén đỏ như máu. Lam Tranh phút chốc siết chặt ngón tay, dường như hung hăng bóp nát dòng máu mưu toan không chế hấn.

...

...

Thời gian Khuynh Anh tỉnh lại, bọn họ đã ở trên xe ngựa.

Lam Tranh dựa vào vách xe, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hấn đã áo mũ chỉnh tề, tóc vàng cũng được buộc lên, chỉ thấy toàn thân đều tản một cỗ tiên khí.

Khuynh Anh xoa xoa mắt, chứng thực mình không nhìn lầm.

Lam Tranh nghe thấy động tĩnh, quay đầu, “Tỉnh rồi hả?”

“Đây là đi đâu?”

“Phủ công chúa.”

“A...” Vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc không rõ ràng, nàng ngẩn ngơ, phát hiện y phục của mình cũng thay đổi, váy dài màu lam nhạt, còn dùng sợi tơ bạc thêu lên, trở nên càng hoa lệ, không khỏi nói: “Mấy thứ này từ đâu tới đây?”

“Trộm.”

“...”

“Nàng cũng tin?”

“ ... ”

Lam Tranh cong môi nhẹ nhàng cười: “Ngu ngốc, đương nhiên là dùng đồ vật đổi lấy, nếu không trang trọng, làm sao đi tham dự lễ lên ngôi của Công chúa Mộc Hi?”

“Lên ngôi?” Khuynh Anh sửng sốt, rõ ràng lần trước du ngoạn, nửa tháng nữa mới đến nghi thức lên ngôi a.

“Thời gian đã thay đổi, thuận theo tự nhiên là được.” Hắc nhân nhật nói, dừng một chút, thấy ánh mắt của Khuynh Anh rơi vào cổ của mình, lại cười: “Nàng nhìn cái gì?”

“Có lẽ, kéo cổ áo lên một chút, càng tiêu sái anh tuấn... Cũng thích hợp đi tham gia lễ lên ngôi...” Nàng cân nhắc một phen.

“Vậy nàng cho là công lao của ai?”

Những dấu vết dâu tây đỏ sẫm nổi trên da thịt tuyết trắng của hắc nhân, rõ ràng như vậy.

Trong lòng Khuynh Anh lộp bộp một chút, đây nhất định là kiệt tác của nàng đêm qua.

“Có thể dùng pháp thuật che lại không...” Nàng cười gượng, tiến lên nịnh bợ: “Nếu không ta giúp chàng nhé?”

“Nàng tặng, ta tất nhiên là muốn giữ lại.” Hắc nhân cong khóe môi, kéo nàng về phía mình, môi chuẩn xác rơi vào trên gáy nàng, dùng sức một mút, một trái dâu tây đỏ rực cũng ra đời.

“Hiện tại, nàng cũng giống ta, không cần bồi thường.” Lam Tranh vỗ vỗ

vai của nàng, kéo cổ áo của nàng cao hơn, che khuất đoạn cổ trắng nõn.

Chương 115 Đến phủ công chúa

Ngày Công chúa sắp lên ngôi, toàn bộ thành mặt trời đều được bao phủ bởi vẻ trang nghiêm thần thánh và vui mừng. Thần nữ Mộc Hi điện hạ sau khi tham gia lễ lên ngôi, nàng sẽ là thái tử của vương quốc, hi vọng của tương lai. Dựa theo lễ nghi thần tộc, nghi thức quan trọng nhất là Mộc Hi múa trên lửa đỏ, mời mặt trời ra khỏi đám mây, ánh sáng tỏa khắp bốn phương.

Lần này các bộ tộc thần đô đều cử đặc phái viên tới chúc mừng đại lễ, trước cửa phủ công chúa dày đặc xe ngựa.

Chính Ngọ, một chiếc xe kỳ lân cũng ngừng lại, quản gia phụ trách đón khách lập tức tươi cười tiến lên đón, chấp tay thi lễ nói: “Đại sứ thành phương đông giá đáo, mời đi bên này, điện hạ Mạt Ương đã ở Tây Viên mấy ngày, công chúa điện hạ phân phó, nếu đại sứ đi tới, liền cũng vào ở Tây Viên.”

Màn xe bị xóc lên, nam tử tóc vàng đi ra, quay đầu lại, từ bên trong ôm ra một cô gái tóc đen vẻ mặt đỏ bừng. Trong lòng cô gái, còn có một con mèo nhỏ lông vàng như lông cọp.

Quản gia sửng sốt, trong trí nhớ, đại sứ do Thần đô Phương Đông phái tới luôn là thủy quân cùng Nguyên Trình thần quân, đều là nam tử, làm sao sẽ có một cô gái. Mà dựa trên kiến thức về đẳng cấp màu tóc ở thành phương đông, hai vị đại sứ kia làm sao có màu tóc đồng nhất này...

Nhưng nam tử tóc vàng kia lại khí thế như vậy, không phải thần tộc bình thường, còn nữa, kỳ lân là con thú có linh tính, nếu hai người này là giả mạo, cũng sẽ không thuận theo như vậy.

Quản gia nghĩ tới nghĩ lui, chung quy khom người nói: “Xin lấy ra thiệp mời cùng vật thông hành...”

Nói còn nói xong, nam tử tóc vàng đã dắt cô gái đi vào trong một đoạn đường thật dài, quần gia vội vàng đuổi theo, nhưng đột nhiên, một cỗ tà khí bao phủ xuống, cướp đoạt bảy phần thần trí của hắn, một ma âm nhàn nhạt ỏi ra hai chữ ở trong đầu hắn——“Câm miệng.”

Quần gia đứng yên ở chỗ cũ, hơn nửa ngày, tiểu cung tỳ bên cạnh khẽ gọi hắn, hắn mới hồi phục tinh thần lại.

“Vừa...” Hắn nói, nhưng lại không nhớ ra được vừa rồi mới xảy ra chuyện gì, trong tay là ngọc bội thông hành cùng thiệp mời của đặc phái viên thành phương Đông, ngoài cửa còn có xe kỳ lân, phía sau là long mã chở rương châu báu của Thần đô Phương Đông. Đội ngũ này thật sự là quá đồ sộ, quần gia thanh tỉnh, vội vã chạy đi tiếp tục làm việc. Có hai bóng dáng hiện hiện ở trong đầu của hắn, lại lập tức biến mất.

Quần gia chỉ thấy, bộ dáng hai vị đặc phái viên phương đông vừa đi vào, vì sao đã nhớ không rõ...

...

...

“Chàng vừa làm cái gì?” Khuynh Anh nhìn trước nhìn sau, cửa phủ cách mình càng ngày càng xa, bị Lam Tranh dắt, đã biến mất vào trong vườn hoa.

“Giải quyết một ít chuyện phiền phức.” Lam Tranh không có nói cho nàng biết, hắn thừa lúc nàng ngủ, đánh cướp đội ngũ đặc phái viên phương đông, đoạt tiền của bọn họ, đoạt thân phận của bọn họ, còn trói bọn họ lại, ném xuống hồ.

Đây chỉ là ảo cảnh của Công chúa Mộc Hi, dù cho làm ra sự tình gì khác người, cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Khuynh Anh: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Lam Tranh cười cười, thấp giọng ái muội nói ở bên tai nàng: “Đi nơi có giường.”

“ ... ”

Mặt Khuynh Anh nhất thời hồng đến bên tai, thấy ý cười trên mặt hắn, biết hắn lại đang trêu mình, tức giận dậm vai hắn.

Ý cười trên khóe môi Lam Tranh càng sâu, vòng qua hông của nàng, ôm nàng lên, làm cho nàng ngồi ở trên vai của mình. Khuynh Anh đành phải ôm thật chặt đầu của hắn, oa oa kêu.

“Ngu ngốc, nàng che mắt của ta, làm sao ta thất đường.” Lam Tranh cười nắm móng vuốt nàng, ở một khắc sau, nhìn thấy một bóng người đứng phía trước.

Khuynh Anh nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy một nam tử mặc trường sam màu đen, tóc đen buông xõa. Một đôi mắt âm trầm khó định, cứ như vậy bình tĩnh đối diện bọn họ. Mà ánh mắt, đều rơi vào trên người Khuynh Anh.

Cũng không biết nhìn bao lâu, thấy được bao nhiêu.

Khuynh Anh phút chốc liền im miệng, Lam Tranh buông nàng, nhưng vẫn ôm nàng, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng: “Ca ca.”

Đó là Trường Minh, quý công tử thành Phương Đông, đế vương tương lai.

Một đường không nói gì.

Các cung tỳ dường như sớm đã quen thuộc Đông Phương Trường Minh, dọc đường nhìn thấy hắn liền sôi nổi hành lễ. Vô luận ở nơi nào, hắn vĩnh

viễn cũng không hạ mình đáp lễ.

Bọn họ đi tới Tây Viên, cũng là gian phòng trước đây Khuynh Anh cùng Trường Minh cư trú.

Trong đầu kêu ong ong, Khuynh Anh đành phải chăm chú đi theo Lam Tranh, dán cánh tay hẳn, tìm kiếm nơi duy nhất có thể làm cho hô hấp mình an ổn.

“Điện hạ Trường Minh, ngài đi nơi nào?” Đột nhiên, từ trong vườn một cô gái lão đạo chạy đến, sắc mặt lo lắng tái nhợt, thấy Trường Minh, lập tức thở dài một hơi, nhưng nhìn ra phía sau, thấy Lam Tranh cùng Khuynh Anh, sắc mặt chớp mắt càng tái, con ngươi cũng tràn đầy kinh ngạc.

Khuynh Anh cũng ngẩn người, lúc này lại thấy Lê Thiên Thường, chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái. Có chút ủy khuất khó nuốt, có chút thù hận không dễ mất đi. Nữ nhân này từng muốn mạng của mình, nếu không phải ả, mình cũng sẽ không liên lụy người khác rơi xuống theo như vậy.

Trường Minh nhàn nhạt nhìn ả một cái, cũng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ nói theo lễ tiết: “Thiên Thường công chúa nếu không thoải mái, xin mời nghỉ ngơi ở trong phòng.”

Khuynh Anh cũng không muốn nhìn ả, Lê Thiên Thường lại đột nhiên vọt tới, chắn trước mặt Lam Tranh, khóc lớn: “Tam điện hạ, ta biết lúc trước ta không chu toàn lễ nghĩa, đã đắc tội nhiều, kính xin ngài đại nhân đại lượng, không tính toán với ta...”

Dừng một chút, ả thê lương lau lệ, che ngực, vạ phần ủy khuất: “Xin tam điện hạ, giải thoát trái tim mà ngài đã dùng bùa chú cấm thuật giam cầm cho ta...”

Chương 116

Khuynh Anh dò xét bộ dáng nước mắt như mưa của Lê Thiên Thường, lại ngẩng đầu nhìn Lam Tranh. Lam Tranh lãnh đạm, tay lại lén lút sờ mó lưng nàng.

Nhất định là Lam Tranh làm trò, hại Lê Thiên Thường có chút thảm. Trong lòng Khuynh Anh không khỏi vui vẻ, để mặc Lam Tranh ôm.

Thấy Lam Tranh không tiếp lời, Lê Thiên Thường cắn môi, nhìn về phía Trường Minh xin giúp đỡ: “Điện hạ...”

Trường Minh dừng hồi lâu, mới mở miệng nói: “Lam Tranh, đệ hiểu sơ y thuật, liền xem cho công chúa Thiên Thường một cái.”

Hắn tránh được tội danh Lê Thiên Thường tố Lam Tranh, sử dụng chú thuật giam cầm thân thể, mặc dù là hoàng tử, cũng là trọng tội. Thần đô Phương Đông cùng Bắc Phương sắp làm thông gia, tội danh như thế, sợ rằng sẽ làm hai nước nổi lên thù địch.

Lam Tranh chỉ cười cười: “A đã bệnh nguy kịch, không thể cứu được.”

Sắc mặt Lê Thiên Thường trắng bệch, gian nan cười: “Nếu Tam điện hạ nguyện ý thi được, nhất định có chuyển biến tốt...”

Lam Tranh liền nhàn nhạt bổ sung: “Ngực đau, đó chính là bởi vì tâm địa quá hung ác như rắn rết, cắn tận xương tủy, một lòng dạ hiểm độc, không có cách nào chữa trị.”

Lê Thiên Thường chột ngắc đầu, gắt gao nhìn hắn. Sắc mặt vốn không có chút huyết sắc nào, lúc này phát xanh.

Trường Minh thở dài một hơi, nói: “Lam Tranh...”

“Ta đùa thôi.” Lam Tranh cười hắc hắc, khoát tay áo, “Mình học tập với cầu kỳ thiên sư, đã qua ba trăm năm, sợ rằng trị không hết bệnh của công chúa, bất quá phương thuốc giết người có rất nhiều, nếu công chúa không chê, ta có thể thử một lần.”

Lê Thiên Thường cười thắm một tiếng, lần trước đoạt lại trái tim ở trong tay Lam Tranh, nhưng không ngờ hắn động thủ, hiện tại mỗi khi dùng nhiều sức, ngực sẽ đau đớn không ngừng, thậm chí ói ra máu. Đây là cảm chú thượng cổ, sớm đã bị hủy bỏ. Vì thế ở đây ngoại trừ Lam Tranh, không ai có thể giải. Thân thể của hắn, năng lực của hắn, luôn làm cho ả kinh ngạc, tam hoàng tử của thần tộc phương Đông này, sợ rằng không đơn giản như vậy.

Ả nhìn Khuynh Anh, lại đưa mắt nhìn Lam Tranh, dùng thuật truyền âm: “... Tam điện hạ, việc huyết thống của ngài, nàng ấy cũng rõ ràng rồi?”

Lam Tranh tà tứ cong khóe miệng, cũng dùng pháp thuật truyền âm, giọng băng lạnh: “Biết thì thế nào, không biết thì thế nào, thật ra ngươi, âm thầm ra điều kiện với ta, cũng không biết nhìn lại bộ dáng như quỷ của ngươi.” Dùng một chút, ngẩng đầu lên, nói với Trường Minh: “Ca ca, ngày mai lên đại điện, sẽ phải dùng nhiều sức lực, nếu không có gì nữa, đệ dẫn Khuynh Anh đi nghỉ ngơi, chút nữa, đệ sẽ tới tìm ca.”

Trường Minh mím môi, gật đầu một cái.

Lam Tranh liền dắt Khuynh Anh, mười ngón đan chặt, đi đến tắm viện.

“Tam điện hạ, làm việc sao không để đường rút lui...” Khi hắn lướt qua Lê Thiên Thường, Lê Thiên Thường cắn môi, nói thật nhỏ.

Lam Tranh thoáng dừng, sau đó cười lên đầy tà khí: “Hạ chú ác độc nhất cho ngươi, mới là đường lui tốt nhất, yên tâm, ngươi hại Khuynh Anh bao nhiêu, ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần, ngàn lần...”

Sắc mặt Lê Thiên Thường nhất thời như một trang giấy trắng, chờ ả phục

hồi tinh thần lại, Lam Tranh đã dắt Khuynh Anh đi xa. Mà khi nhìn Trường Minh, nam tử tóc đen tuấn tú kia cũng nhìn bóng lưng của bọn họ, ánh mắt nhàn nhạt, mặt băng hà cũng không có biểu tình dư thừa.

Thế nhưng... Ngón tay của hắn lại tạo thành quyền, khớp xương nổi rõ, tựa đang cực lực ẩn nhẫn một loại ba tình cảm cuộn trào mãnh liệt.

Lê Thiên Thường chỉ cảm giác toàn bộ tay chân mình đều bị đông lại, ngực đau, như là bị kim châm. Run run một chút, ả che ngực, phun ra một miếng máu, lão đảo lui lại mấy bước, sau đó suy yếu ngã ngối trên mặt đất.

Trường Minh rút cuộc nhìn ả, bước chân tiến đến gần, ả hơi mừng rỡ ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy hắn dừng ở cách ả hai bước, giọng thanh đạm: “Công chúa điện hạ, trước đây mấy trăm năm, việc ngài làm ở bên cạnh ta, đã đủ, ta cố kỵ bang giao hai đại thần đô, liên tục bao dung ngài, chỉ là, mọi việc luôn có điểm giới hạn, Khuynh Anh chỉ là một người phạm, ngài đuổi nàng ấy vào vực sâu hung hiểm này, tạo thành hậu quả bây giờ, kính xin ngài tự làm tự chịu, về phần ngài nói xấu đồ lỗi tam đệ ta, ta sẽ báo cho phụ hoàng cùng đế vương phương bắc biết, nên xử trí như thế nào, để cho hai bên thương nghị, hi vọng ngài lập công chuộc tội, đừng giẫm lên vết xe đổ nữa...”

Tay Lê Thiên Thường cứng đờ, sau đó run lên.

Môi của ả bắt đầu tím bầm, tim đập như sấm sét: “Không... Không phải... Không phải! Điện hạ Trường Minh, đây chẳng lẽ đều là phạm nữ Khuynh Anh kia nói cho ngài biết? Ngài đừng nghe ả hồ ngôn loạn ngữ, ả có chứng cứ gì có thể...”

“Đúng, ta không có chứng cứ, mấy thứ này, cũng đều là suy đoán của ta.” Trường Minh nhàn nhạt cắt ngang ả: “Chỉ là, chung quy là có.”

Hắn nhìn ả.

Trong hai tròng mắt đen kịt lúc này chỉ ảnh ngược một mình ả.

Ả từng có bao nhiêu hi vọng, trong đôi mắt này chỉ có ả, chỉ có thể nhìn nàng. Bây giờ nguyện vọng thực hiện được, ả lại sợ hãi.

Lê Thiên Thường thu tay về, ả run rẩy, giọng hỗn loạn cất cao: “Không, tại sao ngài có thể hiểu lầm ta? Tất cả mọi người có thể hiểu lầm ta, chỉ có ngài không thể đối với ta như vậy!! Ngài có biết, ngài có biết đệ đệ ngài Lam Tranh hấn...”

“Người có biết, năm đó, người là bạn tốt nhất của Yên Tự.”

Mặt trời rất ấm, soi sáng ở trên người Lê Thiên Thường, lại làm cho ả cảm giác lạnh đến tận xương như thế.

“Ngày đó, nàng từ trên thiên nhai trên nhảy xuống, hồn phi phách tán, nàng chết, người lại còn sống.”

Hấn dừng một chút, lại nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn không có bất kỳ chứng cứ gì, thế nhưng, chung quy là có.”

Lê Thiên Thường kinh khủng mở to hai mắt nhìn.

Hấn chậm rãi bỏ đi.

Chương 117 Trời còn chưa có tối, không tiện làm việc

Khuynh Anh bị Lam Tranh kéo trở về phòng. Nàng không có việc gì làm, lặng lẽ nhìn hắn, hắn vừa đi, vừa thỉnh thoảng lên tiếng nhắc nhở hai câu: “Cẩn thận cột nhà phía trước, đừng để bị đụng đầu.”

Phía trước có một khúc cong, trang trí lá cây màu vàng, nhu hòa cùng ánh sáng mặt trời, nhưng lại tuyệt không chói mắt.

Khuynh Anh nhìn ngẩn ra, chân không cẩn thận giẫm vấy, cả người lão đảo té xuống.

Lam Tranh kéo nàng lên, sau đó thẳng thắn bế nàng luôn: “Ngu ngốc, ai bảo nàng bước đi không nhìn đường.”

Khuynh Anh ngẩng đầu, mặt đã đỏ lên: “Thả ta xuống, có người nhìn...”

Mấy tiểu cung tỳ ở phía xa cười hì hì nhìn tới, các tỳ nữ của phủ công chúa tính tình tự nhiên, che miệng nhỏ giọng bàn luận mấy câu, nhưng cũng không thất lễ.

“Có người cũng không sao.” Lam Tranh híp mắt, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn ở trên môi của nàng.

Tiểu cung tỳ nhất thời xấu hổ che mặt chạy đi, trên đường chỉ còn lại hai người bọn họ.

Khuynh Anh che mặt run run: “Chúng ta hắn là nên hỏi họ, căn phòng ở Tây Viên...”

“Đêm còn chưa tới, trở về phòng sớm như vậy, cũng không tiện làm việc.”

Khuynh Anh run lên, hơn nửa ngày mới hắng giọng: “Trời không tối, cũng có thể làm việc.”

“ ... ”

Lần này đến phiên Lam Tranh dừng một chút, sau đó, hắc đột nhiên cũng cười: “VẬY cho dù không trở về phòng, cũng có thể làm việc.”

Hắn giương vạt áo lên, tức thì đã di động tới sau một hòn núi giả.

Khuynh Anh bị đè ở trên vách tường, đang muốn giãy giụa một phen, lại thấy ngón trỏ hắn ở bên môi của nàng, ra một tư thế chớ có lên tiếng. Mà xa xa, có mấy tiếng thảo luận truyền đến.

“Công chúa điện hạ mở tiệc chiêu đãi quan khách tứ hải, nhưng mà lại phải đưa Long thiếu gia đi, rõ ràng là thần quân phương tây kia sai, lại muốn nghiêm trị Long thiếu gia, công chúa từng che chở hắn, sao lúc này lại nhẫn tâm, sung quân ra cánh đồng hoang vu cực bắc, cho dù là thượng thần, cũng sẽ bị mài rụng một lớp da, chớ nói chi Long thiếu gia!”

“Long thiếu gia cho dù được sủng ái, nhưng cũng không sánh bằng thân phận thần quân của người khác, phải biết rằng, dù cho một quyền kia của Long thiếu gia đánh vào mặt một thần quân bình thường, xúc phạm thần quân như vậy là phạm thượng, chỉ sợ sớm đã bị đưa đi tru thần thai...”

“Thế nhưng, Long thiếu gia quỳ ba ngày ba đêm ở trước cửa phòng công chúa, còn tự mình đâm một đao vào tim, nhìn thật đáng thương...”

“Nói nhiều như vậy cũng vô ích, coi chừng bị công chúa cắt đầu lưỡi, nghe nói, Long thiếu gia bị trúng chú khóa hồn, đã bị đưa đi một ngày, hiện tại tính ra, hắn là sắp đến biên cảnh, ở đây nói nhiều, còn không bằng cầu khẩn, mong hắn bình an...”

Hai cung tỳ đi xa, sau núi giả có người cũng đã thiếu kiên nhẫn.

“Họa Long cùng Mộc Hi đã xảy ra chuyện?” Khuynh Anh ngây ra. Chỉ qua một ngày, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Không ra chuyện mới là quái lạ.” Lam Tranh sờ sờ cằm, suy nghĩ chỉ chốc lát, nói: “Muốn tới biên cốc, nếu để cho Nửa Xu chở, hẳn là chỉ cần một canh giờ, ừm, nhất định là đuổi theo kịp, chúng ta đi.”

Dứt lời, liền muốn đưa tay vào trong ngực Khuynh Anh lấy Nửa Xu đang biến thành cái lông chim.

Khuynh Anh nổi gân đen đầu đầy, đẩy móng vuốt hẳn ra, tự mình đem vật nhỏ kia ra: “Chúng ta đi tìm Họa Long sao? Hay đi nói cho Trường Minh biết đã?”

“Phải gọi điện hạ.” Lam Tranh sửa lại: “Nàng chỉ có thể gọi thẳng tọc danh của ta, nhất định phải gọi ca ca ta là Điện hạ Trường Minh, hẳn là thái tử, cũng là đế vương tương lai, nàng không thể vô lễ.”

“...” Khuynh Anh co quắp khóe miệng, một kẻ lưu manh đột nhiên nói đạo lý cũng không phải là chuyện bình thường. Cũng không biết từ nơi nào nghe thấy mùi giấm...

“Không cần nói cho hẳn, hẳn tất nhiên có thể biết. Hơn nữa, từ giờ trở đi, thẳng đến khi rời khỏi nơi này, chỉ sợ chúng ta sẽ không dễ dàng gặp mặt như vậy.” Lam Tranh đạp tỉnh Nửa Xu đang ngủ, cho nó một thần chú ản thân, lại kéo Khuynh Anh bò lên trên lưng nó, chậm rãi nói: “Hơn nữa ca ca nói, hẳn có hẳn chuyện cần làm, chúng ta có chuyện chúng ta, chúng ta phân công nhau hành động, có thể đi ra khỏi nơi này hay không, sẽ xem bản lĩnh của mình.”

“Các người vừa nãy có nói gì về việc này đâu?!?” Khuynh Anh cả kinh nói.

“Có đôi khi nói chuyện, cũng không nhất định phải dùng miệng.” Lam

Tranh cười, sau đó dùng pháp thuật truyền âm những lời này vào tai Khuynh Anh.

Đối với Khuynh Anh, chuyện về Yên Tự, về Lam Tranh, hai huynh đệ bọn họ rất ăn ý lựa chọn ngậm miệng không nói.

Chương 118 Lưu manh

Khuynh Anh cùng Lam Tranh ‘phi ngựa’ không ngừng tới biên cốc, nhưng ngay khi Lam Tranh ở trên lưng Nửa Xu cũng không quên ăn đậu hủ, hai tay vốn là an phận ôm thiếu nữ phía trước, nhưng ôm ôm liền biến thành sờ, tay vuốt vuốt liên tục kỳ tự nhiên tiến vào trong quần áo của nàng, cách lớp áo lót đặt lên nơi đấy đà kia.

“Lưu manh!” Khuynh Anh dùng sức kéo lấy cổ tay của hắn ra.

Nhưng chỉ chốc lát, cái tay còn lại nhắc váy nàng lên chui vào.

“Lam Tranh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Anh đỏ bừng, đây chính là trên đường đi cứu Họa Long, tại sao hắn có thể nói động dục liền động dục.

Cái tay kia ở giữa đùi nàng hơi cứng đờ, sau một khắc, đã thu trở về. Lam Tranh ôm nàng thật chặt, vùi đầu trong tóc nàng, dùng mái tóc đen của nàng che khuất mặt hắn.

Lúc này đồng tử của hắn, có màu vàng cùng màu đỏ giao triền tranh đấu, tựa như mang theo một luồng mùi tanh nồng đậm, quần ở trong hơi thở.

Hơi đùng Khuynh Anh một chút, liền dường như bị lửa thiêu, sẽ rơi vào dục vọng cùng dụ hoặc không cách nào khống chế.

“Lam Tranh, chàng làm sao vậy?” Khuynh Anh quay mặt lại muốn nhìn hắn.

Hắn thuận thế nghiêng đầu cắn đến cánh môi nàng, trong thoáng chốc nỉ non, môi anh đào mềm mại của nàng tựa như một dòng nước suối thanh khiết, ồ ồ chảy vào nơi cổ họng xao động của hắn.

Nhưng dạng đau đớn này cũng không lâu dài, vừa rời khỏi da thịt kia chỉ chốc lát, hấn liền không thể chịu đựng được. Mạnh mẽ nâng hàm dưới của Khuynh Anh lên, lưỡi liền tham nhập vào miệng nàng, qua lại xâm lược.

Khuynh Anh không thể hô hấp, chỉ cảm thấy không ổn, nặng nề mở răng, hung hăng cắn.

“Ồ, ở trong này không được!!” Nàng thụt lui, cố gắng giãy khỏi gông cùm xiềng xích của hấn, mặt cũng đã đỏ ửng, như đóa hoa đẹp nở rộ.

Nàng nói năng có chút lộn xộn: “Ồ trên trời có cái gì kia, bây giờ tình huống khẩn cấp, việc của Họa Long Mộc Hi còn chưa giải quyết, lúc này sao có thể xằng bậy... Cho... cho dù muốn, vậy cũng phải chờ chúng ta trở lại...”

Lam Tranh cứng ngắc, đầu lưỡi đau nhói như một tia sáng đâm vào đại não, chớp mắt tức làm cho hấn thanh tỉnh lại.

Hầu kết hấn giật giật, cảm thấy nặng nề khô khốc, quang cảnh trước mắt chậm rãi khôi phục, việc kinh người vừa làm toát ra rõ ràng trong đầu hấn.

“... Vừa chỉ là đói bụng.” Lam Tranh hí híp mắt, dùng lông mi run rẩy che đậy tất cả hoảng loạn. Hấn mỉm cười, làm ra vẻ mặt vui đùa: “Thế nhưng, hiện tại no rồi.”

Khuynh Anh ngẩn người, nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận, hung hăng đấm hấn một cái, hấn lại cười hí híp mắt: “Bất quá, lời nàng vừa nói là chắc chắn?”

“Cái gì ta cũng chưa nói!” Khuynh Anh quay đầu không để ý tới hấn.

“Nàng rõ ràng nói, hiện tại không được, nhưng chờ chúng ta đi về, có thể...”

Khuynh Anh dùng tay chặn miệng hấn.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Biên cốc là thành trì gần biên giới nhất của thần tộc thái dương, địa vực hẻo lánh, cây cối khô khốc.

Giờ này, phu xe chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu đột nhiên có một trận gió to, nóc xe ngựa bị bốc lên, tiếng thét chói tai liên tiếp.

“Tới nơi!”

Một tiếng cô gái hô nhỏ, lại là một trận gió to, muốn thổi bay cái xe ngựa!

“Yêu quái phương nào! Dám ở dương oai nơi thần linh này!” Người trên xe cũng không lùi bước, bọn họ niệm chú, cấp tốc dựng kết giới ở bốn phía, mấy người hợp lực, bày ra một trận pháp, che hướng gió to thổi đến phương, gây một tiếng “Rầm!!!”

Nhất thời, thứ được che chắn trong tầng gió hiển lộ ra chân thân —— đó là một yêu thú thật lớn, vảy băng chói mắt như ánh nắng, mà ở trên lưng yêu thú, có một cô gái, cô gái kia có mái tóc đen kịt, nàng cười hắc hắc, làm một mặt quỷ trên bọn họ.

“Người là ai ——” Người trên xe ngựa hơi giật mình, miệng lại niệm chú, muốn đánh yêu thú kia, nhưng không ngờ phía sau đột nhiên nổi lên gió lạnh, một bóng người ánh vàng rực rỡ như quỷ mỹ hiện thân ở bên trong kết giới của bọn họ, ‘xoẹt xoẹt xoẹt’ vài dao lưu loát sạch sẽ, không cần tốn nhiều sức, liền cho mấy người hôn đá.

Tất cả lắng lại.

Yêu thú chạm đất, cô gái tóc đen từ trên lưng nó nhảy xuống, chạy tới cười nói: “Chàng xem chàng xem, kế sách của ta rất tốt.”

Lam Tranh ngoài cười nhưng trong không cười, đáp: “Là rất tốt.”

Dù cho không cần đánh lén, không cần giương đông kích tây, hẳn cũng có thể dễ dàng giải quyết binh tôm binh tép này, chỉ là nhìn Khuynh Anh cao hứng như vậy, không thể nào nhẫn tâm đi phá hưng trí của nàng.

Khuynh Anh bước lên xe, vén màn xe tiến vào, vui vẻ nói: “Họa Long ở đây!”

Lam Tranh cong cong khóe môi, cũng đi qua, nhưng vừa mới tới gần, một mùi tanh nồng đậm đột nhiên chui ra, mà loại mùi này hết sức quen thuộc, làm người ta cảm thấy buồn nôn, Lam Tranh nhất thời nhú mày, vọt vào: “Khuynh Anh!”

Thế nhưng, nào có bóng dáng Khuynh Anh.

Chương 119Đánh cuộc

“Tộc Tu La tội nhân a, gì đến can đảm lại bước vào ta thần thái dương tộc địa vực...” Đột nhiên, một đạo yếu ớt cô gái có tiếng từ phía sau truyền đến, như là trên châu một viên một viên rơi tại nơi ngọc trên bàn.

Lam Tranh chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái tĩnh tĩnh đứng ở cách đó không xa, mặt mày hàm chứa không chân thực sương mù, lại nhìn kỹ hoặc như là một tầng trong sạch, tương màu châu la quần tĩnh tĩnh thùy thuận ở trong gió nhẹ, như một đóa yên tĩnh nở rộ thủy diên, mờ ảo xa xưa.

“Công chúa Mộc Hi?” Lam Tranh khẽ nhíu mày.

Cô gái có cùng Mộc Hi bình thường đồng dạng mỹ lệ khuôn mặt, lại cùng cái kia ở thần thái dương điện cùng ánh sáng mặt trời bình thường xán lạn cô gái có cực đại khác nhau. Đồng dạng mặt, tuyệt nhiên tương phản khí chất, cùng với nói trước gặp phải đều là hư ảo, như vậy, lần này, ngược lại là chân thực.

Thiên tìm vạn tìm, Mộc Hi nguyên thần lại chủ động hiện thân. Có thể hay không tha thứ chính là, nàng lại như vậy bắt đi hấn người quan trọng.

“Khuyên Anh ở nơi nào?!” Lam Tranh hí mắt nhìn nàng.

“Kia cùng ta bình thường đáng thương cô gái a, ta sẽ đem mang nàng đi, rời xa trần thế, rời xa thống khổ, cũng rời xa người...” Mộc Hi nhẹ nhàng nói chuyện, giống phong như nhau tan ở lá rụng lý.

“Nàng trả lại cho ta.” Lam Tranh dài nhỏ trong con ngươi chớp động sắc bén sát khí, bởi vì phần nộ, kia trong con ngươi toàn khởi một tia trầm trọng hồng.

“Người còn chưa thức tỉnh?” Mộc Hi lại trước hỏi lại, tươi cười châm

chọc: “Lại cùng hấn như nhau.”

Cái kia hấn tự nhiên chỉ chính là Họa Long.

Lam Tranh chân mày tức sâu hơn một chút, ngữ mang uẩn giận: “Hấn là hấn, ta là ta, Khuynh Anh không phải người, người cũng không quyền lợi thay nàng quyết định.”

“Đây là thế giới của ta, người đáng chết, nàng nhưng sống, Tộc Tu La phải làm bị diệt, liền không nên tồn tại.”

“Nếu nàng có thể sống, người liền tổng nàng trở lại thế gian, mà ta nhưng mặc cho người xử trí.”

Mộc Hi hơi sững sờ, chợt cười lạnh: “Giả tâm giả ý, hà tất như vậy?”

“Có hay không thật tình, ta hiển nhiên bạch, không nên người thừa nhận.”

“Tu La không có thật tình.”

“Cho dù có, người cũng không cách nào nhìn không thấy.”

“Giết ta tộc nhân, hủy ta thành trì...” Mộc Hi giọng sừng sững nước đến tận xương tủy: “Ta thấy được, chỉ có hấn từng đao từng đao đem con dân của ta lăng trì...”

Vô tình tàn sát, huyết tẩy thành trì, hủy diệt thần linh chi tháp. Này bị khắc vào trong đầu ký ức, lúc này càng lộ vẻ thâm trầm cùng lạnh lẽo.

Lam Tranh thùy mày liễm mục, chậm rãi nói: “Công chúa điện hạ, Tu La máu thức tỉnh lúc, cũng không phải là thực sự sẽ như vậy thô bạo, chỉ cần ở khi đó té trên một chén máu tươi, liền có thể ngừng cái loại này cuồng bạo chi tính, Họa Long tàn sát hoàng thành, định là có người hãm hại...”

“Ha ha ha!” Mộc Hi lại trước âm thanh sắc nhọn cười lên: “Rất cái hãm hại! Người thật ra nói, ai đuổi hãm hại cùng quái vật kia!”

Lam Tranh giờ lên mi mắt, nhàn nhạt nói: “Năm đó thần ma đại chiến, Tu La là chiến thần bộ tộc, lên trời vì sáng tạo ra hoàn mỹ vũ khí, đoạt đi thất tình lục dục, hạ nguyên rửa, nếu Tu La có tình cảm, kia tại thân thể trung Tu La máu sẽ gặp như nguyên rửa bàn mọc rễ nảy mầm, nếu động tình, kia máu sẽ gặp như lửa bình thường chích nướng mình, tình dục càng sâu, ý chí lực liền càng là bạc nhược, việt là không thể khống chế mình... Nếu kia một ngày, Tu La máu vừa vận thức tỉnh, rồi hướng cái nào cô gái tưởng niệm sâu vô cùng, lại vừa mới lại bị đối phương vứt bỏ, kia hủy thiên diệt địa chuyện như vậy, cũng không làm không được...”

Bầu trời chợt quất nổi lên thật lớn phong, lá cây sàn sạt thanh đem Giọng của Lam Tranh dập đi xuống rất nhiều, Mộc Hi gắm la quần cao cao phiêu trên không trung, mặt nàng dung tăng lớn tăng lớn chôn ở bóng mờ lý, nhìn chẳng phải rõ ràng.

“Chẳng lẽ nên là cô gái phản bội cùng hấn sao? Chẳng lẽ cũng chỉ có cô gái kia vứt bỏ hấn sao?” Giọng của nàng cũng giống bao phủ ở kia trong tiếng gió, mà kia tiếng gió, lại càng phát ra kịch liệt: “Tu La chẳng lẽ liền vậy si tình, vì thế, tất cả đều là cô gái kia sai sao?”

Lam Tranh sửng sốt, Mộc Hi đã ngẩng đầu, kia ngạch giữa lại có một đạo biến thành màu đen ẩn ký, nàng toàn bộ bao phủ.

“Người yêu thích cô gái này?” Nàng giờ tay lên, Khuynh Anh thân thể lại như thế xuất hiện ở không trung, nàng đã mê man, mất đi tri giác.

Lam Tranh lập tức muốn xông lên nàng đoạt lại, Mộc Hi lại phút chốc vỗ một đạo thật lớn cái chắn đưa hấn ngăn cản. Nàng cũng di động đến không trung, đem Khuynh Anh ôm vào trong ngực, cao cao mắt nhìn xuống dưới nam nhân: “Chúng ta đi đánh cuộc, đồ người sẽ trước phản bội nàng, được không?”

“Không tốt!” Lam Tranh cả giận nói.

“Trong thân thể người chảy chính là kia người phản bội máu, cái gọi là Tu La máu, chính là ích kỷ mà dơ bẩn huyết mạch, nó sẽ làm người phản bội đứa bé này, tùy dục vọng của người, trước vứt bỏ nàng...”

“Không có khả năng!”

“Nếu người thắng, ta liền nàng trả lại cho người, tha các người đi... Nếu người thua, đứa bé này linh hồn liền về ta, vĩnh viễn, các người lại không cách nào gặp lại...”

“Không được!”

Mộc Hi nhẹ nhàng cười, nụ cười kia dường như ở cười nhạo, vô thanh vô tức buộc vòng quanh “Người không có cự tuyệt quyền lợi” bình thường, làm cho người ta oán hận xem thường độc đoán. Màu đen ánh sáng nàng cùng Khuynh Anh đều bao quanh, các nàng dần dần liền muốn biến mất ở tia sáng kia trung, Lam Tranh vội vã liều lĩnh xông lên, thật lớn linh lực xông tới làm cho cả rừng rậm đều vì chi rung động, nhưng kia vẫn như cũ không ngăn cản được Khuynh Anh liền như vậy biến mất ở trước mắt hắn, kia không hề hay biết khuôn mặt như một phen cái kim nhéo tâm, buồn đau sắp phát cuồng. Hắn như đã thú bàn đục lỗ kia đạo kết giới, bàn tay trần dùng sức chúi đi xuống ——

Đột nhiên.

Hình ảnh trong nháy mắt vừa chuyển.

Kia rừng rậm thành linh biến thành một gian hỉ phòng, nền đỏ tĩnh tĩnh ở giá cắm nền trên thiêu đốt, trên cửa sổ đều dán đầy lên chữ hỷ, trên cái bàn tròn còn bày đặt kỷ đĩa ăn sáng, một bình tiểu rượu, hai uyên ương hồ điệp chén.

Lam Tranh kén khởi nắm tay còn chưa buông, liền thấy cổ tay áo biến thành đỏ thẫm sắc áo choàng, cúi đầu vừa nhìn, của mình mặc đã biến thành một cái đỏ thẫm tân lang trang, tương viền vàng, thêu song hỉ hoa. Hắn vì lẳng, chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Kia toàn bộ trong phòng, tràn đầy đều là màu đỏ, màu đỏ, màu đỏ, trước mắt đỏ tươi như máu bình thường kích thích này hắn, hắn chỉ cảm thấy trong đầu gân xanh như dây cung bình thường bị hung hăng giật lại, lại hung hăng đạn trở lại, nặng nề đánh vào mi tâm, đau đớn cắn nuốt bình tĩnh, làm cho người ta cảm thấy vạn phần luống cuống.

Hắn quay đầu lại muốn đá văng ra hỉ phòng cửa, cửa kia lại giống như bị làm ma chúng bình thường không cách nào mở ra, mỗi đá một cước, kia chính gian phòng tử liền càng là đỏ lên.

Lam Tranh có chút phát đau xoa xoa trán, hít một hơi thật sâu, đem vừa Mộc Hi nói phản nhiều lần phục nhảm nuốt ở trong lòng.

Phản bội...

Phản bội?

Kia vạn năm trước cố sự đã theo lịch sử tan nát, hắn có thể đoán được cái gì? Thả kia Mộc Hi cùng Họa Long việc, lại cùng hắn có quan hệ gì đâu? Tu La máu thì thế nào? Trong thân thể chảy là như thế nào huyết mạch thì thế nào?! Này há là hắn có khả năng lựa chọn?!

Chỉ là, kia dùng Khuynh Anh tiên đặt cược làm cho hắn giống con kiến bình thường bị gặm cắn, hắn vì sao phải đỏ, vẫn là, sợ mình thua không dậy nổi?

Lam Tranh cố gắng đè nặng mình kia không lộn xộn khí tức, nghe thấy phía sau có nhẹ nhẹ động tĩnh, lại quay đầu quá khứ thời gian, liền thấy kia hỉ trên giường, hơn một tân nương.

Chương 120

Tứ bốn phương phương một gian hỉ phòng, tân nương im lặng ngồi ở hỉ trên giường, khăn voan đỏ đem mặt nàng dung đắp ở, liền giống một đoàn ngọn lửa đỏ, hùng hực thiêu đốt.

Lam Tranh hí hí mắt, bàn tay to một hiên, bàn tay quát ra một trận kinh phong liền đem kia khăn voan một phen nhắc lên, hé ra trắng tinh khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ liền thành linh xuất hiện ở trước mắt hắn. Lam Tranh tay run lên, thân hình suýt chút nữa không có đứng vững, hiểm hiểm đánh vào kia trương phạm vi đàn mộc bàn lớn trên, đem kia trên đĩa khay chén đựng ngã lăn ở, mùi rượu hắt đầy đất, làm bản áo choàng một góc.

Nhớ hắn sinh ra như thường nay mau một ngàn năm, nhưng chưa từng như vậy thất thố quá. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt đó, không chút nào không thể dời tầm mắt.

Đối diện cô gái, nồng đậm mực phát bị cao cao bàn khởi, tinh mỹ mỹ phượng làm đẹp ở trên, lộ ra chính trương pho giống tuyết bản ngọc dung. Đỏ au hỉ bào rất sấn nàng, làm cho nàng thoát nhìn giống một con mèo nhỏ như nhau nho nhỏ thân thể có vẻ như mùa xuân ấm áp bản điềm tĩnh nghiên lệ.

Nàng thùy con người, tựa hồ vẫn là nhắm mắt lại. Hai gò má thi nhàn nhật son phấn, nhưng lại không nồng, phối hợp tân nương trang phục, đem cả người màu sắc đều sấn e rằng so với sinh động.

Nàng cứ như vậy rõ ràng ngồi ở chỗ kia, dùng Lam Tranh chưa bao giờ dám tưởng tượng quá tư thái, đoan trang mà lại hạnh phúc ngồi ở đó hàng đơn vị đưa, xinh đẹp làm cho sở hữu sự vật đều buồn bã thất sắc.

“Khuyhnh Anh... Khuyhnh Anh...” Hắn nhẹ nhàng gọi, toàn thân huyết mạch cũng bắt đầu phun trương đứng lên, nhưng hai chân vừa giống như

sinh ở trên mặt đất, như quán thiên kim thiết, một cử động nhỏ cũng không dám.

Đây là một trận đánh cuộc.

Mộc Hi đánh cuộc.

Người ngồi kia, ngay cả mình có phải thật hay không hẳn cũng không rõ.

Hắn sợ, sợ mình không nghĩ qua là đã làm sai chuyện, đã chọn sai người, liền để cho bọn họ vạn kiếp bất phục.

Lam Tranh nắm tay toàn tử chặt, chỉ là nhìn thấy Khuynh Anh tân nương trang phục bộ dáng, mình kia bị kiềm chế dục vọng lại bắt đầu sôi trào, như liệt hỏa như nhau, cháy mình một tắc một tắc làn da. Vừa rồi bị câu dẫn ra phần nộ đã rồi làm cho trong cơ thể hắn Tu La máu không cách nào dừng, lúc này lại thấy như vậy Khuynh Anh, trong lòng tình triều lửa tình liền lại không cách nào lắng lại, tư vương sâu vô cùng, chính hóa thành nồng hóa không ra tình dục, từng chút từng chút ăn mòn của mình tất cả.

Mà nhưng vào lúc này, kia người trên giường nhí giật giật, tay nhỏ bé xoa xoa hai tròng mắt, dường như vừa mới tỉnh ngủ. Nhưng trên đầu mũ phượng quá nặng, nàng nhất thời chưa bảo trì cân đối, liền đỡ đầu cùng nhau hướng hơi nghiêng ngã xuống.

Lam Tranh trong đầu còn chưa tới kịp tự hỏi, thân hình cũng đã bay ra ngoài, một tay nàng lao vào ngực trung, đỡ lên.

“... Khuynh Anh...?” Giọng của hắn có chút run, bàn tay nóng dọa người, cơ hồ đem mình bỏng.

Cô gái ngược mắt, con ngươi đen kịt nồng đậm tình dục mà dụ hoặc.

Lam Tranh sửng sốt, nàng đã dính đi lên, mang theo con mèo nhỏ như nhau làn điệu, tay nhỏ bé bắt đầu hướng trong quần áo của hắn mặt chui,

một mặt chui, một mặt nói: “Lam Tranh, ta nóng quá...”

Mũ phượng bị lăn qua lăn lại rơi ở trên mặt đất, nàng tóc dài đen nhánh cúi xuống rơi xuống, tơ lụa như nhau phác dạt ra đến.

Nàng theo Lam Tranh lỏa lồ bên ngoài cổ đi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dần lên đi, muốn tận lực hấp thu kia hơi mỏng cảm giác mát, Thân thể của Lam Tranh cương đáng sợ, hô hấp hỗn loạn, cô gái kia mùi thơm của cơ thể làm cho máu xao động bất an, thẳng đến kia trương mỹ lệ khuôn mặt nhỏ nhắn tiến tới trước mắt, môi sắp tiến đến môi của hắn biên, hô hấp tương triền, hắn lại đột nhiên giống giống chập tới tay như nhau đem trong lòng cô gái cấp ném xuống đất.

“Đau! Người làm cái gì...” Cô gái giọng còn chưa rơi hoàn, một sàng chắn đã bị ném tới, Lam Tranh trong miệng niệm quyết, đầu giường dây thừng đã tự động quán đi tới, nàng kể cả chắn trói cái kết kết thật thật.

Nhưng vừa mới đem này một trói lại, phía sau lại đột nhiên thân đến hai cái tay nhỏ bé, đưa hắn cấp chăm chú ôm ở.

Nghiêng đầu vừa nhìn, thế nhưng lại là hé ra thuộc về Khuynh Anh mặt xuất hiện ở trước mặt của hắn. Lần này, nàng chưa phiền lữ, tuyết trắng thân thể nở rộ ở trong không khí, tay nhỏ bé linh hoạt liền đi giải Lam Tranh bên hông đai lưng, Lam Tranh con người sắc nhất thời một sâu, trong tay đã không hề khách khí, giữa ngón tay hóa thành lưỡi dao sắc bén, hung hăng nàng quăng ra.

Nhưng vừa thả tay xuống chừng, trước mặt lại thêm một người, tóc đen thuận trường, câu cười, đồng dạng mặt, vẻ mặt tươi cười chen vào trong ngực của hắn, Lam Tranh tay lại lần nữa vung lên, bẻ gãy kia chỉ đặt ở mình trên lưng tay nhỏ bé, có ấm áp máu tiên ở trên mặt của hắn, hắn diện vô biểu tình thông xuống lông mi, trong mắt hồng quang đại thịnh, cả khuôn mặt biến băng lạnh, đến xương, nhưng kia trên trán, cũng đã hiện đầy hơi mỏng mồ hôi, máu vị đạo kích thích hơi thở của hắn, kia yên lặng khuôn

mặt hạ, lại là đã không cách nào yên lặng thân thể, cái loại này không cách nào tự ức dằn vặt có thể so với con kiến gặm cắn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, lại đau không như sinh.

Hắn cơ hồ đều phải phân không rõ người trước mắt ảnh, đỏ rực, một tảng lớn một tảng lớn, ở trước mặt mình, đi tới đi lui.

Hắn hô hấp trở nên vô cùng trầm trọng, loại này không tốt dự triệu làm cho hắn nhéo khăn nắm tay, sơ sơ bị Mộc Hi nâng lên lửa giận, lại bị xuyên hỉ phục Khuynh Anh nâng lên dục vọng, mà lúc này sát ý nhiều lắm, đã không chế không được động tác của mình, kia máu vị đạo càng phát ra hương nồng, tham luyện chính là càng nhiều, càng nhiều, sát nhân dục vọng, hủy diệt dục vọng, trầm luân dục vọng.

Hắn trong đầu như đao cắt bàn độn đau, máu đang run, thân thể đang run, Khuynh Anh, Khuynh Anh, tên này dường như mới là kia thống khổ căn nguyên, hắn càng là muốn, liền biết là không kiềm chế được.

“Tranh, tranh... Đến ôm ta... Ôm ta, cũng sẽ không lại đau khổ...”

Bên tai, lại có Khuynh Anh giọng ở róc rách động tĩnh.

Lam Tranh nhướng mày, ngón tay nhẹ động, giọng vậy sẽ biến mất.

Nhưng mặt khác búp bê lại người trước ngã xuống, người sau tiến lên tiếp tục một ủng mà lên, ôm hắn, ôm lấy hắn, ở bên tai của hắn nhẹ nhàng thở dốc.

...”Trong thân thể người chảy chính là kia người phản bội máu, cái gọi là Tu La máu, chính là ích kỷ mà dơ bẩn huyết mạch, nó sẽ làm người phản bội đứa bé này, tùy dục vọng của người, trước vứt bỏ nàng...”

Lời Mộc Hi nói dường như còn ở bên tai.

Tiền một khắc hắn còn ở trong lòng nói với mình, không có gì không qua

được.

Giờ này, hấn lại muốn mình hóa thành một lưỡi dao sắc bén, điên cuồng hủy diệt mọi thứ ở đây.

Đoạn đường này tới nay, hấn một mực trốn tránh, không dám đi bính nàng, không dám đi cho nàng bất luận cái gì hứa hẹn, không dám giống như nàng dũng cảm thừa nhận mình thực sự rất yêu nàng, mình chưa bao giờ giống bây giờ bình thường cảm hận mình Tu La máu, hấn lui, hấn một mực lui, thế nhưng, hiện tại không có đường lui...

Lam Tranh lông mi ở run rẩy, trong cơ thể ngũ tạng lục phủ đều giống như cũng bị đốt cháy hầu như không còn, phỏng tăng lên, khí huyết như là đảo lưu nổ tung, bức bách hấn thở không nổi.

Hấn rõ ràng đem này đáng ghét gì đó giết sạch sẽ, nhưng mới một cái chớp mắt, lại một xích lửa Khuynh Anh ra hiện ở phía sau hấn, dùng sức từ phía sau ôm chặt hấn, ôn mềm thân thể dán hấn rộng lưng trên, châm một tảng lớn một tảng lớn ngọn lửa đỏ,

“Tranh... Tranh...” Các nàng cúi đầu ngâm, như nội tâm hấn du động mà khát vọng ma quỷ, đưa hấn theo bốn phương tám hướng xúm lại, một đôi song tay nhỏ bé bắt đầu ở trên người của hấn xung quanh chạy, hấn như một cây đại thụ, bị vô số dây lặc chặt, không cách nào nhúc nhích...

Một trăm mười tám chương hỉ phục

Khuynh Anh chỉ cảm thấy buồn khó chịu, thân thể mỗi một chỗ giống bị châm đâm bàn khó chịu, mí mắt giống dán thiết phiến, nặng dọa người.

Đây là thế nào... Nàng trong thoáng chốc nhớ lại mình rơi vào xe ngựa nhìn thấy Họa Long, hấn thương rất nặng, trên người còn đang chảy máu, nhưng vừa đụng tới, trước mắt liền đen... Đây là có là lạ ở chỗ nào... Phải nhanh một chút nói cho Lam Tranh...

Lam Tranh...

Tên này như bạch quang bình thường chớp mắt tức đâm vào nàng trong óc, Khuynh Anh lông mi run lên, một chút mở mắt ra.

Xa lạ trần nhà —— đây là đầu tiên đập vào mi mắt cảnh giống.

Khuynh Anh rất nhanh phát hiện làm cho mình thống khổ căn nguyên, nàng hơi nghiêng đầu, liền thấy cổ tay của mình bị cố định ở đầu giường, mà ngón tay út giữa ngón tay trên bị người cắt một vết thương, một giọt một giọt máu tươi đi xuống rơi, tích đến một ngọc trong bồn. Khuynh Anh ngậy ra một lúc, trong mắt vốn là rời rạc ánh mắt dần dần tụ lại, dần thấy rõ trước mắt chỉ cảnh, nhất thời chợt ngồi dậy, dùng sức bưng kín vết thương của mình —— bởi vì kia ngọc trong bồn, lại vẫn phóng này một tiểu nhân ngẫu, hắn có tóc màu hoàng kim, màu vàng đồng, mà của mình máu tươi nhỏ xuống, liền vừa lúc tích rơi vào đỉnh đầu của hắn, đưa hắn nhuộm đỏ tươi!

Loại này có chứa nguyên rửa ý vị gì đó làm cho trong lòng nàng cực kỳ bất an, rất nhanh đem kia tiểu nhân ngẫu theo máu đĩa lấy ra, đặt ở y phục giữa cho hắn chà lau, cấp lại thế nào cũng sát không sạch sẽ, trái lại càng lau vết hồng!

“Người đã tỉnh?” Nhẹ nhàng nhợt nhạt tiếng nói, mang theo nhẹ nhẹ mờ ảo khí, phảng phất từ trên trời sàng đến, chẳng phải chân thực.

Khuynh Anh kinh ngạc quay đầu, hoảng loạn trong mắt xuất hiện một mặt bị chỉ bạc mang bọc tinh tế bóng người, lại đi lên, là hé ra như khắc băng ra tới tuyết trắng khuôn mặt nhỏ nhắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cặp kia thâm thúy con ngươi, như quỷ my bàn đang lẳng lẳng đem nhìn chăm chú vào mình.

“Mộc... Hi?” Cô gái này mặc dù như Công chúa Mộc Hi bình thường khuôn mặt, lại hết sức âm lạnh, nàng vừa xuất hiện, này bốn phía dường như đều kết lên băng.

“Chính là người phạm, vì sao muốn nghịch nguyện vọng của ta đâu?” Nàng lại nhàn nhạt mở miệng, tản ra yếu ớt hàn ý: “Vì sao không đem Họa Long cất bước? Vì sao muốn đưa hắc ở lại? Các người tự tiện xông vào này cảnh, ta bản chưa tính toán, các người lại nơi chốn cùng ta đối nghịch.”

Khuynh Anh tâm trạng nhất thời sáng tỏ, nàng là thật Mộc Hi, là cùng U Minh trong vực sâu Họa Long như nhau, đã trải qua vạn năm năm tháng, sớm đã thay đổi Mộc Hi.

Cầm trong tay Lam Tranh búp bê ôm khấn một chút, Khuynh Anh nói: “Ta không nghĩ muốn nghịch nguyện vọng của ngươi, ở lại Họa Long, làm cho hắc vĩnh viễn bồi ở bên cạnh ngươi, này không tốt sao?”

“Người phạm ngu xuẩn.” Mộc Hi nghiêng đầu cười lạnh: “Nông cạn đến cực điểm.”

Khuynh Anh bị ghen một chút. Mộc Hi thái độ là nàng cũng không nghĩ tới, nhắc tới Họa Long hai chữ này, nàng lại là trong mắt hận ý.

“Các người muốn từ nơi này ra, liền tốt nhất là giết kia Họa Long, đưa hắc vĩnh viễn xua đuổi ra này phiên Niết bàn...” Mộc Hi yếu ớt nhìn chằm chằm Khuynh Anh, môi mang châm chọc: “Bằng không, các người liền vĩnh viễn đều phải ở lại chỗ này, bồi ta cùng nhau chịu đựng đời đời kiếp kiếp dần vật.”

“Ngươi không cần chịu đựng dần vật, đây là ngươi thế giới, ngươi hoàn toàn có thể thật vui vẻ quá ngươi thích cuộc sống, hà tất...”

Mộc Hi chợt nhắc lên lông mi, dường như nghe được bao nhiêu buồn cười lời nói, giơ tay lên, một cổ vô hình lực đã nắm Khuynh Anh cổ, “Vô tri!!”

“Khụ khụ...” Khuynh Anh bị kia đầy ngập hận ý cấp kinh sợ, trên cổ quán sức mạnh lại như vận sức chờ phát động rắn, răng nanh chính để của

mình da thịt, bất luận cái gì một hành động thiếu suy nghĩ cũng có thể muốn mạng của mình.

Mộc Hi lại đột nhiên thả nàng, khóe môi câu ra âm hàn tươi cười, chậm rãi nói: “Người cũng bị Tộc Tu La mỹ lệ bề ngoài sở lừa gạt hấn đứa bé a... Hấn chung quy một ngày, sẽ đem vết thương của người thương tích đầy mình, ta trước giúp người trừng phạt hấn, được không?”

Khuynh Anh sửng sốt, “Người làm gì Lam Tranh vậy?!!!”

“Người yêu thương?” Nàng hỏi lại.

Trong lòng Khuynh Anh bất an làm sâu sắc chia ra, trong lòng chăm chú duệ này cái kia máu oa oa.

“Không có vấn đề gì, nếu hấn phản bội người lúc, người sẽ càng đau.”

“...”

“Người biết hấn thức tỉnh bộ dáng sao?” Mộc Hi tựa hồ rất hài lòng nét mặt của nàng, cười cười: “Ta dẫn người đi.”

Khuynh Anh hoảng vội vã lắc lắc đầu, ai có thể cũng sẽ không nghe ý kiến của nàng, thân thể chợt bay lên không, liền bị Mộc Hi vững vàng chộp vào rảnh tay lý.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Xung quanh hình ảnh vừa chuyển.

Khuynh Anh còn chưa đứng vững, liền nghe thấy được xông vào mũi mùi máu tươi nói, đầy đất vết máu, hoang vắng tường đỏ, đây là một viện, phác tạt màu đỏ hỉ giấy, đại đèn lồng đỏ cao cao đeo, phong hồng học thổi qua, đến xương giống như quỷ khóc gào.

“Đi cuối hành lang, đẩy ra cánh cửa kia, người muốn tìm người là ở chỗ này...”

Mộc Hi nói nhỏ không nhẹ không nặng quanh quẩn ở Khuynh Anh bên tai, Khuynh Anh muốn phản kháng, nhưng hai chân lại không thụ mình không chế bình thường từng bước một đi về phía trước. Mà lúc này, nàng mới phát hiện mình trên người mặc một thân hồng cay hỉ phục, đỉnh đầu mũ phượng nặng muốn chết, mỗi đi một bước, đều điều leng keng vang.

“Tại sao là hỉ phục?” Khuynh Anh đột nhiên hỏi.

Mộc Hi cười lạnh: “Cho người ôm cuối cùng ấm áp gả cho hắc, không tốt?”

“Vậy nàng cũng từng gả cho Họa Long hả?” Khuynh Anh lại hỏi.

Mộc Hi thân thể cứng đờ, quay đầu lại nhìn về phía Ánh mắt của Khuynh Anh giống thói độc. Khuynh Anh lui lui đầu, không dám cùng nàng chống lại tầm mắt, muốn thả chậm bước, lại bị nàng dắt đi rất nhanh.

“Chẳng lẽ đây là chuyện từng phát sinh?” Khuynh Anh đột nhiên lại lên tiếng.

Mộc Hi quay đầu, bàn tay mang thứ, “Ba” một bạt tai phiến ở Khuynh Anh trên mặt: “Nói nhiều miệng, sẽ gặp bị vĩnh viễn phong đứng lên.”

Khuynh Anh cảm thấy hai má hỏa lạt lạt đau, lại cảm giác mình phát hiện cái gì quan trọng gì đó.

Lúc này Mộc Hi giống một cái bị giẫm đuôi mèo, then quá hóa giận từng nổi lên toàn thân mao, nghe răng nhếch miệng phải nàng toàn bộ cấp nuốt vào như nhau.

Mà so với vừa kia lạnh như băng, không hề nhiệt độ cô gái, nàng có ít nhất nhiều hơn tình tự.

Khuynh Anh còn muốn nói điều gì, Mộc Hi một phen nàng mũ phượng đánh rớt, phần nộ nhéo tóc của nàng, nàng lôi hương cuối hành lang đi đến.

Càng đi lý, trong không khí mùi máu tươi liền càng là đặc, Khuynh Anh nhìn không được có chút dạ dày bộ bốc lên, đầu giống củ cải như nhau bị dất, da đầu đều chết lặng.

Cuối cùng một gian phòng lại là hỉ phòng.

Mộc Hi đem Khuynh Anh ném tới, trong phòng lại có cô gái dâm mỹ có tiếng. Nàng trong lòng có chút thấp thỏm, không muốn mở cửa kia, nhưng Mộc Hi lại lãnh cười lạnh, đem đầu của nàng cố định ở cửa phương hướng.

“Két” một tiếng.

Cửa mở.

“Đây là đưa cho ngươi.” Mộc Hi cắn lời nói biến mất ở bên tai.

Khuynh Anh muốn nhắm mắt, nhưng lại bế không hơn, chỉ phải khẩn trương mở hai mắt, trong lòng bất an, cũng giống như theo kia két một tiếng, bị gây xích mích tới cực điểm...

Một trăm mười chín chương thiếu chút nữa tự cung

Khuynh Anh khẩn trương tới cực điểm, một khắc kia trong đầu hiện lên vô số loại tình huống, dù cho ở bên trong thấy được Lam Tranh cùng nữ nhân khác cõn sàng đan, nàng cũng nhất định phải trấn định tự nhiên ——

Cửa cuối cùng mở rộng hoàn toàn.

Kia như ản như hiện cô gái thân ngâm cùng nam tử thấp suyễn cũng trở nên dị thường rõ ràng cùng chói tai.

Khuynh Anh thấy rõ trong phòng chi cảnh, nhất thời hoảng sợ. Nàng xoa xoa hai mắt, xác định mình không nhìn lầm, lại hơi có chút mặt đỏ đứng lên, thần tình cũng trở nên phức tạp, chờ lấy lại tinh thần, tầm mắt bị phổng tựa trong nháy mắt dời, hoảng loạn không ngớt. Chỉ là, kia con người lý biểu tình, không phải phần nộ, cũng không phải thương tâm, liền là có chút... Kinh ngạc, còn có chút không rõ chân tướng.

“Này... Đây là tông của ta?” Khuynh Anh hơn nửa ngày mới phun ra mấy chữ.

Mộc Hi nhìn chăm chăm nét mặt của nàng, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, liền cũng muốn hướng bên trong nhìn lại, Khuynh Anh đột nhiên nhảy dựng lên, che ở nàng đằng trước, có chút ấp a ấp úng: “Ngài, ngài đừng xem —— “

Mộc Hi lạnh lùng bỏ qua nàng, liền hướng bên trong cánh cửa đi, Khuynh Anh vội vã đứng dậy đi xả nàng, nhưng chỉ dắt cái ống tay áo, bên trong cảnh giống vẫn làm cho Mộc Hi cấp toàn bộ nhìn thấy.

Đỏ au hỉ trong phòng, còn dính nhuộm máu mùi tanh. Mà ngay chính giữa hỉ trong giường, nằm một nam tử, cùng chắc chắn cái cô gái. Những cô gái kia đều là vô cùng phong tình, toàn thân xích lỏa, cùng nam tử kia giao triền cùng một chỗ.

Nhưng cái kia nam tử, không phải Lam Tranh, lại là —— Họa Long!!

Mộc Hi mi tâm biến thành màu đen, nghiêm nghị thét lên, như thú bình thường vọt đi vào, sát khí như gió xoáy như nhau điên cuồng nổi lên trên không trung, “Ba” một tiếng, cửa đã bị chọt đóng cửa. Sau đó một đạo huyết quang, hóa thành một đạo thật lớn bùa chú, bao phủ ở kia gian phòng trên.

Khuynh Anh lão đảo theo trên mặt đất bò dậy, muốn đi gõ cửa, phía sau đột nhiên thân đến hai thon dài cánh tay, nàng ôm vào trong lòng.

Chóp mũi nhất thời bay tới một cỗ mùi máu tươi, mà kia vị đạo lý, lại còn hỗn tạp làm cho mình quen thuộc hơi thở, Khuynh Anh thoáng thất thần, quay đầu muốn đi trông, bên tai lại truyền đến một đạo ám cầm kỳ cục giọng: “Khuynh Anh, đừng xem.”

Khuynh Anh giãy giụa suy nghĩ nhìn mặt hắn, lại trước nhìn thấy hắn tràn đầy vết thương tay, lưng có cái gì ướt sũng gì đó sũng nước qua đây, sền sệt rất. Nàng dùng tay một mặt, lại đầy tay máu tươi, nhất thời càng thêm sốt ruột: “Lam Tranh, ngươi bị thương?”

Người phía sau rầu rĩ ứng thanh, nhưng lại chuyển dời đi đề tài: “Ta thật vất vả đem mình từ nơi đó mặt cứu ra, lại nữ nhân kia nhốt tại ở trong đó, ngươi hắn là càng cao hứng một ít.”

Khuynh Anh chỗ nào cao hứng đứng lên, dùng sức một giãy, kia cánh tay chủ nhân buồn đau một tiếng, buông lỏng ra nàng. Mà Khuynh Anh cũng rất cuộc thấy rõ Lam Tranh hiện tại bộ dáng, hắn cũng mặc hỉ phục, chỉ là kia hỉ phục trên khắp nơi là lỗ hồng, mỗi đạo lỗ hồng đối ứng lại đều là vết thương trên người hắn miệng, cho dù thân tộc sự khôi phục sức khỏe rất mạnh, những vết thương kia vẫn còn rất yếu đuối, có còn chưa vảy kết, chậm rãi theo vết thương chảy ra máu tươi đến.

Hắn sắc mặt mệt mỏi, một đôi bản hắn là như thái dương bàn đẹp trông mắt lúc này như lửa bình thường đỏ ngầu, giống hồng ngọc như nhau lóa mắt.

Dĩ vãng coi như là bị gây xích mích không cách nào nhịn được nại, cũng có thể cực đem hết toàn lực đè xuống lửa kia hồng màu sắc, chỉ là lúc này đã quá suy yếu, con người không ngờ kinh không cách nào không chế.

Lam Tranh rũ mắt xuống liêm, có chút cường tiếu: “Khuynh Anh, đừng xem ta.”

Khuynh Anh vành mắt cũng trở nên đỏ bừng, muốn dùng nắm tay đánh

hắn một trận, lại không biết có thể ở nơi nào rơi quyền, chịu đựng âm mũi mới trang làm ra một bộ hung ác bộ dáng, nói: “Ta liền nhìn, không mượn người xen vào!”

Nàng đưa hắn kéo đến bên cạnh trên ghế đá ngồi xuống, đưa tay cởi khai y phục của hắn.

Lam Tranh run rẩy, đẩy tay nàng ra, “... Bỏ đi, không được chạm vào ta, ta còn đau...” Mùi thơm của cơ thể thiếu nữ làm cho bụng dưới của hắn gây rối một trận, người nhớ nhung đang ở trước mắt, dục vọng gắt gao kiềm chế lại bắt đầu không cách nào khác chế. So với đau đớn trên người, cơn đau tình dục mới là đau muốn chết.

“Người còn biết đau!” Khuynh Anh kêu rên hừ, ngữ khí lại phóng mềm: “Ta sẽ thật cẩn thận, sẽ không lộng đau của người.”

Hắn muốn nói lại thôi, hít một hơi thật sâu, mới nhâm nàng ở trên người mình động tác, lại hỏi: “Người không hiểu kỳ ta vừa phát sinh chuyện?”

“Người sẽ nói cho ta biết sao?”

“Người đoán?”

Khuynh Anh lấp lánh mắt ngẩng đầu nhìn hắn, chống lại hắn cặp kia máu đồng lúc, cũng không có chút nào mất tự nhiên, dường như hắn trời sinh chính là cái này bộ dáng. Lam Tranh lại trước bị nhìn thấy có chút da mặt nóng lên, có chút xấu hổ dừng khai kiểm đến, nhẹ nhàng nói: “Nếu như người đẩy cửa ra, nhìn thấy chính là ta cùng với khác cô gái, người sẽ thế nào?”

“Ta liền làm như không nhìn thấy.” Khuynh Anh chẳng hề để ý nói, miệng lại lặng lẽ mân mê, đây là nghĩ một đằng nói một nẻo biểu hiện, cái thói quen này liền chính nàng cũng không có phát hiện.

“Kia sớm biết, ta liền sẽ không vì thế liều mạng hợp lại sống...” Lam

Tranh cười lên: “Người xem... Thiếu chút nữa liền mệnh cũng không có...”

Khuynh Anh muốn phiền muộn, lại phát hiện phía sau câu nói kia càng làm nhân tâm đau, nước mắt đều đến viền mắt lại bức trở lại, đề cao giọng che giấu tâm tình của mình: “Đưa tới mỹ nhân người nên hưởng thụ, nơi đó có như vậy làm cho mình chịu khổ! Đáng đời! Nếu như lần sau... Lần sau...” Nói phân nửa, nhưng lại từ đáy lòng không hi vọng có lần sau, ập ập úng úng nói không nên lời hạ nửa câu.

Lam Tranh cười nhéo nhéo mặt của nàng, da thịt đụng vào cảm giác làm cho hấn toàn thân khô nóng, rồi lập tức rút trở lại, giọng ám ám: “Ta cho người thủ thân như ngọc, người mất húng?”

Khuynh Anh oa oa ô sẽ khóc, bởi vì nàng cười ra y phục của hấn, chỉ là lộ rõ ngực, liền nhìn thấy vô số giao thác tung hoành vết thương, liền trong lòng đau đến hốt hoảng.

“Đừng khóc a... Người xem như ta vậy không phải là không có sự sao...” Lam Tranh dùng ngón tay đi lau kiềm nước mắt nàng, lại phát hiện này lệ tích đại khỏa đại khỏa rơi xuống ở trên tay hấn, cuộn cuộn không ngừng. Hấn vội vã an ủi nói: “Ta đoán kia Mộc Hi chỉ là muốn đem trên người nàng từng nay đã phát sinh việc áp đặt đến trên người chúng ta, mới dùng ảo thuật làm cho này xuân cung đồ nhân vật chính biến thành Họa Long, bằng không, nàng tại sao có thể đến kia phòng, ta tại sao có thể nàng quan được? Kia gian phòng là trên cổ lao ngục biến ảo mà thành, nếu như không có người từ bên ngoài mở, người ở bên trong căn bản không cách nào đi ra, hiện tại bắt được Mộc Hi nguyên thần, chỉ cần Trường Minh sẽ tìm đến Mộc Hi bản thể, đồng thời phong ấn, chúng ta là có thể theo cái trong không gian ra.”

Nhìn nàng còn khóc lợi hại, Lam Tranh lại nói: “Người không biết, nữ nhân kia thâm độc rất, người hầu ngẫu hóa thành bộ dáng của người đến dụ hoặc ta, trời biết, ta hẳn có bao nhiêu vất vả, cho nên mới dùng khổ nhục kế làm cho mình thanh tỉnh, nếu không phải người tới kịp lúc, ta đều nhanh

muốn chuẩn bị tự cung...”

Khuynh Anh khúc khích một chút, cuối cùng không nhịn nổi, bật cười.

“Mộc Hi muốn cho người thương tâm, làm cho ta khó chịu, nếu ta bởi vì mất đi lý trí thất thủ giết người, hoặc là người lại vì tham sống hận thất thủ giết ta, cũng có thể làm cho chúng ta thống khổ cả đời, đến lúc đó nàng chiếm đoạt linh hồn của người, chúng ta kỷ sinh mấy đời cũng không thấy mặt.” Lam Tranh xoa xoa đầu của nàng: “Người thật đúng là đến chỗ nào cũng có thể gọi tới phiền phức thể chế.”

Chương 120

Khuynh Anh suýt chút nữa bị “Thương yêu” ngất đi

Kinh qua một phen lẫn qua lẫn lại, hai người đều xem như là bình an vô sự, mặc dù Lam Tranh hai tròng mắt vẫn như cũ đỏ rực, hấn lại nói mình không có chuyện, ý nghĩ thanh tỉnh, không có vào ma chương. Chỉ là có đôi mắt này, sợ rằng liên lại không cách nào trở lại phương đông thần tộc, cũng sẽ không lại là thần tộc hoàng tử thân phận.

Khuynh Anh bản không để ý thân phận của hấn, chỉ cảm thấy vậy khôn Mộc Hi, cách trở về ngày lại gần, ngày sau dù cho vẫn chưa lấy lại bình tĩnh giới, làm cho hấn theo mình đi thế gian, cũng rất tốt. Nếu có thể ở mấy ngày này thuyết phục Mộc Hi, cưới ra nàng cùng Họa Long trong lúc đó hiểu lầm, vậy sẽ càng được rồi. Nghĩ như vậy, tâm tình liền càng phát ra sung sướng, ép buộc bỏ đi Lam Tranh y phục, dùng của chân mình khí cho hấn chữa thương.

Vẻ mặt của Lam Tranh lại rất khổ sở, hấn nhãn phi thường khó chịu, kia tay nhỏ bé mỗi phát quá một chỗ, tựa như mèo bắt bình thường quấy nhiễu hấn toàn thân tê dại. Sợi tóc của nàng ở trước mặt của hấn hoảng, hỗn loạn một cổ yếu ớt mùi thơm của cơ thể lý, làm người ta toàn thân khí huyết sôi trào.

“Được rồi!” Khuynh Anh thật vất vả đưa hấn nửa người trên vết thương đều bỏ lên, mặt đầy mồ hôi, đang muốn cởi ra hấn lưng quần mang xem hấn trên đùi có hay không thương, lại bị hấn ôm đồm ở. Vừa ngẩng đầu, liền thấy Lam Tranh mặt cũng tràn đầy bệnh thấp, tinh tế dày đặc mồ hôi hột ở trán của hấn lẫn, sắc mặt tái nhợt trung còn lẫn lộn một chút ửng hồng. Nàng vội vàng xoa trên trán của hấn, mày nhăn lại: “Người ra thật nhiều mồ hôi, chỗ nào không thoải mái sao?”

Lam Tranh thật sâu hô một hơi, lắc lắc đầu, lại có một chút cười như không cười: “Người khi nào trở nên nhiệt tình như vậy, nam tử quần tại sao có thể nói thoát liền thoát?”

Khuynh Anh ngây cả người, mặt nhất thời trở nên đỏ bừng.

Hắn nàng đẩy ra thật xa, nói: “Ta không sao, chỉ nghĩ nghĩ ngơi thật tốt một chút, người đứng xa một chút, đừng đến phiền ta...”

Khuynh Anh quả thực nghe lời đứng xa một chút, Lam Tranh vừa mới nhả ra khí, lại thấy nàng đứng ở cách đó không xa bắt đầu cởi quần áo.

Đỏ thắm hỉ phục cởi, lộ ra bên trong trắng tinh áo sơ mi, nàng cởi một tầng, lại vẫn muốn thoát mặt khác một tầng, Lam Tranh tại sao có thể bình tĩnh được hạ, chợt đứng dậy, tạt đi vài bước kéo cánh tay của nàng, hét lớn: “Người làm cái gì?!”

Khuynh Anh bị rống dọa ở, vừa ngẩng đầu, kia xiêm y bán thốn, xương quai xanh nửa che nửa đây, Lam Tranh chỉ cảm thấy một cổ máu xông thẳng đỉnh đầu, kiềm chế chân khí khẽ động, càng thêm khó nhịn, hắn thấp giọng ám cầm nói: “Vì sao phải thoát?”

Khuynh Anh thấy hắn vẻ mặt tức mưng, nhất thời có chút khẩn trương nói: “Ta, ta chỉ là muốn cho người băng bó, kia áo khoác làm dơ, chỉ có bên trong cái này sạch sẽ một chút... Đãi sẽ xé thành đường, tạm thời dùng làm vải xô, phòng ngừa bị nhiễm...”

Lam Tranh trong đầu chỉ nghe vào kia “Xé” tự.

Mảnh khảnh cánh tay nắm ở trong tay, hương mềm ôn ngọc đều ở gang tấc, hắn chỉ muốn đem này che lấp vật đều xé thành mảnh nhỏ, nhưng lúc này nếu xúc động, hắn sợ rằng sẽ làm bị thương nàng.

Lam Tranh cố gắng bình phục kia một hơi, muốn nàng ném rất xa, nhưng càng là nghĩ như vậy, niết ở nàng trên cánh tay lực lại càng là từng không

dưới.

Khuynh Anh bị niết có chút đau, chỉ cảm thấy hấn không thích hợp, lại duỗi thân tay đi uất thiếp trán của hấn: “Người không có việc gì sao...”

Một đôi môi liền là đè ép xuống.

Ngậm hương thơm cái miệng nhỏ nhắn, lại cũng không cách nào nhẫn nại, bàn tay to ôm nàng lên đến, làm mấy kết ấn, liền đem xung quanh nghiêm nghiêm mật mật dùng kết giới phong ấn, ai cũng đừng nghĩ nhìn lên cùng quấy rầy.

Khuynh Anh còn chưa có kịp phản ứng, Lam Tranh đã cắn nàng môi dưới đưa tay đầu dò xét đi vào, kia đã lâu ngọn lửa đỏ tạc nứt ra tràn đầy, liền nàng cũng mau bị kia cuộn trào mãnh liệt hôn cấp kích thích toàn thân chước nóng, trong đầu một hồi chỗ trống, một hồi sáng lạn, rậm rạp gặm cắn không nặng không nhẹ thiếp đến, hấn điên cuồng mà vừa vội xúc, câu nàng ẩm áp trơn trượt đỉnh hương một trận cuồng mát, vừa mới vừa để xuống khai, cho nàng vài hơi để thở cơ hội, vừa nặng nặng hôn xuống.

Khuynh Anh xoay động một cái, đầu gối bởi vì tê dại trở nên mềm mại, đứng bất ổn, đành phải toàn bộ đều bị hấn nắm giữ ở trong lòng, mà nàng bản thân chính là vậy nhẹ, Lam Tranh dễ dàng liền nàng ôm qua đỉnh đầu, dọc theo kia tinh mịn cổ một đường đi xuống thân. Một đường thân một đường đem này triền người y phục cấp đã đánh mất khai, đương kia nhuyển ngọc bản thân thể không hề trở ngại nở rộ ở trước mặt của hấn, hấn sớm đã hai tròng mắt bốc hỏa, ý chí lực hoàn toàn không có.

Tại nơi trong phòng thời gian, trong lòng hấn dùng chấp niệm vẫn chịu đựng, sớm tựa như tưới đầy dầu củi lửa, một điểm hoa lửa cũng có thể nhuộm, bây giờ rào rạt ngọn lửa đỏ đập vào mặt, hấn chỉ phải đốt người bản nhảy vào đi, cái gì cũng không kịp.

“Ân...” Khuynh Anh hung tiền đỉnh bị cắn khó nhin, từng ngậm từng

ngệm hô hấp cũng không có đôi lấy bất luận cái gì có thể cho mình làm lạnh cơ hội, đành phải ôm chặt lấy vai hắn, ngưng ngưng đem đầu giống đã điều như nhau vùi vào hắn bên tai phát, thiếp hợp này lỗ tai của hắn, nhẹ nhàng cọ.

Lam Tranh bị cọ phát điên, bàn tay chuyển

dời đến nàng hạ trắc, dùng hết mình cuối cùng một điểm lý trí đi làm chuyện này tiền chuẩn bị, chẳng sợ mình nơi đó trướng phát đau, cũng không muốn vậy lỗ măng làm bị thương nàng.

Một ngón tay dò xét đi vào, ướt sũng nhị hoa sớm đã nở rộ, cấp bách hút vào hắn nhiệt độ, nhuộm ướt hắn giữa ngón tay. Hắn nhẫn nại tham nhập đệ nhị chỉ, nàng tựa như con mèo nhỏ bình thường cung đứng lên tử, hai chân không chỗ nhưng phóng, quần ở cái hông của hắn gãy dựa, ngâm khế, nàng làn da như là từng mảnh từng mảnh trắng nõn cánh hoa, ở bàn tay của hắn lý bắt đầu biến thành màu hồng phấn.

Hắn đặt ở nàng bên hông lực nhẹ nhàng một tổng, mặt của nàng liền rơi xuống trước mặt của hắn, Khuynh Anh vẻ mặt ửng hồng, trong suốt mắt to hơi nước mờ mờ, thoát nhìn vô tội lại linh động. Nàng cẩn thận từng li từng tí phân ở đầu vai hắn, dùng mê loạn không ngớt giọng nhẹ nhàng gọi tên của hắn: “Lam Tranh... Tranh...”

Cuối cùng một chữ dường như mật đường bàn bị diệt nam nhân trong lòng kia cuối cùng một tia dừng lại, Lam Tranh máu sôi trào dâng về phía trước, sớm đã đánh tới bờ.

“Người này tiểu yêu tinh!” Hắn cúi đầu cắn nàng sưng đỏ cái miệng nhỏ nhắn, cả người đi lên nhắc tới, vốn định theo ôn nhu nhất lực đem mình bỏ vào, mới hảo hảo thương yêu cùng nàng, làm cho nàng lần đầu mây mưa thất thường không có vậy đau đớn, cẩn thận một ít, lại phóng chậm một chút, thẳng đến nàng có thể thích ứng mới thôi ——

Thế nhưng... Đó là không có khả năng.

Đương kích tình hồng thủy tịch cuốn tới, kia chặt dòn khoái cảm hít thở không thông như nhau ùn ùn kéo đến bàn hạ xuống, rong ruổi con ngựa sao có thể lại dừng lại được hạ.

Thế là, ngày đó, Khuynh Anh suýt chút nữa bị “Thương yêu” ngắt đi.

Chương 121 Sáng sớm ôn lại

Sáng sớm, Khuynh Anh vừa mở mắt ra, là khuôn mặt yên tĩnh ngủ say của Lam Tranh gần trong gang tấc. Nhẹ nhàng khẽ động, hạ. Thân toan trướng lợi hại, có màu trắng mà sền sệt dịch thể theo nguyệt lui giữa trượt xuống, ngưng ngưng mà tê dại thông thấu làm cho nàng chớp mắt tức hồng thấu mắt.

Hôm qua hai người ôm nhau ngủ, hấn kéo này nàng từ trên xuống dưới làm hồi lâu. Lúc này nhìn nữa hấn, vậy tiêm trường cao gây đại nam nhân, chính yên tĩnh nhu thuận quyền ở trên người nàng, coi được mặt mày cũng xòe ra ra, không có trong ngày thường kiều ngạo ngang ngược, lại giống một đáng yêu vô cùng búp bê sứ.

Chung quanh là Lam Tranh bày kết giới, mặc dù hấn thường ngày luôn luôn sẽ làm một chút không thể tưởng tượng nổi sự tình, lại luôn luôn có thể cho cho nông hậu cảm giác an toàn, tử như hiện tại, thân ở này nguy hiểm mà biến hóa kỳ lạ nơi, lại có thể đem này một phương tiểu trời đất cắt đứt giống thể ngoại đào nguyên.

Khuynh Anh nghiêng đi thân, dùng ngón tay tiêm đi chọn hấn lông mi, hấn hôn nàng thì hậu chúng nó luôn luôn đang run, giống ngây thơ đứa bé, lại muốn trang làm ra một bộ thành thạo bộ dáng. Ngón tay của nàng trượt đến hấn cánh mũi, lại trượt đến bờ môi của hấn, thưởng thức được rồi, thực hiện được bàn cười khẽ một chút, chuẩn bị lui tiến trong quần áo hảo hảo ngủ bù, trước người người đột nhiên lật một chút thân, một giây sau, một cái lửa nóng bàn tay chống ở hông của nàng trên, thuận thế kéo nàng đi quá khứ: “Ngủ không được?”

Khuynh Anh cuống quýt nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

“Đã muộn.”

Hắn cúi đầu ở bên tai nàng cắn tự, vươn đầu lưỡi xấu xa liếm một chút, nóng hổi hơi thở toàn bộ đều nhào vào, lạc Khuynh Anh toàn thân đều run lên một cái, một cử động cũng không dám. Lam Tranh cười một tiếng, liền theo hông của nàng quỳ ở nàng, nàng chăm chú thiếp hợp ở lồng ngực của mình trước, cúi đầu mổ môi của nàng: “Còn ngủ sao?”

“Muốn, ta khôn.” Khuynh Anh kéo hắn đã bắt đầu xung quanh dờn ra tay chương, sắc mặt ửng đỏ.

“Vậy người ngủ, ta tỉnh.” Thuận thế đem tay nhỏ bé của nàng phản không ở, lại dọc theo kia mạn điệu đường cong chậm rãi di động, môi mỏng nhẹ ngủ.

“...” Khuynh Anh bị hắn như thế một lộng, chỗ nào ngủ, hai người vốn là □ lộ mà không hề che lấp, lúc này □ da chăm chú dày đặc lần lượt, chỉ cảm thấy càng phát ra cháy, liền không khí cũng theo lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Nếu không phải ngủ, liền bồi ta tỉnh.” Lam Tranh nặng nề cười, bài quá khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, gió cuốn mây tan bàn lại hung hăng dây dưa một hồi, hôn hôn, kia tay liền không an phận na đến kia tới □ cảm nơi, tới tới lui lui vuốt ve kia hoa châu, Khuynh Anh kêu sợ hãi, muốn ngăn cản, lại trở không ngừng được, mở cái miệng nhỏ nhắn liền cắn vai hắn, ngoan thực cắn một vòng thật sâu dấu răng.

Lam Tranh vốn chỉ muốn đùa một phen nàng, lại bị này một cắn cắn miệng khô lưỡi khô, nàng lực không lớn, cắn mọc răng ấn nhưng lại không cắn hà tiện, giống con mèo nhỏ móng vuốt như nhau quấy nhiễu ở lòng bàn tay, ngứa hốt hoảng.

Nhớ tới trước mới như vậy hung hăng thương yêu quá nàng, rõ ràng ăn uống no đủ, lúc này nhìn lại nàng, nhưng lại một chút cảm thấy cơ □ đứng lên. Quả thực nhìn lâu lắm, lúc trước đem viên này tiểu manh môi dưỡng đứng lên, phát nha nở hoa kết quả, chịu đựng thật lớn kính mới không động nàng, muốn lưu ở tốt nhất thì giờ lại đến nệm, nhưng bây giờ ăn ăn một lần

lại một lần, căn bản dừng được xuống.

Hắn ôm nàng, hô hấp trở nên gấp, cuối cùng cũng nhịn không được nữa, chen vào nàng song □ trong lúc đó, có chút kiềm chế cấp thiết mai đi vào, nhưng buổi sáng kia đóa hoa nhi chặt rất, mặc dù làm tiền hí, lại hay bởi vì quá nóng ruột mà không có làm đúng chỗ, hơn nữa đêm qua lăn qua lăn lại quá lợi hại, kia kiều □ nơi còn có thể yêu sung, hắn lại quá mức thật lớn, lúc này vừa mới không có vào ba phần, Sắc mặt Khuynh Anh liền nhất thời trắng, toàn thân cứng ngắc, khoe mắt đều nhanh muốn chảy ra lệ, vừa kéo vừa kéo rất là đáng thương.

Cần phải Lam Tranh ra, kia lại quả thực là muốn mạng của hắn.

Hắn chịu đựng mỏng mồ hôi, chính là trang làm ra một bộ nhẹ như không bộ dáng: “Cứ như vậy, trước ngủ sẽ.”

Khuynh Anh muốn khóc, lại khóc không được, nơi đó bị ngăn, bất quá không động, liền cũng không đau, chỉ là ê ẩm sung sung, giống hi tình tế rêu như nhau bò tiến thân thể của nàng □, câu nàng khó nhịn. Lam Tranh bình tĩnh bộ dáng lại làm cho nàng không bình tĩnh, ngắt xoay, trái lại cảm giác có cái gì dính dính mà trơn trượt gì đó theo thân □ tràn ra, mặt nhất thời đỏ lên, cũng không dám động.

“Người xuyên hỉ phục bộ dáng rất đẹp.” Lam Tranh lại đột nhiên nói.

“Người... Người mặc vào tới cũng rất đẹp mắt...” Khuynh Anh bị ép bảo trì kỳ quái tư thế, nói lên nói tới cũng lấp bắp.

“Hỉ phục cũng có, tân phòng cũng có, động phòng cũng qua, cái này tính hai ta thành hôn, người là thê tử của ta, ta là của người trượng phu, sau này lại tìm cái ai cũng tìm không được nơi, sinh mấy đứa con, đã phải có nam hài cũng muốn có nữ hài.”

Khuynh Anh cảm thấy là lạ ở chỗ nào, một nghiêm túc tự hỏi, liền quên

của mình tình cảnh, “Không đúng a... Chúng ta còn chưa có bái đường... Hơn nữa, hơn nữa...” Đây lại tính cái gì kết hôn...

“Mẹ của ta là Tộc Tu La tội nhân, sớm liền tử, mà cha ta kỳ thực cũng không phải là bây giờ phụ hoàng, đó là một bí mật, bất quá sau này, bí mật này cũng không giữ được thôi, về phần ta cha ruột, hẳn là ai ta cũng không biết, vì thế, không có có thể bái đối giống, mà cha mẹ của ngươi lại đang thế gian, không thể quay về, vì thế, này hạng nhất trình tự sau này lại bỏ được rồi.”

“Ai?” Hắn nói đậm nhiên, Khuynh Anh lại lẳng, đây là hắn lần đầu tiên nói lên thân thể của mình.

Bởi vì quá mức giật mình, vì thế không có chú ý tới trước mặt cái kia giáo hoạt hồ ly đã từng chút từng chút đưa hắn phân thân chính căn không có vào trong cơ thể nàng, này hạng nhất gian nan vận động làm cho hắn hô hấp trở nên trầm thấp ám cảm, giờ lên nàng hàm dưới, từng chút từng chút ở trên môi của nàng cạy hôn lấy làm an ủi: “Ngươi nghĩ nghe chuyện của ta?”

“... Muốn.”

“Nhưng ta đói bụng đến phải không sức lực nói...”

Khuynh Anh ngẩng đầu, chống lại hắn tràn ngập tình □ song đồng, thân □ hạ kia bị tràn ngập □ cảm, nhất thời cảm thấy bị lừa lấy bàn, muốn chạy trốn, hắn chỗ nào chịu. Cảm hông của nàng, cũng đã nhẹ nhàng bắt đầu động: “Muốn nghe, uy no rồi ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Kia kiềm chế đích tình cốc nợ rốt cuộc bộc phát ra, kiềm chế cấp thiết rốt cuộc lại dừng không được, Khuynh Anh thích ứng kia nhỏ, đau xót sau đó là rậm rạp mềm yếu, điện lưu bàn □ tình theo đầu ngón chân bắt đầu lan tràn, đánh thẳng nàng thở không nổi.

“Ân... Lam Tranh... Chậm một chút... Chậm...” Nàng dứt quãng cầu

xin tha thứ, thoải mái mà khai tiếng va chạm hỗn loạn gợn nước ái muội, từng chút từng chút dập dờn khai. Hắn cúi đầu hôn nàng, thả mình, ở thân thể của nàng □ lý rong ruổi xông tới.

Một trăm hai mươi hai chương bùa chú

Hồi lâu sau, Khuynh Anh xuyên thật vất vả bình phục khí tức nằm nghiêng ở Trong lòng Lam Tranh, ngày đó trống không đám mây lật qua lật lại biến hóa, màu sắc lờ mờ lại không có quang, lá cây ào ào, hoa rụng nặng nề, có lẽ là tâm tình hảo, nhìn điều này kiểm chế chi cảnh cũng chưa cảm thấy khó chịu.

Chợt, lại có gió thổi qua, Khuynh Anh lỏa lồ làn da nhất thời nổi lên một mảnh da gà tử vương mắc, ngửa đầu vừa nhìn, mới phát hiện Lam Tranh kết giới không biết khi nào đã bắt đầu trở nên trong suốt yếu đuối, kia góc chỗ, còn có tiêu tan dấu hiệu. Nàng vội vã nghiêng đầu đi nhìn bên cạnh nam nhân, lại thấy hắn đã ngủ thật say, sắc mặt mệt mỏi lại tái nhợt, hoàn toàn không gặp vừa mây mưa thất thường cường thế bộ dáng.

“Lam Tranh?” Nàng đẩy hắn, hắn tựa hồ ngủ quá nặng, không hề phòng bị nằm ở một xấp y phục lý, không có nửa điểm tỉnh lại xu thế.

Hô ——

Lại một trận gió lạnh thổi tới.

Thổi tóc bay loạn, liền che lấp thân thể y phục cũng theo loạn dương, Khuynh Anh cuống quýt đem chung quanh hắn áo choàng đè nén, hắn vốn là linh mẫn đến cực điểm người, thường nhật nhẹ nhẹ một chút động tĩnh là có thể đưa hắn giật mình tỉnh giấc, nhưng bây giờ lại không phản ứng chút nào, Khuynh Anh rất là lo lắng, nhưng gió to liên miên không ngừng, thổi hắn sắc mặt càng phát ra trắng bệch, nàng liền lại cho mình khóa một cái áo khoác,

chạy đi kết giới yếu đuối chỗ bắt đầu tu bổ.

Loáng thoáng nghe thấy có hét lên một tiếng, ra kết giới vừa nghe, lại là Mộc Hi gọi.

“Thả ta ra!! Ngu xuẩn Tộc Tu La loại, cho rằng như vậy liền có thể vây khốn ta sao /? Buồn cười! Buồn cười!!!!” Nàng chói tai tiếng thét chói tai hoa xé trời không, nàng một mực kêu gào, điên cuồng vượt kia bị che lại đại cửa, một khắc cũng không từng ngừng.

Khuynh Anh lẳng chỉ chốc lát, mới nhớ tới Lam Tranh thiết kết giới cách âm.

Trông thấy trên mặt đất ngủ nam tử, hẳn chỉ sợ là cực kỳ mệt mỏi, mới có thể liền đơn giản kết giới cũng không thể duy trì. Khuynh Anh đem kết giới một lần nữa thiết hảo, trong lòng lại đau vừa chua xót chất, mấy ngày nay đến, Lam Tranh một mình vì nàng đỡ sự tình đã nhiều không kể xiết, nếu không có có hắn, nàng há có thể quá như vậy an nhàn.

“Thả ta ra!!” Mộc Hi vẫn đang gọi, nàng lại lại lời này, mang theo tức giận cùng hận ý, còn có sát khí nồng đậm.

Khuynh Anh mím môi, vừa liếc nhìn ngủ say Lam Tranh, xác định như vậy tiếng kêu không có quấy rầy đến hắn, mới chậm rãi mở miệng: “Mộc Hi điện hạ, ngài thỉnh không nên tức giận...”

Mộc Hi chỉ hơi một hồi, lập tức điên rồi tựa tiêm uổng: “Ngu xuẩn người phạm, mau thay ta bóc kia bùa chú!! Ta thả tha cho ngươi một mạng!!!”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng ngươi muốn giết hắn, giết hắn chẳng khác nào giết ta.”

“Ha ha ha ha!!! Cô gái ngu xuẩn a, khăng khăng một mực, cuối cùng hối hận chính là chính ngươi!!!”

“Ta sẽ không hối hận.” Khuynh Anh lại nói: “Người khó mang lại hối hận sao /? Nếu thật sự hối hận, vì sao còn muốn một lần một lần đi trải qua việc này /? Người rõ ràng không cách nào quên người kia, vì thế, gặp gỡ đồng dạng có được Tu La huyết mạch Lam Tranh, còn có cái gì cũng không biết ta, mới có thể như vậy động khí.”

“Câm cái miệng của người lại!!”

“Họa Long hấn đang tìm người! Hấn ở Vực sâu U Minh tìm người vạn năm, nơi đó có đếm không hết mãnh thú đếm không hết nguy hiểm, mặt của hấn phá hủy, linh hồn của hấn còn đang, hấn tở vương người, muốn tìm đến người, hấn quên tên của mình, lại không có quên của người, hấn nói cho người khác biết tên của hấn gọi Mộc Hi, mỗi ngày mỗi ngày niệm, nếu yêu thương sâu sắc tới cốt, tình ý khắc sâu, hấn làm sao sẽ như thế chờ đợi!”

Trong phòng giọng một chút sẽ không có, không khí một chút đọng lại ở, lại đột nhiên trở nên nguy hiểm.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy cổ bị hung hăng kháp một phen, cái loại này bị rấn gắt gao nhìn thẳng cảm giác áp bách lại tịch cuốn tới, nàng lui về phía sau mấy bước, lại lớn tiếng nói: “Hấn và người như nhau, không có từ trên cái thế giới này biến mất, hấn đang đợi người, chờ giải thích cho người!”

Bên trong gian phòng vẫn là trầm mặc.

Khuynh Anh nói tiếp: “Các người nhất định có cái gì hiểu lầm...”

Mộc Hi rút cuộc cười lạnh cắt lời nàng: “Phiến tử.”

Nàng đột nhiên thả giọng âm thanh sắc nhọn kêu lên: “Phiến tử!!!” Kia xé rách yết hầu bàn tiếng kêu vang vọng ở trong gió, hồi âm ngã thoải mái dang lặp lại trở về, phiến tử, phiến tử, phiến tử... Vậy thê lương cùng quyết tuyệt, lại dường như dùng hết cô gái kia tất cả yêu, mới có như vậy cuộn trào mãnh liệt hận, Khuynh Anh bị xác thực kinh sợ ở, nửa ngày cũng không

pháp hoàn hồn, liền nghe được Mộc Hi bệnh tâm thần gọi quát lên: “Ha ha ha!! Ngu xuẩn người phạm, mơ tưởng gạt được ta, người cho là này lao ngục có thể khôn ở ta mấy ngày /? Cái kia tóc vàng Tu La chỉ sợ cũng chống đỡ không được cái kia thì hậu!!!”

Mộc Hi cười lạnh kêu lên: “Trên cửa kia đạo màu vàng bùa chú là hắc cách dùng lực hóa thành, hắc muốn quan tâm ta, chỗ ngồi này lao ngục sẽ gặp cuộn cuộn không ngừng hút sức mạnh của hắc! Chờ hắc ngọn đèn khô kiệt chi thì, ta làm theo có thể từ nơi này ra!! Đến lúc đó, hắc vẫn phải là tử!! Không chỉ là hắc, còn người nữa, này vô tri nữ nhân!! Ha ha ha!!!”

Khuynh Anh chân mày nhất thời nhăn lại, Mộc Hi tiếng thét chói tai lại một khắc chưa dừng: “Người cho là, hắc trứng của ta chú, còn có thể đơn giản từ nơi này sống ra /? Hắc nhất định là đã tiêu hao hết tâm huyết, mới đem ta dẫn tiến vào, đáng tiếc, này bùa chú tối đa chống quá ba ngày! Người nếu thật sự nguyện vì hắc vào nơi nước sôi lửa bỏng, liền mau một chút bóc kia bùa chú, ta đảo có thể tha cho người các ở lại toàn thân, âm tào địa phủ làm tiếp gặp gỡ!!”

Nàng nghe không tiến bất luận cái gì nói, Lam Tranh lại mê man bất tỉnh. Lam Tranh giấu giếm không báo, một người khiêng hạ sở hữu, xác thực nên đánh, mà Mộc Hi đã đi hướng cực kỳ, hồi không được đầu.

Chỉ ít Khuynh Anh rất đồng tình với nàng, một đường đường hoàng tự người thừa kế, lại bị phong ấn ở này hoang vắng nơi, một lần lại một lần thừa thụ thống khổ dần vật, hơn vạn năm lăng trì làm cho nàng tràn đầy hận, thâm hận mà quyết tuyệt, mà nàng cũng từng nay cũng có mỹ lệ động nhân, so với ánh sáng mặt trời còn muốn xán lạn thì hậu.

“Kỳ thực...” Khuynh Anh bỗng nhiên nói: “Không chỉ là có thể chống ba ngày.”

Nàng đột nhiên cắt ngón tay của mình, tích ra một giọt máu tươi, trong miệng nhớ kỹ quyết, theo nàng trong cơ thể liền cuộn cuộn không ngừng

tràn ra ánh sáng nhàn nhạt, phúc trùm lên Lam Tranh đạo kia bùa chú trên, hòa hợp một thể, nhất thời ánh sáng vàng kim đại thịnh, hoàn toàn đem Mộc Hi khí thể cấp đè ép đi xuống.

“Hắn ngọn đèn khô kiệt chi thì, cũng ta tan nát chi khắc.” Khuynh Anh cười hắc hắc: “Hắn sẽ gì đó, ta cũng sẽ một điếm, có thể yếu đi một ít, nhưng ta chắc chắn sẽ dốc hết sở hữu, hắn đã chết, ta liền đi theo, hắn nếu có thể sống, ta chết cũng nguyện ý.”

“VẬY CÁC NGƯỜI LIỀN NHẤT TỀ ĐI TÌM CHẾT THÔI!!!” Đột nhiên, một đạo lạnh lạnh bóng dáng vọt tới, nhắm ngay Khuynh Anh húc đầu chính là một đạo lệ ngoan tập kích!

Khuynh Anh hiể hiể né tránh, vừa sở đứng nơi lại bị bỏ ra cái lỗ thủng, đứng lại vừa nhìn, chỉ thấy kia từ phía sau mà đến kẻ tập kích phân mặt thúy dung, rõ ràng là cái cô gái, nhưng kia xinh đẹp diện mạo lúc này lại oán độc giống một cái phun độc con bò cạp —— lại là Lê Thiên Thường.

Chương 122 Cô gái ngu xuân

“Người làm cái gì?!” Khuynh Anh lại rất nhanh tránh thoát một đạo công kích, đối với Lê Thiên Thường này không đầu không đuôi nữ nhân nàng từ trước đến nay chán ghét, thường nhật lý có thể không nhìn, nhưng như bây giờ nguy cơ tình trạng, nàng không phối hợp coi như xong, còn như vậy thêm phiền! Người điên!

Lê Thiên Thường đứng ở đối diện, cầm trong tay một cái cửu vĩ tiên, ngẩng đầu lạnh lùng đem Khuynh Anh cấp nhìn. Đáy mắt, là tràn lan hận ý, ngập đầu bình thường tà hỏa ở nàng quanh thân tản ra.

Từ tại nơi thần thái dương cung điện trong, Trường Minh nói với nàng ra nói vậy sau, lòng của nàng liền nát đầy đất. Nàng yêu hắn như vậy, lao lực thiên tân vạn khổ, phó ra bản thân sở hữu đều chỉ vì hắn một người, thậm chí, không tiếc tất cả đem mình làm xấu xa không chịu nổi, nhưng hắn, lại nhẫn tâm vì chính là một người phạm, coi nàng vì không có gì!! Năm đó là vì một Yên Tự, hiện tại lại là vì một Khuynh Anh! Các nàng rốt cuộc có chỗ nào hảo, chỗ nào hảo!!

Trường Minh không nên nàng, nàng liền muốn hắn hối hận!!! Hắn dự đoán được, nàng mà lại sẽ không làm cho hắn đạt được! Mà nàng không chiếm được, ai cũng đừng dự đoán được!!

Một đường theo đuôi Khuynh Anh mà đến, suýt nữa cùng ném, may mà kia Công chúa Mộc Hi tiếng kêu rung trời, thê lương nơi viên trăm dặm đều nghe thấy được, bây giờ Lam Tranh trọng thương, chỉ còn lại có chính là Khuynh Anh một người, nàng liền muốn làm cho nàng thiên đao vạn quả, chết không có chỗ chôn!

“Hôm nay, ta muốn ngươi chết!!” Lê Thiên Thường phi thân lên, phát tay áo giữa, trường tiên bay ra, tấn mãnh hướng phía Khuynh Anh bay đi.

Nhưng Khuynh Anh sớm cái kia không trước đây cái kia Khuynh Anh, thân hình vừa chuyển, liền từ trong tay huyền hóa ra một luồng sáng lợi kiếm, đỡ đạo kia roi, lại cứu tế cho kinh lực, kia lợi kiếm chớp mắt tức hóa thành mấy đạo trường đình, trong nháy mắt phát ra, như sấm sét chợt lóe, suu sát qua Lê Thiên Thường bả vai, sát ra một cái vết máu.

“Ta với ngươi không oán không cừ, ngươi làm cái gì nơi chốn tướng bức!” Khuynh Anh giơ tay lên, trong tay khí lại một lần nữa hóa thành trường kiếm.

Nàng có lẽ hẳn là cảm tạ nàng đẩy vào Vực sâu U Minh Lê Thiên Thường, bằng không, nàng cũng không sẽ trở thành lớn lên như vậy cấp tốc?

Nhưng cử động như vậy lời như vậy lại làm cho Lê Thiên Thường lửa giận cuồn đót, sớm đã bị lòng đố kỵ đót hồng hai mắt gắt gao trừng mắt Khuynh Anh, dường như muốn nàng trừng ra một cái lỗ thủng, vạn kiếp bất phục.

“Không oán không cừ? Ha ha ha! Hảo một không oán không cừ!” Nàng cười như điên: “Ngươi có kia Lam Tranh tam điện hạ còn chưa đủ, lại đến câu dẫn Đông Phương Trường Minh, liền Yên Tự cũng không ngươi tiện nhân kia sẽ câu người, ta thực sự là xem thường ngươi!”

Nói chuyện thực sự là khó nghe đến cực điểm, Khuynh Anh nhăn chặt chân mày: “Ngươi tâm thuật bất chính, tự nhiên không ai thích.”

“Kia đều là lỗi của ngươi! Lỗi của ngươi!!” Lê Thiên Thường quát to một tiếng, chấp trường tiên liền công kích qua đây.

Khuynh Anh bị người nói xấu, lúc trước lại vì mình làm hại Lam Tranh bị thương, kia luồng vô danh hỏa khí đang lo không ra tiêu, cộng thêm thù mới hận cũ, dưới chân một giẫm, liền phi thân nghênh đón.

Mấy cái triền đầu, Lê Thiên Thường không chiếm bất luận cái gì tiện

nghe, trái lại còn mấy lần bị buộc lui về phía sau, trong mắt nàng phần nộ nhất thời càng phát ra cuồng thịnh, dài nhỏ phượng con người oán hận hướng phía Khuynh Anh trên người đảo qua, một cỗ tà khí cũng đã chiếm sở hữu tâm trí, chỉ thấy nàng phi thân nhảy lên, vừa nặng nề hướng phía Khuynh Anh công kích mà đi, Khuynh Anh lui về phía sau mấy bước làm ứng đối, nhưng Lê Thiên Thường thể nhưng một toàn thân thay đổi phương hướng, hướng phía giam giữ Mộc Hi đạo kia cửa phòng mãnh đánh xuống!

“Người điên rồi!! Không thể!!!!” Khuynh Anh nhất thời kêu sợ hãi, kia bùa chú nếu bị cắt ngang, Lam Tranh làm tâm huyết đều muốn đốt quách cho rồi!! Nàng rất nhanh xông lên, nhưng lại bị Lê Thiên Thường mang độc roi bỏ qua rồi thật xa!

Lê Thiên Thường ngoảnh mặt làm ngơ, đem tất cả khí tức đều tụ tập ở giữa ngón tay, đối kia màu vàng bùa chú dùng sức đánh xuống ——

“Ầm ầm!!!”

Một đạo thật lớn quang đoàn bị phá vỡ ràng buộc, khắp bầu trời cuồng phong gào thét, nhất thời giữa, toàn bộ trời đất đều vì chi biến sắc, đen tối mà âm trầm màu sắc bao phủ sở hữu, mây đen che khuất ánh sáng mặt trời, bóng mờ bị diệt ánh sáng, kia phá tan phong ấn hiển rõ Công chúa Mộc Hi lập trên không trung, cười cuồng ngạo.

“Công chúa Mộc Hi, là ta phóng ngài ra tới!! Thỉnh người giết này đó ác độc người, giết bọn họ!!!!” Lê Thiên Thường xông lên trước, tươi cười bởi vì biến hóa kỳ lạ mà vận vẹo, nàng lớn tiếng thét chói tai, điên cuồng không thể tự ức.

Mộc Hi rũ mắt xuống liêm, mi tâm không ngờ kinh sâu và đen, quỷ mị bàn tròn mắt nhẹ nhàng vừa chuyển, rốt cuộc đem tiêu điểm rơi vào trên người của nàng, nửa ngày, phun ra một chữ: “Tử!”

Lê Thiên Thường sửng sốt, thân thể đột nhiên cứng đờ, một cỗ thật lớn

phong nhận thẳng tắp xỏ xuyên qua thân thể của nàng, máu tươi từ ngực của nàng ồ ồ chảy ra, giống nổ tung hoa mạn châu sa, tiên ra vô số đỏ tươi.

Nàng trừng thẳng hai mắt, nhưng không cách nào ngăn cản tính mạng của mình rất nhanh trôi qua.

“... Không...” Nàng nặn ra một chữ.

Sau đó nặng nề ngã ở trên mặt đất.

Khuynh Anh cũng sửng sốt, nàng hoàn toàn không nghĩ đến, Mộc Hi lại phải làm như vậy. Mà nàng còn chưa kịp phản ứng, Mộc Hi đã hướng nàng ném đến một đạo khác ngoạn quang, Khuynh Anh tránh thiểm thua, sau một khắc, cả người rơi vào một rộng ôm ấp, đi theo kia dáng người phi thân nhảy, né tránh kia nguy hiểm một kích.

“Ngu ngốc!” Lam Tranh không có mặc mặc áo, gần tới kịp dùng áo choàng khóa nửa người dưới. Hắn nắm chặt Khuynh Anh cánh tay, trong giọng nói mơ hồ có tức giận: “Vì tại sao không gọi tỉnh ta?!”

Khuynh Anh cũng rống lại: “Người mới là ngu ngốc!! Rõ ràng bị thương nặng, còn muốn cậy mạnh!”

Lam Tranh sửng sốt, thấy nàng không có việc gì, ngữ khí mới chậm lại: “Ta là nam nhân của ngươi, ngươi là nữ nhân ta, hắn là.”

Khuynh Anh bị như thế một ghen, cũng nói không nên lời nói cái gì phản bác, đành phải trợn tròn hai mắt trừng hắn.

Trên bầu trời, Mộc Hi chỉ còn lại có âm lạnh xác ngoài, nàng giơ tay lên, trong tay màu đen ánh sáng bốn phía, lại huy hạ, kia cuồng bạo tập kích tựa như mưa bàn đến.

Lam Tranh ngón tay phi động, triệu ra một đạo thật lớn quang thuần, phản vung tay lên, lại đem công kích toàn bộ bắn ngược trở lại, Mộc Hi

cũng không trốn, vút nữa ra một đạo quang cầu xuống, hai công kích liên trên không trung xông tới bạo tạc, hắc quang tùy ý.

Khuynh Anh nhìn mắt đăm đăm, này cùng mình chiến đấu hoàn toàn không phải một tầng thứ, không khỏi thì thào: “Thật là lợi hại...”

“Biết là được rồi.”

“Ngươi cái gì thì hậu tinh?”

“Tại nơi cái ngu xuẩn cưỡi ra bùa chú thì hậu.” Lam Tranh liếc mắt nhìn nằm trên mặt đất gần chết Lê Thiên Thường, có chút tay ngứa muốn bổ khuyết thêm một đao.

Mà này thì, không trung Mộc Hi lại dừng lại ở, ngẩng đầu nhìn thiên trống không mặt khác hơi nghiêng, đột nhiên, nàng điên cuồng gào thét một tiếng, bỏ lại đang chuẩn bị nghênh chiến hai người, bóng dáng hóa thành một đạo hung mãnh khói đen, thẳng tắp hướng cái hướng kia bay đi.

“Không xong! Nhất định là Trường Minh tìm được nàng bản thể!” Sắc mặt Lam Tranh trầm xuống, “Mau đuổi theo!”

Chương 124 Ta đem mình tặng cho người

Gió to gào thét.

Khuynh Anh triệu hồi ra Nửa Xu, Lam Tranh nhảy lên lưng, vươn một tay tới kéo nàng. Khuynh Anh dừng một chút, lại quay đầu lại, chạy tới gần Lê Thiên Thường, muốn nàng cũng mang lên đi.

“Nàng là tỷ tỷ của người thông gia đối giống muội muội

, nàng danh nghĩa cũng tới đây cứu người, mặc dù không ra cái gì lực, nhưng nếu nàng gặp chuyện không may, Thần đô Phương Đông thế nào công đạo, Công chúa Toàn Cơ cũng không tốt quá.” Khuynh Anh cấp Lê Thiên Thường cầm máu, này cuồng ngạo cô gái lúc này đã vô lực nói thêm nữa nữa chữ, hỗn loạn trong, đã không cách nào bảo trì thanh tỉnh, chỉ là kia một đôi ôm nổi hận mắt, tràn ngập phần hận hai mắt, gắt gao rũ xuống, tại nơi kịch liệt đau đớn run lý, thật sâu vùi vào cốt nhục lý.

Lam Tranh cực kỳ không muốn tiếp được này trời buộc, nhưng cũng hiểu rõ này ngu xuẩn nữ người đã chết so với không chết càng làm cho người cảm thấy tai họa.

Hắn thật ra không sao cả, nhưng nếu liên lụy hoàng tử, liền không đáng! Đã tử không được, vậy sau này có nhiều là cơ hội làm cho nàng sống không bằng chết. Toàn thân ôm lấy Khuynh Anh, nàng ôm vào trong ngực, Nửa Xu giương cánh mà bay, hướng phía Mộc Hi biến mất phương hướng đuổi theo.

Sắc trời đã biến đổi lớn, nồng đậm chẳng lành khí làm cho Nửa Xu vì chi hưng phấn.

“Nhưng đuổi theo, phải làm sao?” Khuynh Anh liếc mắt một cái dưới bắt đầu đổ nát cảnh sắc, này bản cũng là bởi vì Công chúa Mộc Hi chấp niệm biến ảo ra không gian, nàng bị buộc ra nguyên thân, lại bị tìm ra chân thân,

chấp niệm cũng bắt đầu hỗn loạn không chịu nổi.

“Phong ấn nàng, làm cho nàng lại lần nữa ngủ say, liền có thể ra.”

Khuynh Anh suy nghĩ một chút nói: “Nếu phong ấn không được?”

“Chúng ta liền một cái đường chết, ai cũng đừng muốn đi ra ngoài.”

“...”

“Mẹ của ta từng là tiên đoán thần nữ, nàng cho ta bốc quá một quẻ, ta một ngàn tuổi trước, sẽ có một tràng sinh tử kiếp nạn, nếu độ bất quá, chỉ là một tử, nhưng nếu vượt qua, nhân sinh của ta đem long trời lở đất huyết vũ tinh phong, chưa chắc là chuyện tốt.”

Lam Tranh cúi đầu nhàn nhạt cười: “Nếu ngươi, nên làm thế nào cho phải?”

Khuynh Anh chợt lại kéo qua tay hắn, nói: “Dù cho sẽ chết, chúng ta cũng chết cùng một chỗ, rất tốt.”

Lam Tranh nghiêng đầu muốn đi hôn nàng, giống đứa bé như nhau làm nũng bộ dáng, Khuynh Anh đỏ mặt đón, lời lẽ giao triền, mềm môi một hồi liền bị thân giống cắt thành cánh hoa sung quả đào.

“Cho dù chết, còn có kiếp sau, ngươi đời đời kiếp kiếp, đều là của ta.”
Hắn để nàng ngạch nói.

“Nếu như ngay cả kiếp sau cũng không có đâu, tan nát, hồn phi phách tán?”

Lam Tranh dừng một chút, sau đó đưa tay nắm mũi Khuynh Anh: “Ngươi nghĩ được mỹ.”

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Nửa Xu dừng lại ở thần tháp trên, ở đây đã không còn nữa trước bộ dáng, ngẩn thì nhậ lý, Khuynh Anh đã nhìn rồi chỗ ngồi này rộng lớn thành trì theo phồn hoa đến đời bại, nhìn rồi cổ nhân thế thái lạnh viem, bấp bênh, cũng bất quá như vậy nhỏ bé không chịu nổi. Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, bên cạnh giả thanh, Mộc Hi toàn bộ áp súc nhân sinh bị người ngoài nhìn ở đáy mắt, đó là ngũ vị hỗn hợp.

“Ầm!!”

Một tiếng rung mạnh.

Thổ địa bị phách nứt ra, ở trước kia công chúa thần điện chỗ, chợt hé một cái động lớn, mà một đạo thanh sắc bóng dáng rất nhanh từ bên trong nhảy ra, mà kia bóng dáng trên vai, thỉnh linh còn khiêng đỉnh đầu đen kịt quan tài.

Lam Tranh con người sắc rùng mình, đã phi thân quá khứ tiếp được: “Ca ca.”

Trường Minh chống lại hấn một đôi đỏ rực con người, hơi sưng sờ, mày giữa căng thẳng, ần có vẻ đau xót, nhưng lại muốn nói lại thôi.

Mà Mộc Hi cũng không có cho hai người bọn hấn người có thể nói chuyện thời gian, nàng nổi giận khói đen theo thật sát Trường Minh phía sau, kia nguyên bản thanh tú áo choàng đã trở nên chướng khí mù mịt, hung thần ác sát, nàng ngạch tâm bị nhuộm thành màu đen, kể cả nàng mỹ lệ mắt, hơi mỏng môi, cùng sưng nước đen kịt.

Mà nàng vươn năm ngón tay, âm thanh sắc nhọn kêu lên: “Trả lại cho ta, trả lại cho ta!!!”

Trường Minh cầm tay Lam Tranh, đem trên người quan tài giao cho hấn, trong mắt dư quang lại thoáng nhìn Khuynh Anh cách đó không xa, cùng với

Lê Thiên Thường đã hôn mê.

Mà Mộc Hi cũng không có cho hai người bọn hắn người có thể nói chuyện thời gian, nàng nổi giận khói đen theo thật sát Trường Minh phía sau, kia nguyên bản thanh tú áo choàng đã trở nên chướng khí mù mịt, hung thần ác sát, nàng ngạch tâm bị nhuộm thành màu đen, kể cả nàng mỹ lệ mắt, hơi mỏng môi, cùng sưng nước đen kịt.

Mà nàng vươn năm ngón tay, âm thanh sắc nhọn kêu lên: “Trả lại cho ta, trả lại cho ta!!!”

Trường Minh cầm tay Lam Tranh, đem trên người quan tài giao cho hắn, trong mắt dư quang lại thoáng nhìn Khuynh Anh cách đó không xa, cùng với Lê Thiên Thường đã hôn mê.

Cũng chỉ là thoáng nhìn, hắn rất nhanh dời tầm mắt, nói: “Công chúa lăng mộ lại là tại nơi công chúa thần điện dưới, này quan tài đó là ở công chúa trung trung tìm được, khắc có công chúa tên, xác nhận không sai, ta đi trước kéo lại nàng, người tới thi pháp, trước phong ấn thân thể, ta lại nàng hồn phách dẫn qua đây.” Dứt lời, hắn cũng đã phi thân nhảy lên không trung, không hề bảo lưu sức mạnh, hết sức lực cùng Mộc Hi triển đấu ở cùng nhau.

Bầu trời một đạo một luồng sáng vàng kim nổ tung, Lam Tranh làm cho Khuynh Anh bày kết giới, xốc lên quan tài thi pháp, đây là thu hồn thuật, có thể đem thoát khỏi bản thể hồn phách hấp dẫn trở về, nhưng lộng hồi lâu, nhưng không thấy trên bầu trời Mộc Hi có nửa điểm phản ứng, Lam Tranh nhíu mày, nhỏ một giọt máu, tăng thêm chú thuật, nhưng vẫn là vô hiệu.

Trường Minh là thiên tử chi tử, nhưng vì tìm quan mất không ít sức mạnh,

lúc này cùng phát cuồng Mộc Hi tranh đấu, căn bản chiếm không được thượng phong.

Khuynh Anh cũng gấp, nhào tới cạnh quan tài kia, muốn dùng pháp lực của mình giúp Lam Tranh một tay, lộ đầu nhìn vào quan tài, chợt sững sốt

“Không đúng...”

Nàng gắt gao nhìn chăm chăm vật bên trong, kinh ngạc ngẩn đầu nói: “Không đúng, đây không phải là...”

Lam Tranh vội vã nhìn bên trong, nhất thời giật mình. Người nằm bên trong đã biến thành xương khô, y phục cũng đã rách mướp, cũ nhưng vẫn có thể nhìn ra được, thi thể kia cũng không phải là nữ, mà là nam.

Hai tay hắn nắm chặt, trong miệng, đặt một khối ngọc bội.

Ngọc bội óng ánh trong suốt, mặt trên chỉ khắc hai chữ.

Họa Long.

_____*

Năm ấy, sinh nhật tám trăm tuổi Mộc Hi, ở thần thái dương tộc, cô gái tám trăm tuổi đó là cấp kê, cũng là tuyên cáo Mộc Hi có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước tiêu chí. Thần thái dương mời thần linh tứ hải bát hoang cùng đến khánh, thần giới hồi lâu chưa từng náo nhiệt như vậy, Đông hải thần tiên thậm chí cố ý vận tới áp đáy hòm Vong xuyên rượu những đến đây chúc mừng.

Khi đó, Họa Long vẫn chỉ là thiếu niên.

Hắn vừa mới bị nhặt được hoàng cung cũng mới rất ít hơn trăm năm, còn không đại hỉ vui mừng mở miệng nói chuyện.

Ngày ấy quốc khánh, hắn vẫn chưa có tư cách ngồi ở trên điện, chỉ trốn ở liêm mạc sau, trộm trộm nhìn công chúa cao cao tại thượng. Chỉ thấy ánh sáng vàng kim kia lấp lánh bảo điện trên, sung sướng thần tiên tiên tử vô cùng chói mắt, đưa lên kỳ trân dị bảo càng nhất tuyệt, nàng từ nhỏ là như chúng tinh phụng nguyệt cô gái, lúc này cử chỉ khéo, mỉm cười trong lúc đó, nhàn nhạt dường như kia cao quý kim phượng hoàng, xa xôi mà không thể thành.

Hắn buồn bã rời khỏi, thẳng đến buổi tối tiệc tối kết thúc, lại bị kia chiêu chuộng công chúa ngăn ở hoa viên đầu cùng.

Mộc Hi còn mặc kia chính thức cung trang, so với thường nhật hơn một phần mị khí, tinh xảo trang dung, lại thêm một phần xinh đẹp thái độ. Nhưng nàng hấp tấp chạy tới, đem chạy trốn chết hắn ngăn cái kia khí thế, lại cùng thường nhật như nhau, không cái chính kinh.

“Người nghĩ chạy đi đâu?” Nàng người gây sự, đưa hắn dồn đến góc tường, không thể lui được nữa.

Họa Long không thể tránh được, thấp giọng nói: “Ta đang muốn trở về phòng ngủ.”

“Gian phòng nhưng ở mặt đông, người chạy này phía tây hậu hoa viên làm gì?” Nàng nheo mắt lại, giống một cái sắc bén mèo: “Chẳng lẽ là tư sẽ nhà ai tiểu cung nữ, vẫn là người trong lòng?”

Họa Long đành phải đổi giọng: “Ta chỉ muốn đi dạo...”

“Lẽ vật đâu?” Mộc Hi đưa ra năm ngón tay, nhìn hấn gắt gao: “Đừng nói người không có!”

Bọn họ ai rất gần, Mộc Hi hương thơm hơi thở cũng có thể phác rơi tại khuôn mặt hấn trên. Cùng bình thường bất đồng, kia quen thuộc mùi thơm của cơ thể lý còn lẫn vào nhẹ nhẹ mùi rượu, cũng đúng, hôm nay đại yến hội, nàng định trốn không ra mời rượu. Vừa ngẩng đầu, liền thấy nàng hai gò má nhuộm nhàn nhạt đỏ ửng, mắt so với bình thì đều phải sáng sủa, Họa Long diện vô biểu tình mặt bắt đầu nóng lên.

Thấy hấn không nói lời nào, nàng hò hét: “Người đáng ghét!”

Ngón tay Họa Long xiết chặt, lại có chút khản trương.

Nàng càng tức giận: “Vô sỉ!! Đáng chết!! Hồn đản!!!!”

Hấn dờ khóc dờ cười, lại đột nhiên thấy nàng hỏn hển trên mặt, có trong suốt gì đó nhấp nháy rớt xuống. Hấn vội vã dùng ngón tay đi lau, lại là mấy viên trong suốt lệ, lệ tích cồn ở lòng bàn tay của hấn, nhất thời giữa nóng tay hấn chân rồi ren, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lên tiếng an ủi, Mộc Hi lại đột nhiên ngẩng mặt, hung hăng nhìn chằm

chăm nàg.

” nhắm mắt lại Cho ta, không được nhìn!!” Nàng lại rống hấn.

Họa Long đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hấn cho rằng nàng muốn đánh hấn, lại không có cảm giác được kia hạ xuống quả đấm nhỏ. Hồi lâu sau, một đôi tay nhỏ bé đỡ vai hấn, nàng nhàn nhạt hương vị cũng đã toàn bộ đưa hấn bao phủ, kia tinh tế tiếng bước chân vuốt ve ở bên tai của hấn, lại là vật liệu may mặc tương ma sát tiếng vang, mà ở hấn còn chưa tới kịp nhận này là như thế nào một hồi sự, trên môi, một mềm gì đó liền rơi xuống.

Một khắc kia, đại não Họa Long chớp mắt tức chỗ trống.

Kia thân thể mềm mại dường như toàn bộ đều là bàn ủi, nóng hấn run rẩy lên. Cánh môi trên xúc cảm còn chăm chú nhéo tăng cường hấn, kia luồng ấm áp là như thế mềm mại, nhưng lại như vậy hung mãnh, làm cho hấn một lòng nhảy kịch liệt, cơ hồ sẽ theo trái tim lý nhảy ra, nhảy ra ——

Hấn cuối cùng nhịn không được, chột vén mở rộng tầm mắt liêm.

Mộc Hi đã nai con bàn buông hấn ra, cặp kia đẹp con người lý có kinh

người mỹ lệ, lại có nữ nhi gia thích đáng kiêu thái, nàng cứ như vậy rõ ràng đứng ở trước mặt, trên môi còn giữ hôn hậu trơn bóng, Họa Long đột nhiên liền cảm giác mình sắp hít thở không thông.

“Ta cập kê, ngươi nếu như không có lễ vật, liền đem ngươi đưa cho ta được rồi.”

Giọng của nàng cũng giống kia linh hoạt kỳ ảo bách chim bói cá, rõ ràng ngưng ngưng, lại còn muốn trang làm ra một bộ không thềm để ý chút nào bộ dáng.

Họa Long dừng hồi lâu, thẳng đến ánh trăng đều phải ở trên người bọn họ kết xuất một tầng sa, hắn mới từ bên hông lấy ra hai kiện đông tây, bỏ vào trong tay của nàng, giọng rất nhẹ, rất đẹp: “Hảo, ta đem ta tặng cho ngươi, đây là tín vật, nhất sinh nhất thế, không thể nuốt lời.”

Một đời một kiếp.

Rốt cuộc dài có bao nhiêu.

Họa Long chỉ nhớ rõ một năm kia, vì sinh nhật Mộc Hi, hắn đi khắp quá Dương Sơn cốc tối hiểm trở nơi, thu dọn xinh đẹp nhất ngọc thạch, tỉ mỉ mài, chỉ vì cho nàng một kính hỉ.

Về sau, kia hai khối khắc có đôi phương tên ngọc bội liền bị từng người

cát giấu, một khối Hỏa Long, một khối Mộc Hi.

Dù cho năm tháng lớn lên không có đầu cùng, cũng muốn cùng một chỗ.

Không thể nuốt lời.

Chương 124 Bí mật

Khuynh Anh vì giật mình nhìn quan tài lý ngọc bội, chỉ nhớ rõ ở Vực sâu U Minh chi thì, Họa Long trên người, cũng có một khối giống nhau như đúc ngọc, chỉ là, mặt trên, khắc chính là Mộc Hi.

Sắc mặt Lam Tranh thâm trầm, liếc mắt nhìn không trung hai người, vừa liếc nhìn quan tài trung nam thi. Nếu như đoán không có sai, cỗ thi thể này phải làm đó là Họa Long. Ở U Minh trong vực sâu, Họa Long lợi dụng một luồng hồn phách chống đỡ đến bây giờ, như vậy hắn đầu tiên tiến vào nơi đây, lại từ thủy tới chung không có phát hiện tung ảnh của hắn, liền cũng nói thông —— đây là thế giới Mộc Hi hóa ra, hắn không có thực thể, hắn liền không cách nào tồn tại.

Nhưng vì cái gì, Họa Long thi thể sẽ ở Công chúa Mộc Hi công chúa trùng lý?

“A!! Hắn động!!!” Đột nhiên, Khuynh Anh la hoảng lên. Nàng kinh ngạc bùm miệng, trong mắt tràn ngập bất khả tư nghị.

Chỉ thấy kia nguyên bản khô thi thể, thể nhưng chậm rãi sinh ra thịt đến, có thứ gì đó chậm rãi tụ tập mà đến, từng chút từng chút đưa hắn trống rỗng nhồi, từ từ trở nên hoàn chỉnh đứng lên.

Chung quy, biến thành một nam tử hoàn chỉnh.

Sợi tóc phác tắt xuống, bạch cơ vì da, phỉ thúy vì con người, thon dài mà tinh tráng thân thể phá tan kia hư thối ràng buộc, héo rũ môi mỏng cũng bắt đầu có sinh cơ, hần chậm rãi dựng lên, nghiền nát áo bào cũng huyễn hóa ra mới tinh bộ dáng.

Kia âm sai dương thác ở trên người hần hạ hồi hồn chú, lại làm cho Họa Long du hồn có thể trở lại của mình thân thể.

Đây tốt cùng là trùng hợp, hay là số phận.

Hần chậm rãi ngẩng đầu, trên bầu trời, Mộc Hi dường như bị kia số phận chi tuyến dắt, tiếng thét chói tai cũng lú lo mà chỉ, nàng bình tĩnh quan sát xuống, ở trước mắt quang chạm đến kia tóc trắng phiên bay bóng người chi thì, kia biến thành màu đen trong hốc mắt, chớp mắt tức ngưng tụ quá phức tạp hơn màu sắc, giật mình, kinh ngạc, khó có thể tin, không thể tin, cùng với như vậy trong nháy mắt nồng đậm yêu, cùng chột tuôn ra hận, mang theo đau đớn, không nhúc nhích đem người kia nhìn.

Này cực kỳ giống bọn họ lần đầu tiên gặp mặt bộ dáng.

Đó là nàng lần đầu tiên du ngoạn, long mã ở trên trời trung rong ruổi, nàng con ngựa quá mức với cương cường, bỏ qua rồi bồi bàn rất nhanh xông

qua biên cốc nơi, tại nơi sương mù lâm lý xoay quanh mà bay, lại phát hiện toàn thân là máu hắc.

Hắc cũng như vậy, ngẩng đầu nhìn nhợt nhạt xem, không nói, không giận, không có bất kỳ biểu tình.

“Họa Long...” Mộc Hi ngờ ngẩn thì thào: “Họa Long... Họa Long...”

Bầu trời xuất hiện vòng xoáy, cảnh vật bắt đầu đổ nát.

Đại khóa đại khóa lệ theo kia thất tiêu trong hốc mắt nhỏ xuống, đập bề rơi, mất đi.

Nàng chợt thét to: “Họa Long!! Ta hận ngươi!! Hận ngươi!!!”

Vạn năm tương tư, thiêu đốt thành tẫn. Vạn năm quyến luyến, khắc cốt ghi xương thành hận.

Mộc Hi điên rồi bình thường giơ tay lên, dốc hết sở hữu bình thường hướng phía dưới người huy đao xuống ——

Ầm ——

Đạo kia màu trắng cường quang theo đầu ngón tay của nàng bay ra, cường đại sát khí phá vỡ không khí, một khắc kia, toàn bộ trời đất đều

_____*

*_____

Nếu thời gian có thể một lần nữa đã tới, Mộc Hi nhất định sẽ không làm như vậy tùy hứng, nàng sẽ ghi nhớ trách nhiệm của mình, ghi nhớ sứ mạng của mình, đem tình cùng dục kia chờ tục niệm bài trừ ở thế giới của mình ngoài.

Đáng tiếc, tại nơi cái ngậy thơ tàn mạn thì giờ, nàng nguyên bản như giấy trắng bình thường thế giới, lại bị một người, một khoản một khoản, điền lên thất thải sắc sỡ.

Nàng nhớ tất cả về hắn, nhớ tất cả chi tiết về hắn.

Hắn lần đầu tiên đối với nàng cười, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, lần đầu tiên nguyện ý ăn nàng làm điểm tâm, lần đầu tiên chủ động ôm nàng, lần đầu tiên chủ động thân nàng, lần đầu tiên hứa hẹn, lần đầu tiên... Phát cuồng...

Đó là phụ hoàng lần đầu tiên nàng tương lai phu tể giới thiệu cùng nàng chi thì, đã phát sinh chuyện.

Đối phương là đông nghê quốc hoàng tử, chương quản trong trời đất hai mươi bốn tiết, cùng nàng thần thái dương tộc có thâm hậu chi nguyên, cũng cái nho nhã trầm ổn người. Mà hắn cũng một người tốt chọn, đó là phụ hoàng mẫu hậu theo thiên thiên vạn vạn cái người được đề cử trung, thay nàng chọn trúng trượng phu. Nếu mình đăng cơ sau, hắn nhất định có thể làm một quốc gia phượng quân, bồi nàng yên ổn thiên hạ, phát huy bộ tộc chi vinh quang, người già cộng minh.

Kia bản xác nhận nàng nên đi lộ.

Dựa theo hoàng gia lịch đại điển tịch sở ghi lại như nhau, làm từng bước, qua hết của mình cả đời.

Thế nhưng, nàng lộ lại sớm đã lệch khỏi quỹ đạo, ở gặp được Họa Long một khắc kia, liền đã định trước loại hạ kia thật sâu kiếp nạn.

Nàng không phải là không có nghĩ tới vấn đề, vì thế, nàng nghe lời dựa theo phụ hoàng phân phó, cùng vị hoàng tử kia điện hạ cùng nhau ở hậu hoa viên giải sầu, cùng nhau trò chuyện lấy quốc gia to lớn sự, cùng nhau nghe kia ti trúc chi nhạc, không nhìn kia ở trong bóng tối bị thương nhìn mình chăm chăm hai tròng mắt, ở cường trang mỉm cười lý, vượt qua kia đặc biệt dài đằng dặc thời gian.

Đêm hôm đó, Họa Long liền mất tích.

Nàng một mình tìm hắc trồn ba ngày, mới khi hắc mẹ ân lần đầu tiên gặp nhau nơi phát hiện tung ảnh của hắc, đó là ở biên cốc tối đầu cùng nơi, cũng thần thái dương tộc biên giới, nơi đó ngư long hỗn tạp, tà khí tối thịnh, người thiếu niên kia gầy gò bóng lưng liền ở cây kia hạ ngồi, như mất đi linh hồn búp bê, không nhúc nhích.

Chung quanh hắc nhưng đều là máu, tất cả đều là máu, có yêu thú thi thể, cũng có bình thường sinh súc. Cho dù không có sát nhân, nhưng cũng là sát sinh. Thần tộc người tính tình ôn hòa, sẽ không dễ dàng làm ra chuyện như vậy, nhưng không có gì ngoài khác một chủng tộc, một cái khác, bị thần tộc xưa đuổi bên ngoài tộc loại ——

Mộc Hi một lòng không ngừng đi xuống trầm, đi xuống trầm, thẳng đến chống lại kia một đôi đỏ máu hai tròng mắt, viên kia tâm rớt cuộc trầm tới dưới nền đất.

Nhặt được Họa Long chi thì, hấn đối với mình không có bất kỳ ký ức. Mà nàng cũng phải người nhiều phương diện kiểm chứng, lại cuối tra không được thân phận của hấn. Nàng chỉ cho là hấn là cái nào bộ lạc đi tán cô nhi, bây giờ, chân tướng lại như sấm sét giữa trời quang bản nàng phách đầu vầng mắt hoa.

“Ta có phải hay không được rời khỏi...” Họa Long âm giọng nói, lại càng như là đang khóc.

“Xin lỗi...” Hấn khàn giọng hầu âm, vẻ mặt thống khổ: “Ta... Không biết... Ta lại là... Đây bộ dáng...”

Mộc Hi bản ứng phần nộ tâm, lại vào giờ này hung hăng trêu quý, đau nói không ra lời.

“Ta không có... lừa gạt ngươi...” Họa Long rũ mắt xuống liêm, chưa bao giờ cảm giác mình xấu xí như vậy: “Ta thực sự... Không biết... Ta... Là một Tu La...”

Hấn quên thân thế của mình, quên tại sao mình sẽ trọng thương vứt bỏ tại nơi thần tộc biên cảnh, hấn đã yêu một công chúa, mà cái kia công chúa lại phải lập gia đình, hấn hiểu rõ nàng nổi khổ trong lòng, khuyên giải an ủi mình buông, nhưng lại thế nào cũng không bỏ xuống được. Trong lòng hấn luống cuống khó nhin, chờ phục hồi tinh thần lại, cũng đã như sát thần bình

thường, chém giết bên cạnh kinh qua tất cả vật còn sống.

Hắn tái nhợt mặt, thất hồn lạc phách: “Người có phải hay không... Không nên ta...” Đáy mắt hắn là tuyệt vọng, là bi thương thương, là sợ hãi, bi thống hung hăng nhằn mày lại tâm: “Người nhất định là không muốn ta nữa, ta định nên biến mất trên thế giới này...”

Mộc Hi toàn bộ đều đang run, trong lòng cái giọng kia không ngừng mình, hắn là Tộc Tu La, phải làm giao cho thẩm phán thất, lưu vong trọn đời... Nhưng nàng làm không được, làm không được...

Nàng run rẩy nâng dậy đầu của hắn, bức bách mình nhìn chăm chú vào cặp kia tán loạn hồng đồng, rõ ràng phải làm là đối địch, ngay lúc này, lại chỉ có yêu thương.

Nàng run ôm lấy hắn, giọng cũng theo run: “Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì... Không có ai biết... Không có người...”

Nhưng lòng của nàng lại ở chảy máu, này máu là được thứ, một chút một chút đâm vào trong lòng của nàng, đau giống muốn hé.

Đó là nàng lần đầu tiên sâu như vậy khắc hiểu rõ, bọn họ cả đời này, không cách nào cùng một chỗ. Có thể coi là hiểu rõ, lại thế nào cũng làm

không được.

Từ lúc hấn đột nhiên mất tích một khắc kia, nàng liền sớm đã hiểu tim của mình. Nàng không muốn hấn rời khỏi thế giới của nàng, nàng muốn nàng sau này năm tháng lý mỗi một nhật cũng có hấn. Kia sợ hãi hấn sẽ không còn trở về ba ngày, hoảng sợ dường như vượt qua tam sinh. Vì tham sống ưu, vì tham sống phở, nếu cách với yêu, gì ưu gì phở. Thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ đó là đốt cháy hầu như không còn ngọn lửa đỏ, nhưng cũng không cách nào ngăn lại kia bay lên cánh, cùng lửa cháy mạnh si ngốc quần quýt.

Nàng ôm lấy hấn khóc, bất lực giống đứa bé. Hai người chăm chú ôm nhau, chẳng sợ một khắc cũng không muốn chia lìa.

Họa Long lộ đầu đi hôn ánh mắt của nàng, môi của nàng cánh hoa, tình khó tự ức, bọn họ cuối cùng quần quít lấy nhau.

Sợi tóc ngay cả sợi tóc, dường như bọn họ cùng dung hợp thân thể. Kia sôi nổi lá rụng phôi thành thảm, trong rừng bóng cây che đầy kiều diễm ái muội.

Hấn bác đi nàng xiêm y, làm cho mình xích lõa lồng ngực ôm chặt lấy nàng. Nàng là vậy nhỏ nhắn xinh xắn, gầy yếu dùng một chương liền có thể cầm. Nhưng nàng lại là vậy ấm áp, da thịt tương thiếp, ngọn lửa đỏ bàn hung hăng cháy hấn. Một khắc kia, là hấn nhất hài lòng thời gian, bao nhiêu hi

vọng, thời gian có thể vĩnh hằng tĩnh.

Nếu khi đó, nàng đẩy hắn ra, nói cho hắn biết, nàng không nên hắn, vậy hắn sẽ thuận theo ý của nàng nguyện, rời khỏi thế giới của nàng.

Nhưng nàng lại không có, nàng làm cho hắn khô cạn tâm, gặp trời hạn gặp mưa, làm cho hắn cơ hồ lòng tuyệt vọng, lại lần nữa khôi phục sinh cơ.

Như vậy, hiện tại, hắn sẽ không còn buông nàng ra.

Dù cho toàn thế giới cùng hắn là địch, hắn cũng sẽ không còn thoái nhượng nửa phần.

Tại u cốc yên tĩnh, hai người liêu chết triền miên.

Đó là bọn họ thứ nhất cộng đồng có được bí mật.

Mà cái kia bí mật, lại cuối cùng theo bọn họ đi lên vạn kiếp bất phục.

Chương 125 Ký ức

Về sau, như vậy ần ần giấu giấu qua hồi lâu, hôn sự một kéo lại kéo, thẳng đến lên ngôi ngày sắp tới, hôn kỳ, cũng không còn có biện pháp có thể trốn.

Họa Long từng cường ngạnh muốn dẫn nàng, nàng không muốn, cũng không cách nào.

Tứ hải bát hoang mười hai thần chư tân khách đều đã tới đây, nghi thức thận trọng mà ý nghĩa trọng đại, phụ hoàng kỳ vọng càng sâu, con dân kỳ vọng càng sâu, nàng là thần thái dương tộc kế thừa thần tử, sao có thể đào tẩu...

Nàng yêu Họa Long.

So với yêu mình còn muốn yêu nam nhân kia.

Nhưng nàng nhưng không cách nào như hấn bình thường yêu nghĩa vô phản cố, cũng không cách nào như hấn vậy yêu liều lĩnh.

Phụ hoàng đã phát giác mình dối đãi Họa Long thái độ, cũng bắt đầu hoài

nghi Họa Long thân phận, giấy không thể gói được lửa, này nguy hiểm râu, đã quán quýt ở chung quanh bọn họ, theo ngày chuyển dời, từng chút từng chút lặc chặt.

Thế là, nàng bắt đầu xa lánh hắn, đăm mạc hắn, cự tuyệt cùng hắn ôm, hôn, thậm chí nhiều hơn.

Nàng bắt đầu âm thầm đuổi hắn.

Nàng muốn hắn bình an đuổi về Tu La giới, làm cho hắn có cuộc sống của mình, mà từ nay về sau, bọn họ lại vô cùng xuất hiện.

Ngày đó, nàng dùng được mê hôn mê hắn, làm cho tâm phúc của mình đưa hắn đưa lên đi xa xe ngựa, nhưng kia rõ ràng có thể duy trì liên tục thất nhật mê được, hắn lại ở một ngày nội tỉnh lại, đem tổng thị vệ của hắn đã thương, chạy trở về.

Hắn phần nộ.

Hắn xúc phạm mà hung mãnh nàng nhét vào trên giường, đập vỡ vụn nàng xiêm y, thô bạo nàng bức bách tới đầu giường, nàng khóc cười, khóc tiếp thu hắn tất cả lửa giận, khóc tại nơi như dã thú bàn xông tới lý, ôm ở hắn.

Đó là hắn lần thứ hai phát cuồng.

Đỏ máu con người, liền cúi đầu thì thâm cũng so với thường nhật càng thêm phóng đảng.

Giữa ngón tay dường như hỏa, không cách nào không chế ** đầu đá lung tung, hấn nắm bắt nàng cánh tay, hung hăng lấy ra từng mảnh từng mảnh đỏ tươi vết thương, kia một lần, nàng bị thương thương tích đầy mình.

Thanh tỉnh ngày thứ hai, hấn ôm nàng nói khiếm, thống khổ tràn đầy toàn bộ tuần tú khuôn mặt, tóc trắng đập xuống, chặn hấn tuôn rơi nhỏ xuống lệ quang: “Xin lỗi, xin lỗi, ta cũng không phải là muốn đả thương người... Ta chỉ là khí... Khí người...”

Thời gian không cách nào rút lui, năm tháng không cách nào làm lại.

Khi bọn hấn lần đầu tiên giao triền cùng một chỗ thì hậu, số phận liền dẹt ra đường đường con đường tơ lụa, cảm dỗ còn trẻ hết sức lông bông bọn họ, tham niệm vui thích, trầm luân rơi xuống, bây giờ thực sự đi đến cuối cùng, trước mặt nàng nhưng không có lộ, làm cho nàng có thể theo đi xuống đi.

Tại nơi sau, nàng kéo sát mẻ thân thể, vẫn thay công chúa nên có tươi cười, có lẽ đối mặt các lộ đặc phái viên, trở lại trong phòng, cùng hấn ôm nhau lại không nghĩ.

Cách lên ngôi ngày càng phát ra tiếp cận, cách nàng tuyên bố hôn kỳ ngày, cũng càng phát ra tiếp cận.

Hắn chung quy phá vỡ bọn họ trầm mặc, kéo tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Mộc Hi...” Giọng yên lặng, đó là khổ.

“Mấy ngày nữa, đó là người sinh nhật, ta ở biên cốc nơi làm lễ vật chờ người, ba ngày chỉ kỳ, ta sẽ chờ người...” Con người sắc buông xuống, che khuất đau.

Nàng nhìn phía hắn, con người lại rời rạc, không có tiêu cự.

Hắn nhẹ nhàng hôn nàng, cánh môi đang run, tâm đã ở run, hắn từ phía sau lấy ra một tứ bốn phương phương bao bố, cẩn thận từng li từng tí đặt ở thân thể của nàng khác.

“Nếu tới, liền mặc nó... Ta chờ người... Chờ người...”

Hắn cúi đầu nức nở biến mất ở bên tai của nàng, hoàn hồn chỉ thì, hắn đã biến mất.

Gian phòng trống rỗng, so với dĩ vãng càng trầm thống cô tịch.

Nàng đi chân trần chạy quá hành lang, tìm kiếm bóng dáng của hắn, hắn lại là đi thật, theo trước mắt của nàng biến mất. Nàng lao đảo trở lại gian phòng, điên rồi bình thường đem cái kia bao bố mở, nhưng là bị dính ở bình thường, không cách nào nhúc nhích.

... Ta ở biên cốc nơi chờ người, ba ngày chi kỳ, chờ người... Nếu tới, liền mặc vào nó...

Mặc vào ta cho người làm y, đem tương lai của người đặt ở trong tay của ta, làm bạn người nhất sinh nhất thế.

—— kia bao bố lý, lại là một cái hỉ phục.

Tơ vàng ngân tuyến, thêu mỹ lệ phượng hoàng đồ, quốc sắc tao nhã, tầng tầng lớp lớp, ti khẩu hồng nhĩ đều là mạn diêu.

Nàng đột nhiên nhớ lại khởi, ở trước đây không lâu, hắn liền quán quít lấy lượng số đo của nàng, lại lặng lẽ đi tìm trong cung điện tốt nhất sợi tơ... Hắn từng như vậy si ngốc nhìn nàng, ngày thơ không rảnh quý trọng kia nho

nhỏ hạnh phúc, đó là như vậy tinh thuần, như vậy tuyệt vời, ánh sáng bắn ra bốn phía làm cho người ta buồn bã thất sắc. Mà hắc, liền đưa hắc tốt đẹp nhất nguyện vọng, quý giá nhất xa cầu, đưa đến trong tay của nàng ——

Nàng cười, cười đau cong lưng, cười nước mắt mơ hồ tầm mắt.

Nàng ôm món đồ áo choàng, cơ hồ dùng hết mình tất cả sức mạnh, gào khóc.

[illegible]

Ba ngày chi kỳ chỉ còn cuối cùng một ngày chi thì.

Thần thái dương Phục Hy triệu kiến Mộc Hi.

Thay nàng nhẹ chút lên ngôi nghi thức trên cần thiết vật, cũng mang đến vị hôn phu của nàng, đông nghê hoàng tử.

Thần thái dương ngồi nhẹ nhàng vuốt ve mình thương yêu nữ nhi, như một hiền lành phụ thân bình thường, kể ra này nàng tương lai trách nhiệm, tương lai lộ.

Mộc Hi lần đầu tiên thất thần, nàng cúi đầu thùy con người, bởi vậy không có thấy phụ hoàng đầy mắt, kia một mặt màu sắc, ra sao kỳ nổi khổ riêng tiếc hận, cùng không thể tránh được.

Thần thái dương ẩn ẩn nhắc tới Họa Long việc, Mộc Hi tựa như một con thú nhỏ bàn kinh hoảng ngẩng đầu, thần linh con người sắc ra sao kỳ linh hoạt kỳ ảo mà thương xót, hấn vỗ vỗ Mộc Hi tay, lại không nói nữa ngữ.

Ngày ấy, Mộc Hi quá hoảng loạn, nàng đáy lòng kia nho nhỏ giọng tựa như bị người rình, bị người lấy ra, nàng hiểu rõ phụ hoàng kia mặt thần sắc, đó là ở nhắc nhở cùng nàng, cái gì mới là mình nên đi lộ, một trượt chân thiên cổ hận, một bước sai, từng bước sai...

Nàng ở trong phòng co lại thành một đoàn, run lẩy bẩy, đêm đen nhánh bao phủ nàng, ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng, nàng lại dường như nhìn không thấy ánh sáng.

Nửa đêm đem quá, ba ngày chi kỳ đem quá.

Qua một ngày này, chóng qua cuối cùng này một ngày, bọn họ liền cuối cùng lại vô dây dưa...

Lại cách một thì thần, liền không bao giờ nữa gặp lại...

Nàng cụt hứng té trên mặt đất, đêm là như thế yên tĩnh, yên tĩnh đến nàng tựa hồ nghe thấy trái tim mình ở chảy máu.

Có lẽ, cứ như vậy thôi...

Vô duyên, vô phận, hoa trong gương, trăng trong nước, đều là hư ảo...

Nhưng kia hư ảo nhưng lại như là này rõ ràng, người nợ khuôn mặt đều ở gang tấc, người nợ nỉ non còn đang bên tai...

Họa Long...

Họa Long, Họa Long ——

“Công chúa điện hạ, sắp đến nửa đêm, phải về phòng nghỉ ngơi sao?”
Ngoài thư phòng mặt chờ tiểu cung nữ đột nhiên nói.

Mộc Hi trong đầu hỗn độn dường như bạch quang đâm vào, chột thanh minh, nàng quát to một tiếng: “Không!!” Sau một khắc, nàng nắm chặt nổi lên bộ kia xiêm y, phá cửa xông ra ngoài!!

Nàng là thần thái dương tộc công chúa, thần lực vô biên, nàng sở triệu hoán tọa kỳ tuyết trắng là kia thiên lý tuyết long mã, một đạp liền có thể phi thiên lý, nàng như bay lên mũi tên nhọn, xuyên phá nặng nề thị vệ, bay ra kia tâm linh lồng giam, nàng ra sức chạy trốn, dường như ở truy đuổi bóng đêm ánh trăng, kia cuối cùng một điểm ánh sáng.

nơi Bọn họ ước định, đó là bên kia cốc chi ngưng, tu tiểu viện.

Nàng ra sức truy đuổi, nửa đêm đã qua, nàng tâm treo lên, lại phát hiện kia tân phòng ánh nến sáng rực, có nam nữ ** có tiếng ả ả truyền ra. Nàng để sát vào vừa nhìn, không ngờ nhìn thấy trên giường người khuôn mặt, một khắc kia, treo lên tâm, ầm ầm vỡ vụn.

Trên giường, Họa Long quần áo hỉ phục còn chưa cởi ra, xung quanh lại có mấy trần truồng ** cô gái, cùng chi quần.

Mộc Hi theo trong viện ra tới thì hậu, toàn thân tử khí, trong đầu trống rỗng, lại đi không nhiều xa, gặp gỡ kia đuôi kịp mà đến cấm vệ quân, cấm quân thống lĩnh cuống quýt tới đón tiếp nàng trở lại chi thì, nàng nặng nề ngảng đầu, bên tai đã truyền đến kêu thảm thiết, mà mình đã tay nhuộm máu tươi, người nọ nằm ở vũng máu lý, khí tức hoàn toàn không có.

_____*

* _____

Mộc Hi bị áp giải trở lại, lên ngôi nghi thức không có tiến hành, các quốc gia đặc phái viên sớm đã tan, nghi thức từ lâu kinh hủy bỏ, mà Hòa Long, cũng không còn có đã tới tìm nàng. Nàng tự cho là giấu rất tốt, kỳ thực mọi

cử động bị nàng phụ hoàng thái dương chi vương nhìn ở đáy mắt. Nàng từng nay là hấn bao nhiêu thương yêu nữ nhi, hấn từng ở chư nhiều phương diện gia dĩ đề điểm, nhưng không cách nào hóa đi trong lòng nàng chấp niệm.

Nàng giết con dân vô tội, phạm vào sát nghiệt.

Nàng lưu luyện si mê Tu La con, phạm vào tình nghiệt.

Nàng không để ý muôn vàn con dân, không để ý mình trách nhiệm, chỉ lo nhất thời tham vui mừng, phạm vào tham nghiệt.

Này là kiếp của nàng.

Ba tháng sau, nàng bị áp lên thần linh chi tháp, đem bị đưa đi kia luyện ngục nơi, chịu đựng ngàn năm khổ hình, chuyên tâm tu luyện, lấy rửa sạch mình tội nghiệt.

Nhưng ngay khi một khắc kia, Họa Long cầm trong tay trường kiếm, trợn mắt hồng sinh, lấy một người lực giết vào thần thái dương thần điện, tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngừng, máu dường như sông bình thường nhiễm đỏ kia phồn hoa đô thành.

Mộc Hi bị hấn đoạt được, thần linh chi tháp cũng bị hấn âm âm hủy toái. Hấn cuồng như ngày đó chiến chi sử, thần chặn sát thần, một đường mà đi, cực kỳ bi thảm.

“Dừng lại, dừng lại ——” Mộc Hi níu chặt tóc hấn, mắt mở trừng trừng nhìn mình con dân nằm ở máu tươi trung lại bất lực, nàng thét chói tai, cắn xé, vẫn như cũ chống không lại hấn như vậy cường đại giết chóc.

Hắn dường như thay đổi một người, như một báo thù người, trong mắt sát khí đại thịnh, làm người ta cực sợ.

Ba tháng không gặp, đó là như thế một bộ quang cảnh.

Nàng khóc, hắn làm như không thấy, nàng bị hắn khiêng trên vai trên, một đường giết đi, trong thành đã chỉ còn tàn viên.

Thần cuối cùng giận, tập kết thiên hạ thần binh, đến cùng thế, thiên lôi âm hạ, Họa Long quả bất địch chúng, trường mâu xỏ xuyên qua thân thể hắn, đình ở thần thái dương tộc đại địa trên, bên cạnh, chỉ có kia gầy yếu cô gái, nàng mở cặp kia mỹ lệ mắt to, gắt gao đưa hắn nhìn.

“Người làm cái gì, người đang làm cái gì!!!” Nàng bệnh tâm thần rống giận. Mà đáy mắt nàng, là như thế tuyệt vọng, như vậy sợ hãi, nàng nắm thật chặt tay hắn, run là lợi hại như thế.

“Ta sẽ không còn rời khỏi ngươi.” Hắn suy yếu vuốt ve mặt của nàng.

“Không... Không!!!” Mộc Hi kinh hoàng luống cuống nhéo cổ áo của hắn, nước mắt đánh vào trên mặt của hắn, mỗi một tích đều là như thế nóng hổi: “Ta nghe không hiểu! Ta nghe không hiểu!!!”

Nàng nghe không hiểu, cũng nhìn không thấu.

Vì sao hắn sẽ đến, vì sao hắn còn gặp phải ——

“Cho ngươi thêm một ma túy phiên đầu... Vì thế, ngươi lại cũng không thể nào quên ta...” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì!! Đang nói cái gì a!!!!” Nàng khóc lợi hại, run cuống quít, nàng dùng sức lắc đầu, lệ rơi đầy mặt: “Ngươi không thể đi tìm chết, không thể!! Ngươi tại sao có thể cứ như vậy chết đi? Ta không cho phép!! Không cho phép!!!”

“Ngươi lại cũng không thể không muốn ta... Mộc Hi...” Hắn cười, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt.

Kia thon dài thân thể cứng ngắc nằm ở trước mặt nàng, bạc phát sớm đã bị máu loã nhuộm đỏ.

Hắn là như thế yên tĩnh, yên tĩnh dường như đem linh hồn đều chữ khắc vào đồ vật vào này biến máu lý, không nhúc nhích.

“Họa Long...?” Nàng đưa tay đi tham hơi thở của hắn, như bị điện giật bàn, nhất thời kinh thanh thét chói tai: “Họa Long!! Họa Long!!!!”

Nàng nâng lên mặt của nàng bàng, lớn tiếng quát lớn nói: “Người tỉnh lại!! Người mở mắt ra!! Mở mắt ra a!!”

“Ta hận ngươi!!! Ta hận ngươi!! Người còn chưa có giải thích cho ta nghe, ngươi há nhưng chết như vậy đi!! Ta sẽ vĩnh viễn hận ngươi!!! Người giết tộc của ta người, hủy ta thành trì, cứ như vậy rời đi! Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ ngươi!!!!!!”

Nàng một tiếng một tiếng, khóc lên bầu trời xanh.

Nàng còn có thật nhiều nói, cũng muốn hỏi hắn.

Nàng còn có thật nhiều tư vương, muốn nói cho hắn biết.

Nhưng hắn cứ như vậy rời khỏi, chết đi, lưu nàng một người.

“Công chúa điện hạ, thỉnh ngài rời khỏi người này.” Xung quanh binh lính sợ hãi đứng ở đằng xa, không dám tới gần.

Mộc Hi chậm rãi quay đầu, ánh mắt đại ra.

Bọn lính hoảng sợ, Mộc Hi lại cúi đầu, nhẹ giọng thì thào: “Người há nhưng khí ta mà đi? Người há nhưng há ta mà đi... Người còn chưa nói cho ta biết, người đêm hôm đó rốt cuộc ta đã làm gì, người còn chưa nói cho ta biết, người rốt cuộc đi nơi nào, người còn chưa nói cho ta biết, người vì sao không tới tìm ta... Người đừng muốn rời đi ta... Đừng nghĩ... Người đừng muốn...”

Nước mắt đã bàng bạc, cùng máu lẫn vào cùng một chỗ, sớm đã phân không ra màu sắc.

Nàng đột nhiên đứng lên, một phen nhỏ xuống trước ngực hấn lợi khí, xỏ xuyên qua thân thể của mình.

Huyết hoa văng khắp nơi mà khai.

Nàng ngã vào trên người của hấn, chấp niệm đưa bọn họ thật sâu quần quýt, quần quýt.

Sẽ không cứ như vậy biến mất...

Chuyện cũ trước kia, sẽ không cứ như vậy kết thúc...

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Thần thái dương kỷ nguyên nguyên niên, đế cơ Mộc Hi hoăng, vì phạm hạ ngạt trời tội nghiệt, tương kì vĩnh cửu xóa tên.

Lại, vì kỳ chấp niệm thâm hậu, biến ảo vì ma, đốt mình thân thể, bám vào với tội ** long thân thể, không cách nào tiêu diệt, cố, phong ấn với Vực sâu U Minh chi đế. Thần đế mẫn thứ nhất sinh, lấy công chúa chi nghi hậu táng.

“Xích đêm, tóc trắng quỷ giả, là thượng cổ truyền thuyết chi vương giả, trải qua thần ma đại chiến, lại sống chết không rõ, hậu chứng kỳ vượt qua ngàn năm, hiện thân với thần thái dương kỷ nguyên nội, vì thần lực bị tổn hại, ký ức bị phong, tuổi tác hóa thành thiếu niên, cùng tia nắng ban mai công chúa Mộc Hi chi gặp nhau, ban tên Họa Long.”

Chương 127 cũng không rời đi nữa

Mộc Hi kia một đạo công kích hung mãnh như vậy, rừng rực cường quang phá không mà đến, rất mạnh mà cường thế, chỉ là sát khí của nó cũng đã phá hủy Khuynh Anh sở thiết kết giới, trời đất đều vì chi chấn động.

Lam Tranh một phen đem Khuynh Anh nhào tới trên mặt đất, Trường Minh sắc mặt rừng mình, dùng pháp thuật đem Lê Thiên Thường cũng hộ ở, nhưng kia thật lớn sát khí vẫn không thể chống đối, gai mắt bạch quang làm cho không người nào pháp mở mắt ra, âm âm một tiếng, Họa Long đột nhiên ra tay, thật lớn quang thuẫn nhất thời đem sức mạnh chống đối hơn phân nửa.

Gió cuốn khởi bụi bặm, kia thặng dư uy lực vẫn đại kinh người. Lam Tranh bị cuốn phi thật xa, chưa kịp dùng pháp thuật hộ thể, chỉ dùng đơn bạc thân thể thay Khuynh Anh tiếp nhận tất cả công kích, vốn là bị thương nặng hậu thân thể lại một lần nữa chịu đựng đòn nghiêm trọng, một búng máu nhịn không được, liền phun ra.

Khuynh Anh lão đảo bò dậy, ôm hăn khởi, suýt chút nữa khóc lên: “Có hay không thể nào?”

Lam Tranh đem hầu trung không ngừng tuôn ra máu tươi hung hăng nuốt

xuống, lau một chút khóe miệng, lộ ra một cười: “Không có việc gì.”

Ngẩng đầu, thấy Họa Long đã hướng phía Mộc Hi phương hướng phi thân nhảy lên.

Mộc Hi hiển nhiên đã không khổng chế được, nàng thét chói tai lợi hại, cũng khóc lợi hại, ánh mắt đã hoàn toàn tập trung vào Họa Long trên người, tay vung lên lại hạ xuống, đó là nhất chiêu nhất chiêu hung mãnh công kích. Họa Long không nói một lời, nàng tất cả công kích lại một đạo một đạo đỡ. Chỉ là khổ xung quanh vô tội mấy người, đã trải qua mấy ngày gian nan dằn vặt, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, lúc này kia bị đánh văng ra dư uy bắn ngược mà đến, giống mưa rền gió dữ, để cho bọn họ đáp ứng không xuể.

Trường Minh nỗ lực xây khởi kết giới, đem mấy người kéo dài tới miễn cưỡng an toàn loạn thạch đàn hạ, thần sắc thoáng tái nhợt: “Công chúa Mộc Hi ý chí lực đã bắt đầu tan vỡ, nơi đây lâu giữ lại không được,.”

Này vốn là nàng chấp niệm sinh ra thế giới, mà nàng chấp niệm cũng do Họa Long dựng lên, lần này Họa Long xuất hiện, nàng chấp niệm sợ rằng sẽ gặp biến mất, như vậy này ảo cảnh cũng thế sẽ biến mất. Nếu bọn họ không nghĩ biện pháp rời khỏi, sẽ gặp bị nó cắn nuốt, theo biến mất rụng.

Khuynh Anh lo lắng nhìn trời không trên, “Nhưng Họa Long cùng Mộc Hi làm sao bây giờ? Bọn họ mới vừa gặp mặt, mới vừa...”

“Họa Long vốn là người đã chết, thuật hồi hồn chỉ có thể làm cho hắc tạm thời lấy lại hình dạng, tử hồn là tử hồn, không có cách nào thay đổi.”

“Nhưng hắc đã ở U Minh trong vực sâu sống nhiều năm như vậy, nếu như Mộc Hi khôi phục thần trí...”

“Khuyh Anh.” Trường Minh nhẹ nhàng cắt ngang nàng, một chữ một hồi nói: “Không có khả năng... Hơn vạn năm thời gian, nàng đã không có khả năng khôi phục lại quá khứ, bọn họ tài năng ở biến mất trước, thấy trên cuối cùng một mặt, đó là lên trời tốt nhất ban ân.”

Lam Tranh thấy nàng kia uể oải bộ dáng, cúi đầu nụ hôn cái trán của nàng: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì... Điều sẽ không có chuyện gì.”

Dường như kể ra, nhưng lại dường như lẩm bẩm.

Khuyh Anh bị hắc chăm chú ôm vào trong ngực, liền không nhìn tới, hắc cùng với Trường Minh tầm mắt đổ vào một khắc kia, từng người đẩy mắt làm ra quyết định.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Trên bầu trời, Họa Long đã tới gần Mộc Hi, một phen kiềm chế ở hai tay của nàng, nàng dần đến tuyệt lộ, mềm giọng nói nhỏ: “Ta tìm được người,

Mộc Hi.”

“Phiến tử! Người này một tên lương gạt!!” Mộc Hi rơi lệ thành sông.

“Ta đều nghĩ tới, Mộc Hi... Ta đều biết... Mộc Hi...” Họa Long nhẹ nhàng nói: “Ba ngày ước hẹn, người chưa có tới, ta liền đi tìm người, nhưng lại đợi được chính là thái dương quân đội thần tộc, bọn họ chỉ nói mệnh người chỉ mệnh đem ta tróc nã, ta sức mạnh chưa sống lại, trọng thương trốn thoát, ta nghĩ đến người không bao giờ nữa muốn ta, tâm như tro nguội, tròn ba tháng, đối ngoài cửa sổ việc chẳng quan tâm, thẳng đến nghe thấy người vẫn chưa thành hôn, trái lại phạm vào tội nghiệt, cũng bị đẩy xuống thần linh tháp tiếp thu thâm phán, lòng ta nóng như lửa đốt, Tu La máu không cách nào khống chế, huyết tẩy này phân không rõ đen trắng tội nhân, hủy diệt phải đem người thâm phán cự tháp, xin lỗi, xin lỗi...”

Mộc Hi lệ như châu xuyên, đau đầu như hé.

“Đều là lỗi của ta, ta nếu kiên định chờ người, liền sẽ không để cho người trung kia huyền dược mê hoặc, nếu ta không khư khư cố chấp, huyết tẩy thành trì, liền sẽ không để cho người ở nơi này chịu đựng dần vật vạn năm, của ta sinh hồn bị nhốt ở Vực sâu U Minh, bị oan hồn cắn nuốt ký ức, chậm chạp chưa tới tìm người, xin lỗi...”

Mộc Hi phát ra một tiếng thét chói tai, thống khổ bùng kín lỗ tai của mình.

“Mộc Hi...” Họa Long cẩn thận từng li từng tí ôm nàng: “... Ta sẽ không còn rời khỏi ngươi, không bao giờ nữa.”

Ngàn vạn năm trước, đây đó hứa hẹn, bị vùi lấp năm tháng, rốt cục bị phá nát ra.

Dây dưa vạn năm số phận, bây giờ rốt cuộc lại trở về nguyên điểm.

“Không còn kịp rồi...” Mộc Hi giọng khóc đã ám câm, văng tung tóe huyền phanh ngăn ra, khóc không được ngữ: “Không còn kịp rồi...”

Tại đây phong ấn một vạn năm lý, nàng đã sớm bị kia vô tận bóng tối cùng tuyệt vọng cắn nuốt, nàng đã không cách nào khổng chế nguyên thần của mình, hồn phách hư thối này đã không còn là trước đây Mộc Hi, nàng cảm thấy thân thể của mình bị này oán hận khí phân liệt, một khi nàng buông tha kia từng nay hận ý, nàng liền sắp sửa đổ nát tiêu diệt...

“Không có vấn đề gì, ta cùng ngươi, lần này, ta vĩnh viễn cùng ngươi.”

Họa Long nhắm mắt lại, có cái gì trong suốt gì đó theo khóe mắt hần

chảy xuống.

Khuynh Anh đang nhìn bầu trời, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng quen thuộc —— “Cám ơn.”

Nàng ngẩn ra, ký ức ngay lập tức như thủy triều bàn vọt tới.

—— “A, người tiểu cô nương này từ đâu tới đây?”

—— “Ta lớn lên rất kinh khủng sao?... Ta bị giam lâu lắm, đã quên hình dạng của mình, ta kêu Mộc Hi...”

—— “Ta sẽ không rời khỏi, ta ở tìm một người, nhưng là phải tìm ai, ta không nhớ rõ... Tìm không được? Không có vấn đề gì, ta nhất định sẽ tìm được, nhất định có thể.”

Cái kia từng nay cứu nàng cùng khó xử trong nam nhân, có một đầu ngân bạch tóc, nhưng hắc một nét mặt cũng đã héo rũ, liền trên trán, cũng có vô cùng dữ tợn dấu vết ở trườn. Hắc như quỷ hồn du đãng tại nơi Vực sâu U Minh, si ngốc tìm kiếm hắc muốn phải tìm người kia. Hắc đợi một vạn năm, ở nàng cũng sắp cho là hắc căn bản đợi không được thì hậu, hắc rút cuộc tìm được hắc tình cảm chân thành bảo bối.

“Không tốt, kia dừng thời gian ở gia tốc!” Trường Minh sắc mặt đột nhiên trầm xuống, chỉ thấy kia trong tay đồng hồ cát tích rất nhanh, chỉ là chỉ chốc lát, liền sắp sửa tích tẫn!!!

chấp niệm Mộc Hi biến mất, thế giới này liền sắp tiêu vong, kia đình trệ thời gian liền dựa theo vốn có trật tự bắt đầu tiến hành! Tiếp tục như vậy, bọn họ liền nhất định phải lập tức dùng Tuyệt Phách, rời khỏi nơi này, bằng không sẽ gặp cuốn tiến kia

“Chúng ta cần phải đi.” Hắc đứng lên, đem hôn mê Lê Thiên Thường đưa tới Lam Tranh bên cạnh: “Ta cách dùng lực bỏ ra một con đường, thay các người bảo vệ nguyên thần, tranh, người trước mang theo bọn họ đi, ta một hồi liền đến.” Dứt lời, hắc liền muốn thủ yếu thích của mình Tuyệt Phách châu, giao cho Lam Tranh trong tay.

chương 128 lần này, ta đến bảo vệ người

Mộc Hi bị một đoàn bóng đen sở vây quanh, kia là của nàng oán niệm, hận của nàng, nàng gánh vác, nàng tương tư, nàng chấp nhất. Chúng nó cắn nuốt nàng, ở trong lòng Họa Long, nàng ở thống khổ nhẫn nại, gạch giữa bóng mờ như đau đớn kịch liệt, dường như tiếp theo chớp mắt, sẽ nổ tung.

Mà xung quanh cảnh vật đã trở nên vặn vẹo, hắc quang càng tụ vết long, hình thành một đoàn vòng xoáy, hút sở hữu.

“Lúc này pháp lực Mộc Hi yếu ớt nhất, ta tận lực bỏ ra một đạo lộ, người trước mang nàng các đi trước.” Trường Minh điều tức linh khí của mình, đem pháp lực rót vào tại nơi Tuyết Phách châu trên, Tuyết Phách trong nháy mắt trở nên thanh minh.

Hắn cùng với Lam Tranh đều hiểu, lúc này, bọn họ trong chỉ có một người có thể đi trước. Tuyết Phách một viên chỉ có thể đồng thời mang đi hai người, cùng với có hai người đồng thời ở vào nguy hiểm, còn không bằng ở lại một hộ tổng, làm cho kỳ cùng ba người bình an trở lại. Mà ở Mộc Hi pháp lực nổ tung trong nháy mắt đó, đó là tốt nhất rời khỏi thì hậu, nhưng cái kia thì hậu uy lực thật lớn, nhất định phải phải có người cách dùng lực thay bọn họ đỡ nguy hiểm.

Vì thế, ở lại cái kia, đỡ nhiều lành ít. Vận khí tốt, sẽ gặp nạn hồi kia Vực sâu U Minh trung, trên có một tuyến sinh cơ. Nếu vận khí không tốt, sẽ gặp theo này bạo tạc cùng nhau biến mất hầu như không còn.

Mà vô luận kết quả thế nào, hấn đều là huynh trưởng, pháp lực cũng là tất cả nhân trung tối cao, sống sót tỷ lệ cũng là lớn nhất, vì thế, hấn nhất định phải gánh khởi này nhất nhiệm vụ nguy hiểm.

“Đãi pháp lực Mộc Hi nổ tung thì, sẽ sản sinh một đạo khe, nó sẽ gặp mang bọn người trở lại thần giới, thời gian gấp gấp, các người...”

Hấn còn chưa nói xong, Lam Tranh đột nhiên cầm tay hấn, dùng linh lực hóa thành giọng bay vào Trường Minh trong lỗ tai: “Ca ca, ta trở về không được.”

Trường Minh sửng sốt, ngẩng đầu chống lại Lam Tranh hồng ngọc bình thường con người, hấn mím môi, không có giọng, không hề động tác, không có còn lại bất luận kẻ nào có thể nghe thấy, lại đem ngôn ngữ thẳng đẩy vào Trường Minh trong óc: “Ca ca, người biết, ta tham sống sợ chết nhiều năm như vậy, thay mẹ còn ân đã đã vừa lòng... Thế nhưng bây giờ, ta cũng nữa trở về không được, cũng không thể đi trở về... Người cùng ta bất đồng, người là phương đông thân tộc tương lai căn cơ, căn cơ há có thể di động diêu.”

Lam Tranh nhẹ nhàng giơ lên Khuynh Anh tay, đem kia Tuyết Phách

quần ở trên tay của nàng, nhàn nhạt giọng lại truyền tới Trường Minh trong lỗ tai: “Thay ta phong nàng ký ức, tống nàng hồi phạm giới, nếu ta chết, thần giới có đèn tុ hờn, thỉnh tុ tập của ta hờn phách đầu nhập luân hờn sẽ cùng nàng gặp nhau...”

Khuynh Anh vẫn chưa chú ý tới bọn họ nói chuyện, nàng chính lo lắng nhìn trời không trung thông khổ Mộc Hi, bọn họ mới vừa gặp nhau, lão thiên thùy thương, vì sao không thể cho bọn hắn nhiều một chút thời gian... Nếu có thể hóa giải Mộc Hi lệ khí, bọn họ là không phải có thể nhiều đãi một ít thì nhật...

Chợt, nàng trong đầu bạch quang chợt lóe, chợt đôi Lam Tranh kêu lên: “A, còn có một biện pháp!!!”

Thế nhưng, sau một khắc, nàng ánh mắt hoa lên, mình lại bị Lam Tranh ném vào trong lòng Trường Minh.

“Các người đi trước, ta một hồi liền tới.” Hắn đưa tay xoa xoa tóc của nàng, trước sau như một khuôn mặt tươi cười. Nhưng kia khuôn mặt tươi cười lại làm cho Khuynh Anh nhìn trong lòng hốt hoảng, một cỗ bất an nhất thời theo lòng bàn chân mà sinh.

—— ùng ùng...

Bầu trời sấm sét bắt đầu một ba một ba nổ tung, Tuyết Phách bắt đầu

phát sáng, nhưng Lam Tranh lại đứng xa một chút, không hề nhìn nàng.

...”Mẹ của ta từng là thần nữ tiên đoán, nàng cho ta bốc quá một quẻ, ta một ngàn tuổi trước, sẽ có một tràng kiếp nạn sinh tử, nếu độ bất quá, chỉ là một tử”...

Một giọng như lửa miêu bình thường chợt toát ra ở nàng trong óc, viết đốt viết vượng, viết đốt viết vượng, dường như hấn như thế vừa đi, liền sẽ không còn được gặp lại.

Nàng giãy giụa, Trường Minh lại yên lặng gõ cùm xiềng xích nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

Lam Tranh càng chạy càng xa, đưa lưng về phía nàng, bắt đầu đem nguyên thần của mình đều bức ra, trên không trung hình thành một thật lớn quang thuẫn, tác vì bọn họ sắp rời khỏi ô dù.

“Lam... Lam Tranh!” Khuynh Anh điên cuồng giãy dụa, nhưng người kia lại dường như nghe không được. Nàng nhìn mình cùng Lê Thiên Thường trên cổ tay, kia càng phát ra sáng sủa Tuyết Phách, lại nhìn một chút trên bầu trời cơ hồ sắp nổ tung tới màu đen quang đoàn, nhất thời hiểu tất cả, trong lòng vừa đau vừa vội, nhưng kia Trường Minh ngón tay như kiềm bàn, chăm chú nàng cầm lấy.

“Buông ta ra!! Đừng làm cho ta hận ngươi.” Khuynh Anh quay đầu, viên mắt không ngờ sinh đỏ bừng.

Trường Minh trong nháy mắt thất thần, nàng đã thừa cơ tránh thoát đến, hấn lập tức muốn bắt hồi nàng, phía sau lại đột nhiên tao đến một đạo đòn nghiêm trọng, như thứ bình thường đưa hấn xue nói che lại, mềm té trên mặt đất. Ngược mắt vừa nhìn, trong mắt lại là kia Lê Thiên Thường.

“Ha ha ha, Khuynh Anh, đi đi, đi tìm nam nhân của ngươi đi, đối, chính là như vậy, các ngươi cùng đi tử, tốt nhất!!” Nàng sớm đã tỉnh lại, vốn định trang hôn rút cuộc, lại không có nghĩ đến gặp gỡ như thế một cái cơ hội. Nàng cuồng tiếu ôm lấy trên mặt đất Trường Minh, đem không cách nào nhúc nhích hấn chăm chú phóng vào trong ngực, mềm giọng nói nhỏ: “Ngươi trông, ngươi cuối cùng là của ta, ai cũng cướp không đi...”

Bầu trời đám mây tan, kia xa xôi trong trí nhớ thái dương chi thành cũng bắt đầu hủy diệt.

Mộc Hi thông mi mắt xuống, lui vào trong lòng Họa Long.

Mi tâm hắc vết như bị đao cắt khai, ngay lúc này, trong lòng lại như vậy bình tĩnh.

Lam Tranh ho nhẹ mấy tiếng, miễn cưỡng mới đưa yết hầu máu tươi dè

xuống, trong lòng hiểu rõ, chuyện này định cũng dữ nhiều lành ít, cứu tử nhất sinh. Nếu có kiếp sau, hắn sẽ nguyện đương một bình thường người, ở lại bên cạnh nàng...

—— “Âm!!”

Bầu trời chợt nổ tung một đạo vá, Lam Tranh hít một hơi thật sâu, làm xong cuối cùng chuẩn bị, nhưng đột nhiên, một đạo đỏ tươi bóng dáng bay vọt mà đến, một cái tát phiến ở trên mặt của hắn, thanh thúy mà vang dội. Sau một khắc, trên người hắn không ngờ kinh quắn lên một cái bó tiên tác, Khuynh Anh mặt chợt rơi vào tầm mắt của hắn!!!

“Lần này, ta bảo vệ ngươi.” Khuynh Anh đậm đậm nhất tiếng, dùng bình sinh tốc độ nhanh nhất ở trên người hắn bắn rơi mấy chục tầng bảo vệ kết ấn, làm cho hắn tránh không thoát được, lại cấp tốc đem trên cổ tay mình Tuyệt Phách nhét vào trong tay của hắn.

Lam Tranh ngẩn ra, kinh khủng mở to hai mắt, ngón tay của hắn tê lương đáng sợ, môi run run, hắn lớn tiếng hét giận dữ: “Nàng làm cái gì!! Ngươi làm cái gì!! Buông ra! Buông ra!! nữ nhân này chết tiệt!!”

Khuynh Anh hắc hắc cười, nàng cái gì đều học không hài lòng, đã có thể là kia linh lực lui tan học nhanh nhất. Toàn Cơ giáo dục thì hậu, nàng luôn luôn thu lại không được sức lực của mình, thả ra nhiều lắm linh lực, đem mình làm liên lụy, mà lúc này, lại vừa lúc hợp ý của nàng.

Nàng buông ra sức mạnh của mình, tóc đen tản ra, mảnh khảnh bóng dáng như hoa bình thường bắt đầu nở rộ. Mắt ngọc mảy ngài, chưa thi phần trang điểm, lại thậm hơn trăm hoa kiều điểm.

Lam Tranh sắp điên mất, trong đầu đã hỗn độn một mảnh, bình sinh hắn chưa bao giờ như vậy sợ hãi, lúc này, hắn như rớt vào hầm băng, cơ hồ chết đi. Hắn giãy giụa muốn bỏ nhào tới, lại bị nàng hung hăng đẩy, Tuyết Phách ánh sáng đại thịnh, mang theo hắn cùng nhau, xông lên tận trời ——

—— “Àm!!”

Toàn bộ không gian nổ tung.

Thịnh bạch ánh sáng thứ người không mở mắt ra được. Kia mảnh mai sức mạnh, lại dần kiên cường dẻo dai thần lực, bảo vệ Tuyết Phách ánh sáng nhu hòa, cố định.

Cảnh ảo đồ sụp.

Hết thấy tất cả tan nát, triệt để, hoàn toàn, tất cả đều rơi vào bóng tối...

Cuốn 2

Chương 1

—— TỰ ——

Đỏ máu bĩ ngạn hoa trường mẫn Vong xuyên bờ sông, xinh đẹp giống cô gái thất lung.

Mỗi tháng mười lăm, âm khí chính thịnh, cùng trời cuối đất kia luân hồi nơi như thường ngày bàn bị cực kỳ âm nặng sát khí sở bao phủ ra. Tiểu quý các nơm nớp lo sợ, liền Vong xuyên trong sông kia không được đầu thai cô hồn dã quỷ cũng chia ngoại yên tĩnh, giấu ở đáy sông, nước sông róc rách, dường như liền gọn nước đều ở theo run.

Này hoàng tuyên lộ vốn là người phạm sử dụng, cùng thần giới, Tu La giới phân cách mà khai, do mình giới sở quản hạt, sở nắm giữ đều là người phạm sinh tử, cùng với dư hai giới cơ hồ không hề cùng xuất hiện.

Người phạm tử vong, nếu muốn đầu thai, độ kia Vong xuyên sông, liền tất quá cầu Nại Hà, muốn quá cầu Nại Hà, sẽ uống canh Mạnh bà, không uống canh Mạnh bà, liền quá không được cầu Nại Hà, quá không được cầu Nại Hà, sẽ không được đầu thai chuyển thế.

Vốn là thường thường vững vàng, mưa thuận gió hòa, mình giới người các tư kỳ chức, chưa bao giờ ra quá sai lầm. Nhưng lại ở chừng trăm trước năm, ở đây đột nhiên phủ xuống một pho giống đại sống ma, đem ở đây quấy rầy huyết vũ tinh phong, không được an bình.

Minh đế không chịu nổi kỳ nhiễu, liền cho phép kỳ mỗi tháng mười lăm tới đây, kiểm tra sinh tử bộ, ngồi ở cầu Nại Hà biên, nhìn kia sinh tử luân hồi.

Một năm rồi lại một năm.

Hắn luôn luôn ngồi ở chỗ kia, nhìn từng cái từng cái cô độc hồn phách uống xong kia canh Mạnh bà, lại từng cái từng cái đầu vắng lai sinh.

Hắn có một đầu đẹp tóc vàng, lại dùng một cái màu trắng gấm vóc che khuất hai mắt. Đồn đại hắn là người mù, nhưng mỗi khi bị hắn nhìn kỹ cô hồn dã quỷ, đều thấy sợ nổi da gà, dường như muốn bị kia bạch gấm hạ ánh mắt sở đảm thủng, chỉ là một mắt, liền cơ hồ có thể đem tất cả ý niệm đều phá hủy.

Không ai biết hắn đến tốt cùng là ai, chỉ có Minh Đế rõ ràng thân phận của hắn.

Cũng không có ai dám nói với hắn trên nửa cầu, hắn kia xơ xác tiêu điều khí xa xa vài dặm liền nhiếp tiểu quỷ các hình thần tán loạn.

Lại một năm rồi một năm.

Xuân về hoa nở, hạ cây thu thực, liền minh giới cứng rắn nhất tấc mục tử đều khai sử phát nha.

Hắn vẫn chuẩn thì xuất hiện.

Ngày mười lăm mỗi tháng.

Bóng dáng của hắn liền thật dài rơi vào kia loạn thạch trên, đang ngồi yên lặng, dường như muốn kia nước chảy đá mòn, sông cạn đá mòn...

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Mùa xuân lại tới phút cuối cùng.

Bách hoa nở rộ, lục thụ thành âm.

Lập xuân ngày ấy, Bạch Lộ sơn tiểu yêu quái các phía sau tiếp trước tụ ở mặt đông thẳng tiên mộc khác, nhìn nhìn mặt trên có hay không tên của mình.

Ở Bạch Lộ trên núi cư trú, đại thể đều là hướng tới thẳng tiên tiểu yêu, hằng năm trời thu bắt đầu, liền hướng kia sơn chủ Bạch Lộ thần tiến cống

trên của mình công phẩm, nếm cho Bạch Lộ thần hài lòng, liền có thể lĩnh của mình đề thi, tham dự mỗi một năm tu tiên kiểm tra, nếu hợp cách, liền có thể bị chọn lên trời phụng dưỡng thiên thần.

Yêu là hạ đẳng tộc loại, đặc biệt giống kia cây cối cỏ linh, có thể huyền hóa ra hình người đều là phi thường gian nan chuyện. Có tư chất bị chọn đi trên trời làm thiếp thần tiên, mà không tư chất liền chỉ có thể xung quanh du đãng, thỉnh thoảng vận khí không tốt, còn sẽ gặp bị bắt ở bán được Tộc Tu La làm nô lệ. Nghe nói trên trời dưới đất đái ngộ hoàn toàn bất đồng, làm tiên tử, cho dù là một người thị vệ cung tỳ, cũng có thể quá trên cực kỳ thoải mái ngày. Bị bán được Tộc Tu La liền thật to bất đồng, nơi đó tộc loại hung ác khát máu, một không cẩn thận đặc tội chủ tử của mình, liền cực kỳ khả năng bởi vậy bỏ mạng.

Bởi vậy, này có thể bay thẳng lên trời, đều là các trung cực phẩm, ít lại càng ít, nhưng lại làm người ta cực kỳ hâm mộ, chẳng sợ cơ hội ít đáng thương, mỗi một năm người trước ngã xuống, người sau tiến lên vẫn quá nhiều.

“A Anh, người lại không chọn trên?”

Cây đào tinh Tiểu Mỹ ôm mình vừa mới kết xuất quả đào, tràn đầy thương hại đưa cho bên cạnh thiếu nữ, vừa lại lên tiếng an ủi nói: “Người đừng nản chí, lão trời biết người như vậy cố gắng, nhất định sẽ cho người cái cơ hội kia.”

Thiếu nữ ử nữ, liền phân đô đô quả đào cũng không có câu dẫn ra sung sướng hy vọng.

Nàng bung đầu, kêu rên: “Vân vân vân, kia phải chờ tới cái gì thì hậu a!!”

“Chung quy vẫn đợi được thôi.” Tiểu Mỹ cắn một miếng đào của mình, nước nhiều thịt ngọt, năm nay thu hoạch thực sự là không sai, tự cấp tự túc, hoàn toàn không đói chết.

Thiếu nữ ai oán liếc mắt nhìn nàng, đối với nàng như vậy rất dễ mình thỏa mãn tâm tính tỏ vẻ xem thường, sau đó lại đối với mình tình cảnh tỏ vẻ cực độ kham ưu.

Chờ thêm một năm rồi lại một năm, nàng rốt cuộc phải bao lâu mới có thể đi đến thần giới, mới có thể tìm được người kia, nói cho hắn biết mình còn sống?

Yêu thọ mệnh không dài, thông thường liền so với người phạm nhiều hơn như vậy điểm. Ngắn mấy trăm năm, sẽ tan thành mây khói, như thế đi xuống, nàng sợ rằng không đợi đến lên trời một ngày, mình cũng đã xuống mồ vì an.

“A Anh, kỳ thực ngươi hà tất như thế chấp nhất? Thật vui vẻ làm một cái tiểu yêu tinh thật tốt, chúng ta cây linh hoa yêu cũng chỉ có bản lĩnh cao như

vậy, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ ra Nam Huân đại nhân như thế một người cao quý ví dụ, còn lại, lên trời còn không đều là đi làm việc vất vả, quy củ lại, lại không tự do, nơi đó có bây giờ cuộc sống như thế hảo?” Tiểu Mỹ nói liên miên cần nhắc nhở kỹ, bên cạnh thiếu nữ cũng đã uể oải tới trong đất đi.

Nam Huân...

Cái kia chán ghét tử chú lùn.

Nhiều năm như vậy, nàng liễu mạng tu luyện, theo một gốc cây lạn đầu gỗ tu luyện thành một cái yêu tinh, chịu đựng qua này sống không bằng chết dần vất, bây giờ còn đang giai cấp tầng dưới chót nhất lẫn, này đều là vì cái gì.

Nàng là Khuynh Anh, nhưng lại không còn là Khuynh Anh.

Năm đó, nàng thay Lam Tranh đỡ kia trường kiếp nạn, mình cũng suýt chút nữa tan nát.

Chỉ là, ở Mộc Hi bóng tối khí nổ tung kia một cái chớp mắt, nàng nghĩ đến dùng Nửa Xu kia thật lớn dạ dày đến tinh lọc lệ khí, chỉ là thời gian thật chật hẹp, Mộc Hi tích lũy tháng ngày không sạch sẽ khí tức cũng quá thật lớn, Nửa Xu chỉ nuốt lấy phân nửa, mình tinh tế gây yếu tiểu thân thể cũng đã bị phá hủy thành mảnh vụn. Chờ tỉnh lại, phát hiện hồn phách của mình

lại bám vào ở một cây khô lạn anh mộc trên, mà Mộc Hi cùng Họa Long lại cũng không tiêu tan, thác Nửa Xu phúc, bọn họ có thể tỉnh lọc mà không phải bị cắn nuốt, nhưng vì cứu trở về nàng, bọn họ đã tiêu hao hết đây đó còn lại tinh lực, cứu sống, liền song song buông tay đi cổ mộ dưới ngủ say tự giữ.

Trước khi rời đi, Họa Long nói cho nàng biết, nàng linh thức trung, có một trản thần khí bảo vệ, mới có thể làm cho nàng hồn phách có thể tụ lại mà không có tiêu tan. Mà sau lộ, không có người nào có thể sẽ giúp nàng,

Mộc Hi mở ra Vực sâu U Minh thông đạo, nàng đưa ra.

Làm vực sâu chủ nhân, Mộc Hi đem vĩnh viễn ngủ say, bởi vậy, Vực sâu U Minh cũng đem vĩnh viễn phong bế, không hề sẽ có người nào có thể bước vào.

ps, giới cái hửn là xem như là một tân tích cuốn chương, vù vù hô •... Kia gì, không cần thận ngược hạ... Ngạch ngạch ngạch ngạch... tut... Sẽ tốt, tất cả đều sẽ tốt... Tôn... Quên điếu nói, hôm nay sẽ vạn càn, tiểu vũ trụ bạo phát một chút, lăn cầu vé tháng, ít nhất phải tiến bảng thần mã tích...

Kia Vực sâu U Minh có thể đi thông bát hoang các giới, lại phiền phức chính là, nó có của mình linh tính còn có làm cho người ta chán ghét... Tùy

ý tính, đưa đến cái nào nơi hoàn toàn ngẫu nhiên, thế là, nàng bị phao rơi xuống kia yêu giới Bạch Lộ trên núi, chịu đựng qua xuân hè thu đông, thật vất vả làm cho mình phát nha, nở hoa, lại chịu đựng qua vô số xuân hè thu đông, lợi dụng Toàn Cơ từng nay giáo dục quá phương pháp cấp tốc làm cho mình luyện thành tinh.

Đương nguyên linh dần dần mọc lên, nàng huyễn hóa ra hình người, hài lòng chạy đến kia bên hồ vừa nhìn, lại phút chốc tang khí.

Nàng đã không còn là trước đây khuôn mặt, mà là do mình sờ bám vào kia khóa lạnh anh mộc có thể có được dung mạo —— bởi vì nóng lòng cầu thành, hao hết linh khí, sắc mặt nàng khô vàng, hình thể gầy yếu, rõ ràng vẫn còn con nít. Thật vất vả cây khô gặp mùa xuân, biến ra chính là như thế phó khô quắt biết bộ dáng.

Bởi hình thái không tốt, nàng con đường phía trước cũng bị chứa nhiều trở ngại.

Nàng hướng cái khác yêu tinh hỏi thăm thiên giới tình huống, đều bị đã bị bạch nhãn cùng với khinh bỉ đối đãi, đều bởi vì nàng tâm cao ngất, tự mình đa tình. Mà càng làm cho người khổ não chính là, này Bạch Lộ sơn tin tức quá mức tắt, không chút nào linh thông, nói đến Đông Phương Trường Minh, cũng còn dừng lại tại nơi tiểu chú lùn Nam Huân bị chọn lên trời đương thần thị biết giai đoạn, chớ nói chi là Lam Tranh, bọn họ chích hiệu được hẳn là Thần đô Phương Đông tam hoàng tử, mà mình theo Vực sâu U Minh ra tới sau kia một đoạn, bọn họ càng là hoàn toàn không biết.

Yêu tinh ở đây, việc vui vẻ duy nhất, đó là tu tiên.

Mà mục đích tu tiên là gì, bọn họ chưa từng suy nghĩ qua.

Điều này làm cho Khuynh Anh vô cùng đánh bại, vì có thể lên trời đi tìm Lam Tranh, ở phía sau tới vô số xuân hè thu đông lý, nàng bắt đầu cố gắng tu luyện, cố gắng làm cho mình trở nên đẹp hơn, cố gắng đi tìm tốt công phẩm đi lấy lòng kia thể lực sơn thần Bạch Lộ tiên, lấy cầu được thu hoạch kia thăng thiên phụng dưỡng thần linh tư cách.

Thế nhưng, khi nàng cũng có thể khai ra mẫn cây cây anh đào, cũng có thể biến ảo thành tuổi thanh xuân thiếu nữ chi thì, nàng vẫn không thể nào tại nơi mặt đông sinh tiên mộc trên tìm được tên của mình.

Khuynh Anh... Khuynh Anh...

Nàng tận lực dùng của mình tên thật, vẫn như cũ không người hỏi thăm.

Nhoáng lên vô số xuân thu quá khứ, nàng vẫn không thể chọn trên, tại nơi lần thứ vô số không trúng sau, kia chỉ tai to mặt lớn ngu xuẩn Bạch Lộ rất cuộc nói cho nàng biết, nàng tư chất bình thường, không phải thăng tiên liệu, nhưng lại thừa cơ đang khuyên nói chi thì đối với nàng động thủ động cước.

Thế là, nàng đưa hấn hung hăng đánh một trận trốn thoát, nhưng cũng bị đối phương hỗn hển báo cho biết nàng vĩnh viễn cũng đừng muốn chọn trên.

Nhiều năm như vậy, Khuynh Anh mỗi đêm đều sẽ làm ác mộng, mơ thấy Lam Tranh theo thế giới của nàng lý hoàn toàn biến mất, sau khi tỉnh lại, nàng luôn luôn ôm đầu khóc rống, nhưng lại đối với hiện thực cảm thấy bất lực.

Nàng luôn luôn len lén họa hấn chân dung, lại phát hiện mỗi tô một khoản, của mình cốt nhục cũng sẽ bị trừu làm đau, dường như cũng nữa nhẫn không đi xuống.

Bây giờ hi vọng càng phát ra xa vời, liền gập mặt một lần, thậm chí còn liền đối phương tin tức cũng không có theo biết được, nàng lại nên làm thế nào cho phải...

_____*

Lại qua mấy ngày, ngày xuân chọn lựa cũng tan, Khuynh Anh bức bách mình quên này không vui duyệt việc, chạy đi vách núi điên tĩnh tâm tu luyện.

Duy nhất lối ra, đó là trở nên mạnh mẽ, cường đến không người có thể trở, nàng liền cũng có thể lên trời.

Họa Long có thể chờ Mộc Hi vạn năm, nàng liền cũng có thể kiên trì đến sinh mệnh kết thúc.

Mà kia nhắm mắt lại, liền lại là chừng mấy ngày, thẳng đến Tiểu Mỹ thở hổn hển đến tìm nàng, đối với một gốc cây luôn luôn trường mãn quả đào béo đào tinh mà nói, bò lên trên này bất ngờ vách núi thật sự làm khó nàng. Nhưng này hơn trăm năm lý, liền cũng chỉ có nàng nguyện ý vì nàng bò núi này, cũng chỉ có nàng nguyện đối với nàng hảo.

“A Anh, nói cho người biết một tin tức tốt.” Tiểu Mỹ hưng phấn ngồi xuống bên cạnh.

“Là người lại dài quá mấy viên quả đào? Vẫn là của người quả đào lớn hơn nữa càng ngọt?”

“Không đúng không đúng, nghe nói hôm nay sẽ có thần đặc phái viên đến, cả tòa sơn yêu tinh đều hưng phấn, phía sau tiếp trước muốn đi nhìn đâu, này ngàn năm khó gặp một lần cơ hội, nếu không phải cẩn thận bị trông lên, vậy sẽ trực tiếp thăng thiên được phúc đâu.” Tiểu Mỹ cười tựa hồ so với nàng còn muốn càng vui vẻ hơn bình thường: “Người như vậy chấp nhất với lên trời, đây chính là cái cơ hội tốt.”

Khuynh Anh trong tay thủy ống trúc “Ba” một chút liền rụng rơi trên mặt đất.

Tiểu Mỹ vi kinh ngạc, có chút bối rối không ngớt: “A Anh, người thế nào liền khóc...”

“Không, ta không khóc.” Khuynh Anh lau khô lệ, khóe môi lại đang run rẩy.

Bây giờ, coi như là một tia hi vọng, cũng có thể làm cho nàng máu sôi trào, dường như trời giáng trời hạn gặp mưa bàn như lâm phúc vận. Chỉ cần có thể nhìn thấy kia thần sử, thỉnh cầu hắn lên trời nói cho Lam Tranh, mình ở ở đây tin tức, hắn liền nhất định sẽ đến tìm kiếm mình.

“A Anh, người vừa khóc vừa cười, thật là dọa người...”

“...”

“Người mí mắt chuột rút sao?”

“...”

“A, vì sao liền khóe miệng đã ở trờu?”

“...”

“A Anh, người vẫn là khóc thôi.”

“ ”
...

_____*

*_____

Thiên hạ yêu sơn nhiều không kể xiết, mà giống Bạch Lộ sơn loại này núi nhỏ trung núi nhỏ càng bừa bãi vô danh. Một ngàn năm có thể có thần sử đến một lần, đã rất là không sai.

Khuynh Anh cùng Tiểu Mỹ trà trộn vào yêu đàn, nàng vẫn rất là khản trương.

“Đãi sẽ thần sử liền muốn tới, ngươi nhất định phải tấn mãnh xông lên, cướp ở người khác đằng trước.” Tiểu Mỹ nắm tay gật đầu.

Khuynh Anh cũng hưng phấn gật đầu, lại chưa từng phát hiện phía sau đi qua một người, chỉ là giấy lát, nàng lại cảm thấy toàn thân mềm yếu, ý thức chột mơ hồ, mềm ngã trước, liền bị một cái thô cánh tay cấp nắm lấy, lặng yên không một tiếng động theo yêu đàn trung kéo đi.

Mà giờ này, đại gia chú ý đều bị thần sử hấp dẫn, ai cũng chưa chú ý tới kia mất tích thiếu nữ, liền hưng trí bừng bừng Tiểu Mỹ đều muốn tầm mắt gắt gao chăm chú vào kia theo trời mà đem long mã lưu ly kiệu trên, vậy đẹp để quý giá xe giá, xinh đẹp quả thực làm cho người ta dờn không ra tầm mắt.

Chỉ thấy kia đỉnh cổ kiệu trên đi kế tiếp thân hình cao gầy thon dài nam tử, đen nhánh phát, con ngươi đen kịt, hoàn toàn thiên thành quý khí nở nang như ngọc, mờ ảo như cách một thế hệ bàn.

Bạch Lộ thần lại kinh ngạc theo trên cái băng ngồi lặn xuống, khúm núm quỳ gối người nọ trước mặt, liên giọng đều đang run: “Tiểu tiên không biết Trường Minh bệ hạ tới này, nhiều, nhiều, có nhiều có...”

Nam tử kia nhàn nhạt thùy con ngươi, phát trường bào dừng lại giọng của hắn, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta tới tìm một người.”

Giọng kia rất nhạt mạc, lại linh hoạt kỳ ảo dường như tiếng trời.

Bạch Lộ thần khẩn trương căng thẳng huyền, hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cái kia vừa mới kế thừa trường sinh đại điện đế vương sao gặp phải ở đây, từ xưa đến nay, một phương thần đô dài như phi tinh hướng đặc thù, chắc là sẽ không bước ra Điện Trường Sinh nửa bước.

Tự hỏi giữa, hé ra hơi mỏng trang giấy đã thùy rơi.

Đó là mấy ngày trước ngày xuân chọn lựa trung, nói lên thần điện danh sách.

Sau đó, liền nghe kia cao cao tại thượng nam tử phun ra hai chữ: “Khuyhnh Anh.”

Khuyhnh Anh chợt mở mắt ra, lại phát hiện mình bị giam ở một trong lồng tre, mà lồng sắt bên cạnh còn thiếp có chuyên cửa đôi phó yêu vật phong ấn, nàng hơi chút vừa chạm vào bính, tựa như điện giật bàn cháy làn da.

Mà bốn phía, lại vẫn có kỷ chiếc lồng, trong lồng tre trang đều là bộ dáng giảo tốt thiếu nam thiếu nữ, có còn đang mê man, có đã tỉnh lại, như mình bình thường kinh khủng không biết người ở chỗ nào. Xung quanh truyền đến nước nở thanh, lấp bắp thoải mái khai một mảnh.

Khuyhnh Anh muốn giãy giụa, lại phát hiện sức lực toàn thân dường như đều bị che lại, thấu xương cảm giác mát bay lên, bất an càng sâu.

Bất ngờ, gấn vào lồng sắt trên hôi bố bị vạch trần. Một đạo tàn nhẫn roi quăng xuống, nện ở kia khóc nữ hài trên người, một tráng niên nam nhân húc đầu tức giận mắng, nếu lại khóc liền muốn mạng của nàng!

Khuynh Anh nhú mào nhìn phía hấn, lại nhất thời sùng sốt —— nàng nhận được hấn! Hấn là kia chỉ đại Bạch Lộ bên cạnh chính là tay sai, là một cái không hơn không kém sai lang!

Dính thủy da trâu tiên nặng nề ném ở vài đạo lung giữa, khóc các thiếu nữ run co lại thành một đoàn, mọi nơi rốt cuộc trở nên tĩnh mịch, lại nghênh đón mặt khác mấy nam nhân.

“Đây đều là hàng thượng đẳng sắc.” Chỉ thấy cái kia tráng hán xoa xoa tay, cười làm lành đem trên xe “Vật phẩm” biểu diễn cấp mấy phú quý khách hàng.

Khuynh Anh một thoáng thì hiểu được, nàng lại bị người bán đi!!

Bạch Lộ trên núi luôn có vận khí không tốt tiểu yêu, bọn họ sẽ bị bán được Tộc Tu La làm làm đầy tớ! Nhưng Khuynh Anh chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ trở thành vì trong đó một phần tử!!

Thần sử đều ở gang tấc, nàng tại sao có thể bị bắt tới này mạc danh kỳ diệu nơi?!!!!

Kia mấy “Khách nhân” nhướng mày cao ngạo ở lưng giữa đi tới đi lui, gặp gỡ hợp ý liền chỉ hạ, làm cho mình người hầu nâng lên, đuổi về của mình trong xe ngựa.

Khuynh Anh không muốn, nhe răng nhếch miệng, mặt lộ vẻ hung tướng thị uy, trên người lập tức liền bị hung hăng rút một roi.

Nàng sao lại khuất phục, thân thể nặng nề đánh vào lưng biên, cũng không cố kia chết tiệt bùa chú sẽ đem mình thương thương tích đầy mình. Nhưng sau một khắc, liền có người đập vào mặt tát đến một tầng bột phấn, lại là mê hương.

“Tử Bạch Lộ, ngươi không chết tử tế được!!” Khuynh Anh cắn răng tức giận mắng, trên người liền lại một lần nữa đã trúng một đạo roi, sức lực đã như khói bàn tản ra, liền thân thể cũng lại vô lực chi khởi. Nàng muốn tiếp tục mắng, lại phát hiện mình liền há mồm sức lực đều biến mất, không cam lòng lệ theo mắt khóa khóa chảy xuống, kia tốt nhất thì cơ, lại một lần nữa bỏ qua.

Rõ ràng cho rằng sắp đi tới một bước nhỏ, nhưng lại phát hiện kia một bước nhỏ trung gian, lại vẫn kéo dài qua một cái vực sâu vạn trượng.

Như lâm hàm băng bàn đến xương xuyên thấu máu, ý thức dần dần rời rạc, chung quy ngất đi.

* * *

Ngày đó, Tiểu Mỹ nghênh tiếp vị kìa nguy khách nhân.

Mà kia từng nay cũng rất khó lòng Bạch Lộ sơn thân một đường lấy lòng theo, lại bị đuổi ra phạm vi tầm mắt.

Hậu sơn trên nhà kho nhỏ đó là nàng cùng A Anh gia.

Khi đó nàng cũng không cây đào tinh, chỉ là một khóa bình thường quả đào cây. Hằng năm trời thu trái cây thành thực, liền có không ít đáng ghét mèo rừng cũng lạ đến đây lảng phí trái cây, lại một lần, liền bị đi ngang qua A Anh bắt gặp, nàng không nói lời nào liền xông lên cùng chúng nó triển đấu ở cùng nhau, mặc dù làm cả người là thương, lại là lộ vẻ nụ cười chiến thắng. Về sau nàng thế nhưng liền ở tự bên cạnh mình ở đây, đắp một đơn sơ lều, mỗi ngày thay nàng tưới tưới nước, thi bón phân, trò chuyện.

Nàng luôn luôn muốn, mình nhất định là chịu không nổi mỗi ngày A Anh
lắm lắm giống cái đũa ngọc như nhau đôi khóa đầu gối nói chuyện, mới sẽ
cố gắng tu luyện thành tinh, bạn nàng tả hữu.

Sau đó nàng thực sự huyền hóa ra một cái béo quả đào bộ dáng, cùng

nàng như hình với bóng.

Lều rất đơn sơ, có một cái giường, bàn ăn, còn có cái tủ thô ráp.

Vị khách nhân kia chỉ cúi đầu liếc mắt nhìn, liền đi ra đến ở bên ngoài kia chỗ trên vách núi đá cao lớn vững chãi đứng.

Này lều đánh giá là quá đơn sơ, đơn sơ đến mình cũng sẽ ghét bỏ, A Anh lại thích không được, chưa bao giờ nghĩ tới nặng hơn tân đắp lên một gian.

Nghĩ đến hoang đại yêu quái là không cần vài thứ kia, bọn họ một mỗi liền không cần quyền ngoại sống ở, đói bụng liền ở chung quanh kiếm ăn, coi như là tu luyện, cũng vẫn là biến ảo vì nguyên hình, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, chậm rãi trưởng thành. Nhưng A Anh không giống với, nàng luôn luôn có rất nhiều tìm cách, luôn luôn có thể đem rất nhiều khô khan chán nản gì đó trở nên mới lạ thú vị.

Bất quá, duy nhất có thể làm cho A Anh trở nên phát cuồng phát điên sự tình, chính là có thể có một ngày, leo lên kia vô cực thần đô. Nàng vốn là một ba phút nhiệt tình nữ nhân, nhưng ở trong chuyện này, làm mất đi một mà chết kiên trì hơn trăm năm quang cảnh.

Đây đối với một cái thọ mệnh chỉ có ba trăm tuổi cây tinh mà nói, đã là vô cùng gian nan sự tình.

Mà bây giờ, nàng nguyện vọng tựa hồ sắp thực hiện, nàng nhưng lại không thấy.

Điều này làm cho Tiểu Mỹ cảm thấy lo lắng mà lo lắng, mỗi một năm này thì hậu, chung quy có một chút mỹ mạo tiểu yêu không hiểu mất tích, mà A Anh võ nghệ cao cường, mình lại lớn lên không mạn diêu, bởi vậy, các nàng liền từ chưa lo lắng quá việc này. Mà A Anh là như thế chấp nhất với lên trời, liền sẽ không dễ dàng như thế buông tha nhìn thấy thần sử cơ hội —— trừ phi, nàng ra sự, không cách nào đến.

“Nàng không ở này.” Vị khách nhân kia dùng kia mờ ảo giọng nói ra sự thực.

Hắn mỗi một chữ đều là như thế uy nghiêm, Tiểu Mỹ có chút sợ hãi, nam tử trước mặt cao thượng linh hoạt kỳ ảo, bị hắn nhìn kỹ, mình liền hèn mọn không dám ngẩng đầu, cũng không dám nói hơn một câu.

Sau đó, một bức họa rơi vào trước mắt của nàng, đó là một cô gái, tóc đen đôi mắt sáng, tươi mát mà động nhân, lại là xa lạ bộ dáng.

“Gặp qua chưa?” Hắn hỏi.

Tiểu Mỹ dùng sức lắc lắc đầu.

“Bệ hạ, đây là trong phòng tìm được gì đó...” Có thị vệ theo trong phòng đi ra đến, đem một xấp họa giao cho nam tử kia trong tay.

Tứ bốn phương phương mỏng giấy, mặt trên lại đều chỉ vẽ một người mặt. Ở góc nơi, đều dùng suối té tú lệ nét chữ viết một “Tranh” tự.

Nam tử ánh mắt hơi âm đạm, hấn rũ xuống như vũ bàn tiếp, sau đó đem họa chỉnh tề xếp ở trong tay, cuối cùng bỏ vào trong tay áo.

“Nàng tìm ra, hôm nay trong vòng, ta muốn thấy nàng.”

Hấn vẫn nhàn nhạt phân phó, nhưng Tiểu Mỹ rõ ràng thấy cánh môi của hấn hơi rung động.

Xung quanh bồi bàn lập tức nghe theo, mà không lâu sau này, bọn họ áp lên người tới, lại là kia chỉ tròn vo mập mạp đại Bạch Lộ. Khuynh Anh luôn luôn ngằm rửa hấn cổn, bây giờ hấn thực sự là cổn mà đến, phủ phục tại nơi uy nghiêm nam tử dưới chân, run rẩy như cảm bã.

Về sau Tiểu Mỹ mới biết được, trong núi luôn luôn có tiểu yêu mất tích nguyên nhân, lại đều là bởi vì hấn các Bạch Lộ sơn sơn chủ.

Hắn ham bản thân tư lợi, đem tuổi còn trẻ mỹ mạo yêu tinh âm thầm bắt lại, lại bán được Tu La giới làm nô lệ. Mà bây giờ, hắn làm hắn trong đời tối làm cho hắn hối hận sự tình, chỉ là sau này, hắn cũng không có mệnh lại hối hận.

Sắc trời sớm đã chìm xuống đến, kia leng keng xe ngựa đi qua bị máu sũng nước nê lộ, lần này, gấp rút lên đường đuổi rất gấp, nghe người ở phía ngoài nói, thần giới cùng yêu giới đột nhiên cộng đồng thiết lập trạm kiểm soát, kiểm tra mỗi một cỗ thông quan xe ngựa, đem rất nhiều buôn lậu nô lệ xe cộ đều ngăn lại.

Liên đánh xe mọi người ở cảm thán mà lần này xe vận khí tốt, đi sớm, mới tránh thoát kia một hồi chặn lại.

Ngựa không dừng vó chạy tới Tu La biên vực, người dẫn đầu tắc một rương vàng tại nơi cao to giữ cửa người trong tay, lại nắm trong tay thông hành lệnh bài cười nói tốt hơn nói, liền làm cho phía sau hạo hạo đăng đăng đoàn xe tiến vào.

Tu La giới nhập khẩu kỳ thực so với bất luận cái gì một giới đều phải từng ngự, nhưng thường thường đi vào dễ, đi ra đó là khó khăn. Đây con đường phía trước âm trầm buồn bã, chế pháp cũng không độ, người mạnh là vua, người yếu vì lỗi. Đã có thể vì như vậy, bọn họ khát máu hiếu chiến, tiền tài châu báu trái lại chẳng nhiều bàn nhìn trúng, làm bọn họ màu đen sinh ý, một kiếm đó là một số lớn, so với được với trên trời bổng lộc mấy chục bội.

Khuynh Anh nằm ở trong lồng, sử dụng không ra một điểm sức lực. Dọc theo đường đi, nàng giãy giụa lợi hại nhất, nhà kia tiêm thương lại cách mỗi một đoạn thời gian liền hướng trên người nàng tát mê hương, tát không nói, còn có thể hung hăng đánh nàng một hồi. Đánh người không vẽ mặt, bây giờ nàng ngoại trừ mặt bộ, lẫn vào tốt nhất hạ làn da đều giống như đâm châm như nhau đau.

Không biết cách bao lâu, xe ngựa cuối cùng ngừng, có hai thân hình cao to người to lớn đưa bọn họ chuyển đi xuống, ném tiền đơn sơ trong phòng nhỏ.

Cửa phòng bị khóa, bốn phía một mảnh đen kịt, thiếu niên các thiếu nữ nước nở thanh rất cuộc nhẹ nhàng vang lên, nhưng lại là như vậy kiềm chế cùng kinh sợ, bị ngăn lại yếu lực, lại bị dẫn tới này Tu La địa ngục, sinh mệnh sắp dường như yếu đuối trang giấy, sau một khắc, theo thì cũng có thể bị xé nát bấy. Ở trong này, sinh tử như cỏ giới, phiêu diêu không cách nào nắm trong tay. Không có tương lai, cũng không có hi vọng, mà như vậy sợ hãi, như là trong bóng tối vươn dây, chăm chú ở ở bọn họ mỗi một người.

Khuynh Anh thùy đầu, thùy hai tròng mắt, không nói một lời, mọi người đều khóc thì hậu, nàng đã trở nên trầm tĩnh. Nàng có thể thương tâm có thể khổ sở, thế nhưng lại không thể buông tha vận mệnh của mình. Đương không cách nào đang thay đổi của mình tình cảnh, nàng liền nhất định phải học được bình tĩnh.

Đêm chết ban ngày đến, ngày thứ hai, mờ mờ nắng sớm bỏ ra luồng thứ nhất ánh sáng thì hậu, hắt xì một tiếng.

Cửa bị đẩy ra.

Mấy lồng sắt bị chọn ra, lại cách sẽ, rồi đi mấy cái.

Ngoài cửa gió lạnh gào thét, se lạnh hàn ý từ bên ngoài xâm nhập mà đến. Tu La giới là nơi cực hàn, mà kia anh cây lại là thích ẩm áp địa vực cây cối, lúc này Khuynh Anh toàn thân y sam đơn bạc, như rớt vào hầm băng bàn, run lẩy bẩy. Nay mùa đông dường như sớm đến, không có thu hạ nhuận dưỡng, coi như là không chết, năm sau mùa xuân, chỉ sợ cũng khai không ra mỹ lệ tìm.

Xung quanh dần dần không, vốn là chen chúc gian phòng cuối cùng chỉ còn lại có nàng một người.

Liên rời đi yêu tinh cũng không có so với đồng tình nàng, ở thế giới này, nếu chọn trúng hoàn hảo, nếu biểu hiện thỏa đáng, sợ rằng còn có một tuyến sinh cơ, nếu bán không được, sợ rằng sẽ bị bán đi làm thấp hơn tiện làm việc.

Mà kia bụi cây cây anh đào cây lại không có bất kỳ phản ứng nào, màu đen phát tán loạn che khuất khuôn mặt, thấy không rõ nàng con người giữa

màu sắc.

Quản gia đẩy cửa vào, dùng đầu ngón chân đá đá nàng, thấy nàng còn có khí, mới thản nhiên nói: “Người đảo vận khí tốt, nhà khác khách hàng đều thích nhu thuận dung mạo xinh đẹp nô tài, người lại cứ muốn phản náo, vốn muốn đem người xử lý bán vào bãi bắn bia làm mục tiêu sống, không ngờ đã có người thích người loại này cương cường hoa nhỏ yếu.”

Hắn thoáng xem thường nhìn nàng một cái, một lần lại nói: “Người cũng không nên cao hứng quá sớm, bây giờ người như vậy muốn chết không sống bộ dáng, này khách hàng sợ rằng ngoạn không được một lần liền ngoạn ngấy, người này tử hời hợt, sợ rằng còn lăn qua lăn lại bất quá cả đêm.”

Khuynh Anh ngẩng đầu, môi hơi tái nhợt, một đôi mắt to lại hắc bạch phân minh. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng lăm ở quản gia cổ.

Quản gia giật mình, dường như bị cổ ở. Thiếu nữ khí tức cắt kia trong không khí mùi tanh, hương hoa bốn phía, tâm thần tán loạn.

Nhưng sau một khắc, quản gia kêu thảm một tiếng, ngã ở trên mặt đất.

Khuynh Anh hung hăng đem lỗ tai hắn trên căn hạ một miếng thịt, ngồi hắn kêu thảm thiết đau hô lúc đó, đoạt được bên hông hắn chìa khóa, mở lồng sắt điên rồi bàn ra bên ngoài trốn.

Nàng xuyên qua hành lang, nhảy lên nóc nhà, trong đại viện bị làm âm ỉ gà bay chó sủa, nhưng quả bất địch chúng, tất cả lối ra đều bị ngăn chặn,

nàng cuối cùng như khốn thú, không cách nào chạy trốn.

Đương nhiên, nàng lại một lần nữa bị hung hăng đánh cho một trận.

Nếu không phải này phê “Hóa” lý tính tình hư hỏng như vậy, cũng chỉ có nàng một, nàng sợ rằng liền thực sự đánh chết.

Muốn nàng chính là Tu La giới một nổi danh khát máu đại tướng quân La Sát, nghe nói Khuynh Anh kia chờ điều ngoa trình độ, càng là thích chặt, làm cho người ta thanh toán gấp đôi vàng, chỉ danh phải nàng lập tức đưa qua.

[illegible]

Khuynh Anh lại mơ thấy người nhà của mình, tới cho phép nhiều năm trước, mình âm sai dương thác bị xem như cống phẩm đưa lên thần giới, lại bị đẩy xuống Vực sâu U Minh suýt chút nữa chết, bây giờ lại hóa thành một cái hoa yêu, sẽ nảy mầm, sẽ nở hoa, nhưng ngay cả tưởng niệm người cũng không thể gặp mặt một lần.

Người bên cạnh tự, lại tan. Người yêu không thấy, tìm không được.

Nàng muốn về nhà.

Cũng muốn một gia, an yên ổn định, thường thường vững vàng, không có chia lìa.

Mẹ tươi cười dường như đều ở gang tấc, ấm áp mà tươi đẹp, nàng tham luyến đưa tay đi phát, lại phát đến một mảnh không khí, mà mình, cũng bất ngờ theo kia trong mộng tỉnh lại, mở mắt ra, liền thấy bốn phía là một mảnh trống trải tường viện, mà mình đã không có lại bị quan ở trong lòng, yêu lực thông suốt, liền trên người đau xót cũng giảm mấy phần.

Giật mình nhớ lại khởi mình bị đánh đã bất tỉnh trước, là muốn bị ép buộc đưa đến nơi nào.

Lúc này xem ra, ở đây nhưng lại không có thủ vệ, liền tường cũng không cao, rất dễ lật quá khứ.

Đêm đã ám, đỏ thắm sắc đèn lồng cao cao động ở mái hiên hạ, đem kia đêm tối màu sắc nhuộm dần ra tầng tầng đỏ ửng. Ở đây như là người kia hậu hoa viên, chỉ là hoa viên đóa hoa điêu linh, không có bất kỳ sinh cơ.

Khuynh Anh đứng lên, chậm rãi nhìn quanh bốn phía.

Không có người.

Ở đây yên tĩnh giống kia cô tịch bãi tha ma, đừng nói kia đồn đại trung mua nàng tu La đại tướng quân, liền cái quỷ hồn đều nhìn không thấy.

—— đây là cơ hội sao?

—— thiên tái nan phùng, cơ hội chạy trốn...?

Khuynh Anh nhẹ nhàng nhăn khăn mảy, lại không phòng ở rất xa một tòa trên đài cao, hồng sứ bạch ngọc, xa hoa trải quần áo nhuyễn tháp. Nhuyễn tháp trên, một nam tử biếng nhác trác ngời, nhàn nhạt nhìn phía kia trong viện do dự cô gái, như đó là máu sài lang vui đùa con mồi bình thường lưu luyến sung sướng.

“Hảo hảo trốn đi, hoa nhỏ yêu.” Cặp kia trong bóng tối mắt mang theo tàn khốc ý cười, nhẹ nhàng phát phát tay, bên cạnh liền có bồi bàn đứng ra, trong tay cầm một cái bạch vũ trường cung, tay vừa nhấc, lưu loát giương cung đánh tên, nhưng sắc bén kia mũi tên, lại chăm chú cắn Khuynh Anh mảnh khảnh thân hình, sát khí hoành trình, vận sức chờ phát động ——

Đây là một trò chơi, một trò chơi giết chóc.

Đại tướng quân La Sát liền thích nhất đó là nhìn kia nhỏ yếu sinh vật ở bên bờ sinh tử sắp chết giãy giụa trò chơi. Vì thế, hắn luôn luôn chọn này tính tình cương liệt, tính tình nóng nảy nô lệ, dùng các loại phương pháp gia dĩ đùa bỡn, chậm rãi dần vặt, cho đến mình chán ngấy, lại không chút do dự đưa bọn họ hủy diệt.

Ngày hôm đó, hắn lựa chọn trò chơi là giam cầm, liệt sát.

Mà kia lựa chọn con mồi, đó là một cái mỹ lệ hoa yêu. Nhìn kia tình xảo

thân hình chậm rãi tiêu hủy, là một cái vô cùng cảnh đẹp ý vui việc.

“Nàng vì sao bất động?” Lúc này, hắn bán chống đầu, đối với dưới đồ chơi biểu hiện có chút không lớn hài lòng: “Xóa nàng cánh tay, làm cho chân của nàng chạy.”

“Là.” Bồi bàn lĩnh mệnh, trong tay giật lại cung chột buông ra, “Sưu” một tiếng, đã bay nhanh ra.

Nhưng cô gái kia cũng không trốn, kia tên xỏ xuyên qua cánh tay của nàng, nàng thân thể gầy yếu liên đới lao ra khoảng cách thật xa. Nàng trên mặt đất như rỉ ra bàn lăn vài vòng, liền không nhúc nhích.

La Sát nhú mày, nàng mua về thì hậu, là tận mắt nhìn thấy quản gia kia bị cắn thương tai. Hồi lâu cũng không tỉnh cò gập như vậy thượng đẳng mặt hàng, mới cố ý dùng này tối thú vị phương pháp chiêu đãi nàng. Nhưng nàng lại cực kỳ quét hắn hưng, vừa bị khơi mào sung sướng lại tức khắc bị phát đi.

“Giết nàng.”

Nhàn nhạt phun ra ba chữ, buồn chán cực độ cầm trong tay kia dục kim chén rượu ném vào phía sau nữ lang trong lòng.

Bồi bàn lĩnh mệnh, lại đáp khai cung, nhắm ngay cô gái kia trái tim chỗ, hung hăng giật lại huyền.

“Suu.”

Tên tinh chuẩn cảm hạ, máu tươi trên mặt đất nở hoa, nàng vô lực rũ tay xuống cổ tay, thân thể gầy ốm cùng lạnh lẽo bùn đất hòa hợp một thể.

“Đem kia kỷ thất đỏi bụng đã lang bỏ vào đến, lại đem quần gia kia gọi tới, cùng nhau giết uy này đàn dã súc.” La Sát đứng dậy, xung quanh bồi bàn thay hấn phủ thêm chỉ bạc kim tuyến màu xám hồ cừu. Hấn thờ ơ xoa xoa thủ đoạn, giẫm nát trái trên thảm đứng dậy rời đi.

Ngoài cửa, xe ngựa đã hậu nhiều thì, bồi bàn cung kính vì hấn ghét bỏ màn xe, một người khom người phủ phục, làm hấn lên xe bậc thêm.

La Sát một cước đã bán bước vào thân xe, đang nghĩ ngợi dùng phương pháp gì hung hăng phát tiết một chút hôm nay trong lòng hờn dỗi, bên tai chợt nắm lấy một luồng tiếng sói tru có tiếng, kia muốn thu hồi chân liền nhất thời sững sốt.

Hấn quay đầu lại, nhìn về phía trước phương hướng, chân mày cau lại, lại

ngay lập tức triển khai.

Hồ cừu trên không trung phiên bay ra một chuyển, hấn đi nhanh giương lên, đi nhanh trở về bãi sấn trong.

[illegible]

Anh cây mặc dù mảnh mai, cả đời lại có thể khai ra vô số hoa, mỗi phiến hoa cánh hoa đều là tinh xảo tới cực điểm, kỷ đóa kỷ đóa tụ tập cùng một chỗ, sứ phấn vì đế, hạt nhị vì tâm, hoa tính ưu nhã, trời sinh hoa trung yêu mị, dù loạn thần trí, bởi vậy, Khuynh Anh am hiểu nhất, đó là hoặc người, mê tâm, đương chúng nó âm âm nở rộ chi thì, vì vậy vì “Huyền”.

Lúc này, Khuynh Anh chính thở hỗn hển ngã vào đầu tường nghỉ ngơi, trong tay máu tươi nhễ nhại, trên mặt đất đã ngã xuống một tảng lớn dã lang thi thể.

Vừa kia hai tên thực sự hiểm rất, nàng cố ý bất động, dùng sai vị cấp thấp ảo thuật tốt xấu lừa bịp quá khứ, lại là thật thật xỏ xuyên qua của mình thất lưng bụng cùng cánh tay, mặc dù tránh khỏi muốn hại, vẫn như cũ đau muốn chết.

Nàng hành động khó khăn, nào biết đâu rằng có người còn thả ra sói, nàng dùng hết toàn lực, mới đưa này đó đột nhiên xuất hiện sức sinh giải quyết sạch sẽ.

Ở Bạch Lộ sơn thì, liền nghe nói này Tu La giới biến thái tụ tập kỳ ba nơi, bây giờ xem ra, nói phi hư.

Thân ở này hoa viên, lại thì khắc bị một cỗ khí lạnh sở quắc ở, loại này nhìn kỹ làm cho nàng có một loại bị giam cầm cảm giác, thế là, ở mũi tên thứ nhất bắn trúng nàng chỉ thì, nàng liền xác nhận suy đoán của mình, nhà kia người mua nhìn trúng của mình đó là lửa kia bạo tính tình, nếu nghịch tâm ý của hắn, làm cho hắn cảm thấy nhàm chán, sợ rằng còn có một tuyến sinh cơ nhưng nắm. Sau đó đệ nhị mũi tên, quả thực liền thẳng tắp hướng trái tim của nàng muốn hại mà đến, nàng không dám trốn, chỉ dùng ảo thuật đem tên sai rồi vị, thiên dờ đến trên lưng.

Nàng nhin đau giả chết, may mà mình trúng mũi tên kia hậu, kia bức người, hàn quang liễm diễm ánh mắt liền không nữa rơi vào trên người mình.

Bốn phía cảm giác áp bách biến mất, hoa này vườn liền giống không có người trông giữ lộ thiên lồng giam, không nguy hiểm như vậy.

Khuynh Anh hít một hơi thật sâu, đem vết thương trên người cầm máu, đang muốn bò lên tường vang ngoại nhìn, phía sau lại đột nhiên vang lên một đạo thâm sâu giọng:

“Người lại suýt chút nữa lừa ta.”

Khuynh Anh sững sốt, kinh hoảng quay đầu, con người đen nhánh lý, nhất thời ảnh ngược ra một như lửa bàn bóng dáng.

Đường hoàng hỏa phát, đường hoàng thần tình, ngay cả lập bộ dáng cũng bị lay đường hoàng về. Mà nam nhân này toàn thân đều tản ra nguy hiểm hàn quang, bị cặp mắt kia nhìn chăm chăm, Khuynh Anh rốt cuộc hiểu rõ mình trước kia bị lộ da bình thường tầm mắt, là do ai phát ra.

La Sát híp mắt, tầm mắt chậm rãi đảo qua mặt nàng, nàng vết thương, nàng như tiểu mèo hoang bình thường cảnh giác thân hình động tác. Hắn đột nhiên tâm tình lại trở nên sung sướng, này chỉ hoa yêu đã hoàn toàn nâng lên hắn trò chơi **, hắn nhẫn nại, không để cho mình quá mức với hưng phấn, một chút sẽ phá hủy nàng.

“Người rất thông minh.” Hắn đi về phía trước một bước.

“Người cũng rất thông minh.” Khuynh Anh bung vết thương, cảnh giác lui về sau một bước.

La Sát ngẩn người, cười: “Người tên là gì?”

“Vì sao phải nói cho người biết?”

“Có lẽ người sẽ muốn câu nói cho ta biết.” Hắc khốe môi chậm rãi đi lên câu.

Khuynh Anh bị nụ cười kia thấy rùng mình một cái, sau này mặt rụt co rụt lại, bình tĩnh nói: “Kia nhất định là người đang nằm mơ.”

La Sát khốe môi ý cười càng sâu, nhưng cũng nguy hiểm hơn.

“Nho nhỏ hoa yêu, nhanh mồm nhanh miệng, bất thường quật cường, rất tốt.”

“Người cũng không sai a, không cần hâm mộ ta.”

Khuynh Anh cười gượng, nàng âm thầm quan sát đến xung quanh địa hình, muốn thừa cơ tìm cái phương pháp chạy đi. Nhưng nam tử kia cũng không phải dễ trêu như vậy chủ, hắc nhẹ nhàng cười, khốe môi câu dẫn ra độ cung yếu ớt lạnh lùng: “Từ nơi này bức tường ra, là một mảnh loạn thạch lâm, nơi đó ta dưỡng mấy trăm đường sói, chúng nó đã đói bụng quá lâu, có sống thịt ra, sợ rằng xương cốt cũng sẽ không còn lại.”

Khuynh Anh hơi nhếch môi, gắt gao theo dõi hắc.

“Muốn chạy trốn?” La Sát cảm thấy thú vị cực kỳ, hấn rũ xuống con người, đem này chỉ có thể thương tiểu con mỗi khóa ở trong tầm mắt: “Người nghĩ từ nơi này rời khỏi, phương pháp chỉ có một, giết ta, theo thi thể của ta trên bước qua đi, thế nào?”

Sắc mặt Khuynh Anh tái nhợt, bị đâm trúng vết thương thật lâu không có làm xử lý, nhẹ nhàng khẽ động, đau đớn liền dâng lên, đau cánh môi không có chút huyết sắc nào.

Trước mặt đối thủ quá mạnh mẽ, nàng đánh không lại, đành phải vu hồi. Lông mi run rẩy, cũng đã lên tiếng nói: “Đại nhân cùng ta, là kia khác nhau một trời một vực, ngài cường thậm trời, ta vì như nê, há có thể chống đỡ. Đại nhân mua ta đến, chỉ là vì tìm thú vui, nếu để cho ta cơ hội, ta định làm cho đại nhân tận hứng.”

La Sát mày một điều, mâu quang u liễm mà quỷ mị, hàm chứa cười, cười tầng tầng lớp lớp.

Khuynh Anh lại nói: “Ta chỉ cầu mạng sống, nếu có thể làm cho đại nhân tâm tình sung sướng, liền chờ mong đại nhân cho ta lưu một cái đường sống, đợi được ngày khác chán ngấy chi thì, thả ta đi.”

La Sát khoe môi đã câu tới cực hạn, hắc cặp kia nầu trong con ngươi, ửng ửng lóe ra đỏ tươi màu sắc, đó là Người của tộc Tu La hưng phấn tiêu chí, lại làm cho Khuynh Anh thấy phát ngốc.

Tùng nay cũng có một người như thế, cũng có một song màu đỏ hai tròng mắt. Chỉ là của hắn đẹp hơn lệ, càng kinh người, càng thấu triệt, sâu không thấy đáy, độc nhất vô nhị.

“Người đang nhìn ai?” La Sát cúi người xuống, ngón tay nâng cằm Khuynh Anh.

Khuynh Anh trong nháy mắt thu hồi tầm mắt, trong lòng thất kinh hắn nhảy bèn, rũ xuống con ngươi, khẽ cười nói: “Đại nhân con ngươi sắc đặc biệt, ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến nhà của ta hương bảo thạch, cũng là như thế màu đỏ, mới có thể không cẩn thận thất thần.”

“Ha ha ha!” La Sát cười rộ lên: “Thú vị!! Người này cái miệng nhỏ nhắn lại cay lại ngọt, mượn có đảo nhiều, nhưng lại không chọc ta ghét.”

Khuynh Anh biết vâng lời, trong lòng lại đưa hắn nguyên rửa cái bách tám mươi biến.

La Sát hí hai tròng mắt, dài nhỏ ngón tay theo nàng hàm dưới chuyển qua nàng nhĩ, bèn nhọn móng tay tựa hồ phải nàng làn da cắt toái bình thường. Hắn chậm rãi ma nhân tâm huyền, nhưng lại ở đem người thấp

thỏm chi tâm gây xích mích dựng lên hậu, lại vạ phần bình thường bình thường nàng rơi lả tả tóc đen đùng ở nàng sau tai.

Nhìn như ưu nhã, lại là dăn vặt.

Khuynh Anh bị kia trúng tà ảm khí tức chọc ghẹo chán ghét, đừng khai kiểm, nhưng lại bị hấn ôm đồm ở tóc đen, ép buộc ngẩng đầu lên.

Hấn lại hỏi một lần nữa: “Ngươi tên là gì?”

Nàng đáp: “A Anh.”

“Tên này không thể nào hảo.” La Sát thả nàng: “Cực kỳ giống một tử người có tên tự.”

“ ... ”

“A Anh, nguyện vọng của ngươi, ta đáp ứng.” Hấn lại nói.

Khuynh Anh chính thở dài một hơi, nhưng La Sát lại đột nhiên chặn ngang nàng khiêng ở trên vai, đi nhanh hướng phía bên ngoài đi đến.

“Chỉ là, chức trách của ngươi, liền từ tối nay bắt đầu.” Hấn lạnh lẽo môi ở dưới bóng đêm câu dẫn ra một đạo tà tứ hình cung, đỏ máu miệng lưỡi quét quét khoe miệng, khát máu cuồng dục dập dờn: “Làm cho ta tận hứng,

đừng làm cho ta thất vọng.”

Khuyneh Anh cả kinh, trước ngoại trừ tử, lại không nghĩ tới tầng này!

Ngàn tính vạn tính, lại quên hẳn cũng là tức khắc nửa người dưới tự hỏi quỷ súc!! Nàng thật vất vả mới nghĩ đến kéo dài thời gian phương pháp, há nhưng tại đây thì hậu bị hẳn chiếm tiện nghi?

Đi ra bãi săn, hậu người hầu sôi nổi cúi đầu, khiêm cung ti thuận cấp chủ tử mình phô hảo lộ. Khuyneh Anh không dám giãy giụa, mặt mày cấp tốc đảo qua kia ngoại vi chi cảnh, ở đây lại không phải vùng ngoại ô, mà là bình thường nhai đạo. Nghĩ đến, sẽ ở trong thành chuyên cửa mua một tòa biệt viện dưỡng sói ngược yêu chi dùng người, phỏng chừng cũng chỉ có hẳn như vậy biến thái.

Trên đường phố mặc dù lui tới người đi đường rất thưa thớt lành lạnh, nhìn thấy này bá vương xe ngựa cũng là đi đường vòng mà đi, nhưng cách đó không xa liền có thể nhìn thấy thành trì trung tâm phồn hoa cảnh đoạn, đèn đuốc sáng trưng, nghệ hồng tựa gấm, tường viện lầu các san sát nối tiếp nhau, kéo dài giao thác làm cho người ta hoa mắt.

Khuyneh Anh nhần châu xoay động, trong lòng đã có đối sách. Nàng làm bộ nghe không hiểu vừa ý tứ, theo hẳn câu nói tiếp được nói đến: “Tốt lắm, liền từ tối nay bắt đầu.”

Dứt lời, nàng lại chỉ chỉ trước xe ngựa con ngựa kia, nói: “Chúng ta so với cưỡi ngựa, nếu ta thắng, thỉnh tứ ta thuốc hay, làm cho ta an tâm dưỡng thương ba ngày.”

Xung quanh vang lên một mảnh đảo hấp khí có tiếng, bọn người hầu sôi nổi run tam run, thất lưng cong thấp hơn, đại khí không dám ra.

La Sát động tác ngừng lại, triệt lãnh triệt lạnh trông mắt um tùm nhiên nhìn nàng.

Khuynh Anh bị vọng run lên, khấp tay mạnh mẽ trấn định xuống, nói: “Đại nhân đừng là không thích?”

La Sát cười lạnh nắm hông của nàng, lập tức cảm thấy nàng toàn thân thẳng tắp cứng ngắc, nhất thời cười lạnh hơn: “Thích, thật là thích!”

Khuynh Anh sửng sốt, mình đã bị lẳng không ném, hung hăng ném đến đó trên lưng ngựa, mã chân kinh tê mình, cương cường vung lên móng ngựa điên cuồng lắc lư, Khuynh Anh gắt gao ôm lấy mã cổ, hoảng loạn trong lúc đó bám ở liệt mã mi tâm, một mảnh cây anh đào cánh hoa tiện tay thiếp hạ, chỉ là một chớp mắt, con ngựa kia lại yên tĩnh lại, thở hỏn hỏn thở hỏn hỏn vắng phun mũi.

“Rất tốt.” Sau một khắc, La Sát đã nhảy lên bên cạnh một khác thất màu đen bảo mã, hắn rút ra bên hông trường đao, một phen chặt đứt xuyên ở ngựa trên người dây thừng, lại đem mũi đao rơi vào Khuynh Anh trên người.

—— “Giết”.

Nứt ra bạch vang khởi, La Sát giơ tay lên, Khuynh Anh kia đơn bạc ngoại bào liền bị thiết nát bấy. Nàng tuyết trắng lý sấn lộ đi ra, mơ hồ có thể thấy được kia che lấp mạn diệu, mặc dù tinh tế, lại rất nhu hòa.

Hắn tà tứ cười, lạnh lùng đem đao thu hồi: “Nếu muốn cùng ta tỷ thí, há có thể như vậy buồn chán? Người thấy kia thành trì trung tâm tối cao lầu các, đó chính là phủ đệ của ta, tới trước người, đó là thắng, ta sẽ nhường người đoạn đường, nhưng nếu để cho ta truy lần trước...” Hắn so đo kia cùng ngón tay hắn bàn thon dài đao: “Ta liền cưới người một tầng y phục.”

“ ... ”

Khuynh Anh cắn môi, trong lòng biết hắn là cố ý.

Mình kia tâm tư định cũng sớm cũng bị xem thấu

, vì thế hắn mới có thể tuyên thành trì phồn hoa nhất trung tâm làm thắng bại tiêu chuẩn. Hắn chính là muốn tự mình biết, coi như là kia dễ dàng nhất chạy trốn nơi, mình cũng không có cách nào chạy trốn hắn nắm trong tay!

“Ta đếm tới thập, liền tới truy ngươi.” La Sát tâm tình vừa tựa hồ vui vẻ, hấn thích ý đứng thẳng ở trên lưng ngựa, chậm rãi mấy đạo: “Một.”

Khuynh Anh hung hăng một kẹp mã bụng, liền phi bình thường xông ra ngoài. Phía sau, La Sát nhàn nhạt đếm một chút thanh từng chữ từng chữ, như kia đòi mạng bùa.

Nàng một mặt ngạch giữa, lại tất cả đều là mồ hôi lạnh, lần này, nàng chỉ có thể thắng không thể thua.

Tả hữu nhìn địa hình, lại đem tất cả khả năng tính mau mau ở trong lòng quên đi một lần. Nàng chạy nước rút như gió, muốn vì mình tranh thủ nhiều hơn chút thời gian chi thì. Nhưng thúc ngựa cuồn cuộn một đại đoạn, phía sau không có tiếng vang nào, chính cảm thấy kỳ quái, một đạo kinh phong liền theo da của mình hung hăng lau qua đây, Khuynh Anh hiểm hiểm tránh, kia trên người áo sơ mi lại bị xé thành mảnh nhỏ! Phấn nộn da thịt nhất thời bại lộ ở không trung, chỉ còn hồng nhạt túi y cùng ngón nhỏ tiết khô che thân.

Mà không xa chỗ, La Sát tay cầm trường đao, cưỡi ngựa nhi chậm rãi mà đến. Tầm mắt của hấn chạm đến Khuynh Anh kiều mềm thân thể, con ngươi sắc dần dần biến sâu. Nhưng hấn nhưng lại ở kiềm chế, dường như ở cực hạn hưởng thụ, kia chế tác điểm tâm quá trình. Chậm rãi đùa bốn, thẳng đến trong tay đồ chơi nhất mỹ vị chi thì, mới có thể từng chút từng chút ăn tươi.

“Chạy mau, A Anh, ta đếm tới thập, lại sẽ đến truy ngươi.” Hấn cười, cười tàn nhẫn.

Khuynh Anh cũng không chút do dự, xoay người liền hướng phía một hướng khác chạy trốn.

La Sát vừa tới cực nhanh, lặng yên không một tiếng động, thích ý dường như biết mình sẽ ở nơi đó xuất hiện, đạo này lộ như là bị hấn phô thiên la địa võng, thế nào trốn cũng trốn không thoát đi.

Nàng rõ ràng ở trên đường dùng của mình cánh hoa làm ký hiệu, lại căn bản không có cảm nhận được La Sát bất luận cái gì khí tức. Hấn như là từ trên trời giáng xuống, đem nhất cử nhất động của nàng đều khống chế ở lòng bàn tay trung, lãnh khốc mà lại tàn nhẫn, nàng hi vọng, một đao chặt đứt.

Từ trên trời giáng xuống...

Khuynh Anh ở trong lòng âm thầm lặp lại bốn chữ này, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trên vừa nhìn vô tận đen kịt, lại nhìn một chút phía trước giao thác tung hoành nhai đạo, nàng một mím môi, kẹp chặt mã bụng, chạy như điên.

...

...

Tiếng gió vù vù thổi, La Sát sung sướng lại một lần nữa tìm được Khuynh Anh, giơ tay lên, nàng đáng yêu túi y liền chậm rãi hạ xuống. Chỉ thấy nàng chập vạt dùng tay che khuất bộ ngực, tóc đen phác tạt xuống, sắc nàng tuyết trắng da thịt, có vẻ nhất là động nhân. Mà nàng vẫn không cam lòng vung lên dây cương, thúc ngựa tiếp tục hướng phía thành trì trung tâm chạy như bay.

La Sát nhìn bóng lưng nàng biến mất, trò chơi mèo vờn chuột này đơn giản như vậy, nhưng lại làm cho hắn cảm rất thú vị.

Tiếp theo, nắm lấy nàng, nàng liền trần như nhộng. Sau đó, nàng lại nên làm như thế nào đây?

La Sát không khỏi gọi lên môi, chậm rãi đếm kia mười chữ số, thậm chí đem kia đếm một chút có tiếng kéo chậm một chút, lại chậm một chút, dường như như vậy, liền có thể đem cái loại này sung sướng phần chấn cảm giác kéo dài đến chí cao chỉ điểm.

“Mười.”

Hắn rút cuộc đếm xong cuối cùng một vài.

Ngón tay nhẹ nhàng vung lên, con ngựa dưới lòng bàn chân liền xuất hiện một màu đen trận pháp, lại chỉ chớp mắt, liền đã đến kia vài dặm ngoài, kia

nhỏ hoa yêu gần. Không cần mình động thủ, này kết án sẽ gặp mình truy tung đến nàng khí tức, vô luận nàng chạy tới chỗ nào, đều ném không xong hẳn.

“A Anh, ta lại nắm lấy ngươi....”

La Sát cuối cùng một âm cuối thật dài kéo hạ, lại không nói thêm gì đi nữa.

Hắn hí mắt, dường như bị định rồi ở.

Hắn thấy kia cách đó không xa trên lưng ngựa, một cái chỉ cần hơi mỏng đâm vào dây cương trên hông nhạt túi khối. Mà cái kia xinh đẹp hoa nhỏ yêu, lại sớm đã không thấy bóng dáng.

Trong không khí khí tức chậm rãi trầm xuống, La Sát rũ mắt xuống liêm, giá con ngựa chậm rãi đi tới, dùng mũi đao đem kia tiểu quần bông nhạt lên, phóng tới trước mặt của mình, không nhúc nhích hiểu rõ nhìn.

Bồ trên gấm, còn dính vài miếng cây anh đào cánh hoa, nhàn nhạt hương vị giống là của nàng mùi thơm của cơ thể, u mà thanh nhã, lại làm cho hắn bụng dưới hiện lên một trận gáy rối, máu cũng theo sôi trào dựng lên.

Nàng không ngờ đã lừa gạt hắn.

Dùng đơn giản nhất lại là hữu hiệu một phương pháp, lợi dụng hấn khinh địch tâm, đã lừa gạt tầm mắt của hấn.

Ngắn thời gian, nàng đã lừa hấn hai lần, theo hấn đáy mắt rơi chạy hai lần.

La Sát con người sắc tiêm trầm, trầm đến cuối cùng tới lãnh chỗ, tựa như hỏa tinh bàn bật ra ra một tia đỏ máu, khoe miệng của hắn chậm rãi câu dẫn ra, ngón tay nhẹ nhàng đem kia cánh hoa cầm, toàn bộ thân hình cũng như cùng dung nhập ở kia trong đêm tối.

$\underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}}$

$* \underline{\hspace{1cm}} * \underline{\hspace{1cm}}$

Sắc mặt Khuynh Anh nóng hổi, dùng tóc thật dài quấn ở thân thể của mình, mơ hồ ở trọng điểm bộ vị, xích hai chân ở giao thác tung hoành trên nóc phòng trường chạy rất nhanh.

Trong tay nàng bùng một viên phát sáng hạt châu, kia là của nàng nội đan, cũng chỉ có như vậy, mới có thể ẩn tàng rồi hơi thở của mình. Cởi mình một điều cuối cùng quần, xuyên ở trên ngựa làm mỗi, gương đồng kích tây,

làm cho kia chỉ đại biến thái tiêm kế thất bại, tạm thì không cách nào tìm được vị trí của mình.

Nhưng làm như vậy lại là vô cùng nguy hiểm, không có nội đan cố nguyên, sẽ gặp làm cho mình nguyên khí cấp tốc tiêu tan, liền vừa rất dung dùng pháp thuật khép lại vết thương cũng nứt ra rồi, máu tươi hỗn hợp mồ hôi, theo kịch liệt chạy động, cũng chảy xuôi nhanh hơn.

Vốn là bị trọng thương, lại như vậy tử chống đi xuống, sợ rằng còn chưa thắng cuộc tranh tài này, nàng sẽ hư thoát mà chết. Huống hồ, nàng vẫn chưa tính toán lại trở lại kia chỉ ác quỷ bên cạnh, thật vất vả trốn tới, lại nhập sói xue, chỉ sợ cũng không có cơ hội đi ra ngoài nữa.

Kia La Sát giao hoạt rất, tiền hai lần là bởi vì hắn xem nhẹ nàng, mới có thể liên tục hai lần đã lừa gạt tai mắt của hắn. Sự bất quá tam, hắn định cũng sẽ không ngốc hồ hồ lại làm cho mình lừa lần thứ ba.

Khuynh Anh xoa xoa da mình trên máu, đau đều nhanh muốn chết lặng, nàng run lông mi, băng lạnh phong là như thế đến xương, liền môi đều tái nhợt run lên.

Thể lực đang không ngừng trôi qua, giờ lên chân cũng nặng giống quán chì thiết.

Cũng không biết chạy bao lâu, kia to như vậy bầu trời đêm làm cho nhỏ

gầy nà^{ng} có vẻ như vậy cô tịch nhỏ bé, La Sát tựa hồ cũng còn chưa đuổi theo, nà^{ng} sỉ run run sách hà hơi, muốn thừa này khe hở đem nội đan tấ^c trở lại ấ^m áp thân thể, nhưng môi vừa mới lần lượt biên, xa xa nhai đạo liền có một hàng quân đội tứ tán mà khai, người dẫn đầu chỉ nói một tiếng “Lục soát!” —— liền đem Khuynh Anh dọa hoang mang lo sợ, đứng lên liền hướng hướng ngược lại chạy.

Nhưng nà^{ng} thực sự quá mệt mỏi.

Mệt đến không cách nào sẽ tiếp tục trốn đi xuống, dưới chân vừa trượt, lại giẫm một không, theo trên nóc phòng thẳng tấ^c té xuống.

Thiên toàn địa chuyển, kia suy yếu khí tức ở điên đảo trong gió trở nên như vậy đơn bạc, Khuynh Anh nặng nề hạ xuống, thần kỳ chính là, lại chưa cảm thấy kia chấ^m đất đau đớn, trái lại bị một mảnh ôn nhuận sở vây quanh, chỉ có lạnh lạnh bóng đêm, khuynh tả tại nà^{ng} lỏa lồ thân thể trên, làm cho nà^{ng} nhin không được rùng mình một cái.

Nà^{ng} cố sức mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ lại bên cạnh nhìn thấu một người hình đường nét, nhưng lại nhìn chẳng phải rõ ràng. Một khắc kia, trong lòng nà^{ng} lại chỉ toát ra một cái ý niệm trong đầu, mình không mặc quần áo, mà thân thể của mình cũng chỉ có thể cấp như vậy một người nhìn.

Muốn giơ tay lên đi che, nhưng tay thế nào cũng không sức lực lại nâng lên.

Còn chưa lo lắng lâu lắm, đối phương cũng đã nằng như nằng thủ sơn dụ bình thường ném ra, may mắn là, hấn ném thật là tốt, mình rơi xuống đất nơi là một mảnh mềm mại mặt cỏ, sau một khắc, một đạo cầm bào cũng ném tới, phúc trù lên trên người của nàng.

Một khắc kia, tất cả nhiệt độ dường như lại đã trở về. Khuynh Anh thần trí rời rạc vươn tay, bắt được người nọ vạt áo, dường như tìm đến cuối cùng rơm rạ, thấp giọng thì thào: “Làm cho ta trốn một hồi... Liền một hồi...”

Này một mình sống chừng một trăm năm, nàng luôn luôn kiên trì một người làm xong tất cả sự, chưa từng cầu quá bất luận kẻ nào. Mà bây giờ, này hi vọng cuối cùng lại áp ở người lạ trên người, nhưng cũng không cách nào.

Té xỉu trước, nàng đáy mắt ảnh ngược ra hé ra mang theo mặt nạ màu bạc mặt, dường như trong trí nhớ đường nét, nhưng nháy mắt lại biến mất không thấy...

... Đau.

Toàn thân liền giống bị nghiền qua một lần, bủn rủn như tại nơi gai nhọn lý cồn quá một vòng, nhất là kia thắt lưng bụng chỗ, như là ở băng cùng hỏa trong lúc đó qua lại qua lại không ngớt, rậm rạp đau đều là mồ hôi.

Nàng đã chết sao...

Này như ở luyện ngục tư vị, làm cho nàng mơ mơ hồ hồ nhớ lại hồi lâu trước, mình thân thể bị hủy, Mộc Hi vì cướp ở Nửa Xu phản phệ trước đem linh hồn của nàng cứu, nàng sinh hồn theo thịt trên bác trừ, mạnh mẽ nhét vào viên kia lạn đầu gỗ lý thì, như vậy nghiêng trời lệch đất bàn đau đón.

Ở Vực sâu U Minh, mình cùng Nửa Xu ký kết hạ chính là huyết khế ước hẹn, ở mình sinh thời, nó sẽ liều lĩnh đem mình bảo vệ, đại giới liền là mình sau khi chết, thân thể cùng linh hồn cùng tể dâng cho nó.

Mộc Hi dùng mình Vực sâu U Minh chi chủ đích sức mạnh, vì mình tục mệnh, cũng đem Nửa Xu cùng nàng ràng buộc mạnh mẽ chặt đứt, theo kia “Khuynh Anh” thân thể biến mất, Nửa Xu cũng đem cùng nàng không hề quan hệ.

Nửa Xu ác thú vốn là thủ hộ vực sâu mãnh thú, cũng nguyên là Mộc Hi ngồi xuống hộ giá đồng tử, bây giờ nó theo Mộc Hi vĩnh viễn ngủ say ở đáy vực sâu, liền cũng sẽ không còn được gặp lại.

Mà người bên cạnh, cũng từng cái từng cái, đều mất.

Khuynh Anh trầm thống nắm chặt ngón tay, lại như là bắt được một khối

băng, nàng gian nan mở mắt ra, có bạch quang đâm vào đáy mắt, ở con người hạ huyền hóa ra huyền bạch sương mù, lại dần dần tụ lại tiêu cự, đem cảnh vật tụ tập thành cảnh.

Một mảnh mờ mịt màu trắng —— đây là nàng mở mắt ra đầu tiên đập vào mi mắt gì đó.

Nhưng lại nhìn sang thì hậu, mới giật mình thấy đó là hé ra chỗ trống khuôn mặt, không có ngũ quan, chỉ có một mảnh sạch sẽ tuyết trắng.

Trong lòng Khuynh Anh cả kinh, cho rằng đó là luyện ngục vô mặt quỷ mị. Nhưng dải gương mặt đó lại thoáng về phía sau dời đi mấy phần, nàng mới chợt thấy rõ cả thân hình của hắn.

—— là một nam tử.

Kia chỗ trống, lại là hắn mang theo mặt nạ, cụ trên liền một lỗ cũng không có, nếu người thường mang trên, không thể thấy mọi vật cũng không thể hô hấp, nhưng hắn không phản ứng chút nào, giống hoàn toàn mất đi khí tức, người không thấy một tia tức giận.

Mà trang phục của hắn cũng là như thế đặc thù, không chỉ nhìn không thấy mặt, liền tóc cũng hoàn toàn nhìn không thấy. Có tinh tế tuyết trắng sợi tơ theo mặt nạ đỉnh chóp kéo dài ra, một tầng lớn một tầng lớn bao trùm mà lên, đem tóc hắn hoàn toàn che lại, cùng cao cao buộc lên, đủ thất lưng trở mã thành một cái thật dài tuyết trắng đuôi ngựa.

Đậm sắc huyền y, ngoại phi một tầng màu xám hồ cừ, không có dư thừa chuế súc, cùng mặt của hắn như nhau sạch sẽ.

“... Là... Người đã cứu ta?” Khuynh Anh hỏi cẩn thận từng li từng tí.

thương đều bị hảo hảo băng bó, trên người cũng mặc quần áo xong, nội

đan trở về vị trí cũ, khí tức điều thuận.

Đêm qua té xỉu chi thì, cũng là nhìn thấy hé ra ngân bạch mặt nạ, mặc dù lược có bất đồng, lại hẳn là hẳn.

Nhưng đối phương nhưng không có lên tiếng, trầm mặc ở trong phòng lan tràn.

“... Cảm ơn.”

Đây là một gian phòng, mà mình đang nằm ở trên giường. Thắt lưng bụng cùng cánh tay vết

Khuynh Anh cúi đầu nói tạ ơn, Tu La giới cổ quái người rất nhiều, có đặc thù trang điểm ham mê đánh giá cũng rất bình thường.

Nàng chính ở trong lòng tính toán mình đã chạy trốn tỷ lệ, lại không phòng cổ bị thứ gì đó cấp bách ở, nàng cả kinh, chột ngược mắt —— trước nhập mục đích là một tay, ngón tay tiêm trường đẹp, thủ đoạn cũng trắng tinh ưu nhã, cùng kia kỳ dị trang điểm so sánh với, xinh đẹp có chút bất khả tư nghị.

Sau đó đó là kia không chút biểu tình đáng nói mặt nạ, rõ ràng nhìn không thấy mắt, lại dường như đã bị tầm mắt của hẳn trên dưới lột một lớp da, đột nhiên sinh ra một cổ tử không hiểu kinh lật.

“Đã cứu ta, sao lại muốn giết ta...”

Mới vừa rồi còn hảo hảo, lúc này lại đột nhiên sinh ra một cỗ xơ xác tiêu điều ý —— này Tu La giới người thật là thật đều là một chút cổ quái người!!

Khuynh Anh cũng không phản kháng, bởi vì dù cho phóng kháng cũng không làm nên chuyện gì, nàng mặc cho hấn nắm ngón tay dần dần co rút lại, ho nhẹ nói: “Ta không muốn chết, cũng không thể tử, ta còn có nhất định phải chuyện cần làm, này mệnh cũng không thể được làm cho ta trước thiếu, sau này lại cho?”

Động tác của hấn dừng lại một chút.

Khuynh Anh thừa cơ tránh ra tay hấn, lui đến trong góc: “Cứ quyết định như vậy, không được nuốt lời!”

Tay hấn lại thân qua đây, trong lòng nàng âm thầm thấp thỏm, nhưng lúc này đây, hấn lại vòng qua nàng nhĩ, kéo lấy nàng một luồng tóc đen.

Hoa yêu màu tóc thông thường đều là tạp sắc, Khuynh Anh sợ Lam Tranh tìm không được nàng, mới liều mạng tu luyện ra màu đen con người, màu đen phát hệ, này ở Tiểu Mỹ xem ra, từng nay là bao nhiêu một chuyện bất khả tư nghị, bởi vì dù cho cố gắng, hoa yêu muốn có được như thế thuần túy màu tóc cơ hồ là không thể nào. Nhưng Khuynh Anh làm được, nhưng

cũng thành bị xa lánh đầu nguồn, còn lại yêu quái đều cho rằng nàng là mình bị lây màu sắc, nàng cho rằng là yêu giới ngoại tộc, tránh mà xa chi.

Hiện tại, nam nhân trước mặt cũng chặt chẽ nhìn chăm chăm này lũ màu sắc, quanh thân đều tán làm cho Khuynh Anh quen thuộc địch ý. Chợt, hắn một phen nàng từ trên giường duệ khởi, kéo nàng dài tới sau tấm bình phong thùng tắm bên, nàng nào cấp túi ẩn đi vào.

Vừa bấm, vừa ở tóc của nàng chặt chẽ hướng trong nước xả!

“Đau!! Rất đau! Người tên hỗn đản này!!” Khuynh Anh kêu lên, nàng không rõ này mặc danh kỳ diệu nam nhân muốn làm cái gì, chỉ sợ hắn chính là một người điên!!

Hắn hô hấp chợt trở nên rất hung, mặc dù nghe không được giọng của hắn, Khuynh Anh lại có thể cảm giác đến hắn phập phồng lồng ngực, nặng nề mà mơ hồ.

Hắn bình tĩnh nhìn kia một ao nước trong lý, cô gái mái tóc đen kịt dường như màu đen hoa sen bình thường xinh đẹp màu tóc phô vẩy mà khai, trong lòng mỗi một chỗ lại cảm thấy ngập đầu bàn phiên muộn.

“Ba.”

Thùng gỗ bởi vì hấn cường thế lực ầm ầm vỡ vụn, ầm áp thủy bốn phía, Khuynh Anh cũng chật vật bị vứt bỏ ở trên mặt đất, vết thương hé, băng vải ướt đầm, sưng nước những đóa đỏ máu.

Nam tử chỉ nhìn nàng một cái, xoay người ngã cửa đi.

Khuynh Anh thoát lực té trên mặt đất, chậm rãi bình phục hoảng loạn hô hấp. Sống sót sau tai nạn, sợ rằng đó là loại tâm tình này thôi.

Đột nhiên, cửa lại mở. Nàng nhất thời cảnh giác ngồi dậy, nhưng ngoài cửa tham vào một viên đầu nhỏ, cũng không phải vừa người kia.

“Chủ nhân để cho ta tới thay người băng bó.” Người tới lại vẫn là một đứa bé, nếu dựa theo người phạm tuổi tác đến tính ra, tối đa bất quá mười tuổi.

Khuynh Anh tỉ mỉ nhìn hấn, tổng cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó rồi.

Nhưng trong trí nhớ, tựa hồ có hay không biết tiểu hài tử cùng hấn bình thường bộ dáng.

“Ta lần đầu tiên thấy chủ nhân cứu người, người thật may mắn.” Hấn cười híp mắt đi tới, cẩn thận từng li từng tí đem Khuynh Anh nâng dậy ngồi trở lại trên giường, lại lấy tới một bộ sạch sẽ y phục, đưa cho nàng.

Thực sự là may mắn nhảy ra miệng hổ, lại nhảy vào hổ lửa.

Khuynh Anh nằm y phục, hư thoát xoa xoa của mình mồ hôi.

“Chủ nhân từng nay thụ quá thương rất nặng, cho nên mới phải mang theo mặt nạ, cũng không thể nói chuyện.” Phù Sinh khẽ cười nói: “Người không cần sợ hãi, chủ nhân rất thích màu đen, nhưng lại rất chán ghét màu đen, cho nên mới phải đối với người thô bạo một chút, bất quá, mạng của người nếu chủ nhân cứu, ngày sau, liền ở lại trong phủ cùng ta cùng nhau hầu hạ chủ nhân thôi.”

Đứa bé kia tên Phù Sinh.

Khuynh Anh bị an bài ở trong phòng nghỉ ngơi, hấn liền vẫn dốc lòng chăm sóc nàng, mà cái kia chỗ trống mặt thần bí nam nhân, liên tiếp ba ngày, cũng không tái xuất hiện.

Phù Sinh nói cho nàng một ít chuyện về Tu La giới, nguyên tới nơi này chẳng qua là Tu La giới phương bắc, mà kia La Sát là trấn bắc đại tướng quân, ở trong này tác phúc tác uy, không ai dám làm trái hấn. A theo đại lưu khốn cảnh triều đại Nam Tống

Bất quá, theo mình được cứu, còn bình yên vô sự điểm này đến xem, nam tử mặt nạ kia nhất định thân phận cũng không phải bình thường.

Đối với này, Khuynh Anh hiểu kỳ nguy, nhưng Phù Sinh tính tình mặc dù tương đối ôn hòa, cử chỉ cũng rất được thể, nên nói sẽ nói lớn nhỏ không bỏ sót, không nên nói lại là một chữ cũng sẽ không tiết lộ, toàn bộ tựa như kia cứng rắn trai ngọc vỏ như nhau, thế nào cũng cạy không ra dư thừa nói đến.

Khuynh Anh căn bản muốn thừa cơ lôi kéo làm quen, hỏi thăm một chút về tin tức ở thần giới, Phù Sinh lại nói: “Tu La cùng thần giới không đội trời chung, người nếu là mật thám thần giới phái tới, sẽ bị kéo lên Hình thai xử tử.”

Khuynh Anh lại muốn nghe được một chút Tu La giới quanh thân nơi tin tức, Phù Sinh lại nói: “Người tức đã là chủ nhân người, liền muốn sống yên ổn quyết tâm, hảo hảo làm tốt nô lệ bổn phận, nếu có không tốt tâm, chủ nhân tự sẽ cho người tống người đi đâu quanh thân nơi, giới thì, người liền biết nơi đó thế nào tình huống.”

Khuynh Anh còn muốn biết nhiều hơn một chút kia người đeo mặt nạ tin tức, Phù Sinh liền nói: “Chủ nhân là trời, người chỉ cần đem hấn xem như trời, còn lại, không cần biết nhiều lắm.”

Rõ ràng vẫn còn con nít, lại trầm tĩnh giống người già.

Phù Sinh nói: “Mệnh do mình tạo, tướng do tâm sinh, thế gian vạn vật đều là hóa tướng, tâm bất động, vạn vật đều bất động, tâm bất biến, vạn vật đều bất biến, người lấy chủ nhân vì tâm, không nhiều nói không nhiều ngữ, bình yên vô sự.”

Không chỉ là người hầu trung thành, mà còn là một đứa bé cực kỳ dong dài.

Khuynh Anh tức khắc thua bởi trên gối đầu, buồn được muốn tru lên.

Nàng bị nhốt ở nho nhỏ này trong viện, chỗ nào cũng không đi được, kia nam nhân cũng không tới phản ứng nàng, nàng cũng không muốn cứ như vậy bị nhốt cả đời.

Đến buổi tối thì hậu, Phù Sinh tới tiểu viện, cố ý nói cho nàng biết, tối nay là giữa tháng mười lăm, nàng cần an phận thủ thường, không thể làm ra bất luận cái gì vi phạm hành vi. Đặc biệt, dù cho xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không thể đánh quấy rầy chủ nhân của bọn họ.

Khuynh Anh mặt tác khiêm tốn trạng ứng hạ, trong lòng lại đối với cái kia “Các” tự cực kỳ có ý kiến, nàng mới sẽ không thật đi hầu hạ quái nhân kia đâu. Bất quá như thế nhắc nhở nàng, mười lăm ngày, âm khí tối thịnh, đối với một cái hoa yêu mà nói, đó là tốt nhất nghỉ ngơi dưỡng sức ngày.

Nàng lặng lẽ đi ra viện, quả nhiên liền thấy một vòng trăng tròn cao cao đeo ở trên trời.

Ánh trăng mê người, Khuynh Anh nhỏ xuống trâm cài tóc, tóc đen phô vẩy một thân, lung lay biến đổi, liền huyền hóa ra bản thể. Cành lá mở rộng, hoa phồn lá mậu, mấn cây hồng nhạt cánh hoa nhẹ nhàng lung lay, viên xỉ sâu nứt ra, dường như cô gái hồng môi, ngọc cơ, ở dưới ánh trăng thịnh là kiều diễm.

Nàng hồi lâu chưa lộ nguyên hình, lúc này chỉ cảm thấy thoải mái.

Cây cỏ bản vô tình, mà vì nàng bám vào mà có tâm, kia tâm triệt triệt tưởng niệm chỉ vì như vậy một người, nhưng càng là tưởng niệm càng là cảm thấy khó nhin. Cành cây run lên, chấn động rớt xuống đầy đất cánh hoa.

Bóng đêm yếu ớt, khó có được yên tĩnh.

Khuynh Anh không cẩn thận trầm xuống ngủ nhân, nhiều ngày vô mộng, lúc này lại mơ thấy Lam Tranh khuôn mặt.

Như thế chừng một trăm năm, nàng luôn luôn sợ mình quên hẳn một

vòng một khuếch, luôn luôn dùng bút miêu tả ghi nhớ, nhưng viết họa, lại cảm thấy viết không giống, làm nàng tâm phiền ý loạn.

Lúc này, hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nàng trong mộng, là như thế rõ ràng, liền tươi cười đều trở nên như vậy gần trong gang tấc.

Khuynh Anh mừng rỡ như điên, xông lên ôm hắn, thực sự đụng chạm tới da thịt của hắn. Hắn cười nhẹ nhàng nhìn nàng, tươi cười sùng nịch cơ hồ có thể làm nàng chết chìm ở trong đó.

Nước mắt đại khóa đại khóa nhỏ xuống, đọng đầy ngón tay của hắn. Hắn gục đầu xuống, dường như muốn hôn môi của nàng cánh hoa, Khuynh Anh nhắm mắt ngheh đón, lại chỉ thân tới nganh nganh một lớp da, nàng kinh hãi, vừa mở mắt, lại phát hiện Lam Tranh miệng không thấy!!! Nhìn kỹ lại, ánh mắt của hắn, mũi hắn, lại từng cái từng cái không có!!

Khuynh Anh trong nháy mắt tỉnh lại.

Trợn to mắt, thấy rõ bóng người trước mặt, nhưng lại bị hoảng sợ.

Không biết cái gì thì hậu, cái kia mang theo mặt nạ quái nam nhân lại tựa ở cửa mình trên cây khô đang ngủ, một thân nồng đậm mùi rượu, huân không khí cũng say rụng.

Hắn tại sao lại ở chỗ này?! Còn có thể tựa ở trên người mình?

Lấy bản lĩnh của hấn, không có khả năng liền có phải hay không khóa yêu tinh cây cũng không phân biệt ra được đây đi? Khuynh Anh quần quýt nhìn về phía bầu trời, mặt trăng đã sắp biến mất, sắc trời mờ mờ, tiếp qua một nhiều thì thần, liền muốn trời đã sáng.

Nàng cảm thấy vừa mộng là như thế quỷ dị, một cú đầu, phát hiện mình cảnh thế nhưng liền quần ở nam nhân này trên lưng! Nàng thế nhưng ngu xuẩn đến đem người khác trở thành Lam Tranh!! Như vậy vừa kia vừa hôn, chẳng lẽ là thực sự...

Khuynh Anh lại bị ý nghĩ của mình dọa một hồi, chợt dạ lại bất an thu hồi của mình móng vuốt, làm bộ một cây bình thường anh cây thẳng tắp đứng, có thể lập đứng lại cảm thấy vạn phần thấp thỏm, nếu đái sẽ nam nhân này tỉnh lại, biết mình ăn hấn đậu hủ, kia mình chẳng phải là chết không có chỗ chôn? Nếu Lam Tranh biết nàng lại đem người khác xem như hấn, dù cho chỉ là trong mộng, có phải hay không sẽ lột nàng một lớp da!

Khuynh Anh đánh rùng mình một cái, biến hóa nhanh chóng, liền biến trở về hình người.

Nam tử mất đi dựa vào, biến thẳng tắp ngã vào trong ngực của nàng. Bạc sợi tơ phô chiếu vào gấm sắc áo bào trắng trên, chỗ trống khuôn mặt ở mờ mịt trung trở nên chẳng phải chân thực, rõ ràng phải làm là cảm thấy đáng sợ, nhưng lại cùng bóng đêm một khối, phong thần như ngọc.

Kia không có mặt dung nhan, nhưng lại rõ ràng làm cho người ta cảm thấy bị thương.

Khuynh Anh lòng hiếu kỳ đại tác muốn xóc lên mặt nạ của hắn nhìn một cái hắn dưới đích thực dung, lại ở sắp sửa va chạm vào chi thì rút tay trở về.

Phù Sinh đã đặc biệt cảnh cáo nàng không thể làm ra chuyện kỳ quái, nếu thật sự xóc, phỏng chừng nàng cũng phải bị xóc đi.

Này Tu La cực ác nơi lý, ai cũng không phải là dễ chọc đoạt huy chương.

Khuynh Anh cân nhắc dưới, ở hiếu kỳ cùng tính mạng trong lúc đó lựa chọn thứ hai, lưu núi xanh ở, không sợ không có cơ hội!

Nàng lặng lẽ thi pháp, đem nam tử nâng lên, mềm nhẹ lại mềm nhẹ đưa hắn tựa ở mặt khác dưới một cây đại thụ, hắn uống như vậy say, định sẽ không nhớ.

Nghĩ như vậy, Khuynh Anh nhanh như chớp lui về phòng, lui tiến trong chăn an ổn đang ngủ.

Kia vừa cảm giác ngủ rất say sưa, bị lừa bán đến Tu La giới nhiều như vậy trong cuộc sống, nàng chưa bao giờ như vậy thoải mái quá.

Rõ ràng bão tố còn chưa ngừng, lúc này lại giống tìm được một cong nho nhỏ cảng tránh gió, kia đôi chủ tớ mặc dù cổ quái, lại tựa hồ như cũng không nguy hiểm. Có lẽ lại cách mấy ngày, nàng liền có thể nghe được càng nhiều về Lam Tranh tin tức.

Trong lòng Khuynh Anh bừng sáng, lại đột nhiên cảm thấy trán trên hạ xuống một đạo bóng mờ, kia bóng mờ khí thế bức người, nàng run run một chút, chợt mở mắt.

Hách!!

Bất kỳ nhiên chống lại hé ra sáp ong sáp mặt, dọa nàng thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi tới làm cái gì? Để làm chi một điểm giọng cũng không có! Ngươi, như ngươi vậy sẽ hù chết người!!”

Khuynh Anh mãi trán mồ hôi lạnh, lôi chân rúc vào góc giường để tường,

vỗ ngực thuận khí.

Cho dù ai sáng sớm một mở mắt ra, nhìn thấy như thế hé ra không có khuôn mặt rõ ràng mặt cũng sẽ giật mình đi! Hơn nữa, hắc đêm qua không phải uống rượu say rượu, đảo dưới tàng cây đang ngủ?!! Chẳng lẽ là, hắc đã phát hiện là nàng đem hắc ném ở trong sân không để ý tới mặc kệ, vì thế hiện tại sẽ nàng lột da chuột rút?!

Mặt nạ nam nhân không nói lời nào, Khuynh Anh đảo trước đem mình dọa về mặt trắng bệch trắng bệch.

Hắc cũng không có còn lại động tác, chỉ là như thế thẳng tắp nàng nhìn chăm chăm, dường như muốn nàng tránh ra một động.

“... Xin hỏi, ngươi có chuyện gì?” Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí nói.

Hắc vẫn không nói lời nào.

Trong lòng Khuynh Anh thấp thỏm không ngớt, quyết định đi đầu thẳng thắn: “Hôm qua, đêm qua ta thấy ngươi ở trong sân say rượu, vốn muốn đem ngươi chuyển hồi trong phòng đi, nhưng Phù Sinh đã thông báo, đêm qua không thể đánh quấy rầy ngài, sở, vì thế... Ta không phải cố ý mặc kệ của ngươi...”

Hắn rút cuộc giật giật, nhưng chỉ là vẫn thật sâu nhìn nàng, đó là ánh mắt dò xét, sắc bén dường như muốn nàng tước mất một lớp da.

Ngay Khuynh Anh cho là hắn hôm nay sẽ vẫn làm như vậy thì hậu, hắn lại đột nhiên xoay người đi, không nói tiếng nào đi ra ngoài đi.

... Sát, thật là quái người a!!

Khuynh Anh ở trong lòng rú lên lông lộn, lại là đột nhiên, Phù Sinh giọng ở bên ngoài vang lên: “A Anh, ngươi đã dậy chưa?”

Sắp đi tới cửa huyền y nam tử đột nhiên cứng đờ, như sứ ngón tay tiêm trong nháy mắt tái nhợt.

“Khởi, nổi lên...” Khuynh Anh đáp được có chút hư thoát, kia bé ngoan đánh giá còn không biết hắn thân ái chủ nhân còn đang trong phòng nàng. Đang muốn xuống giường, sau một khắc, lại có một trận cuồng phong cuốn đến nàng bên giường, kia vừa mới phải rời khỏi nam nhân không ngờ chiết trở về, có chút hung ác độc địa nắm lấy cổ tay của nàng, nàng ném trở về trên giường, một tay chống ở nàng não trắc, trở lên xuống nàng quỳ ở một phương làm người ta hít thở không thông bên trong không gian.

Thế là, Phù Sinh như thường ngày đẩy cửa vào chi thì, liền dường như nhìn thấy nguy hình ảnh.

Chủ nhân của mình lại ngồi ở A Anh trên giường, nửa người nàng áp ở phía dưới, hẳn chưa bao giờ từng gặp qua chủ nhân của mình cùng cái nào cô gái dựa vào là gần như vậy, cơ hồ liền mặt đều phải ghé vào cùng nhau.

“Chủ, chủ chủ nhân...” Phù Sinh rốt cuộc vẫn là tuổi nhỏ, ngày xưa đàm nhiên đều không thấy, nói lắp không biết phải làm sao.

Nam nhân thùy mặt, chỉ bạc đều phát tới Khuynh Anh trên mặt.

Phù Sinh cứng đờ, sau đó nói với Khuynh Anh: “Chủ nhân hỏi người, vì sao tên A Anh.”

Thấy Khuynh Anh sững sờ, Phù Sinh lại đem nói lắp lại một lần, lại hảo tâm bổ sung trên một câu: “Chủ nhân câu hỏi, đều là ta thay thuật lại, người mau một chút trả lời.”

Chủ nhân không thích nói chuyện, cùng người thường đối thoại, đều là lấy linh lực truyền vào đầu óc của hắn, lại lấy hắn có tiếng âm truyền đạt cho đối phương. Chỉ là, vấn đề như vậy cũng làm cho người không thể tưởng tượng nổi, Phù Sinh không dám gia dĩ phỏng đoán, chỉ lo sợ đem nguyên câu nói ra.

“Bởi vì ta là một cái anh thụ yếu a.” Khuynh Anh bị nhéo làm đau, lại tả hữu nhìn không ra nam nhân này cảm xúc. Hắn quanh thân khí thể nếu như vài ngày trước bình thường, đột nhiên lại trở nên tức lạnh, dường như sau một khắc, mình nói không như ý của hắn, cũng sẽ bị xé nát bấy.

“Ta đến từ Bạch Lộ sơn, lấy một gốc cây anh cây tu luyện ra hình người, đem qua người dựa vào là kia khóa cây anh đào cây chính là ta!” Thấy hắn không tin, Khuynh Anh sợ đến ném ra nguyên hình, bàn tay biến trở về kia một chi cây nha tử, chi đầu còn run lập này kỹ tránh đi kiều diễm cây anh đào cánh hoa, bị nàng như thế run lên, hóa thành tàn hoa từng mảnh tạt rơi vào trên đệm.

Mặt nạ nam tử ngậy ra nhìn, tựa hồ rót cuộc tin lời của nàng.

Hắn nhặt lên một đóa hoa nhi đặt ở bạch ngọc lòng bàn tay, cách hồi lâu, hắn chợt một bắt, kia hoa lại bị tạo thành phần tra.

Khuynh Anh dường như kết quả của mình, run run rẩy rẩy muốn giả bộ bất tỉnh té xỉu, hắn lại đột nhiên đứng lên, như lần trước bàn, “Ba” một tiếng, đột ngột ngã cửa đi.

ở lại trong phòng hai người người xem ta, ta xem người, mắt to nhìn mắt

nhỏ, lạnh thật lạnh nhỏ.

Phù Sinh lấy lại tinh thần, chậm rãi nói: “Người định lại chọc chủ nhân tức giận.”

“ ... ”

“Chủ nhân không có giết người, đó là tha cho người, phải tránh, không thể tái phạm.”

“...” Nhưng nàng từ đầu tới đuôi cũng không biết làm cái gì a... =_=_...

“A Anh, hôm nay muốn đi xa lộ, người hảo hảo thu dọn một chút, chúng ta liền đi.”

“Đi?”

“Ồ đây chỉ là chủ nhân ở biên thành một chỗ phòng nghiệp, mỗi tháng mười lăm, chủ nhân đều sẽ sớm tới đây mấy ngày làm việc, bây giờ sự tình kết thúc, chúng ta cũng đương khởi hành hồi đế đô.” Phù Sinh bị khiếp sợ, nói còn có chút run rẩy, hắn nhìn nhìn Khuynh Anh liếc mắt một cái, nói: “Sắc dụ chủ nhân là không có kết quả tốt, A Anh, người nhất định phải tự giải quyết cho tốt.”

“ ... ”

...

Buổi trưa.

Khuynh Anh thu dọn sạch sẽ, lặng lẽ lời Phù Sinh hỏi tự mình nghĩ sáng sớm trên vấn đề: “Nhà người chủ nhân có phải hay không bị tình thương cho nên mới biến thành này bộ dáng? Sau đó vì tình phá hủy dung, vì thể hiện tại mới dùng mặt nạ che mặt? Còn có... Ai ai, đừng đi a...”

Phù Sinh dừng lại, liếc khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn chững chạc đang hoàng trùng nàng: “Là của chúng ta chủ nhân.”

“... Là, của chúng ta.” = _ = ...

“Cùng với, người nếu lại lên chửi bới chủ nhân, ta liền sẽ không lại thủ hạ lưu tình.”

“... = _ = ...”

Phù Sinh dừng một chút, mới lại nói: “Đệ nhất, chủ nhân bị thương mặc dù cùng một cái cô gái có liên quan, lại cũng không phải là tình thương. Đệ nhị, chủ nhân mặt nạ, là để đô vương ép buộc hắn mang trên, liếc đi dung nhan, che đi màu tóc, trong đó quan hệ, người không cần biết, mà chủ nhân lại là lên trời xuống đất lớn lên tốt nhất người, coi như là kia đẹp nhất la Cơ công chúa cũng tuyệt vời, người liền không nên lại suy đoán lung tung.”

“A a, người lại không thấy được, làm sao người biết hắn là lên trời xuống đất đẹp mắt nhất người?”

“Lời của người nhiều lắm.”

“Nhưng người nói hắn bị thương rất nặng...”

“Đó là...”

Phù Sinh còn chưa nói xong, ánh mắt chạm đến Khuynh Anh phía sau kia mặt huyền sắc bóng dáng, lập tức ngậm miệng.

Khuynh Anh còn muốn nói điều gì, phía sau phút chốc truyền đến một cỗ tử lãnh khí, quay đầu nhìn lại, kia mặt nạ nam nhân đứng trước ở không xa chỗ. Dù cho nhìn không thấy ánh mắt của hắn, cũng có thể khắc sâu cảm giác được hắn lúc này ánh mắt là như thế khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng rút lui, sau đó xám xịt đi theo Phù Sinh phía sau, hầu hạ “Hai người bọn họ” chủ nhân, cùng nhau ngồi trên hồi trình xe ngựa.

Khuynh Anh còn đang sững sờ, lái xe phu xe đã thu dọn xong trên đường thi thể, một lần nữa quét sạch mở một con đường lộ.

“A Anh, người vẫn khỏe chứ?” Phù Sinh nói, hơi lo lắng.

“Ân?” Ánh mắt của Khuynh Anh còn dính tại nơi tuyệt thế bóng lưng trên, ý nghĩ không lắm rõ ràng.

“Nhưng người chảy thật là nhiều máu...”

“Máu?”

Phù Sinh nhìn Khuynh Anh bối, gật gật đầu: “Đôi, còn đang lưu đầu, người cũng không đau sao?”

Khuynh Anh rút cuộc phản ứng qua đây, đảo hít một hơi khí lạnh, trước kia bị khảm vết thương nhất thời bắt đầu tê dại, đau đớn cấp tốc truyền tới trì độ đầu dây thần kinh, môi trắng bệch, ý nghĩ choáng váng, liền viền mắt đều đỏ: “Hảo, đau quá a...”

Phía sau nam nhân quay đầu, liếc mắt nhìn nàng, sau đó vươn tay, nàng xách lên xe ngựa. Phù Sinh dừng một chút, cũng cười híp mắt bò lên đi.

Xe ngựa một lần nữa bắt đầu về phía trước chậm rãi chạy.

Khuynh Anh đứng thẳng bất động ngồi trên xe chờ đợi Phù Sinh băng bó, gió thổi khởi màn xe, nàng ần ần thấy liếc mắt một cái kia hố đất lý đặc biệt chật vật La Sát, hấn tựa hồ đã ngất đi, nằm ở trong hố không nhúc nhích. Mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm trấn bách đại tướng quân, lúc này cũng đã thành một viên đập bể lạn hồng, nếu hấn tỉnh lại, không biết sẽ ảo não đến cái gì bộ dáng. Luôn luôn khi dễ người, bây giờ rơi xuống như vậy kết quả, thực sự là đáng đời.

Khuynh Anh chính cảm thấy hả giận, chợt phía sau lưng truyền đến một cổ cảm giác mát, sau đó có rượu thuốc xối trên, đau nàng nặng nề “Tê ——” một tiếng.

“Phù Sinh, nhẹ chút!” Nàng ôm cánh tay run lên.

Kia lực quả thực liền nhẹ rất nhiều, trước dùng rượu thuốc đem vết thương xung quanh máu đen đi trừ, lại dùng thuốc mỡ nhẹ nhàng vẽ loạn cầm máu giảm đau. Sau đó hữu lực nói vồ vồ vai của nàng, khay lý một quyển vải xô liền bị dời đến trước mặt nàng. Khuynh Anh vừa nhìn, biết nghe lời phải bắt đầu bắt mình y phục trên người.

Nàng sớm cùng Phù Sinh thành lập nổi lên “Băng bó” cùng “Bị băng bó” trong lúc đó ăn ý, vừa mới bị La Sát làm bị thương kia một hồi, đó là hấn mỗi ngày đến thay nàng kiểm tra vết thương. Bởi vì làm bị thương chính là thắt lưng bụng cùng cánh tay, Phù Sinh cũng rất cuộc còn là một nam hài, thế là lúc đầu thì hậu, nàng còn có thể có chút ngượng ngùng nhăn nhăn nhỏ nhỏ, nhưng tới về sau, liền thói quen vừa thấy rượu thuốc cùng vải xô liền bắt đầu thoát, đại thứ liệt liệt đem vết thương lộ ra, cũng không lại tị hiềm.

Bởi vì Phù Sinh đáy mắt căn bản cũng không có tình yêu nam nữ, có lẽ hẳn thậm chí phân không rõ giữa nam nhân và nữ nhân bản chất khác nhau, hẳn dường như vừa sinh ra đứa bé, đơn thuần giống một khối ngọc thô chưa mài dũa. Hẳn vì chủ nhân hẳn mà sinh, nguyện vì chủ nhân hẳn mà chết, chủ nhân làm cho hẳn làm cái gì, hẳn liền làm cái gì, làm cho hẳn băng bó, liền tuyệt đối sẽ không làm cái khác sự, nhìn những nơi khác.

“Phù Sinh, đừng lặc thật chặt, từng điểm là được rồi.” Khuynh Anh tự giác thoát đến chỉ còn cái yếm, lộ ra khắp tuyết trắng lưng.

Phía sau người dừng một chút, càng làm đưa tới trước mặt nàng vốn định làm cho chính nàng băng bó băng vải cầm trở lại, suu suu cuộn ra một đoạn, lại tựa hồ như căn bản không biết nên như thế nào đi lộng.

“Phù Sinh, lạnh quá, có thể nhanh một chút không?” Khuynh Anh chân động rút xuống một tầng nôi da gà.

Thế là, một đôi tinh tế như ngọc ngón tay chấp nhất băng vải, đi qua trước ngực của nàng, lại đem vải xô quấn một vòng, không lăm thành thạo dán nàng trên vết thương. Sau đó lại là một vòng, đi vòng qua, lại quấn trở về

Khuynh Anh cúi đầu nhìn chăm chăm cặp kia tay, xoa xoa mắt, cảm giác

mình tựa hồ nhìn lầm rồi: “Phù Sinh, tay ngươi thế nào biến trường thành lớn biến dễ nhìn?”

Cặp kia tay dừng một chút, chậm mà mẫn lại quán một vòng.

Lần này Khuynh Anh thấy rõ ràng, nàng chột quay đầu, phút chốc hút một hơi khí lạnh.

“A, a...” Nàng giương miệng, trên người băng vải đuôi bưng còn bị đối phương nắm ở trong tay, mà mình cũng đã kinh ngạc đến miệng không thể nói —— ở nơi này là Phù Sinh! Đây rõ ràng là Phù Sinh hấn trời, mạng của hấn, hấn đại gia —— Phi La thân vương!

“Đối, xin lỗi... Ta không biết là...” Nàng lông mày đều quán quýt ở cùng nhau, muốn đưa tay che một chút lúc này bộ dáng, nhưng lại nhất thời giữa không biết che chỗ nào. Cụt hứng nhớ tới chắc chắn trời trước, mình vẫn là trơn rơi xuống người khác trong lòng, liền chỉ cảm thấy càng thêm vô lực.

Dưới mặt nạ, nhìn không thấy nam tử lúc này biểu tình. Hấn yên lặng lại đem băng vải quán vài vòng, sau đó đánh cái kết, đem thuốc mỡ cùng rượu thuốc đều chỉnh lý đặt ở khay lý, lại nhàn nhạt đứng dậy, lấy vụn phân đạm nhiên cử chỉ, đi vào bên trong cách gian lý.

“Ba” một tiếng.

Cửa bị đóng.

Sau đó xe ngựa liêm cũng đột nhiên bị nhấc lên, Phù Sinh trong tay đang cầm một phủng đôi râu, theo xe ngựa ngoại bò trở về.

“A Anh, người đã mình bằng bó sao?” Hắc hơi kinh ngạc.

Khuynh Anh chỉ cảm giác mình giống nuốt con ruồi, phun không ra nói không minh, vẻ mặt táo bón nghẹn, không biết nên như thế nào thuyết minh.

“Vừa lên xe thì hậu, ta thấy cánh rừng cách đó không xa một mảnh đồi rêu, liền đi hái. Người tựa hồ thường xuyên sẽ bị thương, mà này đồi rêu đối yêu mà nói, là rất tốt khôi phục dược liệu, ta giúp người làm thành dược hoàn, ngày sau tùy thân mang theo, bị thương nuốt một viên, lại dùng linh lực thuận khí, sẽ khôi phục rất nhanh.”

Khuynh Anh rút cuộc mất trật tự nghẹn ra một câu: “... Cảm ơn.”

[illegible]

Lộ trình đi để đi chỉ cần hai ngày.

Nửa đường phải mặc việt một mảnh rừng rậm, buổi tối dễ lạc đường, liền dừng lại nghỉ ngơi.

Ngoại trừ Khuynh Anh này chỉ tu luyện chưa tới gia yêu tinh, trên xe mấy người tựa hồ cũng không cần ăn cái gì, một đường hành vi, cũng không mang ăn.

Khuynh Anh đói lã, ở chung quanh bào một chút dã khoai, ném tiến bọn xa phu nhắc lên đồng lửa lý, nướng chín ăn.

Phù Sinh ở một bên nhìn thật là tốt kỳ, Khuynh Anh liền phân hán một, bài thành hai nửa làm cho hán thối lạnh ăn nữa. Nhưng Phù Sinh trời sinh lao lực mệnh, đem cái kia tốt nhất lộng sạch sẽ, dùng lá cây bao cẩn thận từng li từng tí hiến vật quý như nhau đưa đến trong xe ngựa hán chủ tử kia, mới lại trở về cầm mình cái kia lột da, nhẹ nhàng cắn một miếng.

“Không có vị đạo.” Phù Sinh vạn phần vô tội mờ mịt.

Khuynh Anh cũng cắn một miếng, rõ ràng lại ngọt lại nhu, “Đó là người miệng có chuyện.”

“Chủ nhân sáng tạo ta trăm năm, ta chưa từng có ra hỏi đến đề.” Phù Sinh đôi mày thanh tú hơi nhăn lại.

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, nói: “Đại khái người là người gỗ, người gỗ không

có vị giác.”

Người gỗ là vu thuật lý một loại búp bê, chỉ cần tăng thêm nhập linh hồn, liền có thể trở thành như thường người bàn trưởng thành. Nhưng về bản chất mà nói, hắc routi đó là linh mộc sở làm, đầu gỗ chỗ nào có thể ăn đi ra mùi gì.

Phù Sinh mày nhăn lợi hại hơn, thậm chí có một chút ủy khuất: “Vì thế, ta không thể thay chủ nhân ném thức ăn thật xấu...”

Khuynh Anh vội vã an ủi nói: “Người gỗ có cái gì không tốt, ta trước đây, còn là một người phạm đầu, không giống với có thể làm rất nhiều sự...”

“Người phạm há có thể vì yêu?” Phù Sinh vẽ mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Khuynh Anh cười hắc hắc thấu quá khứ đánh thương lượng: “Người nói cho ta biết trên trời một việc, ta sẽ nói cho người biết người phạm thế nào tài cán vì yêu, được không?”

Phù Sinh nghĩa chính ngôn từ: “Không tốt.”

“...”

Khuynh Anh run rẩy ánh mắt nhìn hắc mấy lần, sau đó buồn đầu gặm vài hóp dã khoai, mới nói: “Được rồi, ta phạm thai bị hủy, có người hảo tâm

đem ta hồn phách tụ tập, bỏ vào anh mộc lý, cho nên mới tu luyện thành yêu, vốn định tu tiên lên trời, nào biết đâu rằng bị bán tới đây Tu La nơi.”

Phù Sinh gật gật đầu, nói: “Rất tốt, chủ nhân chừng trăm năm chỉ phải một mình ta bồi bàn, tổng không như nhà khác nữ tỳ thành đàn vậy khí phái, bây giờ chủ nhân cứu người, người liền an tâm ở lại, đừng nữa muốn lên trời việc.” 聽 訖 披 風

Khuynh Anh một ngụm đã khoai không có nuốt hạ, đồ ở yết hầu không xảy ra khí, sắc trắng rụng lẹ.

Phù Sinh nói: “A Anh, người là cao hứng mà khóc hả?”

Khuynh Anh “Dát” một tiếng ngậm miệng lại, đã khoai một lần lông lóc tuột xuống, chỉ còn vừa bị nghẹn hồng mặt, cùng trũng hồng giống kia thỏ mắt.

Phù Sinh còn muốn nói điều gì, tai đột nhiên nhạy bén bắt đến một tia sạt thanh, hướng phía Khuynh Anh phía sau kia phiến Tiểu Lâm tử nhìn lại.

Khuynh Anh theo quay đầu lại, lại chỉ thấy cái kia vốn nên trên xe ngựa huyền y nam tử theo nơi ở ẩn bóng mờ lý chậm rãi đi ra đến, trắng tinh mặt nạ nhìn không thấy hấn bất luận cái gì tình tự, nhưng nàng lại có thể xác thực cảm giác được hấn bức tầm mắt người, như tầm ti như nhau quần ở da của mình trên, tô ngựa mà ma.

Không biết là lần thứ mấy, hắn luôn luôn sẽ dùng một loại khắc sâu đến trong khung ánh mắt nhìn nàng, mà như vậy ánh mắt tới không hiểu, trát nhân tâm run.

Phù Sinh vỗ vỗ y sam đứng lên, nói: “Chủ nhân, bên ngoài gió mát, ta đi lấy cho ngài áo choàng.”

Dứt lời, liền giống từng thử kia bình thường chạy chậm hướng mấy mét ngoài xe ngựa chạy đi.

Nho nhỏ nê ngồi chồm hồm trên nhất thời chỉ còn Khuynh Anh một người, nàng cương ở nơi đó, cũng không biết nên đứng hay là nên tiếp tục ngồi, hắn cách gần, ánh mắt dường như đều dính ở trên mặt mình. Nghĩ đến mấy lần trước như vậy nhìn kỹ sau, nghênh đón đều là hắn đau muốn chết lăn qua lăn lại. Trong lòng Khuynh Anh kêu rên một tiếng, gục đầu xuống, chỉ đi nhìn kia gấm màu trắng lưu kim vân giày cùng một giác huyền sắc gấm văn áo choàng.

Lại là một lúc lâu, không gặp động tĩnh.

Hắn cứ như vậy tĩnh tĩnh đứng, sau đó lẳng lặng nhìn nàng.

Khuynh Anh bị tránh nhút nhát, không đầu không đuôi cầm lấy trên mặt đất còn lại một dĩa khoai, lại ngẩng đầu nói: “Chủ nhân, người hoặc là?”

—— “Răng rắc.”

thân hình Hắc lại nhoáng lên, trượt chân giẫm gãy chân đế cây khô chi.

Vừa vặn Phù Sinh ôm một xấp tuyết trắng hồ cừu chạy tới, nhìn thấy cảnh này rất nhanh vọt tới bên cạnh hắc, vội vàng nói: “Chủ nhân, có hay không thương tổn được chân?”

Nam nhân lắc lắc đầu.

Phù Sinh thở dài một hơi, đem kia xếp hồ cừu nhét vào Khuynh Anh trong tay, nói: “Mau giúp chủ nhân phủ thêm.” Mà mình rất nhanh biến ra một phen cái chổi, bắt đầu tỉ mỉ quét tước xung quanh mặt đất.

Này như gà mẹ bàn che chở làm cho Khuynh Anh khỏe mắt vi trù, thảo nào trăm năm qua cũng chỉ có hắc một nô bộc, nếu nhiều hơn nữa mấy, chỉ sợ cũng phải chịu không nổi thôi.

Nàng đi vòng qua nam nhân phía sau, kia hồ cừu vừa nặng lại hậu, mà hắc lại rất cao, Khuynh Anh mở hai tay, kiễng chân, cẩn thận từng li từng tí

đem này đại áo choàng khoác lên trên vai của hắn. Vai hắn khoan mà dày, để sát vào còn có thể nghe đến một cỗ tử nhàn nhật hương vị.

Mà hương này, lại là hương cây anh đào.

Trăm năm qua nàng cố gắng nở hoa, cố gắng trưởng thành, nàng thua hải đường xinh đẹp, cũng không cùng mẫu đơn thơm, cả tòa sơn yêu quái đều cho rằng nàng là hoa dại, ngay cả hoa kỳ nở rộ cũng lẻ loi một góc cây, đánh rơi phương hoa, không người hỏi thăm. Mà lâu như vậy tới nay, nàng còn là lần đầu tiên ở nơi khác nghe thấy được mình cánh hoa vị đạo.

U mà thanh nhã, hương mà không say, rõ ràng tuyệt không đại khí là nhỏ hoa, rơi vào trên người của hắn lại là hoàn toàn thiên thành.

Khuynh Anh lại hơi thất thần, Phù Sinh giọng ở một bên nhắc nhở nàng: “A Anh, còn có dải lụa muốn xuyên hảo.” Hắn chính quét sạch sẽ lá rụng, nhặt sạch sẽ cành cây, lại vội vội vàng vàng hướng về xe ngựa chạy đi, tựa hồ tựa muốn lấy thứ gì đó.

Khuynh Anh lại đành phải chuyển tới nam tử trước mặt, đưa tay lý ra áo choàng dây lưng.

Lần này hắn cách gần hơn, gần đến nàng một đồ lót chuồng, liền cơ hồ muốn va chạm vào hắn rồi xuống cầm.

Dĩ vãng cùng người khác tới gần nàng cũng không từng như vậy khấn trương, nhưng lúc này gân xanh trên trán lại nháy rất sung sướng, máu cũng lui rất sôi trào, ngón tay có chút run rẩy, run run rẩy rẩy xuyên mấy cái, suýt chút nữa xuyên thành cái bể tắc. Nàng lại đành phải cố sức cởi khai, một lần nữa đã tới.

Bỗng nhiên một cổ gió lạnh thổi qua, Khuynh Anh hút mũi run lên, anh cây úy hàn, dù cho nhiều thêm mấy tầng y phục vẫn cảm thấy lạnh.

Nàng vốn định mau một chút chuẩn bị cho tốt trừ hỏa biên ngồi chồm hồm, sau một khắc, có một song trắng nõn bàn tay đi lên, tiếp nhận nàng thế nào cũng xuyên không tốt kết, chậm rãi cởi ra, sau đó toàn bộ hồ cừ bị vung lên, lại xoay tròn chuyển, lại rơi vào trên người của nàng.

Ấm áp cừu nhưng khóa đến, đem khí lạnh đều ngăn cách ngoại. Khuynh Anh lẳng ngẩng đầu, nam tử đã im lặng thay nàng hệ được rồi hồ cừu dải lụa.

Phù Sinh ôm đỉnh đầu gỗ lim sơn ghé dựa lớn chạy vội đến, đầu tiên là ngăn người, sau đó vừa cười khai: “A Anh, chủ nhân nói, người thay ta đỡ một đao, trung tâm mà thẳng thắn, này hồ cừu hôm nay liền ban cho người khoái.”

Khuynh Anh lúc này tâm loạn như ma, trong lòng mỗi một chỗ bị người thẳng tắp để, lại không nói ra được cụ thể là vì sao. Đành phải chặt lại thân thể gầy ốm, lắp bắp nói: “Nhiều, đa tạ chủ nhân ban ân!”

Lại là một tiếng “Răng rắc”

Nam tử ngồi xuống gối lim y lại sai lệch một oai, dọa Phù Sinh vây quanh chuyển một vòng lớn: “A a a, chủ nhân, người có hay không thế nào?”

Khuynh Anh phóng mắt nhìn sang, nam tử ngón tay để môi, bả vai tựa hơi nhún, kia tư thế, dường như ở nhẹ nhàng cười, nhưng lại nhìn kỹ lại, này thật nhỏ động tác lại tất cả đều biến mất không gặp.

... nhất định là mình nhìn thấy ảo giác.

Khuynh Anh ôm áo lông cừu đứng ở một bên, che thực kín, động cũng không được, nhìn như cục bông tròn vo.

Bóng đêm vi lạnh, mọi nơi bầu không khí lại là rất vi diệu.

Không xa chỗ lửa trại xuy xuy phun hỏa tinh, lưu luyện hơi yên phi thẳng lên trời. Yên tĩnh bầu trời đêm hạ xuống một mảnh ngân huy, ánh trắng nhợt nhạt, lại đánh không lại yên tĩnh nam tử một thân liễm diễm mờ mịt, một thân đạm nhiên nhìn phương xa.

Đêm càng sâu, liền càng phát ra lạnh lẽo, Khuynh Anh lạnh run run, thẳng thẩn đem đầu cũng lui vào hồ cừ lý. Lòng tơ che đi tầm mắt của nàng, bởi vậy liền chưa thấy kia một đôi lặng yên nhìn qua mắt, như mộng như sương, dần dần trầm vào kia mềm mại nhất trong mộng.

Tia nắng ban mai hạ xuống luồng thứ nhất quang, Khuynh Anh theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, phát hiện mình lại nằm ở một mảnh ôn nhu chần trên, nàng xoa xoa mắt, chợt giật mình tỉnh giấc —— nàng nằm ở trong xe ngựa, lại là xe ngựa nội gian lý!!

Nàng trái tim nhỏ nhất thời suy yếu run rẩy, đầu đem gian phòng quét một trăm tám mươi độ, cũng không có thấy cái kia huyền sắc cảm bào bóng dáng, dần theo kia khẩu khí mới rốt cuộc trôi giạt từ từ chìm xuống đến.

Hồ cừ còn đắp lên người, y phục cũng ăn mặc hảo hảo, đêm qua chủ tớ bọn họ ba người ở bên ngoài nhìn im lặng mặt trắng, mình nhin không được, núp ở lông xù áo choàng lý đang ngủ. Tới với mình là thế nào đến nơi đây, tổng nên không phải là mộng du du đi lên!

Khuynh Anh khẩn trương hê hê đẩy ra cách tầng kéo cửa, Phù Sinh lại cũng không ở.

Lại xốc lên xe ngựa màn xe, chỉ thấy mờ mờ ánh sáng mặt trời hơi mỏng xuyên thấu rừng cây hạ xuống, cách đó không xa có một đôi củi lửa đốt ra tro tàn, sáng sớm cánh rừng còn man hơi mỏng hơi nước, rõ ràng vẫn là ba tháng, lại bởi vì quá lạnh, cỏ xanh phương phương phủ một tầng lạnh sương, sương mù cửa ải thê thê, xuân ngủ bất giác hiểu, mùa đông cũng tới...

“A Anh, người đã tỉnh?” Đột nhiên, một viên đầu nhỏ chui ra.

Khuynh Anh hoảng sợ, rút lui một bước mới nhìn rõ là Phù Sinh.

Hắn cười híp mắt nói: “Ta cho người nướng đã khoai, còn hái trái cây.”

Ở không xa chỗ đại trên lá cây, quả thực bày mấy viên màu sắc sáng rõ quả đại, cùng một viên nướng tới như mực đại khoai lang. Phù Sinh còn cẩn thận dùng ống trúc chứa đầy nước trong, bày ở bên cạnh.

Khuynh Anh nhất thời cảm động muốn nhào tới chà đạp hắn một phen, Phù Sinh lại nói: “Đây đều là chủ nhân phân phó.”

Hắn từ trước đến nay nói gì nghe vậy, không hỏi nguyên do.

Khuynh Anh ăn miệng đầy nguyên lành, bội cảm hạnh phúc: “Kia chủ

nhân ở nơi nào?” Kia hai chữ thật thật viết gọi viết thuận miệng, nhận hết nhân sinh ấm lạnh, lúc này mới thật sâu cảm nhận được có như vậy một hảo hậu trường, là bao nhiêu chuyện quan trọng.

“Ồ cách đó không xa có một chỗ ôn tuyền, mỗi lần đường nhỏ nơi này, chủ nhân cũng là muốn ở đi phao ngâm.” Phù Sinh đối với Khuynh Anh càng phát ra kính cẩn nghe theo thái độ rất là hài lòng, dừng một chút nói: “Kia nước suối ấm người khu hàn, chủ nhân nói, nếu người tỉnh, còn cảm thấy lạnh, liền cũng có thể đi phao ngâm.”

“Phốc!” Khuynh Anh một ngụm thịt quả phun ra, văng kia hài tử đáng thương về mặt một thân.

...

Khuynh Anh về mặt áy náy ở xe ngựa ngoại chờ Phù Sinh thay quần áo, lại không cẩn thận mắt sắc thấy ngã về tây phương hướng, có một bóng người cao cao ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi hướng ở đây giẫm chân tại chỗ mà đến.

Nàng híp mắt nhìn nửa ngày, mới kinh hồn táng đảm cảm thấy hôm nay ngoại trừ kinh hãi còn có thật to kinh, bóng người kia hóa thành hôi nàng định cũng nhận được!! Này mặt dày mày dạn đại biến thái, tại sao lại đúng là âm hồn bất tán theo tới?!

Lúc này xe ngựa xung quanh không có người, kia hai phu xe đánh giá cũng theo chủ tử đi, Phù Sinh vũ lực yếu, nếu muốn ngạnh đến chỉ có bị thương phân!

Trong lòng Khuynh Anh sốt ruột, luống cuống tay chân nhảy đến xe ngựa càng xe trên, dùng một đạo kết giới ngăn lại xe ngựa của xe, chỉ ít có thể bảo vệ Phù Sinh, nàng có thể báo hồi này chủ tử một phần ơn cứu mạng.

Bóng người kia chậm rãi gần, quen thuộc cuồng vọng cảm giác áp bách cũng tùy theo mà đến. Khuynh Anh sợ hãi hấn lại làm ra cái gì điên cuồng cử động đến, ngẩng đầu cứng còng đưa hấn nhìn ở đáy mắt.

May mà hấn cũng không có lại tới gần, chỉ giá một đỏ thẫm sắc liệt mã dừng ở hai thước xa xa, trên cao nhìn xuống mắt nhìn xuống nàng, xung quanh như vậy yên tĩnh, tĩnh đến lá cây trên bọt nước nhỏ xuống đụng có tiếng cũng là như thế đột ngột.

Một lúc lâu, Khuynh Anh rốt cục vẫn phải một nhin không được, thốt ra: “La Sát đại tướng quân, ngươi thế nào xưng thành như vậy?”

...

La Sát gân xanh nhảy loạn, suýt chút nữa liền muốn xông lên một đạo làm thịt nàng, chỉ là kiêng dè phía sau nàng con ngựa kia xe chủ nhân, chỉ cuồng bạo huy vũ đại đao, rống giận rít gào: “Ngươi này tử đông tây! Sống

không nhìn được!!”

Khuynh Anh giả vờ khiếp sợ, ánh mắt lại không kiêng nể gì cả trên dưới đánh giá một lần hần.

Trước hần bị hung hăng đánh mặt lúc này đã hoàn toàn phát phao phát sung lên, kia từng nay còn rất tuấn mỹ cuồn ngạo khuôn mặt đã là hiện đầy thanh hắc dấu vết, y sam cũng còn dính đầy máu đen cùng nê vết, đại khái là trực tiếp theo hố đất lý bò dậy liền hướng bọn họ đuổi kịp mà đến, liền y phục cũng không tới kịp đi đổi.

La Sát giận: “Nhìn nữa! Cẩn thận ta đem ánh mắt ngươi đào xuống!”

Khuynh Anh thấy hần chỉ là miệng nói một chút, lá gan cũng lớn, cười hi hi nói: “Xin hỏi ngài một đại thật xa theo tới, là có chuyện gì?”

“Phi La thân vương ở đâu?” La Sát hí mắt nói.

“Chủ nhân ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, ngươi không thể đánh quấy rầy hần, bằng không, hần lại sẽ đánh ngươi một hồi!”

“Chủ nhân?”

La Sát lên tiếng chửi rủa: “Con yêu tinh, đừng quên ngươi là đồ của ai.”

Khuynh Anh không chút nào tỏ ra yếu kém trừng trở lại: “Dù sao không là của ngươi, ngươi tốt nhất đi mau, nếu chủ nhân tức giận, ngươi cũng sẽ không dễ chịu!”

“Hắn không ở trong xe.” La Sát lãnh cười lạnh: “Hắn cũng không ở trong xe, cũng không ở chung quanh đây, ngươi lại muốn dùng loại này tiểu xiếc gạt ta, lại nhiều lần, ngươi cho ta ba tuổi tiểu nhi?”

“Dù cho hắn không ở, ngươi ở nơi này làm âm ỉ, chung quy nhạ hắn tâm phiền.” Khuynh Anh đem ngữ khí nhuộm đậm càng hung ác một chút: “Chủ nhân là kẻ mạnh trung kẻ mạnh, ngươi căn bản không phải là đối thủ của hắn, chủ nhân tha ngươi một mạng, ngươi cho giỏi tự quý trọng, cũng đừng ở quán quýt không ngót...”

Vậy mà La Sát lại chớp mắt tức nổi giận, một chương chụp trên mặt đất, đem trên mặt đất vỗ cái hỏ: “Ngươi dám nhục nhã ta!!!”

“...”

“Ta lần này đuổi theo, vốn muốn đó là cùng hắn lại đấu một trận!” La Sát con ngươi đỏ giận sinh, giữa ngón tay gân xanh cuồn bạo: “Ở trước đó, ta

trước hết giết người!”

Trong lòng Khuynh Anh căng thẳng: “Người cũng sẽ không chết tử tế được!”

“Tu La chi mệnh, đó là theo đuổi con đường kẻ mạnh, nếu chết ở chí cường người trong tay, làm sao đủ hê?” La Sát đột nhiên xoay người xuống ngựa, từng bước một hướng Khuynh Anh tới gần mà đi: “Thì ngược lại người, răng nanh răng nhọn, cũng không biết dùng cái gì tiểu xiếc lừa này một tránh né chỗ, ta tức mua người, người liền mơ tưởng thoát khỏi, đã ta muốn tử, người liền chôn cùng!”

“Ta chỉ là một tiểu nhân vật, nếu người giết ta, sợ rằng chủ nhân cũng không nguyên tử thí cùng người.”

“Không thử một lần sao có thể biết?” La Sát lạnh lùng cười, tay đã thân qua đây.

Khuynh Anh bị kia đằng đằng sát khí con người chi trùng đặc thủ chân tê dại, thỉnh linh trong đầu hiện lên một đạo bạch quang, ngón tay tự khởi một đạo khí, trong miệng rất nhanh niệm quyết, sau một khắc, khắp bầu trời cây anh đào mưa cuốn gió to mang tất cả xuống, thật nhỏ cánh hoa mê loạn La Sát tầm mắt, nàng thừa cơ nhảy xuống xe, hướng phía trước Phù Sinh vạch ôn tuyến phương hướng chạy vội mà đi.

Khuynh Anh sử xuất bú sữa sức lực tát đủ cuộn cuộn, chạy hồi lâu, lo sợ sau này nhìn lên, lại không ngờ kia La Sát căn bản cũng không có đuổi theo.. Nói bắt đầu làm việc dính.

Nàng thở phì phò, vẻ mặt nổi gân đen nhìn phía sau vắng vẻ một mảnh cánh rừng, kia từ trên xuống dưới quán tới tiếng gió dường như ở xích lô quả cười nhạo nàng, nàng bị người cấp chính!!

Ai không sợ chết a, La Sát nói đường hoàng, nơi đó có mình đưa tới cửa muốn chết đạo lý. Kỳ thực tỉ mỉ suy nghĩ một chút, hẳn nếu thật muốn kết quả mình, sợ rằng ở trên lưng ngựa liền có thể huy một đao xong việc, kia còn cần xoay người xuống ngựa còn từng bước một bức tiến, cho mình lưu như vậy một tia giây giữa dư địa chạy trốn...

Hắn đến tìm Phi La thân vương là thật, muốn lại đấu một trận tất nhiên là giả. Hẳn hiện tại này phó ngực toái tảng đá lớn chập vật bộ dáng, dáng vẻ này là tới quyết đấu, đảo như là đến đầu hàng. Hiện tại nhớ tới, cuối cùng kia cười lạnh tối khả nghi, khéo miệng chỉ ba phần đi lên câu, còn có bảy phần đều là mím môi, rõ ràng chính là ở hù người, nàng nhất thời quá sợ hãi, lại coi như thật.

Khuynh Anh càng nghĩ càng đòi bại, kia La Sát lúc này khẳng định ở hung hăng cười nhạo nàng là cái không có can đảm ngu ngốc, thoáng dọa một cái bỏ chạy không có ảnh. Nàng ảo não ngồi ở trong rừng trên loạn thạch, trong lòng suy nghĩ đả sẽ nên như thế nào chinh trở lại, phía sau đột nhiên có người gọi ở nàng: “A Anh tiểu thư.”

Khuynh Anh sững sờ, quay đầu, trước mặt đã đứng một người, lại là trong đó một vị mã xa phu, hấn vuốt cựa nói: “Thân vương điện hạ làm cho ta tiếp người quá khứ, xin mời đi theo ta.”

Khuynh Anh âm thầm kinh tâm nho nhỏ này mã xa phu cũng tới vô ảnh đi vô tung, mình toàn thân cảnh giác đề phòng lại cũng không hề phát hiện. Chỉ là này nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, chủ tử vậy lợi hại, hạ nhân đánh giá cũng không phải bình thường mặt hàng.

Nhưng kia Phi La thân vương hiện tại chính đang tắm, vừa tình huống nguy cấp, mới thí vui vẻ chạy tới, lúc này nguy cấp giải trừ, nàng đi làm thậm!!

Đang muốn kiểm soát chốt từ, phu xe đã một mình đi ở phía trước vài mét có hơn.

...

Khuynh Anh đành phải rung rung theo sau, vòng qua rừng cây, rốt cuộc nghe thấy có tiếng nước yếu ớt. Phu xe đi tới phân nửa, liền không hề đi nữa, gật đầu với Khuynh Anh, làm tư thế ‘mời’.

Hoang phế thâm sơn dã lĩnh lý, lại bị tạo hình ra một mảnh thiên nhiên bẽ.

Càng đi lý, ẩm áp hơi nước dày đặc lượn lờ, Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí đi vào, thính tai tiêm dựng thẳng lên, té lắng nghe động tĩnh chung quanh, sợ mình một không cẩn thận, tự tiện xông vào làm khu, nhìn cái gì không nên nhìn gì đó.

“Chủ nhân, người ở sao?” Nàng nhỏ giọng nói.

Trả lời nàng chính là một trận gió, mà kia trận gió giống một cái bàn tay, quần lấy hông của nàng, nàng chột lòi kéo mà đi.

Đãi Khuynh Anh lại lần nữa đứng vững, trước mặt đó là một uông trống trải ôn mắt.

Mà cái kia mang theo mặt nạ nam tử hơi biếng nhác ngồi ở bên cạnh ao hé ra màu trắng ghé dựa trên, mặc trên người mang chỉnh tề, chỉ có hài miệt thoát ở bên cạnh, bạch ngọc chân trần đặt ở ẩm áp nước suối trung, câu dẫn ra gợn nước rung động từng mảnh.

Lớn như vậy phiên nơi, lại chỉ dùng đến phao chân.

... Quả thực hảo hưởng thụ =_ =...

Nàng kia nên làm gì? Có phải hay không nên cuốn khởi tay áo giúp hấn đủ dục xoa bóp?

Khuynh Anh lập ở một bên không biết như thế nào cho phải, nam tử nâng mặt nhìn nàng một cái, chỉ chỉ bên cạnh một cái khác ghế dựa.

“Ai?” Khuynh Anh không kịp phản ứng.

Xung quanh lại có một chút tiểu nhân bóng dáng lung lay lắc lắc chạy tới, xả quá Khuynh Anh vạt áo, nàng hướng ghế tựa bên cạnh kéo đi. Khuynh Anh tập trung nhìn vào, mới phát hiện kia lại là một chút bàn tay đại vô mặt oa oa, có chừng mười cái nhiều, bọn họ hự hự kéo nàng đến ngồi trên ghế hạ, lại hự hự trèo đến nàng trên chân, tốc độ cấp tốc giải nàng giày bít tất, nâng nàng chân bỏ vào nước ấm lý.

Có một tay chân tương đối ngốc, phù phù một tiếng rơi vào trong nước. Dùng sức tìm mấy cái rớt cuộc hiện lên đến, lại một không để lại thân liền trầm xuống, dùng lại kính hoa mấy cái, vừa tới mặt nước lại chìm xuống. Như vậy nhiều lần, Khuynh Anh đã bị manh ngoại tiêu lý nộn, khom lưng theo trong nước đem nó phủng lên.

Này lại là nho nhỏ người gồ.

Khuynh Anh là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy tiểu nhân, sợ rằng liên linh hồn cũng không có phong nhập, chỉ dựa vào đơn thuần con rối thuật thao tác. Đây đều là trong truyền thuyết vu thuật sở chế, ở Bạch Lộ trên núi nghe thấy không ít, bây giờ tận mắt nhìn thấy, lại cảm thấy rất là thần kỳ. Nghĩ đến Phù Sinh cũng là người gỗ, lại là có tươi sống sinh mệnh, dường như người thường bàn không có bất kỳ tí vết.

Nếu không có linh lực cao thâm, không có như vậy hoàn mỹ sáng tạo phẩm.

Kia nho nhỏ người gỗ ướt đát đát mềm nằm úp sấp nằm úp sấp ngồi ở Khuynh Anh bàn tay trên, vài bông làm tiểu y phục ướt đẫm, tay chân đều nâng không đứng dậy, đáng yêu đến cực điểm. Khuynh Anh đùa bất diệc nhạc hồ, muốn ngẩng đầu nhìn nhìn những thứ khác tiểu oa nhi, lại phút chốc chống lại trống rỗng khuôn mặt.

Gần trong gang tấc ghé mây, hấn chính lẳng lẳng nhìn nàng.

Trắng tinh mặt nạ rõ ràng che đi sở hữu, lại đỡ không được hấn trầm tĩnh ánh mắt, như sương bình thường rơi vào trên người của nàng.

Khuynh Anh lại là một trận không hiểu tim đập nhanh, một khắc kia trong đầu một mảnh trống không, không cách nào tự hỏi. Hấn đã vươn tay, theo tay nàng chường trên tường cái kia oa oa cầm quá khứ.

Tay áo bào nhẹ nhàng vung lên, dùng linh lực hóa ra một cây viết, kháp phá đầu ngón tay, dùng bút dính vào một giọt máu, tại nơi tiểu oa nhi chỗ trống trên mặt viết xuống hai chữ —— “A Anh.”

Chỉ là một chớp mắt, oa oa lại biến thành Khuynh Anh hiện tại bộ dáng, màu đen phát, màu đen đồng, ngọt khuôn mặt tươi cười, tươi sống động nhân. Chỉ là vẫn chỉ có bàn tay đại, ngốc ngốc, đi vài bước liền té ngã, một không để lại thân, liền cuộn cuộn vào nam tử trong lòng.

Khuynh Anh nhìn mắt choáng váng, hấn lại chấp đặt bút, ở một người mặt con nít trên viết xuống “Phù Sinh” hai chữ, tiểu hào bản Phù Sinh liền cũng lung lay lắc lắc đứng lên, cười híp mắt cúi đầu đối nam tử—— dù cho nhỏ đi, bản chất trung nô vẫn không thay đổi a!

Này vu thuật xác thực tình diệu lại có thú, Khuynh Anh nhìn không chuyển mắt.

Im lặng trong, không khí khẩn trương tùy theo giảm bớt, này Phi La thân vương thì ra cũng không phải khó ở chung như vậy, ngoại trừ sơ sơ mấy lần gặp mặt cổ quái một chút, so với La Sát, quả thực xem như là bình dị gần gũi. Không có hoàng tộc thân vương cái giá, cũng tuyệt không ngạo mạn, còn có thể quan tâm thuộc hạ, hòa nhã lại dễ thân, cường đại lại tin cậy, thật thật chỗ dựa vững chắc trung cực phẩm.

Khuynh Anh nào bỏ nhập thần, lại thỉnh linh hấn đem bút đưa tới.

“Ta?” Nàng ngẩn người, hấn cầm ngón tay của nàng, đem bút bỏ vào trong tay của nàng, lại từ trên mặt đất bắt một chỗ trống mặt tiểu oa nhi, đặt ở nàng tay kia.

“Đề cho ta viết?!” Khuynh Anh thủy linh linh mắt to một chút trở nên so với trên trời mặt trăng còn muốn sáng sủa.

Phi La thân vương gật gật đầu.

Khuynh Anh lại nói: “Viết ai cũng có thể?”

Hấn lại gật đầu một cái.

Khuynh Anh lập tức liền hưng phấn, nàng ở trong đầu cấp tốc tìm kiếm người danh, nhưng kia hưng phấn thủy triều ùng ùng quá khứ, còn lại thật sâu chữ khắc vào đồ vật ở trong đầu người kia danh chính là như thế rõ ràng, trong lòng nàng trong sáng như gương, lại chậm chạp rơi không dưới bút.

Lam Tranh.

... Lam Tranh.

Hai chữ này như da cổ bàn ở trong đầu đập cái không ngừng, muốn viết, lại sợ tức bên cạnh vị này thân vương điện hạ chân mày.

Nàng thấp thỏm len lén giờ lên khước mắt, lại phát hiện Phi La thân vương sớm đã không có nhìn nữa hướng nàng, hấn ngửa mặt nằm thẳng ở ghế dựa lớn trên, tùy ý này vô mặt tiểu oa nhi thay hấn chuy vai nhu chân, tựa đang nhắm mắt dưỡng thần.

Khuynh Anh trong nháy mắt cúi đầu, lấy tốc độ cực nhanh tại nơi mặt con nít trên viết xuống “Lam Tranh” hai chữ, dường như lén lút giấu bảo bối đứa bé, trái tim hăng hái kinh hoàng không ngừng, trốn trốn tránh tránh, cẩn thận từng li từng tí, rất sợ người khác phát hiện nho nhỏ này bí mật ——

Gió nhẹ nhàng thổi đến.

nho nhỏ búp bê Kia cũng theo gió đứng lên.

Màu vàng phát phác tạt xuống, dường như chân trời rực rỡ nhất ánh sáng mặt trời, hấn có đẹp mắt vàng, ôn nhuận con người sắc bị hơi nước câu như ẩn như hiện.

Hấn đứng ở bàn tay nàng trên, nho nhỏ thân thể, ngóng nhìn nàng con người nhưng lại như là này khắc sâu.

Khuôn mặt kia nặng nề đánh vào trong lòng Khuynh Anh, một nụ cười

của hắn, nhất cử nhất động, đều là tươi sống sôi nổi như thế, rung động thật sâu như vậy, hung hăng nhéo trái tim của nàng, trong nháy mắt đó, dường như tất cả sức lực trên người đều bị rút đi, chỉ còn lại lòng nàng run rẩy, cùng tưởng niệm nổ tung ra.

“A... Anh...”

Nhỏ nhỏ Lam Tranh nhìn nàng thật sâu, ám cảm tiếng nói theo môi của hắn lý phát ra, vậy không rõ ràng, lại làm cho cái kia Khuynh Anh trong nháy mắt đỏ mắt, lệ tích âm âm rơi.

Coi như là mộng, nàng cũng cam tâm tình nguyện rơi vào.

“A... Anh...”

Hắn nhẹ nhàng gọi nàng, vươn tay, đi đón hạ nàng giọt nước mắt. Tay nhỏ bé lướt qua nàng làn da, lướt qua sợi tóc của nàng, lại kiễng chân, ngẩng đầu lên, hôn lên nàng kia run không được âm cánh môi.

Kia là như thế mềm nhẹ lực, dường như Lam Tranh thực sự xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng ôm vào ôm, lưu luyến nụ hôn, kiều diễm ôn nhu.

Một khắc kia, Khuynh Anh lại bất chấp cái khác, gào khóc.

Lại không có chú ý tới, theo bên cạnh mang theo mặt nạ nam tử trên

_____*

La Sát ngồi ở càng xe trên, cảm giận thối một búng máu: “Vì sao kia tiểu yêu tinh còn chưa mang theo người chủ tử trở về?”

Phong có chút lạnh, cũng không người nào nguyện ý cùng La Sát tiếp lời, mọi nơi yên lặng khai một lần, hắc không thể nào hài lòng dùng đao đâm mặt đất, kiên trì dùng hết, viết chờ viết không kiên nhẫn. Sớm biết, vừa sẽ không hù dọa kia chỉ ngu ngốc hoa yêu, dù cho hù dọa cũng có thể theo nàng đuổi theo! Hắc chỉ là muốn mượn nàng lực đem Phi La thân vương dẫn đến, ngay lúc này, cũng chờ ba thì thần, còn không thấy bọn họ bóng dáng, dù cho rửa uyên ương dục cũng nên kết thúc, bọn họ rốt cuộc muốn ồn ào loại nào!!

Khi đó, còn một năm, hấn liền một ngàn tuổi.

Kia chết đi mẹ từng nay thay hấn bốc quá một quẻ, ở một ngàn tuổi trước, sẽ có một trảng sinh tử kiếp nạn, nếu độ bất quá, chỉ là một tử. Nhưng nếu vượt qua, cuộc đời của hấn đem long trời lở đất huyết vũ tinh phong.

Hấn chưa từng tín mệnh, lại càng không tín trời, lại không ngờ tới, nhưng cũng là một năm kia, Vực sâu U Minh nứt ra, bị tổng xuất đi liền chỉ có ba người, mà hấn yêu thương sâu sắc cô gái kia, lại thay thế hấn, dùng thân thể chặn tích vạn năm lệ khí, linh thức hủy, kim đan nứt ra, routi phàm thai, cuối cùng tan nát...

...

Vừa tới Tu La giới chi thì, hấn vừa mới bị nam nhân kia theo thất nặng luyện ngục lý cứu đến.

Hỏa như nhau cháy làm cho hấn cơ hồ thương tích đầy mình, Già Diệp vì hộ hấn, dùng hết nguyên thần làm hấn kết giới, thịnh trời ánh sáng, ngập trời sóng lớn, thất trọng thiên dần vật so với tử vong càng sợ rằng, chậm rãi đốt cháy tận routi, lại từng chút từng chút tằm ăn lên linh hồn, như vậy đau đớn, coi như là toàn tâm đau cũng không cách nào bằng được, ma cốt cắn thịt, không được bảy bảy bốn mươi chín trời, liền sẽ không triệt để chết đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình ở trong thống khổ qua lại bồi hồi, trong đầu sẽ không ngừng hồi bày đặt thương tâm nhất khổ sở hình ảnh, mãi cho đến kia nhất đau muốn chết chi khắc, hồn phi phách tán.

Hắn một lòng muốn chết, nhưng cũng chưa từng giãy giụa, chỉ là trong đầu một màn một màn, đều là Khuynh Anh cuối cùng chết đi hình ảnh.

Ngọn lửa đỏ cắn nuốt tay chân của hắn, liền đưa tay nắm lấy trong mộng cô gái nhẹ nhàng bóng dáng cũng làm không được.

Ngọn lửa đỏ cũng cắn nuốt ánh mắt hắn, liền nước mắt cũng không cách nào chảy xuống.

Hắn từng là trẻ con sinh ra mang theo tội nghiệt.

Mẹ là thất hải thánh nữ, cùng Thần đô Phương Đông chi đế từng vì thanh mai trúc mã, ở cấp kê hai trăm năm sau, nàng mang theo bộ tộc chúc phúc gả cho quá khứ.

Nàng trời sinh có tiên đoán năng lực, mỹ lệ khuynh thành. Nhưng tại nơi đêm thành thân trước, nàng cũng đã mang thai, không ai biết kia phụ thân của hài tử là ai, cũng không có ai có thể biết bản ứng thánh khiết cô gái, cũng đã sớm bị làm bẩn.

Thần đế niệm cùng cũ thì tình ý, cũng bận tâm Thần đô Phương Đông cùng thất hải bát hoang oai nghiêm, đem chuyện này giấu giếm xuống.

Trẻ con sinh ra, nhưng cũng không hề bị chờ mong.

Mà mẹ, bị khóa ở kia Điện Trường Sinh dưới, thẳng đến suy suy chết đi.

Thế nhân nhìn hắn cuồng vọng, lại không biết kỳ đồng chỗ.

Vì thay mẹ chuộc tội, hắn theo ba trăm tuổi bắt đầu liền đi kia Thiên Xu hồ cầu phúc, kia hồ nước là một mảnh tử hồ, chỉ dính kia thủy, linh lực liền sẽ nhanh chóng khô kiệt. Hắn nhiều lần ở đe dọa bên cạnh giấy giữa, nhiều lần đều sống lại.

Hắn cũng không tranh cùng Trường Minh, bởi vì hắn hiểu rõ, hắn không có tư cách tranh.

Hắn nơi chốn thoái nhượng, nhưng lại cần được làm ra một phái vân đạm phong khinh, cuồng ngạo côی cút, hắn không muốn nhận người thích, bởi vì, hắn không đáng bị thích.

Lại qua năm trăm năm, Thiên Xu hồ đã không phải là một mảnh tử hồ, bị linh lực của hắn tẩm bổ, bích dập dờn bông bênh dạng, liền kia bạch hạc cũng nguyện dừng lại nghỉ chân. Nhưng hắn vẫn vẫn là vậy không yêu đòi người vui mừng, tránh thế ánh mắt của người, một mình sống ở bên mình đình viện nội, đem tất cả tâm sự, nặng nề trầm ở chỗ sâu nhất.

Nếu không phải gặp được nàng, sợ rằng hắn nguyện ý cô độc cả đời

thôi...

Biển lửa trung, quá khứ chuyện xưa như họa bình thường đang ở trong óc của hắn.

Khi đó đã qua tròn bốn mươi hai nhật.

Thân thể như khói nhẹ bàn tiêu tan, mà hắn đã mau quy về hỗn độn, cho rằng nhân sinh chung quy họa trên một dấu chấm câu, vậy mà trời không muốn tuyệt hắn, có một luồng không hiểu lực đưa hắn mạnh mẽ theo luyện ngục trung lõi ra, dùng linh lực tụ tập nổi lên hắn sắp tán loạn hồn phách, lại bổ đủ trên người hắn mỗi một tắc da thịt, bách loại đan dược xen lẫn trong linh trong ao ngâm, đưa hắn cứu trở về.

Nhưng hắn ngủ say mau năm mươi năm.

Linh thức của hắn sớm đã khôi phục, lại chậm chạp không muốn tỉnh lại, không chết, so với chết đi càng đau muốn chết, vốn là tính toán vẫn ngủ say đi xuống, lại chỉ vì một câu nói, hắn mở mắt ra.

Có nam nhân ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nàng còn đang trên đời này.”

Nàng còn đang trên đời này.

Bao nhiêu tuyệt vời nói.

Hắn rút cuộc giờ lên con người đến xem hắn.

Xa lạ nam nhân, lại có quen thuộc trọng điệp.

Mẹ từng nói, khuôn mặt khuynh thành hắn cực kỳ giống nàng, duy chỉ có độ cặp mắt kia, so với đêm tối càng sâu tháy, so với ban ngày nhật càng lóa mắt, so với cuồng phong sửa đổi dương, so với Xích Diễm càng ngạo khí —— là đến từ với phụ thân của hắn, cái nam nhân chưa từng thấy qua kia.

Nhưng bấm tay tính toán, lên trời xuống đất, tài năng ở thất nặng luyện ngục lý đem một người cứu ra, đem này người nào chết người khôi phục lông tóc vô thương, bản lĩnh thông thiên như vậy, ngoại trừ tứ đại thần quân trên trời, chỉ còn lại một người.

“Ta chưa bảo trụ mẹ của ngươi, sẽ gặp bảo trụ ngươi.” Nam nhân nói: ” vương vị Của ta, cũng để cho ngươi kế thừa.”

—— đó là vua giới Tu La.

chân tướng bị mẹ giấu đi mấy nghìn năm, lại là như thế...

Hắn theo linh trong ao ngồi dậy, vết thương đầy người đã bị liễm đi, linh lực nhiễu loạn đã càng sâu lúc trước. Hắn tĩnh tĩnh nhìn về phía người trước mặt, im lặng chống cự.

Nam nhân nói: “Cô gái kia hồn phách bị đèn chong sở hựu, cũng không có tan nát, chỉ là, nàng là phạm thai routi, liên tục có luân hồi chi đạo, người cùng nàng hữu duyên vô phân, chấp nhất chỉ hại nàng...”

Hắn đưa tay, giết lệ khí cắt về phía nam nhân yết hầu, lại bị hắn nhẹ nhàng tránh thoát.

“Là con của ta, liên không có sai.” Nam nhân cong môi, cười: “Đây là người mệnh, người trốn không xong.”

“Ta cho người thời gian, cho người tự do, ở cần đời sau Tu La để đăng cơ trước, người có thể thỏa thích tìm kiếm người yêu của người, chỉ là, người cần che giấu thân phận của người, người không thể để cho bất luận kẻ nào biết người là ai, nếu người bại lộ sự tồn tại của người, tự do của người liên kết thúc từ ngày đó...”

“Bao gồm nàng, cũng không thể.”

“Nếu thật sự tìm nàng, muốn cùng nàng quen biết nhau, nhưng lại không muốn kế thừa vương vị, người liền tốt nhất hợp lại kính toàn lực đến phản kháng ta.”

“... Người không có lựa chọn.”

Một ngữ thành sấm.

Vô luận hắc thể nào phản kháng, nhưng cũng trốn không thoát nam nhân kia vì hắc chế tạo lồng giam.

Tu La chi đế sức mạnh cường đại không thể bỏ qua, kia trong trời đất mạnh nhất chiến thần dù cho rơi xuống bóng tối, vẫn có thể bẻ liếc bốn phương. Hắc không rõ ý đồ của hắc, nhưng cũng không muốn đi hiểu rõ.

Như vậy giã giữa thẳng giảng co ngắn một tháng, hắc chung quy nguyện ý tiếp thu đánh cuộc.

Hắc mang theo mặt nạ, che đi dung nhan, liếm đi màu tóc, thu danh hiệu Phi La thân vương, trở thành Tu La giới một trống rỗng tồn tại.

Hắn còn sống, nhưng Già Diệp lại không chịu nổi liệt hỏa trước trước tan vỡ trừ khử.

Hắn dùng hết toàn lực, mới bảo vệ Già Diệp cuối cùng một luồng hồn phách, tập bốn phương bí thuật, đem này lữ sát mẻ linh hồn bỏ vào linh mộc người gỗ trên người, mượn dùng linh trì nước, hạ sinh tử chi kế, giao cho hắn có thể sâu sắc sinh mệnh.

Hắn cho hắn gọi là Phù Sinh.

Phù Sinh, Phù Sinh, tử mà phục sinh, di động cùng sống mãi.

Nhưng kia làm cho hắn có thể sống mãi yên ổn cô gái, lại vô luận như thế nào cũng tìm không được.

Đi tới minh giới, vì đoạt một giấy sinh tử bộ đem nơi đó nhiều long trời lở đất.

Có thể đạt tới thành mục đích, lại tại nơi cầu Nại Hà nhìn tận sinh tử, cũng nhìn không thấy nhân sinh của nàng.

Cứ như vậy một năm một năm quá khứ, theo cầu Nại Hà đi qua cô hồn thiên thiên vạn vạn, vẫn như cũ không có nàng bóng dáng.

Đảo mắt, lại là một trăm năm, vội vã mà qua.

Hắn như bàn thạch bàn chờ đợi ở nơi đó, mỗi tháng mười lăm, hắn chưa bao giờ vắng họp.

Có thể coi là phạm là người luân hồi, ngàn trăm năm, liền lại đã là một đời.

Xuân đi thu đến, hắn đợi được cùng kia hoa mạn châu sa dung ở cùng nhau, lại vẫn là không có thấy nàng.

Hắn không dám đi nhiễm kia một tia tuyệt vọng, hắn cũng không dám tưởng tượng nàng là phủ thực sự đã ở kia tràng thật lớn tai nạn lý, biến mất hầu như không còn.

Hắn cứ như vậy vẫn vẫn chờ ở bờ sông Vong xuyên, nhìn Vong xuyên trong sông bọn họ một màn một màn ký ức.

...”Dù cho chết, chúng ta cũng chết cùng một chỗ, rất tốt.” Khi đó, nàng nhẹ nhàng cười nói.

...”Liền tán là chết, còn có kiếp sau, người đời đời kiếp kiếp, đều là của ta.” Hấn từng cười để nàng ngạch, chỉ đem lời của nàng xem như làm nũng nỉ non.

...”Nếu như ngay cả kiếp sau cũng không có đâu? Tan nát, hồn phi phá tán?” Nàng lại cười nói.

...”Người nghĩ được mỹ.”

Nếu người liền kiếp sau cũng không có, ta lại nên như thế nào ở trên đời này sống sót.

Nếu người cũng muốn bỏ lại ta, ta nên đi nơi nào.

...

Hồi lâu sau cái kia đêm, hấn ở trong đình viện phát ngốc, mười lăm ngày lại đã, nhưng hấn lại cảm thấy tâm như tro nguội.

Lại chính là này thì, trên trời đột nhiên rơi kế tiếp cô gái, công bằng, vừa lúc cơn rơi vào trong ngực của hấn, cô gái kia tóc đen hắc đồng, toàn thân

xích lĩa, khí tức suy yếu.

Kia trong nháy mắt, hắc tất cả huyết mạch đều đang run.

Một màn này, cực kỳ giống trăm năm trước, Khuynh Anh tiến vào hắc tọa giá xe ngựa, thất kinh rơi ở trước mặt của hắc.

... Nhưng nàng không phải nàng... Chung quy không phải...

Trong đầu chớp mắt tức thanh minh, hắc như năng thủ sơn dụ bình thường nàng ném ra, nhưng nhỏ nhắn xinh xắn nàng vậy, bộ dáng tóc đen bay lên làm cho hắc không cách nào bỏ qua. Hắc nhíu lại mày, đem ngoại bào cởi, trông lên nàng, cũng trông lên mình nặng nề thở dài.

Xoay người muốn rời khỏi, làm cho Phù Sinh đến xử lý này từ trên trời giáng xuống cô gái, nàng lại đột nhiên đưa ra một tay, bắt được chéo áo của hắc.

“Làm cho ta trốn một hồi... Liền một hồi...”

Nho nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắc mai một, minh minh trong, lại tất cả đều

đang thay đổi.

Ma xui quỷ khiến nàng cứu, ma xui quỷ khiến làm cho nàng đi theo Phù Sinh bên cạnh.

Về sau, nàng nói, nàng là một cây anh đào tinh đến từ Bạch Lộ sơn, cho nên mới gọi A Anh.

Lại về sau, nàng nói, ta phạm thai bị hủy, có người hảo tâm đem ta hồn phách tụ tập, bỏ vào anh mộc lý, cho nên mới tu luyện thành yêu, vốn định tu tiên lên trời, nào biết đâu rằng bị bán tới đây Tu La nơi.

Ngày đó, hắn vừa lúc nhận được từ biên ngoại mật thư, biết được trên trời vị kia Minh đế lại lần đầu tiên ra Điện Trường Sinh, tuy là dùng thức thần thay thế, lại chưa cố ý ẩn giấu hành tung... Mà hắn, đó là lại cũng là đi kia nho nhỏ Bạch Lộ sơn.

Hắn trong đầu ông một tiếng nổ tung, ngậy ra nhìn cái kia tóc đen thiếu nữ ngồi ở lạnh lẽo ngồi chồm hổm trên, tất cả hỗn độn ý chợt quy về thanh minh, kia mê loạn, hoang mang gì đó, trong nháy mắt tan thành mây khói.

dưới Mặt nạ, khóe môi rớt cuộc chậm rãi câu dẫn ra, là trăm năm qua, chưa bao giờ có ý cười...

Cuốn hai: thứ mười bảy chương

Đảo mắt liền tới hoàng hôn, mặt trời lặn ánh chiều tà không có vào trong màn đêm thì hậu, trong rừng rậm mới có một tia động tĩnh.

La Sát nheo mắt lại, thấy cái kia bóng dáng cao gầy chậm rãi đi ra, mà trong ngực của hắn còn ôm một thiếu nữ mê man, khóe mắt lộ vẻ lệ, trong tay bung một kim tóc tiểu oa nhi.

“Phi La thân vương.” Hắn đứng lên nghênh đón.

Nhưng nam tử kia nhàn nhạt theo trước mặt hắn đi qua, trực tiếp lên xe ngựa. Cửa Phù Sinh cũng gấp cấp ngồi xuống, màn xe vén hạ, cắt đứt tất cả tầm mắt.

“Phi La thân vương!” La Sát tức nổi lên mây, mặc dù biết hôm nay là mình kém một bậc, bất quá dĩ vãng tâm cao khí ngạo quen, bị đối đãi như vậy liền vẫn là rất không nài, hắn đi lên phía trước, vừa định đưa tay vén màn, một cổ mãnh lực kéo tới, đưa hắn ném ra thật xa.

Hai vị mã xa phu đạm nhiên ngồi trên cang xe, vung dây cương, con ngựa liền bay nhanh về phía trước mà đi.

Trong xe ngựa, Phi La thân vương — Lam Tranh tùy con người, đem đang ngủ mê man còn đang nức nở Khuynh Anh bỏ vào mềm mại trong chăn.

Dĩ vãng ở trong này dừng lại, cũng không phải là thực sự sẽ sợ sợ lạc đường, hắn chỉ là không muốn trở lại để đô sớm như vậy, bây giờ, người muốn tìm đã tìm được, hắn sợ muốn làm việc, đó là đi giải quyết của mình phiền phức.

Một trăm năm trước, hắn chưa bảo vệ tốt nàng. Một trăm năm sau, hắn sẽ không để cho nàng bị bất cứ thương tổn gì.

Lên trời cũng không như trong tưởng tượng vậy thiếu đạo đức, nó chung quy nàng còn cho hắn, lo lắng chuyển nhiều như vậy năm tháng, giữa bọn họ, há có thể chỉ là hữu duyên vô phận.

“Xin chờ một chút!!”

Xe ngựa hậu, La Sát sai bước mã mau chóng đuổi mà lên.

Hắn ảo não theo ở phía sau, biết rõ này thân vương điện hạ tính tình cổ quái, hắn kia một bộ cuồng ngạo dùng ở trên người của hắn căn bản là không cách nào, nhưng vẫn là mềm không dưới khẩu khí, liền nói khiếm cũng là như thế cứng rắn: “Phi La thân vương, vừa khiêu khích việc là ta không đúng, nhưng người giống như này thực lực, hà tất ẩn giấu, ta có lời

muốn cùng người nói, có thể hay không dừng lại chờ ta?”

Đáp lại hắn chỉ có xe ngựa cấp ném mà đi đuôi xe.

La Sát xuy một tiếng, hung hăng gấp một chút dưới thân liệt mã, giờ roi đuổi theo.

_____*

Đế đô.

Phi La thân vương phủ đệ bên ngoài giao, rời xa ồn ào náo động thành trì trung tâm, một mình sừng sững ở hẻm lách hoang dã. To như vậy một cái nhà, thanh thanh tĩnh tĩnh, chỉ có Phù Sinh một có thể nói người hầu. Trừ lần đó ra, ở trong đại viện mọi người là không vỏ búp bê, rót vào thân vương điện hạ linh lực, nhất cử nhất động, đều là riêng đường đi, nếu như không có chủ nhân mệnh lệnh, chúng nó sẽ không làm bất luận cái gì dư thừa việc, sẽ không phản bội, không có sai lầm hành vi, lại càng không sẽ phản ứng không liên hệ giả. Nói 閤 giát ngược nặt khiên

Thế là, La Sát ở bên ngoài ăn cả ngày bẻ cửa canh.

Không tốt xông vào, cũng không muốn như thế chờ đợi.

“Phi La thân vương, ta ở bên ngoài chờ ngươi, ngươi nếu không phải thấy, ta sẽ không đi!” Lần này, hắn quyết tâm phải đem hắn bắt, cái kia cổ quái nam nhân, giống một luồng sáng vàng kim như nhau rơi tại hắn buồn chán đến cực điểm trong đời, dường như bùn đất lý bực bảo thạch, mà hắn đó là kia phát hiện bảo thạch thợ săn, như vậy sôi trào hưng phấn làm cho hắn rục rịch, thà rằng buông trần bắc đại tướng quân chuyện nên làm, liều lĩnh đuổi theo, chỉ vì đưa hắn lộng cái hiểu rõ.

Thân phận của hắn, năng lực của hắn, bí mật của hắn.

Cho dù chết triền lạn đánh, hắn cũng muốn hảo hảo biết một chút nam nhân này. Không vì cái khác, coi như là có thể làm hắn thân vệ bố trí, cũng là đáng giá.

Tu La giới lấy người mạnh là vua, càng mạnh người, bên cạnh nguyện ý theo thuộc hạ liền càng nhiều. Ngoại trừ A Tu La vương là tất cả người cộng đồng sở kính trọng ngoài, là có thể mình lựa chọn hoàng tộc dựa vào.

Mà này Phi La thân vương, không quyền không thế, cô độc, thụ A Tu La vương phù hộ, nhưng lại cố ý ẩn giấu thực lực, nếu thật có thể cùng hắn cùng nhau, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ vô cùng thú vị.

“Thân vương điện hạ, này đã qua một ngày, nếu luôn luôn buồn ở trong sân, cũng sẽ không thú vị.” La Sát cách mỗi mười phút, liền hướng trong viện rộng to hơn mấy câu.

Lúc ban đầu còn có thể lọt vào ngoài cửa viện người gõ công kích, về sau bị hấn hủy mấy, liền lại không người phản ứng hấn.

“Phi La thân vương điện hạ, người nếu không phải ghét bỏ, ta có thể hay không tại đây bên ngoài đắp một phòng nhỏ? Người này đại viện lẻ loi, ta đến cùng người làm bạn, được không?”

Hấn vừa nói, một bên thật bên ngoài phách nổi lên đại thụ, đào nổi lên hố đất, làm kia phòng nhỏ nên.

Lại cách một hồi, La Sát lại nói: “Buổi tối ngủ lạnh, điện hạ cấp một chút chăn bông, làm cho ta ấm áp?”

Gió lạnh phơ phất, vẫn không người đáp lại, trống trải tiếng la vang vọng không cảm quyền trong rừng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy xe ngựa của bọn họ vào đại viện, sợ rằng sẽ gặp cho rằng ở đây căn bản cũng không có người. Có thể lời nói đã nói biến, ngữ khí theo kia hướng dẫn từng bước đến kia hung thần ác sát, đều không phản ứng chút nào.

La Sát chống nạnh đợi đã lâu, rốt cuộc cảm thấy mặt dày mày dạn tựa hồ cũng không phải phương pháp, mà đây cũng không phải là phong cách xử sự hấn nhất quán.

Theo sinh ra đến bây giờ, đâu chịu nổi bậc này ủy khuất.

Hắn càng nghĩ càng có chút cụt hứng, cảm giác mình thật lầy người này không hề biện pháp. Ngồi ở rách nát gốc cây tử trên, thuận miệng nói: “Phi La điện hạ, nhìn ở ta đem kia hoa nhỏ yêu nhìn đau bỏ những thứ yêu thích phân trên, người cũng không thể đối với ta như vậy...”

“Két” một tiếng.

Cửa đột nhiên mở.

Phù Sinh trắng noãn khuôn mặt nhỏ nhắn diện vô biểu tình ra hiện ở trước mặt của hắn, sau đó nói: “Chủ nhân nói, này trả lại cho người, sau đó, xin người từ nơi này biến mất rụng.”

Dứt lời, phía sau mấy người gỗ mang tới một suy yếu cô gái tóc đen đã đánh mất đi ra.

Nàng đã dần vật sứt mẻ không chịu nổi, sắc mặt tiêu tụy đã là ngọn đèn khô tắt, La Sát sừng sốt, mấy bước đi lên nàng xúc lên, tỉ mỉ nhìn lên, lại thực sự là kia hoa nhỏ yêu. Rõ ràng hôm qua nhìn thấy, nàng còn nằm ở Phi La trong lòng, lúc này sao cũng đã sắp chết rụng?!

Chẳng lẽ là kia Phi La so với mình còn muốn có mối nối cũ?!

La Sát hơi kinh ngạc, lại ngẩng đầu chỉ thì, đại cửa đã “Ba” một chút đóng cửa, lại vô động tĩnh.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

“Không nên!”

Khuynh Anh chợt ngồi dậy, ngón tay còn thẳng tắp dang trên không trung làm bất nắm trạng, vừa thấy Lam Tranh càng chạy càng xa, nàng đưa tay đi bắt, lại cái gì cũng chưa bắt được.

Vừa mở mắt ra, mới phát hiện đó là một giấc mộng.

“A Anh, người rốt cuộc tỉnh?” Phù Sinh giọng cười híp mắt rơi xuống.

Khuynh Anh thất hồn lạc phách giương mắt, lại đột nhiên hoảng sợ. Cũng không phải là kinh ngạc Phù Sinh theo như lời hiểu rõ nói, lại là kinh ngạc Phù Sinh hiện tại mặt!!!

Kia sắp xếp trước là non nớt đáng yêu khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này lại trở nên khổng lồ như thế, thật lớn mắt, thật lớn mũi, thật lớn miệng, thật lớn

tai thật lớn phát! Rõ ràng ghé vào trước mặt của mình, quả thực giống một người to lớn!

Phù Sinh lại cười nói: “A Anh, không cần lo lắng, La Sát đã bị chủ nhân đuổi đi, sẽ không lại khi dễ ngươi.”

Khuynh Anh xoa xoa mắt, hắn nói cái gì cũng không nghe lọt, lại dùng sức kháp mình một phen, mới rút cuộc xác định, mình là thật không nhìn lầm!

Phù Sinh —— biến thật lớn!!

Hắn đang dùng hắn trở nên thật lớn vô cùng bàn tay bóp một bộ nho nhỏ y phục, đặt ở trên giường, lại xoay người, đi không xa nơi lấy một cái chén, dùng trà hồ ở trong chén rót đầy nước ấm, vẻ mặt tươi cười đối với nàng nói: “A Anh, mau đứng lên rửa mặt đi, ở đây tạm thì không có nguyên bộ dụng cụ, ngươi liền trước dùng này đi.”

... Rửa mặt?

Ở trong chén?!

Khuynh Anh ngây ra nhìn sang, mới phát hiện, kia nóc nhà trần nhà là cao như thế xa, cách đó không xa kia thật lớn như núi gì đó, dĩ nhiên là bàn! Mà nàng cũng mới phát hiện, mình sở nằm nơi, thật ra là một mớ chất ngăn kéo, bên trong trải một tầng mềm mềm, liền trở thành sàng!

Này thoát nhìn thật lớn ấm trà, cái chén, lại cùng Phù Sinh nhỏ tương hòa hợp, hết thấy tất cả, trừ mình ra, lại đều biến thành quái vật lớn...

... Không đúng.

Khuynh Anh đột nhiên thanh tỉnh.

Nàng chợt đứng lên, hướng bốn phía nhìn quanh một vòng, mới chợt phát hiện, cũng không phải là Phù Sinh thành lớn, mà là... Mình nhỏ đi!!!!

“Nga, đúng rồi, A Anh, chủ nhân dùng một người gỗ thay thế người, nàng đuổi về cho La Sát, bắt quá, kia La Sát khó chơi rất, lại là đại tướng quân, giết cũng giết không xong, đuổi cũng đuổi không đi, hiện tại mặc dù đuổi rồi, sợ rằng mấy ngày nữa còn có thể trở về, vì thế, chủ nhân liền tạm thì đem người phong tại đây tiểu người gỗ trên người, chờ thêm một chút thì nhật, lại khôi phục người chân thân.”

“...” Những lời này hẳn là ban đầu liền nói đi thôi. =_ =

Khuynh Anh không biết nên thế nào biểu đạt mình nội tâm lúc này quần quýt tâm tình.

Phù Sinh lại nói: “Chủ nhân nói, thấy người rất thích cái kia người gỗ, liền đưa hẳn tặng cho người.”

Dứt lời, hắn từ hông giữa lấy ra một tóc vàng oa oa đến, đặt ở bên cạnh nàng.

Khuynh Anh thất thần trong nháy mắt.

Đó là Lam Tranh mặt, đường nét giống nhau như đúc, vừa sờ như nhau thân hình, liền da thịt cũng như thực sự vậy vô cùng mịn màng, sương mù mờ mịt.

Nàng nhỏ đi, liền thật cùng hắn lớn bằng tiểu. Ngay lúc này, tựa như cùng hắn thực sự bên cạnh bình thường, như vậy không chân thực.

Phù Sinh nói: “Đây là chủ nhân dùng linh mộc làm búp bê, nhưng là không có rót vào linh hồn, cho nên liền không có sinh mệnh.” Dùng một chút, hắn lại nói: “Bất quá, chủ nhân cũng đã trước đó đem linh lực rót vào trong đó, đồng thời đem có thể khống chế hắn kia căn linh tuyến dặt đến trên người của ngươi, ngươi có thể theo thì tỉnh lại hắn, thay ngươi làm một ít việc nhỏ nga, mà kia tỉnh lại phương pháp là...”

Khuynh Anh nhìn sững sờ, không thể nào tử mĩ nghe Phù Sinh giảng giải, lại không phòng mình chợt bị hắn theo trong chăn bắt lại, sau đó đem đầu của nàng nhẹ nhàng bấm hướng về phía cái kia Lam Tranh oa oa mặt!!

“Ân, chủ nhân nói, tỉnh lại phương pháp, chính là miệng đối miệng, thân hắn một chút.” Phù Sinh vui vẻ nói.

“—— phốc.”

Đôi môi chạm nhau.

Ở Phù Sinh đơn thuần mà cao hứng nhìn kỹ, cùng với Khuynh Anh hoảng loạn cùng chập vật động tác hạ —— Lam Tranh tiểu oa nhi, chậm rãi, mở ra cặp kia màu vàng mắt.

Phù Sinh có việc, liền đi ra ngoài trước.

Còn lại Khuynh Anh đứng ở đó tiểu Lam Tranh bên cạnh, một phòng yên tĩnh.

Tiểu oa nhi ngồi ở trên giường không nhúc nhích, rốt cuộc là Khuynh Anh trước nhin không được, di động tới hấn đối diện híp mắt quan sát hấn một mày liếc mắt một cái.

Lần đầu tiên thấy hấn thì hậu, mình xúc cảnh sinh tình, khóc quá lợi hại, trái lại không có đi hảo hảo chú ý hấn, lúc này tĩnh hạ tâm lai quan sát, quả thật là giống, này rất nhỏ dòn nơi, nhưng đều là không có bất kỳ tì vết cùng khác nhau.

Nhất là lúc này, lấy thân hình của mình, là được lấy quên kia nhỏ nhỏ, liền thoát nhìn như chân nhân. Nhịn không được dùng tay đâm đâm làn da của hắn, mềm mại như tơ đoạn, cùng trước đây xúc cảm giống nhau như đúc.

Tiểu Lam Tranh tĩnh tĩnh ngồi ở mềm trên giường, đôi mắt cũng quay tròn nhìn nàng, dường như đang chờ đợi mạng của nàng lệnh.

Khuynh Anh ngoạn tâm quá, cười híp mắt nói: “Đứng lên.”

Hắn đứng lên.

Lại nói: “Ngồi xồm xuống.”

Hắn ngồi xồm xuống.

Nàng hự hự mở tay ra chương, nói: “Tay.”

Oa oa ngắm nàng liếc mắt một cái, vẫn là đem tay đưa tới, chỉ là yên lặng đem tay nàng cấp cầm ngược ở.

Thế là, Khuynh Anh muốn đem tay rút ra thì hậu, lại thế nào cũng không thành công, nàng ra lệnh: “Buông ra!”

Hắn liền dùng vậy vô tội mờ mịt tròn mắt màu vàng xem nàng, dùng một chút, nâng tay lên, nàng cái tay còn lại cũng nắm thật chặt ở.

Khuynh Anh rất quẩn quýt, người gỗ không có đầu óc này cũng chẳng phải dùng tốt a.

Nàng nghĩ nghĩ, dùng thực tế hành động khoa tay múa chân nói: “Người hắn là như vậy, như vậy, còn như vậy.”

Hắn rút cuộc buông.

Khuynh Anh thở dài một hơi.

Nhưng một khắc sau hắn lại ôm hông của nàng.

“... = _ = ...”

Khuynh Anh đẩy, đẩy không ra.

“Người trước mở hai tay!” Nàng quyết định vu hời giáo dục.

Hắn nghe lời mở hai tay, đầu lại cho vào ở trên vai của nàng.

Khuynh Anh lui về phía sau một bước, muốn bỏ qua hắn, nhưng hắn cũng theo tiền tiến thêm một bước, đầu giống dính nhựa cao su, vững vàng cùng đầu vai của nàng cùng nhau dính lên.

“Ngẩng đầu!!” Nàng quán quýt.

Hắn nghe lời ngẩng đầu, nhưng lại đem hai tay thu nạp, chăm chú hoàn ở hông của nàng.

Cặp kia tinh tế ưu nhã ngón tay linh hoạt như dây, lướt qua nàng đơn bạc ăn mặc, nhẹ nhàng mạn mạn đi đụng vào nàng, giống là cố ý bàn, tại nơi chỗ mẫn cảm nhất hơi dừng lại, lại không dấu vết rời khỏi, dẫn tới Khuynh Anh run rẩy phát run.

Nhưng khi nàng lại tỉ mỉ đi nhìn khuôn mặt của hắn thì, hắn nhưng lại là như vậy vô tội mờ mịt, màu vàng trong con ngươi, đều là thuần khiết thiên nhiên.

Mà vẻ mặt của hắn nhưng lại là như thế cùng Lam Tranh tưởng tượng, đứng ở trước mặt nàng, nàng thậm chí đều nhanh muốn đem hai người bọn họ trọng điệp ở cùng nhau.

Nàng còn nhớ rõ Lam Tranh bên trái lông mày lý có giấu một viên nhọt

nhật chí, mà hấn cũng có.

Lam Tranh miệng mỏng mà mềm, thích nhẹ nhàng mím môi, mà hấn lúc này mím môi, còn có chút không dấu vết đi lên cong —— ân, đó là Lam Tranh muốn trêu chọc người thì hậu biểu tình, hoàn toàn giống nhau như đúc...

Khuynh Anh trong đầu chợt vừa kéo, trong lòng cảnh linh đại tác, oa nhi này thật sự là quá nguy hiểm.

Trong lúc bất tri bất giác, lại đem mình hoàn toàn kéo vào một cái thế giới khác lý đi. Rõ ràng là cái oa oa, lại dường như có thể xem thấu trên người mình tất cả nhược điểm.

Nếu hấn có đầu óc, có ý kế, vậy còn nói xong quá khứ. Nhưng nếu hấn chỉ là một người gỗ không có sinh mệnh, mộng hồ đồ hiểu trong lúc đó, cũng có thể đem mình ăn sạch sành sanh, như vậy chính là bao nhiêu đáng sợ!

trong đầu Khuynh Anh ông ông tác hưởng.

Lại không chú ý người trước mặt mắt hơi nheo lại, trên dưới nàng đánh giá một cái, sau đó khéo môi len lén nhất câu, lui về phía sau một bước thả nàng. Sau đó lại tiến lên một bước, nàng ôm vào trong lòng, lui nữa hậu một

bước, buông nàng ra. Phản nhiều lần phục mấy lần, Khuynh Anh quát to một tiếng dừng, hấn mới đồn đồn dừng lại, sắc mặt vẫn mờ mịt, còn mang nhè nhẹ ủy khuất, như là phạm sai lầm đưa bé, không biết phải làm sao.

Khuynh Anh bị tránh trái tim nhỏ ùm ùm tác vang, trong đầu một mảnh mất trật tự.

Dĩ vãng Lam Tranh làm nũng thì hậu, cũng không có như vậy câu người, mắt vàng hơi nước mờ mịt, lông mi khẽ run, tay dừng lại ở không trung kia mở tư thế, hoàn toàn là dựa theo nàng ban đầu chỉ thị làm, chỉ là chậm kỹ chụp, tạp ở, mới có thể không ngừng lặp lại.

Hấn nhìn nàng, oa oa kêu: “A... Anh...”

Trong lòng Khuynh Anh đề phòng nhất thời một mảnh đồ sụp.

Trong lòng an ủi, đại thể người gỗ đều là như vậy động tác. Như kia Phù Sinh, cũng là như thế móc tim móc phổi nghe theo Phi La thân vương mệnh lệnh. Chỉ là người trước mặt ngẫu so với Phù Sinh kém một chút, hấn không thông minh như Phù Sinh, so với Phù Sinh đáng yêu.

Khuynh Anh đưa hấn kéo đến dưới giường, đi vòng qua xa xa, sau đó nói: “Ngốc, không được nhúc nhích.”

Nhưng vừa mới buông lỏng khai, hấn lại đáng thương dính đi lên.

Khuynh Anh bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ trước mặc quần áo tử tế.”

Vừa mới mới đứng dậy, trên người còn mặc một tầng hơi mỏng áo chèn, Phù Sinh đưa tới y phục còn chưa kịp xuyên, lúc này phong vũ vũ thổi, có chút lạnh.

Phía sau lực ngoan ngoãn buông ra, Khuynh Anh vỗ vỗ đầu của hấn lấy kỳ tưởng thưởng, khom người nâng lên bên giường xiêm y, đang muốn run rẩy mở xuyên, có một đôi tay trước thân đã tới đến, tiếp nhận gấm la sam, nhẹ nhàng thay nàng mặc vào.

Khuynh Anh lại hơi thất thần, đó là động tác Lam Tranh thường làm.

Quần áo này, hấn tổng là thích chậm rãi giúp nàng mặc như vậy, mang theo khiêu khích câu người, lại mang biếng nhác mê người.

Đang nghĩ ngợi, có một đôi tay từ phía sau đi qua hông của nàng trắc, nhẹ nhàng thay nàng xuyên kia tơ lụa đai lưng. Giữa ngón tay lưu luyện triền miên, như sứ như ngọc, làm cho người ta nhìn không được nín thở ngưng thần, tim đập rộn lên. Liền hơi thở lại cũng như vậy chân thực, ấm áp, đập vào mặt, câu dẫn ra một mảnh phiền tê dại.

“Hảo, được rồi, đã mặc, người buông ra...” Khuynh Anh phát hiện mình càng lún càng sâu, nhất thời hoảng loạn, xoay người muốn trừu khai hắn, lại lơ đãng đụng tiến hắn một đôi trầm tĩnh trong con người.

Dường như vượt qua ngàn vạn năm năm tháng, trầm tích tất cả tương tư, tất cả tưởng niệm, làm cho người ta vô luận như thế nào cũng dời dui mù.

Hắn cúi đầu, đột nhiên hôn nàng.

Khuynh Anh thân thể cứng đờ, hắn đã nặng nề hôn hạ, đầu lưỡi tiến vào nàng hàm răng trong, thật sâu cuốn khởi nàng run đỉnh hương, bàn tay to chặn ngang vùng, hai người sôi nổi cồn nhập tới nhuyển thác trên.

Kia gần bó đụng nhau nơi, như là hỏa, nóng hồi nhiệt độ theo kia một điểm rào rạt lan tràn, lửa cháy lan ra đồng cỏ chi thế, đốt máu cũng tùy theo sôi trào.

Khuynh Anh toàn thân run lên, nàng nặng nề muốn đẩy hắn ra, nhưng lại nặng nề bị đè ép xuống, có một đôi tay rất nhanh bác khai nàng y phục, chui vào nàng làn da trên, điên rồi bình thường xung quanh chạy.

“Không... Không!! Người buông ta ra, người buông ta ra người tên hỗn đản này!!! Người không phải Lam Tranh, người không phải!!! Người ——” nàng hét chói tai.

Giọng lại lú lo mà chỉ, biến thành tĩnh mịch bình thường trầm mặc.

Có như vậy một đôi ngón tay rơi xuống nàng song nguyệt lui trong lúc đó, như rắn bình thường tham vào nàng tối ảm. Bí nơi.

Khuynh Anh kịch liệt run lên, tay nàng chỉ chụp vào phía sau lưng của hắn, lệ tích cũng tùy theo đại khóa đại khóa nhỏ xuống: “Không nên... Không nên...”

Hắn không phải Lam Tranh, hắn là một oa oa, cũng chỉ là một oa oa, một oa oa, há có thể thay thế người kia, làm chuyện như vậy...

“A Anh, người là ở trong mộng...”

Đột nhiên, một đôi ngón tay mang theo ma lực chợt xẹt qua trước mắt nàng, Khuynh Anh con người đen kịt chợt co rút nhanh, nổ tung một mảnh trắng xóa sương mù.

“Ta là Lam Tranh, Khuynh Anh.” Hắn cúi đầu nhẹ nhàng nói ở bên tai nàng.

Nàng toàn thân cương khởi, ngơ ngẩn nhìn trên người nam tử, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, giống bị vĩnh viễn dừng hình ảnh.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng cản nước mắt nàng, dùng môi hôn gò má của nàng: “Khuynh Anh, ta nhớ ngươi.”

“Ta nhớ ngươi, vẫn luôn nhớ ngươi, suy nghĩ ngươi một trăm năm, nếu như ngươi không hiện ra, ta còn sẽ tiếp tục nhớ ngươi, hai trăm năm, ba trăm năm, vĩnh viễn.”

Giọng của hắn sắp hòa tan gió mát, vừa nhanh muốn thổi tới ngày xuân.

Khuynh Anh chợt liền lại rơi xuống lệ: “Lam Tranh, Lam Tranh...”

Nam tử cúi đầu, hôn đôi môi cánh hoa của nàng.

Xiêm y giống lá rụng bàn nhẹ nhàng hạ xuống, bị đệm chăn vây quanh hai cổ thân thể quần vén, ngón tay của hắn thật sâu góc hẹp, lại nhợt nhạt rút ra. Hắn kiên trì chờ đợi kia hương ngấy dịch thể theo trong thân thể nàng chậm chảy xuôi ra, chờ đợi kia mím chặt cánh hoa đối hắn hoàn toàn nở rộ.

Nàng hai mắt mơ màng, kiều diễm phi phàm. Hắn nhìn phát nhiệt, ôm lấy hông của nàng, đem mình sớm đã phát đau lửa nóng xông tới đi vào.

Hắn nặng nề thở dốc quán vòng quanh nàng, buông lỏng ra dây cương chạy nước rút vừa nhanh vừa vội, nàng chịu đựng không nổi, chỉ phải lớn tiếng ngâm đi ra, rậm rạp điện lưu theo đầu ngón chân thay nhau nổi lên, lại rất nhanh chui vào trong đầu, phía sau bị đựng nước nhể nhại, ở trên người của hắn nhuộm ướt một mảnh, lại đưa hắn ngọn lửa đỏ viết tươi viết diễm.

Khuynh Anh một trăm năm chưa nhân sự, thế nào thừa thụ ở, cốc nợ vọng lật xếp cồn dững, bị lăn qua lăn lại rất nhanh tiết một thân.

Hắn thương yêu ôm nàng, thay đổi một cái phương hướng, lại bị từ phía sau hung hăng đánh tới sâu bộ.

Thời gian dường như thế nào cũng không đủ, kia mất một trăm năm ái niệm, liền muốn tại như vậy một khắc toàn bộ bỏ trở về.

Cũng không biết qua bao lâu, trên người xông tới còn chưa dừng, Khuynh Anh đã bị dẫn vật căn bản mắt mở không ra, chỉ có thể mộng má lúm đồng tiền bình thường ghé vào lỗ tai hắn gọi tên của hắn, mười ngón chăm chú khấu khởi, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không lại tách ra...

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Ngày thứ hai, sáng sớm, Khuynh Anh eo mỗi lưng đau.

Nàng dừng một chút, chột cúi đầu, lại chỉ thấy trên người y phục xuyên thật là tốt tốt, mà trên người bóng loáng như tơ, không có bất kỳ dấu vết không nên có.

trong đầu Nàng hỗn độn, dường như có thể nhớ lại chút gì, nhưng lại dường như cái gì đều không nhớ được. Hôm qua mình nhỏ đi, Phi La thân vương càng làm cái kia nho nhỏ Lam Tranh búp bê cho mình... Nhưng về sau thế nào? Về sau thế nào liền đang ngủ?

Lại nhìn một chút bên cạnh yên tĩnh ngóc, không có một tia sinh mệnh dấu hiệu tiểu búp bê.

Hắn nhắm con ngươi, cúi thấp đầu, cũng mặc chính tề, yên tĩnh ngồi ở bên giường, không có bất kỳ khả nghi dấu hiệu.

Đừng không phải là mình đa tâm?

Tổng là nơi nào cảm thấy không thích hợp, lại không nói ra được đáng thương Khuynh Anh, chung quy cảm thấy quá mệt mỏi, ngắt xoay cánh tay, lại một lần nữa chui vào chăn lý đang ngủ.

Cuốn tam: thứ mười chín chương

Nói ở Phi La vương phủ tạm thời ở sau khi xuống tới, Phi La thân vương liền bị triệu đi cung A Tu La, làm bạn đế vương cùng mấy vị hoàng tử đi bãi săn vây săn, muốn nửa tháng sau mới có thể trở về.

Phù Sinh ở lại giữ nhà, một người nho nhỏ, lại đem to như vậy một cái nhà xử lý ngay ngắn rõ ràng.

Viện người hầu các tư kỳ chức, chỉ cần Phù Sinh một chỉ lệnh, bọn họ quét tước quét tước, giặt quần áo giặt quần áo, chưa bao giờ hỗn loạn quá. Mà từ Khuynh Anh tới sau, ở đây lại thêm ba dùng con rồi thuật làm thành người hầu, một phụ trách may, một phụ trách nghề mộc, một phụ trách làm cơm.

Khuynh Anh nhìn kia tràn đầy một cái rương tiểu y phục tiểu hài tử tiểu đệm chăn, phần nộn cơ hồ đầm mù nàng mắt.

Đưa tới thức ăn cũng là cực kỳ đẹp, mỗi bữa không nhiều, cắt thành thích hợp nạng tiểu khối, phối hợp nhiều loại hoa sắc, không có một lần lặp lại.

Nhìn nữa kia tân làm thành tiểu phòng ở cái ghế nhỏ tiểu bàn, đều là dựa theo số đo của nàng làm thành, tinh điều tế khắc, dạ minh châu làm đèn, tuyết trắng ngọc làm tường, kia bày phóng ẩm trà chén nước cũng được bộ bày phóng. Liền phòng ở xung quanh, còn đưa đến bùn đất, làm thành biệt viện hoa viên. Dem hỏa vân nham chạm rồng, dùng tế trúc miệt dẫn vào một luồng róc rách nước chảy, nham thạch nóng hổi, mà nước ấm nóng vừa vặn, không lạnh không nóng, là được một cong nước ấm trì dục. Lại dùng tảng đá ở phía xa xây thành sơn, khắc ra từng tầng một cầu thang, có thể leo núi, có thể chạy bộ, còn có thể dạo chơi ngoại thành.

Khuynh Anh mỗi khi nhìn đây hết thấy, liền dường như thân ở lần thứ tư nguyên trong không gian, có chút ý nghĩ phát mộng.

“A Anh, thích không?” Phù Sinh luôn luôn ngồi xổm phòng ốc hậu phương, rất là hài lòng đem tân bày biện gia cụ một chút tăng thêm vào cái kia nho nhỏ biệt viện lý, dường như hoàn thành một thật lớn công trình.

Trăm năm qua, ở ngôi biệt viện này lý, liền chỉ xuất hiện quá Khuynh Anh như vậy có thể cùng hắn nói chuyện vật còn sống. Sự xuất hiện của nàng, cấp này không khí trầm lặng đại viện dẫn theo dung ẩm khí, Phù Sinh mặc dù trầm ổn, rốt cuộc vẫn là nhỏ tuổi, đối với mới lạ vật mọi cách hiếu kỳ. Lần này chủ nhân công đạo hảo hảo chăm sóc A Anh, lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Hắn vốn là người gốc Phi La thân vương tạo nên, cùng Phi La thân vương chi mạch máu liên lụy cùng một chỗ, tình tự dao động cũng đồng dạng. Dù

cho không nói, hẳn cũng có thể phát hiện ra, đối với chủ nhân mà nói, A Anh là không giống người thường, dù cho mình cũng không thể nào hiểu rõ, nhưng cũng thích thú.

Khuynh Anh hôn mê một vụng, ngẩng đầu ngưỡng vọng Phù Sinh chỗ ngồi này núi cao, xoa than thở: “Ta khi nào mới có thể biến trở về thì ra bộ dáng.”

Phù Sinh nhìn xuống, vui tươi hơn hờ nói: “Không biết.”

“...”

Phù Sinh lại nói: “A Anh, người xem chủ nhân tứ người như vậy nơi ở, có phải hay không rất vui vẻ?”

Khuynh Anh ha ha cười gượng hai tiếng, nói: “Ân, rất vui vẻ.”

Phù Sinh nhất thời hài lòng hoan hô thanh, sau đó xoay người đi loay hoay trong tay kia vừa mới làm tốt một trận xinh xắn lưu ly đèn.

Khuynh Anh đứng ở cửa lớn nhìn kia thật lớn bóng lưng, chỉ cảm thấy lô nội quạ đen bay loạn, một cái đầu hai đại. Đối với Phi La thân vương cổ quái sớm có thiết thân thể nghiệm, bây giờ bị ngăn cách thế ngoại, đơn độc bị đặt ở này tiểu viện tử trung, nhìn như tự do, lại càng giống giam cầm, trong lòng tổng cảm thấy thấp thỏm, liền càng cảm thấy được người này quái dị đến

cực điểm.

Không đề phòng phía trước Phù Sinh đột nhiên lại quay đầu, để sát vào nói: “Chủ nhân còn dặn, muốn thường xuyên tỉnh lại kia người gỗ, bằng không linh khí không đủ duy trì, hắn sẽ biến mất, kia người gỗ cơ đã chủ nhân tổng người vật, người liền không thể lãng phí.”

Khuynh Anh bị cự mặt hoảng sợ, lui về phía sau mấy bước mới đứng vững trọng tâm.

Tự lần đầu tiên đem kia Lam Tranh oa oa tỉnh lại sau, bây giờ đã qua ba ngày. Nàng đối với hắn luôn có một chút chống cự, mỗi khi nhìn thấy hắn, liền sẽ cảm thấy hoảng loạn bất an. Đây cùng Lam Tranh diện mạo hoàn toàn giống nhau như đúc, hắn dù gì cũng là kia Thần đô Phương Đông tam hoàng tử, vì sao bọn họ cũng không có bất kỳ nghi vấn nào? Nàng cũng từng nay hoài nghi tới Lam Tranh có hay không ở Tu La giới, bây giờ kia Phi La thân vương thấy Lam Tranh búp bê lại không có bất kỳ phản ứng nào, làm cho người ta xác thực trong lòng không để.

Lam Tranh hiện tại rốt cuộc đã thế nào bộ dáng? Mà hắn hiện tại lại quá được không? Chừng trăm năm giãy giụa cố gắng, cũng không có tham được hắn mảy may tin tức, làm cho Khuynh Anh cảm giác mình rất là vô dụng.

Phù Sinh thấy nàng không động, liền mình xốc lên nóc nhà, đem kia ở trên giường nằm oa oa lấy đi ra, đẩy quá khứ: “A Anh, đến.”

Khuynh Anh bị buộc đưa hấn tiếp nhận, kia oa oa toàn thân trọng lượng không hề báo động trước áp bách xuống, nàng tả một lão đảo, liền đồng thời ném tới trên mặt đất.

Môi hiêm hiêm sát qua, Khuynh Anh trong đầu ông một tiếng, kia oa oa đã mở mắt!

Chỉ thấy hấn sáng sủa cười, cúi đầu không ngờ hôn nàng một chút.

“Ba!”

Khuynh Anh mặt đỏ lên, tay so với đầu óc phản ứng mau, đã một cái tát phiến ở trên mặt của hấn, sau đó liền dùng lực, đưa hấn theo trên người mình đẩy khai: “Không được tùy ý bính ta!”

Lần đầu tiên hôn lúc, hấn còn chỉ có tay mình chương bàn khô, trong lòng hiểu rõ đây chẳng qua là cái không có sự sống con rối búp bê, mình chỉ là xuyên thấu qua nó nhìn thấy Lam Tranh khuôn mặt, tư vương sót ruột, xúc cảnh sinh tình. Mà bây giờ, hấn so với mình cao một cái đầu, một tàn cười như chân nhân, mỗi khi có kia tứ chi đụng chạm, liền làm cho lòng của nàng loạn thành một đoàn ma, càng lún càng sâu.

Như vậy đi xuống, mình chẳng lẽ không phải sống ở mình trong mộng?

Khuynh Anh nhéo khăn ngực, đang muốn làm cho Phù Sinh đem này mê hoặc nhân tâm oa oa trả lại, ngẩng đầu lại thấy Phù Sinh vẻ mặt vô cùng đau đớn nhìn nàng, mắt còn bao một bao lệ, chia về phía nàng nói: “A Anh, người tại sao có thể đối đãi người gỗ như vậy chủ nhân đưa cho người!!!”

Khuynh Anh bị rống hoảng sợ.

Phù Sinh nước mắt lại càng hợp càng nhiều, muốn khóc lên bàn: “Chủ nhân đưa hần tống cùng người, chính là hần vì người mà sinh, vì của người chấp niệm mà huyền hóa ra thực thể, người lại không hảo hảo quý trọng, đem người gỗ như bùn cỏ bàn giẫm lên, thì ra người cùng người thường, đồng dạng đem người gỗ coi là thấp kém vật!”

Khuynh Anh hết hồn, vội vàng nói: “Ta không phải...”

“Người đó là khinh thường hần, còn đánh hần, người gỗ liền đáng đời cô đơn, làm cho người ta giày xéo, ta khi người là trong thiên hạ ngoại trừ chủ nhân ngoại có thể hảo hảo đối đãi người gỗ người, người lại như vậy làm cho ta thất vọng!”

Phù Sinh căn bản không biết chuyện nam nữ, giờ này hần chỉ đem kia hôn coi là chủ tứ giữa bình thường động tác vô cùng thân thiết, bây giờ Khuynh Anh giẫm tới lời điểm, chỗ nào chịu chịu để yên. Hần căn môi,

nước mắt ở viền mắt trung không ngừng đảo quanh, như là bị lớn lao ủy khuất.

Khuynh Anh đã lệ rơi đầy mặt: “Xin lỗi, ta nhận sai...”

“Hắn sở yêu làm động tác, đều theo người nội tâm ký ức cùng chấp niệm kế thừa mà đến, kia hoàn toàn theo tâm ý của người mà làm, người còn có sao không mãn! Hắn chỉ là một nho nhỏ người gỗ, như ta, không cha không mẹ, ngoại trừ chủ nhân nhà mình, đó là cơ khổ một khối không vỏ mà thôi, hắn vừa mới đến trên đời này không lâu, tựa như các người người phàm bần mới sinh trẻ con bần, cái gì cũng không hiểu, người tức là hắn chủ, liền hắn là hảo hảo yêu quý!! Nhưng người lại...” Nói tiết phân nửa, hắn liền muốn phần tạt lệ chạy.

Khuynh Anh giải thích vô năng, đại não phát đau, mấy bước đi tới bên cạnh đem kia bị đánh Lam Tranh oa oa ôm vào trong ngực, cứng rắn bức làm ra một bộ thương yêu bộ dáng, đối Phù Sinh nói: “Bên ta mới chỉ là ý nghĩ choáng váng, làm một chút không chuyện nên làm, ngày sau liền cũng nữa sẽ không hề vậy đối với hắn.”

Phù Sinh buồn đầu nhìn nàng, vẻ mặt không tin.

Khuynh Anh cúi đầu, nâng lên Lam Tranh oa oa mặt, cười híp mắt cắn răng nghiêng lợi nói: “Còn đau phải không?”

Hắn nháy nháy ánh vàng rực rỡ mắt, nói: “Đau.”

Khuynh Anh vội vã dùng tay cho hắn xoa xoa, bộ dáng làm càng phát ra ngọt ngào, “Như vậy đâu?”

Hắn được một tác lại muốn tiến một thước cộ cộ: “Đau.”

Khuynh Anh nói: “Ta không bao giờ đánh ngươi nữa, sau này, ngươi yêu làm cái gì thì làm cái đó, có cái gì sẽ không ta cũng sẽ giáo ngươi, sau này, ta hảo, ngươi là được rồi, ta không tốt, ngươi vẫn là hảo, có ta có ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại của ngươi.”

Nói xong, mình trước chấn động rớt xuống đầy đất da gà tử vương mắc.

Hắn dừng một chút, ngửa đầu nhìn nàng vô cùng thâm thúy.

“Thực sự sao?” Hắn nói.

“Thực sự.”

“Vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ ta lại.” Hắn lại nói.

“Vĩnh viễn cũng sẽ không.”

“Ngươi phát thệ.”

“... Ta thề.”

Hắn híп mắt nhìn chằm chằm nàng, lại không vẫn kia thuần túy hồ đồ bộ dáng, như vậy ánh mắt, dường như càng sâu, càng trầm, Khuynh Anh bị tránh hốt hoảng, vừa định quay mặt qua chỗ khác, mặt của hắn đã đè lên, “Thu” một chút, ở trên môi của nàng nặng nề hôn một cái.

Khuyenh Anh cứng đờ, cũng không dám động.

Nàng ở trong lòng yên lặng đem trước mặt người ảo tưởng thành một cái yêu liếm người kim mao tiểu cầu, tâm tình nhất thời cũng bình phục rất nhiều, xả ra một tươi cười, nói: “Ngoan.”

Phù Sinh lúc này mới cảm thấy hài lòng, cấp tốc thu hồi vẻ mặt nước mắt cười ha ha nói: “Biết sai có thể thay đổi, thiện lớn lao yên.”

Dứt lời, liền hảo tâm tình xoay người đi xa, ở lại một mặt kính ngạc Khuynh Anh, cùng với ở sau lưng nàng kia gắt gao dính ở trên người nàng, lặng yên câu khốe môi, chân chính hài lòng âm hiểm người...

_____*

Từ đó về sau, Khuynh Anh cũng nữa không dám thực sự đánh người. Coi như là có vết thương, cũng là không dấu vết có thể trốn liền trốn.

Nàng vốn định cho hấn thủ cái tên là a hoàng, đó là mỗi ngày nhắc nhở mình hấn chỉ là một đường tóc vàng tiểu hoàng cầu. Bất đắc dĩ hấn ngắn mấy ngày, cũng đã trở nên nhanh mồm nhanh miệng, biết ăn nói, ngăn nàng á khẩu không trả lời được.

Ngày ấy, nàng vừa mới cho hấn tân danh, hấn lại cười như không cười: “Người trong mộng gọi ta vì Lam Tranh, hiện tại sẽ gọi ta a hoàng, A Anh, nếu ta nếu a hoàng, kia Lam Tranh liền cũng là a hoàng, đúng không?”

“Người là a hoàng, Lam Tranh là người khác.”

“Kia a hoàng là người của người, Lam Tranh liền không là người của người?”

“Không... Ta không phải có ý này =_=”

“Vậy là có ý gì?”

“...”

Vòng tới vòng lui hảo sau, Khuynh Anh đành phải khuất phục, lượm Lam Tranh cuối cùng một chữ, hoán hấn “Tiểu Tranh.”

Mà cùng mấy ngày, Phi La thân vương thường mượn cơ vắng họp yến

hội, dù cho tham dự cũng như đi vào cõi thần tiên, đến nỗi Tu La để nhiều lần gọi hấn, hấn cũng chưa hồi hồn. Chỉ là, các cung tỳ đều nói, bóng lưng của Phi La thân vương rất mê người, dù cho nhìn không thấy khuôn mặt chân chính, không chút nào ảnh hưởng đến phong thái mê người của hấn — chẳng lẽ là mùa xuân thật sự sắp tới giới Tu La?

“... Ừm... Đừng làm phiền...”

Khuynh Anh đang ngủ say, lại cảm thấy có một mềm nhu nhu gì đó ở trên người xung quanh chạy, nàng vô ý thức dùng tay bắt bắt, vẫn còn có chút tô ngửa khó nhìn, liền đơn giản mấy cái đập chặn, lật cái thân, lại tiếp tục ngủ.

Tu La giới mặc dù lạnh, nhưng này tiểu trong phòng trên vách tường khảm nam ngọn lửa đỏ thạch, vẫn duy trì ở hoa yêu thích nhất nhiệt độ, cực kỳ ấm áp. Khuynh Anh luôn luôn kiêng dè đối với kia Phi La thân vương cổ quái tính tình, nhưng lại vô cùng cảm tạ hấn cẩn thận.

Mà hấn tựa hồ cũng không là vậy khó mà nói, chờ vài ngày sau hấn theo vương cung trở về, cùng hấn thẳng thắn của mình tình huống thật, có thể còn có thể thực sự hỏi thăm ra một chút sự tình đến.

Khuynh Anh nửa ngủ nửa tỉnh trong lúc đó, mơ mơ hồ hồ đem chuyện này định rồi. Hỗn loạn rơi vào trong mộng, lại dường như đang ở vân giữa, có một mềm gì đó ở vuốt ve da của mình, lực nhẹ mà chậm, không vội không nóng nảy, hết sức thoải mái. Liền mềm mại môi đỏ mộng cũng không nhìn xuống, chậm rì rì bay ra mấy tiếng ngâm khê.

Mà sau một khắc trong mộng, tất cả đều là Lam Tranh.

Hắn sóng mắt động nhân, tuần mỹ như vậy, khóe môi còn câu cười, cười đến cơ hồ nàng cấp chìm chết tại đây giấc mộng lý. Hắn nhẹ nhàng nụ hôn nàng, ngón tay câu dẫn ra nàng nhĩ phát, mê loạn mà thần tình xoa cái trán của nàng.

Khuynh Anh mơ mơ hồ hồ đáp lại hắn, lại thấy cánh môi của hắn từng chút từng chút đi xuống, theo đứng thẳng hai vú vẫn lưu luyến đến nàng bụng dưới, cuối cùng phút chốc vùi vào nàng nguyệt lui giữa, mở miệng, nóng nóng hàm ở.

Linh hoạt đầu lưỡi xung quanh dao động, câu kia cánh hoa tràn đầy mỡ nước, thường thường bị nặng nề mút một chút, làm Khuynh Anh nhỏ nhắn xinh xắn thân thể run không ngớt.

Nàng cảm thấy khó nhìn, chân nhỏ phản xạ đập đập, lại không đập khai, kia luồng tê dại không ngớt điện lưu hồng học liền lui đầy nàng toàn thân, liền đầu ngón tay đều run run. Nàng trấn trọc cho rằng đó là mộng, liền cố gắng muốn nên thế nào tỉnh lại, nhưng càng nghĩ trong thời gian, kia khiêu khích cánh môi lại thế nào cũng không dừng, thỉnh thoảng còn dùng xỉ giữa nhẹ nhàng cọ một cọ, kích thích lại bức người.

Nàng chỉ cảm thấy này mộng thật là quá mức sóng cuồng, không giống

của mình tác phong trước sau như một. Nhưng lại bị làm rất thoải mái, kỹ xảo mười phần thật là tốt, nặng nề di động di động giữa, nàng sẽ ở đó tỉnh lại vẫn là tỉnh không đến trong lúc đó bồi hồi do dự, do dự không ngớt.

Mà nóng hừng đã một ba một ba tuôn ra mà đến, đem lý trí của nàng chụp đánh vào trên bờ cát, cứ như vậy một phen lăn qua lăn lại, Khuynh Anh đánh tới bờ, đầy bụng lửa nóng, cửag lung trong lúc đó, kia vùi vào mình song nguyệt lui lý đầu là nhiệt tình như vậy, đầu lưỡi lực mạnh liếm mát, dường như muốn hung hăng tiến vào đi bình thường, Khuynh Anh sắp điên mất, ngón tay không chỗ nhưng phóng, đành phải nắm lấy kia ánh vàng rực rỡ tóc, ở tầng mây kia giữa tùy ý bay lên.

Kia đỉnh việt phân càng cao, việt phân càng cao, nàng cơ hồ đem hai cái trắng như tuyết chân kẹp chặt kia cái đầu, thẳng đến mỗi một điểm bị đầu lưỡi vuốt ve đến giống hỏa bình thường thiêu đốt, trong cơ thể liền nổ tung oa, thủy nước hung hăng dũng đi ra, mà thân thể cũng bắt đầu co quắp, co quắp, trều ——

—— Khuynh Anh phút chốc liền mở mắt ra.

Nàng chợt ngồi dậy, nặng nề thở hắt hắt một hơi.

Dùng tay một sát, lại là mãn trán mồ hôi.

Trong mắt đã khôi phục thanh minh, thân thể lại hình như không giống

của mình bàn, vừa nặng nề thay đổi mấy hơi thở, mới tốt ngạt làm cho mình tỉnh táo lại.

Nàng hướng bốn phía vừa nhìn, phát hiện mình còn hảo hảo nằm ở trên giường, ngoại trừ bị mình đập khai đệm chăn, còn lại không có bất kỳ khả nghi nơi. Xung quanh im lặng, không có gì cả.

... Nhưng vừa này, nàng rút cuộc mơ thấy cái gì?

Khuynh Anh liếc một cái cửa mình để khó, sau đó “Ngô” một tiếng đem đầu vùi vào gối đầu lý.

Mấy ngày này nàng luôn luôn nằm mơ.

Mà mỗi khi buổi sáng tỉnh táo lại, song nguyệt lui giữa quần bông trên kia ướm sưng nhuận cảm cũng làm cho sẽ nàng xấu hổ muốn chui vào dưới nền đất đi xuống.

Kia mộng không phải khác, liền luôn luôn mơ thấy Lam Tranh cốc nợ cầu bất mãn kéo nàng làm chuyện này, liền chi tiết cũng như này rõ ràng, như vậy chân thực, nàng muốn cố gắng đi bỏ qua đều là không thể.

Còn lần này, nàng phát hiện ướm đặc biệt triệt để, liền kia dưới đệm chăn

tựa hồ cũng bị làm ra một tảng lớn ẩm ướt.

Nàng quán quýt ngất xoay thân thể, nghĩ đến hơn một trăm năm, nàng cũng chưa bao giờ như vậy thất thố, hiện tại cách mục tiêu của mình càng ngày càng xa, lại càng phát ra không không chế được đứng lên.

Khuynh Anh ảo não đứng dậy, ở trong tử tìm một bộ tân đem chặn đối hạ, lại tìm một thân sạch sẽ y phục, quyết định ở Phù Sinh qua đây trước hảo hảo phao một tấm, đem này không nên có dâm loạn tư tưởng đều phao đến phương xa.

Ngoài cửa sổ, trời còn chưa hoàn toàn sáng lên.

Phù Sinh không nên sớm như vậy qua đây, mà Tiểu Tranh cũng còn chưa có tỉnh lại, này thật to trong viện liền chỉ có Khuynh Anh một người, nhưng bụng dưới dưới kia khác thường xúc cảm vẫn làm cho nàng vô cùng chột dạ, mơ hồ nắng sớm che giấu Khuynh Anh ửng đỏ hai gò má cùng làm sai chuyện xấu bàn ảo não, nàng mấy cái đem quần soóc cởi ra, kể cả chăn đơn cùng nhau bỏ vào trong chậu trước ngâm, nhưng nhìn nhìn lại cảm thấy rất gai mắt, thẳng thắn đem chậu nhét vào dưới gầm giường, tính toán đem mình rửa sạch lại đến sắp xếp nó.

Bê cũng là dùng ngọn lửa đỏ thạch làm, thủy nhiệt độ vĩnh viễn đều rất thích hợp.

Khuynh Anh đem y phục đều khoác lên bình phong trên, giẫm tiến rộng lớn đáy ao. Có nước tiểu phao rầm rầm ở nàng lòng bàn chân mạo hiểm, giống vô số bướng bình cá nhỏ, ở nàng xung quanh bơi qua bơi lại. Thiết kế tình xảo kì diệu, rất dễ làm cho toàn thân người ta thả lỏng.

Khuynh Anh đáp khối khăn mặt đắp lên trên trán, vươn tay cánh tay bán nằm ở đó nóng hầm hập trên tảng đá, nhâm này tiểu phao phao hồng học

xung quanh du lữ.

Câu người đường cong lộ, tóc đen yếu ớt chuế ở trong nước, dập dờn khai một tầng một tầng như mực màu sắc.

Một đạo hỏa lạt lạt tầm mắt liền như thế nàng nhìn kỹ ở đáy mắt, từ trên xuống dưới, từ đầu tới đuôi.

Khuynh Anh vốn là nghỉ ngơi an ổn, không biết làm sao ánh mắt kia thực sự quá nóng rực, làm cho nàng rung mình một cái, mũi nhọn ở phía sau cảm giác làm cho nàng trong nháy mắt nghiêng đầu, lại ở đáy mắt ẩn nhập bóng người kia thời gian, phút chốc trất ở.

Là Lam Tranh.

... Lại là Lam Tranh.

Hắn vẻ mặt tươi cười bán dựa ở ao một đầu khác, không kiêng nể gì cả quan sát nàng.

Khuôn mặt của hắn là như thế rõ ràng chân thực, chân thực đến không có một tia tí vết.

Khuynh Anh dùng sức bầm một cái mình, lại không có cảm nhận được bất luận cái gì cảm giác đau.

... Là mộng?

... Dựa vào, lại là mộng?!

Nàng bắt đầu vì mình hành động cảm thấy vô cùng phát điên.

Rõ ràng đã nhìn hơn một trăm năm, lại hà tất vào lúc này lúc nào cũng đem như vậy mộng làm đến lại làm đi? Rõ ràng tâm linh bằng phẳng, thì ra kỳ thực đây chẳng qua là biểu giống, nhật có chút suy nghĩ đêm có điều mộng, thân thể của mình chẳng lẽ là so với mình thành thực? Kỳ thực nàng đã cốc nọ cầu bất mãn hơn một trăm năm, lại không chút nào tự biết?

Khuynh Anh vạn phần khinh bỉ mình.

“Khuynh Anh, qua đây.” Lúc này, Lam Tranh vẫy vẫy tay, tư sắc hoàn toàn thiên thành, mê người không ngớt.

Khuynh Anh cương ở nơi đó không nhúc nhích.

Lam Tranh lại mở rộng ra hai tay, ôn nhu đến cực điểm nói: “Khuynh

Anh, sắp đến ta trong lòng đến.”

Khuynh Anh trong đầu ong ong một chút, đã thụ đầu độc đi vài bước, dưới chân không cẩn thận giẫm đến một lõi bọt khí, “Ba ba ba” một chút liền phá, nàng bị giật mình tỉnh giấc, trong đầu một đường thanh minh, này nếu ở trong mộng, vậy sẽ không thể lại như vậy tưng cốc nợ.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, ngón tay chụp vào da của mình, đang muốn dùng vô cùng tàn nhẫn kính káp đi xuống, không ngờ Lam Tranh thân hình chợt lóe, đã trước nàng một bước cầm tay nàng, giờ lên tới môi của hắc biên, nhẹ nhàng hạ xuống vừa hôn.

Khuynh Anh thấp thỏm trong lòng, suy yếu muốn tránh thoát đi ra, nhưng hắc bắt như vậy chặt, kia mỏng mềm môi từng chút từng chút bao trùm mãi mu bàn tay nàng, sau đó lại chậm rãi hôn lên đầu ngón tay của nàng.

Hắc ưu nhã môi hình nhẹ nhàng mút ra một đạo xấu xa độ cung, mắt chăm chú nhìn chằm chằm nàng, tà khí mười phần, nhưng lại mị người đến cực điểm.

Hàng này quả thực chứa lòng đang trong mộng câu dẫn nàng, Khuynh Anh trong đầu chưa quyết định cân liền như thế âm âm sập, ngón tay bị hắc cắn ở môi trung, một qua lại không ngờ kinh bị hắc thật sâu hàm vào trong miệng. Cực kỳ nhẫn nại ôn nhu nàng trong nháy mắt bọc, tinh tế dày đặc điện ở lại trong nháy mắt truyền lại mà lên, liền xương cốt đều tê dại.

Khuynh Anh khó nhin, bước lảo đảo lui về phía sau, hấn híp biếng nhác mắt, khóe môi hơi khẽ động, ngậm tay nàng chỉ miệng liền chậm rãi, chậm rãi cũng theo lui ra ngoài.

—— “Phù phù!”

Khuynh Anh một chút liền chật vật ngã vào trong nước, kia Vẻ mặt của Lam Tranh thật sự là câu người, nàng ba hồn bảy vía đều câu dẫn hơn phân nửa, dĩ vãng cũng không phát hiện quá hấn lại vẫn giống như này thiên phú, sợ là bởi vì đây cũng là mộng, vì thế, hấn bây giờ biểu hiện đều là mình ức nghĩ ra được?

... Minh xác thực là quá khát khao quá, liền như vậy hạn // chế // cấp động tác đều sẽ nghĩ ra.

Khuynh Anh rầm rầm bế khí, cũng không hiện lên đến, một lòng muốn đem mình ghen tị, kia liệu Lam Tranh cũng tiềm xuống, nhâm kia màu vàng phát xinh đẹp ở trong nước tán, gợn nước trong vắt, mắt vàng sáng quắc, xinh đẹp không thể nào chân thực.

Khuynh Anh nhất thời sắc một ngụm nước, luống cuống tay chân muốn đứng lên, lại bị hấn bàn tay to lớn ở vòng eo, dán lòng ngực của hấn trên.

Sau đó viên kia anh tuần đầu cũng đã đè ép xuống, cánh môi tướng đẽ, ẩm áp khí tức quần đỉnh hương, thật sâu mút hôn, cuồng nhiệt sóng gợn theo trong nước dập dờn mà khai, liền nước ẩm tựa hồ cũng bởi vậy trở nên nóng hổi, nóng Khuynh Anh cơ hồ hít thở không thông.

Mắt thấy nàng sắp ngất đi, hấn rút cuộc thả nàng, Khuynh Anh như nhật được đại xá phịch nổi trên mặt nước mặt, xoay người liền trôn, vừa vặn hậu kéo tới một cổ lực, từ phía sau ôm chặt lấy nàng, mà sau một khắc, cànng vật ẩm áp đã bao phủ ở nàng đầy đà, lửa nóng lòng bàn tay dùng sức nhu lộng, làm cho phần hồng tiêm như cây anh đào bàn cao cao đứng thẳng. Khuynh Anh dùng tay đi xa, nhưng còn có một khác cái bàn tay xuôi dòng xuống, ngón tay rất quen mà ẩm áp chui vào nàng đã nở rộ cánh hoa lý.

“Chờ...” Khuynh Anh kêu sợ hãi.

Nhưng phía sau chữ liền bị bao phủ vào nụ hôn của hấn lý.

Hấn niết quá cảm của nàng, nghiêng đầu hung hăng hôn nàng, cuốn quá nàng lưỡi, đã nghĩ sắp sinh sinh nàng hô hấp đều cấp cắt đoạn. Mà thân // hạ thủ chỉ động rất nhanh, nhợt nhạt câu ra, lại thâm sâu tham nhập, một ngón tay thêm đến hai căn, mang theo nhu thứ bàn bầm ngay trước hoa châu, như điện bàn kích thích nàng nhất mảnh mai nơi.

Khuynh Anh đã không có lực phản kháng chút nào, đại não ong ong trống rỗng, nghĩ đến ở U Minh trong vực sâu thời gian, Lam Tranh liền nhẫn

lợi hại, liền nàng xem đều không đành lòng. Bây giờ ở trong mộng, hấn quả thực không hề tiết chế, sử dụng kính muốn nàng tỉnh phách đều cấp hút khô rồi mới sẽ bỏ qua bàn.

Dị vật xâm nhập vào vô cùng hung mãnh, Khuynh Anh say, nhẹ nhàng đều nhanh muốn bất tỉnh nhân sự. Nàng suy yếu giãy giụa, nhưng việt là như thế, kia dưới cái miệng nhỏ nhắn càng là đem ngón tay của hấn hút càng thêm chặt dòn.

Phía sau truyền đến một cỗ ám cảm tiếng kêu rên, Khuynh Anh nghiêng đầu đang muốn nhìn kỹ hấn, song nguyệt lui bước chợt bị tách ra giờ lên, một nóng hồi mà nóng rực giận long chợt vọt vào, hỗn loạn âm áp dòng nước, đem Khuynh Anh uất nóng mau khóc lên.

Bởi trước tiên hí đủ, ra ra vào vào vô cùng thông thuận, hấn sức lực tốt dọa người, nàng toàn bộ ôm ở bên hông, thẳng tắp tại nơi nộn vách tường lý đầu đá lung tung, thoải mái tiếng nước “Ba ba” đẩy ra, giống như là muốn đem sóng gợn đều cấp bỏ ra như nhau.

kích thích Đây thực sự quá mức kịch liệt, Khuynh Anh chỉ cảm thấy trong đầu xông vào nhất ba hựu nhất ba dòng nước xiết, khoái cảm quá mạnh mẽ liệt, cơ hồ đều phải mất đi ý thức, cánh tay của nàng đều bị lôi, toàn thân không hề một có thể gắng sức nơi, chỉ có thể giống mèo mễ như nhau nức nở.

Tinh lực dồi dào nam nhân càng đánh càng hăng, Khuynh Anh đã mấy lần phản đòn cao phong, hấn không chút nào không có ngừng, nàng suýt chút nữa sắp đã bất tỉnh, nhưng lại tại nơi tiền một khắc bị nộ hôn của hấn kéo trở về. Cuộn trào mãnh liệt ba đào xông tới sâu vô cùng, nàng khàn giọng kêu hấn, co rút nhanh nội bích lại một lần nữa làm cho nàng trong đầu trống rỗng, không cách nào ngừng, chỉ có thể theo hấn tiết tấu từng chút từng chút, tan tiến hấn cuồng loạn nhiệt độ lý...

Cũng không biết qua bao lâu.

Khuynh Anh lại mở mắt ra ——

Lại thấy mình lại ghé vào bề bên cạnh, nguyệt lui cộng mềm, chỉ là nhiệt lưu cọ rửa, đều giạt mình dày đặc run ý.

Nàng phát điên ôm đầu gằm nhẹ một tiếng, mình thế nhưng đang tắm thời gian đều sẽ ngủ!! Hơn nữa, lại vẫn lại làm như vậy mộng! Thật sự là cảm thấy thẹn đến cực điểm!!!

Khuynh Anh rú lên lồng lộn một trận, quán quýt đem đầu toàn bộ buồn vào nước lý, tựa hồ chỉ có như vậy, mới có thể làm cho mình bảo trì thanh tỉnh, lại là đột nhiên, trong đầu bạch quang chợt lóe, này dứt quãng ký ức liên tiếp đứng lên, bất ngờ liền nhớ ra cái gì đó đến.

Như vậy mộng, tựa hồ bắt đầu từ mình vào ở này phòng nhỏ sau, mới bắt đầu.

Cũng là theo kia Phi La thân vương đem Lam Tranh tiểu người gỗ tống cho mình sau, mới có thể mơ tới!!

Khuynh Anh phút chốc theo trong nước xông tới, bắt bình phong sơn y sam lung tung bộ khởi, cũng bắt chấp trên người bọt nước rơi, liền thẳng tắp nhằm phía cái kia ngu ngốc người gỗ trong phòng.

“Ba” một chút đẩy cửa ra, lại thấy hắc im lặng ngồi ở nhuyển tháp trên, hai tròng mắt nhắm chặt, tinh xảo không có sinh mệnh, chỉ giống một oa oa, cũng chỉ là một oa oa.

Khuynh Anh vù vù hô thở dốc, đi qua duệ khởi cổ áo của hắc tử, tả trông hữu trông, ném đến ném đi, vừa nặng nặng vỗ mấy cái đầu của hắc, vẫn không phản ứng chút nào.

... Khoảng chừng thật là mình đa tâm thôi.

Khuynh Anh không thể tránh được bỏ lại hắc, phát điên đi ra ngoài cửa, mà một khắc kia, màu vàng oa oa lặng yên không một tiếng động đem môi câu dẫn ra một đạo má lúm đồng tiền đủ độ cung, hắc nhẹ nhàng mở mắt ra, rừ xuống lông mi ngăn trở đại đa số yếu ớt ánh mắt, ngày lén lén lút lút như vậy thực sự là không tốt, thời gian nếu có thể quá được lại nhanh một chút, lại mau một chút đó là được rồi...

Ma lâm biệt cung.

Hôm nay là A Tu La vương thiết hạ săn bắn yến, tầng tầng sa trướng giạt lại, oanh ca yến hát.

Người của tộc Tu La từ trước đến nay trực lai trực vãng, chưa từng có nhiều lễ nghi phiền phức, muốn làm cái gì liền làm cái gì, tối vâng theo ý nguyện liền là mình đáy lòng dục vọng, tuyệt đối không che che giấu giấu.

Lúc này biệt cung lý một mảnh ngọn đèn dầu huy hoàng, cơ hồ mỗi một cái nam tân đều dẫn theo của mình bạn gái, xa hoa lãng phí chi âm từ từ truyền ra, ăn uống linh đình giữa, còn kèm theo như ẩn như hiện thô suyền mềm mại cạn ngâm, chợt có dục ý, liền lớn mật cùng bạn gái xoa chà đập, thậm chí giao cấu, ti không thềm quan tâm khác ánh mắt của người.

Nam nhân thô cuồng, nữ nhân nóng bỏng, thường xuyên làm cho cả buổi tiệc biến thành một hồi xuân cung sống.

Bởi vậy, mỗi một lần bị ép tham gia như vậy yến hội, là được đối Lam Tranh tại đây Tu La giới lý nhất chán ghét một hoạt động.

Nửa tháng này đến, vẫn bởi kia nam nhân tại ma lâm lý đối tới đối lui, thỉnh thoảng muốn còn muốn biểu hiện ra kỹ càng bắn kỹ đến làm cho hắn cảm thấy hài lòng, bằng không hắn sẽ gặp vẫn không ngừng dẫn vật người,

thẳng đến người đối với hắn đông đảo vô lý yêu cầu khuất phục, mới có thể chịu để yên. Nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy qua như vậy khó chơi người, mà người này, lại là phụ thân của hắn, kia đang ngồi ở cao cao vương tọa trên, giờ hắc diệu lưu ly chén biếng nhác đàm tiếu A Tu La vương —— Dạ Vũ.

Hắn luôn luôn như vậy thờ ơ, thường xuyên cho người đối với hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, lại không thể làm gì.

Lam Tranh lựa chọn cách hắn xa nhất, nhất hẻo lánh góc ngồi xuống, mang theo mặt nạ, cũng không người có thể nhìn ra hắn lúc này biểu tình. Thỉnh thoảng có to gan nữ nhân quần lên đến, cũng bị hắn phát tay áo vươn ra.

Trong nhà có giấu giai nhân, lại không thể quang minh chính đại âu yếm, điều này làm hắn rất là bức bối. Dù cho lấy thân phận tiểu Lam Tranh thủ hộ ở bên cạnh nàng, nhưng vẫn có thể cảm thụ đạt được nàng thường xuyên bất an cùng do dự. Mỗi khi nàng ngủ thâm trầm lúc, liền luôn luôn cau mày, nói mê sảng. Tối đa thời gian, đều là kêu tên của mình, giống chân kinh con mèo nhỏ như nhau nức nở hỏi mình ở nơi nào, nàng tìm không được, nàng nhớ hắn.

Nàng ở tìm kiếm mình, nhưng mình nhưng lại vẫn không thể nói cho nàng biết, hắn ngay bên cạnh nàng. Hắn ôm hắn vào lòng, nàng lại run run muốn né tránh, trong mắt tràn đầy chống cự.

Vì thế, mới có thể làm cho nàng cho rằng đây là một giấc mộng, ở trong mộng vượt lên bi thống nàng, tưởng niệm nàng, ở trong mộng cùng nàng giao triền thân thiết, làm cho nàng quên tất cả phiền não, liền như vậy cùng mình sa vào cùng với trung, vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

... Nhưng này, làm sao lại không phải là của mình một giấc mộng.

Không có nhiều như vậy trở ngại, không có nhiều như vậy phiền phức, vứt bỏ tất cả bao quần áo, cùng nàng bạch đầu giai lão, mãi cho đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất, thật tốt.

Yến hội vẫn đang tiếp tục, Lam Tranh đã không có lại ngốc dục vọng.

Đối với tiết mục ngày qua ngày như vậy, hắn xác thực có chút buồn ngủ, nếu không phải năm đó bị người kia ép đánh cuộc, hắn liền không hao hết tâm tư nhằn nại như vậy. Hắn hiểu rõ, nam nhân này là một loại người giống hắn, dù cho mình muốn cực lực phủ nhận quan hệ của mình với hắn, nhưng tính cách giáo hoạt và đáng ghét kia, quả thực là không có sai biệt.

Nếu muốn theo trong tay hắn chạy trốn, liền muốn ần nhẫn, chờ đợi, còn có nắm đúng thời cơ.

Lam Tranh nhàn nhạt liếc hắn liếc mắt một cái, lại vừa lúc phát hiện hắn cũng vừa lúc ở nhìn mình. Ngồi cao thượng nam nhân tà tà cười, vung tay

lên, đã không cao không thấp nói: “Phi La, người làm vậy xa, ta đều nhìn không thấy người, nghe lời, ngồi qua đây thôi.”

Hiển nhiên, chủ nhân của giọng này cũng không tính làm cho hắn dễ chịu.

ngữ khí Ái muội, dù cho Lam Tranh không ngoan ngoãn thừa nhận hắn là con hắn, hắn liền muốn quyết định chủ ý làm cho tất cả mọi người hiểu lầm quan hệ của bọn họ.

Hắn muốn điệu thấp, liền không làm cho hắn điệu thấp.

Hắn muốn nhẫn nại, liền càng muốn khơi mào mọi người nghi ngờ, đối với hắn chỉ trở.

Hắn muốn ẩn giấu, liền mà lại muốn tất cả mọi người đối thân thể của hắn cảm thấy hứng thú, vô khổng bất nhập.

Nghĩ đến hắn đó là một đột nhiên xuất hiện người, giấu ở mặt nạ dưới, phân không rõ nam nhân vẫn là nữ nhân, cũng không có bất luận cái gì chiến tích công huân, cũng đã bị sắc phong Phi La thân vương, mơ hồ A Tu La vương thánh sủng, vô luận tướng thưởng vẫn là yến hội, chưa bao giờ một lần thiếu được hắn.

Lúc này Dạ Vũ chuyển lộ ra, tất cả mọi người đem lực chú ý chuyển dời đến trên người của hắn.

Lam Tranh chậm chậm đứng lên, liền cũng không khước từ, thân sắc đậm nhiên đi lên đài cao, yên lặng ở A Tu La vương chỉ định đích thân trắc vị trí ngồi xuống. Mọi việc như thế làm khó dễ hắn đã cưỡi xe nhẹ đi đường quen, dù cho tất cả mọi người dùng như vậy làm cho người ta chán ghét ánh mắt nhìn hắn, hắn cũng không cảm thấy có bất kỳ khó chịu.

“Yên hội cho người nhàm chán sao?” Dạ Vũ mị híp mắt, nghiêng đầu đối với hắn đưa lên một chén lửa cháy mạnh như lửa rượu.

Biết rất rõ ràng hắn mang theo mặt nạ, lại càng không sẽ vạch trần, còn muốn làm ra như thế cái yêu thiêu thân.

Lam Tranh mím môi nhìn hắn một cái, này gian ngoan không yên lão không ngớt ngày gần đây khiêu khích càng phát ra nghiêm trọng, liền có phải hay không tỏ vẻ, hắn đã kiềm chế không được?

“Nghe nói, người cứu một nô lệ tóc đen đến từ yêu giới?” Này một câu, là Dạ Vũ đi qua linh lực truyền tới trong óc, trên mặt hắn mỉm cười, trong miệng lại nói một khác lời: “Khước từ A Tu La vương thưởng cho đó là đối

toàn bộ miệt thị A Tộc Tu La, a la, thỉnh thoảng uống một chén, phóng túng một phen, kỳ thực rất tốt.”

Lam Tranh lông mi khẽ run lên, cuối cùng bất động thanh sắc theo trong tay hắn tiếp nhận chén rượu, ở mọi người nhìn soi mói, chậm rãi dời đi mặt nạ của mình một góc, lộ ra một phương trắng nõn mà duyên dáng cảm, đậm sắc môi mỏng như là tuyết trắng lý một mặt quang, nhẹ xúc chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Hắn đồng dạng dùng linh lực truyền âm truyền trở lại: “Đây chẳng qua là một hoa yêu, ta đã làm cho người ta đuổi về cho La Sát tướng quân, liền cùng ta không hề liên quan.”

“... Nga, phải không?” Dạ Vũ âm cuối nhẹ nhàng đi lên chọn, hơi có hoài nghi vị đạo, lại nhiều hơn là trêu tức, cùng xem kịch vui biểu tình.

Lam Tranh yên lặng ném chén rượu xuống, mặt nạ cũng che lên rất nhanh.

Thế nhưng mỹ sắc đã lộ phương hoa, dưới lại có người bắt đầu ồn ào: “Bệ hạ, Phi La thân vương vì sao lấy mặt nạ che mặt, như thế chúc mừng thời khắc, liền ứng dỡ xuống trên người trói buộc, cùng bọn ta cùng vui mừng mới đúng.”

Bốn phía sôi nổi phụ họa, như là tìm được mới mẻ đồ chơi, đều là một đám không đạt mục đích liền không sẽ bỏ qua người điên.

Dạ Vũ cong môi cười, nhìn về phía Lam Tranh, cũng không nói lời nào. Không bức người quá mức, lưu như vậy một chút dư địa làm cho đối thủ bất đắc dĩ thống khổ giữa mới là hần nhất quán tác phong. Dù cho là con trai của mình —— liền chính vì hần là hần thất mà phục được, vạn phần quý giá con trai, mới có thể càng dè dặt cẩn thận thôi.

Lam Tranh yên lặng không nói, dưới người được một tác lại muốn tiến một thước, kêu gào càng lợi hại.

Một người trong đó nói ra: “Đã Phi La thân vương không muốn, ta đợi cũng không tiện cưỡng cầu, bất quá Tộc Tu La xưa nay có một quy củ, một phương hướng một phương khiêu chiến, người thua liền muốn thỏa mãn thắng người một cái yêu cầu, bây giờ bệ hạ ở đây, này ca vũ ta đợi cũng nhìn buồn chán, vì bệ hạ tặng một chút hứng thú còn lại tiết mục càng như ý một chút.”

Dưới người lại sôi nổi phụ họa đứng lên.

Trung gian càng đứng ra một người, thân cường mã tráng, cánh tay phải còn ôm một quần áo xốc xếch mỹ nhân, hần vẽ mặt mang cười, ửng đỏ trong mắt lại là kiềm chế hưng phấn sát ý. Hần cười lớn một tiếng, nói: “Ta nguyện thứ nhất tử thí!”

... Đây là hữu dưới trướng một viên Đại tướng, lần này ở săn bắn bà con cô cậu hiện hài lòng, lấy được thưởng cho cũng tối đa. Ở trong quân cũng

hoành hành ngang ngược, thường thường tìm người quyết đấu, chiến bại giả thông thường đều sẽ bị hấn một đao giết chết, không để lại bất luận cái gì dư địa.

Lam Tranh rũ mắt xuống liêm, vốn không muốn đi để ý tới, lại phát hiện trông mắt mình lại hơi đỏ lên, liền máu đều bị bốn phía nóng hầm hập sát khí tiêm nhiễm có chút bất thường. Đại để Tộc Tu La mọi người như thế yêu khiêu khích, coi như là mình chán ghét huyết mạch, nhưng nó lại tựa hồ như so với mình lý trí hiểu rõ hơn thân thể của mình.

Hơi thở dài một hơi, Lam Tranh rốt cục đứng lên, chậm rãi dọc theo cầu thang đi tới.

Viện ngoại đó là một thật lớn lôi đài, phương tiện rất.

Dạ Vũ nhú mày, khóe môi càng nhếch.

“Phi La thân vương, người yên tâm, ta định sẽ không đả thương mặt của người.” Kia cao to nam nhân bỏ qua quần ở trên người mình nữ nhân, vẻ mặt dữ tợn cười xấu xa. Tay hấn cầm một cây đại đao, đó là hấn am hiệu nhất vũ khí.

Lam Tranh nhàn nhạt phát tay áo, làm một “Thỉnh” tự.

Nam nhân đầu tiên là ngây cả người: “Người lấy đao, vẫn là cầm kiếm?” Thấy đối phương vẫn vẫn duy trì cái “Thỉnh” tư thế, nhất thời ở trong lòng cười nhạo người này không phải đồ ngốc định cũng là người điên, cười lạnh một tiếng: “Đã Phi La thân vương muốn bàn tay trần, ta là được đa tạ!”

Dứt lời, chỉ nói một tiếng “Cẩn thận kéo!”, tựa như như gió cường thế mà công kích mãnh liệt qua đây!!

Lam Tranh vẫn vân đạm phong khinh đứng, lúc này, trong óc của hắn hiện ra Khuynh Anh mỉm cười mặt, thay đổi khuôn mặt, lại không biến linh hồn, trước sau như một như ánh sáng mặt trời ấm áp tim của hắn. Hắn suy nghĩ nhiều thủ hộ nụ cười của nàng, lại cũng không muốn nhìn thấy nàng khóc.

Đã lần này không thể lại bảo trì trầm mặc cùng điệu thấp, mà lão nhân kia tử cũng bắt đầu phát hiện Khuynh Anh tồn tại, như vậy, hắn liền theo hiện vào giờ này bắt đầu thôi ——

“Àm.”

Lôi đài kinh ra một đạo cự hưởng.

Ở mọi người kinh ngạc nhìn xoi mói, kia cao to đại tướng lại là bị người một tay quăng ra, cùng lúc này, vô số sét đánh xen kẽ quá thân thể hắn,

xuyên thấu qua làn da của hắn, ở cứng rắn trên mặt đất đập bẻ ra một động. Mà nam nhân kia chỉ hơi giãy giữa tuyến tụy ung thư, liền đảo môi nằm trên mặt đất, tạm thời cũng nữa vẫn chưa tỉnh lại.

—— phản kích.

Lam Tranh ở trong lòng nhẹ nhàng mặc mặc hai chữ này, sau đó xoay người nghiêng đầu nhìn về phía dưới lôi đài, này do ở kinh ngạc mọi người, như vương giả bàn, dưới ánh mặt trời kéo ra khỏi một đạo cái bóng thật dài.

Nửa tháng đã qua.

Nghe nói Phi La thân vương bận rộn bên ngoài rốt cuộc trở về, sáng sớm Phù Sinh liền vội đông vội tây, cũ bày biện toàn bộ triệt hồi, thay cực kỳ xa hoa long trọng trang sức, lại đem tất cả đông tây đều chà lau vô cùng sáng sủa, ngay cả hành lang góc đều sáng như là cái gương bàn lóe sáng.

Khuynh Anh cũng bị kéo lên sáng sớm, rõ ràng chỉ có nửa tháng, lại cảm thấy như là qua nửa năm.

Nàng luôn luôn sẽ không hiểu mệt chết đi, không hiểu rất xương sống thất lưng bối đau, như là này bị hồ ly tinh ép khô tinh khí thần các nam nhân, uể oải không phấn chấn.

“A Anh, người đối chạ rửa mặt phát thật lâu ngây người.” Phía sau, đột nhiên thoát ra một ánh vàng rực rỡ bóng dáng, tà tà khí tức đã thổi vào lỗ tai của nàng lý: “Nếu không động, thủy liền lạnh.”

Khuynh Anh bị thổi một run run, nhặt lên chậu rửa mặt trung thủy hất quá khứ.

Người nọ nhẹ né tránh, lại miễn cưỡng trở về trong bồn bố khăn, cười hì hì xoay kiền liên hướng Khuynh Anh trên mặt lau đi, “A Anh lại, để cho ta tới bang A Anh rửa mặt.”

Khuynh Anh quay đầu trừng hấn, Phù Sinh đem mình theo trong chăn kêu lúc thức dậy, cũng thuận tiện ép buộc nàng đem này vạn ác oa oa tỉnh lại.

Cứ việc hấn đích thực là chỉ là một oa oa không có sai, nhưng Khuynh Anh vẫn đem mình sẽ cả ngày lẫn đêm làm mộng xuân nguyên do toàn bộ trách tội ở trên người của hấn, nếu không phải ngày khác nhặt ở trước mặt mình hoảng, nàng há lại sẽ nhặt có chút suy nghĩ đêm có điều mộng.

Ngắn nửa tháng, hấn đã biết ăn nói, hành vi tư tưởng cũng càng giống Lam Tranh, cùng hấn ở chung, quả thực liền là một loại dẫn vật.

“A Anh, để cho ta tới uy người đồ ăn sáng.” Nàng chính tinh thần tự do, hấn đã một phen nàng đặt tại trên cái băng ngồi, múc một thìa gạo kê cháo uy quá khứ: “A, há mồm...”

“Chính ta...” Vừa mới há miệng, kia cái thìa đã đưa tới nàng trong miệng. Lam Tranh mím môi, lại cười lại múc một thìa: “Thật ngoan.”

“...”

Khuynh Anh quần quýt trừng mắt hắt một thìa lại một thìa hướng mình trong miệng tổng thức ăn, nhưng lại biết người này không đạt mục đích không bỏ qua, nếu cự tuyệt, liền sẽ làm ra khoa trương hơn cử động. Nếu như ngay từ đầu liền biết oa nhi này oa sẽ đưa tới cái dạng gì ma túy phiền, nàng kia nhất định sẽ không ở ôn bên ao đưa hắt ảo tưởng làm Lam Tranh, còn ôm hắt lại thân vừa khóc.

Đáng tiếc hiện tại đã không còn kịp rồi.

Khuynh Anh có khổ không thể nói, chỉ có bi phần nói: “Ta no!”

Một chén cháo còn chưa có thấy đáy, Lam Tranh mím môi, thẳng thắn ói ra hai chữ: “Không được.”

Khuynh Anh lập tức suy sụp, quát: ” rốt cuộc ai mới là chủ nhân ai mới là người hầu!”

Lam Tranh khẽ cười, lại đem cái thìa đưa tới: “Ta vĩnh viễn đều là người của người.”

Đùa nàng là một cái rất chuyện đùa tình, ở không thể đem thân phận thẳng thắn trước, như vậy ở chung đó là tốt nhất thủ hộ phương thức. Dù cho không thể đem trong lòng nàng ưu sầu tan đi, nhưng ít ra tài năng ở bên cạnh nàng, ít chút thời gian bỏ qua loạn muốn.

Hôm qua yến hội đã hoàn toàn tuyên chiến, hấn chuyện cần làm sẽ trở nên rất nhiều.

Có thể nhìn thấy nàng trách trách vù vù khuôn mặt, liền đề cho hấn vô cùng an ổn.

Khuynh Anh nào biết đâu rằng người trước mặt tâm tư, bất cứ giá nào bèn đem bát ăn cơm một đoạt, “Rầm rầm” toàn bộ nuốt xuống, sau đó hào khí muôn vàn đem không bát hướng trên bàn một cho vào: “Người chủ nhân chân chính đó là muốn trở về, người là của hấn, không là của ta! Người nên làm gì thì làm đi, đừng ở chỗ này quấy rối!”

Lam Tranh ngây cả người, lập tức hí mắt cười: “A Anh, không nên ăn nhanh như vậy, sẽ nghẹn. Hơn nữa, dù cho người kia đã trở về, ta còn là một mình người a, vì thế, không nên ghen thôi.” Ân, kỳ thực người vậy sẽ là mình, mà mình là Khuynh Anh, Khuynh Anh lại là người kia, đối tới đối lui, Khuynh Anh còn là của mình.

Khuynh Anh rút cuộc nghẹn ra một chữ: “... Thí!” Thí cũng sẽ không ăn

của người giẫm chua!

“A Anh, đừng làm rộn, ta tới cho người chải đầu.”

“... Không cần =_=”

“Vậy ta cho người mặc y.”

“... Đã mặc!”

“Này hoa sắc quá làm, hôm nay là ngày vui người kia trở về, Phù Sinh định sẽ không để cho người xuyên như là tham gia lễ tang như nhau xuất cửa.”

“ ... ”

“Đến, trước đưa cái này coi...”

Khuynh Anh rút cuộc nhịn không được, một cước đá hấn ra bình phong đi, sau đó mới quán quýt vạt phần cầm hấn cho nàng chuẩn bị y phục đổi đứng lên. Rõ ràng nàng mới là chủ tử của hấn, nhưng vì cái gì chuyện gì đều hình như là hấn ở làm chủ?

...

Thay quần áo xong đi ra, lại không thấy hấn.

Vừa mới buông ra một hơi, kia ánh vàng rực rỡ bóng dáng lại đột nhiên theo góc giường đứng lên đến, trong tay còn theo dưới gầm giường lôi ra một chậu. Hắn chỉ vào bên trong phao gì đó chớp chớp mắt, vạn phần vô tội nói: “A Anh, đây là cái gì a?”

Khuynh Anh chỉ liếc mắt nhìn, mặt nhất thời đã biến thành cà chua, nàng vũ móng vuốt tiến lên một phen đoạt qua đây, ngăn ở phía sau: “Cái gì cũng không phải!”

“Nhưng kia hình như là một sàng chắn đơn, còn có một đường quần?”

“Ngươi nhìn lầm rồi!!” Khuynh Anh gầm hét lên.

Đây là ngày đó, bị mình hạ thân lộng ướt rụng ga giường cùng tiết khô, về sau tám thời gian lại làm một hồi xuân thu đại mộng, liền đem mình đem hai thứ đồ này giấu ở dưới gầm giường sự tình quên cái sạch sẽ!

“Nhưng rõ ràng là...” Lam Tranh giả vờ nghiêm túc.

“Kia, đó là bốn phía quá khô ráo, ta phóng một chậu nước hít thở không khí!!”

“Nhưng đồ vật bên trong...”

“Đó là phương pháp tổ truyền đặc thù, phóng một chút vải bông đi vào, mới có thể rất tốt phát huy hiệu dụng!” Khuynh Anh muốn chết tâm tình cũng có.

“Nga?” Lam Tranh cười như không cười sờ sờ cằm, sau đó vui mừng nói: “Nhà của ta A Anh thực sự là thông minh tuyệt đỉnh!”

“Phi, người mới tuyệt đỉnh = _=!”

_____*

*_____

Khuynh Anh rút cuộc lặn qua lặn lại hoàn tất, liền muốn từ nơi này ra, nhìn nhìn có thể không giúp đỡ Phù Sinh gấp cái gì.

Dù cho mình không thể giúp, cũng nhất định phải bỏ qua này tử tiêu tử ra hít thở không khí, nửa tháng này đến, nàng liền từ chưa bước ra này phiền bỏ túi biệt viện quá, nàng làm tối đa chuyện, đó là nằm ngủ! Lại thường thường là càng ngủ mệt, mệt mệt mệt dễ nằm trên giường, như vậy tuần hoàn ác tính, nàng liền phẳng phát từ chưa thanh tỉnh quá bình thường.

Vô luận như thế nào, hôm nay, nàng định cũng không cần lại vây ở chỗ này!

“A Anh, ngươi đi đâu vậy?” Vừa khẽ động chân, phía sau kia màu vàng bóng dáng quả nhiên cũng đã bu lại.

“Ta đi ngồi chồm hỏm hàm cầu!”

“...”

Khuynh Anh tùy tiện đưa hấn quan ở bên ngoài, sau đó liền lập tức thay đổi cái thân pháp, trong miệng niệm cái quyết, đem khí tức bảm đứng lên, xuyên tường mà qua.

Ra biệt viện, nàng liền lập tức dạt ra chân chạy vội, đi qua kia một lủi lủi đường nhỏ, tới đầu cùng, mới phát hiện ở đây lại vẫn thiết một tầng thật dày kết giới.

Kia kết giới bố rất là kiên cố, xông vào sợ rằng không được.

Bất quá, đi qua kết giới phương pháp Khuynh Anh thật ra ở trăm năm trước Công chúa Toàn Cơ nơi đó từng học, Khuynh Anh đem chân khí đều tụ lại ở trên người, cũng vì mình độ trên một tầng tương đồng kết giới, sau

đó đè nặng bước chân chậm rãi đi qua, hai tầng kết giới dung hợp ở cùng nhau, nàng liền dùng lực, liền từ bên trong xuyên đi ra.

Kết giới ngoại, ban ngày rõ ràng, bầu trời lại đeo có trời âm áp, ở Tu La giới xem như là khó có được khí trời tốt.

Khuynh Anh đưa tay ra mời lại thất lưng, nhìn lại, lại phát hiện vừa mình ra tới đường đã biến mất, phía sau biến thành một ngăn cao to tường viện, dùng tay đẩy, lại không có cách nào lại tiến vào.

Cơ quan này thiết trí đích thực là thật kỳ diệu!

Khuynh Anh kinh ngạc há miệng, sau một khắc lại bình thường trở lại. Không thể quay về cũng không quan hệ, kia phi La điện hạ buổi trưa liền có thể trở về, lúc này hẳn là sắp tới. Cùng với tại nơi nhỏ nhỏ biệt viện lý chờ, còn không bằng cùng Phù Sinh cùng nhau nghênh tiếp người kia.

Hơn nữa đi tới nơi này lâu như vậy, nàng còn chưa bao giờ tham quan quá này Phi La vương phủ.

Bất quá, bỏ túi bản mình xác thực đi động có chút tổn sức. Khuynh Anh hự hự đi hồi lâu, chỉ cảm thấy này hành lang thực sự trở nên lại khoan lại trường, dường như không thấy được đầu cùng, nàng quán quýt đến cực

điễm, liền bò đến so đo chỗ cao lan can, đối lan can ngoại kia một tầng lớn một tầng lớn vườn hoa phát ngốc.

Ngày tháng tư khí, Tu La giới mặc dù so đo lãnh, ở đây lại bị Phù Sinh chăm sóc rất tốt. Mặc dù không phải nhiều loại hoa tựa gấm, lại bị bố trí cực kỳ trang nhã cao quý, cơ hồ tất cả đều là hi hữu giống hoa non, ngạo nghệ mở ra, cùng chúng nó chủ nhân khí chất đảo có vài phần tương xứng.

Bất quá, Khuynh Anh lúc này quá mức thật nhỏ, trong vườn hoa hoa nhỏ cỏ nhỏ cũng trở nên giống chọc trời đại thụ bàn như nhau tráng kiện cao to, tỷ như lúc này nàng lắc lư dưới chân, liền có một đóa thật lớn máu phù dung, cánh hoa kinh lạc tầng tầng xếp khai, rõ ràng hẳn là rất đẹp, làm mất đi tầm mắt của nàng nhìn lại, liền giống mở miệng to như chậu máu, tùy thời phải nàng hít vào đi như nhau.

Nàng thu hồi tầm mắt, chán nản nói thầm: “Đến nửa người cũng không có...” Nàng đã nhìn nửa ngày, cũng chưa gặp được bóng dáng Phù Sinh.

“Đây là cái thứ gì?” Đột nhiên, phía sau lại đột nhiên hạ xuống một giọng, Khuynh Anh mừng khôn kể xiết, chính chuyển quá đầu đi trông, lại phút chốc chống lại hé ra trở nên phóng đại mặt —— nâu phát, yêu dị con người, người này đang ở vuốt cằm, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, chính suy nghĩ trước mắt nhìn thấy này tóc đen oa oa đến tột cùng là cái cái gì ngoạn ý.

—— hẳn là La Sát!

Khuynh Anh bị dọa một cử động nhỏ cũng không dám, này rõ ràng là vương phủ Phi La thân vương, nhưng hắn làm sao sẽ xuất hiện ở ở đây?!!!

“Còn có thể động?” Hắn đột nhiên lại như có điều suy nghĩ nói.

Khuynh Anh lập tức trừng mắt con ngươi cương bắt tay vào làm chân trang thi thể.

La Sát hé mắt, vươn ngón tay, ở Khuynh Anh trán trên bắn ra, nàng liền “Khúc khích” một chút ngửa mặt hướng trên lan can ngã xuống, công bằng, ngã xuống kia đoá huyết sắc phù dung nhị hoa trung gian.

“Rõ ràng vừa đều ở động a.” La Sát như có điều suy nghĩ, lại nàng lao lên, đặt ở trong lòng bàn tay tả hữu trông, “Người cùng kia tóc đen hoa nhỏ yêu còn thật giống.” Hắn yếu ớt phun ra một câu.

Kia tầm mắt bức người rất, Khuynh Anh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rất sợ hắn phát hiện cái gì.

“Này Phi La trong vương phủ đảo thực sự là kỳ quái, khắp nơi đều là người gỗ, mà ngay cả nhỏ như vậy cũng có.” La Sát cúi đầu nói thầm, dứt lời, giống cảm thấy vô cùng thú vị bàn lại đậm đậm Khuynh Anh đầu, lại đậm đậm bụng của nàng: “Lại vẫn là mềm.”

Khuynh Anh khóc không ra nước mắt, thấy hấn lại vẫn muốn xóc lên y phục của nàng nhìn một cái bên trong cầu tạo, liền cũng nữa kiềm chế không được, đang muốn nhảy dựng lên cho hấn xuất kỳ bất ý một đấm, La Sát lại đột nhiên dừng lại động tác, mắt giờ lên, giống phát hiện canh tân kỳ gì đó: “A, lại còn có một?”

Hấn đi nhanh đi tới, khom lưng nhặt lên trên mặt đất một đồng tây, sau đó cùng Khuynh Anh song song đặt ở rãnh tay chương trên đùa bốn.

“Tóc vàng?” Hấn tà nịnh cong môi cười, “Thú vị.”

Khuynh Anh dư quang nhìn sang, bị kịch phát hiện kia lại là Tiểu Tranh. Chỉ là người này giờ này so với mình càng giống một người gỗ không đầu óc, hấn không nhúc nhích, vô cùng thật. Rõ ràng ở mới vừa rồi còn như con ruồi ở bên cạnh mình lẩn qua lẩn lại! Nói cái gì hấn là của nàng người, bây giờ tới nguy cơ trước mắt, lại một điểm hộ chủ sốt ruột cũng không có, thực sự là không lương tâm.

La Sát tựa hồ đối với hai người bọn họ sinh ra hứng thú thật lớn, đưa bọn họ bày ra đủ loại tư thế, trong đó đủ ôm, đứng thẳng —— ghê tởm nhất chính là, hấn lại vẫn đem Tiểu Tranh một cái móng vuốt khoác lên của mình ngực trên, ác thú vị xoa xoa.

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!!

Khuynh Anh chính muốn điên, chột một đạo áp suất thấp khí tràng chột đánh xuống, lạnh lẽo dọa người.

Mà sau một khắc, vang lên chính là Phù Sinh tiếng trời bàn giọng: ” tướng quân La Sát, ngươi vì sao tự tiện xông vào thân vương điện!”

La Sát quay đầu lại đi, hoa đào mắt nhất thời cười mở: “Phi La thân vương điện hạ, ngươi lại trước thời gian đã trở về.”

Ở Phù Sinh bên cạnh, còn yếu ớt đứng thẳng một nam tử.

Dưới mặt nạ, cất giấu vừa bên ba ra giọt mồ hôi. Ở Khuynh Anh xông khai kết giới một khắc kia, hắn liền bỏ ngựa xe, dùng ngự phong thuật cuộn cuộn mà quay về. Bởi vì ở một khắc kia, hắn còn nhận biết tới một cái khác tự tiện xông vào giả khí tức.

Hôm nay mình hồi phủ, Phù Sinh nhất định như thường ngày bàn mang theo toàn bộ hạ nhân viện đến cửa nghênh tiếp, trong đại viện không người thủ hộ. Phòng thủ đơn sơ như vậy, tất làm cho người ta hữu cơ nhưng thừa.

Quả nhiên, đó là La Sát.

Hắn lại vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Chủ nhân thả ngươi một con đường sống, ngươi lại nhiều lần khiêu khích chủ nhân uy nghiêm, dù cho ngươi cư tướng quân chức, há nhưng tha cho ngươi như vậy làm càn!!” Phù Sinh nghiêm nghị quát.

“Ta vốn cũng muốn không hề tới quấy rầy điện hạ, nhưng ta ngày ấy đem kia tiểu yêu tinh mang hồi phủ trên, không hai ngày sẽ chết, ta dùng tụ hồn cỏ cấp kia tiểu yêu tinh phục, lại phát hiện nàng căn bản không có hồn phách, ta đây không phải là nghĩ đến hướng điện hạ hỏi một câu, kia hồn phách có phải hay không ở trong tay ngươi.” La Sát chẳng hề để ý chọn kén chọn, ôm quyền cười nói: “Mà điện hạ lại căn bản không muốn làm cho ta tiến này Phi La vương phủ, ta lại không tốt xông vào phá hủy này đó đẹp cảnh vật, liền đành phải len lén ẩn vào đến, mình tìm kiếm một phen.”

Tụ hồn cỏ là Tu La giới cực kỳ hi hữu vật, đối với một theo yêu giới mua được đây tứ bình thường, La Sát tựa hồ nhìn quá nặng. Nghĩ đến điểm này, Lam Tranh hơi nheo lại mắt, ánh mắt lộ ra sát khí.

Cuốn hai: thứ hai mươi lăm chương

Người trong không khí bầu không khí thay đổi một chút, La Sát cười híp mắt lui về phía sau mấy bước, nói: “Nghe nói hôm qua bệ hạ thiết hạ săn bắn yến, điện hạ người mở ra tư thế oai hùng, đánh lùi không ít khát máu danh tướng, thanh danh đại chấn, chúc mừng.”

Phù Sinh nói tiếp: “Chủ nhân việc, có liên quan gì tới người, xin người buông không nên lấy gì đó, từ nơi này rời khỏi.”

La Sát nhún nhún vai: “Nhưng ta thích hai cái này oa oa rất, điện hạ quý phủ vậy nhiều mới lạ ngoạn ý, không như liền làm cái thuận nước giong thuyền đưa cho ta?”

“Người không có tư cách.” Phù Sinh môi hé ra hợp lại, khẩu khí lại dường như bên cạnh nam nhân bình thường, lấy môi truyền âm: “Chạy trở về của người xa xôi nhỏ.”

La Sát híp hí mắt, cong môi dừng một chút, lại liệt khai: “Ta nho nhỏ tướng quân, tất nhiên không như thân vương của người địa vị đại, bất quá dù cho nho nhỏ xa xôi thành trì, lại cũng chính là Tu La chi cửa ra vào lui tới nơi, nơi đó, cũng có thân vương điện hạ người nghĩ không ra gì đó.” Hắn phóng thấp giọng, buồn bã nói: “Vài ngày trước, trên trời thần đô một vị bệ

hạ đột nhiên đến một tòa nhỏ nhỏ yên sơn, lại hạ lệnh ven đường tìm tòi kia vận chuyển nô lệ xe cộ, nếu gặp được tóc màu sắc thiên hắc thiếu nữ, liền toàn bộ đều dẫn theo trở lại, vừa vận, ta đó là tại nơi nhật lý mua kia chỉ cây anh đào tiểu yêu tinh.”

Khuyneh Anh sửng sốt, nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn.

Thần đô.

Là thần đô!!

Nàng đợi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ là Lam Tranh rốt cuộc phát hiện nàng ở Bạch Lộ sơn sao?!

Trong lúc nhất thời, bách loại tình tự giao thác, mừng rỡ càng sâu thất vọng, ít nhất có như vậy một đường ánh sáng, liền lại cách hấn càng gần một bước.

May mà La Sát lúc này ánh mắt toàn độ đều tập trung ở Phi La thân vương trên, không phát giác trong tay búp bê không thích hợp. Hấn lại nói: “Mà mấy ngày nay, ta tựa hồ lại đụng phải cái hảo đồ chơi, cũng cùng nha đầu kia có liên quan, Phi La thân vương nếu cũng có hứng thú, ta đảo có thể như thực chất cho biết...”

Lam Tranh lại không nguyện nghe nữa, trong tay ánh sáng đại thịnh, một

cái quang nhận đã lệ giết mà đi, thẳng tắp hướng phía La Sát muốn hại đánh hạ!

La Sát về phía sau vừa lộn, thuận tay liền dùng trong tay màu vàng tiểu oa nhi đi chặn kia công kích. Khuynh Anh cả kinh, trong mắt chỉ nhìn thấy kia lưỡi dao sắc bén sắp chạm được Tiểu Tranh lưng, trong đầu trong nháy mắt một chỗ trống, sau một khắc mình không ngờ giãy khai La Sát ngón tay vọt tới, đưa ra hai tay giống hộ gà con như nhau đem này mỗi ngày mỗi đêm giống con ruồi như nhau dán nàng tiểu oa nhi bao quanh ôm lấy.

Giận phong rú lên lồng lộn.

Thân thể của Lam Tranh run lên, vội vàng dừng tay, mà La Sát cũng bị hoảng sợ, phản xạ tính đem trong lòng bàn tay hai oa oa thu trở về.

Đạo kia cấp tốc quang nhận liền hiể hiể thổi qua Khuynh Anh làn da, chặt đứt vài phiến bay phát, sau đó nặng nề đánh vào cách nàng cách đó không xa trên tường, ầm mở một động.

Hóa hiể vi di, Khuynh Anh lúc này mới cảm thấy hết hồn trong lòng run sợ tay chân như nhũn ra, nếu vừa kia một kích thật rơi vào trên người mình, đây chẳng phải là mình liền bị ầm thành mảnh vụn tra?! Cuộc sống của mình vừa mới có hi vọng, mà thiếu chút xíu nữa như thế điểm hi vọng liền bị dập tắt TAT... Ô...

La Sát chỉ ngẩn người, đột nhiên ở trước mặt bỏ rơi một đạo sương mù, thừa dịp loạn phi thân lên, lấy tốc độ cực nhanh lật quá tường viện.

“Nếu muốn bàn về vũ lực, ta không phải đối thủ điện hạ, vì thế, chờ điện hạ tâm bình khí hòa sau, tại hạ ngày khác lại tới bái phỏng!”

Giọng của hắn ở phủ đệ bầu trời xoay quanh.

Lam Tranh hít một hơi thật sâu, lại không có đuổi theo. Hắn bình tĩnh đứng ở trong sân, thật lớn một hồi cũng không có hoạt động một bước chân.

Rộng lớn tay áo bào hạ, trắng nõn ngón tay lại đang run, đến Tu La giới mấy năm nay, hắn liên tục liên tục làm ác mộng, mơ thấy Khuynh Anh vì hắn mà chết, mà vừa, hắn suýt chút nữa lại đả thương nàng.

Biết rất rõ ràng nàng tại nơi nhân thủ trung, mạo hiểm không được, nhưng sát ý cùng nhau, hắn liên tục liên tục thu lại không được... Không thể lại như vậy, không thể lại một lần nữa giẫm lên vết xe đổ...

Lam Tranh đem trong mắt đỏ máu chậm rãi thu tẫn, mới để cho Phù Sinh thu dọn tất cả, ngón tay khẽ nhúc nhích, đem toàn bộ Phi La phủ đệ đều

[illegible]

Đại cửa đóng chặt, dọc theo đường đi cũng im lặng, liền nửa nghĩ đến truy nhân ảnh của mình cũng không có.

Hắn vốn là ở đồ, đồ người kia thân phận chân chính. Nhưng người kia lại là thật thật giả giả, căn bản đoán không ra.

Phi La rất mạnh, rất cao ngạo, mình muốn tiếp cận một người như vậy, liền đầu tiên muốn nắm giữ hấn uy hiếp, đáng tiếc, Phi La thân vương thực đem mình phong bế quá tốt, muốn tìm được nhược điểm tuyệt không dễ. Hấn tra được kia tóc đen yêu tinh chu ti mã tích, vốn định Phi La thân vương

sẽ có hứng thú, lại không muốn bị lại bị chạy ra. Mà lần này tranh đấu, nhưng cũng xác thực kỳ quặc, vốn tưởng rằng oa nhi này oa rất quan trọng, hấn đoạt nàng, liền cũng tốt đưa hấn một đường dẫn đi của mình Trần Bắc vương phủ đi xem mình bắt được “Thứ tốt”, lại không liệu hấn căn bản không truy, dường như căn bản là không cái kia hứng thú tựa như.

Thật thật giả giả, tính tình vương gia này thật làm cho người đoán không ra.

Lại đi một đoạn đường, La Sát lúc này mới đem đã điên hôn mê Khuynh Anh theo túi tiền lý đem ra, nhìn hồi lâu, đột nhiên cười: “Tiểu yêu tinh, người lại đã trong tay ta.”

Khuynh Anh còn đang phạm vụng, trong tay lại ôm thật chặt Tiểu Tranh, thẳng không nói lời nào, không phản ứng hấn.

La Sát nói: “Người nếu còn muốn tiếp tục trang câm điếc, ta liền đem này tóc vàng người gỡ đầu ninh hạ tới cho người đương cầu đá.”

Khuynh Anh trừng hấn liếc mắt một cái, rớt cuộc rầm rì: “Thân vương điện hạ nhất định cũng sẽ đem đầu người ninh xuống đương cầu đá.”

La Sát cười ha ha: “Không có Phi La thân vương, người đảo có thể tạm

thời điền điền của ta khẩu vị.”

“VẬY NGƯỜI NHẤT ĐỊNH PHẢI CẦN THẬN DẠ DÀY THÙNG, DẠ DÀY THÔI NÁT, DẠ DÀY BẾ TẮC!” Khuynh Anh xuy một tiếng.

“THEO TA CÓ CHỖ NÀO KHÔNG TỐT?” La Sát mắt mị ra một cái tuyến, dùng ngón tay đâm đâm nàng trán: “Kia Phi La thân vương đem linh hồn của người phong ở tiểu oa nhi này lý, định cũng là có cái gì nhận không ra người mê.”

“LUẬN KỲ QUÁI MÊ, THÂN VƯƠNG ĐIỆN HẠ NHẤT ĐỊNH LÀ KHÔNG SÁNH BẰNG CỦA NGƯỜI.” Khuynh Anh liếc mắt.

La Sát nhìn nàng đôi tới đôi lui biểu tình, bị Phi La thân vương đuổi ra tới tâm tình cũng nhất thời được rồi, chỉ là nàng gắt gao ôm kia màu vàng nam oa oa động tác chói mắt rất, nhìn không được muốn dùng ngón tay đi đem hai người bọn họ bác khai: “NÀY KHÔNG THỂ ĐỘNG?”

Khuynh Anh chỗ nào có thể làm cho hắn đem Tiểu Tranh cấp lấy đi, ôm càng phát ra chặt, dùng sức dùng chân nhỏ đá văng ra La Sát thân đến ngón tay, nói: “CÓ THỂ HAY KHÔNG ĐỘNG CŨNG KHÔNG QUANG CHUYỆN CỦA NGƯỜI, NGƯỜI BỎ ĐI!”

La Sát hai tay bốc lên Khuynh Anh lung tung đá đánh chân nhỏ, ngữ khí nhẹ nhàng di động di động: “Đối một người nam nhân vờn chân, đó chính là một loại im lặng mời, hiểu sao?” Mặc dù kia chỉ chân tế còn chưa có hấn ngón út thô, thế nhưng phấn phấn hoa đào tiểu hài, rất làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Khuynh Anh nghe răng nhếch miệng: “Buông ra lập biến thái!”

“Thế nào biến thái? Kia Phi La thân vương đem người lên lên đặt ở biệt viện lý, chẳng lẽ liền chưa từng làm những chuyện khác?”

“Sao có thể đều giống như ngươi!”

“Ta lại là thế nào một dạng, vật nhỏ, ngươi biết?”

Khuynh Anh dừng khai kiểm hừ hừ: “... Ta cũng không muốn biết!!”

“Kia hôm nay liền làm cho ngươi biết được rồi.” La Sát viết làm viết nghiêng: “Ta mua ngươi, đảo thật thật một điểm chỗ tốt không đạt được, hiện tại nên hảo hảo bồi thường một chút.”

Hắn cặp kia yếu ớt mắt tảo ra bất thường tình dục vị đạo, Trong lòng Khuynh Anh thầm kêu không tốt, này đại biến thái sao có thể đối nhỏ như vậy cái thân thể động dục!

“Ân... Từ nơi nào hạ thủ đâu, vậy sẽ trước đem y phục đều cởi thôi.” La Sát gật gật đầu, đã đưa tay giải nàng một đôi giày, lộ ra trắng trắng nộn nộn chân nhỏ đến: “Quả thật không hổ là Phi La thân vương, người gỗ cũng làm như vậy tinh tế, kia còn lại thì thế nào đâu?”

Hắn tà ác nói, vốn là muốn đùa nàng, hiện tại lại có một chút tương thật vị đạo.

Khuynh Anh cái khó ló cái khôn, thu hồi vẻ mặt kinh hoảng, thả ra một đạo mỉm cười đến: “Kỳ thực, dù cho cởi hết cũng nhìn không thấy những thứ gì, ta đây tiểu bất điểm cũng không có cái gì khán đâu...”

“Kia muốn xem mới có thể biết.” La Sát nhú mày nói.

Khuynh Anh thầm mắng hắn một trăm biến, lại cười làm lạnh nói: “Nếu muốn ta an tâm theo ngươi, chờ ta khôi phục trước đây khổ cũng không trễ.”

“Ta không muốn chờ, hơn nữa, chờ đến lúc đó, khả năng ta liền đối với

người mất đi hứng thú.” Hấn vốn là xúc phạm, càng không phân rõ phải trái.

Khuynh Anh rất không nói gì, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra cái khác đối sách, đầu óc ong ong đường ngăn, không biết nên dùng cái chiêu gì đến phái hấn.

“Tiểu yêu tinh, người còn có cái gì lời muốn nói sao?” La Sát nhìn nàng vẻ mặt tuyệt vọng rất là hài lòng, dùng tay lữ lữ mái tóc đen của nàng, cười khê: “Bất quá, người như vậy tiểu, ta xác thực cũng làm không là cái gì, ta có thể buông tha người.”

Khuynh Anh cảnh giác nhìn hấn, hoàn toàn không tin hấn có như vậy hảo tâm.

Quả thực chỉ nghe hấn nói: “Ta cho người cái lựa chọn, đem trong tay người này tóc vàng oa oa bỏ lại mã đi, làm cho hấn ngã cái thịt nát xương tan, ngã việt thảm ta càng thích, ta cao hứng, liền bắt động người.”

Khuynh Anh nổi giận, đá một cước vào mũi hấn, gầm lên: “Xéo đi!”

La Sát hí hí mắt, kia nho nhỏ chân đá tới cảm giác lại làm cho hấn rất là thoải mái, liền vươn tay ra muốn bắt nàng.

Nhìn kia phóng đại mặt viết dựa vào càng gần, trong mắt hồng quang cũng càng ngày càng thịnh, Khuynh Anh sợ đến co rụt lại, trong lòng cũng lại vô nó muốn, ôm Tiểu Tranh thả người nhảy xuống bàn tay của hắn, ngã ở trên lưng ngựa, nàng nắm chặt bờm, mới không có bị bỏ rơi mã đi.

“Cũng không nên rút bễ, ta muốn của ngươi hồn phách, này thân thể nhưng là phải còn cấp Phi La thân vương.” La Sát tà tứ liếm khóe môi, bàn tay to đã lại hướng nàng thân đến.

Khuynh Anh trong đầu bạch quang chợt lóe, trong tay linh lực một tụ, huyền hóa ra một phen đao nhọn, thổi phù một tiếng sát ở trên lưng ngựa.

La Sát híp mắt trông nàng, cười đắc ý: “Tiểu bất điểm, ngươi kia tiểu đao còn chưa đủ cho ta lửa cháy mạnh quấy nhiễu nhiều ngựa!”

Trong lòng Khuynh Anh cáu giận, chỉ tự trách mình thân thể quá nhỏ, năng lực quá yếu! Dù cho hiện tại chỉ là một oa oa, há có thể làm cho này biến thái vũ nhục đi! Đang muốn ngựa gồ, lại đột nhiên cảm giác được mình trên lưng Tiểu Tranh nhẹ tay nhẹ căng thẳng, sau đó một cỗ dòng nước âm âm ầm ồ đổ xuống tiến thân thể của mình, trong tay thân đao đột nhiên sáng sủa, chỉ nghe dưới thân hồng mã một tiếng vô cùng thâm trầm tê mình, kia đem tinh tế thân đao đã vô hạn độ biến trường, đem nó toàn bộ xỏ xuyên qua!!!

Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, lại làm cho con ngựa đau đớn cuồng loạn chạy vội ra, La Sát phản ứng không kịp, bị hất xuống ngựa, Khuynh Anh nắm chuôi đao thật chặt, ôm Tiểu Tranh, cắn răng chống đỡ

xóc nảy. Nam nhân kia bị bỏ qua xa xa, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng hấn hấn gầm rú.

Ngựa này là con ngựa hấn hài lòng nhất, một vó phóng cả ngàn dặm. Lúc này nó hoàn toàn không có thần trí, chạy đông lủi tây, La Sát dù cho muốn đuổi theo, cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng cũng chính là quá nhanh, Khuynh Anh cơ hồ chỉ nhìn không được, dùng hết toàn thân linh khí tới đón mặt tiếp được nhào tới cuồng phong, lại muốn che chở Tiểu Tranh không cho hấn té xuống đi, chỉ chạy không xa một đoạn đường, nàng liền gân bì lực kiệt, mắt choáng váng, kia liệt mã hùng hổ, càng chạy việt lẫn vào, Khuynh Anh thực sự kiên trì không đi xuống, cánh tay lực cũng chậm rãi buông ra, lại là đột nhiên, theo nàng phía sau thân đến một tay, lăm qua hông của nàng, mang theo nàng xoay người nhảy, vững vàng nhảy lên lưng ngựa trung ương. Mà không có vào lưng ngựa chuôi đao cũng bị hấn nắm chặt, dễ dàng thu trở về.

Khuynh Anh ngây ra nhìn sang, chỉ thấy cái kia vốn nên ở trên lưng mình ánh vàng rực rỡ bóng dáng chính uy phong lẫm lẫm tiếp nhận trên không trung bay loạn đằng dây cương, lấy nho nhỏ móng vuốt, mấy qua lại đã đem cuồng loạn con ngựa thuần phục phục thiếp thiếp.

Mà nho nhỏ này bóng dáng, chưa bao giờ giống hiện tại như vậy bàn cao to vĩ ngạn quá.

“Tiểu Tranh? Tiểu Tranh! Oa oa oa oa, ngươi thế nào liền tỉnh đâu? Ngươi thế nào mới tỉnh đâu?!” Khuynh Anh nhất thời giống thấy thân nhân

bình thường trong mắt rung rung nhào tới, nín chặt cổ áo của hắn một trận loạn điều: “Người sớm đi làm gì, người hồn đản này!”

“Ngu ngốc.” Lam Tranh nhẹ nhàng xích nàng một tiếng.

Lại hơi thở dài một hơi, lại buông lỏng ngữ khí, biên cái mượn có nói: “Đương nhiên là người kia giúp ta tỉnh lại.”

“Phi La thân vương?”

Lam Tranh không làm phủ nhận không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ vỗ vỗ nàng trán, xoa xoa mái tóc đen của nàng, nho nhỏ này khuôn mặt còn có chút trắng bệch, xem ra mệt không nhẹ cũng dọa không nhẹ, lúc La Sát kia vừa nói ngả ngón, hắn liền ứng một phen giết hắn, nhưng quán nhập này người gỗ trên người linh lực quá ít, không thích hợp quá mức mạo hiểm.

Bây giờ cứu Khuynh Anh, ngày sau lại chậm rãi cùng hắn tính sổ cũng kịp.

Trong rừng rậm, lại một lần nữa truyền đến La Sát cùng hung cực ác tiếng rít, hắn cũng đuổi qua đây, nghe được đi ra còn có như vậy một chút phần nộ.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị Khuynh Anh bỏ qua rồi, từ thấy nàng lần đầu tiên bắt đầu, hắn này đường đường đại tướng quân liền lập đi lập lại nhiều lần bị này đáng ghét tiểu nữ nhân ném đến ném đi!

Kia La Sát ở trong rừng rậm rộng to hơn kêu to quả thực trông trái lại âm trầm, giống chỉ lỗ măng cầu hùng ở loạn rít gào.

Khuynh Anh run lên, tổng cảm thấy người này đúng là âm hồn bất tán rất, tới chỗ nào cũng có thể trêu chọc trên hắn. Cuồng ngạo tự đại lại không đầu óc, không biết lễ phép còn không giảng đạo lý, quan trọng nhất là, vẫn là đường đuôi to ba sắc lang!

Nàng ở trong đầu oán thầm nửa ngày, lại nghĩ tới cái gì, đánh con ngựa trên dưới xóc nảy trèo đến lưng ngựa miệng vết thương, bàn tay bao trùm ở vết thương, màu lam nhạt ánh sáng tụ tập xuống, giọt máu cũng dần dần đọng lại, vết thương dần dần khép lại. Chỉ là này trì hoãn thuật vô cùng tổn hao linh lực, đợi cho đại công cáo thành, nàng cũng mệt mỏi sắp xuống, đầu đầy là mồ hôi.

Người này trở nên nhỏ, liền linh lực cũng biến yếu đi.

“A Anh, đừng tùy chỗ loạn nằm, đó là a hoàng mới làm chuyện.” Một giọng yếu ớt thổi qua đến.

“... Người mới là a hoàng! Cả nhà người đều là a hoàng!”

Khuynh Anh còn chưa kịp quay đầu trông hấn, trên lưng đã xoắn tới một tay, sau một khắc đã bị toàn bộ bế lên, đi vài bước, nhét vào một mảnh mềm mại ấm áp bờm bím tóc lý.

Lam Tranh không biết cái gì thời gian đã đem đỏ đậm liệt mã trên cổ bờm bện ra một âm túi bộ dáng, Khuynh Anh tắc bên trong vừa vặn, dù cho con ngựa rất nhanh chạy trốn nàg cũng sẽ không bị ném đi ra.

“Nếu như cả nhà của ta đều là a hoàng, vậy người cũng vẫn là a hoàng.” Hấn mỉm cười: “Không chỉ như vậy, của người Lam Tranh cũng là a hoàng, của người cha mẹ đều là a hoàng, còn có...”

“... =_=”

Khuynh Anh theo dõi hấn nhìn vô số giây, chung quy một chữ cũng không phun cho ra đến.

Ở trong rừng rậm trôi giạt từ từ lung lay sẽ, kia La Sát lại thực sự không truy được với đến. Lam Tranh ngồi ở mã trên đầu, đánh giá mình thiết hạ trận pháp đã làm cho La Sát đi lầm đường, mới theo mã cổ mấy bước nhảy xuống, cùng nhau chen vào Khuynh Anh bờm ấm oa lý.

“Người làm gì thế đẩy ta.” Khuynh Anh hữu khí vô lực, nàng vốn là bởi vì linh lực tiêu hao quá độ co lại thành một tiểu đoàn, hiện tại bị hấn một đẩy, càng thật nhỏ.

Lam Tranh lại cố ý hướng nàng xê dịch, “Chỉ có ở đây tối ẩm áp a.”

“... Bỏ đi, người gỗ nơi nào sẽ lãnh!”

Bên cạnh giọng lập tức ai oán nói: “Ai nói người gỗ sẽ không lãnh, không chỉ sẽ lãnh, còn có thể đau, không tin người khắp khắp.”

Dứt lời, thật đúng là thân đến một tay.

Khuynh Anh cũng không muốn nhúc nhích, lạnh lẽo nhìn hấn một cái, lại co lại thành nho nhỏ một đoàn, chỉ ở bờm lộ ra ngoài ra trán nho nhỏ một góc.

“A Anh, nàng luyện tiếc?” Hấn quần đi lên.

“... =_ = ai sẽ luyện tiếc!”

“Vậy người còn buông tha mệnh cứu ta.”

“... Ai, ai buông tha mệnh cứu người!”

“Vừa kia La Sát cho người đem ta ném xuống, người thế nào không ném?”

“... Ta tại sao phải nghe lời của hắn!”

“Người rõ ràng liền luyện tiệp thôi, còn muốn ôm ta cùng nhau muốn ngựa gỗ tự tử.”

“Ai muốn tự tử cùng người!” Khuynh Anh phát điên, chợt phát hiện ra cái gì, vẻ mặt trở nên âm âm u u: “Thì ra người sớm đã tỉnh.”

“ ... ”

Nàng lật lên thân đến, một phen nhéo lỗ tai của hắn dùng sức chà đạp: “Hỗn đản, gọi người giả bộ ngủ, gọi người giả bộ ngủ, gọi người giả bộ ngủ!”

Dã phong hiu quạnh trung, ánh vàng rực rỡ tuần mỹ nam nhân bị hung hăng đánh một trận, mặc dù kia quả đấm nhỏ hạ xuống đi cũng không có bao nhiêu sức mạnh. Hắn một bên trang kêu đau, một mặt lại đi chọc cho nàng trừng mắt giận mắt, chỉ là đùa quá khùng, không cẩn thận đem bờm bím tóc đâm ra một động đến, hắn lại đành phải theo trong gói to cắt ra ngoài, một lần nữa đem động cấp bổ hảo.

Làm âm ỉ một hồi, Khuynh Anh rốt cuộc phát tiết được rồi, mới lại tình trạng kiệt sức lúi về đi, Lam Tranh vẫn như cũ lại đẩy tiến vào, nàng cũng không sức lực sẽ đem hắn ném một lần.

Hai người cũng rất tốt, trên người của hắn có làm cho người ta thoải mái nhiệt độ cùng vị đạo, đem kia hở bộ phận cũng chặn, dù cho gió lạnh tàn sát bừa bãi, cũng tựa hồ không cách nào đến này ấm áp nơi.

“A Anh, hiện tại ngươi muốn đi nơi nào?” Trên đầu lại bay tới giọng của hắn.

Khuynh Anh vốn cho là hắn là mang nàng hồi Phi La thân vương phủ, như thế vừa hỏi, vì ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hiện tại thật vất vả là đi ra, phải về Phi La vương phủ cũng không cần nóng lòng nhất thời.” Lam Tranh cong môi cười: “Phi La thân vương cho ta đủ linh lực cùng tự do, chúng ta chơi đã lại trở lại, được không?”

Phi La thân vương phủ cũng đã không an toàn, La Sát có thể xông tiến vào, người khác định cũng có thể xông tiến vào. Biện pháp tốt nhất liền nàng mang đi, rời xa chỗ thị phi này.

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, cũng gật gật đầu: “Ta vừa lúc cũng muốn đi một chỗ.”

“Chỗ nào?”

“Trần bắc đại tướng quân phủ.”

Lam Tranh sững sốt, “Đó là La Sát...”

“Ta muốn đi tìm như nhau đông tây.” Khuynh Anh vẫn đối với La Sát ở Phi La vương phủ nói sự tình canh cánh trong lòng, hắn nói, trên trời có một bệ hạ tới Bạch Lộ sơn, đến tìm một cô gái tóc đen, còn nói quý phủ của hắn có liên quan với cô gái kia như nhau đông tây, nếu trực tiếp hỏi La Sát, định sẽ đem mình bồi đi vào, chẳng thà thừa hiện đang len lén đi thăm dò tham một phen.

“A Anh, nơi đó quá nguy hiểm.”

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

Lam Tranh cười nhìn nàng, thỉnh linh nói: “... Vì cái kia gọi Lam Tranh nam nhân?”

Khuynh Anh trừng hắn liếc mắt một cái, dừng một chút, lại hãy còn ha ha ngây ngô cười: “Không liên quan người sự.”

Mà cái nụ cười này rơi vào Lam Tranh đáy lòng, nhưng lại làm cho hắn ngăn nói dối. Đây là biết rõ còn hỏi vấn đề, mà vấn đề này trung tâm cũng là mình, đã có thể là như thế, vẫn là sẽ vì vậy mà cảm thấy rất không thoải mái. Rõ ràng liền bên cạnh, lại muốn xem nàng từng bước một gian nan đi tới, hắn không muốn, cũng không muốn.

Lam Tranh nhìn nàng một hồi, đột nhiên lại dễ dàng cười nói: “A Anh, hà tất khổ cực như vậy chứ?”

Khuynh Anh có chút không rõ chân tướng.

“Kỳ thực, người cũng có thể đem ta xem như hắn a.” Hắn chậm rãi cúi đầu, ở không gian nho nhỏ lý thiệp hướng về phía nàng: “Ta cùng với hắn giống nhau như đúc, hắn có thể làm, ta cũng có thể làm, ta sẽ cùng hắn như nhau chăm sóc người, hiện tại liền cùng ta cùng một chỗ, không tốt sao...”

Bờm lung tung bay lên, đem tầm mắt che lấp chẳng phải rõ ràng.

Này khế động tác thành linh xảy ra, mà vẻ mặt của hắn lại là thật tình như thế, Khuynh Anh lại không có có thể lập tức làm ra phản ứng đến.

“Bọn người hắn nhiều năm như vậy, hắn cũng không tìm được người, là của hắn sai, như vậy ngu ngốc, người làm gì thế còn muốn giống trân bảo như nhau ở trong lòng che giấu.” Môi của hắn hé ra hợp lại, buông xuống lông mi che giấu nhiều lắm màu sắc, càng phát ra gần kề da thịt lại trở nên

lạnh lẽo: “Không nên đi vì hấn làm chuyện điên rồ, không đáng.”

Khuynh Anh cuối cùng cũng kịp phản ứng, hung hăng đem hấn đẩy ra: “Câm miệng!”

“A Anh...”

Khuynh Anh tức giận đỏ bừng mặt: “Không cho người nói hấn nói bậy!!”

“Hấn cho người bị khổ kiếm vất vả, cho người bị xem như nô lệ bán đi, cho người suýt chút nữa chết ở người khác dưới đao, hấn căn bản cũng không có hảo hảo bảo vệ tốt người.” Lam Tranh một nắm chặt nàng lưng tung giã giữa cánh tay, nàng dừng hình ảnh ở trước mặt của mình, nhẹ nhàng nói: “Hấn không tư cách cho người làm như vậy.”

Gió lạnh gào thét, dường như dưới thân xích cháy rực diễm cũng cảm thấy bầu không khí bất thường, chậm rãi đi tới bước chân cũng trở nên hỗn loạn.

“Người được rồi!!” Khuynh Anh trừng mắt người trước mặt, phảng phất từ tới cũng không biết hấn.

Này bởi vì nàng mà sang tạo nên oa oa, đã có tư tưởng của mình, thoát

khỏi của mình nắm trong tay, mà bây giờ, còn nói ra như thế lời quá đáng, làm cho nàng toàn thân bộ lông đều tung lên.

“A Anh, đã qua nhiều năm như vậy, nói không chừng hấn đã đem người quên rồi.”

“Không có khả năng!”

“Trên đời này liên không có không có khả năng chuyện.”

“Không có khả năng không có khả năng!! Người còn! Còn!!” Khuynh Anh cả giận nói.

Lam Tranh nặng nề cầm lấy nàng, không cho nàng giãy của mình gông cùm xiềng xích, bốc lên cầm của nàng muốn nàng mạo hiểm ý niệm đều hung hăng tắt, lại ở trước mắt quang xúc nói mặt của nàng bàng lúc, cường ngạnh thái độ cũng trở nên hoảng loạn.

Nước mắt đã đại khóa đại khóa phun dũng ra, Khuynh Anh vừa khóc vừa dùng móng tay bắt hấn: “Người buông ta ra!! Người tên khốn kiếp này!”

“... Đừng khóc a, A Anh...”

“Cút ngay! Đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi!”

“Ta vừa chỉ là một lúc xúc động, nói sai rồi nói...” Giống quên người chuyện như vậy, vô luận như thế nào cũng là không thể nào a.

Khuynh Anh khí đầu chính thịnh, dùng không có bị gông cùm xiềng xích tay hung hăng quăng hất một cái tát: “Trở lại của ngươi Phi La thân vương phủ, ta không hề cần ngươi!”

Không trung xẹt qua thanh thúy vừa vang lên, mọi âm thanh câu tĩnh.

Lam Tranh bùm mặt mai đầu, vẫn như cũ không có buông nàng ra, mọi nơi rất trầm mặc, trầm mặc đến Khuynh Anh đều cảm thấy trong lòng phát ngứa, lòng bàn tay nóng lên, một cái tát kia khẳng định cũng đánh rất đau. Nhưng không biết làm sao trong lòng nhiều hơn là khí, khí hất miệng vô ngăn cản, phỉ báng trong lòng mình vẫn chờ đợi người. Đây một trăm năm, nàng chưa bao giờ dám đi muốn càng nhiều, ở trong lòng mặc nói thầm, chỉ phải tìm được hắn, tìm được hắn là được rồi. Đây còn lại gì đó, đều theo trong đầu tua nhỏ khai, không phải không muốn quá, là không dám muốn.

Giờ này, bị người xích lỏng lỏng nói ra, giống kim đâm bình thường đau.

Khuynh Anh mắt khóc giống nguồn nước, thế nào cũng dừng không được, chỉ trừu thút tha thút thít đáp lắc lắc dính ở mình trên cánh tay cái tay kia: “Buông ta ra!”

“Không nên tức giận, A Anh, ta sai rồi còn không được sao...” Kia màu vàng bóng dáng lại đột nhiên ngẩng đầu, toàn bộ dính đi lên: “Không nên đuổi ta đi, ta cũng không dám nữa.”

Mới vừa rồi còn hung thần ác sát, hiện tại vừa giống như một cái chó vẫy đuôi mừng chủ tiểu cầu.

Khuynh Anh dừng khai đầu, đâu chịu để ý đến hắn.

“Ta vừa đều là nói lung tung, người kia nhất định đã ở tìm ngươi, chỉ bất quá không tìm được...”

Khuynh Anh nước mắt còn đang trề, ngắt toàn bộ thân thể đưa lưng về nhau hắn.

“Hắn lớn lên tốt như vậy nhìn, cùng ngươi lại như thế xứng, tốt như vậy phúc khí, sẽ không nếu khóc kéo...” Lam Tranh lần đầu tiên cảm thấy thay mình nói tốt, là kiện rất gian nan sự tình.

“...”

“Hơn nữa hắn nếu biết ngươi như thế cố gắng tìm kiếm hắn, hắn chỗ nào

còn dám xin lỗi người, đừng thương tâm...”

“ ... ”

“Đừng nóng giận có được không? Cười một cái có được không? Ta phát thệ sẽ không lại lung tung nói chuyện, người nghĩ đánh như thế nào ta mắng ta cũng có thể a, đến, lại đánh một cái tát...” Dứt lời, liền kéo ngón tay của nàng đâm ở trên mặt mình.

Khuynh Anh rầu rĩ hừ một tiếng, biến mất khoe mặt lệ, mới quay đầu lại dùng đũa bưng mắt hoành hấn liếc mắt một cái.

Lam Tranh đối với nàng lộ ra một cười, gấn bó hồng bạch, vô lại bộ dáng lãng phí một bộ tuần mỹ thật hời hợt.

Khuynh Anh rầm rì mấy tiếng, cách hồi lâu, mới điều hòa được hơi thở của mình.

“Sau này nói như thế nữa, liền mình trở lại.” Nàng theo trong tay hấn trừu ra cánh tay của mình, lại co lại thành nho nhỏ một đoàn.

“A Anh, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, làm cho ta cùng người cùng nhau du sơn ngoạn thủy, sông phóng túng không tốt sao.” Lam Tranh buông ngữ

khí, mang một chút làm nũng: “Chờ hấn tới tìm ngươi, ta sẽ đem ngươi còn cho hấn, cũng không được sao?”

“Không được.” Khuynh Anh nghen ra một câu.

Lam Tranh cũng không nói chuyện, cùng nàng cũng ngồi ở ẩm ẩm áp bờm giữa, tầm mắt chạy xe không ở nơi xa xôi, cách hồi lâu, hấn mới nói: “Nếu ngươi tìm hấn, hấn lại bị rất nhiều phiền phức quẩn quít lấy, tùy thời đều có thể sẽ muốn mạng của ngươi, ngươi sẽ làm sao?”

“Ta không sợ.” Nàng rầu rĩ nói.

... Nhưng hấn sợ.

Lam Tranh yên lặng ở trong lòng muốn.

Trăm năm trước một màn kia còn đang trong đầu lái đi không được, nàng tiến lên, kiên quyết đưa hấn đẩy hồi nơi an toàn, mình lại rơi vào cái thịt nát xương tan. Mà bây giờ, cũng không nói cho nàng biết thời gian. Nếu nói cho nàng biết mình liền bên cạnh, nàng chắc chắn sẽ phấn đấu quên mình ở lại, nhưng này Tu La giới như lang như hổ, cha của mình chính là kia địch nhân lớn nhất, nếu để cho bọn họ biết được mình thật tìm nơi này nàng, kia nhất định là nguy cơ tứ phía... Dạ Vũ muốn mình kế thừa này Tu La giới vương, khẳng định không chỉ là đánh thực lực của mình cái chủ ý này, gần đây Tu La giới cùng kia Bắc Phương thần đô lui tới mật thiết, nhất định là có cái gì nhận không ra người liên hệ... Lại chờ một chút thôi... Chờ một chút...

“Được rồi, người muốn đi nơi nào, ta cũng sẽ theo người, kia La Sát vương phủ mặc dù nguy hiểm, nhưng kia La Sát tự cao thanh cao, cuồng vọng tự đại, hẳn định không ngờ chúng ta sẽ đi lại hồi, chắc chắn sẽ không có điều cảnh giác, vì thế không có gì đáng sợ.” Hắc thay đổi ngữ khí, ngữ khí nghe rất nhẹ nhàng.

La Sát trong phủ cất giấu gì đó, hẳn cũng vừa lúc đi coi trộm một chút.

“Ân.”

Khuynh Anh rút cuộc chịu phản ứng hẳn, bất quá chỉ là gật gật đầu, liền đem đầu lui tiến mình cánh tay lý. Lam Tranh cúi đầu đến xem nàng, lông mi ở trên mặt rơi kế tiếp bóng ma mơ hồ, nhưng ánh mắt cũng dần dần phóng nhu, tĩnh tĩnh ngồi ở thân thể của nàng khác.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Phủ Tướng quân.

La Sát tức giận quăng đồ đạc đầy đất.

Tiền mất tạt mang, đây mới thực sự là bị thâm hụt tiền bạc.

Hắn cảm thấy rất là tích tụ, vừa muốn kia tóc đen tiểu yêu tinh, muốn nôn nóng khó nhịn, chiều tới một xinh đẹp thị thiếp, áp trong người hạ suy nghĩ cả nửa ngày, trong đầu tản ra không đi lại đều là kia tiểu yêu tinh nhe răng khéo mồm khéo miệng khuôn mặt nhỏ nhắn. Lửa giận trong lòng càng

sâu, một phen đem thị thiếp đẩy xuống giường, mình ngậy người nửa ngày, lại mới tức giận rào rạt trực tiếp đá văng tảng hầm ngầm cửa, cầm một cái roi đi vào.

Âm âm u u thiết lao trong, lại cột một sắc mặt hăng giọng người.

“Người nói, A Anh kia rốt cuộc là ai?” La Sát đi qua, ngồi xỏm hấn tiền, bốc lên người nọ cầm, nói: “Nói, liền tha cho người khỏi chết.”

Người nọ vẫn là thiếu niên bộ dáng, sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, hiển nhiên đã bị vây ở chỗ này ngược đãi vài nhật. Bốn phía còn phác tát mấy khối màu đỏ bảo thạch, như máu bàn bốc lên, mà đưa hấn linh tức cuộn cuộn không ngừng hút đi.

Hấn không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu lên, đối cùng La Sát khiêu khích chẳng quan tâm. Chỉ có khóe môi mím môi lạnh lùng độ cung, quật cường lại lãnh ngạo.

“Đáng tiếc này da mỏng thịt mềm thân thể.” La Sát cười lạnh vỗ vỗ mặt của hấn đàn: “Người cũng là kinh được này lăn qua lăn lại, tiểu, hoa, thần.”

Này thần giới cũng chỉ có Thần đô Phương Đông chấp chương vạn vật sinh linh chi phúc lộc thọ mệnh, cây cỏ tiên linh muốn thành thần, liền cơ hồ

đều đi chỗ đó. Nhưng trên dưới mấy nghìn năm lý, có thể tu luyện thành vì thần hoa linh ít lại càng ít, thần đô trong, cũng chỉ có một người có thể bị như vậy tôn xưng, đó chính là lập với bây giờ phương đông thần đế bên cạnh Nam Huân thượng thần.

Có thể bắt được hắn, tất cả đều là tình cờ.

Nửa tháng trước ở Phi La thân vương phủ ăn bữa cơm canh, kia bị ném ra tới hoa yêu đã hấp hối, nhâm La Sát thể nào cứu chữa cũng trở về trời không còn chút sức lực nào, này vật nhỏ ngay trong lòng mình đi đời nhà ma, hắn lại có một chút luyện tiếu, mất đại kính theo nơi khác mượn tới hoàn hồn thảo, còn lấy được bảo thạch máu luyện, ở bên ngoài phòng bày Thất tinh trận, muốn nàng sinh hồn bảo trụ. Mà chính là ngày ấy, có người ban đêm xông vào tướng quân phủ, vẫn là chạy thẳng tới kia bày đặt hoa yêu nơi mà đi. Mà người này linh lực cao cường, một đường bị thương nhiều thị vệ, La Sát vốn là hùng hổ muốn giết hắn, lại thấy người nọ đang đến gần bày đặt A Anh gian phòng lúc, nặng nề theo trên nóc phòng ngã xuống.

Điều này cũng hoàn toàn là đánh bậy đánh bạ.

Kia máu luyện bảo thạch, là tinh luyện vực sâu chi hỏa mà có được đông tây, có bảo tồn hồn phách chi dùng, lại đối với sống cây cỏ hoa linh bộ tộc mà nói, là cực đại khắc tinh. Mà kia Thất tinh trận có thể tụ hồn, lại đối với vật còn sống, sẽ tương kì linh lực phong tỏa, làm cho hồn phách cùng thân thể có kia kịch liệt xé rách cảm giác, so với cắt thịt còn khó chịu hơn.

Hai người hỗ trợ lẫn nhau, vốn là dùng để bảo trụ A Anh hồn phách, lại

tình cờ làm cho này xâm nhập người xông vào, mà hấn lại vừa lúc lại là hoa linh thân thể, trận pháp này không thể nghi ngờ là cho hấn một đạo bị thương nặng. La Sát chỉ mất một chút công phu, liền bắt hấn cho sinh cầm.

Thiếu niên này quanh thân vũng nhuộm thần linh khí, đôi thân phận của hấn tinh tế một tra, mới để cho La Sát thực sự thất kinh.

Hoa thần Nam Huân, đó là trên trời kia Đông Phương Trường Minh bên cạnh tín nhiệm nhất người.

Hồi lâu trước, La Sát liền nghe nói Thần đô Phương Đông một vị bệ hạ lẳng lẽ đến Bạch Lộ sơn, chặn lại vận chuyển nô lệ xe cộ, chỉ vì tìm một tóc đen thiếu nữ. Mà bây giờ, vị này bệ hạ người bên cạnh lại không để ý an nguy tiềm đến Tu La giới, cũng chỉ vì như thế đồng dạng một cái mục đích.

Vốn là một chuyện bình thường, bây giờ lại càng thú vị.

Bị Phi La thân vương vứt bỏ thiếu nữ trong thân thể, căn bản không có hồn phách. Mà bị một vị thần đế sở nhớ tóc đen hoa yêu, lại là thế nào cái thân phận.

Theo nhìn thấy A Anh đầu tiên mất khởi, hấn liền trực giác nàng cùng hấn biết chúng sinh đều không giống với.

Quả thật là cái người thú vị.

“Đừng mạnh miệng, này đối với người không có lợi.” La Sát cười như không cười nhìn chăm chăm người trước mắt, trong tay roi như rắn bình thường đưa hấn quấn, chậm rãi lắc chặt, cơ hồ đều phải khảm tiến trong thịt.

Nam Huân vẫn mím môi, chỉ hừ lạnh một tiếng, không đáp hấn.

“Ta thật ra muốn nhìn người một chút có thể chống được bao lâu.” La Sát vươn ngón tay, bóp một khối bảo thạch liền hướng Nam Huân làn da trên đè xuống, thiếu niên thân thể đơn bạc nhất thời nặng nề run lên một cái, diện vô biểu tình trên mặt cũng bị đặt lên một tầng im lặng đau đớn, bị đụng vào da thịt, đều giống như là muốn bị lửa thiêu, tuôn rơi liền sưng đỏ một mảnh.

Hoa thần khí đại biểu nhu hòa, cũng không thiện võ. Mà này Tu La giới âm hàn ẩm ướt, khí tức trọc hậu, hoa thần lực bản bị ức chế, lại tình cờ bị La Sát dùng thủ đoạn hèn hạ nắm lấy, bị giam tại đây ám vô trời lao ngục trung, bị này đó cấp thấp vật ngăn chặn linh lực, lại không hề năng lực phản kháng.

Lại như vậy đi xuống, hấn không chỉ chưa xong thành bộ hạ sở công đạo việc, còn có thể làm cho thần giới hổ thẹn.

Nam Huân con người sắc thống khổ, nhiều hơn là sỉ nhục, này liệt hỏa cuộn cuộn không ngừng cháy hấn linh mộc cần phải hành, cơ hồ không thể chịu đựng được.

“Trước chắt bỏ người một tay, nhìn người thế nào mạnh miệng.”

La Sát thấy hấn vẫn không nói một chữ, trong đầu kiếm chế lửa giận lại lủi đứng lên tới, theo trên tường hung hăng rút ra một cây đao, vung mạnh xuống.

Lại là tại đây lúc, quản gia đột nhiên chạy tới, làm cho coi chừng lao ngục thị vệ tiến vào thông cáo, nói là tướng quân kia thất lửa cháy mạnh bảo mã ở thành nam giao lâm lý bị phát hiện, bọn thị vệ vốn định đem nó dắt hồi, bắt đắ dĩ con ngựa kia nhi tính tình quá liệt, ai cũng không để ý, thấy ai đá ai, đành phải trở về đem tình huống bẩm báo tướng quân, chờ tướng quân đi vào kiểm tra.

La Sát vừa nghe, động tác nhất thời ngừng. Hắn bỏ lại đại đao, cũng không xen vào nữa Nam Huân, chỉ phân phó đưa hắn xem trọng, mấy cái liền xoay người nhảy ra ngoài.

_____*

*_____

“Bon ho rôt cuôc đi rồi.”

Một viên đầu nhỏ theo mái hiên ha lộ ra đến.

“A Anh, cẩn thận sung huyết não...” Có một giọng khác ở bên cạnh nhắc nhở.

Khuynh Anh khoát khoát tay, đối với mình lúc này ở mái hiên hạ đồi chiều kim câu tư thế không thềm để ý chút nào: “Không có việc gì, ta không có vấn đề.”

Cái giọng kia đành phải nhắc nhở một lần nữa: “... Của ngươi vấy để đi hết...”

Khuynh Anh thân hình nhoáng lên, máu nhất thời toàn bộ theo tứ chi bách hài quán nhập lô nội, đổ lên. Lung tung bò dậy, chỉ cảm thấy sung huyết não nghiêm trọng, liền gân xanh đều thành thạch đột nhảy.

“Vậy ngươi vừa nãy tại sao không nói!” Nàng lên án.

“... Chưa kịp...”

Khuynh Anh run rẩy, muốn nói cái gì lại nói không nên lời.

Lam Tranh không dấu vết dừng khai tầm mắt, ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta phải nắm chặt thời gian.”

Khuynh Anh trừng hấn liếc mắt một cái, nhưng vẫn là tán thành: "... Là phải nắm chặt thời gian."

"Kia La Sát đem vật kia quan ở dưới đất lao ngục lý, phải làm là một vật còn sống, mà nơi đó đứng hai mươi ngục tốt, bên trong hấn là còn bố cơ quan ám khí, đải sẽ người đi theo ta phía sau, không nên lung tung động." Lam Tranh nói.

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thực còn có thể như vậy."

"...?"

Một giây sau, Khuynh Anh đã kéo Lam Tranh hồn hên một tiếng nhảy xuống, chuẩn xác không có lầm rơi vào đỉnh đầu lông xù trong mũ.

Đó là tới cho những ngục tốt đưa cơm hạ nhân, chỉ cảm thấy trên đầu nhẹ nhàng chấn động, lại không cảm giác nhiều lắm, liền cũng không có để ý đi vào tầng hầm ngầm.

Sau một lát, Lam Tranh tái xanh mặt kéo Khuynh Anh trèo đến tầng hầm ngầm lý cỏ tranh đôi lý, kinh hồn chưa định nói: "Thế nào không biết trước sẽ ta một tiếng?"

Khuynh Anh vô tội chớp mắt mấy cái: "... Chưa kịp..."

Khóe miệng Lam Tranh hơi rút: "..."

... Đứa bé này, thật thù dai!

Chương 30

Địa lao trông coi nghiêm ngặt, lại bất đắc dĩ thế nào cũng không chú ý tới kia hai nho nhỏ bóng dáng.

Bọn họ dán tường rất nhanh chạy đến lao ngục ở chỗ sâu trong, liền thấy kia bị xích sắt khóa thiếu niên.

“Nam Huân?” Khuynh Anh trợn to mắt gọi ra.

Thiếu niên mặc dù thương, thính lực đảo còn rất tốt, hấn chột ngẩng đầu hướng bốn phía nhìn lại, vẫn như cũ chỉ thấy um tùm khóa sắt, đưa hấn chăm chú gõ gõ cùm xiềng xích. Mà ở tiền một khắc, Lam Tranh đã rất nhanh bung kín Khuynh Anh miệng, kéo nàng dài tới trong góc.

“Ngô ngô ngô, ngươi làm thập đừng...” Khuynh Anh hung hăng ở Lam Tranh trên lưng kháp một phen, hấn bị đau, lực khẽ buông lỏng, nàng cũng đã tránh thoát, hướng phía bên ngoài phóng đi.

Nam Huân tới, có phải hay không chứng minh trời người trên cũng tới. Nàng lòng nóng như lửa đốt, Lam Tranh lại là một người tâm tình, hấn vươn tay, một phen nàng lôi trở về, dùng thân thể ngăn chặn nàng, linh lực truyền âm: “A Anh, ngươi trước đừng nhúc nhích.”

Khuynh Anh há mồm muốn nói, hần thẳng thần cúi đầu, một ngum cắn nàng đầu lưỡi. Khuynh Anh hồ khu chấn động, tay phải một cái tát liền quăng quá khứ, lại bị hần đưa tay nắm lấy, bám ở trên đầu. Nàng đầu chịu đi vào khuôn khổ, một cuộn cuộn đem trên dưới quan hệ đảo, tay trái kén khởi hai đâm hướng ánh mắt của hần, bị hần linh hoạt tránh thoát, thuận tiện đoạt lại nàng móng vuốt.

Hai người tư thế rất giống kia ngực toái tảng đá lớn, chỉ là Khuynh Anh này khỏi tảng đá lớn trọng lượng quá nhẹ, uy hiếp không lớn, nhưng kinh qua này vừa lộn cộn, Lam Tranh kia mỗi cái bộ vị thể nhưng nổi lên phản ứng. Dựng thẳng lên gây gộc hơi đâm trung Khuynh Anh dưới mỗi cái bộ vị, sắc mặt nàng đột nhiên hồng, bỗng nhiên gãy giữa, không nghĩ qua là liền cắn bị thương đầu lưỡi của mình, tươi sống làm ra một vết máu, đau mắt phỉm hoa.

“Cũng gọi người đừng động, đáng đời...”

Lam Tranh truyền vào nàng trong đầu giọng líu lo mà chỉ, bởi vì Khuynh Anh thở phì phì một cước đạp tới hần khó hạ, kia yếu ớt nhất nơi cứ như vậy bị thương nặng, hần một run run, hơi thở mong manh, sắc mặt tái nhợt buông nàng ra, nằm trên mặt đất thẳng run: “Người, người là có bao nhiêu muốn làm cho mình đoạn tử tuyệt tôn...”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta!” Khuynh Anh che miệng, tất cả đều

là tình ngọt.

Trận này lẫn qua lẫn lại, rốt cuộc làm là lưỡng bại câu thương.

Nàng mặt trên đau, hấn phía dưới đau, hai người hồng học thở dốc, ai cũng không làm sao được được ai.

“Sắc, sắc phôi!” Khuynh Anh tồn hơi thừa lời. Cũng không thực sự lên tiếng, cũng dùng linh lực.

Lam Tranh cách hơn nửa ngày cũng không chậm quá khí, chỉ cảm thấy nha đầu kia ngày gần đây quá có sức sống, nhất định phải ở buổi tối hảo hảo lẫn qua lẫn lại lẫn qua lẫn lại mới có thể làm cho nàng an phận.

“Để làm chi không cho ta quá khứ!” Khuynh Anh kêu rên hừ.

“Bởi vì người nọ bên cạnh bày đặt đều là máu luyện thạch, người chính là một cái hoa nhỏ yêu, đi qua chỉ biết bị thương.” Hấn yếu ớt nói, đem lý do nói ra phân nửa.

Một nửa kia lý do, về “Thần đô Phương Đông tam hoàng tử Lam Tranh”

ở thần giới kia một đoạn lịch sử, sớm đã bị điều xóa đi. Mà “Lam Tranh” người này, cũng sớm đã không tồn tại cùng trên đời. Lúc này làm cho Nam Huân nhận ra, hẳn sẽ có rất nhiều phiền phức.

Khuynh Anh quay đầu nhìn lại, quả thực thấy Nam Huân bên cạnh có thật nhiều màu đỏ tảng đá, mơ hồ còn có thể cảm thụ đạt được thuộc về Nam Huân linh khí chính cuộn cuộn không ngừng bị kia tảng đá hút đi.

Tựa hồ Tiểu Tranh ngăn cản nàng, là thật vì nàng hảo.

Khuynh Anh run lên, nhìn hẳn hai mắt nói: “... Còn đau không?”

Lam Tranh nghiêng nghiêng răng: “Ta đá nguời mặt trên hai khối thử xem?”

“...”

Dừng một chút, hẳn lại nói: “Không đúng, nguời căn bản không có...”

“...!”

Sau một lát, Khuynh Anh rút cuộc tâm bình khí hòa ngồi xuống cùng Lam Tranh thảo luận sách lược, hai người dùng linh tức tương hỗ nói

chuyện, khó có được hài hòa.

Lam Tranh trên mặt ở lại mới vừa rồi bị đánh dấu vết, chậm rì rì nói: “Phải cứu hấn, được đem này tặng đá lấy ra.”

Khuynh Anh gật gật đầu: “VẬY là được rồi.”

Lam Tranh tiếp tục nói: “Nhưng người căn bản gần không được thân.”

Khuynh Anh dứt khoát nói: “VẬY người đi.”

Lam Tranh: “Nhưng hấn nhất định là biết Lam Tranh.”

Khuynh Anh: “... Ách, thì sao?”

Lam Tranh: “Nếu để cho đối phương biết bên cạnh nàng có một nam nhân giống Lam Tranh như đúc...”

Khuynh Anh cắt ngang hấn: “Nhưng người không phải là nam nhân...”

Lam Tranh không giận mà chỉ cười: “Đến tốt cùng phải hay không phải, nàng thử một lần sẽ biết.”

Khuynh Anh: “...”

Lam Tranh nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Nếu để cho vậy hấn nghĩ lầm người đã thay lòng đổi dạ, tìm một hấn thay thế phẩm, đối phương tất nhiên sẽ không hài lòng.”

Khuynh Anh cảm thấy có chút đạo lý, do dự gật gật đầu.

Lam Tranh thận trọng: “Vì thế, ta tất nhiên không thể tùy tiện xuất hiện ở vị này Nam Huân trước mặt, ảnh hưởng không tốt, hơn nữa này nhà tù người ta ra vào dễ, muốn thật cứu ra lớn như vậy một người, cũng không phải là đơn giản như vậy, sẽ đối phó La Sát, Phi La thân vương mới là tốt nhất...”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, khó nhọc nói: “Vậy được rồi, người thả trước rồi đi, chính ta nghĩ biện pháp.”

Lam Tranh co rút khóe miệng: “... Ta không phải có ý này.”

“Không có vấn đề gì, người như vậy cho ta suy nghĩ, mặc dù có chút rất sợ chết, ta định sẽ không trách người.”

“... Không...”

“Gặp lại.”

Lam Tranh rút cuộc đem mình thành công quần đi vào: “Kỳ thực cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần đem mặt của ta che khuất...”

“Không được a, người tức khắc tóc vàng, xác thực rất dễ bị nhận ra, nếu Lam Tranh đã cho ta tìm cái thay thế phẩm, hẳn chắc chắn sẽ tức giận...”

“... Kia đem tóc cũng nhất tình che khuất...”

“Người cho là người là Phi La thân vương?”

“ ... ”

Khuynh Anh vuốt cằm nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy được rồi.”

Nàng đem Lam Tranh kéo qua, bất ngờ không kịp đề phòng cho hắn làm cái định thân thuật, sau đó sẽ dùng linh lực huyền hóa ra một phen kéo nhỏ, rắc rắc rắc rắc cắt sửa hắn trên trán một phen tóc, tiến ra một đạo cong cong đủ tóc mái. Lại niệm cái quyết, đem Lam Tranh trên người rộng lớn cầm bào đổi thành cô gái phần sam la quần, đơn giản trói lại cái tóc mai, còn nghĩ trên đầu mình chu trâm toàn bộ cầm quá khứ.

Nàng vỗ tay một cái, đem thủ hạ mình này đẹp động lòng người nhi đánh giá một cái, dùng nửa ngày, lại từ trong tay thối ra kỷ cánh hoa cây anh đào, dán Lam Tranh trên mặt, hé ra khuynh thành tuyệt sắc hoa rơi mỹ nhân mặt liền thành linh nhảy ra, thật thật xinh đẹp chói mắt.

“Đây tóc mái cùng cánh hoa che khuất hơn phân nửa mặt, cũng cùng Lam Tranh chỉ còn lại có năm phần giống, hơn nữa Lam Tranh tính tình ngang tàng rất, định sẽ không làm cô gái này trang trang điểm, vì thế, không có người hoài nghi.”

Khuynh Anh vừa nghiêm túc nói, vừa cũng nhìn gương mặt này cảm thấy muốn cười, chỉ là ngại với đối phương mặt mũi, ghen thật sự là rất vất vả.

Cuối Lam Tranh vẫn đồng ý biện pháp này, chỉ là không biết vì sao, Khuynh Anh chỉ cảm thấy trên người hần ần ần tản mát ra một cỗ sát khí...

_____*

*_____

Nam Huân bị nhốt đã năm ngày.

Thân phận của hắn đã bại lộ, chỉ nhốt tại này lao ngục trung đảo coi như hảo, nhưng nếu bị đưa đến Tu La giới thẩm phán tế tự trong tay, đó chính là bết bát nhất chuyện.

Chính phiên não hơn thế, trước mặt đột nhiên truyền đến tất tất tốt tốt tiếng vang, hắc vốn tưởng rằng là rắn trùng kiến chuột các loại, ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện một ánh vàng rực rỡ tiểu oa nhi... Đích xác rất nhỏ, chỉ có bàn tay vậy đại, lại bộ dạng cực đẹp... Chính là một chút nhìn quen mắt, trong lòng tinh tế vừa nghĩ, liền lập tức đem cái kia suy đoán phủ định.

Nàng tựa hồ có chút mất hứng, quanh thân tản ra sát khí hung thần, trừng mắt hẳn, cũng không nói chuyện, trực tiếp đi tới, ôm lấy mấy khối máu luyện thạch, dõn đến xa xa, lại mấy bước chạy về đến, lại chuyển mấy khối, thẳng đến toàn bộ chuyển tận.

Cái này, Nam Huân cũng nhìn ra được là nàng đang giúp mình.

“... Cảm ơn.”

Vừa dứt lời, lại từ trong góc chạy ra một oa oa đến.

Tóc đen hắc đồng, xinh đẹp động lòng người, trong tay còn hắc hươu hắc hươu kéo một phen cùng nàng bình thường đại chìa khóa —— quan trọng nhất là, nàng lại cùng bộ hạ cho mình người trong bức họa giống nhau như đúc!

Một tháng trước, mình ở tra thăm yêu giới tổng đệ mà đến danh sách lúc, lại một lần nữa phát hiện “Khuynh Anh” tên.

Cô gái này ở một trăm năm tiền cũng đã thành cấm kỵ, ai cũng sẽ không chủ động ở trước mặt bộ hạ nhắc tới, nhưng hắn cũng biết, bộ hạ này trăm năm qua trong lòng Niệm Niệm đều là nàng, không lập thần hậu, không gần nữ sắc, ngay cả Toàn Cơ điện hạ đại hôn cũng không cười quá. Hắn đem mình hao tổn ở thần đô công vụ trong, đóng băng tim của mình, vốn lạnh lạnh Điện Trường Sinh, giờ này càng lạnh như băng lạnh.

Mà tên này đã không chỉ một lần xuất hiện ở danh sách trên, hắn sơ sơ chỉ tưởng có cái nào không an phận nữ yêu muốn mượn cơ họa loạn thần đô, liền từ chưa bắt cùng bộ hạ biết. Cho đến ngày ấy, hắn lại một lần nữa

thấy bệ hạ ngồi ở Điện Trường Sinh trung, đôi một chiếc giày phát ngốc lúc, cuối cùng mới nhịn không được.

Đó là từng nay đặt ở có vị hoàng tử điện hạ tự bảo các lý vật phẩm, cũng là cô gái kia ở trên đời này duy nhất vật ở lại.

Tại nơi Vực sâu U Minh trong, tan nát, nhưng cũng ở thần đô trong loại hạ nghiêng trời lệch đất nhân quả... Liền vị hoàng tử kia điện hạ cũng...

Theo Điện Trường Sinh đến Bạch Lộ sơn, theo thần đô đến kia yêu giới, bệ hạ sau một khắc cũng không từng ngừng, nhưng vẫn là đã muộn.

Cô gái kia đã không ở Bạch Lộ trong núi, đắc tội tham lam sơn chủ, mà bị xem như nô lệ bán đi Tu La giới. Trời đất sáu giới trong, liền thuộc thần tộc cùng Tộc Tu La không đội trời chung, này tựa như một đạo hồng câu, nàng theo bệ hạ có thể nắm trong tay phạm vi lý tua nhỏ khai.

Bệ hạ trong mắt, trăm năm qua rốt cuộc xuất hiện hồi lâu không thấy màu sắc, nhưng như vậy màu sắc, lại là nặng nề ảm sắc, gần như rơi vào vực sâu hàn đầm.

Nam Huân lợi dụng vì điều là của mình sai lầm, chủ động xin đi giết giặc, nguyện tới đây Tu La giới tìm kiếm cô gái kia.

Nghe nói nàng đã thay đổi khuôn mặt, thay đổi thân phận, hấn cho là hấn chỉ bằng bức họa kia sẽ không rất dễ phân biệt ra được nàng đến, nhưng hôm nay, hấn lại là nghĩ lầm rồi.

Bởi vì nàng hướng mình hô một câu: "... chú lùn."

Lam Tranh: "..."

Nam Huân: "..."

. Tại đây lao ngục lý cũng không nhiều thời giờ ôn chuyện, mấy người đều thông minh không có ở cái kia xưng hô trên tiếp tục thảo luận. Khuynh Anh cố sức trèo đến cột Nam Huân xích sắt khác, đem trộm tới chìa khóa cắm vào lỗ đi, răng rắc một chút, khóa liền mở.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu, ngươi phải làm còn có sức lực chạy trốn thôi?" Khuynh Anh lau trán trên mồ hôi, hướng Nam Huân hỏi.

Nam Huân yên lặng gật gật đầu, đem xích sắt theo trên người bỏ, nhẹ nhàng hoạt động một chút gân cốt, thần lực chỉ còn tam thành, bất quá, đối phó này ngục tốt không có vấn đề.

Khuynh Anh thế là kéo Lam Tranh bò lên trên vai hấn, vù vù nói: “Kia cho giỏi, chúng ta đã không sức lực, liền đã làm phiền người.”

“ ... ”

Ra thời gian còn tương đối thuận lợi, hơn hai mươi cái ngục tốt, Nam Huân triển đấu một hồi, liền chạy ra khỏi ôm chặt, lật quá tường viện, hướng ra ngoài chạy đi.

“Bây giờ đi đâu?” Khuynh Anh hỏi.

Nam Huân mặc một mặc, nói: “Nơi an toàn.”

“Nhưng chỗ nào mới an toàn?”

Nam Huân nhấp nửa ngày môi, cuối cùng cũng không thể đáp được với đến. Hấn căn bản không hảo hảo nghĩ tới vấn đề này, từ nhỏ bởi vì thiên tư thông minh, liền chọn vì thần thị theo Đông Phương Trường Minh, sau đó lại từng bước một theo hoa tiên luyện vì hoa thần, cả đời đường rất là bằng phẳng, đối với chạy thoát thân công phu, tự nhiên kém rất nhiều.

Hấn vốn là tính toán tìm Khuynh Anh trở về thần đô đi, chỉ là hiện tại linh lực bị thương, không có cách nào mở bệ hạ truyền thụ cho trận pháp, chỉ có đợi lát nữa trên nhất đẳng, đãi linh lực khôi phục, liền khác tác tính toán.

Khuynh Anh thấy hấn đáp không được, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tái nhợt, cũng không nguyện thế nào làm khó hấn, quay đầu nhìn phía Lam Tranh, nói: “Chỗ nào an toàn? Không, chỗ nào thanh tĩnh lại an toàn, tốt nhất nếu không có ai quấy rầy nơi!”

Lam Tranh chống đầu, thản nhiên nói: “Tử chỗ của người ở bái.”

“...” Khuynh Anh run lên, nhìn ra được, hàng này tâm tình hiện nay phi thường, phi thường không tốt.

La Sát chỗ ở ở thành trì trung tâm, Nam Huân trên người toàn thân là thương, khắp nơi đều máu chảy đầm đìa sọc, cũng không thể nghênh ngang xuất hiện ở trên đường.

Bọn họ một người ba người trốn ở âm u trong hẻm nhỏ cũng không dám lộ xôn, Khuynh Anh thiên đồ vạn đồ, mới đồ được Lam Tranh nguyện ý đi cấp Nam Huân lộng một bộ sạch sẽ y phục trở về.

Kỳ thực Trong lòng Khuynh Anh bảng cửu chương rất tốt đoán, nàng một đường đều ở đè nén mình tâm tình kích động, cũng muốn hỏi Nam Huân về Lam Tranh chuyện, lại vẫn ngại với Tiểu Tranh không dám mở miệng, tốt xấu Tiểu Tranh cũng là Phi La thân vương người, Phi La thân vương lại là Tu La giới người, nàng ngay trước trước mặt người khác hỏi thăm thần giới

việc, chắc chắn sẽ làm cho đôi phương mất hứng, nếu để cho Phù Sinh biết được, định lại muốn làm âm ỉ.

Lam Tranh vừa mới vừa đi, Khuynh Anh liền lập tức tiến đến Nam Huân bên cạnh, cố gắng làm cho mình thoát nhìn không gấp như vậy bức: “Người làm sao sẽ tới đây Tu La giới?”

Nam Huân nghĩ nghĩ, vẫn là nói: “... Tìm người.”

mắt Khuynh Anh nhất thời sáng lên: “Vậy là người bị người phải tới tìm ta trở về?”

Nam Huân gật gật đầu.

Khuynh Anh mắt sáng hơn, lấp lánh cơ hồ cũng có thể đâm mù Nam Huân mắt. Nàng nói: “Vậy người cũng không sao muốn nói với ta?”

Nam Huân bị sự nhiệt tình của nàng hoảng sợ, lại ở trong lòng đối với nàng vẫn đề cân nhắc một chút, mình chỉ với nàng, tựa hồ thực sự là không nói chuyện nhưng nói, nhân tiện nói: “Không có.”

Khuynh Anh dừng hình ảnh biểu tình theo dõi hẳn nhìn nửa ngày, cuối cùng lạnh lạnh ném ra một câu: “Đã nhiều năm như vậy, người thế nào vẫn là không trường cao?”

“ ... ”

Một trận trầm mặc.

Rốt cuộc vẫn là Khuynh Anh nhìn không được, hỏi: “Cái kia muốn tìm ta người, sẽ không cho người mang nói cái gì?”

Nam Huân lại nghĩ nghĩ, lần này cân nhắc càng thận trọng một chút. Mặc dù trước mặt cô gái vô thân phận vô địa vị, lại là Trường Minh đệ hạ sở trân trọng người, nếu đệ hạ thật cố ý muốn kết hôn nàng, ngày ấy hậu thân phận của nàng cũng định ở mình trên, liền không thể thực sự nghịch nàng. Mà Trường Minh đệ hạ có hay không nói với nàng chuyện này...

Hắn đem một tháng tiền chuyện nhớ lại một lần, cuối cùng nói: “... Không có.”

Khuynh Anh tức giận thiếu chút nữa té xuống, tâm tình nhất thời có chút buồn bực: “Một chữ cũng không có?”

“Nửa chữ cũng không có.” Nam Huân gật đầu trả lời.

Đệ hạ trước khi đi, thật ra phân phó mình chú ý an toàn, đối với nàng, lại thực sự là nửa chữ không đề. Kia chỉ sợ là sợ lại một lần nữa thất vọng, liền không hề có hi vọng thôi.

Khuynh Anh phát điên: “Thối lắm!”

Nam Huân nhú mày: “Há có thể nói thô tục như vậy...”

Khuynh Anh còn muốn nói điều gì, Lam Tranh đã đã trở về, hấn ôm một đại đoàn y phục chạy tới, từ xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn y phục...

“Thay thôi.” Hấn cầm quần áo nhét vào Trong lòng Nam Huân, sau đó liếc mắt nhìn Khuynh Anh biểu tình, nàng có chút không vui, lại cũng chỉ là có chút không vui, không có còn lại đặc thù cảm xúc. Hấn vốn làm xong một chút chuẩn bị tâm lý, thật ra không ngờ tới nha đầu kia động tác như vậy chậm, còn chưa có hỏi ra cái nguyên do đến.

Hơi thở dài một hơi, liền ngồi ở nàng bên cạnh, cùng nàng.

“Thế nào còn không đổi?” Khuynh Anh liếc một cái Nam Huân, thấy hấn nắm trong tay y phục thẳng run, cho là hấn xấu hổ, nhân tiện nói: “Không có vấn đề gì, chúng ta không nhìn, của người nửa người trên không có gì khán đầu, mà của người nửa người dưới hấn là đều cùng ta không có gì khác nhau...”

Nam Huân: “...”

Lam Tranh: “...”

Khuynh Anh thấy hấn run lợi hại hơn, đưa qua đầu nhìn lên, mới phát hiện Lam Tranh mang về y phục, dĩ nhiên là nữ trang.

Quay đầu lại nhìn nhìn Lam Tranh, hấn nhún nhún vai, vẻ mặt “Cũng chỉ có như vậy xiêm y, yêu xuyên không xuyên ” biểu tình.

Này trả thù tâm, thực sự là...

Trong lòng Khuynh Anh biết Nam Huân mặt mũi mỏng, nhưng y phục cũng mang về, cũng không thể làm cho Tiểu Tranh lại mạo hiểm đi lấy một lần, liền an ủi nói: “Này dù gì cũng là y phục, cũng không cần quá xoi mói, tổng so với người y sam mất trật tự đàn ngực lộ nhũ muốn tốt hơn nhiều...”

“ ... ”

“Nhìn y phục này có khiêu, cũng là thượng đẳng mặt hàng, mặc dù so với không được người trên trời hoa phục cảm bào, liền chấp nhận một phen thôi.”

Khuynh Anh khuyên giải an ủi mấy câu, Nam Huân cũng biết tình huống bây giờ đặc thù, cũng không cho dù tốt chối từ, đem váy y phục đều mình bộ lên.

Kia váy đảo quả thực hoa lệ rất, lá sen biên, mây trắng bạn thủy tay áo, còn thêu kỹ đóa đỏ rực đại mẫu đơn.

Ngoại trừ y phục, vẫn còn có đồ trang sức, Nam Huân lúc đầu liệu chết không mang theo, Khuynh Anh lượm trong đó đỉnh đầu màu vàng tua cờ quan, nói: “Này mang theo đi ít nhất có thể che khuất nửa gương mặt, dù cho thấy người quen cũng nhận không ra là ngươi, nhìn không thấy mặt, liền vô mặt nhưng đã đánh mất.”

“...” Nam Huân run hai cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mang theo.

Chờ tất cả mặc hảo, Khuynh Anh vô ý hỏi Lam Tranh một câu: “Người từ nơi nào tìm tới y phục? Thật ra rất đẹp mắt.”

Hắn miễn cưỡng nói: “Kỹ viện.”

Nam Huân rút cuộc tức khắc đánh vào trên tường đá.

_____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____
* _____

Ba người lại đang trong hẻm nhỏ vẫn ngốc đến buổi tối, bóng đêm hạ xuống, Nam Huân mới rút cuộc có dũng khí trên đường phố.

Trong lúc, Nam Huân đem Khuynh Anh thế nào nhỏ đi, thế nào bị bán được Tu La giới việc đơn giản hỏi một lần. Về phần Khuynh Anh thế nào tụ tập hồn phách tu luyện thành yêu việc hắc vẫn chưa hỏi. Chí ít, ngoại trừ Khuynh Anh, ở đây còn có một ngoại nhân, mặc dù là Khuynh Anh bạn, cũng không có thả lỏng cảnh giác. Bởi vì có chút sự, cũng không phải người người đều có thể biết.

Mà Khuynh Anh cũng vẫn là không tìm được cơ hội hỏi ra Lam Tranh vấn đề.

Bởi vì bên cạnh mỗi cái con chồng trước vẫn nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, có nhiều lần nàng cũng nhìn không được muốn hỏi, Tiểu Tranh liền lập tức chạy đi lên cắt ngang nàng, đem đề tài chuyển rất xa. Khuynh Anh đem này đại thể đều quy kết với hắc tiểu hài tử tính tình, dựa theo sinh ra thời đại mà nói, hắc mới nửa tháng đại...

Vì không cho hắc còn nhỏ tâm linh chịu ảnh hưởng, nàng quyết định đem việc này hoãn. Theo nào đó ý nghĩa đi lên nói, Khuynh Anh dường như ở Tiểu Tranh trên người dùng tới một loại hiền lành bác ái cảm giác, như là nhìn kia chăn nuôi tiểu trư tể chậm rãi lớn lên, dưỡng phì sau còn có thể giết ăn bình thường vô hạn chờ mong... Vì thế, nàng hay là muốn bận tâm hắc. Chí ít, nàng đánh chết cũng sẽ không thừa nhận nàng thật ra là dũng khí chưa đủ mới không dám tiếp tục hỏi cái này ký hiệu sự...

Mà bên cạnh Lam Tranh chỉ cảm thấy phía sau không hiểu âm phong trận trận, run run một chút, vội vàng hướng càng âm áp nơi na quá khứ.

“Hiện tại lại nên làm cái gì bây giờ? Cũng không thể vẫn như thế lác lác.” Khuynh Anh trốn ở Nam Huân rộng lớn trong tay áo đầu, nhìn nhìn Tu La giới đèn đuốc sáng trưng chợ đêm, so với ban ngày, tựa hồ náo nhiệt hơn.

“Ta nghĩ đi bán phỏng một chút kia Phi La thân vương.” Nam Huân nói.

Khuynh Anh sửng sốt, Nam Huân lại tiếp tục nói: “Nghe lời người miêu tả, hắc hắc là cũng không phải là vậy không phân rõ phải trái người, ta nghĩ muốn thỉnh cầu hắc khôi phục người chân thân, sau đó sẽ mang người đi.”

Lam Tranh lạnh lạnh bổ sung một câu: “Phi La thân vương kỳ thực tuyệt không phân rõ phải trái, tính tình lại ôm lại táo bạo, nói không chính xác người đi, liền một đao giết người.”

Khuynh Anh: “...”

Nam Huân nghiêm túc quên vừa câu nói kia, lại nghiêm túc mím môi môi, nói với Khuynh Anh: “Ta chắc chắn sẽ hộ người an toàn rời khỏi.”

Khuynh Anh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hắc. Nửa ngày, phun ra một câu: “Cũng không thể được đừng làm như vậy nam tử hán động tác...” Dừng một chút, thấy Nam Huân vẻ mặt không hiểu, liền lại giải thích: “Tuởng tượng một chút, một đẹp cô nương đột nhiên dùng thuần đàn ông ngữ khí nói với người nói... Ân, liền cùng một người nam nhân đột nhiên bóp tay hoa muốn cùng người làm đoạn tụ như nhau cảm giác.”

Nam Huân: “...”

Ba người lại không có thanh đi về phía trước một đoạn đường.

Nam Huân muốn đi Phi La thân vương phủ, Khuynh Anh cũng muốn làm cho nàng khôi phục thân thể của mình.

Chỉ là kia Phi La thân vương phủ rất là xa xôi, đồ bước không biết phải bao lâu.

Bởi vậy, chí ít bọn họ cần một con ngựa.

Nam Huân người không có đồng nào, Khuynh Anh cùng Lam Tranh lúc đi ra, cũng nửa phần tiền không mang. Hỏi thăm ngựa giá, bắt đắc dĩ này Tu La giới vật giá đắt tiền muốn chết, một con ngựa lại cũng muốn một thỏi vàng.

Không có tiền tài, ngoại trừ trộm tặc hồ cũng không biện pháp khác, lại bắt đắc dĩ Nam Huân thân là trên trời thượng thần, đối với như vậy trộm đạo chuyện từ trước đến nay khinh thường, liền mặc trên người gì đó cũng ngạnh muốn nói là mượn, không chỉ không cho phép mình trộm, cũng không hai người bọn họ trộm.

Thường xuyên qua lại, ba người còn là cái gì cũng không có.

Khuynh Anh đã một cả ngày không ăn cơm, đói gần chết. Nam Huân chỉ cảm thấy mình đường đường một vị thượng thần, lại đối với tiền tài không hề biện pháp, cũng áy náy gần chết.

Ngay Lam Tranh cũng nhin không được muốn dùng Phi La thân vương thân phận lộng một chút phương pháp đến giúp đỡ này hai kẻ đáng thương thời gian, bọn họ đã đi tới một mảnh khu náo nhiệt.

Xa hoa truy lạc, tơ liễu phiêu diêu, phù dung hư che mặt, nhũ vai lộ bên, nếu ở Khuynh Anh cái kia niên đại, ở đây đó là tục xung —— làng chơi.

Kiều mị nóng bỏng các cô nương ở cửa kiếm khách, rất có to gan thấy nam tử trực tiếp kề mặt mà lên, cởi áo tháo thắt lưng, lộ ra hai đóa rất tròn lửa nóng khiêu khích, lẳng tiếng kêu thanh, xung quanh đều là một mảnh dâm mỹ chi cảnh.

Khuynh Anh trước mắt sáng ngời, Nam Huân mắt vừa kéo, thứ hai đã chạy đi liền muốn đi.

“Chờ một chút a.” Khuynh Anh nói: “Không phải không có tiền sao, đi vào bán mình không phải có?”

“Cô gái không thể làm như vậy không biết liêm sỉ việc!” Nam Huân trừng mắt nàng.

“Vì thế, ngươi đi bán.” Khuynh Anh chớp chớp mắt.

Nam Huân: “...”

Lam Tranh đã đang ôm bụng ở trong tay áo cười chuột rút.

“Trùng ta làm cái gì, cũng không phải thực sự bán, để cho đem ân khách lộng tiến trong phòng, bồi hấn nói sẽ trời nói sẽ, chờ hấn muốn mưu đồ gây rối lúc lại đem người nợ mê đi, cầm chúng ta nên lấy tiền rời đi, lấy người thượng thần đáng người cùng địa vị, chỉ trò chuyện, một lần một thỏi vàng hấn là tiện nghi hấn.”

“...”

“Hơn nữa, ngươi lại không tổn thất cái gì, lại không gọi người trộm, cũng không gọi người cướp, đây cũng là lao động có được lương tiền, này không phải cũng là không có cách nào sao?”

“...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Huân đã trắng bệch, toàn thân run lợi hại.

Khuynh Anh chính nói hăng say, lại đột nhiên thấy phía trước nhà kia bích liễu trong viện đi ra một người, vẻ mặt mùi rượu, trên người còn quần bốn năm cái như răn bàn bại lộ cô gái, bọn cô gái lại đều có một cộng đồng đặc điểm, màu tóc thiên hắc, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, hoa nhĩ như nhau phần nộn khuôn mặt, còn đều rất nhiệt tình như lửa. Nhưng kia nam sắc mặt người lại rất không tốt, nhìn ra được lúc này tính tình rất táo bạo. Hắn hai tay đẩy, liền không chút nào thương hương tiếc ngọc đem này cái cô gái đẩy tới trên mặt đất, găm lên thanh: “Cồn!!”

Hắn cũng mặc kệ lồng ngực cường tráng lộ rõ ở trong gió, khi tú bà khom người cười làm lạnh, mang vẻ mặt ác độc đi xuống cầu thang, cách đó không xa là cổ kiêu của hắn, hắn lạnh lùng đi về phía trước, đột nhiên dừng lại, sau đó —— nhìn qua hướng bọn họ!!!

Khuynh Anh vội vã kéo tay áo Nam Huân: “Đi mau! Đi mau!!”

Nam Huân mắt dính trên mặt đất, tựa hồ còn đang Khuynh Anh trong lời nói giãy giụa: “Thế nhưng...”

Khuynh Anh đã cách vài vốc hung hăng kháp một phen bên hông hắn thịt, Nam Huân bị đau, mắt cũng giơ lên, liền trong nháy mắt chống lại cặp kia sắc bén mà thôi độc mắt.

Đó là La Sát!!

Trong lòng Nam Huân cả kinh, lập tức dừng khai tầm mắt, xoay người hướng phía hướng ngược lại đi nhanh mà đi.

“Đứng lại!!” Lại là đột nhiên, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo chột quát: “Chính là ngươi!! Cái kia xuyên lục y phục, vóc dáng ít nhất, cấp bản tướng quân đứng lại!”

Nam Huân lúc này trọng thương chưa lành, nếu muốn cùng hắc đấu, phần thắng cũng không lớn.

Hắn nhanh hơn dưới chân tốc độ, nhưng không ngờ phía sau thổi tới một trận gió, sau một khắc khuỷu tay liền bị người cấp nắm lấy, kia cao to bóng mờ um tùm nhiên bao phủ: “Ta kêu ngươi đứng lại, ngươi vì sao còn chạy!!!”

Nam Huân cau mày giãy mấy cái, giãy không ra, La Sát chột vươn tay, bốc cầm hắn lên, cưỡng chế đem mặt của hắn giơ lên, tàn bạo nhìn chăm chăm.

Hỗn loạn nồng đậm mùi rượu, còn có âm u gào thét gió lạnh, bốn phía yên tĩnh một mảnh, kiềm chế hô hấp, bức người nhìn kỹ, dường như sau một khắc, này trầm lạnh bầu không khí liền sẽ lập tức bạo tạc!

Khuynh Anh cùng Trong lòng Lam Tranh đồng thời ám đạo không xong, trong tay linh lực đều như mâu thuẫn vận sức chờ phát động!!!

Nhưng không ngờ, La Sát đột nhiên nói: “Chỗ nào tới cô nương, lớn lên rất tuấn, tối nay, liền ban ân người ở lại bồi ta!”

Nam Huân: “...”

Khuynh Anh: “...”

Lam Tranh: “...”

Hắn bỏ lại một câu như vậy so với bạo tặc còn muốn bạo tặc nói, tay đuổi ra, đã đem Nam Huân chặn ngang ôm lấy, sau đó một lần nữa bước đi trở về kỹ viện đầu.

Tú bà rất xa cùng ở phía sau, vừa quan sát vừa nói: “A, này không phải nhà chúng ta mẫu đơn sao...”

Bên cạnh lập tức có cô nương nhắc nhở: “Nàng không phải mẫu đơn, mẫu đơn nào có như vậy coi được.”

“Kia y phục chính là mẫu đơn, còn có kia tua cờ phát quan, vẫn là ta cố ý cho nàng tạo, vừa che là có thể che nửa bên mặt, cũng sẽ không làm cho ân khách làm việc thời gian ghét bỏ...”

Tú bà giọng dần dần đi xa, La Sát một phen đá mở cửa phòng, đem Nam Huân ném vào, kéo kéo đã mất trật tự cổ áo, tà nịnh câu ra một đạo cười: “Mẫu đơn? Thật ra tên rất hay.”

Nam Huân không nói gì.

Lam Tranh cùng Khuynh Anh đã ở trong tay áo cười thoát lực, cũng không biết này La Sát đến tột cùng là cái gì cái ánh mắt, buổi sáng hay là hắc tù nhân, hiện tại cũng đã nhận không ra ai là ai... Còn mẫu đơn... Phốc... Ha ha ha, quá tốt cười...

La Sát từng bước tới gần, hai tay chống ở Nam Huân nảo trắc, nheo lại hai mắt: “Bất quá, ngươi thật to gan, ta kêu ngươi dừng lại, ngươi lại vẫn dám chạy!!” Kia mắt say lờ mờ mịt trong mắt, âm ngoan đem Nam Huân bộ dáng khắc ở đồng đề.

Liên cùng cái kia tiểu yêu tinh như nhau, hắc làm cho nàng dừng lại, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không nghe lời của hắc, càng chạy càng xa, tổng làm cho hắc bắt không!!!

Càng là không chiếm được, hắc đó là việt tâm ngựa khó nhin.

Kia vốn là đồ đặc của mình, lại dường như vĩnh viễn sẽ không dừng lại ở mình bên cạnh.

Nàng vẫn luôn ở tính kế, hôm nay càng tính kế hẩn, đưa hẩn chi đến vùng ngoại ô, to gan đem lao ngục trung người kia cứu đi!!

Nàng là ai, nàng đến tột cùng là ai!!!

Trong mắt La Sát hiện lên một tia thô bạo, lôi tay Nam Huân, nói: “Nói, ngươi là ai!!!”

Nam Huân màu tóc là thật sâu màu rậm nắng, ở dưới bóng đêm, sẽ gặp như màu đen bàn mơ hồ mơ hồ.

Đây cũng là La Sát ở phát hiện hẩn sau, liền lập tức đưa hẩn chộp tới nguyên nhân.

Nam Huân nắm tay lạnh yên siết chặt, nhưng sau một khắc, nỗi giận La Sát nhưng lại chợt yên lặng, buông ra hẩn, nhẹ nhàng trấn an: “Tiểu mẫu đơn, hảo hảo hầu hạ gia, liền không thể thiếu người chỗ tốt.”

Vốn là đã dừng biểu cười Khuynh Anh phù một tiếng lại ngồi phịch ở Lam Tranh trên người, nàng lau tiêu ra nước mắt, ở trong tay áo đậm đậm Nam Huân cánh tay, linh lực truyền âm: “Hẩn tất nhiên đã uống rượu say, trước đừng ngạnh đến, ngươi lại quán hẩn cái mấy chén, chính hẩn sẽ ngã xuống.”

Nam Huân quán quýt gần chết, luôn mãi do dự, vẫn là cương bắt tay vào

làm chân rót một chén rượu, thẳng tắp đưa tới.

La Sát nhưng cũng không tiếp, thùy mi mắt tràn ngập trêu tức quan sát hắn, Nam Huân chỉ cảm thấy kia tầm mắt bức người, tràn đầy ác ý đùa giỡn ý, này thật thật là hấn sinh ra đến bây giờ đã làm tới chuyện mất mặt, nữ trang hóa trang, còn muốn đối nhục nhã địch nhân của mình cười làm lành, này so với lao ngục trung kia hung ác độc địa khảo vấn cũng phải làm cho hấn cảm thấy khó có thể mở miệng.

Nếu lại như thế đi xuống, hấn thật muốn liều lĩnh cùng hấn đồng quy vu tận...

“Người chính là như vậy hâu hạ người?” La Sát lãnh cười lạnh, câu hấn cầm kéo dài tới trước mặt mình, đem trong miệng mùi rượu đều phun ở trên mặt của hấn, nói: “Là muốn người hâu hạ nam nhân, không phải muốn người làm một khối đầu gỗ.”

Nam Huân không thể lui được nữa, hấn tôn nghiêm làm cho hấn không cách nào nhẫn nại nữa đi xuống.

Khuynh Anh cũng nhận thấy được hấn kịch liệt cảm xúc dao động, cực kỳ chân thành tỏ vẻ nguyện ý xuất thủ giúp hấn một phen, mà hấn chỉ cần dùng cổ tay áo che môi, làm bộ nói chuyện là được.

Một khắc kia, hấn chỉ cảm thấy bị người theo trong hồ lửa lôi ra.

... Lại không ngờ quá đây chẳng qua là một đạo khác vực sâu.

Chỉ nghe Khuynh Anh bốc lên tiếng nói: “Tướng quân đại nhân không uống nô gia kính rượu, trái lại nhìn chăm chăm nô gia nhìn, chẳng lẽ là tướng quân cảm thấy, nô gia so với rượu này hảo uống? Nga ha ha ha, nô gia thực sự là hảo e then...”

Nam Huân: “...”

Lam Tranh: “...”

La Sát hí mắt, trong mắt đục khí cùng mùi rượu đều ở cuồn cuộn, hấn tà nịnh cười, thủ quá Nam Huân chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch: “Khá lắm e then lãng mẫu đơn, ta đảo muốn nhìn người có phải là thật hay không có so với rượu này rất có ý nhị!”

Hấn bàn tay to một hiên, liền muốn đi xé rách Nam Huân y phục.

“Ôi, tướng quân nóng lòng như thế làm cái gì đấy.” Khuynh Anh vừa lau cười ra lệ, vừa dặt giọng nói: “Tướng quân không biết, nô gia yêu thích chính là nặng khẩu vị, bình thường chiêu thức nhưng thỏa mãn không được nô gia, như thế cái đêm đen phong cao đêm, người ta thiên lôi câu địa hỏa,

há có thể ít vậy có thú trợ hứng vật? Nga ha ha ha... Kỳ thực, nô gia muốn quất, muốn tích sáp, muốn hung hăng chà đạp lạp!”

Nam Huân rốt cuộc phát điên, a a a a, ai nghĩ muốn quất, ai nghĩ muốn tích sáp, ai nghĩ muốn ngoan chà đạp kéo!! Ai vậy a, có thể đi tử sao...

... Nhanh đi tử lạp!

La Sát đảo có vẻ hứng thú dạt dào, tiểu cô gái này đảo hợp hần khẩu vị rất, vỗ vỗ tay, liền có hạ nhân đi tới, khom người ở bên cạnh hẩn nghe xong mấy câu phân phó, liền lập tức chạy vội đi xuống, chỉ chốc lát, liền dẫn tròn một cái rương chuyên đi lên.

Vừa mở ra, lại tất cả đều là lăn qua lăn lại người đạo cụ.

Kia thô phẩm chất tế một cái sọt, nhìn Nam Huân phía sau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người thích bên nào? Mình chọn.” La Sát đem cái rương na tới Nam Huân trước mặt.

Nam Huân nội tâm phiên giang đảo hải rộng lớn mạnh mẽ, Khuynh Anh đã trước nói: “Cái kia, ta muốn kia thô nhất cái kia.”

La Sát mày giữa lại vẻ giận: “Ngươi là xem nhẹ bản tướng quân năng lực?!”

Khuynh Anh: “Ôi, liên là không dám xem nhẹ tướng quân năng lực của ngài, mới chịu dùng thô nhất cái kia a!”

La Sát nhướng mày, chỉ cảm thấy giọng này rất dễ nghe, cũng không miệt mài theo đuổi.

Khuynh Anh ở tay áo trong khe hở tiếp tục chọn: “Còn muốn dây thừng, muốn roi, này dầu sáp nhất định là không thiếu được, nga, còn có cái này y phục rất mới lạ, mặt trên hai động, phía dưới một động, ái chà chà, chỉ là nhỏ lại lớn một chút được rồi, sợ là này bộ vị sẽ có một chút đầy...”

Trong phòng, vài người đều run lên, các ôm tâm tư.

Chỉ chốc lát, đông tây chọn xong.

Khuynh Anh làm bộ khó xử nói: “Nhiều như vậy, muốn từ đâu cái bắt đầu đâu...”

Trong con ngươi La Sát nặng nề dục hỏa, nói: “Đâu cũng được.”

Khuynh Anh giọng e thẹn: “Tướng quân kia đại nhân trước nhắm mắt rất,

nô gia trước thay kia y phục...”

La Sát duyệt nữ vô số, lúc này lại bị giọng này câu cổ họng căng thẳng, mắt vừa đóng, tùy vào nàng đi.

“Không được nhìn lên nha.”

“...”

“Thật bế khổ sao?”

“...”

Khuynh Anh theo Nam Huân trong tay áo nhảy ra, ở La Sát trước mặt quơ quơ, quả thực thấy ánh mắt hắn nói được thì làm được, mắt bế chăm chú, cười đến ngã xuống đất: “Nô gia thực sự là thật vui vẻ!”

La Sát chờ có chút không kiên nhẫn, lại là đột nhiên, một cổ âm phong đến, hắn chỉ cảm thấy hậu gáy tê rần, trên người mười mấy đại huyết đồng thời bị điểm, ầm một tiếng, toàn bộ xụi lơ trên mặt đất. Mà ở hắn sau, nho nhỏ Lam Tranh mỹ nhân vẻ mặt đạm nhiên nắm một phát châm, kim tiêm trên còn dính máu.

Ngay vừa trong nháy mắt, ngón tay của hắn động năm mươi sáu hạ, châm châm đâm trúng muốn hại, không cần mệnh, bởi vì Khuynh Anh nói,

có so với muốn hấn mệnh càng thú vị việc.

Mà này một đánh lén cơ hồ không phí sức lực gì, ở Khuynh Anh yêu cầu chọn kia “Thú vị vật” thời gian, đó là cùng hấn thương lượng đối phó La Sát phương pháp, bây giờ xem ra, nữ nhân có đôi khi đích xác so với nam nhân kinh khủng hơn.

“Ai!” La Sát rống giận, thân thể mềm như nê, không thể động đậy, mắt chỗ che đắp lên một tầng bạch lãng, cái gì cũng nhìn không thấy.

“Ôi, tướng quân, ngay cả tiểu mẫu đơn ta người cũng không nhận ra?”

“Tiện nhân, lại dám gạt ta!!”

Khuynh Anh cười như không cười, ôm lấy bên cạnh roi hướng không trung giương lên, kết kết thật thật quất vào La Sát trên người: “Ôi, tướng quân đại nhân, nô gia sao dám lừa ngài đâu, nô gia là rất thích quất, là rất thích tích sáp, là rất thích hung hăng hung hăng chà đạp, nhưng nô gia chưa nói, là đúng ai a.”

La Sát đang muốn há mồm chọt quất, trong miệng lại đột nhiên tắc tới một vật, lại đại vừa thô, đem hấn ngăn nghiêm kín thực. Hấn sừng sốt, lập tức lập tức kịp phản ứng này vật là cái gì, thái dương gân xanh bạo khiêu.

Khuynh Anh cười híp mắt nói: “Người trông, ta không tiểu nhìn năng lực

của người đi, khổ vừa vặn, nhiều thích hợp.”

La Sát ngô ngô gọi, Khuynh Anh lại đem vừa toàn bộ chọn ra tới đông tây từng cái từng cái bày phóng hảo, “Tướng quân đại nhân đừng nóng vội a, chúng ta từ từ sẽ đến ngao...”

Bên cạnh xem Nam Huân mặt có chút điên, muốn dùng biểu tình biểu đạt cái gì, lại cái gì đều biểu đạt không được.

Thật ra Lam Tranh yên lặng đi qua, một phen đem La Sát phách vụng, đem Khuynh Anh kéo đi. Báo thù về báo thù, hấn lại cũng không hy vọng ô uế tay nàng.

Về sau ba người lại lấy La Sát danh nghĩa gọi tới một bàn rượu và thức ăn, Nam Huân cùng Lam Tranh cũng không dùng ăn cơm, đó là Khuynh Anh ăn vô cùng vui mừng.

Kia La Sát luôn luôn ỷ thế hiếp người, lần này định cũng không dám lại như vậy kiêu ngạo ngang ngược. Vì dân trừ hại cảm giác cũng không phải sai, thế nhưng, nhưng không ngờ, cao hứng quá mức đầu cũng là có đại giới.

Ở Khuynh Anh nguyên lành nuốt vào mấy chén thanh tửu giải khát hậu, liền phát giác không thích hợp.

Quanh thân đột nhiên liền giống hỏa như nhau đốt đau, yết hầu khô cạn khó nhin, uống trà uống rượu cũng không sẽ dùng. Mà trán nóng hồi, liền cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu lắc lư, nàng buồn hừ một tiếng, ngã ở trên mặt đất.

Lam Tranh chính nhìn trong tay ôm mỗ như nhau đông tây trầm tư, mà kia chính là theo La Sát trên người lục soát ra tới.

Không biết thấy phía sau đã đứng Nam Huân, thiếu niên nhìn chăm chăm vào này tóc vàng oa oa, từ vừa mới bắt đầu nàng xuất hiện ở lao ngục trung, xuất hiện ở Khuynh Anh bên cạnh, hắn cũng đã âm thầm chú ý nàng.

“Người cũng không phải là người thường.” Nam Huân nói: “Kia Phi La thân vương, cũng định không phải người thường.”

Lam Tranh chậm rì rì đem đông tây cắt xong, “Vậy cũng không nhất định.”

“Trước đó, ta vẫn chưa nghe từng nói Tu La giới Phi La thân vương này nhân vật số một, bây giờ xem ra, hắn cũng không phải là một hạng người vô danh.”

“Hắn chỉ là một hạng người vô danh, người suy nghĩ nhiều.”

Nam Huân dừng một chút, nói: “Các người định cũng biết Khuynh Anh thân phận, các người rốt cuộc có mục đích gì?”

“Khuynh Anh?” Lam Tranh giả vờ kinh ngạc: “Ta chỉ biết nàng gọi A Anh, thì ra đây mới là nàng đích thực danh.”

Nam Huân hoạt kê, buồn một hồi lâu, nói: “Tu La giới cùng thần giới xưa nay đối địch, người tất nhiên cũng đã biết ta là ai, vì sao còn phải giúp ta?”

“Ta vì sao phải biết người là ai?” Lam Tranh nghiêng đầu, trả lời chậm rãi: “Ta khi nào lại giúp người?”

Nam Huân cũng không tin lời của hắn, nói: “Người có ý định giấu giếm, ta cũng hỏi không ra, chỉ là, ta không biết, của ta chủ tử tổng sẽ biết, nếu có thể trở lại, ta chắc chắn sẽ đem ở đây tình huống như thực chất bằm hỏi... Người cũng không để ý sao?”

Lam Tranh trong con ngươi hiện lên một tia tạp sắc, cuối cùng phun ra hai chữ: “Theo người.”

Hai người rầu rĩ đối thoại sẽ, Nam Huân cũng đã bị ngăn á khẩu không trả lời được.

Hắn cũng trầm mặc, cách hồi lâu, mới lên tiếng: “... Người giọng rất giống nam tử.”

“Kia chỉ có thể nói rõ của người tai có chuyện.”

“... Có lẽ cũng là.” Nam Huân cũng vì suy đoán của mình cảm thấy không có nguyên do, liền cũng không nói thêm gì nữa.

Thật ra Lam Tranh đột nhiên nói: “Người nếu bị người khác sứ mệnh, nghĩ đến mang A Anh đi, liền tốt nhất mau một chút.”

Nam Huân không hiểu, nhìn hẩn.

Lam Tranh thản nhiên nói: “Không lâu sau, ở đây sẽ huyết vũ tinh phong, còn muốn chạy, cũng đi không được.”

Nam Huân sửng sốt, còn muốn hỏi cái gì, chỉ nghe cách đó không xa truyền đến “Phù phù” một tiếng, hai người đồng thời nhìn sang, chỉ thấy Khuynh Anh xụi lơ ở trên mặt bàn, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mờ mịt, tay phải còn run run rẩy rẩy lại chút nào không buông tha nắm một cái găm một ngum nhỏ đại viên...

“Làm sao vậy...” Nam Huân vừa mới mở miệng, Lam Tranh thân hình đã như gió bần cuốn tới Khuynh Anh bên cạnh, nàng ôm lấy, dò xét tham cái trán của nàng, sắc mặt chợt biến: “Người ăn cái gì?”

“Trân châu cây ngô, hương sen tiểu bánh rán, thúy liễu tôm bóc vỏ, bạch ngọc sủi cảo, thịt kho tàu hạnh nấm, rau thơm viên, còn có ¥%#¥%@...” Khuynh Anh sỉ run run sách hồi ức, đã nóng thờ không nổi.

“...” Lam Tranh mặc một mặc, đem vài món thức ăn đều nghe thấy vừa nghe, cuối đưa mắt rơi vào kia thanh sứ chén rượu trên.

Hắn dùng tiểu tử dính một điểm, đặt ở đầu lưỡi trên liếm liếm, nhất thời trầm xuống sắc mặt lại trong nháy mắt khôi phục, còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Đây là hợp hoan rượu.” Hắn chậm rãi nói.

“Đây là...” Khuynh Anh bắt đầu nức nở, tay hơi nóng, liền chỉ cảm thấy hơi lạnh trên người Lam Tranh rất là thoải mái, dán gất gao không muốn buông.

“Liền để cho người vui vẻ.” Hắn ghé vào bên tai nàng giải thích.

“Thế nhưng ta hiện tại tuyệt không vui vẻ...” Khuynh Anh vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy hắn bạch ngọc như nhau hầu kết, nhất thời cảm thấy miệng lưỡi càng thêm khó nhin, nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy toàn thân đều đau đớn.

“Đó là bởi vì người uống nhiều lắm.” Lam Tranh lắc đầu than thở.

Bầu rượu này là về sau mới đưa tới đông tây, nhất định là kia lâu lý tú bà tự cho là thông minh, muốn thay La Sát này đại kim chủ tặng một chút tình thú, không ngờ đều vào Khuynh Anh trong bụng.

Vừa rồi hấn điều bầu rượu, liền phát hiện đã bị nàng uống hơn phân nửa, cái lượng này nếu đặt ở người bình thường trên người hoàn hảo, nhưng hôm nay Khuynh Anh chỉ có bàn tay bàn khở, nhiều như vậy uống vào, liền cùng uống một chĩnh vậy bàn không có gì khác nhau.

“Kia thế nào làm?” Khuynh Anh đã mồm miệng không rõ, thần trí mơ hồ.

“Người chỉ cần hảo hảo ngủ một giấc, chờ rượu kính qua, liền không có việc gì.” Lam Tranh mềm giọng dụ dỗ.

Nam Huân cũng lo lắng đứng ở phía sau, nghe thấy hợp hoan rượu này ba chữ, sắc mặt cũng lúc đỏ lúc trắng. Hấn nói: “Ở đây không có giải dược làm sao bây giờ...”

Lam Tranh lặng yên ở Khuynh Anh trên người phúc một tầng kết giới,

làm cho nàng tạm thời mê man. Sau đó trả lời: “Ta giúp nàng.”

“Người tại sao có thể bang, nàng, nàng...”

“Cùng là cô gái, giúp một tay mà thôi, có gì không thể?”

Nam Huân sắc mặt càng thêm hồng chời giữa: “Một, một tay...”

“Người còn hoài nghi ta?”

“... Không phải...”

Lam Tranh nhú mày, “Quên đi, ta chứng minh cho người xem được rồi.”

Nam Huân: “... Chứng minh như thế nào?”

“Rất tốt làm, chỉ cần cho người xem thân thể của ta, người liền biết ta là chính là nam tử vẫn là cô gái, người liền sẽ không lại lễ mễ bái.” Lam Tranh đã bắt đầu lưu loát cởi ra đai lưng, sau đó một phen mở rộng của mình vạt áo —— Nam Huân sớm đã sắc mặt đỏ bừng đem mặt đùng quá khứ.

Lam Tranh xuy một tiếng, lại cúi đầu nhìn nhìn mình bằng phẳng lồng ngực.

Đều nói cấp nhìn liền biết mình họ dừng, hấn mà lại không nhìn. Cho hấn cơ hội tới vạch trần mình, hấn cũng không nắm lấy, liền cũng trách không được mình.

“Mua ngựa việc liền do người phụ trách, ngày mai chính ngựa, chúng ta ở thành nam vùng ngoại ô lưng chừng núi thạch lâm hội hợp, nơi đó không thuộc về La Sát phạm vi, tương đối an toàn.” Dừng một chút, lại nói: “Về phần kia người trên giường, người nghĩ xử trí như thế nào liền xử trí như thế nào, muốn giết muốn hoạn đều được, đạo cụ rất đầy đủ hết. Hẳn nhất thời hồi lâu cũng tỉnh không đến, dù cho đã tỉnh muốn cởi bỏ kia che lại gân mạch cũng sẽ không dễ dàng như vậy, người liền buông tay mình làm, không ai nhìn.”

Nói xong, Lam Tranh đem Khuynh Anh ôm lấy, nhẹ nhàng nhảy, liền biến mất ở trong phòng.

_____*

*_____

Khuynh Anh lại làm một giấc mộng.

Trong mộng Lam Tranh từng bước một ép sát, chậm rãi mở miệng:
“Khuynh Anh, nghe nói, ngươi thích năng khẩu vị?”

Nàng vội vã lắc đầu, xỉ run run sách hâu lùi lại mấy bước.

“Còn có bình thường chiêu thức cũng thỏa mãn không được người?”

Nàng đầu đầy mồ hôi, đã bị phong kín ở trong góc tường.

“Quất, ngược đãi, còn có hung hăng chà đạp?”

Giọng của hắn yêu nghiệt như nhau quán lên đến, trong tay dường như thực sự cầm một đạo roi, hồng hộc liên huy xuống, nàng xem kinh hồn táng đảm, dạt ra nha tử dùng sức chạy, vừa chạy vừa gào khóc gọi: “Ta, ta không nên lap!!”

Này lời vừa nói dứt, trên người liền phút chốc tê rần, nhất thời dọa đầu đầy mồ hôi mở mắt ra, liền thấy một tuấn mỹ phi phàm xích lõa nam tử chống ở nàng phía trên, tay còn kháp hông của nàng, cười như không cười nói: “Ân? Người xác định người không nên?”

Khuynh Anh sửng sờ, nhìn chăm chăm người đè nặng trên thân.

Hắn mi mắt sụp xuống, khóe môi câu dẫn ra, trên trán còn có trong suốt tiểu mồ hôi hột, như là cách hơi mỏng sương mù, thấy chẳng phải rõ ràng.

“Người...” Nàng há mồm, giọng lại là thô trọng trầm tức. Chỉ nhẹ nhàng

khẽ động, liền có ê ẩm trướng trướng cảm giác từ phía dưới truyền đến, bị thứ gì đó nhồi thân thể tìm không được một tia thông khí khe hở, hô hấp cháy, kiên cầm tê ẩm, còn hỗn tạp táo phát cái nóng không khí, đồng thời quần vòng quanh nàng tứ chi bách hại.

“Người, người, người...”

Khuynh Anh rốt cuộc thanh tỉnh một chút, trừng mắt con ngươi thẳng run, thân người trên một cú người, nhẹ nhàng cắn môi của nàng, ngồi nàng khẽ nhếch môi đỏ mọng, đầu lưỡi cuồng loạn rất gần, nàng khí tức hồn hồn quần quýt. Kia hôn thực nóng cay, đối nhược điểm của mình càng rõ như lòng bàn tay, triển càng sâu, nàng liền run càng phát ra lợi hại, bụng dưới không tự chủ buộc chặt, liền nghe được bên tai truyền đến một đạo nặng nề kêu rên, kia đặt ở trong cơ thể mình tráng kiện vật lại có càng sung cảm giác, nàng hung hăng chống khai, vốn là run thân thể chớp mắt tức bị gây xích mích tới cực hạn.

“Ngoan, không được lại đã bất tỉnh.” Lam Tranh nặng nề hô một hơi, lặng yên truyền một chút linh lực bảo vệ nàng. Anh tuần mật vì vừa động tác mà hơi vận vẹo, này chỉ vật nhỏ thật thật ma người rất, trước cảm giác say tối thịnh thời gian, đó là liều lĩnh hướng hấn nhào tới, lại mềm mại lại quyến rũ, y sam thốn tấn, hai luồng mềm tuyết liền một chút phấn hồng, eo nhỏ nhắn nhuận cửag qua lại cọ động, suýt chút nữa đưa hấn ba hôn bảy vía đều câu đi.

Kia bích liễu các rượu quả thật lợi hại, nhưng Khuynh Anh uống được nhiều lắm, tiểu thân thể tồn linh lực lại ít, này tới tới lui lui, khởi lên xuống rơi xông tới kích thích, còn chưa có bao nhiêu lần, liền gào khóc kêu hôn ở

trong ngực hấn. Mà bây giờ tựa hồ hơi chút thanh tỉnh một chút, liền vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn hấn, này người xấu thân phận một chút liền cho hấn khấu lên, đều không biết là ai vì cứu nàng với nước lửa trong lúc đó mới như thế nại kiên trì tâm hầu hạ nàng —— thực sự là vô tâm vô phế tiểu yêu tinh.

Khuynh Anh giật giật, nức nức nở nở: “Ta, ta...”

“... Khuynh Anh.” Lam Tranh tà tà văng một hơi ở bên tai nàng: “... Thả lỏng... Người muốn đem ta bắt... Người nếu thật không muốn, liền đừng cần như vậy chặt...”

Khuynh Anh ý nghĩ choáng váng, vừa mới hơi thanh tỉnh đầu óc lại bị rõ ràng đích tình nói cấp tan rã toái cốt vô tồn. Nàng ở chỗ trống mê muội lý cố gắng nhớ lại mình trước ký ức, sơ sơ là kia La Sát bị trêu đùa mặt, đó là một bàn lớn một bàn lớn rượu ngon thức ăn, sau đó là mình toàn thân như nhũn ra nóng lên, ngẩng mặt, đó là Tiểu Tranh hé ra hợp lại miệng...

... Ân, hấn nói cái gì đâu?

Hấn nói: “Người chỉ cần hảo hảo ngủ một giấc, chờ rượu kính qua, liền không có việc gì.”

Khuynh Anh dần dần, nghĩ thầm hấn nói đều là một chút thí nói. Rượu kia định là cái gì đáng ghét độc dược, làm cho nàng trong giấc mộng cũng như là ở bị hỏa cháy, không được sống yên ổn.

Hoảng hốt trong lúc đó, của mình song nguyệt lui bị phút chốc giờ lên, kia bỏ thêm vào ngạnh thiết đột nhiên nhẹ nhàng ra bên ngoài lui, một loại vô danh trống rỗng nhất thời tịch cuốn tới. Khuynh Anh bản năng co rút lại, chột kẹp chặt nguyệt lui căn, không cho nó thật thật rời khỏi.

Lam Tranh vốn là muốn làm cho nàng nghỉ một chút, nhưng không ngờ nàng làm này đột như lên động tác, vốn là chịu không nổi nàng ôn mềm non mịn, suýt chút nữa nhịn không được. Khống chế động tác, tận lực phóng nhu một ít, mà vừa mới lui ra ngoài một chút, liền có trong suốt dịch thể theo Khuynh Anh nguyệt lui giữa chảy xuống, làm cho hắn nhìn mắt đỏ lên, huyết mạch phun trương.

... Thực sự là so với yêu tinh còn ma người!!

Trong lòng Lam Tranh cuồng loạn không ngớt, giận long một rít gào, liền một lần nữa vọt trở lại. Khuynh Anh được kính cũng một lần nữa lên đây, có chừng chống cự sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, nàng mở hai tay lăm ở vai hắn, liền bị hắn toàn bộ bế lên.

Trên dưới xóc nảy theo nhất ba hự nhất ba hơi nóng điên cuồng kéo tới, Khuynh Anh ướt rất triệt để, tiếng nước róc rách rơi vào cùng hắn đụng vào nhau làn da trên, như là sôi trào thủy, xối xương cốt đều tê. Lam Tranh đưa tay xuyên tiến tóc của nàng, chế trụ cái ót của nàng, đem cái miệng nhỏ nhắn của nàng hướng trước mặt mình tổng, không dứt hôn nồng nhiệt.

Hai người đều ý loạn tình mê, Khuynh Anh la lên thân ngâm đều bị phong, mơ mơ hồ hồ phát ra một chút thở dốc, chỉ làm cho hắn càng hưng phấn. Chợt nàng buông, nàng hoàn toàn lật qua đây, từ phía sau lại tiến vào nàng, nàng trắng nõn nà tay nhỏ bé bị hắn cầm lấy, tiền thân toàn bộ đều bị nâng lên, hai đóa phần hoa nhi theo hắn đánh cũng trên dưới phác sọc phiến phi, giống hoa chi trên chập chờn hồ điệp.

“... Nhẹ chút nha...”

Khuynh Anh oa oa cầu xin tha thứ, cường liệt choáng váng chồng tới, điên cuồng làm cho nàng run không được hình. Lam Tranh chợt từ phía sau lưng ôm lấy nàng, chước nóng làn da đụng vào nhau xúc, nàng liền cũng nhịn không được nữa, vừa khóc lại bảo lại một lần nữa ở cực lạc trung ngắt đi.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Hồi lâu sau, Lam Tranh sờ sờ cơ thể Khuynh Anh, đã khôi phục lại nhiệt độ bình thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trên còn giữ dư vị ửng hồng, môi đỏ mọng kiêu diễm, tóc đen nhễ nhại, kinh qua như thế gấp lại đặng, liền một cũng nữa mắt mở không ra, nhâm Lam Tranh thế nào loay hoay nàng cũng không có động tĩnh.

Nhìn nữa bốn phía, một phòng chật vật, trong không khí còn có lưu luyến sau ngọt chán ngấy nói, xả loạn y phục, còn có bị đá khắp nơi đều là bày biện trang sức, coi như là nho nhỏ oa oa, lực phá hoại lại cũng mười phần.

Đây là thuộc về Phi La thân vương một chỗ mật, cũng đem của mình rất nhiều bí mật đều giấu ở nơi này, bây giờ, này quan với mình lớn nhất bí mật tới đây, uy lực quả thực không giống người thường.

Lam Tranh nhéo nhéo Khuynh Anh mặt, nhẹ nhàng cười cười, lại thủ quá trên bàn một cái chén lớn, ngã vào nước nóng, dùng làm tạm thời bể, đem Khuynh Anh bỏ vào, kiên trì thay nàng đem quanh thân lau sạch. Lại dùng linh lực vì nàng hóa khai trên người mỗi một cái ứ thanh, khôi phục lại vẫn bộ dáng. Như nếu không, này hài tử gốc sau khi tỉnh lại phát hiện cái gì chu ti mã tích, mới có thể thực sự phát điên thôi.

Nghĩ đến nàng nhẹ nanh múa vuốt bộ dáng, Lam Tranh lại nhin không được cười. Vì nàng thay sạch sẽ y phục, hắn mới lại đứng ở cái gương khác, cách dùng lực đem mình khôi phục tóc mái tiến ra một đạo đủ tóc mái, lại đem y phục đổi làm Khuynh Anh làm ra la quần, một lần nữa hóa thành kia một lãnh mỹ nhân.

Nếu chiếu lúc trước, hắn ngạo khí đường hoàng, đâu chịu hạ thấp cái giá làm chuyện như vậy, nhưng hôm nay, lại cảm thấy nếu chỉ là trang giả vờ giả vệt, liền có thể đổi lấy một đời an bình, hắn thật ra cam tâm tình nguyện cực kỳ.

Mặt trời lên cao, thành nam vùng ngoại ô, lưng chừng núi thạch lâm.

Khuynh Anh lúc này còn đang ngủ, Lam Tranh ôm nàng trốn ở một mảnh xanh biếc lá chuối dưới, ở tắt kinh đường khác chờ Nam Huân.

Mấy ngày nay, hắn đã thay đổi chủ ý một lần nữa.

Hắn nguyên bản tư tâm tính toán ở Phi La thân vương phủ tìm một chỗ giam giữ Khuynh Anh, dùng ảo thuật nàng cấp mê hoặc, dùng người gỗ thân phận cùng nàng, sau đó đãi vương vị việc lắng lại, sẽ nàng phóng xuất. Nhưng lúc này xem ra, tựa hồ là kiện không dễ dàng như vậy sự. Nàng linh thức bị Đông Phương Trường Minh đèn chong sở thủ hộ, kết giới căn bản ngăn không được. Mà nàng tâm tư thuần trắng, ảo thuật cũng không thể gia dĩ mê hoặc, hơn nữa tính tình xúc động, muốn làm chuyện gì liền một cây gân hành động rớt cuộc, căn bản ngăn không được. mấy ngày nay theo nàng xuống, đối với nàng hành sự làm càng tràn đầy kinh hồn táng đảm, nếu xông sơ cái gì tai họa, mình đem hồi hận không kịp.

Liền không như làm cho Nam Huân hộ tống nàng đến kia thần giới đi, Đông Phương Trường Minh đã kế thừa đế vị, định sẽ không để cho nàng gặp nguy hiểm. Mà mình cũng tham quá Khuynh Anh trong đầu linh thức, kia về Yên Tự kia một luồng hồn phách không ngờ kinh không gặp, cũng không biết là bị Khuynh Anh không tự chủ sở cắn nuốt, vẫn là đã bị Vực sâu U Minh kia tràng bạo tạc cấp chấn tiêu tan. Vô luận như thế nào, Khuynh Anh liền sẽ cùng Yên Tự không có liên quan, Trường Minh định cũng sẽ không dây dưa nữa nàng... Mà thôi thân phận của nàng địa vị, Trường Minh dù

cho muốn đôi với nàng thế nào, kia bang trường sinh cây lão già tử các định cũng sẽ không đáp ứng... Bất quá, hắn nếu quyết tâm muốn quán quýt... Lam Tranh nghĩ nghĩ, lợi dụng oa oa thân phận, cùng Khuynh Anh cùng nhau trở lại được rồi.

Nương tử của mình, vẫn là trông nom một tác không rời tốt hơn.

Chờ Tu La giới việc xử lý tốt, lại mang nàng đi chỗ đó hồng trần thế gian, cùng nàng tiêu dao một đời.

Lam Tranh cong môi, sờ sờ Khuynh Anh hai má, hơn một trăm năm, nàng thay đổi dung mạo, nhưng cũng còn như trong trí nhớ bình thường kiêu thái động lòng người, bây giờ, còn theo phàm thai thân thể biến thành một cái ngốc hồ hồ anh cây tinh, nghĩ đến lão thiên cũng đợi hắn không tệ, đi dạo lo lắng, vẫn là không nhẫn tâm để cho bọn họ chia lìa.

Ước định thời gian qua nửa canh giờ, xa xa mới rốt cuộc có một con ngựa chậm rãi mà đến, mà lập tức nằm úp sấp người chính là Nam Huân, nhưng lại là vết thương đầy người, hấp hối!!

Lam Tranh kinh ngạc, đang muốn tiến lên nhìn một cái, phía sau một cái tay nhỏ bé lại đột nhiên kéo hắn lại tay áo, thì ra là ngủ mơ mơ màng màng Khuynh Anh mắt nhắm nhèm ánh mắt, hô câu: “Lam Tranh, đừng đi...”

Nhưng một khắc sau, nàng lại té trên mặt đất tiếp tục ngáy khò khò.

Lam Tranh bật cười, cúi đầu hôn nàng một chút, nhẹ giọng nói: “Khuynh Anh, ta lập tức sẽ trở lại.”

Thân hình hắn nhảy, liền ở cây cỏ yểm hộ hạ di động quá khứ, con ngựa kia nhĩ tựa hồ cũng bị kinh, bước chân đạp hỗn loạn. Lam Tranh theo đuôi ngựa đi lên nhảy, giẫm Nam Huân phía sau lưng đi thẳng đến đầu hắn trên, xốc vén trán của hắn phát: “Ngươi vẫn khỏe chứ?”

Nam Huân cũng không phản ứng.

Lam Tranh dừng một chút, đưa tay ra tham hơi thở của hắn, lại là ở trong nháy mắt đó, Nam Huân đột nhiên mở mắt ra, mặt bộ làn da lại một chút hé, từ bên trong lộ ra vô số đường buồn nôn xúc tu, hung hăng quấn ở Lam Tranh hai chân!!!

Hắn căn bản không phải là Nam Huân!

Trong lòng Lam Tranh chột trâm xuống, trong tay vẽ ra một đao quang nhận, sát khí đốn sinh, đem này thi người đầu toàn bộ chặt bỏ, lại là ở một khắc kia, kia đầu lại nứt ra rồi khóe miệng âm trầm cười, đột tạc nứt ra mà khai, biến thành vô số đường sâu quấn mà lên, mà này sâu ở chạm đến Lam Tranh làn da thời gian cũng bắt đầu tạc nứt ra, một tầng lại một tầng, màu đen ô uế càng hợp càng nhiều, sau đó tập cùng một chỗ, ông một tiếng, bắt đầu nổ tung một đạo kinh thiên ánh sáng ——

—— không xong!!

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Hắn giao cho ở người gỗ trung linh lực quá yếu, mà này đó thi trùng cũng không đơn giản như vậy...

“Àm!!”

Sau đó đó là thanh thúy một tiếng nứt ra vang, theo mi tâm chỗ hung hăng hé, linh ngẫu toàn bộ phách đoạn...

[illegible]

Khuynh Anh đột nhiên thức tỉnh.

Vừa rồi ở trong mộng, nàng nghe thấy Lam Tranh nói: “Khuynh Anh, ta lập tức quay lại.”

Sau đó nàng liền vẫn muốn những lời này, không ngờ càng nghĩ càng thanh minh, đầu óc cũng càng ngày càng thanh tỉnh, bởi vì ở nghe được câu này đồng thời, nàng rõ ràng thấy kia người nói chuyện tiến cái đủ tóc mái, trên mặt dán cây anh đào cánh hoa, còn mặc váy đỏ!

Kia rõ ràng là Tiểu Tranh!!

Nghĩ đến vấn đề này, nàng liền lại cũng không ngủ được, chợt mở mắt ra, lại phát hiện hắc căn bản không bên cạnh.

Vì sao Tiểu Tranh sẽ dùng Giọng điệu Lam Tranh gọi nàng? Còn dường như không có việc ấy hôn nàng? Hắc cho tới bây giờ đều chỉ gọi mình A Anh, dù cho biết mình đích thực danh cũng giống như vậy...

Khuynh Anh đứng lên, đầu óc ông ông tác hưởng, nàng cấp tốc nhớ lại trước đã phát sinh chuyện, theo gặp phải Phi La thân vương, đạt được Tiểu Tranh, sau đó mình nhỏ đi, không ngừng nằm mơ, bao gồm đêm qua, nàng không cẩn thận ăn hợp hoan rượu sau...

Có thứ gì đó đang ở tính toán phá vỡ ra.

Khuynh Anh đầu óc phát đau, nhưng lại luôn luôn không nghĩ ra được.

Nàng nhìn nhìn xung quanh, này tùy thời tùy chỗ dán của mình người gỗ không ở, trong lòng không lý do liền có một chút nôn nóng, nàng bò lên trên chuôi tây cây, rất xa thấy có một con ngựa nhĩ đứng ở trong rừng.

... Chẳng lẽ là Nam Huân đã trở về?

Nàng cẩn thận từng li từng tí chui ra chuỗi tây cây, theo bụi cỏ chậm rãi hướng cái hướng kia dời đi, lại là tại đây lúc, nàng nghe thấy có mấy tiếng bước chân cũng hướng phía kia mặt di động, một người trong đó nói: “Không phải nói muốn bắt chính là một tóc đen oa oa sao, tại sao là cái màu vàng? Có phải hay không điện hạ nghĩ sai rồi?”

Còn có một nói: “Điện hạ nói cái kia tóc đen oa oa phong có hồn phách, này đều phá hủy, không vô một, thứ gì đó cũng không có, định không phải này.”

Người kia nhân tiện nói: “Kia còn lại cái kia nhất định là ở gần, tịch thu cho ta!! Nếu hôm nay đãi không, các ngươi ai cũng đừng muốn trở về!!”

“Tóc vàng kia...”

“Cấp lão tử ném! Bị kia thi trùng chạm qua, mấy ngày đều thôi!” Người nọ băng lạnh lãnh nói, sau đó nghe một đạo ánh đao thiểm hạ, ngựa hét thảm một tiếng, cũng tùy theo ngã xuống.

Trong lòng Khuynh Anh cả kinh, vội vã đem mình núp ở một cây trong động, dùng linh lực phong bế mình khí tức.

Này bước liền như thế ở gần đi tới đi lui, trong lòng nàng lạnh lẽo, tay chân cũng bắt đầu run.

... Vừa rồi, bọn họ nói cái gì?

Búp bê tóc vàng... Bị hủy...?

Trong lòng dường như bị cái gì cấp hung hăng đâm một đao, liền thở ra khí tức đều tùy theo phát run. Khuynh Anh gắt gao chống ánh mắt, đem môi hung hăng giảo phá lại cũng không cảm giác, nàng trong đầu trắng xóa một mảnh, trên mặt có cái gì lạnh lẽo gì đó, nàng dùng tay một mặt, lại tất cả đều là lệ...

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân rớt cuộc đi xa.

Khuynh Anh cuống quýt chạy ra cây động, theo vừa phương hướng vọt tới, bốn phía chỉ nghe đến một cỗ khó có thể kiềm chế mùi thú, nịnh hót máu tươi vừa đọng đến trên mặt đất rơi lả tả ô vật, liền lập tức biến thành màu đen.

Lướt qua thi thể, liền có thể nhìn thấy cái kia té trên mặt đất không nhúc nhích, đã phá thành mảnh nhỏ oa oa, hắc ngũ quan đã biến mất, biến trở về lúc ban đầu vô mặt người gỗ. Mà mi tâm của hắc chỗ mở tung một Dawson nhiên lỗ thủng, chỗ trống trên mặt sớm đã không có thần thái, kia từng nay một tàn cười, tựa như nghìn cân áp ở Khuynh Anh trên người.

“Tiểu Tranh!” Nước mắt nàng lại chảy ra.

Vô luận mình tại sao điều hấn, hấn cũng sẽ không có nữa phản ứng.

“Tiểu Tranh, Tiểu Tranh.”

Nàng mờ mịt luống cuống đem oa oa ôm vào trong ngực, đã phong chậm rãi, thổi tới trên mặt lại là đến xương lạnh lẽo. Trong óc của nàng bị thứ chỗ trống, lại phút chốc toàn bộ ngã vào bóng tối.

Khuyển Anh dừng ở Tiểu Tranh chỗ trống khuôn mặt, lại dường như so với hấn diện mục tuần tú thời gian càng có thể thấy rõ tích. Kia tán loạn phát, nghiền nát tứ chi, ở lại khí tức bài trừ tanh tươi, như tên tên bình thường phi huyền ra, đi qua hư không, hoa khai mây mù.

Đột nhiên, liền có rất nhiều thứ cứ như vậy từng chút từng chút không có vào trong đầu.

Nàng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hấn lúc, hấn đạp phong mà đến, liềm diễm dáng người. Nàng nhớ tới hấn khàn khàn giọng, cùng rõ ràng hô hoán, khắc sâu ngóng nhìn con người, thoáng như vượt qua cách một thế hệ hôn...

Nàng nhớ tới hấn làm bạn bên cạnh lúc, hấn giống như mỉm cười, thân mật động nhân. Nàng lại nghĩ tới hàng đêm sinh ca chi mộng, kia mờ mịt

trên nam tử, lại một khắc so với một khắc rõ ràng...

Hắn rõ ràng không phải hắn, lại cúi đầu cùng nàng tâm sự ——

Cái giọng kia, cái kia âm điệu, cái kia ngữ khí.

Sắc mặt Khuynh Anh trắng bệch, cùng lúc đó, sương mù dày đặc tan hết, làm cho nàng rõ ràng nghe thấy được mình trong đầu nhảy ra hai chữ ——

Lam Tranh.

Lam Tranh!!

Khuynh Anh đem oa oa che trong lòng miệng, cảm giác mình giống bị đông cứng kết băng tuyết, lại từ lòng bàn chân từng chút từng chút bắt đầu vỡ vụn ra.

... Sẽ không...

... Sẽ không.

Hắn sẽ không như vậy xuất hiện, lại biến mất... Nếu thật là hắn, hắn định sẽ không làm bộ không biết, mà bây giờ, lại không nói tiếng nào, cách mình mà đi...

Trong lòng Khuynh Anh chỗ hồng sắp bị hồng thủy bao phủ, nàng có thể

nghĩ đến liền chỉ có Phi La thân vương, oa nhi này oa là hắc tổng, trong này cổ quái liền chỉ có hắc có thể nói rõ. Nàng lau khô không ngừng tuôn ra nước mắt, lão đảo muốn chạy về phía trước, lại ở xoay người lúc, phút chốc dừng lại.

Phía sau, không biết là lúc nào đã đứng mấy cao to người, một người trong đó câu âm trầm cười, chia về phía nàng nói: “Quả thật là đã tới, nắm lấy nàng, đừng làm cho nàng chạy!”

Là mới vừa nói hung thủ!

Khuynh Anh một cổ lửa giận đằng nhiên mọc lên, giơ tay lên, vũ nổi lên khắp bầu trời cây anh đào, cuộn trào mãnh liệt gào khóc cánh hoa như là im lặng khóc lóc kể lể, ngâm hát ra sầu bi tiếng ca, vì vậy vì làm ra ảo cảnh, câu nhân tâm thần quyết đoán, sử chi rơi vào trong đó mà không cách nào tự thoát khỏi.

“Đáng chết, ngăn cản nàng!” Đầu lĩnh người gầm lên, trong tay một cổ hồng quang tuôn ra, vừa mới đem một luồng cánh hoa đánh nát, lại một trận cuồng phong hoa lãng dâng lên.

Khuynh Anh không quan tâm, vén đỏ mắt.

Lại là đột nhiên, từ đằng xa đột nhiên vọt tới một xanh biếc sắc bóng đáng, hét lớn một tiếng: “Đi!”

Liền nàng toàn bộ cuốn khởi, ngồi những người kia không rảnh phân thân, tìm cái chỗ hồng nhằm phía xa xa.

Khuynh Anh ngẩng đầu nhìn lên, lại là Nam Huân.

“Ta ở trên đường bị người chặn, hơn hai mươi cao thủ, chắc hẳn có chuẩn bị mà đến, may mà này rừng cây giúp ta giúp một tay, mới có thể hữu kinh vô hiểm, ta sợ các ngươi có nguy hiểm, liền cấp tốc tới rồi.” Hắn liếc mắt nhìn Trong lòng Khuynh Anh nghiền nát oa oa, cười khở một tiếng: “Không ngờ, vẫn là chậm một bước...”

Khuynh Anh nước mắt lại chảy xuống, là nàng không tốt, là nàng ngu quá nặng, cũng không biết nguy hiểm đều ở gang tấc.

Cho tới bây giờ đều là hắn thủ hộ nàng, nàng làm mất đi đến không vì hắn làm ra cái gì...

Nam Huân theo phong sau này liếc mắt nhìn, thần sắc trầm xuống: “Thoạt nhìn, mục đích của bọn họ ở chỗ ngươi, truy như vậy chặt.”

Vừa dứt lời, đã có truy binh mãnh truy mà lên.

Nam Huân cắn răng một cái, tăng nhanh tốc độ xông về phía trước, hắn là hoa thần, mượn này rừng rậm này tự nhiên khí, linh lực của hắn liền cũng có cực đại đề cao, cây mây ở dưới chân của hắn đáp thành cầu, lá cây ở phía sau hắn làm thành lá chắn, bí mật thân hình của hắn phi thân đi tới.

“Người biết bọn họ là ai sao?” Hắc hỏi.

Khuyết Anh lắc lắc đầu, cũng đã đem những người kia diện mạo gât gao ghi nhớ.

—— “Sưu.”

Một tiếng huyết sáo dài.

Mũi tên nhọn kèm theo ánh lửa hùng hực mà đến.

Bọn họ lại dùng hỏa!

Cây cỏ úy hỏa, dù cho tu luyện thành hình hoa linh cũng là như thế.

Nam Huân thân hình một hồi, theo tiếng gió thay đổi phương hướng, hướng về kia tối hiem tối đầu sơn đạo chạy đi. Bọn họ hành tẩu gian nan, lực công kích sẽ gặp giảm bớt nhiều, dùng cái tốc độ này chạy trốn, liền định có thể bỏ qua bọn họ!

Đáng tiếc chính là, bọn họ lại không chỉ có một đội người, liền lưng chừng núi sườn núi cũng có mai phục, mười mấy người giáp công qua đây, một lớn một nhỏ hai người lực thực sự khó có thể chống đối, Nam Huân ở trong rừng bay lượn né tránh, bị buộc không ngừng hướng khác một cái phương hướng lui về phía sau.

“Nếu như tổng không được người trở lại, đáp ta một mạng, cũng tiện lợi là ta thay chủ tử nhà ta còn ân tình của người.” Nam Huân đột nhiên nói.

Khuyneh Anh ngẩn người, lại nghe bên tai sưu sưu sưu tiếng gió, kia từng bước ép sát sát thủ lại không tới nữa, mà sau một khắc, Nam Huân thân hình đã chột lộ ra, hướng nàng đã đánh mất một câu: “Nắm chắc.”

Lại vừa nhìn lòng bàn chân —— lại là một đạo vách núi!!

Nàng còn không kịp kêu sợ hãi, giọng liền bị đau quận bụng dưới tiếng

gió sở bao phủ.

_____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____
* _____ * _____ * _____ * _____

Nam Huân số chết đem Khuynh Anh bảo vệ, này vách đá quái thạch đá lởm chởm, có linh lực hộ thể, vẫn là đụng phải nhiều lần sơn thạch, thiên toàn địa chuyển còn cái không ngừng. May mà trên vách núi chột có lực đằng, thay bọn họ đỡ không ít trùng kích.

Nhưng này vách núi cổ quái rất, thế nào cũng không thấy được đế, Nam Huân ngã suýt chút nữa tán giá, may mà phát hiện vách đá trên có cái động, cố gắng tự lực, dùng dây cuốn lấy mình, gian nan đưa đến trong động, này tốt xấu mới có thể suyễn trên một hơi.

Vách đá trên lại còn có một sơn động, hấn tự lực, dùng dây cuốn lấy mình, gian nan đưa đến trong động, sau đó sức lực dùng hết, ngất đi.

Hồi lâu sau, hấn cố sức mở mắt ra, liền thấy Khuynh Anh cuốn tay áo ngồi xổm cổ tay của hấn khác, cố gắng đưa hấn trật khớp xương cốt đón về.

Hấn động một cái, đại khái dặt trên người da thịt, đau kêu lên một tiếng đau đớn.

Khuynh Anh quay đầu, hai con mắt đỏ rực giống thỏ, còn ngạnh muốn xả ra một khuôn mặt tươi cười: “Miệng vết thương của người nhiều lắm, không thể lộn xộn.”

Nam Huân hô một hơi, lại lần nữa đảo trở lại, nghiêng đầu thấy trong góc hảo hảo bày đặt một phá oa oa, tay chân đều bị dính đi trở về, chính là kia đầu hé khe không có biện pháp bỏ, phỏng chừng hé thời gian, vỡ thành căn bã.

Nhìn ra được, Khuynh Anh rất coi trọng cái kia oa oa, chỉ là việc đã đến nước này, cũng chỉ có tiếc hận.

Thái dương dần dần hạ xuống, theo cửa động vừa lúc có thể thấy mặt trời lặn, rất xa một tầng lớn một tầng lớn đỏ rực, là ở Tu La giới khó có được cảnh giống.

Khuynh Anh lại hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức mỹ cảnh, thay Nam Huân đem thương nghiêm trọng mấy chỗ nơi dùng linh lực bổ bổ, tốt xấu là có thể nhẹ nhàng động.

Băng bó đơn giản hoàn tất, Nam Huân muốn nhìn một chút Khuynh Anh là có bị thương hay không.

“Vừa đều người đem thương khiêng, ta không sao, thật ra người, sợ rằng muốn đau trên hồi lâu, vốn là đủ thấp, hiện tại phỏng chừng ngã đã trường không cao.” Nàng đem va chạm súng đỏ chân lỏa giấu đi, muốn nói một chút khác, lại muốn nói lại thôi.

Nam Huân khó có được cười, thiếu niên trên mặt rơi ánh sáng mặt trời ánh chiều tà, trên người vẫn là bộ kia kiều diễm nữ trang, hẳn còn chưa kịp đổi hạ. Hồi lâu chưa lịch như vậy mạo hiểm lúc, chính là kia tu thần sở muốn thừa nhận chín mươi nói sấm sét cũng không như vậy kích thích.

“Ta thật ra vô phương, chỉ cần nhìn một chút, nghỉ ngơi mấy ngày liền có thể lại khôi phục, chỉ là người, chộc cái gì nguy nhân vật?” Nam Huân lại ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu thạch bích: “Bọn họ hẳn là nhất thời hồi lâu đuổi không kịp đến, khả định sẽ không đơn giản như vậy buông tha chúng ta, theo hành động của bọn họ đến xem, thân phận của ta tạm thời còn vẫn chưa bại lộ, bọn họ nhằm vào đều là người.”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, tự mình đi tới Tu La giới, tiếp xúc qua hai thân phận hiển hách nhân vật, liền chỉ có Phi La thân vương cùng La Sát.

Nhưng Phi La thân vương nếu muốn bắt mình, hà tất phá hủy người gỗ.

“Chẳng lẽ là La Sát?”

Nam Huân lắc đầu, chậm rãi triển khai năm ngón tay: “Chủ tử đã thông báo, không phải vạn bất đắc dĩ, không cho ta sát sinh, nhưng ta há có thể bày đặt như thế cái nguy hiểm người ở bên ngoài, vì thế, ta đem hắc dùng bó tiên thăng khóa, thu ở pháp bảo của ta lý.”

Khuynh Anh thấu quá khứ nhìn lên, liền thấy một đóa hoa nhài nụ hoa nhẹ nhàng theo Nam Huân bàn tay giữa hiện lên, mơ hồ có thể thấy được bên trong bày đặt một người, người nọ tính tình dù cho bị trói, cũng tính tình nóng nảy muốn chết, ở bên trong nhích tới nhích lui, rất bất an sinh.

Nam Huân bàn tay nhẹ nhàng vừa thu lại, hoa nhi lại tan ở làn da của hắn giữa, nhìn không ra khác thường.

“Ta theo hoa non khởi, liền có tiên tư, chờ kết xuất nụ hoa, cũng đã có thể biến ảo tính tình hình, ta còn chưa học sẽ nở rộ, cũng đã được vờ gọi lên trời, làm thần thị.” Nam Huân nhẹ nhàng nói: “Này pháp bảo đó là ta khi đó kết xuất nụ hoa, mà ta cũng vẫn đó là thiếu niên này hình thái, nếu không sẽ trở thành trường, mà này nụ hoa, chỉ sợ cũng cả đời cũng sẽ không lại nở hoa rồi.”

Khuynh Anh cứng đờ, nhớ tới trước đây xung hô, có chút xấu hổ, ngập ngừng nói: “Sẽ nở hoa, nhất định.”

“Nếu thật có như vậy một ngày, ta cũng sẽ cho người đến nhìn một cái.”
Nam Huân cười khẽ: “Tốt xấu, người cũng là người thứ nhất đoán ra ta là hoa nhài linh người.”

Khuynh Anh lại hồi tưởng lại một màn kia, khi đó vừa tới thần điện, liền cùng hấn nơi chốn tranh cãi, bây giờ lại có thể cùng bình ở chung, cộng đồng hoạn nạn, số phận thật là một không thể nắm lấy gì đó.

Nam Huân nằm một hồi lâu, theo trên mặt đất khởi động đến, dựa vào nham vách tường ngồi, nói: “Chúng ta nhất thời hồi lâu cũng ra không được, ở đây địa thế hiểm trở, bọn họ muốn truy cũng sẽ không nhanh như vậy.”
Dừng một chút, hấn từ trong ngực lấy ra cái đồng tây, nói: “Này truyền âm ốc biển, là chủ tử làm cho ta giao đưa cho người.”

Nguyên bản có tóc vàng kia oa oa bên cạnh, hấn còn có chút lo lắng, lúc này cũng là được lấy yên tâm, đem này vật phẩm giao cho Khuynh Anh.

Hấn đem ốc biển đặt ở Khuynh Anh bên tai, nói: “Người đem linh lực của người rót vào trong đó, liền có thể nghe thấy giọng.”

Khuynh Anh nghe theo thời gian, tay run run lợi hại. Nàng nhìn chăm chăm này ốc biển, trong lòng có một loại không hiểu chờ đợi, lại có một loại không hiểu lo lắng.

Nàng chờ đợi tài năng ở theo tảng đá kia lý nghe thấy Giọng của Lam Tranh, làm cho nàng biết cái kia oa oa lý, kỳ thực thực sự chỉ là mình tưởng tượng ra tới bóng dáng, mà hẳn, lúc này vẫn bình yên.

Nàng lại sợ hãi, sợ hãi một người kết quả, một nàng căn bản không dám nghĩ tới kết quả.

Ồc biển oa oa vang vọng này biển rộng giọng, cách hồi lâu, mới nghe được một hơi mỏng tiếng hít thở, sau đó là một thanh linh cô gái có tiếng: “A Anh?”

Khuynh Anh sững sốt, giọng kia đã trở nên vui: “Ta là Tiểu Mỹ a, rất nhớ người.”

“Nữ tráng sĩ tại sao có thể bị người khác bán đi đâu? Người quá mất trình độ, rõ ràng còn thiếu chút nữa, người có thể bị tiếp lên trời, quá ngày lành, cũng có thể nhìn thấy người nghĩ thấy người.” Tiểu Mỹ từng chút từng chút quở trách nàng: “Không có ta ở đây bên cạnh, người cũng muốn hảo hảo chăm sóc tốt mình, cũng muốn đúng hạn ăn cái gì, ta nghe nói bị bán quá khứ nô lệ rất vất vả, thực sự là, người định không nên cả người là thương trở về gặp ta, bằng không, muốn người hảo xem! Ta đã chuẩn bị cho tốt một cái sọt quả đào, chờ người trở về đâu.” Dừng một chút, nàng cầu khẩn bình thường: “A Anh, ta chờ người nga!”

Khuynh Anh mất nhất thời đỏ.

Ốc biển lý an tĩnh một hồi lâu, ngay Khuynh Anh cho rằng đã không có nói thời gian, bên trong lại đột nhiên vang lên một giọng.

“... Khuynh Anh.”

Khuynh Anh chấn động.

“Người chịu khổ, lên đường bình an.”

Vô cùng đơn giản mấy chữ, yên lặng giống hồ nước mặt nước, trầm thấp nếu như khoáng cốc ám dạ, yếu ớt vang vọng mà khai.

Sau đó không nói chuyện.

Khuynh Anh cứng ngắc bắt tay vào làm chân lao thẳng đến kia ốc biển chăm chú dán tai, liền mắt cũng nhìn chăm chăm vào phía trước, hồi lâu không động một chút.

Nam Huân cho rằng nàng chỉ là ở trở về chỗ cũ bệ hạ nói, nhân tiện nói: “Ta chắc chắn sẽ mang người bình an trở về, chủ tử nhớ thương người nhớ thương chặt, mặc dù hấn không nói, nhưng ta lại biết, bất quá, lấy thân phận của người cùng địa vị, sợ rằng tạm thời không thể...” Nói được phân nửa, hấn lại đột nhiên lặng, chỉ thấy Khuynh Anh mở to mắt, không ngừng có đại khóa đại khóa lệ đi xuống rụng, hấn nhất thời luống cuống: “Người làm sao vậy?”

“... Lam, Lam Tranh đâu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Anh bạch giống giấy, thật vất vả mới nói ra được: “Hấn ở nơi nào?”

Nam Huân thần sắc chợt trở nên khó coi, hơn nửa ngày, mới nói: “Đã không có người này.”

Khuynh Anh trước mắt chợt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi, nàng ngạnh khắp tay của mình, nỗ lực chống qua đây, một chữ một hồi nói: “Nói cho ta biết a, hấn ở nơi nào?!”

Nam Huân dừng hồi lâu, mới rốt cuộc nói: “... Hơn một trăm năm trước, phương đông Lam Tranh giết bắc quốc công chúa Lê Thiên Thường, nàng thi thể bỏ lại bách độc quật, còn dùng độc chú nàng hồn phách hủy sạch sẽ... Tiên đế giận dữ, theo bắc đế cùng nhau đem điện hạ tróc nã, dùng thần lực đưa hấn đánh vào thất nặng luyện ngục... Tước kỳ thần cốt, diệt kỳ tồn tại, hồn phách kinh bảy bảy bốn mươi chín ngày tan nát, trọn đời thoát thân

không được... Hắc, đã mất.”

Hơn một trăm năm trước, ta còn chỉ là một thần thị thời gian, thần giới xảy ra một cái kinh thiên động địa đại sự.

Vực sâu U Minh là thời kỳ thượng cổ liên tồn tại một đạo không đáy, sơ sơ chỉ là nghe nói dưới phong ấn không đồ tốt, sát khí rất nặng. Sau đó lại nghe nghe thấy bên trong có đi thông sáu giới thông đạo, vậy có thể không chế vực sâu người, tài năng ở sáu giới tự do vãng lai, thông suốt. Nhưng ta cũng chỉ đương đó là một nói đùa, năng lực như thế là bốn phương thần đế bệ hạ cũng không thể làm được, nếu thật sự có như vậy chỗ tốt, chẳng phải là thiên hạ đại loạn?

Nhưng từ xưa đến nay, luôn luôn có nhiều người nguyện ý người trước ngã xuống, người sau tiến lên đi chịu chết như vậy.

Nghe nói, đi vào người không có một đi ra quá, toàn bộ hóa thành bên trong ác linh, hóa thành Vực sâu U Minh một xấp bạch cốt, vĩnh viễn không gặp thiên nhật.

Ta hầu hạ Điện hạ Trường Minh hồi lâu đến, chưa bao giờ đem cái chỗ này đương làm một lần sự, chỗ đó bị thần tộc liệt vào cấm địa, ta từ nhỏ liền tốc đọc thi thư, học tập lễ nghi, bậc này tự tiện xông vào cấm địa việc tất nhiên sẽ không làm. Ta cho rằng, cuộc đời này chỉ năm, cũng sẽ không cùng cái kia nơi cổ quái liên hệ cùng một chỗ, nhưng mà lại có đôi khi số phận chính là như vậy, người càng là cảm thấy chuyện không thể nào, liền càng là sẽ phát sinh.

Vì thế, ở Điện hạ Trường Minh quyết định tự mình đi U Minh trong vực sâu đi tìm đệ đệ Lam Tranh thời gian, đầu ta một vụng, suýt chút nữa liền rối loạn một tác vuông. Ta không ngừng khuyên bảo, bậc này nguy hiểm việc, há có thể làm cho điện hạ ra mặt, thần giới người tài ba thiên thiên vạn vạn, vì sao nhất định được tự mình phạm hiểm?

Nhưng điện hạ chỗ nào nghe được tiến lời của ta, ở đại điện trên tự mình chờ lệnh, Bắc quốc Thiên Tuế bệ hạ cũng có pháp bảo tương trợ, liền bắc quốc công chúa Lê Thiên Thường cũng nguyện ý cùng đi trước, nhưng ta vẫn như cũ không an tâm, trong lòng vô cùng thấp thỏm, đứng ngồi khó yên.

Nhưng kiếp nạn vì theo cái kia người phạm cô gái lên trời cũng đã loại hạ, mà bây giờ, đó là quả.

Ta trơ mắt nhìn bọn họ biến mất, sau đó liền kế vị dài dằng dặc chờ đợi.

Kia Tuyệt Phách hoa tuyết hiệu dụng chỉ một ngày thời gian, nhưng ta cảm thấy dài dằng dặc quả thực là qua một ngàn năm.

Thời gian từng chút từng chút quá, đại điện một phái yên lặng, ai cũng không dám nói nửa câu. Ta cũng cảm thấy cực kỳ giầy vò, nhưng mà lại đợi được thứ mười hai cái canh giờ thời gian, ta vô cùng chân thành hi vọng, thời

gian có thể cứ như vậy dừng lại, không nên lại đi tới ———— đó là cuối cùng kỳ hạn, nhưng điện hạ còn chưa trở về, vực sâu lại xuất hiện trước đồ sụp chi thể, Thần đô Phương Đông theo yên lặng biến thành một mảnh sợ hãi, rất sợ này tương lai người thừa kế gặp phải nguy hiểm. Ta cũng đứng ở đó chứng thần trong, tâm loạn như ma, chuyển đi này hung hiểm dị thường, bản hản là trấn định hạ không ngừng cầu khẩn, trong đầu lại ong ong muốn điện hạ đến tốt cùng là vì ai mới có thể như vậy liều mạng mạo hiểm.

Điện hạ Lam Tranh thần lực phi phạm, Vực sâu U Minh tạm thời không cần mạng của hản, nhưng cái kia thể gian cô gái liền bất đồng, nàng phạm thai thân thể, rơi Vực sâu U Minh trong, không dùng được nhất thời nửa khắc, sẽ gặp mặt trong đầu ác linh u quái cắn nuốt sinh mệnh.

Nhưng vô luận là ai, đều ở điện hạ trong lòng chiếm cứ quan trọng sức nặng.

Ta từng lòng nghi ngờ quá Khuynh Anh thân phận, lại thủy chung không bắt được trọng điểm, như vậy một người phạm cô gái, đến tốt cùng là thể nào đạt được điện hạ lọt mắt xanh, bảy trăm năm, ta liền chưa thấy quá điện hạ khuôn mặt từng có như vậy dao động.

Ta cũng từng nay cho rằng, điện hạ nhất định là ở trên người nàng tìm được Yên Tự bóng dáng, bởi vì nàng có một đầu đen nhánh đẹp tóc đen, cười rộ lên cũng linh động tuấn tú, bạch y thêm thân, cũng có kia động nhân đôi mắt sáng, cùng quật cường như thỏ chạy màu sắc.

Thế nhưng, điện hạ lại dừng lại không tiến, trái lại làm cho tam điện hạ đem cô gái kia đoạt đi, nghe nói bọn họ càng cùng ở một mái hiên, liền tam điện hạ thiếp thân sự vật đều phải do cô gái kia hầu hạ, như thế rõ ràng sung hạnh, dù cho đồ ngốc cũng biết nàng đã không sạch sẽ. Thế nhưng, điện hạ nhưng vẫn vì nàng cùng Điện hạ Lam Tranh ở Điện Trường Sinh dưới đánh nhau, suýt chút nữa kinh động bộ hạ...

Này là lần đầu tiên, điện hạ mất bình tĩnh, cũng mất trấn định, hấn mâu quang như lửa, cơ hồ đem thế giới đều rọi sáng... Nhưng đây là vì Khuynh Anh, vẫn là vì Yên Tự?

Ta bình tĩnh nhìn về phía kia Vực sâu U Minh, trong lòng nhưng có chút căm hận này thế gian cô gái đến, nếu không phải nàng, này thần đô liền sẽ không bởi vậy nhấc lên như vậy sóng to gió lớn, nếu không phải nàng, hai vị điện hạ đều sẽ bình yên vô sự, nếu không phải nàng, điện hạ cũng sẽ không thay đổi vậy, vậy ưu sầu bi thương.

Nếu nàng mất cho giới...

Đây chỉ là trong lòng ta một câu lời nói đùa.

Lại không nghĩ rằng, một ngữ thành sấm.

Chỉ nghe bên tai một mảnh kinh hô, liền thấy ngày đó tể thiêm đến một đạo bạch quang, có ba đạo bóng dáng đồng thời rơi xuống đất, mọi người sôi nổi nghênh đón, nhất thời thở dài một hơi.

Hai vị hoàng tử điện hạ cùng công chúa đều đã trở về.

Kia một cái chớp mắt bọn họ quá mức hài lòng, đều bỏ quên ba người lúc này khác nhau biểu tình, cùng quái dị tư thế.

... Nhưng ta lại đều nhìn thấy.

Điện hạ Trường Minh tự hồ bị thương, lại không nhúc nhích bị Thiên Thường công chúa ôm vào trong ngực, mà Điện hạ Lam Tranh chờ dẫn quý trên mặt đất, dường như trời đất đều cùng hắn không quan hệ.

Ta kinh ngạc không có phát hiện cô gái kia bóng dáng, lại tỉ mỉ nhìn thấy Điện hạ Trường Minh trong mắt cực kỳ bi thương, Thiên Thường công chúa sắc mặt gần như điên cuồng điên si chi cười, cùng với... Kia chặt nhắm chặt hai mắt, đã rồi không còn tức giận phương đông Lam Tranh.

Lúc đó quanh mình người sôi nổi tương hồ ăn mừng, liền địa vị cao thượng bề hạ cũng là khuôn mặt tươi cười nghênh người, miệng của bọn họ

hé ra hợp lại, thảo luận nhiệt liệt, nhưng ta lại cảm thấy bên tai thực sự là yên tĩnh rất, tất cả động tĩnh đều ở nhẹ nhàng đi xa, trong con người, cơ hồ tất cả động tác tựa hồ cũng ở biến chậm, biến chậm ——

Thế là ta nhìn thấy Điện hạ Trường Minh đột phun ra một đại búng máu tươi, sau đó dùng hết cuối cùng một tia sức lực, đem Lê Thiên Thường đẩy khai...

Mà Lê Thiên Thường sắc mặt kinh hoảng, lại vội vội vàng vàng muốn đem điện hạ một lần nữa ôm hồi...

Cũng đó là ở một khắc kia.

Một tay từ phía sau xỏ xuyên qua ngực của nàng thang, máu tươi tuôn ra, đem như bạch ngọc bàn cung điện nhuộm đỏ tươi!!!

Thế giới rốt cuộc thực sự an tĩnh, đại gia không thể tin tưởng nhìn này đột nhiên xuất hiện một màn, vừa rồi còn chìm đắm trong đó vui thích bầu không khí chớp mắt tức tan biến, tùy theo mà đến đó là vô số kinh khủng nhìn kỹ.

Lam Tranh yên lặng giống đã không có sinh mệnh, hắn trở tay đưa tay rút ra, lại lấy ra trái tim của nàng, sau đó một phen niết nát bấy!!!!

“Ta nguyên rửa ngươi.” Đây là câu nói sau cùng Lê Thiên Thường phun ra.

Khóe miệng nàng câu ra một đạo cười, lại có nước mắt âm âm rớt xuống, sau đó, nàng nặng nề ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Cực kỳ lâu sau này, chứng kiến quá một màn kia mọi người đều cho rằng như vậy một câu nói là đúng giết nàng phương đông Lam Tranh nói, mà bọn họ đem này tai họa diệt trừ, coi như là còn nàng một nguyên.

Nhưng ta lại thấy, câu nói kia, rõ ràng là đối nàng hung hăng đẩy ra Điện hạ Trường Minh theo như lời.

Nàng từng câu từng chữ, đều là vậy gắt gao nhìn chăm chăm Điện hạ Trường Minh mặt, giống như là muốn đem này luồng khắc sâu cảm tình khắc tiến xương của hắn lý, dung tiến huyết dịch của hắn lý, cho dù chết, nàng cũng muốn hắn vĩnh viễn thà bằng tĩnh.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Đảo mắt, ba tháng vội vã mà qua.

Điện hạ Trường Minh cũng ở trên giường đủ nằm ba tháng mới mở hai mắt ra, mà này trong lúc, đã xảy ra rất nhiều đủ để phá vỡ Thần đô Phương

Đông lịch sử việc.

Mặc cho bộ hạ cùng bắc đê thế nào giải cứu, kia Lê Thiên Thường liền một tia linh khí cũng không có nhặt trở về. Điện hạ Lam Tranh là như thế nào rất tuyệt, lại ở đoạt trái tim của nàng lúc, cũng đào nàng hồn phách, cùng nhau hủy cái sạch sẽ.

Bộ hạ giận dữ, theo bắc đê cùng nhau đem phương đông Lam Tranh bắt vào thiên lao, trường sinh cây thần dụ tuyên án cái chết của hắn hình, hắn đem bị lột bỏ thần cốt, hủy bỏ thần tịch, đánh vào thất nặng luyện ngục, trọn đời thoát thân không được.

Hắn một lòng muốn chết, lại cũng không có làm bất luận cái gì phản kháng, từ đầu tới đuôi, hắn duy nhất kiên trì chuyện, đó là chăm chú nhắm hắn một đôi mắt, cũng không nói gì quá một câu nói.

Ta chỉ cho là hắn là quá mức khổ sở, mới không muốn mở mắt ra nhìn một cái thế giới này. Mà đoạn này thời gian lý, ta lo lắng người ngoại trừ Điện hạ Trường Minh, đó là Già Diệp.

Già Diệp từng nay là một cái linh điều, tu luyện trăm năm, liền lên trời. Lúc đó ta cùng với hắn cũng còn chưa bị lựa chọn, cùng ở ở một thị điện lý, cùng nhau tu hành quá rất dài một đoạn ngày. Ta cùng với hắn đều là tự nhiên linh hệ sở biến ảo, tự nhiên so với không được này trời sinh chiều chuộng bát hoang con cháu, nhưng nguyên nhân chính là như vậy, ta cùng

với hắn mới so với người ngoài khắc khổ nỗ lực rất nhiều. Chúng ta từng nay đây đó nỗ lực, về sau các sự kỳ chủ giao tình phai nhạt một chút, nhưng cũng là quan hệ rất tốt.

Lúc này Điện hạ Lam Tranh làm ra như vậy kinh thiên hải tục việc, ta lo lắng hắn chịu không nổi đả kích, liền đưa hắn nhận được Điện hạ Trường Minh trong cung, tạm thời đưa hắn chăm sóc. Tính toán chờ đoạn này thời gian một quá khứ, liền hướng Điện hạ Trường Minh một lần nữa cho hắn tiến cử một phần tòi, nếu không đi, liền thẳng thắn đưa hắn ở chỗ này, cùng mình cùng hầu hạ điện hạ.

Kia đoạn ngày hắn quá rất là thất hồn lạc phách, chuyện gì cũng không làm, cái gì cũng không nói lời nào, ta bản lo lắng hắn như vậy tiêu thụ đi xuống không chịu nổi, lại có một ngày đột nhiên liền thanh minh qua đây, kéo ta nói đông nói tây, cùng trở về chỗ cũ lúc đầu cùng tu luyện tình cảnh, còn nói rất nhiều rất nhiều về Điện hạ Lam Tranh việc.

Hắn nói, Điện hạ Lam Tranh so với ai khác cũng khổ hơn, lại muốn lại cứ trang làm ra một bộ cái gì cũng không để ý biểu tình, không cho người thân thiết. Hắn còn nói, Điện hạ Lam Tranh lần đầu tiên đối một cô gái chấp nhất, liền bị làm hại trình độ như vậy, hắn rất khổ sở, nhưng lại không hận cô gái kia, hôm nay số phận bất công, không muốn thẳng thắn cấp cái thành toàn, mà lại muốn như vậy dần vật.

Hắn vẫn nói với ta Điện hạ Lam Tranh thật là tốt, ta liền chỉ có rất an ủi hắn, hết thấy đều đã quá khứ, Điện hạ Lam Tranh tự nguyện bị phạt, kết

quả như thế đòi mọi người đều hảo.

Bắc Phương thần đô đau thất công chúa, nếu không cấp cái công đạo, bọn họ nhất định không muốn chịu để yên. Mà Bắc quốc đế quân đem cưới vợ Công chúa Toàn Cơ, nếu không phải thích đáng xử lý, Công chúa Toàn Cơ gả quá khư nhất định sẽ không dễ chịu.

Già Diệp chỉ nói liên miên cần nhẫn gặt đầu, nói hẩn đều hiểu.

Sau đó lại đưa ra, hẩn muốn trở về Điện hạ Lam Tranh nơi ở lại nhìn một cái, một người đi nhìn một cái.

Ta sợ hẩn sẽ làm ra những thứ gì nguy sai sự, liền dùng linh lực hóa ra một mảnh lá cây, dính ở phía sau hẩn, hảo hảo nhìn hẩn.

Hẩn quả thật là đi trở về cái kia cung điện, ta còn nhớ rõ, đó là thần giới tối đặc biệt điện viện, nó sẽ theo nó chủ nhân tâm tình thay đổi khí trời, phần lớn thời gian, nơi đó đều bảo trì đạm mạc không kiềm chế được màu sắc, cùng hẩn màu vàng chói mắt ngoại hình có chút không tương xứng.

Mà từ hẩn ra sự, này tòa cung điện lại cũng tự động phong ấn, nhìn từ bên ngoài, chính là một rách nát viện, ai cũng vào không được. Ta cho rằng Già Diệp cũng chỉ là ở bên ngoài nhìn một cái, lại không biết hẩn dùng

phương pháp gì lại mở ra cửa sau.

Bên trong cảnh sắc làm cho ta lại lần nữa ngẩn ngơ.

Trắng xóa tuyết rơi bay lả tả bỏ ra, bao trùm tất cả màu sắc.

Lạnh lẽo nhiệt độ vẫn lan tràn, như là người kia, lạnh lẽo đến đến xương lại làm cho đau lòng người tốt đỉnh tâm tình.

Ta cũng kìm lòng không đậu trở nên thương cảm đứng lên, đi tới một bước này, là ai có thể sở liệu? Ngẩn trong thời gian ngắn, như thế nào sẽ phát sinh như vậy biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Già Diệp ở trong cung điện ngây ngốc hồi lâu, lại đã chỗ đi đi, đem tuyết đọng diệt trừ, đem gian phòng mỗi một tác chà lau sạch sẽ, ta nghe thấy hắn đang khóc, cũng không tốt lại nghe trộm nhìn lén, đem linh thức theo trên lá cây lột xuống, tính toán đợi lát nữa trên nhất đẳng, đón thêm hắn trở về.

Đã có thể là như thế nhất đẳng, ta liền cũng nữa không thể nhìn thấy hắn.

Điện hạ Lam Tranh xử tử thời gian bí mật nói trước, này ngay cả ta cũng

không biết, nhưng Già Diệp lại biết. Mà cái kia sớm ngày, liền đúng là hắn đưa ra muốn đi xem cung điện cái kia buổi tối.

Ta đoán hắn ở điện hạ ba người trở về một khắc kia, tựa như ta bình thường bám vào linh thức ở Lam Tranh trên người, vì thế, hắn vì cam đoan kia lũ linh thức có thể không bị người phát hiện, dốc hết của mình tất cả năng lực, mới có thể thường xuyên một mình ngốc ở trong phòng, không nói lời nào cũng không động tác.

Hắn sớm đã ở trong lòng quyết định một thứ gì đó, ta đã định trước đã mất pháp ngăn cản.

Thất nặng luyện ngực nhập khẩu cũng không phải là người người đều có thể tìm được, nhưng Già Diệp cũng làm được, hắn trở lại Điện hạ Lam Tranh nơi ở, liền là vì đi tìm một khối mai trong lòng đất linh thạch, kia linh thạch hấp thu Điện hạ Lam Tranh tinh phách, cùng phòng này hòa hợp một thể, mới có thể huyền hóa ra tâm tình của hắn. Mà này linh thạch cũng trùng hợp là lúc ban đầu Nữ Oa vãi trời di lưu mảnh nhỏ, hắn mượn cổ sức mạnh này, len lén đi theo thủ vệ kia thủ vệ nghiêm ngặt nơi.

Chờ ta phát hiện không thích hợp, một lần nữa đem linh thức bay vào kia phiến trên lá cây thời gian, đã chậm.

Hắn xuyên phá nặng nề phòng thủ, nghĩa vô phản cố đi theo Điện hạ Lam Tranh phía sau nhảy vào kia thất nặng luyện ngực, dùng mình cuối cùng linh

lực bảo vệ hấn.

Liên ở của ta phiên lá bị đốt cháy không còn một mảnh trước, ta gặp được phương đông Lam Tranh phút chốc mở mắt ra con người, như là xóc lên một đạo ngọn lửa đỏ liêm mạc, lộ ra một đôi đỏ máu, không hề tì vết màu đỏ hai tròng mắt!!!!

Đây là một đôi cũng không thuộc về thần tộc hoàng tử mắt.

Mà ta cũng rút cuộc hiểu rõ, vì sao hấn xử tử cũng bị sớm, vì sao hấn sẽ vẫn chăm chú nhắm mắt, không muốn mở...

Về sau, nhìn thấy cặp mắt kia thị vệ đều bị giết.

Mà ta lại sống mãi khó quên.

Chương 40

Màn đêm hạ xuống, che giấu mặt trời, mang đến vô vọng vắng vẻ.

Khuynh Anh không nói lời nào, ôm thật chặt con búp bê bị nghiền nát trên mặt đất, yên tĩnh nhìn mặt đất, trong xương cốt lại đang run run.

Đây tốt cùng là vì sao, vì sao.

... Lam Tranh chết?

Nàng ở trong đầu không ngừng lặp lại Nam Huân lời nói, hỗn loạn lý, tựa hồ chỉ có chăm chú kéo Tiểu Tranh tay mới có thể làm cho mình bình phục yên ổn. Nàng lại cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Tranh mặt, dường như trong bóng tối nhìn thấy một điểm quang. Nàng sợ sệt theo dõi hẩn hồi lâu, thẳng đến kia trong đầu sáng càng tụ càng nhiều, trán đến mức tận cùng, nàng mới phút chốc mở to mắt, cứ không thể dãi đem kia sáng bắt ở.

“Nam Huân, người biết hợp hoan rượu là cái gì sao?” Nàng đột nhiên đứng lên, mờ mịt hỏi.

Nam Huân vốn là thấy sắc mặt nàng trắng bệch, khí tức suy yếu, trong lòng một chút bất an, không ngờ nàng xem qua đến, vừa mở miệng đó là hỏi chuyện này, cũng không biết nên khóc hay nên cười, tiện lợi chính kinh vẫn đề trả lời nàng: “Liền là một loại... Xuân dược.”

Trong lòng Khuynh Anh dường như bị cái gì bắt một chút, ong ong ông vang lên, thật vất vả liềm đi xuống, lại dè nén hỏi: “Vậy ta thế nào giải rượu?”

Nam Huân nhớ tới kia “Giúp một tay”, hơi xấu hổ: “Đó là này tóc vàng oa oa bang người, các người đều là cô gái, ứng khi không có chiếm người tiện nghi, người không cần quá để ý.” Hơn nữa nàng bây giờ sút mẻ không chịu nổi, sợ rằng đã tu không xong, lại đi tính toán cũng không làm nên chuyện gì.

Trong lòng Khuynh Anh kia huyền bát lợi hại hơn, ong ong thanh sôi trào, giống vô số chung cổ đồng thời minh vang, dụng ý nghĩ choáng váng, suýt chút nữa đứng không vững.

Nam Huân cho rằng nàng đã kích quá lớn, vội vã đưa tay đỡ nàng, nhẹ giọng an ủi: “Quá khứ việc, liền không nên nghĩ quá nhiều, bây giờ người có thể sống được đã là một loại kỳ tích, hảo hảo sống sót mới không làm thất vọng mình.”

“Ta muốn đi tìm Phi La thân vương.” Khuynh Anh cắn một miếng khí, khó khăn lắm thuận hạ, vẫn cảm thấy phát ngẫn, lại bảo một tiếng: “Ta nhất định phải hảo hảo cùng hân nói một chút.”

Nam Huân có chút sững sờ, không biết cô gái này lại đột nhiên bị loại nào tình tự sở tràn ngập, vẻ mặt của nàng chuyển hóa quá nhanh, làm cho hắn xác thực bắt đoán không ra.

Khuynh Anh hô hơi thở, lại đột nhiên lau một phen lệ, nhìn chăm chăm kia không nhúc nhích oa oa, nước mắt không ngờ viết mặt càng nhiều, thẳng đến lệ rơi đầy mặt, Nam Huân liền cũng nhìn không được nữa, nói: “Khuynh Anh, người không nên dọa người.”

Khuynh Anh đã khóc quyền rúc vào trên mặt đất đi, nàng khóc thương tâm cực kỳ, giống như là muốn đem này một trăm năm ngăn lệ đều rít gào ra bình thường, dời núi lấp biển bình thường tư thế nhất thời làm cho Nam Huân không có chủ ý, hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua như vậy không có đầu môi cô gái, một hồi gọi một hồi khóc, hoàn toàn không biết nên gì từ dưới tay.

“Đừng khóc a, đừng khóc.” Nam Huân ma âm tha nhã, chỉ cảm thấy đầu phát đau.

Khuynh Anh làm sao quản hắn, nước mắt tuyệt đê, ủy khuất cùng sợ hãi toàn bộ cuộn trào mãnh liệt chạy chồm, nghiền qua ánh mắt, nghiền quá mũi, kia nghiền kia nổi trên mặt nước.

Nam Huân quần quýt cực kỳ.

Hắn không nghĩ ra được nàng đến tốt cùng là bởi vì chuyện gì, sơ sơ nói phương đông Lam Tranh việc thời gian, nàng trầm mặc giống quỷ.

Mà chuyện bây giờ đã từng nói, nàng trái lại so với quỷ còn đáng sợ hơn.

“Khuyhnh Anh, sao ngươi đột nhiên khóc thế, có cái gì khó chịu thì nói ra, không sao đâu.” Nam Huân vốn muốn cầm lấy búp bê trong tay nàng, rồi sẽ nâng nàng lên, an ủi một phen, vậy mà nàng chết sống không buông con búp bê trong tay, khóc càng lợi hại.

Nam Huân triệt để không có cách, vốn định tùy ý nàng khóc cái đủ, lại đột nhiên ngừng thở, đè thấp thân thể phủ phục nói cửa sơn động, ra bên ngoài vừa nhìn, chỉ thấy trong bóng đêm, có dày đặc ánh lửa trên không trung di động, bên tai còn có gió to bị phiến khai có tiếng vù vù truyền đến, hắn lập tức phát tay đem trong động ánh sáng tiêu diệt, sau đó bò lại Khuyhnh Anh bên cạnh, dùng ngón tay đem miệng của nàng che ở.

“Có phi ngựa ở chung quanh sưu tầm xoay quanh, không tìm ra chúng ta đi bọn họ định sẽ không chịu để yên, ngươi liền đừng khóc, nếu thật bị bắt đi, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy trốn ra được.” Nam Huân ho nhẹ một tiếng, xương sườn đã chặt đứt hai căn, chỉ dùng Khuyhnh Anh kia linh lực còn chưa đủ để lấy hoàn toàn khôi phục, nếu thật là muốn đánh nhau, hắn sợ rằng bảo toàn không được nàng.

Khuyhnh Anh oa oa mấy tiếng, khóc thút thít.

Giờ này, nàng thực sự là vừa kinh vừa sợ, thật vất vả lý ra một ít manh mối đến, thoáng chiều rộng tâm, sau một khắc lại lo lắng này đó nghĩ ra được đông tây cũng chỉ là suy đoán, tâm bị hung hăng treo lên, thế nào cũng không bỏ xuống được.

Nàng tựa như theo chỗ cao quăng xuống, ngã một viên hồng tâm toàn bộ biến thành mảnh nhỏ, lại đột nhiên bị dính đứng lên một lần nữa treo lên đi, nhưng đây là tạm thời, tùy thời tùy chỗ còn có thể có thể từ nơi đó ngã xuống, nếu lại té xuống đi, kia sợ rằng đó là cận bã.

Hơn một trăm năm chờ đợi đổi lấy chính là một câu kinh tâm động phách tử vong tuyên ngôn, nếu quả thật là như vậy, nàng, nàng trực tiếp đụng nam tường đi tìm chết được rồi!

Nam Huân nghe động tĩnh bên ngoài, mơ hồ có thể thấy được này lượn vòng vũ kỹ số lượng khổng lồ, lúc này trời tối, còn có bóng đêm bí mật, nếu chờ trời đã sáng, vậy bọn họ liền không chỗ có thể ẩn nấp.

Hắn nghe qua Tu La giới phi vũ kỹ binh, bọn họ so với bình thường quân nhân càng dũng mãnh thiện chiến, năm đó thần ma đại chiến, dựa vào mấy ngày này không trung chiến sĩ liền đem biên vực thần tộc đánh kế tiếp bức lui, là một họa lớn.

Nhưng hắn cũng biết này phê vũ binh tâm cao khí ngạo, định sẽ không phục tùng bình thường người, cũng sẽ không làm kia bình thường nhiệm vụ,

nhưng lại là muốn thể nào thân phận, mới có thể dùng điều động được này đó Tu La chiến sĩ tới tìm một bình thường oa oa.

Nam Huân liếc mắt nhìn còn đang run rẩy Khuynh Anh, cũng không có nhìn ra nàng có cái gì đặc biệt chỗ.

“Ở đây giữ lại không được, nhưng bên ngoài vách núi đầu tiểu, linh lực của ta bây giờ còn không đủ để chống đỡ an toàn bò lên trên đi.” Hắc thấp giọng nói: “Bất quá núi này động thật ra rất sâu, chúng ta hướng bên trong lại đi một đoạn nhìn nhìn, nếu vận khí tốt, còn có thể đi ra.”

Khuynh Anh hít mũi một cái, gật gật đầu.

Nàng đem trong lòng oa oa che chặt hơn chút nữa, sau đó bò lên trên Nam Huân bả vai. Dùng linh lực làm thành một mảnh tường hoa, hóa thành nham thạch bộ dáng, đem cửa động che đứng lên. Sau đó sẽ thú nhận một ít cánh hoa, châm, yếu ớt ánh sáng rọi sáng đường phía trước, hai người chậm rãi hướng phía ở chỗ sâu trong đi đến, cho đến biến mất không gặp.

Hồi lâu sau, nham dưới chân núi đã bị một tảng lớn vũ ky bao trùm, bọn họ dọc theo nham sơn một chỗ một chỗ bài tra, cho đến nắng sớm mờ mờ, mới có một hàng tiểu đội trưởng kỵ phi vũ mà đến, rơi xuống đỉnh núi chỗ, hướng cái kia ngôi cao người trên bầm: “Gia, ở sườn núi tìm được một sơn động, thả có bị linh lực ẩn giấu dấu hiệu.”

Người nọ dừng một chút, đang muốn gọi tới tọa kỵ, phía sau lại có thị vệ vội vã vượt qua đến bẩm báo nói: “Gia, đại điện hạ người đã tới, chúng ta ngăn không được...”

Tiếng nói còn chưa có rơi, cách đó không xa liền xuất hiện một hàng hùng hổ cao tới nhân mã, đẩy ra ngăn cản binh lính, hướng bên này đi tới.

Mà kia dẫn đầu hoa phục nam tử đường hoàng cười bạch mã đạp đến, ngữ điệu hơi cất cao: “Lãng Vũ Quân, người đã ở nơi đây tìm tòi cả một đêm, nhưng có cái gì thu hoạch?”

Người này chính là Tộc Tu La đại hoàng tử, Dạ Lãnh Sương.

“Chỉ là lục soát một chút núi này trên còn có cái gì thú vị con mồi, bệ hạ luôn luôn oán giận lần trước vây săn không đủ tận hứng, vì thần này không phải đến tìm nơi sao, đại điện hạ chẳng lẽ là cũng có hứng thú muốn biết?” Lang vũ quân câu dẫn ra môi cười lạnh.

“Ta đảo thực sự là hứng thú dạt dào.” Dạ Lãnh Sương giá mã đi qua, lấy cao to tư thế mắt nhìn xuống hắn, trong mắt có lệ hoành khí.

Lăng Vũ Quân cười cười: “Tốt lắm, liền thỉnh điện hạ cùng ta cùng nhau đi xuống thưởng thức một phen?”

Dứt lời, liền hướng trên bầu trời một vang chỉ, một cái cả vật thể tuyết trắng chim khổng lồ cuốn cuồng phong chậm rãi mà rơi, đây là Tu La vũ kỵ trung nhất tân liệt hung ác Không Động thú, cũng là vũ kỵ đại tướng quân Lăng Vũ Quân tọa kỵ.

Chỉ là nó vũ cự sí, liền làm cho bốn phía cuồng phong gào thét, con ngựa cũng bị thổi đông oai tây đảo.

Lăng Vũ Quân miễn cưỡng lật trên người của mình tuyết trắng, đôi Dạ Lãnh Sương nhướng mày nói: “Đại điện hạ, này nham sơn nếu đi bộ đi xuống, sợ rằng sẽ làm bị thương ngài quý giá thân thể, vì thế, ngài có thể suy nghĩ là muốn cùng ta ngồi chung một con, vẫn là một lần nữa chọn một cái tọa kỵ?”

Dạ Lãnh Sương năm ngón tay nắm chặt, hấn cuộc đời tối chán ghét đó là này phi cầm tướng quân, còn có này chỉ ngốc điều!

Này Lăng Vũ Quân ỷ vào mình công cao trác việt, có một chi cường đại vũ kỵ, liền căn bản là không đem hoàng tộc đặt ở đáy mắt. Sớm một chút tự mình nghĩ đưa hấn thu làm mình dùng, không ngờ hấn không chỉ không mua sổ sách, còn ỷ vào kia điều cương cường, liền dùng đem mình hung hăng bỏ rơi đến, làm cho mọi người pha trò!!

“Mình chọn.” Hấn rút cuộc hung hăng phun ra mấy chữ.

Lúc này sự quan trọng đại, hấn đương nhiên sẽ không để cho hấn đoạt trước. Mắt sắc bén đảo qua, tùy tiện chọn một cái, vươn ra mặt trên kỵ binh, sau đó xoay người giá trên.

“Thỉnh.” Lãng Vũ Quân đậm nói, dưới chân một khóa, chim to bay lên, gào rít giận dữ tiếng gió bị rào rạt nổi lên, lấy tuần dật tư thái tung bay đằng chuyên, dọc theo bất ngờ đá núi gào thét xuống.

Dạ Lãnh Sương theo sát mà lên, chỉ là bình thường điều cảm há có thể cùng kia Không Động thú so sánh với, mấy cái liền bị quãng rất dài một khoảng cách.

Nhìn phía sau vị kia kiêu ngạo điện hạ luống cuống tay chân không chế chim to, Lãng Vũ Quân lạnh lùng cười nhạo một tiếng, cố ý quân đường xa, chuyên cửa chọn kia đều sắc bén khó đi sơn cù, chỉ là mấy qua lại, liền hung hăng bỏ rơi hấn.

Chim to giương cánh, chỉ chốc lát liền đến đó sơn động chỗ chỗ.

Đã có thị vệ thủ ở nơi đó, thấy hấn đến, liền khom người nói: “Gia, bọn họ nhất định là hướng trong sơn động đi, muốn truy sao?”

Lăng Vũ Quân nhú nhú mày, hướng trong sơn động đi vài bước, liền có yếu ớt gió lạnh theo bên trong thổi tới, hỗn tạp một cỗ làm cho người ta chán ghét hủ trọc khí.

“Các người trước tiên lui đến bên ngoài coi chừng.” Hấn phát phát tay, dừng một chút, lại sửa lại miệng: “Nếu đại diện hạ tới, liền ngăn hấn, thẳng đến ngăn không được mới thôi.”

“Là.”

Đợi cho xung quanh người biến mất, Lăng Vũ Quân nhẹ nhàng hô một hơi, mới đưa trong tay áo lý gì đó lấy ra đến, bỏ vào bàn tay trên.

“Phi La, như thế rất tốt, người kia vật nhỏ thật đi tới bên trong đi, động này ta cũng không dám tiến, không nghĩ qua là liền ra không được, ta vẫn chờ cùng người quyết đấu, chờ cho người hiệu lực, không muốn sớm như vậy tử.” Hấn khẩu khí cười như không cười, sắc mặt nhưng vẫn là nghiêm túc.

Bàn tay của hắn trung, chính là một vô mặt oa oa, đó là Phi La thân vương cho hắn tín vật, cũng là liên hệ phương thức.

Vô mặt oa oa chậm rãi giật giật, tĩnh tĩnh nhìn về phía trong sơn động đầu, dừng một chút, rốt cuộc mở miệng: “Nàng không có việc gì.”

Giọng nhàn nhạt, hết như trong sơn cốc thổi qua gió mát.

Lăng Vũ Quân sờ sờ cằm, lại mỉm cười: “Nga, chẳng lẽ người kia vật nhỏ quả thực dường như đồn đại trung vậy, là một thần vật?”

“Người nghĩ nhiều lắm.” Vô mặt oa oa chậm rãi đi trở về Lăng Vũ Quân trong tay áo, nói: “Ta tự có phương pháp tìm được nàng, người có thể trở về đi.”

Lăng Vũ Quân không hài lòng chau chau mày mao, lại mặt nói: “Ai ai, người há có thể dùng liền ném, người ứng của ta những chuyện kia nhưng một cái cũng không thành, người không thể như vậy.”

Trong tay áo oa oa đã không động dậy, hắn rất là phát điên khắp oa oa cổ

diêu: “Người nô dịch ta cùng của ta phi vũ kỵ đội tròn một đêm, người dù sao cũng phải cho ta cái nguyên nhân làm cho ta chết được nhắm mắt đi!”

Nửa ngày, trong tay áo rút cuộc ném ra một câu: “Vì vậy sơn động ta đi quá.”

Sau đó, liền thực sự không thanh không tức.

Lăng Vũ Quân rất là bất đắc dĩ, lại nhìn một chút kia âm âm u u sơn động, lại nghĩ nghĩ Phi La nói, cảm giác mình bản thân gặp gỡ người này chính là cái quái nhân, cũng không thể tránh được.

Mà lúc này, ngoài động rút cuộc truyền đến trện trện âm ỹ, đại diện hạ rút cuộc bay đến, ở cửa làm âm ỹ sẽ, liền nổi giận dùng dùng chạy tiến vào.

“Người này đê tiện nam nhân!” Dạ Lãnh Sương vẽ mặt lửa giận, trên trán tựa hồ còn có rất nhỏ trầy da, sẵn được hấn tức giận mặt có chút vặn vẹo.

Lăng Vũ Quân cũng từ chối cho ý kiến, hấn vốn chính là cái đê tiện nam nhân, cười cười: “Đại diện hạ, người rút cuộc đã tới, bản tướng thế nhưng chờ người hồi lâu.”

“Người đừng cho là ta không biết người ở đánh cái gì chú ý.” Dạ Lãnh Sương lạnh lùng nói: “Mục tiêu của người định cùng ta như nhau, ta không biết người là ở thay ai cống hiến, nhưng cái kia đông tây, chỉ có thể là thuộc về của ta!”

“Ta có thể có cái gì mục tiêu đâu?” Lăng Vũ Quân cười tự nhiên cực kỳ: “Ta cái gì mục tiêu cũng không có.”

“Người nghĩ rằng ta không biết sao, người đồ chính là kia cánh cổng của sáu giới chìa khóa!!!” Dạ Lãnh Sương bị chọc tức, chỉ vào hắn cả giận nói: “Đem kia tóc đen oa oa giao ra đây!”

Lăng Vũ Quân rút cuộc không cười, thản nhiên nói: “Một chính là tiểu người gỗ, thế nào sẽ là mở cánh cổng của sáu giới chìa khóa đâu, đại diện hạ, người không phải là thực sự đợi tin này buồn chán phổ phường đồn đại thôi?” Hắn vuốt tay, thẳng lắc đầu: “Ta chỉ là phát hiện cái động, mà cái động này lý không có gì cả, không tin, chính người tìm xem nhìn.”

Không biết là từ nơi nào truyền ra tin tức, hơn một trăm tiền phong bế Vực sâu U Minh đã đổi chủ, mà có thể đánh khai cánh cổng của sáu giới chìa khóa đã đi tới nơi này Tu La giới, bây giờ tư thái đó là một hắc màu tóc oa oa, ai có thể nắm lấy nàng, liền có thể chứng quản kia sáu giới thông đạo.

Rất nhiều người xem như là lời nói đùa, nhưng Dạ Lãnh Sương lại chẳng phải cho rằng, có người cho hắn nhìn thấy chứng cứ làm cho hắn đủ để chứng minh những lời này là thật.

Đã có như thế vừa ra, hắn thà rằng tín kỳ có, như vậy quan trọng gì đó, hắn tuyệt đối không sẽ chịu để yên.

Dạ Lãnh Sương lúc này chân chính lạnh lùng, hung hăng liếc mắt nhìn Lăng Vũ Quân, cười lạnh: “Ta tự nhiên sẽ tìm ra.”

“Vậy thì mời điện hạ tự tiện.” Lăng Vũ Quân nhún nhún vai, sau đó cực kỳ tự nhiên đi tới cửa động, lật trên người Không Động thú, làm một gấp lại tư thế, sau đó liền dẫn dưới liên can thủ hạ bay lên mà đi, không chút nào lưu luyến.

Dạ Lãnh Sương nhìn bóng lưng của bọn họ, lại nhìn một chút đen kịt cửa động, cuối cùng nhin hồi lâu, dùng linh lực hóa ra một con rắn, sau đó thân rắn ngất mấy cái, tiến vào trong động biến mất, hắn lại bày một tầng kết giới, mới cẩn răng xoay người rời khỏi.

_____*

*_____

Mà lúc này, thật sâu trong sơn động, Nam Huân đi hồi lâu nhưng vẫn là nhìn không thấy đầu cùng, ở đây khí lạnh quá mức, hắn cũng lạnh run run: “Ở đây chỉ sợ là cái không đáy, nếu lại đi một hồi còn đi không được đế, chúng ta liền trở về đi.”

Khuynh Anh núp ở trong ngực hấn hà hơi, cố gắng đem nhiệt độ truyền cho hấn nhiều hơn chút, cũng cố gắng đem phía trước chiếu lượng một ít.

Nam Huân bị trọng thương, năng lực liền muốn phụ trách bang hai người bọn họ chống lại lạnh lẽo, như vậy cuộn cuộn không ngừng phát ra, cũng có muốn khô kiệt thời gian.

Càng đi dưới nền đất, liền càng là âm hàn, ở đây tảng đá phẳng phát có sinh mệnh, không ngừng hút thể lực của bọn họ cùng linh khí.

Khuynh Anh rốt cuộc không nhìn được nói: “Chúng ta trở lại thôi.”

Nam Huân sắc mặt đã tái nhợt, trán mạo hiểm đổ mồ hôi, nếu lại đi như thế đi xuống, hấn sẽ nhìn không được. Dù cho bị nắm ở, cũng so với ở trong này khí nguyên hao hết thật là tốt.

Nam Huân suy yếu gật gật đầu, đỡ tường xoay người đi, lại là một lão đảo, quăng xuống đất.

“Kiên trì a.” Khuynh Anh nóng nảy, “Chúng ta đừng cũ phản hồi, vậy cho dù những người đó đem chúng ta bắt, chúng ta định có cơ hội chạy đi.”

Nam Huân lại gật gật đầu, nhưng hấn cảm thấy trên người sức lực càng ngày càng nhỏ, hai chân như nhũn ra, mà ngay cả đứng lên cũng không nổi.

“Người mau hóa thành nguyên hình, ta mang người đi.” Khuynh Anh vội la lên.

Nam Huân cố gắng nâng nâng trầm trọng mí mắt, nói: “Đừng động ta, ta hoa chi nặng, ngươi na bất động.” Dừng một chút, lại bổ sung: “Người đi trước, nếu có thể bình an trở lại, thay ta hướng bệ hạ thỉnh tội, ta không thể...”

“Người nằm mơ.” Khuynh Anh cắt ngang hấn, sau đó không quan tâm, một chương bỏ về phía hấn hậu gáy, đưa hấn phách hôn mê đi. Sau đó lại dùng linh lực đâm trúng hấn nội đan, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, Nam Huân liền chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một chi thanh cạn hoa nhài.

Kia cảnh lá quả thực sum sê, Khuynh Anh sử đủ kính mới bắt hấn cho ôm lấy đến, nhưng ôm lấy hấn, sẽ không tay đi ôm Tiểu Tranh, nàng thế khó xử, liền cúi xuống đai lưng, muốn đem Tiểu Tranh cột vào trên người mình.

Đã có thể là ở lúc này, oa oa tay lại đột nhiên giật giật.

Khuynh Anh trừng lớn mắt, sau một khắc, oa oa ngồi thẳng người, trực tiếp đứng lên!!

“Tiểu Tranh?” Nàng vừa mới hô một tiếng, oa oa nhưng vẫn mình hướng phía một cái phương hướng chạy đi.

Khuynh Anh vội vã đem Nam Huân ôm lấy, sau đó cùng đuổi theo, hấn chạy không nhanh, lại cũng không chậm, vẫn bảo trì ở Khuynh Anh thấy được lại đuổi không kịp như vậy cách, quẹo trái quẹo phải, trong đó chui bao nhiêu lần đường mòn Khuynh Anh cũng nhớ không được, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm phía trước bóng lưng, một lòng nhảy rất nhanh.

Nàng muốn kêu cái kia tên, nhưng lại sợ hãi khẩn trương kêu không được.

Mấy lần há miệng, đều nuốt trở vào, đành phải đánh trước tính đuổi theo hấn lại nói. Đã có thể là đột nhiên, kia oa oa hướng về phía trước nhảy, thế nhưng cứ như vậy không thấy!!

Khuynh Anh tâm trong nháy mắt chạy vội tới ngực, gian nan theo hấn phương hướng đi lên bờ, dần dần, theo trên hạ xuống một luồng bạch quang, sau đó là càng nhiều nhiều hơn ánh sáng, chiếu lên nàng không mở mắt ra được.

“Ước, lại có khách nhân.” Bên tai một tiếng cười.

Khuynh Anh nỗ lực mở mắt ra, chờ trông mắt hoàn toàn thích ứng, nàng mới nhìn rõ sở người trước mắt, lại là một tóc trắng hư hạc lão già tử. Trong tay hắn mang theo đã mất đi động tĩnh Tiểu Tranh, chính tha thú vị vị đem mình cấp nhìn. Mà nàng lại tới mặt khác một phen trời đất, cùng hang trung bất đồng, ở đây tia sáng sung túc, trường đầy lục cỏ cùng hoa đại, xung quanh cũng đều là ẩm ẩm áp.

Khuynh Anh chân mày nhéo khởi, tổng cảm thấy lão nhân này chỗ nào cổ quái rất, đột nhiên “A” một tiếng, nàng bừng tỉnh đại ngộ kêu lên: “Người lại cùng ta bình thường cao!”

“Rộng to hơn kêu to, không lớn không nhỏ.” Lão già tử kén khởi quái tượng gõ một cái đầu của nàng, sau đó nhíu mày nói: “Người này không biết từ đâu tới đây dã nha đầu, không biết trời cao đất dày.”

Khuynh Anh bị đau, vươn hai cái móng vuốt che đầu, “Vậy là người ai?!”

Ngoại trừ người gõ, nàng thật đúng là chưa từng thấy qua như thế thấp bé “Người”.

Lão già không nói lời nào, chỉ híp mắt đem Khuynh Anh trên dưới đánh giá một phen, thẳng thấy nàng lưng lạnh cả người.

“Đem hấn trả lại cho ta!” Nàng chịu không nổi hấn giải phẫu bàn nhìn kỹ, vươn một đầu ngón tay, chỉ hướng về phía Lam Tranh: “Hấn là của ta!”

“Nga?” Lão già chau chau mày, đem kia phá oa oa niết ở trong tay nhìn mấy cái, mới cười híp mắt nói: “Này người gỗ làm thật tốt, chính là phá hủy.”

“Phá hủy cũng là của ta!” Khuynh Anh có chút gấp.

Lão già không ứng, nàng liền muốn phi thân đi cướp, vậy mà lão già thân hình mẫn tiệp rất, nhảy mấy cái, liền né tránh nàng.

“Tiểu nha đầu, nói cho ta biết là ai phái ngươi tới, ta là có thể đưa hấn thân thiện hữu hảo.” Lão già xoay người, không ngờ kinh nhảy đến Khuynh Anh phía sau, bắt được Nam Huân biến thành hoa nhài chi: “Ngươi nếu không phải nói, ta trước hết phá hủy hoa này, lại phá hủy ngươi.”

Khuynh Anh tức giận giậm chân, nàng vội la lên: “Không ai phái ta đến, ai muốn đến ngươi này nơi quý quái, mau đem bọn họ đều cho ta phóng!”

“Không thành thật.” Lão già nheo mắt lại: “Không này người gõ cho người dẫn đường, người có thể đi vào được tới nơi này?”

Khuynh Anh phát điên: “Ta nào biết làm sao sẽ qua đây!”

Lão già lạnh lùng xông nàng cười, nổi lên nếp may mặt một tầng một tầng xếp khởi, trên đỉnh đầu sáng ở đầu hắc trên đầu hạ quái dị bóng mờ, lúc này như thế vừa nhìn, xác thực làm cho người ta cảm thấy dữ tợn đáng sợ.

“Kia nếu mình đưa tới cửa tới, ta liền nhận lấy người đó là.” Hắc đem quái trượng giương lên, chợt đập ở trên mặt đất, một đạo lục đằng nhất thời theo dưới nền đất khoanh khắc ra, đem Khuynh Anh oán hận triền liêu trụ.

“Hai hồn phách, một hoa yêu, một hoa thần, còn có một phá còn có thể động người gõ, cũng tính ra.” Lão già chậm rì rì đi qua, tay che ở Khuynh Anh trên đầu, “Ta liền không khách khí.”

Khuynh Anh sửng sốt, chỉ cảm thấy một đạo quang chém thẳng vào thiên linh cái mà đến, lệ bác khai nàng da thịt, nắm lấy nàng yếu ớt nhất hồn phách, giống phải nàng xé rách bình thường, nhất thời đau dữ dội, khuôn mặt nhỏ nhắn xoát trở nên trắng bệch.

“Người... Người làm cái gì...” Nàng tê tê thẳng gọi, yết hầu cũng muốn

bị tạt ở, hô hấp khó khăn. Muốn phản kháng, nhưng lại sử dụng không hơn một điểm lực, trên người thịt, dường như đều phải theo xương cốt trên dịch xuống.

Lão già thùy suy nghĩ da, năm ngón tay càng phát ra áp thâm nhập.

Cho đến toàn bộ nắm lấy nàng trong cơ thể kim đan, chuẩn bị nàng hôn phách thu nạp lấy ra thời gian, hắc lại là sử dụng, phút chốc lại thả nàng.

“Có cố nhân vị đạo.” Hắc ngậy ra nói một câu.

Khuynh Anh rất giống bị đao cắt một nghìn đao cá phiến, co quắp trên mặt đất không lên nổi. Bên tai ông ông tác hưởng, đối với vừa một màn kia còn kinh hồn táng đảm. Lão nhân này rốt cuộc làm chuyện gì, nàng suýt chút nữa cho là mình mất mạng.

“Người rốt cuộc là ai?” Lão già ngồi xổm xuống vén vén tay nàng, nhéo nhéo: “Người cũng không phải người gỗ, người chỉ là bị người khác dùng pháp thuật rút nhỏ.”

Khuynh Anh làn da còn đau run run, bị bắt một chút cũng như là bị đao cắt. Nàng vội rút về tay, mãnh lui lại mấy bước, trừng mắt hắc nói: “Kia, vậy thì thế nào?”

Lão già mắt nhúu lại, lại chột đem tay nàng bắt hời, một cổ sắc bén khi bao trùm mà lên, Khuynh Anh kêu thảm một tiếng, móng vuốt không tự chủ bị đánh ra nguyên hình, lộ ra mấy cây run đến run đi cây đĩa ăn. Lão già tỉ mỉ quan sát mấy phần, trong mắt chột lộ ra một cổ lưu quang tràn đầy màu sắc, sau đó mới buông nàng ra, làm cho tay nàng khôi phục hình dạng.

“Ngươi tu luyện bao nhiêu năm?” Hấn đột nhiên hỏi.

Khuynh Anh mím môi ba không nhúc nhích theo dõi hấn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là cảnh giác.

Lão già đột nhiên liền đổi lại một bộ vẻ mặt ôn hòa mặt: “Đừng sợ a, tiểu cô nương.”

“...”

Nàng phải sợ, thực sự...

Thấy tâm tình của hấn càng phát ra thật là tốt, Khuynh Anh khoe mắt gân xanh nhất thời cũng trêu vui: “Liền trăm năm qua năm.”

Lão già nháy nháy mắt, như có điều suy nghĩ: “Nga, không ngờ kinh đây một trăm năm...”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Ngươi lại từ gì mà đến?”

Khuynh Anh đành phải ngoan ngoãn nói: “Núi Bạch Lộ.”

“Không có khả năng.” Lão già mày một hoành, để sát vào nhìn nàng: “Ngươi thịt này thân Bạch Lộ sơn cũng không có.”

Khuynh Anh bị dọa run lên run lên: “... Vạn sự đều có thể.”

“Hoa này thân một đường qua đây, đều kiên trì không nổi, ngươi thật cho rằng, nếu chỉ là bình thường nho nhỏ hoa yêu, còn có thể bình yên vô sự đi đến nơi đây sao?”

“... Kia, đó là bởi vì Nam Huân bị thương...”

Lão già chột nhú mày: “Vậy ngươi còn không biết ngươi là cái thứ gì?”

“...” Ngươi mới là cái đông tây.

Lão già tử gắt gao nhìn chăm chăm Khuynh Anh mặt bộ biểu tình, đột nhiên cười ha ha đứng lên, ngồi thẳng lên, chậm rãi nói: “Ngươi có thể đến chỗ này, cũng là lão hủ vinh hạnh, qua đây đi, đến trong phòng ngồi một chút.”

Khuynh Anh cảm thấy cổ quái rất, lao lực đứng lên, chỉ thấy lão già vừa hướng kia nhà gỗ đi, vừa xử bắt tay vào làm trung quái trượng nói: “Kia bụi cây thần hoa cũng mang tới thôi, nếu đã muộn, hắc liền thật thật không còn thờ.”

Khuynh Anh vội vã ôm lấy Nam Huân, lại nghĩ tới lão già từng nói có thể đem oa oa thân thiện hữu hảo chuyện, liền đem Tiểu Tranh một phen khiêng trên vai đầu, khập khiễng theo quá khứ.

_____*

Vừa tiến nhà gỗ nhỏ, Khuynh Anh liền lắng.

Ở đây trang sức bày biện nhìn nàng da đầu tê dại, lại đều là đầu gỗ làm tứ chi, đầu, nội tạng! Trông rất sống động, liền cùng thực sự bình thường!

Khuynh Anh kinh hồn táng đảm muốn bỏ qua này động ở trên vách tường chắc ckhuôn mặt hắc, bọn họ không có sinh mệnh, lại dường như lúc này đều gắt gao nhìn mình chăm chăm, thẳng gọi nàng da đầu tê dại, đầu phát mộng.

Lão già bình thản ung dung, đem Nam Huân theo Khuynh Anh trong tay

tiếp nhận, đi tới trong nhà ương, lay khai bàn, cạy khai sàn nhà, lộ ra dưới một tầng bùn đất đến.

Hắn dùng cái xẻng xẻng hai cái, liền đem Nam Huân căn cần phải mai đi vào. Chỉ là chỉ chốc lát, kia vốn có chút yên rặng hoa nhài chi thể nhưng lại chấn hưng, quanh thân tản mát ra một cỗ mê người hương khí, tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Khuynh Anh nhìn chăm chăm biến hóa như thế, trong lòng một khối tảng đá lớn nhất thời buông, thấy ông lão ưu tai du tai chuẩn bị pha trà, liền lại vội vàng nói một câu: “Kia oa nhi này oa cũng phiền phức ngài.”

Lão già quỷ dị cười, dùng ngón ngón tay kia Tiểu Tranh: “Thân thiện hữu hảo hửn...” Lại chỉ chỉ Nam Huân: “Cùng cứu sống hửn, ngươi chọn như nhau đi.”

Khuynh Anh khóe mắt vừa kéo: “Ta nghĩ đồng thời lựa chọn hai.”

Lão già nhún nhún vai: “Vậy ta liền hai cũng không cứu.”

“...”

Khuynh Anh không nề mặt, muốn Nam Huân thương thế so đo nặng,

cũng làm lơ không được, đành phải ôm chặt oa oa, lui ở một bên yên lặng chờ.

Cách một hồi, lão già tử ngấm nàng liếc mắt một cái, nói: “Nếu người chịu hảo hảo công đạo người từ đâu tới đây, lại vì sao lại đến nơi đây, ta cũng là có thể suy nghĩ một chút.”

Khuynh Anh vạn phần quần quýt, nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Ta chỉ là một khóa lạn đầu gỗ, rơi vào Bạch Lộ trên núi mọc rễ nảy mầm, tu luyện thành yêu, năm mươi năm mới huyễn ra hình người, một trăm năm cũng không có cái gì làm, thật thật không có gì để nói.”

Lão già một buông tay, nhún nhún vai: “Vậy ta cũng không có gì hay tu.”

“...”

Khuynh Anh cắn ngân răng, hoành hấn liếc mắt một cái, hung hăng phun ra mấy chữ: “Vực sâu U Minh, ta bắt đầu từ ở đâu tới.”

Lão già con người sắc rớt cuộc giật giật. Hấn nhìn về phía nàng, lại hảo hảo nàng đánh giá một phen, lắc lắc đầu: “Nhưng theo ta được biết, người này khóa đầu gỗ là chết mộc, đã không có khả năng tái sinh ra hồn phách, người lại là như thế nào bám vào mà lên, còn cùng chi hợp làm một thể?”

Khuynh Anh sửng sốt, không muốn hẳn có thể nói ra nhiều như vậy, nhất thời cũng rất kinh ngạc: “Làm sao người biết?”

Lão già chau chau mày, thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc, cười nhẹ bỏ lại một đạo sắc sảo: “Hiện tại ta còn biết, người gọi Khuynh Anh.”

Khuynh Anh triệt để ngây ngẩn cả người, nàng chợt đứng lên, giống bị đâm trúng hồng tâm bia ngắm, từ đầu đến chân đều ở máu nghịch lưu. Nàng há miệng, lại một chữ đều nói không nên lời.

“Ta sơ sơ không nhận ra người, là bởi vì người căn bản cùng chân dung trên lớn lên không giống.” Lão già ngắm nàng liếc mắt một cái, sau đó tay giương lên, trong phòng liền trống rỗng xuất hiện một đạo thang lầu, đi lên hơn một tầng lầu các.

Hắn hướng trên chỉ chỉ, nói: “Nơi đó có ít thứ, chính người đi xem thôi.”

Khuynh Anh chỉ cứng mấy giây, tựa như mũi tên nhọn bàn xông tới, chỉ chớp lát, mặt trên liền truyền đến nàng một tiếng kinh thanh thét chói tai, sau đó liền lại đột nhiên lão đảo ôm một chồng lớn bức họa cuộn tròn theo lầu các trên chạy xuống: “Này, đây là Họa Long!!”

Trong tay nàng mở ra một bộ họa, họa trên có một tóc trắng bừa bãi nam tử, chính là Họa Long!

Khuynh Anh nặng nề thở hắt một hơi, lại cuống chân cuống tay đem bức họa trong tay đều mở, mặt trên có Mộc Hi, có Nửa Xu, còn có —— mình!

Nước mắt nàng phút chốc lại rớt xuống.

Đại đa số bức họa cuộn tròn bên trong, đều họa chính là mình, đủ loại biểu tình, đủ loại động tác, kia là mình mới vào thần giới lúc hình dạng, ngay cả mình cơ hồ đều nhanh muốn quên, nhưng này họa trên, nhưng lại như là này rõ ràng động nhân, dường như khi đó quang đang ở trước mắt, chưa bao giờ trôi qua quá.

Mà như vậy bút pháp lại là như vậy quen thuộc, kia viết người mỗi một tác văn chương, dường như đều nồng có thể khắc tiến cốt nhục trong.

Là hắc.

Là hắc!

Nhất định là hắn vẽ nhiều như vậy bức họa cuộn tròn, là hắn đem hồi ức đều phát tiết ở này hơi mỏng một giấy trong lúc đó, là hắn!

Khuynh Anh che miệng, nước mắt đại khóa đại khóa tích, lại bất khả tư nghị nhìn chăm chăm lão già, sớm đã nghẹn ngào không thành tiếng.

Lão già đi tới, đột nhiên hướng nàng quỳ xuống đất nói: “Lão hủ thay chủ công nhà ta cảm ơn ngài, hắn vạn năm tâm nguyện có thể hoàn thành, đều thua thiệt Khuynh Anh tiểu thư ngài tương trợ, vừa đã đắc tội nhiều, xin hãy tha lỗi.”

Khuynh Anh hoảng sợ, vội vã đi giúp đỡ hắn, nước mắt tích cái không ngừng, lạch cách lạch cách đánh vào họa trên, vụng nhuộm khai một tảng lớn.

Lão già không muốn khởi, lại dập đầu cái đầu, nói: “Ta là chủ công xích đêm tôi tớ, cũng đó là tiểu thư trong miệng theo như lời Họa Long, thượng cổ đại chiến, lục đại thần khí tụ tập tạc nứt ra, ta cùng với chủ công cùng bị phao đến ngoài thời không trong, ta bị chấn trở về Tu La giới, nhưng chủ công lại mất đi ký ức, bị thần thái dương công chúa mang về, một lần nữa đặt tên là Họa Long.” Dừng một chút, hắn nói: “Ta dự tiếp chủ công trở về, nhưng chủ công là một Mộc Hi huyết tẩy thành mặt trời, cùng nàng song song tự tử, Mộc Hi linh hồn bị phong ở Vực sâu U Minh đế, chủ công hồn phách không muốn trở về, lại cũng cùng chìm vào Vực sâu U Minh trung, năng lực ta không đủ, tìm không về chủ công đến, liền vẫn chờ, vẫn chờ, ta tập vu cổ thuật, đem mình phong ở này người gỗ trong, lại gần vu thuật cùng

động này quật âm khí chi dưỡng đến bây giờ, vốn là cũng nhin không được nữa, thọ mệnh đem tẫn, ngọn đèn khô kiệt, cho rằng lại đợi không được chủ công, thẳng đến cho phép nhiều năm trước, có một nam tử làm xông tới, ta theo hấn nơi đó biết được chủ công đã ngủ yên tin tức, cũng biết cái kia giúp đỡ chủ công chủ nhân đó là ngài, ta từng kỳ vọng ở sinh thời thấy người một mặt, nhưng ta đã cách không được sơn cốc này, cũng không thể gặp bên ngoài ánh sáng mặt trời, hơn nữa... Người kia nói, người đã tan nát, sợ rằng đã không ở trên đời này... Ta vốn đã buông tha, nhưng nào biết đâu rằng, bây giờ, lại thực sự bị ta trông...”

Lão già lại một lần nữa nặng nề đập đầu một cái, trong mắt lại cũng rung rung: “Lão hủ cuộc đời này là đủ.”

Khuynh Anh ngơ ngẩn nhìn hấn, trong đầu loạn ong ong một mảnh, đem như thế một đại đoạn nói nhấm nuốt lại nuốt vào, lại nặng như vậy phục mấy lần, nàng rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, trong tay bức họa cuộn tròn “Ba ba ba” rưng: “Kia, nam nhân kia... Là ai...?”

Lão già hơi khó xử, nói: “Ta đã đáp ứng hấn, đổi thân phận của hấn bảo mật, sẽ không tùy ý nói cho người khác biết...”

“Có phải hay không Lam Tranh a!” Nàng đã hào khóc thành tiếng, cầm lấy ông lão cổ áo, khóc nước mắt thành sông, giọng khàn giọng: “Lam Tranh, Lam Tranh, Lam Tranh... Có phải là hấn hay không a?!”

Lão già sừng sốt, cuối cùng gật gật đầu: “Ta nghĩ, nếu tiểu thư, biết định cũng không sao... Là hấn.”

Khuynh Anh rớt cuốc ôm nhau khóc ròng đứng lên, ánh mắt của nàng đã sưng thành quả đào, khóc đã thấy không rõ tầm mắt, nhưng lại là vậy muốn câu dẫn ra khóe miệng, đem trong lòng lo lắng sợ hãi trở thành hư không.

Hắn không chết.

Hắn không chết!!

Hắn không chết a!!

Khuynh Anh bùm mắt, nước mắt theo giữa ngón tay tràn ra, lại một viên một viên trong suốt sáng, như là nở rộ cùng ánh sáng hạ trên châu, chói mắt bức người.

Cái kia sau giờ ngộ, thiếu nữ khóc rồi tỉnh rồi mù, nước mắt nàng như châu xuyên rớt xuống, đuổi đi nàng tất cả bi thương.

_____*

*_____

Sau khi bình tĩnh, Khuynh Anh rót cuộc mới có sức lực ngồi xuống cùng ông lão nói chuyện, đem sự tình từ đầu tới đuôi làm rõ ràng.

Ông lão tên là đêm cốc, lấy huyết nhục của mình cùng sinh mệnh vì đại

giới, dùng vu cổ thuật đem hồn phách của mình phong ở nho nhỏ này người gỗ, làm cái xác không hồn, cắn nuốt xông vào giả linh lực, ở nho nhỏ này một phương trời đất trong chống đỡ sống đến bây giờ, chỉ vì chờ đợi Họa Long tin tức.

Chỉ là hơn một trăm năm trước, Vực sâu U Minh đột nhiên bị phong, hắc cũng gần như tuyệt vọng, lại là lúc này, có người lại đột nhiên xông vào...

“Hắc tới đây cũng không là ngẫu nhiên.” Ông lão nói: “Cái động này quật dưới đáy thật ra là cách Vực sâu U Minh gần đây chỗ, hắc tới đây cũng chính là muốn do thám biết một phen, chỉ là động này quật kết cấu đặc thù, mỗi một tác nham thạch đều sẽ hút linh vật linh lực cùng sinh mệnh, hơn nữa, một khi lạc đường, liền vĩnh viễn đều đi không được đầu cùng, hắc có thể làm xông vào lãnh địa của ta, coi như là số phận.”

Ông lão vừa cười cười: “Ta xem hắc linh khí phi phạm, không phải người thường, liền muốn bắt hắc trở lại luyện hắc kim đan vì mình kéo dài tính mạng, thế nhưng, hồn phách của hắc lại chấp nhất dị thường, không muốn bị ta lột ra, ta hiếu kỳ, liền dùng linh lực rình hắc ký ức, vậy mà, liền gặp được chủ công nhà ta.”

Khuynh Anh nghe nhập thần, tay nhỏ bé đang cầm một ly trà, quyền ở ghế tựa co lại thành một tiểu đoàn, chỉ lộ ra một đôi đỏ rực mắt to.

Ông lão lão lệ tung hoành lau đem lệ, nhớ lại khi đó việc rất là vui mừng

cùng vui mừng, hắn nói: “Ta lập tức sử dụng kính cứu trở về hắn, sau đó hắn liền nói cho ta biết về U Minh trong vực sâu chủ công sở có chuyện, ta vì cảm tạ hắn, liền đem suốt đời sở học đều giáo cho hắn, hắn thiên tư thông minh rất, học cái gì sẽ cái gì, đặc biệt kia người gỗ thuật, không được nửa tháng, hắn là có thể đem của mình linh thức hóa nhập người gỗ trung, thao túng tự nhiên.”

Khuynh Anh sửng sốt, tay run lên, chén trà đột nhiên liền rơi xuống đất đi.

Nước trà vẩy đầy người, Khuynh Anh thất thần lợi hại, lại cũng đã quên sát.

Ông lão cho rằng nàng lại nhớ ra cái gì đó chuyện thương tâm, liền vội vã an ủi nàng: “Người nếu muốn học, ta định cũng một điểm không lớt dạy cho người, người mang đến cái kia vô mặt người gỗ làm công cũng rất tinh diệu, không biết là xuất từ ai tay...”

Khuynh Anh thần tình mơ hồ, hiển nhiên không có nghe đi vào, thật ra người gỗ hai chữ đột nhiên nàng bất hồi hiện thực, nàng lắp bắp nói: “... Ta, ta nghĩ trước đem kia oa oa thân thiện hữu hảo.”

Ông lão ngừng lại một chút, liền cũng phóng khoáng nói: “Tốt lắm, người liền chờ thêm chỉ chốc lát, ta định tu hoàn hảo không tổn hao gì.”

Hắn đem Tiểu Tranh ôm đến lầu các, Khuynh Anh vội vã cũng đi theo.

Nghiên nát người gỗ bị hoành đặt ở một khối bạch ngọc trên, đốt kỷ chi huân hương, đem xung quanh huân nhẹ nhàng miếu miếu, yên tĩnh thanh u.

Ông lão mở một đạo hộp gấm, bên trong thật chính tề mã một loạt tinh xảo ngọc đao, khổ không đồng nhất, dài ngắn các không giống nhau. Hắn lưu loát lấy ra trong đó một cái, đi trừ người gỗ trên người xiêm y, lại xoát xoát mấy cái, liền đưa hắn phôi rụng tứ chi đều cắt bỏ xuống.

Khuynh Anh tâm nhắc tới giọng nói miệng, kia từng đao từng đao dường như đều thiết ở trên người mình, trong lòng lo lắng rất, không tự chủ liền hô lên một câu: "... Nhẹ chút, sẽ đau."

Lão già vui tươi hơn hờ cười: "Nha đầu ngọc, người gỗ không có cảm giác đau, không cần lo lắng."

Khuynh Anh sửng sốt, nhất thời lâm vào hoảng hốt.

..."Ai nói người gỗ sẽ không lãnh, không chỉ sẽ lãnh, còn có thể đau, không tin ngươi kháp kháp?"

Ở liệt hỏa bàn bờm lý, giọng của hắn là như vậy ai oán khổ sở, lại làm nũng lại ủy khuất, nàng lại đều quên đi xem thật kỹ vẻ mặt của hắn bộ dáng. Mà bây giờ nhớ tới, trong lòng lại trăn trăn nhéo đau, như vậy hít thở không thông kiềm chế nắm thật chặt nàng, không cách nào hô hấp.

Ông lão đã thay đổi một cây đao, theo một hắc hộp gỗ trung lấy ra vài miếng hơi mỏng vật liệu gỗ, kia đầu gỗ cả vật thể hoa nhuận, lại như ngọc bàn bóng loáng. Hắn so đo người gỗ miệng vết thương khô, trong tay kỹ thuật xắt rau như du long đi lủi, đầu ngón tay khơi mào hơi mỏng vụn gỗ, lại trượt ra một mảnh nhu ti, ma bình tiêm giác, đi trừ dư liệu, tay trái lại câu ra một phen thúy xích, hai tay cuốn phi động, một khắc kia, lụ khụ lão nhân đáng người thậm quá hoa mậu thanh tùng, trong tay ngọc đao như hắt mực, vẽ bề ngoài tinh xảo hà đồ.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, ông lão trán tràn đầy mồ hôi hột, môi cũng dần dần trắng bệch, Khuynh Anh rất là lo lắng, nhưng lại không dám tiến lên quấy rầy, đành phải ở một bên đứng.

Công phu một chén trà, kia phá thành mảnh nhỏ người gỗ rốt cuộc bị bỏ khuyết tràn đầy, rục rở hẳn lên.

“Này người gỗ làm thực sự là tinh tế, trong trong ngoài ngoài rất nhỏ chỗ đều dùng mười phần sức lực, bỏ khuyết đứng lên mới tốn nhiều lão hủ một chút công phu, bất quá, ở lão hủ có lẽ lâu không thể nhìn như vậy tác phẩm xuất sắc, nếu có cơ hội, định cho ta kia ngạo khí thông minh đồ nhi nhìn một cái, cho hắn biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.” Lão già lau mồ hôi, trên mặt tràn ngập cảm thấy mỹ mãn nhẹ nhàng vui vẻ nhể nhại.

Trong lòng Khuynh Anh hơi khẽ động, nàng tất nhiên là biết hắn trong miệng theo như lời đồ nhi là ai.

“Chỉ là oa nhi này oa không mặt mũi, ngươi chọn một vờ ý kiều dáng, ta giúp ngươi trang trên đi được không?” Lão già lại nói.

Khuynh Anh vội vã lắc đầu: “... Không, không cần, cứ như vậy, rất tốt.”

Lão già gật gật đầu: “Cũng được, này người gỗ cũng không phải là do ta sáng tạo, ta cũng không tiện cải biến.” Hắn đem người gỗ cầm lên có tỉ mỉ nhìn, càng xem càng là thích, này tạo tựa như người sống bình thường, liền giấu ở dưới da huyết mạch đều là như thế rõ ràng rõ ràng, kia hành động trái tim bộ phận là một khối linh lung ngọc, ngọc này có thể cất giữ linh khí, khó trách hắn tồn tại sau, còn có thể kiên trì động trên như vậy một khoảng cách. Đáng tiếc hiện tại sức lực dùng hết, không có chủ nhân linh khí một lần nữa rót vào, sợ rằng liền không nhúc nhích được.

“Tiểu thư có thể hay không nói cho ta biết, ai vậy tặng cho của ngươi?” Hắn ho nhẹ một tiếng, lưu luyến đem người gỗ buông.

“Phi La thân vương.” Khuynh Anh nói, lại có một chút chờ đợi nhìn hắn một cái: “Ngài biết hắn sao?”

Lão già nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu: “Mình biết được chủ công quy thiên, ta liền không còn có ra quá, đối với bên ngoài việc cũng không hiểu nhiều

lắm...” Sau đó lại không có nại cười cười: “Mà kỳ thực, ta cũng không có cái kia sức lực lại có thể ra...”

Lời còn chưa nói hết, hắc liên đột nhiên kịch liệt ho khan, hắc thân hình lão đảo nhoáng lên, liền muốn đi xuống đảo đi.

Khuynh Anh cuống quít nâng hắc, đỡ hắc đến bên cạnh ghế ngồi xuống, khắp hắc linh mạch liền muốn đưa vào linh lực của mình, lại bị hắc ngăn cản: “Ta đây lão xương cốt, không có ích lợi gì, người thay ta đào một chút tầng dưới chót trung ương bùn đất đến, ta phụ trên một hồi liền tự sẽ khôi phục.”

Khuynh Anh lập tức hướng lầu các hạ xông, nhìn ông lão một trận cười khế, này hấp tấp tiểu cô nương, đảo thực sự là tri kỷ rất.

Hắc che đôi môi vừa nặng nặng ho khan vài tiếng, vốn là già nua khuôn mặt tựa hồ lại trầm trọng mấy phần, vươn tay cổ tay, liền thấy kia làn da đã dần dần xu vớ trong suốt, đây là đại nạn sắp tới dự triệu.

Lão già đem tay áo buông, nhưng trong lòng thì một mảnh thản nhiên. Bây giờ cuối cùng này một cái tâm nguyện cũng như nguyện hoàn thành, hắc còn có cái gì nên đáng tiếc đâu.

... Nga, nếu như có thể lại thấy mình kia thôi mặt đồ đệ một mặt, liền liền thật tốt.

Lão già muốn hoàn, nhất thời lại cảm giác mình quá lòng tham.

Cứu hấn đều là ngoài ý muốn, mình giáo thụ hấn suốt đời sở học cũng là xuất phát từ cảm kích, nhưng hấn liền vì như vậy, hoán mình một tiếng sư phụ.

Mà sư giả như cha, hấn học có điều thành, còn cố ý ở trong này ở lâu hồi lâu, kiên trì cùng mình một lần lại một lần lặp lại chủ công việc, càng đem động này quật trong trong ngoài ngoài chỉnh lý ngay ngắn rõ ràng, bố trí như thế ngoại đào nguyên, làm cho mình không hề cảm thấy cô tịch.

Rõ ràng, mỗi một lần nói cùng Vực sâu U Minh, hấn sẽ gặp len lén thống khổ trên hồi lâu, dường như bị hủy hồn, mất phách, bị lãng trí cắt thịt bình thường, ngay cả mình đều nhẩn tâm lại đi hỏi.

Ông lão tư điều này, lại nhất thời cười cười, cũng không biết, hấn hiện tại quá được được không.

Dưới truyền đến Khuynh Anh bình bình thành thịch thành thịch giọng, nhất định là quá mức khẩn trương luống cuống tay chân, lão già đang muốn

xử quả trượng xuống thang lầu nhìn nhìn nàng, phía sau lại đột nhiên truyền đến một giọng ——

“Sur phụ.”

Lão già cứng đờ.

Giọng kia lại chậm rãi từ phía sau truyền đến: “Sur phụ, đến giúp một chút ta được không?”

Lão già bóng lưng khẽ run, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, xử quả trượng run run rẩy rẩy quay đầu lại, chỉ thấy kia ngọc trên đài, kia vô mặt ngẫu người đã ngồi dậy, loáng thoáng bị một cỗ linh khí sở bao phủ, có tóc vàng kim đồng khuôn mặt bám vào tại nơi người gổ làn da trên, nhưng cũng như ẩn như hiện, rất là không ổn định.

Môi hắn hé ra hợp lại, hơi có chút bất đắc dĩ cùng quẩn quýt: “Ở đây âm khí quá nặng, ta chống không được bao lâu, ngài kia tư tàng phỉ thúy xuân thủy ngọc liền trước tạm thời cho ta mượn dùng dùng một lát, ta có chuyện gấp gáp...”

“Ba!”

Một sứ bồn ngã toái giọng, bùn đất tát đầy đất.

Phía trước hai người đồng thời sau này vừa nhìn, chỉ thấy Khuynh Anh đứng ở cửa, trên tay còn dính xuân thủy bàn nê.

Khuynh Anh ở cửa trừng mắt mắt to, con ngươi đen nhánh lúc này màu sắc sâu dọa người.

Lão già cũng ngẩn người, vừa muốn mở miệng, Khuynh Anh lại đột nhiên một cái xoay người, không nói câu nào liền rất nhanh xông đi xuống lầu, sau đó đó là đại cửa bị nặng nề xông khai, vừa nặng nề bị giam trên giọng.

Ngọc trên đài oa oa quỳnh lên, một lão đảo theo trên đài lăn xuống đến, vừa mới bỏ tốt ngực lại ngã ra một cái vá, lão già vội vã ôm hấn đứng lên, thả lại ngọc trên đài, liếc mắt nhìn Khuynh Anh xông ra phương hướng, lại nhìn một chút trước mặt này hoảng không biết phải làm sao nam nhân, nhất thời hiểu ba phần, lúc này lưu loát nói: “Lập tức cho giỏi.”

Hắn trong miệng niệm quyết, hai tầng lầu các trên nhất thời lại xuất hiện một đạo thang cuốn, hắn mấy bước chạy lên đi, từ bên trong ôm xuống một đạo bị ba tầng khóa lại hộp sắt. Lão già dùng của mình ngón trở mở ra tầng thứ nhất khóa, lại dùng linh khí của mình mở ra tầng thứ hai, cuối cùng tầng kia, hắn cắt rách da da, tích ra máu tươi, thẳng đến đem kia khóa miệng tưới mỡ, liền chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, khóa rơi hộp khai, lộ ra bên trong viên kia bị cẩn thận để đặt thủy ngọc.

Lão già cẩn thận từng li từng tí đem nó phủng đi ra, phảng phất là thói phòng mình đầu quả tim trên thịt.

Đây là khảm nam ở chủ công bảo kiếm trên bảo thạch, hấn vẫn cẩn thận từng li từng tí bảo tồn đến nay. Hấn một mực lo lắng cho mình tan thành mây khói sau, hậu nên như thế nào bảo tồn nó, mà bây giờ, nó tựa hồ đã có tốt hơn công dụng.

“Tiện nghi tiểu tử ngươi.” Hấn xuy một tiếng, khóe miệng lại mang theo cười, vung tay lên liền đem này lo lắng nam nhân bấm đảo, dùng ngọc đao cắt khai ngực hấn, lấy ra trước kia mai ngọc thạch, sẽ đem này tuyệt thế bảo thạch chậm rãi phóng đi vào, linh lực nhất thời thông suốt chảy vào oa oa nội, kia đầu gỗ cốt cách một chút liền trở nên mềm mại, da thịt chậm rãi hiện ra, màu vàng phát chiếu nghiêng xuống, rơi chậm bả vai, cũng rơi đầy trán như họa khuôn mặt.

Lão già bình tĩnh nhìn đây hết thấy, trong lòng lại là vui mừng lại là cao hứng, này trò giỏi hơn thầy thắng với lam, cao như vậy siêu tuyệt vời tài nghệ, lại làm cho hấn vận dụng thần hồ kỳ tích.

“Nàng đi chưa tới xa, hấn là ngay...”

Lời còn chưa nói hết, nam nhân cũng đã xông ra ngoài. Nghe kia một đường bị đụng loạn thất bát tao giọng, lão già vừa cười.

Ở đây hồi lâu không như vậy náo nhiệt, một năm kia, hắc ở trong này ngốc sở mấy hôm tăng lên, cũng không có hiện tại lộ ra biểu tình nhiều.

Hắc luôn luôn rầu rĩ không vui, lại không nói nguyên nhân.

Thì ra là như vậy...

Thì ra là như vậy a...

Ông lão đỡ quả trượng ngồi trên ghế, đối ngoài cửa sổ một mảnh tươi đẹp lộ ra một nhàn nhạt cười, đều nói Tu La vô tình, lại không biết làm sao này bên cạnh người, từng cái từng cái đều là tình loại a...

... Tuổi còn trẻ thực sự là hảo.

Lão già nghĩ nghĩ, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Vừa hắc đồ nhi đuổi theo ra đi thời gian, tựa hồ... Đã quên mặc quần áo a!

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Lam Tranh là thật nóng nảy, hấn sợ hãi Khuynh Anh vừa cái ánh mắt kia, sợ hơn Khuynh Anh không nói một lời liền ra bên ngoài xông động tác.

Hấn từng muốn quá vô số loại phương pháp đi bảo vệ nàng, đi gạt nàng, rõ ràng lựa chọn an toàn nhất nhanh chóng nhất cũng là hữu hiệu một phương pháp, lại luôn luôn sẽ thoát cách mình nắm trong tay —— tựa hồ từ vừa mới bắt đầu, gặp gỡ nàng, thế giới của hấn liền bị nàng xông vào thất linh bát lạc.

Hấn cho tới bây giờ ngoan không dưới tâm rằng buộc tự do của nàng,

Lao ra cửa phòng, hấn hướng bốn phía nhìn nhìn, liền lập tức hướng phía cách đó không xa tiểu đất sườn núi chạy đi. Đây một mảnh trời đất là mình sở quen thuộc, trong cơ thể thủy ngọc làm cho mình linh lực tăng nhiều, Khuynh Anh kia mặt khí tức rất nhanh liền bị hấn sở tìm kiếm đến.

Sau đó mấy bước tới gần, lại thấy kia đáng thương đứng ở góc...

Lại là một viên cây anh đào cây.

Trên nhánh cây nhẹ nhàng run đều là cúi hoa nhi, có hồng nhạt cánh hoa bị gió thổi hạ, lưu loát đều rơi ở trên mặt đất.

“Khuynh Anh...”

Mà hẩn một gọi, kia cánh hoa nhất thời run lợi hại hơn, chỉ có rễ cây vững vàng cầm lấy bùn đất, che khuất biểu tình, che giấu thân thể, dường như chỉ có như vậy mới có thể đem mình ổn được.

Nàng lại biến ra nguyên hình đến ẩn núp mình, nàng thà rằng biến thành một thân cây, cũng không nguyện phản ứng mình.

Lam Tranh nhất thời cảm thấy rất nôn nóng.

“Khuynh Anh, ta là Lam Tranh a.” Hẩn đi tới dưới tàng cây, đem mình chậm rãi sầm tiến vào cây dưới kia mềm mại linh hồn trung, trong giọng mang theo vô tận ủy khuất: “Khuynh Anh, người vì sao không muốn để ý ta.”

Hoa chi run, tuôn rơi mưa hoa như là kia im lặng tránh né.

“Khuynh Anh, người thật tàn nhẫn...” Hẩn ngạch để nàng thân cây, dùng môi nhẹ nhàng hôn thân thể của nàng khu: “Người có biết, ta có khó bao nhiêu quá... Theo người tự ý đem ta đẩy dòi đi Vực sâu U Minh một khắc kia, thế giới của ta liền toàn bộ chỗ trống... Người thật tàn nhẫn, nhẫn tâm

bỏ xuống ta, nhấn tâm ở lại một mình ta, nhấn tâm làm cho ta nhìn ta nữ nhân yêu mến ở trước mặt ta tan nát, người thật thật thật là ác độc tâm, ta bị đánh nhập thất nặng luyện ngực thời gian, ta chính là muốn, nếu người còn đang trên đời này, ta liền cũng muốn người đau lòng, muốn người khó chịu, muốn người biết cái loại này tâm bị cắt tứ phân ngũ liệt tâm tình đến tột cùng là thế nào... Nhưng ta vừa cười ta khờ, người căn bản là mất, căn bản cũng không biết ta ở bị khổ, đang cùng người đối, đang suy nghĩ của người thời gian đau muốn chết...”

“Không, không cần nói...” Đột nhiên, một yếu cơ hồ nghe không được giọng theo thân cây lý nhẹ nhàng đi ra.

Cây anh đào cây chậm rãi tiêu tan, một tóc đen thiếu nữ ôm đầu gối co lại thành một đoàn, thân thể cơ hồ đều bị nàng tóc thật dài bao trùm.

Nàng ở nặng nề rung động, nhỏ nhắn xinh xắn thân thể dường như đều phải như thế bị run tán loạn.

Lam Tranh nhất thời lại hảo tâm đau, vươn hai tay nàng ôm vào trong lòng, nhưng nàng cúi đầu mai đầu, thế nào cũng không chịu ngẩng đầu.

“Ta làm cho liệt hỏa cháy hồng đôi mắt của ta, bởi vì ta cũng nữa nhìn không thấy người, ta mặc cho bọn hắn cắn nuốt thân thể của ta, bởi vì ta không bao giờ nữa có thể đụng vào người, nhưng ta còn là đau, liền kia cắn cốt liệt hỏa cháy đau đều che giấu không được, ta đau sắp chết rụng, lại như

thể nào cũng không chết được, người thể nào bỏ được, Khuynh Anh, người thể nào bỏ được...” Hấn cúi đầu hôn tóc của nàng, từng chút từng chút, nâng lên mặt của nàng: “Ta rất nhớ người...”

Khuynh Anh sớm đã khóc không thành tiếng, nước mắt im lặng mà kịch liệt trượt xuống gương mặt nàng, thân thể của nàng không ngừng run rẩy.

Lam Tranh ôm chặt nàng, ôm chặt lấy sắp khóc chết đi nàng: “Khuynh Anh... Người làm cho ta làm thể nào mới tốt... Ta làm sao sẽ bỏ được cho người khóc, ta làm sao sẽ bỏ được cho người khổ sở, người rõ ràng bị nhiều như vậy khổ, ta còn cố ý nói chuyện đến khí người... Nhưng người thật làm cho nhân tức giận... Ta tức giận tròn một trăm năm, đau đớn tròn một trăm năm, nhưng người tại sao có thể còn không để ý ta...”

Hấn nhẹ nhàng phát đi nàng lệ, dâng lệ tích chớp mắt tức nhuộm ướt đầu ngón tay của hấn...

Gió mát mang theo yếu ớt cảm giác mát.

Bốn phía là yên tĩnh như thế.

Yên tĩnh đến chỉ có thể nghe thấy nàng tiếng khóc.

Khuynh Anh tuyết trắng khuôn mặt, trên lông mi lệ tích bị rung động xuống, trên mặt tràn đầy chảy xuống lệ ngân, nghẹn ngào tán loạn ở trong

gió, lại nhẹ nhàng bị Lam Tranh hôn tới.

Hắn hôn lên môi của nàng, nuốt vào nàng mặn nước mắt, bao trùm trên kia lạnh lẽo nhiệt độ, một lần lại một lần gọi tên của nàng.

Nhiều hơn nước mắt theo trong ánh mắt của nàng ngã nhào.

Khóc sắp thở không nổi.

Trái tim mỗi một chỗ bị hung hăng nhéo tăng cường, kia một chỗ đau nhức lệnh nàng khóc không thành tiếng, hắn thụ khổ hắn thừa đau, dường như lại một lần một lần nghiền áp ở trên người của nàng, nàng tỉnh mang bàn ướt hắc mắt yếu đuối lại không có giúp, gần trong gang tấc khuôn mặt làm cho nàng mừng rỡ nhưng lại khổ sở, một trăm năm, một trăm năm... Nàng là cái ngu ngốc, là một đứa ngốc, nàng tại nơi sơn gian phịch tròn một trăm năm, nhưng ngay cả hắn mấy may cũng không thể biết được! Nàng đau, nàng khó chịu, nàng thật thật sắp tứ phân ngũ liệt, đau muốn chết, ngoại trừ lên tiếng khóc, nàng cái gì cũng không biết!

“Khuyên Anh...”

Ánh sáng nhàn nhạt rơi vào trên người của bọn họ, Lam Tranh không ngừng dùng ngón tay đi vuốt lên nàng lệ ngân, nhưng kia giọt nước mắt dường như vĩnh viễn dừng không được, một viên một viên gấn thành tuyến, điên cuồng ngã nhào.

Môi của nàng là như thế tái nhợt, đen kịt viền mắt đã sưng đỏ không chịu nổi.

Nàng dường như sắp khóc đã bất tỉnh.

Lam Tranh kinh hãi nhìn nàng gần như trong suốt hai má, trong lòng nặng nề run lên, vội vàng phúng ở gương mặt nàng, khẩn trương nụ hôn cái trán của nàng cùng môi, một mảnh kinh hoàng: “Khuyh Anh, Khuyh Anh, là ta không tốt, là ta khí người... Người đừng làm ta sợ...”

Thiếu nữ tiếng khóc càng phát ra hung mãnh.

Kia trống rỗng tiêu lấm trong cốc vang vọng nàng nghẹn ngào, có lạnh lẽo, thông thả, xé rách đau đớn ở dần vật nàng.

Nàng đại não bị khóc một mảnh hỗn độn, mỗi bị hấn nhẹ nhàng gọi một tiếng, nàng liền dường như thực sự, thực sự không cách nào lại đi hô hấp...

“Đều là người không tốt!”

Khuynh Anh đột nhiên khóc hô lớn.

“Người tại sao có thể nói ta nhẫn tâm, người này đại hỗn đản, người đem ta giao cho Trường Minh, người liên cơ hội cuối cùng cũng không lưu cho ta, liên muốn mình đi thừa thụ tất cả!” Khuynh Anh khóc lớn: “Người thà rằng bỏ lại ta, cũng không nguyện làm cho ta cùng người! Người thà rằng đem ta giao cho nam nhân khác, cũng không nguyện đem quyết định của mình nói cho ta biết cho dù là một chút!! Ta nên làm cái gì bây giờ! Ta nên làm cái gì bây giờ!!! Làm cho ta nhìn người đi tử sao! Làm cho ta ở không có của người trong cuộc sống quá cả đời sao!! Người muốn ta làm sao bây giờ a!!”

Nàng khóc lớn, nước mắt không ngừng chảy xuống gương mặt nàng, kia tuyết trắng tuyết trắng khuôn mặt dường như sắp như thế một chút tan.

Lam Tranh cứng đờ.

Khuynh Anh cúi đầu, đang khóc trong tiếng thấp kêu: “Ta nên làm cái gì bây giờ?! Ta chỉ là một lằm xông vào trên trời người phạm, người là một ta vào kia Vực sâu U Minh, người vì ta mất đi người nên có thân phận, người chẳng lẽ còn muốn ta nhìn người cho ta mất đi càng nhiều sao?!!” Nàng là vậy bất lực khóc: “... Ta rất sợ hãi tìm không được người, sợ hãi suốt đêm lý cũng không thể đi vào giấc ngủ... Ta rất sợ hãi người đã quên ta, sợ hãi người đã cho ta đã chết, sợ hãi người sẽ không còn tới tìm ta... Ta rất vô dụng, ta thế nào cũng tìm hiểu không được tin tức của người, ta nỗ lực một trăm năm, vẫn là một cái hoa nhỏ yếu, ta lên không được trời, cũng không biết người rốt cuộc ở nơi nào, ta sợ hãi, ta sợ hãi...”

tâm Lam Tranh tê rần, đưa tay muốn đi nàng một lần nữa lâu hồi trong lòng, lại bị nàng một phen trêu khai.

Nàng khóc lớn lui về phía sau, toàn thân run: “Ta thế nào không biết loại đau này, ở người một lần lại một lần cho ta bị thương, một lần lại một lần bị ta liên lụy... Ở người cuối cùng quyết định một khắc kia, đem ta đẩy ra thời gian... Người biết ta có nhiều đau không!! Lưng của người ảnh xa như vậy, đi như vậy quyết tuyệt, ta thế nào kêu, người cũng nghe không được... Thật giống như chính trái tim đều bị đào đi, cái gì đều nghĩ không ra, cái gì cũng không nguyện suy nghĩ!!! Ta thà rằng đi tìm chết, thà rằng ở trước người làm cho người xem rồi ta đi tử!!!!”

Lam Tranh nặng nề ôm lấy nàng.

Đem run nàng nắm chắc ở trong lòng, làm cho nàng lại cũng không cách nào thoát đi, lại cũng không cách nào đưa hấn đẩy ra.

Khuynh Anh nức nở: “Nhưng bây giờ, người rõ ràng liền ở bên cạnh ta, vì sao không nói cho ta... Người mới có thể ác! Người mới có thể hận! Người tại sao có thể gạt ta, người này đại hỗn đản! Người tại sao có thể gạt ta a!!!”

“Khuynh Anh, xin lỗi...”

Hấn cắn nàng vành tai, giọng hoang mang mà hỗn loạn: “Là ta sai rồi, là ta sai rồi... Tha thứ ta có được không...”

Khuynh Anh co lại thành một đoàn tiểu thú, dường như chỉ có như vậy, mới có thể giấu ở trong lòng mình hí đau đớn, mới có thể ngăn cách kia thống khổ hồi ức, đem kia chôn giấu càng sâu tất cả mừng rỡ lấy ra đến, nàng lòng tràn đầy vui mừng lấy ra đến, nàng tìm được hắn... Nàng đã tìm được hắn...

Nàng rõ ràng là cao hứng như vậy...

Lam Tranh nhẹ vỗ nhẹ lưng của nàng, nhẹ nhàng an ủi sự bất an của nàng, ở bên tai nàng không ngừng nói: “Ta yêu ngươi, Khuynh Anh...”

Nàng vẫn đang khóc, nàng đem đầu chôn ở lồng ngực của hắn trên, nhâm nước mắt tàn sát bừa bãi ở da thịt của hắn trên.

Rất lâu sau đó.

Nàng không hề rung động.

Cũng không có lại khóc.

Lam Tranh hôn tóc của nàng tâm, nhẹ nhàng thấp giọng: “Khuynh Anh, không nên lại thương tâm, ta định sẽ không lại cho ngươi khổ sở...”

Hắn nâng lên mặt của nàng, đang muốn hôn nàng tràn đầy lệ ngân mặt, lại là đột sừng sốt, "... Khuynh Anh?"

Hắn chột cứng đờ: "Khuynh Anh!!!"

Trong lòng thiếu nữ nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn bạch phát thanh, viền mắt sưng đỏ đáng sợ, vài sợi tóc mất trật tự dính ở trên mặt, đen kịt màu sắc chỉ sần mặt của nàng càng phát ra bạch trong suốt!

Lam Tranh suýt chút nữa điên rồi, hắn liền đụng vào nàng hơi thở dừng khí cũng không có, liền trực tiếp nàng hoành ôm dựng lên, điên cuồng xông trở về cách đó không xa nhà gỗ.

Vốn là an tâm chờ hai người trở về ông lão chỉ nghe ván cửa nặng nề một giọng vang lên, liền thấy một tóc vàng xích lỏa nam nhân thất kinh chạy về đến, trong lòng ôm cô gái tóc đen, phiêu diêu giống một lá lục bình.

"Cứu... Mau cứu nàng..." Lam Tranh theo yết hầu trung thật vất vả bài trừ này khàn khàn mấy chữ, kia luôn luôn bình tĩnh trên mặt cũng bị sợ hãi sở bao phủ, liền toàn bộ thân thể đều ở kịch liệt run.

Ông lão chưa từng thấy qua hắn này bộ dáng, nhìn nhìn hắn trong lòng sắc mặt lại càng không tốt cô gái, lập tức cảm thấy không ổn, xử quả trượng

mấy bước chạy tới, đem Khuynh Anh bình bỏ vào trên mặt đất, nắm nàng uyển mạch tỉ mỉ sờ, lại dò xét tham nàng hơi thở, kiểm tra rồi những nơi khác.

Thấy Lam Tranh vẽ mặt khăn trương, ông lão hô một hơi, nói: “Nàng không có trở ngại lớn, tất cả bình an, chỉ là trong cơ thể khí tức hỗn loạn, cho là vừa ngại nàng khóc quá lợi hại, ngạnh ở tâm thần, mới có thể đã bất tỉnh, ngươi ôm nàng lên lầu nghỉ ngơi một chút, không có việc gì.”

Lam Tranh vừa nghe, mới dám mình đi thay nàng càn làm một lần mạch, xác định nói phi hư, kia hắng giọng sắc mặt mới rút cuộc hòa hoãn một ít.

Đem suy yếu Khuynh Anh ôm lấy, Lam Tranh đi lên lầu các tầng thứ hai một phòng nhỏ, đây là hắc từng nay ở qua gian phòng, lão già bảo tồn rất tốt, liền một tia bụi cũng không có.

Hồi lâu trước, hắc còn chưa từng đáp ứng cùng A Tu La vương đánh cuộc, còn chưa buông tha theo trong tay hắc chạy trốn thời gian, trong lòng hắc kia tìm chết ý niệm liền vẫn chưa từng đoạn quá. Nay nham dưới chân núi là cách Vực sâu U Minh gần đây nơi, nhưng nghe nói không ai có thể đạt dưới đáy, hắc khi đó xúc động rất, lòng tràn đầy tuyệt vọng, cũng không từng thực sự nghĩ tới Khuynh Anh này ngu ngốc thật đúng là sống, một thả người liền không chút nào lưu luyến nhảy xuống, không ngờ nhảy phân nửa, lại cảm thấy chết như vậy pháp thực sự quá mức buồn cười, thu tâm tư lại lần nữa hướng phía trên đỉnh núi đi, đó là tại đây lúc tìm cái sơn động này.

Cũng là tại đây lúc đánh bậy đánh bạ, gặp thấy cái này nghịch thiên sống vạn vạn tuế tao ông lão.

Đó là hắc liên muốn, đã như thế cái tiểu lão già cũng có thể nghịch thiên, hắc vì sao không thể. Coi như là phạm thai thân thể phá hủy cái sạch sẽ, cũng không phải là không thể được một lần nữa tụ tập ra, nàng dù cho hồn phi phách tán, hắc cũng muốn nàng rõ ràng một lần nữa xuất hiện ở trước mặt nàng, hướng chi liên kia nam nhân cũng còn nói cho nàng, nàng không chết... Không chết, vô luận là khuyên giải an ủi, vẫn là lừa dối, tóm lại còn có một tuyến hi vọng.

Thế là hắc ở trong này tạm thời ở đây, giảng thuật kia Vực sâu U Minh việc, lại giảng thuật về Họa Long Mộc Hi việc. Nói cấp ông lão nghe, cũng như là nói cho mình nghe, cho dù mỗi một lần va chạm vào như vậy ký ức, sẽ gặp như là xé rách bàn đau, nhưng như vậy đau liền lại là vô thì vô khắc nhắc nhở mình, hắc định phải sống, sống đem kia tự ý đào tẩu nữ nhân bắt trở lại!

Hắc học kia người gỗ thuật, học thế nào điều khiển con rối, thế nào đem linh lực dung nhập trong đó, dùng cấm thuật đi thay đổi mạng của mình cách.

Hắc học rất nhanh, đến ngay cả mình cũng cảm thấy không thú vị.

Hắn ký, hắn thứ nhất người gõ liền làm Khuynh Anh, ngũ quan khắc sinh động, liền dường như thực sự như nhau. Nhưng khi kia người gõ ẩn ý chỉ của hắn động, như dĩ vãng bình thường hướng hắn mỉm cười, hắn lại cảm thấy buồn nôn, dường như liền duy nhất tốt đẹp hồi ức cũng bị làm bắn chán ghét cảm, làm cho hắn một cái tát đem nó phá hủy cái sạch sẽ.

Sau đó rất dài rất dài một đoạn trong cuộc sống, hấn cũng không nguyện
đụng chạm nữa thời khắc đó đao nửa phần.

Ở trong sơn động thời gian trong nháy mắt mà qua, một trăm năm năm tháng cũng giống hoa trong gương, trắng trong nước, phù phiếm mờ ảo cứ như vậy khó khăn lắm quá khứ, hắn thậm chí cho là hắn sẽ như Họa Long Mộc Hi bình thường một mình chờ thêm kia vạn năm, lại phát hiện, kỳ thực hắn so với bọn hắn đều phải may mắn...

_____*

*_____

Lam Tranh đem Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí phóng ở trên giường, vừa mới thay nàng cởi áo khoác đắp kín chắn, cửa liền bị lạng lẽ đẩy ra.

Ông lão đứng ở cửa, trên mặt biểu hiện thâm sâu.

Lam Tranh chau chau mày, tiện tay lấy Khuynh Anh áo choàng khóa nửa

người dưới, sau đó liền lôi ông lão đi ra ngoài, để lại một phòng thanh tĩnh, không muốn làm cho người ta quấy rầy kia ngủ thật say tiểu nữ nhân.

“Thì ra là đồ tức phụ, ta sớm nên đoán được.” Ông lão chứng kiến vừa Lam Tranh các loại rối loạn, muốn cười lại được nghẹn, đi tới phía trước cửa sổ đứng, ngừng lại một chút: “Đã qua nhiều năm như vậy, ta còn tưởng rằng người thật thật đem ta đã quên.”

Lam Tranh chậm chậm quay đầu, khăn trương lâu trên mặt rớt cuộc câu ra nhợt nhạt cười: “Sự phụ người đuổi ta lúc đi, cũng không nói chịu làm cho ta lại đến.”

Ông lão xuy một tiếng: “Người này giáo hoạt tiểu hồ ly đàn, trong lòng người muốn cái gì ta sẽ không biết? Nếu ta thật tức giận, còn lấy núi này động địa đồ cho người làm chi!”

Năm đó này tiểu tên khôn học có điều thành, liền sốt ruột muốn đi ra ngoài, nhưng lại ngại với hấn tuổi tác đã lớn, quanh năm cô đơn một người, liền mình kiềm chế quyết tâm tình, hảo hảo hầu hạ một đại đoạn thời gian.

Mặc dù chưa nói, nhưng ông lão lại là nhìn hấn mỗi ngày mỗi đêm không an ổn, một người một chỗ lúc, liền nhìn cửa động phát giác. Mình với tâm không đành lòng, liền cố ý tìm cái tra, làm bộ phát giận, đưa hấn đuổi ra. Trước khi đi, còn cố ý đem mấy quyển thư ký cùng một bộ địa đồ làm bộ rách nát như nhau ném cho hấn, gọi hấn cón xa, không nên rồi trở về.

Một là mình quen cô đơn, hai là mình cũng kiên trì đã bao nhiêu năm, thật vất vả hoàn thành tâm nguyện, liền không bao giờ nữa nguyện ý nhiều ra chia ra làm cho mình lòng tham lý do.

Ông lão nghĩ đến, tiểu tử này mới vừa đi mấy ngày nay, hẳn còn lão thương tâm một đoạn ngày.

Hắn cho là bọn họ thầy trò duyên phận hết, bây giờ xem ra, này gặp lại đảo thú vị rất.

Lam Tranh nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói: “Sư phụ định không biết ở sau lưng mắng ta bao nhiêu lần không lương tâm nói, nhưng kỳ thực không thể đều tại ta a, ta ra núi này động, chỗ nào còn tới tự do có thể nói, nếu ta tùy tiện qua đây, phía sau chắc chắn sẽ theo một nhóm lớn truy binh, đến lúc đó quấy rầy sư phụ thanh tu, ta kia còn có ngày lành quá... Huống hồ, ta có thử qua dùng người gỗ tới tìm người, nhưng này sơn động quá mức đặc thù, bình thường người gỗ linh lực căn bản không cách nào kiên trì đến nơi đây, lần này nếu không phải Khuynh Anh đeo người gỗ thâm nhập nội địa, ta sợ rằng nhất thời hồi lâu cũng lại không thấy được sư phụ người.”

Ông lão tà tà ngắm hắn một cái, giễu giễu nói: “Phi La thân vương?”

Lam Tranh không gật đầu cũng không phủ nhận, sờ sờ mũi: “Một cái danh hiệu mà thôi.”

“Thôi, thôi.” Ông lão cười cười, nói: “Ta một phen lão xương cốt, người nghĩ chuyện cần làm ta cũng không cần biết, giờ này ngày này, người có thể cùng ta cùng với gặp lại, ta đã thấy đủ, thật ra cái kia tiểu nha đầu...”

Hắn chuyện vừa chuyển, liền dẫn tới Khuynh Anh trên người: “Nàng thể chế đặc thù, có thể được ở đây còn bình yên vô sự, người cũng phải làm hiểu rõ, nàng ở U Minh trong vực sâu xảy ra chuyện gì, lại chiếm được thứ gì đó...”

Lam Tranh lông mi không dấu vết run rẩy, ông lão vỗ vỗ vai hắn: “Có người nghèo thứ nhất sinh muốn lấy được đông tây, lại cũng không phải là mỗi người đều phải được rất tốt... Ta có thăm dò quá nàng, nàng căn bản đều còn không biết... Là phúc hay là họa, điều này cũng nói không nhất định...”

Lam Tranh mím môi không nói, mi mắt lại rũ xuống, ngăn trở thật sâu con người sắc.

“Người cũng đừng quá lo lắng, người cùng nàng đại nạn không chết, này kiếp số qua, liền hắn là duyên.” Ông lão cười với hắn cười, trấn an nói: “Nhiều hơn nữa cực khổ, cũng cuối cùng sẽ tới đâu, hảo hảo chăm sóc nàng, chờ nàng tỉnh, sẽ đem chuyện này hảo hảo nói cho nàng biết thôi.”

Dứt lời, hắn cười híp mắt xử quả trượng hướng về lầu các hạ đi đến, vừa

đi, vừa bay tới hấn mang cười giọng: “Nàng vẫn là yêu, còn cần ăn cái gì, ta trong viện còn dài mấy viên nhân sâm ngàn năm, hiện tại có thể đào ra đôn, chậm chút ta cho nữa qua đây... Chỉ là nàng thân thể suy yếu, người tốt nhất tiết chế tiết chế... Coi như là thanh niên nhân, cũng ngàn vạn đừng quá quá...”

Khuynh Anh ngủ cả ngày, tỉnh lại thời gian thấy Lam Tranh mở tròng mắt nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm nàng, trong lòng nhất thời lộn vố, cương nhìn thẳng hấn hơn nửa ngày, mới phát giác hấn căn bản không có động tĩnh.

Vươn tay quơ quơ, phát hiện hấn thể nhưng mở suy nghĩ đang ngủ.

... Là chết không nhắm mắt còn là thể nào...

Khuynh Anh khóc mắt nhẹ nhàng rút, lại nhất thời đau đảo hít một hơi khí lạnh, kia súng giống quả đào mắt lại súng vừa chua xót chát, dùng tay nhẹ nhàng đi bính, mí mắt cũng như là bị đánh một quyền như nhau co rút đau đớn.

Đại khái là khóc thật lợi hại, nàng nhớ tới hôm qua, lại cũng không biết mình kia nước mắt là từ thân thể mình lý chỗ nào dâng ra.

Nàng mờ mịt ngẩn ngơ, lại cúi đầu suy nghĩ này ghé vào mình bên giường nam nhân, nửa người trên xích lõa, nửa người dưới chỉ khóa của mình ngoại bào, lộ ra một đoạn trắng như tuyết chân lõa.

... Hắn chân thực như vậy, gần trong gang tấc như vậy.

Liên đường như một giấc mộng, rất sợ này tỉnh mộng lại là công dã tràng.

Khuynh Anh đột lại cảm thấy mắt đau xót, vội vã ngửa đầu nhìn trời, đem lệ ép trở lại.

“Ngu ngốc.”

Nàng nhẹ nhàng nói một câu, cũng không biết là nói mình vẫn là nói đúng phương, hít một hơi thật sâu, sau đó cúi đầu vươn ngón tay, đặt lên hai gò má của hắn, muốn thay hắn nhắm mắt lại.

Đó là tại đây lúc, trong tay mí mắt lại đột nhiên trên dưới run rẩy, liền có lông mi ngửa xoát ở trong lòng bàn tay của nàng, Khuynh Anh sửng sốt, vội vã muốn thu hồi tay, lại bị đối phương ôm đồm quá, ngón tay vừa trượt, là được mười ngón tướng khấu tư thế.

“Đột nhiên tỉnh lại” Lam Tranh yên lặng nhìn Khuynh Anh, nửa ngày rốt cuộc ói ra mấy chữ: “Người chiếm ta tiện nghi.”

“ ... ”

“Vì thế, ta phải chiêm trở về.”

Hắn bình tĩnh nói, sau một khắc liền kéo qua Khuynh Anh thất lưng, cánh môi phủ đi xuống, chăm chú dán trên môi của nàng. Khí tức đụng nhau, người trong lòng khẽ run lên, liền bị hắn rất quen đẩy ra rằng, trường long tiến vào, đỉnh hương bị tập kích, một đóa kiều hoa liền bị gió cuốn mây tan mảnh liệt một phen.

Thẳng đến này vừa hôn kết thúc, lẳng hồi lâu Khuynh Anh mới rút cuộc kịp phản ứng, trừng mắt một đôi quả đào mắt, run lên nửa ngày: “Người, người...”

“Khuynh Anh, ngươi còn muốn hoặc là?”

Hắn âm cuối hướng về phía trước một điều, hai tay cũng đã đi qua nàng hai bên phủ chống xuống, cắn cái miệng nhỏ nhắn của nàng nuốt lời của nàng, nàng cũng nặng nề đè ép đi xuống.

Này hôn nóng hồi lại bức người, không để lại nửa phần dư địa, Khuynh Anh chỉ cảm thấy hàm răng của hắn dập đầu va chạm đụng với nàng, còn có ôn nhuận đầu lưỡi theo môi của nàng hình ái muội sự trượt, chỉ là mấy cái

công phu, vốn là chăm chú mím chặt gấn bó liền lại bị hấn cạy khai, càn quấy liền xâm nhập qua đây, hô hấp bị mang tất cả mà không, nàng đập hai cái chân nhỏ cũng không làm nên chuyện gì. Thỉnh thoảng hấn cũng buông ra mấy phần, nàng ngồi lực vừa định cắn hấn, liền lại bị hấn đầu lưỡi nhanh quay ngược trở lại xuống đâm thật sâu vào giữa ý nghĩ choáng váng.

Khuynh Anh một không để lại thân, hai cái tay đều bị gông cùm xiềng xích áp ở trên đỉnh đầu, hấn ý do vị tấn liếm liếm khóe môi, sợi tóc mất trật tự đều cúi xuống, quần quýt ở trên vai của nàng.

“Khuynh Anh, mở mắt ra nhìn ta a...” Hấn cúi đầu hôn cái trán của nàng.

Khuynh Anh cảm giác mình rõ ràng một mực trừng mắt hấn: “...”

Lam Tranh vô cùng vô tội run lông mi, một đường quần quýt lấy lại đi hôn nàng, Khuynh Anh bị hôn đôi môi nóng lên, đỏ bừng phát sưng, hấn còn không nguyện bỏ qua: “Người còn đang tức giận sao, người liền một mắt cũng không nguyện thấy ta sao, người...”

Khuynh Anh cuối bão nổi, một nhấc chân ở giữa hấn bụng dưới, một phen đưa hấn đập đi xuống.

Lam Tranh: “...”

Khuynh Anh chỉ vào hai mắt của mình: “Người vậy mà mắt thấy ta nhắm mắt lại! Người này ngu ngốc!!!”

Lam Tranh: “...”

Hắn tỉ mỉ nhìn một hồi, mới cuối cùng từ cặp kia sung cùng quả đào như nhau mí mắt hạ, phát hiện một cái nho nhỏ khe.

“...”

Khuynh Anh thấy hắn như vậy biểu tình, tiện tay biến ra một mặt cái gương, đối với mình chiếu chiếu.

Sau đó gương đồng rơi trên mặt đất.

...

...

Khuynh Anh tình tự rất thấp rơi, toàn bộ núp ở trong chăn không nhúc nhích.

Vốn này một trăm năm có vô số nói, có vô số cảm xúc muốn nói với hắn, nhưng bị trong gương kia phó tôn vinh đem bầu không khí một giáo, nhất thời cái gì tâm tình cũng bị mất.

... Oa, đó là nàng sao?

... Kia dính ở trên mặt kia hai đồng chẳng lẽ là gọi mắt sao...

Khuynh Anh không muốn đi phản ứng Lam Tranh, bất luận cái gì một nữ hài ở đối mặt người trong lòng thời gian cũng sẽ không hi vọng mình một bộ đánh lên ngựa thi đấu khắc bộ dáng...

Không biết lúc này Lam Tranh ở phía sau nhìn cái ót nàng, cười không ra tiếng.

“Khuynh Anh, ta lạnh quá.” Hắn cởi ra bên hông áo choàng chen vào đệm chăn trung, từ phía sau chăm chú dán nàng.

Khuynh Anh rầu rĩ hừ một tiếng, liền bị hắn lao vào ngực trung, giãy hai cái không giãy khai, liền đành phải tùy ý hắn như thế ôm.

“Người không giận ta, ta rất vui vẻ.” Hắn ở phía sau vui tươi hơn hử nói.

Khuynh Anh lại rầu rĩ hừ một tiếng, cố ý ra bên ngoài rụt lui, lấy này tỏ vẻ mình bây giờ rất, sinh, khí!

Lam Tranh lượn lơ sợi tóc của nàng, nhẹ nhàng nói: “Khuynh Anh, người

gây...”

Khuynh Anh vừa mới có chút cảm động, cái tay kia lại di động tới bộ ngực của nàng trên, trắng trợn loạn sờ soạng một cái: “May là, ở đây còn chưa có gây...” Dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Lại gây, cũng chưa có...”

Khuynh Anh cảm động bị buộc trở lại, vẻ mặt đỏ lên, dùng sức đẩy nhưng hần: “Đồ lưu manh, lăn xuống đi!!!”

Lam Tranh tiếp nhận nàng đẩy tới tay, lại đỡ hông của nàng, một xoay tròn, liền nàng toàn bộ lật cái mặt, chóp mũi đối chóp mũi, môi đối môi, mắt... Đối một đôi đỏ bừng quả đào.

“Khuynh Anh... Người bỏ được ta lăn xuống đi?” Hần mở màu vàng mắt, tiêm trường nồng đậm tiếp vũ nhẹ nhàng giống kia hồ điệp.

Khuynh Anh bị hần bức người nhìn kỹ thấy hai má đỏ lên, phản xạ tính liền cúi đầu, dời đi tầm mắt ——

Thế là liền theo kia kiên cố trần truồng lồng ngực một đường thẳng đường thấy được dưới không hề che lấp hơn nữa sinh cơ bừng bừng như ẩn như hiện... Một cây thô thô gây gộc.

Khuynh Anh lẳng nửa ngày, chỉ cảm thấy bàn chân hơi nóng toàn bộ đều toàn bộ hướng trên đầu chạy trốn, sau đó hét lên một tiếng, xốc lên chân liền muốn ra bên ngoài nhảy.

Lam Tranh đứng lúc bắt được nàng chân, nàng một lão đảo liền hướng dưới đảo đi, Lam Tranh chuẩn xác không có làm dừng thân thể tiếp được nàng, nhưng mà lại cái tư thế này rất kỳ diệu, tức khắc một cước, nam trên nữ hạ...

ững!X g

%

ứ nhất đoán ra ta là hoa nhài linh người.”

Khuynh Anh lại hồi tưởng lại một màn kia, khi đó vừa tới thần điện, liền cùng hấn nơi chốn tranh cãi, bây giờ lại có thể cùng bình ở chung, cộng đồng hoạn nạn, số phận thật là một không thể nắm lấy gì đó.

Nam Huân nằm một hồi lâu, theo trên mặt đất khởi động đến, dựa vào nham vách tường ngồi, nói: “Chúng ta nhất thời hồi lâu cũng ra không được, ở đây địa thế hiểm trở, bọn họ muốn truy cũng sẽ không nhanh như vậy.” Dừng một chút, hấn từ trong ngực lấy ra cái đông tây, nói: “Này truyền âm ốc biển, là chủ tử làm cho ta giao đưa cho ngươi.”

Nguyên bản có tóc vàng kia oa oa bên cạnh, hắn còn có chút lo lắng, lúc này cũng là được lấy yên tâm, đem này vật phẩm giao cho Khuynh Anh.

Hắn đem ốc biển đặt ở Khuynh Anh bên tai, nói: “Người đem linh lực của người rót vào trong đó, liền có thể nghe thấy giọng.”

Khuynh Anh nghe theo thời gian, tay run run lợi hại. Nàng nhìn chăm chăm này ốc biển, trong lòng có một loại không hiểu chờ đợi, lại có một loại không hiểu lo lắng.

Nàng chờ đợi tài năng ở theo tảng đá kia lý nghe thấy Giọng của Lam Tranh, làm cho nàng biết cái kia oa oa lý, kỳ thực thực sự chỉ là mình tưởng tượng ra tới bóng dáng, mà hắn, lúc này vẫn bình yên.

Nàng lại sợ hãi, sợ hãi một người kết quả, một nàng căn bản không dám nghĩ tới kết quả.

Ốc biển oa oa vang vọng này biển rộng giọng, cách hồi lâu, mới nghe được một hơi mỏng tiếng hít thở, sau đó là một thanh linh cô gái có tiếng: “A Anh?”

Khuynh Anh sửng sốt, giọng kia đã trở nên vui: “Ta là Tiểu Mỹ a, rất nhớ người.”

“Nữ tráng sĩ tại sao có thể bị người khác bán đi đâu? Người quá mất trình độ, rõ ràng còn thiếu chút nữa, người có thể bị tiếp lên trời, quá ngày lành, cũng có thể nhìn thấy người nghĩ thấy người.” Tiểu Mỹ từng chút từng chút quả trách nàng: “Không có ta ở đây bên cạnh, người cũng muốn hảo hảo chăm sóc tốt mình, cũng muốn đúng hạn ăn cái gì, ta nghe nói bị bán quá khư nô lệ rất vất vả, thực sự là, người định không nên cả người là thương trở về gặp ta, bằng không, muốn người hảo xem! Ta đã chuẩn bị cho tốt một cái sọt quả đào, chờ người trở về đâu.” Dừng một chút, nàng cầu khẩn bình thường: “A Anh, ta chờ người nga!”

Khuynh Anh mất nhất thời đồ.

Ốc biển lý an tĩnh một hồi lâu, ngay Khuynh Anh cho rằng đã không có nói thời gian, bên trong lại đột nhiên vang lên một giọng.

“... Khuynh Anh.”

Khuynh Anh chấn động.

“Người chịu khổ, lên đường bình an.”

Vô cùng đơn giản mấy chữ, yên lặng giống hồ nước mặt nước, trầm thấp nếu như khoáng cốc ám dạ, yếu ớt vang vọng mà khai.

Sau đó không nói chuyện.

Khuyneh Anh cứng ngắc bắt tay vào làm chân lao thẳng đến kia ốc biển chăm chú dán tai, liền mắt cũng nhìn chăm chăm vào phía trước, hồi lâu không động một chút.

Nam Huân cho rằng nàng chỉ là ở trở về chỗ cũ bệ hạ nói, nhân tiện nói: “Ta chắc chắn sẽ mang người bình an trở về, chủ tử nhớ thương người nhớ thương chặt, mặc dù hắn không nói, nhưng ta lại biết, bất quá, lấy thân phận của người cùng địa vị, sợ rằng tạm thời không thể...” Nói được phân nửa, hắn lại đột nhiên lẳng, chỉ thấy Khuyneh Anh mở to mắt, không ngừng có đại khóa đại khóa lệ đi xuống rụng, hắn nhất thời luống cuống: “Người làm sao vậy?”

“... Lam, Lam Tranh đâu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuyneh Anh bạch giống giấy, thật vất vả mới nói ra được: “Hắn ở nơi nào?”

Nam Huân thần sắc chợt trở nên khó coi, hơn nửa ngày, mới nói: “Đã không có người này.”

Khuynh Anh trước mắt chợt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi, nàng ngạnh kháp tay của mình, nỗ lực chống qua đây, một chữ một hồi nói: “Nói cho ta biết a, hắn ở nơi nào?!”

Nam Huân dừng hồi lâu, mới rốt cuộc nói: “... Hơn một trăm năm trước, phương đông Lam Tranh giết bắc quốc công chúa Lê Thiên Thường, nàng thi thể bỏ lại bách độc quật, còn dùng độc chú nàng hồn phách hủy sạch sẽ... Tiên đế giận dữ, theo bắc đế cùng nhau đem điện hạ tróc nã, dùng thần lực đưa hắn đánh vào thất nặng luyện ngục... Tước kỳ thần cốt, diệt kỳ tồn tại, hồn phách kinh bảy bảy bốn mươi chín ngày tan nát, trọn đời thoát thân không được... Hắn, đã mất.”

Hơn một trăm năm trước, ta còn chỉ là một thần thị thời gian, thần giới xảy ra một cái kinh thiên động địa đại sự.

Vực sâu U Minh là thời kỳ thượng cổ liên tồn tại một đạo không đáy, sơ sơ chỉ là nghe nói dưới phong ấn không đồ tốt, sát khí rất nặng. Sau đó lại nghe nghe thấy bên trong có đi thông sáu giới thông đạo, vậy có thể không chế vực sâu người, tài năng ở sáu giới tự do vãng lai, thông suốt. Nhưng ta cũng chỉ đương đó là một nói đùa, năng lực như thế là bốn phương thần đế bệ hạ cũng không thể làm được, nếu thật sự có như vậy chỗ tốt, chẳng phải là thiên hạ đại loạn?

Nhưng từ xưa đến nay, luôn luôn có nhiều người nguyện ý người trước ngã xuống, người sau tiến lên đi chịu chết như vậy.

Nghe nói, đi vào người không có một đi ra quá, toàn bộ hóa thành bên trong ác linh, hóa thành Vực sâu U Minh một xấp bạch cốt, vĩnh viễn không gặp thiên nhật.

Ta hầu hạ Điện hạ Trường Minh hồi lâu đến, chưa bao giờ đem cái chỗ này đương làm một lần sự, chỗ đó bị thần tộc liệt vào cấm địa, ta từ nhỏ liền tốc đọc thi thư, học tập lễ nghi, bậc này tự tiện xông vào cấm địa việc tất nhiên sẽ không làm. Ta cho rằng, cuộc đời này chỉ năm, cũng sẽ không cùng cái kia nơi cổ quái liên hệ cùng một chỗ, nhưng mà lại có đôi khi số phận chính là như vậy, người càng là cảm thấy chuyện không thể nào, liền càng là sẽ phát sinh.

Vì thế, ở Điện hạ Trường Minh quyết định tự mình đi U Minh trong vực sâu đi tìm đệ đệ Lam Tranh thời gian, đầu ta một vụng, suýt chút nữa liền rối loạn một tác vuông. Ta không ngừng khuyên bảo, bậc này nguy hiểm việc, há có thể làm cho điện hạ ra mặt, thần giới người tài ba thiên thiên vạn vạn, vì sao nhất định được tự mình phạm hiểm?

Nhưng điện hạ chỗ nào nghe được tiền lời của ta, ở đại điện trên tự mình chờ lệnh, Bắc quốc Thiên Tuế bệ hạ cũng có pháp bảo tương trợ, liền bắc quốc công chúa Lê Thiên Thường cũng nguyện ý cùng đi trước, nhưng ta vẫn như cũ không an tâm, trong lòng vô cùng thấp thỏm, đứng ngồi khó yên.

Nhưng kiếp nạn vì theo cái kia người phạm cô gái lên trời cũng đã loại hạ,

mà bây giờ, đó là quả.

Ta trơ mắt nhìn bọn họ biến mất, sau đó liền kể vị dài dằng dặc chờ đợi.

Kia Tuyết Phách hoa tuyết hiệu dụng chỉ một ngày thời gian, nhưng ta cảm thấy dài dằng dặc quả thực là qua một ngàn năm.

Thời gian từng chút từng chút quá, đại diện một phái yên lặng, ai cũng không dám nói nửa câu. Ta cũng cảm thấy cực kỳ giày vò, nhưng mà lại đợi được thứ mười hai cái canh giờ thời gian, ta vô cùng chân thành hi vọng, thời gian có thể cứ như vậy dừng lại, không nên lại đi tới ————— đó là cuối cùng kỳ hạn, nhưng điện hạ còn chưa trở về, vực sâu lại xuất hiện trước đồ sụp chi thế, Thần đô Phương Đông theo yên lặng biến thành một mảnh sợ hãi, rất sợ này tương lai người thừa kế gặp phải nguy hiểm. Ta cũng đứng ở đó chứng thần trong, tâm loạn như ma, chuyển đi này hung hiểm dị thường, bản hản là trấn định hạ không ngừng cầu khẩn, trong đầu lại ong ong muốn điện hạ đến tốt cùng là vì ai mới có thể như vậy liều mạng mạo hiểm.

Điện hạ Lam Tranh thần lực phi phạm, Vực sâu U Minh tạm thời không cần mạng của hắn, nhưng cái kia thế gian cô gái liền bất đồng, nàng phạm thai thân thể, rơi Vực sâu U Minh trong, không dùng được nhất thời nửa khắc, sẽ gặp mặt trong đầu ác linh u quái cắn nuốt sinh mệnh.

Nhưng vô luận là ai, đều ở điện hạ trong lòng chiếm cứ quan trọng sức nặng.

Ta từng lòng nghi ngờ quá Khuynh Anh thân phận, lại thủy chung không bắt được trọng điểm, như vậy một người phạm cô gái, đến tột cùng là thế nào đạt được điện hạ lọt mắt xanh, bảy trăm năm, ta liền chưa thấy quá điện hạ khuôn mặt từng có như vậy dao động.

Ta cũng từng nay cho rằng, điện hạ nhất định là ở trên người nàng tìm được Yên Tự bóng dáng, bởi vì nàng có một đầu đen nhánh đẹp tóc đen, cười rộ lên cũng linh động tuấn tú, bạch y thêm thân, cũng có kia động nhân đôi mắt sáng, cùng quật cường như thỏ chạy màu sắc.

Thế nhưng, điện hạ lại dừng lại không tiền, trái lại làm cho tam điện hạ đem cô gái kia đoạt đi, nghe nói bọn họ càng cùng ở một mái hiên, liền tam điện hạ thiếp thân sự vật đều phải do cô gái kia hầu hạ, như thế rõ ràng sung hạnh, dù cho đồ ngốc cũng biết nàng đã không sạch sẽ. Thế nhưng, điện hạ nhưng vẫn vì nàng cùng Điện hạ Lam Tranh ở Điện Trường Sinh dưới đánh nhau, suýt chút nữa kinh động bộ hạ...

Này là lần đầu tiên, điện hạ mất bình tĩnh, cũng mất trấn định, hấn mâu quang như lửa, cơ hồ đem thế giới đều rọi sáng... Nhưng đây là vì Khuynh Anh, vẫn là vì Yên Tự?

Ta bình tĩnh nhìn về phía kia Vực sâu U Minh, trong lòng nhưng có chút căm hận này thế gian cô gái đến, nếu không phải nàng, này thần đô liền sẽ không bởi vậy nhắc lên như vậy sóng to gió lớn, nếu không phải nàng, hai vị

điện hạ đều sẽ bình yên vô sự, nếu không phải nàng, điện hạ cũng sẽ không thay đổi vậy, vậy ưu sầu bi thương.

Nếu nàng mất cho giỏi...

Đây chỉ là trong lòng ta một câu lời nói đùa.

Lại không nghĩ rằng, một ngữ thành sấm.

Chỉ nghe bên tai một mảnh kinh hô, liền thấy ngày đó té thiểm đến một đạo bạch quang, có ba đạo bóng dáng đồng thời rơi xuống đất, mọi người sôi nổi nghênh đón, nhất thời thở dài một hơi.

Hai vị hoàng tử điện hạ cùng công chúa đều đã trở về.

Kia một cái chớp mắt bọn họ quá mức hài lòng, đều bỏ quên ba người lúc này khác nhau biểu tình, cùng quái dị tư thế.

... Nhưng ta lại đều nhìn thấy.

Điện hạ Trường Minh tự hồ bị thương, lại không nhúc nhích bị Thiên Thường công chúa ôm vào trong ngực, mà Điện hạ Lam Tranh dờ dãn quỳ trên mặt đất, dường như trời đất đều cùng hấn không quan hệ.

Ta kinh ngạc không có phát hiện cô gái kia bóng dáng, lại tỉ mỉ nhìn thấy Điện hạ Trường Minh trong mắt cực kỳ bi thương, Thiên Thường công chúa sắc mặt gần như điên cuồng điên si chi cười, cùng với... Kia chặt nhắm chặt hai mắt, đã rồi không còn tức giận phương đông Lam Tranh.

Lúc đó quanh mình người sôi nổi tương hồ ăn mừng, liền địa vị cao thượng bệ hạ cũng là khuôn mặt tươi cười ngênh người, miệng của bọn họ hé ra hợp lại, thảo luận nhiệt liệt, nhưng ta lại cảm thấy bên tai thực sự là yên tĩnh rất, tất cả động tĩnh đều ở nhẹ nhàng đi xa, trong con người, cơ hồ tất cả động tác tựa hồ cũng ở biến chậm, biến chậm ——

Thế là ta nhìn thấy Điện hạ Trường Minh đột phun ra một đại búng máu tươi, sau đó dùng hết cuối cùng một tia sức lực, đem Lê Thiên Thường đẩy khai...

Mà Lê Thiên Thường sắc mặt kinh hoảng, lại vội vội vàng vàng muốn đem điện hạ một lần nữa ôm hồi...

Cũng đó là ở một khắc kia.

Một tay từ phía sau xỏ xuyên qua ngực của nàng thang, máu tươi tuôn ra, đem như bạch ngọc bàn cung điện nhuộm đỏ tươi!!!

Thế giới rốt cuộc thực sự an tĩnh, đại gia không thể tin tưởng nhìn này đột nhiên xuất hiện một màn, vừa rồi còn chìm đắm trong đó vui thích bầu không khí chớp mắt tức tan biến, tùy theo mà đến đó là vô số kinh khủng nhìn kỹ.

Lam Tranh yên lặng giống đã không có sinh mệnh, hấn trở tay đưa tay rút ra, lại lấy ra trái tim của nàng, sau đó một phen niết nát bấy!!!!

“Ta nguyện rửa ngươi.” Đây là câu nói sau cùng Lê Thiên Thường phun ra.

Khóe miệng nàng câu ra một đạo cười, lại có nước mắt âm âm rớt xuống, sau đó, nàng nặng nề ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Cực kỳ lâu sau này, chứng kiến quá một màn kia mọi người đều cho rằng như vậy một câu nói là đúng giết nàng phương đông Lam Tranh nói, mà bọn họ đem này tai họa diệt trừ, coi như là còn nàng một nguyên.

Nhưng ta lại thấy, câu nói kia, rõ ràng là đối nàng hung hăng đẩy ra Điện hạ Trường Minh theo như lời.

Nàng từng câu từng chữ, đều là vẩy gáo nhìn chăm chăm Điện hạ Trường Minh mặt, giống như là muốn đem này luồng khắc sâu cảm tình khắc tiến xương của hắc lý, dung tiến huyết dịch của hắc lý, cho dù chết, nàng cũng muốn hắc vĩnh viễn thà bằng tĩnh.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Đảo mắt, ba tháng vội vã mà qua.

Điện hạ Trường Minh cũng ở trên giường đủ nằm ba tháng mới mở hai mắt ra, mà này trong lúc, đã xảy ra rất nhiều đủ để phá vỡ Thần đô Phương Đông lịch sử việc.

Mặc cho bộ hạ cùng bắc đế thế nào giải cứu, kia Lê Thiên Thường liền một tia linh khí cũng không có nhật trở về. Điện hạ Lam Tranh là như thế nào rất tuyệt, lại ở đoạt trái tim của nàng lúc, cũng đào nàng hồn phách, cùng nhau hủy cái sạch sẽ.

Bộ hạ giận dữ, theo bắc đế cùng nhau đem phương đông Lam Tranh bắt vào thiên lao, trường sinh cây thần dụ tuyên án cái chết của hắc hình, hắc đem bị lột bỏ thần cốt, hủy bỏ thần tịch, đánh vào thất nặng luyện ngục, trọn đời thoát thân không được.

Hắc một lòng muốn chết, lại cũng không có làm bất luận cái gì phản kháng, từ đầu tới đuôi, hắc duy nhất kiên trì chuyện, đó là chăm chú nhắm

hắn một đôi mắt, cũng không nói gì quá một câu nói.

Ta chỉ cho là hắn là quá mức khổ sở, mới không muốn mở mắt ra nhìn một cái thế giới này. Mà đoạn này thời gian lý, ta lo lắng người ngoài trừ Điện hạ Trường Minh, đó là Già Diệp.

Già Diệp từng nay là một cái linh điều, tu luyện trăm năm, liền lên trời. Lúc đó ta cùng với hắn cũng còn chưa bị lựa chọn, cùng ở ở một thị điện lý, cùng nhau tu hành quá rất dài một đoạn ngày. Ta cùng với hắn đều là tự nhiên linh hệ sở biến ảo, tự nhiên so với không được này trời sinh chiều chuộng bát hoang con cháu, nhưng nguyên nhân chính là như vậy, ta cùng với hắn mới so với người ngoài khắc khổ nỗ lực rất nhiều. Chúng ta từng nay đây đó nỗ lực, về sau các sự kỳ chủ giao tình phai nhạt một chút, nhưng cũng là quan hệ rất tốt.

Lúc này Điện hạ Lam Tranh làm ra như vậy kinh thiên hãi tục việc, ta lo lắng hắn chịu không nổi đả kích, liền đưa hắn nhận được Điện hạ Trường Minh trong cung, tạm thời đưa hắn chăm sóc. Tính toán chờ đoạn này thời gian một quá khứ, liền hướng Điện hạ Trường Minh một lần nữa cho hắn tiến cử một phần tòi, nếu không đi, liền thẳng thắn đưa hắn ở chỗ này, cùng mình cùng hầu hạ điện hạ.

Kia đoạn ngày hắn quá rất là thất hồn lạc phách, chuyện gì cũng không làm, cái gì cũng không nói lời nào, ta bản lo lắng hắn như vậy tiêu thụ đi xuống không chịu nổi, lại có một ngày đột nhiên liền thanh minh qua đây, kéo ta nói đông nói tây, cùng trở về chỗ cũ lúc đầu cùng tu luyện tình cảnh,

còn nói rất nhiều rất nhiều về Điện hạ Lam Tranh việc.

Hắn nói, Điện hạ Lam Tranh so với ai khác cũng khổ hơn, lại muốn lại cứ trang làm ra một bộ cái gì cũng không để ý biểu tình, không cho người thân thiết. Hắn còn nói, Điện hạ Lam Tranh lần đầu tiên đối một cô gái chấp nhất, liền bị làm hại trình độ như vậy, hắn rất khổ sở, nhưng lại không hận cô gái kia, hôm nay số phận bất công, không muốn thẳng thắn cấp cái thành toàn, mà lại muốn như vậy dần vặt.

Hắn vẫn nói với ta Điện hạ Lam Tranh thật là tốt, ta liền chỉ có rất an ủi hắn, hết thấy đều đã quá khứ, Điện hạ Lam Tranh tự nguyện bị phạt, kết quả như thế đối mọi người đều hảo.

Bắc Phương thần đô đau thất công chúa, nếu không cấp cái công đạo, bọn họ nhất định không muốn chịu để yên. Mà Bắc quốc đế quân đem cưới vợ Công chúa Toàn Cơ, nếu không phải thích đáng xử lý, Công chúa Toàn Cơ gả quá khứ nhất định sẽ không dễ chịu.

Già Diệp chỉ nói liên miên cần nhẫn gặt đầu, nói hắn đều hiểu.

Sau đó lại đưa ra, hắn muốn trở về Điện hạ Lam Tranh nơi ở lại nhìn một cái, một người đi nhìn một cái.

Ta sợ hấn sẽ làm ra những thứ gì nguy sai sự, liền dùng linh lực hóa ra một mảnh lá cây, dính ở phía sau hấn, hảo hảo nhìn hấn.

Hấn quả thật là đi trở về cái kia cung điện, ta còn nhớ rõ, đó là thần giới tối đặc biệt điện viện, nó sẽ theo nó chủ nhân tâm tình thay đổi khí trời, phần lớn thời gian, nơi đó đều bảo trì đậm mặc không kiềm chế được màu sắc, cùng hấn màu vàng chói mắt ngoại hình có chút không tương xứng.

Mà từ hấn ra sự, này tòa cung điện lại cũng tự động phong ấn, nhìn từ bên ngoài, chính là một rách nát viện, ai cũng vào không được. Ta cho rằng Già Diệp cũng chỉ là ở bên ngoài nhìn một cái, lại không biết hấn dùng phương pháp gì lại mở ra cửa sau.

Bên trong cảnh sắc làm cho ta lại lần nữa ngẩn ngơ.

Trắng xóa tuyết rơi bay lả tả bỏ ra, bao trùm tất cả màu sắc.

Lạnh lẽo nhiệt độ vẫn lan tràn, như là người kia, lạnh lẽo đến đến xương lại làm cho đau lòng người tốt đỉnh tâm tình.

Ta cũng kìm lòng không đậu trở nên thương cảm đứng lên, đi tới một bước này, là ai có thể sở liệu? Ngắn trong thời gian ngắn, như thế nào sẽ phát sinh như vậy biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Già Diệp ở trong cung điện ngây ngốc hồi lâu, lại đã chỗi đi đi, đem tuyết đọng diệt trừ, đem gian phòng mỗi một tác chà lau sạch sẽ, ta nghe thấy hấn đang khóc, cũng không tốt lại nghe trộm nhìn lên, đem linh thức theo trên lá cây lột xuống, tính toán đợi lát nữa trên nhất đẳng, đón thêm hấn trở về.

Đã có thể là như thế nhất đẳng, ta liền cũng nữa không thể nhìn thấy hấn.

Điện hạ Lam Tranh xử tử thời gian bí mật nói trước, này ngay cả ta cũng không biết, nhưng Già Diệp lại biết. Mà cái kia sớm ngày, liền đúng là hấn đưa ra muốn đi xem cung điện cái kia buổi tối.

Ta đoán hấn ở điện hạ ba người trở về một khắc kia, tựa như ta bình thường bám vào linh thức ở Lam Tranh trên người, vì thế, hấn vì cam đoan kia lũ linh thức có thể không bị người phát hiện, dốc hết của mình tất cả năng lực, mới có thể thường xuyên một mình ngốc ở trong phòng, không nói lời nào cũng không động tác.

Hấn sớm đã ở trong lòng quyết định một thứ gì đó, ta đã định trước đã mất pháp ngăn cản.

Thất nặng luyện ngực nhập khẩu cũng không phải là người người đều có thể tìm được, nhưng Già Diệp cũng làm được, hấn trở lại Điện hạ Lam

Tranh nơi ở, liền là vì đi tìm một khối mai trong lòng đất linh thạch, kia linh thạch hấp thu Điện hạ Lam Tranh tinh phách, cùng phòng này hòa hợp một thể, mới có thể huyễn hóa ra tâm tình của hắn. Mà này linh thạch cũng trùng hợp là lúc ban đầu Nữ Oa vãi trời di lưu mảnh nhỏ, hắn mượn cổ sức mạnh này, len lén đi theo thủ vệ kia thủ vệ nghiêm ngặt nơi.

Chờ ta phát hiện không thích hợp, một lần nữa đem linh thức bay vào kia phiến trên lá cây thời gian, đã chậm.

Hắn xuyên phá nặng nề phòng thủ, nghĩa vô phản cố đi theo Điện hạ Lam Tranh phía sau nhảy vào kia thất nặng luyện ngục, dùng mình cuối cùng linh lực bảo vệ hắn.

Liền ở cửa ta phiến lá bị đốt cháy không còn một mảnh trước, ta gặp được phương đông Lam Tranh phút chốc mở mắt ra con ngươi, như là xóc lên một đạo ngọn lửa đỏ liêm mạc, lộ ra một đôi đỏ máu, không hề tì vết màu đỏ hai tròng mắt!!!!

Đây là một đôi cũng không thuộc về thần tộc hoàng tử mắt.

Mà ta cũng rút cuộc hiểu rõ, vì sao hắn xử tử cũng bị sớm, vì sao hắn sẽ vẫn chăm chú nhắm mắt, không muốn mở...

Về sau, nhìn thấy cặp mắt kia thì vệ đều bị giết.

Mà ta lại sống mãi khó quên.

Chương 50

Khuynh Anh tức khắc tài đi xuống, Lam Tranh rất bén nhạy đem quan trọng bộ vị tránh được đánh, chỉ tinh chuẩn không có làm làm cho đầu của nàng rơi vào trên bụng của hắn, thế là Khuynh Anh vừa ngẩng đầu, liền chính chính chống lại kia đứng thẳng mà vui mừng thoát □□...

Khuynh Anh nhất thời một ngụm hơi nóng lui vọt tới đầu: “... * ¥#... ¥#&@!”

Lam Tranh tương đương đạm nhiên giúp đỡ nàng đứng lên, nàng một lần nữa ôm vào trong lòng, tay hướng Khuynh Anh trên mũi một sát: “Khuynh Anh, người chảy máu mũi...”

“ ... ”

Khuynh Anh cho hắn một quyền, sau đó xoay người dùng chân bưng kín mặt.

Lam Tranh vượt ve nàng phía sau lưng: “Lão già tử nói người thân thể hư,

làm không được như vậy kịch liệt động tác...”

Khuynh Anh táo hồng mặt chôn ở trong chăn, dùng sức gật gật đầu.

Lam Tranh nói: “Vì thế, mặc dù ta rất muốn, nhưng ta không ngại.”

Khuynh Anh mặt càng đỏ hơn chia ra, khẽ gật đầu.

Lam Tranh mở hai tay nói: “Vậy ngại ép buộc ta đi.”

Khuynh Anh: “...”

...

Rốt cuộc vẫn là ăn không thành.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Anh chảy máu mũi hậu, liền càng lộ vẻ tái nhợt tái nhợt, Lam Tranh không đành lòng, liền nâng ôm vào trong ngực yên tĩnh ôm.

Cách một hồi, hắ nói: “Khuynh Anh, nàng không nên giã dựa, ta khó chịu.”

Khuynh Anh quả thực cứng đờ, lại cách một hồi, Lam Tranh nói: “Khuynh Anh, ngươi vẫn là giã dựa đi.”

“ ... ”

Hắ lại đỡ hông của nàng trên dưới khoa tay múa chân một chút: “Tốt nhất như vậy xoay...”

Khuynh Anh rút cuộc một oa thiếp trùm lên trên mặt của hắ, chỉ cảm thấy giữa hai chân bị uất thiếp nóng hổi, kia căn đông tây từ vừa mới bắt đầu liền không yên tĩnh quá, lúc đầu nàng yên lặng muốn né tránh nó, vậy mà việt xoay càng lớn, được rồi, nàng không ngắt, còn bị hắ vừa đỡ, hiện tại liền biến thành kim cô gậy chống lại thủy liên động, vị trí vừa vặn, vặn sức chờ phát động...

Nàng cấp bách dời đi đề tài, đem ngữ khí trở nên trầm trọng một chút, nói: “Lam Tranh, chúng ta trò chuyện đi.”

Lam Tranh dừng một chút, nói: “Hảo.”

Nàng nói: “Người là Phi La thân vương.”

Lam Tranh rụt một chút: “... Thỉnh thoảng coi như là...”

Khuynh Anh trừng hăn liếc mắt một cái, lời muốn nói rất nhiều, tỷ như hăn là thế nào biến thành Phi La thân vương, hoặc là hăn như thế nào tới Tu La giới, thì tại sao còn muốn mang mặt trên cụ, đem màu tóc cũng che đậy, biết mình thân phận, cũng không nguyện quen biết nhau... Nhưng thiên ngôn vạn ngữ, cuối đều chỉ hồi thành một câu nói: “Người trước đừng dâm ta được chứ, lại dâm, ta liền đem nó trước cắt rụng được rồi...”

Lam Tranh yên lặng an phận xuống, lúc này Khuynh Anh tức giận, khí tràng rất mãnh liệt, thái độ rất bức người...

Khuynh Anh lại nói: “Người là lúc nào biết thân phận của ta?”

Lam Tranh nghĩ nghĩ: “Người theo trên nóc phòng nhảy xuống thời gian.”

Khuynh Anh: “... Gạt người.” Dừng một chút, lại yếu ớt bổ sung một câu: “Khi đó, người không chỉ đánh ta, còn kháp ta, còn không cho ta sắc mặt tốt...”

Lam Tranh chợt dạ dừng mở mắt: “Kỳ thực, là người ở trong rừng rậm cùng Phù Sinh lúc nói chuyện...”

“Vì thế, người mới có thể cố ý để cho ta tới đến cái kia ôn tuyền, sau đó hai người một chỗ, dùng ở người gỗ trên mặt viết chữ là có thể biến ra mặt dung pháp thuật hồ lộng ta, lại thiết hạ bộ, đem ta cũng biến thành lớn như vậy tiểu, lại mình tiến vào người gỗ vô tử lý chạy tới bên cạnh ta, nói cái gì nhất định phải hôn mới có thể đem người tỉnh lại ầu xiếc, còn có...”

Nói được phân nửa, Khuynh Anh đột nhiên dừng một chút, nghiêng nghiêng rằng: “Còn có này mộng!” —— này lật qua lật lại, lặn qua lặn lại, lật đi lật lại mộng!!! Này ở lão trường trong một thời gian ngắn bị mình làm cho là mình quá mức khát khao, còn len lén tự trách hồi lâu mộng!!

... Thì ra cũng đều có người từ đó giờ trò quỷ!!!

Lam Tranh nói lảm nhảm dụ dỗ: “Khuynh Anh, người bây giờ nhất định cũng là đang nằm mơ... Chúng ta đi ngủ...”

Khuynh Anh u oán trừng mắt hăn, hăn về mặt trần định: “Ngoan, mắt sung lên cũng đừng lao lực mở ra, ta đi tìm đông tây giúp người phu một phu...”

Khuynh Anh yên lặng dừng một chút, tay đột nhiên đi xuống duỗi ra, ôm đồm ở kia căn nóng hổi nóng đại gây gộc, ha ha cười: “Ngoan ngoan trả lời, đáp không ra nó tử, đáp không tốt người chết, đáp được rồi, nó hảo người cũng tốt, người xem rồi làm đi.”

Lam Tranh: “...”

Lam Tranh mở hai tay làm nũng bỏ nhào tới: “Khuynh Anh, ta nhớ người...”

Khuynh Anh diện vô biểu tình hung hăng sờ: “Vô dụng = _ =.”

Lam Tranh thống khổ rút trở lại: “Khuynh Anh, những chuyện kia đều là bất đắc dĩ, người tiện lợi làm hư mộng một hồi...”

Khuynh Anh: “Đã quá muộn = _ =.”

Lam Tranh: “...”

Khuynh Anh bắt đầu đem trong trí nhớ sự tình từng cái từng cái quở trách nói: “Người lại vẫn làm cho ta đưa cái này búp bê khi người thế thân, còn mình nói mình khả năng đã đem ta cấp đã quên, ta nói không có khả năng, người còn nói trên cái thế giới này liền không có không có khả năng chuyện!!”

“Người nói, người bồi ta đi du sơn ngoạn thủy, liền không cần lo người, nào có như vậy cố ý tống một đôi giống đến dụ hoặc lão bà mình hồng hạnh xuất tường!!!” Khuynh Anh lại càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng giận, này từng cái, một chân thành, lại tất cả đều là một chút lại sai lầm lại ấu trĩ tìm cách, nàng ngực một buồn, liền càng phát ra không vui, “Hơn trăm năm trước, người cũng là như thế đem ta đẩy cho người khác, bây giờ lại biến đổi phương pháp đến lẫn qua lẫn lại ta, tốt, ta liền hồng hạnh xuất tường cho người xem, hừ! Ai cũng đừng cản ta!”

Lam Tranh ngăn chặn nàng, hồng liên tục mang lừa: “Ta cũng không dám nữa...”

“Ai lý người.” Khuynh Anh thở hắt hắt một tiếng.

“Người để ý ta a.” Lam Tranh thiếp qua đây.

“Xéo đi!”

Lam Tranh dừng một chút, hai mắt chợt lấp lánh lên: “Được.”

Khuynh Anh sửng sốt, thấy hấn vẽ mặt mừng rỡ, còn tưởng rằng hấn đầu óc xảy ra vấn đề, liền thấy hấn đột nhiên một cá chép xoay người lật tới trên người của nàng, sau đó kia thô cứng phân thân ở tay nàng chỉ bọc hạ, một chút chút bắt đầu co rúm.

Khuynh Anh nhất thời mới phản ứng được, kinh kêu một tiếng, hai gò má đỏ bừng muốn thu tay, lại bị Lam Tranh gắt gao bám ở, vừa cúi người cúi đầu thân nàng, vừa dụ dỗ ở bên tai nàng trần trọc: “Ân, Khuynh Anh, người không phải làm cho ta xéo đi sao, ta cần cho người xem a...”

Khuynh Anh: “...”

Hắn đột nhiên tăng nhanh tốc độ, dường như còn chưa đủ, còn nghĩ nàng mặt khác một cái tay nhỏ bé cũng kéo xuống, vững vàng bao ở.

Khuynh Anh mặt sắp tích xuất huyết, nam nhân khí tức nàng toàn bộ bao phủ, lòng bàn tay bị kia ngón thiết ma sát nóng hổi, càng nóng hổi, là ánh mắt của hắn cùng hắn cận hôn, động tác của hắn càng là kịch liệt, nàng hô hấp đó là càng phát ra úc trất, tim đập dường như đều nhanh muốn đập tới, kia cháy khí tức từng đợt phác rơi tại mặt nàng bàng trên, nàng khiêu khích khó có thể tự hỏi.

Lam Tranh rất hài lòng nét mặt của nàng, cúi đầu xuống đi hôn nàng, một tay bao hàm nàng đáng yêu lay động hai vú, lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve.

Khuynh Anh kêu rên run lên nửa ngày, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ma sát càng phát ra trắng mịn, kia □□ ra ra vào vào cũng càng phát ra thông thuận, hắn nằm ở trên người của nàng, liền có giọt mồ hôi rơi vào nàng ngách giữa, nhuộm dần ở nàng làn da trên, lại làm cho nàng cũng không hiểu cảm thấy khô nóng, môi vô ý thức mở, Lam Tranh nhất thời khéo môi nhất câu, lại hung hăng hôn nàng, dùng hết sức lực ép khô nàng lả nhà lả nhãi, đêm này không hơn mặt bàn qua lại mây khói cùng nhau hôn sạch sẽ.

Khuynh Anh bị hôn như lọt vào trong sương mù, da đầu tê dại, hắn càng là hôn, càng là đánh, nàng lại cảm thấy càng phát ra trống rỗng, rốt cuộc ở nụ hôn của hắn rơi vào nàng bột giữa lúc, nàng toàn thân run lên, tay nhỏ bé

cũng theo căng thẳng.

“Ngô...” Lam Tranh rớt cuộc râu rĩ hừ một tiếng, toàn thân áp ở trên người nàng, sau đó, một cổ bạch trọc phun ra, dính đầy đây đó thân thể.

Khuynh Anh nhìn chăm chăm trần nhà hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nhất thời muốn chết tâm tình cũng có.

Lam Tranh lưu luyến tìm kiếm lỗ tai của nàng, vẽ mặt tươi cười nàng toàn bộ ôm vào trong ngực, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Khuyenh Anh, chúng ta sinh đứa bé thôi.”

_____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____
 * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____

Lam Trinh theo lâu các trên dưới đến, sắc trời đã tối sầm.

Ông lão vẽ mặt trêu tức, nhìn chằm chằm đi tới hắt, nói: “Người thật là sẽ lẫn qua lẫn lại.”

Lam Tranh nói về mặt bình tĩnh: “Nàng thân thể hư, ta nào dám lẫn qua lẫn lại nàng.”

Liên vừa nhẹ nhàng giằng co một chút, nàng liên sắc mặt ửng hồng, hô hấp yếu ớt, thân thể nóng lên, liên đới linh thức cũng hỗn loạn đứng lên, hấn kia còn dám tiếp tục, này tiểu thân thể mấy ngày nay sợ rằng bị quá cực khổ, cũng không có nghỉ ngơi thật tốt, hấn nhỏ giọng té tức giận trấn an hồi lâu, lại cam đoan đem quá khứ các loại thay đổi triệt để, sẽ không còn làm kia chờ vô liêm sỉ sự, mới đưa nàng đỡ ngủ, sau đó mới đi xuống lầu đến, giải quyết một người phiền phức.

Ông lão chụp chân cười to: “Ngươi cũng có hôm nay.”

Lam Tranh diện vô biểu tình, trên người vẫn là cuốn Khuynh Anh áo choàng, chậm rãi ngồi ở trên cái băng ngồi, sau đó nói: “Ngươi đừng quên, chủ công nhà ngươi cũng là có như thế một ngày, giống thí trùng bình thường dính ở Công chúa Mộc Hi phía sau, ha ha, ta thật nên cho ngươi trông thấy bộ dáng kia.”

Ông lão mặt vừa kéo, đen thùi trùng hấn liếc mắt một cái, “Tử tiểu tử, ngươi tao đánh!”

Dứt lời lại thấy Lam Tranh chọn ánh mắt liếc trung gian kia chi hoa nhài, trong lòng cũng hiểu rõ ba phần, rồi hướng hấn hừ hừ mấy tiếng, mới xử

quả trượng vừa đi vừa nói: “Ta đi nhìn một cái kia thay nha đầu ngao bát súp, lười ở trong này lý ngươi.”

Bóng dáng của hắn đẩy cửa, quả mấy vòng, liền không thấy.

Lam Tranh nhấp miệng trên bàn trà, lại cảm thấy khó uống, nhúu nhúu mày, mới đứng hoa chi nói: “Ngươi toàn nhìn thấy, liền không cần giả bộ.”

Gian phòng rất yên tĩnh.

Kia gian phòng ở giữa hoa nhài rớt cuộc nhẹ nhàng giật giật, có màu lam nhạt ánh sáng dần dần tụ tập, ở hoa chi cao nhất quả nhiên kia nụ hoa trên chậm rãi lóe sáng, cuối cùng tạo thành hé ra mặt người đường nét, thiếu niên anh khí, đôi mày thanh tú khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Điện hạ Lam Tranh, ngài lại vẫn sống.” Nam Huân mím môi nói.

Nam Huân hiểu rõ căn thâm vào bùn đất lý, bị ràng buộc không cách nào biến ảo ra hình người, linh thức lại là nhanh chóng liền tỉnh.

Về ở đây tất cả, hắn đều nhìn ở đáy mắt. Trong lúc nhất thời, cũng nói

không nên lời là khiếp sợ vẫn là cái gì khác tình tự, bách vị pha, khó có thể nói rõ.

Thấy này từng nay vô cùng quen thuộc mặt, trong lòng nghĩ đến, lại là của hân đôi mắt kia —— bị đẩy xuống thất nặng luyện ngực lúc, ở Già Diệp phần đầu quên mình vọt vào lúc, kia một đôi đỏ máu hai mắt.

“Cái gọi là điện hạ đã chết, người không cần lại với ta như vậy xưng hô.”
Lam Tranh khí định thần nhàn nói.

Nam Huân ngẩn người, Lam Tranh cười, một bộ hảo tâm tình bộ dáng: “Người cũng không cần quá mức kinh ngạc, người muốn biết cái gì, đại có thể hỏi đi ra.” Chuyện nhẹ nhàng một hồi, thấy Nam Huân có chút không thể tin tưởng biểu tình, vừa cười bổ sung một câu: “Mặc dù lẽ thường trên, biết đến càng nhiều đó là càng nguy hiểm, chỉ là người đã biết đến quá nhiều, nợ nhiều không lo sát nhiều không ngứa, luôn luôn muốn cho người hơi chút nhắm mắt mới tốt.”

Nam Huân: “...”

Bầu không khí rơi vào xấu hổ trầm mặc.

Lam Tranh chậm chậm đứng lên, cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt ở

ông lão đặt ở trên tường cất giấu phẩm lý từng cái từng cái liếc, thường thường thủ kế tiếp đến điềm một điềm, dường như tự nhiên chỉ là ở tham quan trêu chọc, không cái chính kinh.

Nam Huân dừng nửa ngày, rốt cuộc trước nói: “Bị đánh nhập thất nặng luyện ngục người căn bản không có khả năng sống đi ra...”

Lam Tranh chau chau mày: “Chẳng lẽ ta là tử ra tới?”

Nam Huân: “...”

Nam Huân: “Thất nặng luyện ngục bị Hỏa thần xích câu coi chừng, cách mỗi thất nhật sẽ gặp kiểm tra vực sâu tình huống, nếu người thực sự không gặp, không có khả năng không bị biết được, bệ hạ cũng không có khả năng không biết...”

Lam Tranh dừng một chút, nói: “Ta vẫn chưa từng từng nói hấn không biết a.”

Nam Huân sửng sốt.

Đem Điện hạ Lam Tranh đánh vào luyện ngục sau không bao lâu, tiên đế liền đột nhiên tuyên bố làm cho Điện hạ Trường Minh liền kế thừa sự nghiệp

thống nhất đất nước, đăng cơ thành Thần đô Phương Đông chi đế vương. Sau, bệ hạ ban bố pháp lệnh, xóa đi này tam hoàng tử thân phận cùng tồn tại, từ đó, Lam Tranh tên này, đó là trên trời cấm kỵ, dần dà, cũng không ai dám nhắc lại cùng.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày tan thành mây khói trước, bệ hạ từng một mình đi thất nặng luyện ngục, mà hắn khi trở về hậu, rõ ràng không có bất kỳ phản ứng nào, nếu khi đó, hắn liền biết được Điện hạ Lam Tranh đã đi rồi, hắn làm sao sẽ...

Trong lòng Nam Huân không ngừng lờ ra chắc chắn nghi vấn, đầu óc một mảnh loạn như ma.

Nói như vậy, Lam Tranh thân phận, Trường Minh bệ hạ định trước đây đó là biết được, nhưng vì cái gì lại muốn gia dĩ che giấu? Đã có thể chỉ là đối với Điện hạ Lam Tranh không chết chuyện này, vô luận đối với phương đông thần tộc, còn là cả thần giới, đều là một sẽ long trời lở đất đại sự...

Hắn thậm chí không dám tưởng tượng, nếu sự tình bại lộ, bệ hạ sẽ thừa thụ sáu giới bát hoang thế nào chết vẫn...

Trong lòng Nam Huân căng thẳng, đang muốn đem sự tình hỏi rõ ràng hơn, phía sau Lam Tranh lại đột nhiên quay đầu, ngón tay hóa thành một đạo lam sắc ngọn lửa đỏ, chọt tiến vào hắn vỏ cây trung, năm ngón tay thành kiếm, gông cùm xiềng xích ở hắn một luồng linh thức, sau đó lực

mạnh lấy ra.

Nam Huân bản chưa phòng bị, này đột nhiên tới công kích nhất thời làm cho hắn toàn thân bờ ngõ, còn chưa tới kịp lên tiếng, một cổ bị xé rách đau đớn nhất thời theo lòng bàn chân truyền đến, trong lòng hắn nảy ra thứ một cái ý niệm trong đầu, lại là Điện hạ Lam Tranh thật muốn giết mình, mà mình lại nên như thế nào đem Khuynh Anh đuổi về thần đô, lại nên thế nào đem mình thấy việc mau mau báo cho biết Trường Minh bệ hạ...

“Người được rồi.” Trên đỉnh đầu, Lam Tranh đột nhiên nói: “Chỉ là bắt người một phần linh thức, người hà tất giống là một bộ tử mấy trăm lần bộ dáng.”

Nam Huân sửng sốt, mở mắt ra, mới phát hiện mình tầm nhìn xảy ra thay đổi, trước mắt lại là mình làm bản thể hoa chi, vươn tay, kinh ngạc phát hiện mình bám vào ở một người gỗ trên người!

Lại ngửa đầu, Lam Tranh chính mắt nhìn xuống hắn, nói với hắn: “Người bản thể linh căn còn chưa khôi phục, liền tùy nó đâm vào trong đất, ở đây bố kết giới, người cũng biến không được hình người, người liền tạm thời bám vào này người gỗ trên người, đem liền chấp nhận, đi lại cũng phương tiện một chút.”

Lại lẳng hồi lâu Nam Huân mới phản ứng được, vừa Lam Tranh ở gian phòng xung quanh đi tới đi lui, lại đem trên vách tường tứ chi nội tạng lấy

xuống chọn chọn chọn, thì ra đều là bởi vì ở giúp mình?

Thì ra hần cũng không có tính toán phải đem hần diệt khẩu, cũng không có thực sự muốn đổi với hần bất lợi...

“... Cảm ơn.” Nam Huân suy nghĩ hồi lâu, cuối phun ra hai chữ này.

Lam Tranh cười cười quỷ dị: “Người đứng lên thử một lần?”

Nam Huân buông cảnh giác, biết nghe lời đứng lên.

Nhưng vừa vừa đứng, liền lập tức phát hiện không thích hợp, mặt nhất thời đen.

“Đây là cái gì a!!” Dù là hần cho dù tốt tính tình cho dù tốt giáo dưỡng, lúc này cũng tránh không được giận hào lên.

Này hào thanh quá lớn, đem trên lầu Khuynh Anh ngủ không sâu Khuynh Anh cũng cấp hào tỉnh. Nàng vốn cũng không yên tâm, rất sợ thấy Lam Tranh cũng chỉ là nàng một mộng, ngủ liền cực kỳ không an ổn, lúc này dưới lầu động tĩnh lớn như vậy, nàng cũng còn chưa từng nghe thấy Nam Huân như vậy không khổng chế được giọng, trong lòng cũng không miễn lo lắng, muốn giả bộ ngủ cũng khả năng không lớn.

Nàng nắm lên y phục phi ở bên ngoài, sau đó đập đập đập mấy bước

chạy xuống lầu, thứ nhất liền thấy ở trong đại sảnh giăng co hai người, chỉ ngậy cả người, liền bỗng nhiên ôm bụng cười cồ tới trên mặt đất: “Ha ha ha ha, đây là cái gì ngoạn ý...”

Nam Huân vốn là tức giận run run, thấy Khuynh Anh phản ứng này, nhất thời liền khí đều suyễn không quân, đối Lam Tranh hào nói: “Người, người đem ta biến trở về đi!!!”

Lam Tranh ngoài ý muốn chính là Khuynh Anh đột nhiên xuất hiện, lại thấy nàng đi chân trần chạy xuống, cau mày, đi qua nàng ôm lấy đến, sau đó chậm rãi nói: “Người không hài lòng chân của người sao?”

Nam Huân tức giận không nói gì: “Này, ở nơi này là chân!!”

Khuynh Anh cười phun lệ thời gian, lại bót thời giờ ngẩng đầu liếc mắt nhìn, trong nháy mắt vừa cười mau đoạn khí, vừa cười vừa phụ họa: “Đúng vậy, ở nơi này là chân... A không đúng, này rõ ràng chính là chân tới... Ha ha ha ha...”

Nam Huân mặt nhất thời càng đen.

Chỉ thấy hấn dưới thân, lại bị trang hai cái gà con chân!!! Hấn khẽ động, kia chân nhỏ liền hoàn toàn chỉ nhìn không được, thân thể nặng nề hướng

bên cạnh nghiêng, càng chặt vật!

Lam Tranh nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Quả thật có chút kỳ quái.”
Dừng một chút, lại nói: “Vây dứt khoát giúp người bắt tay đôi thành cánh, này liền đăng đứng rồi...”

Nam Huân: “...”

Nam nhân này là cố ý!

Tuyệt đôi là cố ý!

Khuynh Anh nhìn Nam Huân hình thù kỳ quái bày ở đằng kia, rớt cuộc cười dừng không được.

Khuynh Anh cười cả buổi cũng không ngừng, “Tình cò” ông lão cũng đem bát súp bung đến, liền đủ ngồi thành một đoàn, trong nhà gỗ nhỏ khó có được náo nhiệt.

Động này quật trung cơ hồ mấy nghìn năm không ai quang cố, thỉnh thoảng có người xuất hiện, cũng phần lớn là linh khí bị hút hết thi thể, ngoại trừ trăm năm trước có Lam Tranh xông vào ngoại, liền lại vô khách nhân. Mà khi đó Lam Tranh cũng không thích nói chuyện, âm u giống cái hoạt tử nhân, trong phòng này cũng hiển ít có động tĩnh gì. Lão già ngồi ở băng ghế trên, nhìn trông vẻ mặt xấu hổ và giận dữ không chịu nổi Nam Huân, lại nhìn một chút bên cạnh thích ý tự nhiên Lam Tranh, nói: “Trăm năm không gặp, tính tình của người lại có như vậy biến hóa, bất diệc nhạc hồ a.”

Lam Tranh bị đâm phá tâm tư, mất tự nhiên nói: “Ta chỉ là sợ hấn thừa cơ chạy, muốn diệt khẩu lúc tìm không được mà thôi.”

Nam Huân: “...”

Nam Huân sắc mặt càng sai, đối Lam Tranh nói: “Điện hạ, ngươi muốn giết cứ giết, tội gì như vậy vũ nhục người.”

Khuynh Anh cố gắng chỉnh khởi sắc đến, cũng đúng Lam Tranh nói: “Đúng vậy, ngươi không thể như thế vũ nhục người, hấn là tới tìm của ta, suýt chút nữa liền mệnh đều bồi lên, ngươi sao có thể cho hấn an trên một...” Nhưng nói được phân nửa, nàng vừa ngẩng đầu lại nhìn mặt cơ bản oai rúng Nam Huân, nhất là kia hai cái chỉ có tam căn đầu ngón chân bỏ túi chân nhỏ lúc, lại nhìn không được phúc bật cười: “Ha ha ha ha... Chân gà...”

Sắc mặt Nam Huân đen như đáy nồi.

Mà Khuynh Anh cười lẩn, không nghĩ qua là liền côn tới trên mặt đất, tay nhi không bị không chế lung tung xé ra, liền đem Lam Tranh trên người bán khóa áo choàng cấp kéo xuống.

Nhất thời, cảnh xuân chột tiết.

Lam Tranh: “...”

Nam Huân: “...”

Khuynh Anh: “...”

Chỉ có ông lão bình tĩnh vuốt ve chòm râu, cười cười: “Đồ nhi vóc người không sai, không sai.”

...

...

Cuối cùng Lam Tranh vẫn là đem Nam Huân đổi trở về bình thường hai chân, lại đem phạm sai lầm Khuynh Anh cấp xách trở về phòng lý đi, nặng nề đánh cửa là năm mươi hạ, nàng bám trở về trong chăn, làm cho nàng nức nức nở nở nằm úp sấp ngủ.

Nam Huân ngồi lẳng lặng, trong lòng dăm chiêu.

Thấy Lam Tranh xuống lầu đến bùng tham nóng, liền lại bảo ở hăn nói: “Người cũng không muốn giết ta.”

Lam Tranh thản nhiên nói: “Đó là bởi vì ngươi còn chỗ hữu dụng.”

Nam Huân nói: “Nếu ta sống, ta sẽ gặp đem ta biết việc báo cáo bộ hạ, vô luận là ngươi, vẫn là Phi La thân vương.” Dừng một chút, lại hơi nhếch môi: “Mà bộ hạ làm cho ta mang sẽ Khuynh Anh, mặc dù là ngươi ngăn cản, ta cũng sẽ liều mạng hoàn thành cái này sự.”

Lam Tranh rũ mắt xuống liêm: “Ta sẽ không ngăn cản ngươi.”

Nam Huân sững sốt.

Lam Tranh lại nói: “Bởi vì, ta cũng sẽ theo nàng trở lại.”

Nam Huân còn chưa tới kịp phản ứng, Lam Tranh cũng đã bùng phóng bát súp chén nhỏ chuyển trên người lâu.

Nhưng những lời này không thể nghi ngờ là một đạo sấm sét, đem Nam Huân hung hăng phách tỉnh.

Hắn không hi vọng Lam Tranh trở về, tuyệt không.

Theo tiềm thức mà nói, hắn cũng không ghét này từng nay tam điện hạ.

Năm đó bắc quốc chúa Lê Thiên Thường một chuyện náo được sôi sùng sục, định cũng không chỉ là tam điện hạ sai, ở Vực sâu U Minh, Khuynh Anh cũng chưa về, định cũng cùng nàng có liên quan. Điện hạ Lam Tranh vì Khuynh Anh nhảy xuống Vực sâu U Minh, định cũng sẽ không không quan tâm nàng lưu ở nơi đó. Trăm năm trước, Vực sâu U Minh liền xuất hiện thật lớn rung chuyển, liền đau toàn bộ vực sâu đều bị phong bế, không ai có thể lại tiến đi, liền bệ hạ cũng đều thương tâm tuyệt vọng, chẳng

qua là khi lúc bệ hạ bị phong đại huyết không thể động đậy, bằng không, cái kia xông hạ đại họa người, sợ rằng không chỉ chỉ là như thế một vị hoàng tử.

Chừng trăm năm trôi qua, hẳn cho rằng Khuynh Anh tử, Lam Tranh tử, chỉ cần năm tháng chậm rãi mà qua, định có thể vượt lên bệ hạ trong lòng kết.

Nhưng bây giờ, Khuynh Anh lại thay đổi phó hời hợt sống lại, Điện hạ Lam Tranh lại thay đổi cái thân phận cũng không có chết đi, kia bản hẳn là sớm biến mất hai người, không ngờ lại một lần nữa tương phùng...

Nam Huân muốn Điện hạ Trường Minh nóng ruột muốn tìm được Khuynh Anh bộ dáng, lại cảm thấy trong lòng độn đau.

Này lão thiên gia tội gì khó xử bệ hạ, cho phép nhiều năm trước mất đi Yên Tự, hiện tại lại bỏ lỡ Khuynh Anh, thật vất vả bắt đầu có điều hi vọng, này Lam Tranh trở về, chẳng phải làm cho bệ hạ ở vào tuyệt địa?

Mà này chết đi người lại phục sinh việc, bị những người khác biết hiểu, kia Thần đô Phương Đông há còn có an ổn đáng nói...

Nam Huân ngồi yên ở chiếc ghế trên, thật lâu không cách nào đem nhãn chặt chân mày buông ra.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

*_____

Lam Tranh trở về phòng, nhìn Khuynh Anh còn nằm úp sấp đáng thương.

Vừa rồi tay lực không khống chế, phỏng chừng kia thí thí trên thịt non bây giờ còn sưng.

“Còn đau?” Hấn ngồi ở bên giường, theo gôi đầu lý đem đầu nhỏ của nàng đào, cười như không cười nói.

Khuynh Anh oa oa gọi: “Ta đánh ngươi một hồi, ngươi cũng tới thử một lần tư vị này?”

“Đó là ngươi mình đáng đời.” Lam Tranh nhúu mày.

“Chính ngươi không xuyên y phục, còn lại ta!” Khuynh Anh tiếp tục oa oa gọi: “Ngươi nếu như bên trong xuyên thật là tốt tốt, ta tại sao có thể một bất liên... Để ngươi cái kia cái kia! Y quan không chỉnh, rêu rao khắp nơi, ngươi mới đáng đời bị nhìn trống trơn!”

Lam Tranh hí mắt, bàn tay đảo qua nàng phát đau cửag, chớp mắt tức làm cho nàng đau uể oải xuống, vừa kéo vừa kéo núp ở góc, trừng mắt hấn lên án: “Ngươi này vô tâm vô phế bại hoại! Ngươi còn dám đánh ta! Ta cũng không để ý tới ngươi nữa!!! Oa oa!”

Lam Tranh bại hạ trận đến, nàng theo trong góc đẩy ra ngoài, đặt ở chân của mình trên, sau đó cho nàng thoát quần.

Khuynh Anh mặt nhất thời đỏ lên, gắt gao kéo mặc kệ, Lam Tranh hôn nàng trán một chút, dụ dỗ nói: “Người không thoát, ta thế nào cho người xoa xoa?”

“Muốn người làm bộ hảo tâm!” Khuynh Anh hận không thể cắn hấn một ngụm, kia bàn tay thật rơi xuống thời gian, cũng không gặp hấn mềm lòng.

“Đối với người, ta toàn là thật tâm.” Lam Tranh nhẹ nhàng ở bên tai nàng hô một hơi, hô nàng mềm cả người, hấn đại giờ tay lên, liền nàng tiểu khó khó cấp kéo.

Kia hồng hồng bàn tay khắc ở không công làn da trên có vẻ gai mắt, Lam Tranh cũng nhất thời có chút áy náy, ngại với mặt mũi lại không muốn nói ra, liền dùng bàn tay tụ linh lực, một chút cho nàng phu ở, tiêu trừ ứ thanh.

Ấm áp xúc cảm theo tiếp xúc chỗ truyền đến, Khuynh Anh cảm thấy thoải mái, kêu rên hừ một tiếng, cũng không giãy giụa.

“Vì sao ngủ không được?” Lam Tranh lại dùng một cái tay khác xoa xoa tóc của nàng.

Rõ ràng trước là nhìn nàng đang ngủ, mới lặng lẽ hạ lâu. Thân thể nàng suy yếu, này một ngủ, hẳn còn tưởng rằng nàng sẽ ngủ tiếp trước mấy ngày mới có thể khôi phục lại.

Khuynh Anh cắn môi dưới, rầm rì mấy tiếng không muốn nói chuyện, hẳn liền nhẹ nhàng liền nàng làn da nhấn một cái, nàng oa oa đau đớn một tiếng, tồn hơi thừa lời nói: “Ngủ không được chính là ngủ không được!!”

Hắn lại theo lời của nàng nhẹ nhàng dụ dỗ: “Nói cho ta biết vì sao.”

“Bởi vì ta sợ sau khi tỉnh lại, lại là một giấc mộng.” Khuynh Anh lẩm bẩm nói: “Người mất, vĩnh viễn tìm không được.”

Ngón tay Lam Tranh cứng đờ, sau đó lại nhẹ nhàng nàng hướng mình ôm chặt một ít.

Khuynh Anh hừ một tiếng, giọng lộn ngược mềm nhu nhu: “Hơn nữa, một mình ta ngủ sợ hãi.”

“Đặc biệt vừa tu luyện ra hình người thời gian, sợ bị đại yêu quái ăn, cũng

sợ bị quần cư tiểu yêu khi dễ đi, mỗi ngày nơm nớp lo sợ, ngủ không an ổn.” Khuynh Anh ngắt xoay cánh tay, hồi ức nói: “Lúc ban đầu tuyệt không thói quen hình dạng của mình, như là thấy quỷ, có nhiều năm cũng không dám đi soi gương đâu, ta hoa loại kỳ lạ, cũng không thấy cùng ta như nhau hoa yêu, tu luyện cũng chậm, cũng không ai nguyện ý cùng ta tiếp lời, may là về sau có Tiểu Mỹ, cuối cùng cũng có cái bạn, nàng quả đào lại ngọt lại ăn ngon, nếu có cơ hội, định cho người ném thử.”

Lam Tranh tĩnh tĩnh nghe, bàn tay chậm rãi nàng hồng ấn một mảnh phiến tản ra, lại thấy nàng rõ ràng cúi đầu cười, lại giống muốn khóc tựa như, trong lòng cũng theo không dễ chịu, tinh tế vuốt ve tóc của nàng dính, nhẹ nhàng nói: “Sẽ không lại phát sinh trước đây chuyện như vậy, ta cũng sẽ không lại cho người thụ ủy khuất.”

Khuynh Anh “Thiết” một tiếng, lại liếc hẩn một cái: “Người vừa đánh của ta thời gian, cũng không thấy người yêu thương.”

Lam Tranh cong môi cười: “Ta có thể khi dễ người, nhưng người khác không được.” Dừng một chút, lại trầm mặt nói: “Ngày khác người liền viết cái ra, ai khi dễ quá người, ta định làm cho hẩn thiên bội vạn bội thay người đòi lại đến.”

Khuynh Anh: “...”

Nam nhân này không chỉ mang thù, còn tiểu nhân, việc hẩn vừa rồi đối đãi với Nam Huân lúc này, là một ví dụ sống sờ sờ.

Lam Tranh cũng không nói, lại nàng toàn bộ bị lật qua lật lại bóp nhẹ một phen. Chỉ chốc lát, Khuynh Anh lại cảm thấy cựa cẳng chẳng phải đau, liên đới trầm tích trong cơ thể ứ khí cũng đi không ít.

Nàng vui tươi hơn hờ lật lật thân, ở trong ngực hấn lại tìm cái an nhàn tư thế rụt đi vào: “Người nếu đi mở một ngã đánh quán, nhất định sinh ý thịnh vượng.”

“Khách nhân liền chỉ có người một người, không có sinh ý, cũng sẽ không thịnh vượng.” Lam Tranh trâng tráo nói hộ nói, mặt không đỏ tâm không nhảy.

Khuynh Anh đang ôm bụng lăn cốn, lại nắm lên tay hấn tinh tế trông: “Phi La thân vương hai tay, cũng là này trắng như tuyết bộ dáng?”

Lam Tranh cúi đầu: “Nàng muốn biết?”

“Muốn!” Khuynh Anh đáp thẳng thắn, lại mở to hai mắt nhìn hấn: “Kia thất nặng luyện ngực có hay không ở lại cho người vết sẹo? Người ở bên trong thời gian, có phải hay không rất đau? Có không có để lại cái gì di chứng? Còn cần gì linh đan diệu dược đến trị liệu sao? Người nói lửa kia thiêu hủy mắt của người, hiện tại cũng đã được rồi sao? A a, còn có a, cái kia...”

Nàng lại càng nói càng lo lắng, nhớ tới hấn làm Phi La thân vương thời

gian, một cả khuôn mặt đều là bung, cũng không đào cái lỗ dùng để hô hấp, bây giờ nghĩ lại, như vậy nghiêm nghiêm mặt mặt che lấp ngược lại làm cho trong lòng nàng sốt ruột.

Chẳng lẽ là thương quá lợi hại, mới không dám gặp người?

Lam Tranh thấy nàng vẻ mặt khản trương, không cần muốn liền biết nàng đang suy nghĩ gì, cười nói: “Nếu ta thật không phục trước đây dung nhan, người liền thẳng thắn buông tha kia phó thể xác, ta dùng người gỗ chi khu cùng người, cũng giống như vậy.”

“Người dám!” Khuynh Anh vươn móng vuốt bắt tóc hắn: “Người là của ta, chính là thiếu cánh tay gãy chân mất mù hủy dung cũng là của ta!”

Lam Tranh cười, nàng ôm vào trong ngực, cúi người dày đặc thân nàng, nhưng tơ đầu lưỡi phớt qua nàng hàm răng, quen thuộc đùa làm cho Khuynh Anh đánh toi bời, một đôi môi đỏ mọng cũng bị hôn kiều điểm dục tích.

Cách một hồi lâu, Khuynh Anh mới tìm được cơ hội cái miệng nhỏ thở dốc, Lam Tranh con người sắc cũng trở nên rất sâu, nhưng lại nhìn nàng còn không tính khỏe mạnh sắc mặt, đem dục vọng nhìn xuống, cách đã lâu cố gắng bình phục, mới lại nàng lao lên, bung lên bên cạnh phóng nhiệt độ thích hợp bát súp, từng chút từng chút uy nàng.

Khuynh Anh mới ăn một chút, liền chết sống không muốn: “Thật là khổ!”

“Đây chính là sự phụ cất giấu thứ tốt, người này tham tại đây trong động bị linh khí sở tầm bổ, nhưng lại đồng dạng bị này nham sơn ức chế mới được không được tinh, nhưng mấy tuổi so với người ta còn lớn hơn, này một mảnh nhỏ ngao ra canh có thể cho người khôi phục nhanh hơn, nghe lời, há mồm.” Lam Tranh ngay ngắn mặt của nàng, muốn thìa nhỏ ngạnh theo trong miệng tắc đi vào.

Khuynh Anh không theo, hắn liền thẳng thắn đem một chĩnh bát đều rót vào mình trong miệng, sau đó lại hôn miệng của nàng, dùng lưỡi toàn bộ độ quá khứ.

Cái này bị quán một giọt không dư thừa, Khuynh Anh khóc không ra nước mắt, sặc chết đi sống lại không nói, còn miệng đầy cay đắng.

“Người lại khi dễ ta!” Nàng lên án.

“Này chừng trăm năm chúng ta bỏ qua, cũng phải từng cái từng cái bỏ trở về.” Lam Tranh đáp tương đương tự nhiên, “Bao gồm khi dễ người chuyện này, cũng giống như vậy.”

Khuynh Anh khóe mắt vừa kéo, há miệng, chỉ nghĩ bỏ nhào tới cắn lạn hắn.

Lam Tranh buông chén thuốc, đem Khuynh Anh nhét vào trong giường đầu, mình cũng tiến vào đi, cùng y ở một bên ngủ hạ.

Chỉ là một thời gian, hai người cũng bị mất cái gì buồn ngủ.

Khuynh Anh chớp chớp mắt, lại nghiêng đầu dỉnh đi tới: “Người nói, sau này nên làm cái gì bây giờ?”

Trước Lam Tranh đã chủ động công đạo rất nhiều chuyện, thí dụ như nói hắc thể nào bị A Tu La vương cứu, lại bị phong Phi La thân vương, thậm chí bị ép buộc xếp vào kế thừa vương vị chi người có tên đơn trong... Người này tới chỗ nào đều là tài trí hơn người thân phận, nhưng hắc liên trời sinh có kia chờ quý khí, muốn đồ kị đều rất khó khăn.

Thế nhưng nói đến rất nhiều then chốt chỗ, hắc lại tổng nói đầu óc nàng mất linh quang, nói cũng không hiểu, liền làm cho nàng an tâm chờ hắc an bài, liền sẽ không để cho nàng chịu khổ nửa phần. Mà hắc cũng đồng dạng trấn nặng hứa hẹn, nếu liên quan đến đến an nguy việc, sẽ trước cùng nàng thương lượng, cũng sẽ không lại như Vực sâu U Minh bình thường, vì đây đó làm một chút việc ngốc.

Này đó Khuynh Anh đều biết, mình có thể nại tiểu, có sự dù cho biết cũng giúp không được gấp cái gì. Nhưng bởi vậy, tất cả gánh nặng liền tất cả đều áp ở trên người của hắc, miệng hắc trên nói không có vấn đề, nhưng hắc càng là biểu hiện không quan tâm, liền càng làm cho nàng lo lắng, làm bằng sắt thân thể luôn luôn sẽ mệt, huống chi là hắc, lại muốn phân phân nửa tinh lực bám vào ở người gỗ trung một tác cũng không rời chăm sóc mình, còn muốn dùng một nửa kia tinh lực đi xử lý sự vụ, giáo nàng thể nào không đau lòng.

Lam Tranh nhẹ nhàng cười, nàng lo lắng mắt to phát trên, “Đem một chút thật nhỏ sự tình xử lý xong, chúng ta liền an gôi không lo.”

Khuynh Anh kéo tay hắn, lại nháy mắt nói: “Thẳng thắn chúng ta bỏ trốn, đi đến một người khác đều tìm không được nơi, an độ quãng đời còn lại?”

Lam Tranh hai tay một than, có chút ít tiếc hận: “Ta đang ở tìm, thế nhưng còn không có tìm được.”

Khuynh Anh không buông tha bất luận cái gì một cười nhạo hắn cơ hội: “Nga, ngươi cũng có tìm không được nơi?”

“Ta tìm không được của ngươi thời gian, cũng là muốn như vậy.” Lam Tranh dùng trán để nàng, hô hấp dài: “Trời không phụ ta, ngươi rút cuộc vẫn là ở bên cạnh ta.”

Khuynh Anh hắc hắc cười, mắt ẩm ướt, lại cảm thấy rất an ổn.

Bị hơi thở của hắn bọc, thẳng thắn thành khăn tượng dải, không có so với hiện tại càng làm cho nàng cảm thấy an lòng thời gian.

“Sau này a, người tới chỗ nào, ta liền tới chỗ nào.” Khuynh Anh nghĩ nghĩ, nói: “Chờ ra, chúng ta liền hỏi Phi La thân vương phủ, người cũng không cần lại phân thân chăm sóc ta, Nam Huân thương được rồi liền làm cho hắn trở về đi, đã ta cũng tìm được người, liền không cần lại cùng hắn đi, nếu người sợ hắn nói không nên lời nói, đem hắn trước tạm thời quyền ở trong này cũng được, ta xem Phù Sinh cũng cần một bạn...”

“Khuynh Anh.” Lam Tranh đột nhiên nhẹ nhàng cắt ngang nàng: “Chúng ta cần lại hỏi một lần Thần đô Phương Đông.”

“Ai?” Khuynh Anh ngẩn người, sau đó nhất thời suy sụp hạ mặt: “Vì sao?! Chẳng lẽ người lại muốn đem ta...”

“Ngu ngốc.” Lam Tranh lại nàng lời muốn nói khấp hạ, thấp giọng nói: “Khuynh Anh, ta nghĩ muốn của chúng ta một đứa bé.”

Khuynh Anh mặt đỏ lên, lại càng lảng: “Muốn đứa bé cùng đi thần đô có quan hệ gì?”

“Ta có phân nửa Tu La, phân nửa thần tộc máu, mà Tu La cũng là chiến thần sau, coi như là thần...” Lam Tranh cân nhắc cân nhắc câu nói, nói: “Dùng đơn giản một câu nói, người vẫn là chỉ yêu, còn thừa không được chúng ta vật nhỏ đến...”

Khuynh Anh lắng một hồi lâu, mới phản ứng được hấn thật ra là đang nói chúng tộc đẳng cấp bất đồng, không cách nào giao phối thôi!

“Hảo oa! Người liên kỳ thị ta!” Nàng xông lên cắn hấn một ngụm, lại nghe hấn ám cam trầm thấp kêu rên, liền giống như điện giật dừng lại, thì ra sai cắn hấn cằm, lại làm cho hấn nhìn ánh mắt của mình đều xanh mượt.

Nàng co rút lại, hấn lại nàng ôm trở về, nói: “Chúng ta trở lại thần đô, ta hướng cố nhân đòi khóa đan dược, cho người cỡi yêu thân thành thần, tất cả liền dễ hơn.”

“Thành thần?” Khuynh Anh kinh ngạc: “Một viên đan dược là được rồi sao?”

Nàng quang làm cho mình theo một gốc cây lạn đầu gỗ tu luyện ra hình người trong đó quá trình đã làm cho nàng khổ không thể tả, khi đó muốn bị trên trời chọn đi làm tỳ nữ đều là một loại mộng tưởng, chớ nói chi là thành thần cao như vậy hi vọng xa vời.

Nho nhỏ hoa linh, đầu tiên muốn thành tiên, cuối cùng mới có thể thành thần.

Mà đó cũng là phải có thần cốt linh vật mới có thể làm được chuyện.

Nếu thật như Lam Tranh theo như lời, đơn giản như vậy liền có thể làm được, viên kia đan được chẳng phải là người người đều muốn đi cướp?

“Là cái nào cổ nhân a? Đan được này như như lời người nói nuốt một viên liền có thể thành sự, vậy khẳng định trân quý rất, kia cổ nhân thật bỏ được cho người?” Khuynh Anh nói liên miên cần nhần lại lo lắng mở: “Người không là đang dối gạt ta thôi? Có phải hay không lại muốn đem ta lừa lên trời, sau đó mình ở lại bị khổ a? Ta không muốn trở thành cái gì thần tiên, ta muốn ở lại...”

Lam Tranh bật cười, Khuynh Anh kia nhiều nếp nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn khổ đại sâu thù tựa, xem ra xác thực là một người sợ.

Hắn đem đáng thương nàng hướng trong lòng ôm chặt một chút, lại nhẹ giọng trấn an: “Ta cũng sẽ cùng người đi thần đô, quyết không sẽ cách người nửa bước.”

Khuynh Anh lắc lắc đầu: “Nhưng người chân thân còn ở nơi này a, người lại muốn phân thân cùng ta đi thần giới, còn muốn phân thân xử lý Phi La thân vương chuyện, người chỗ nào có thể vội qua đây... Không như chờ người hết bận, chúng ta cùng nhau nữa đi thần đô tìm của người cổ nhân? Chờ cầm được, chúng ta liền xa chạy cao bay...”

Lam Tranh ló đầu quá khứ, dùng một hôn nàng lái nhải cái miệng nhỏ nhắn ngăn chặn.

Khuynh Anh trong óc gì đó còn chưa có tiêu hóa hoàn, há dung hấn như vậy quấy rối dờ đi trọng tâm, dĩ vãng luôn luôn làm cho hấn dùng phương pháp này lừa dối quá khứ, lần này, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy làm cho hấn thực hiện được.

Lam Tranh thấy nàng sử dụng kính giầy giữa, uy vũ sinh uy hùng đưa bé bộ dáng, trong lòng một chỗ lại nhất thời âm đứng lên, từ thủy tới chung, sẽ thật tình thực lòng vì hấn mà suy nghĩ cũng liền chỉ có nữ nhân này. Hấn khoe môi cười, cũng càng phát ra đại kính ôm nàng, nàng đụng đến góc hung hăng hôn.

Răng va chạm lên tiếng, mút vào nghiền áp hết sức lực, hấn lại nàng quật cường cái miệng nhỏ nhắn cạy khai, lưỡi dò xét đi vào, nhiều loạn nàng tất cả có thể lên tiếng vũ khí, chỉ là lần này Khuynh Anh cố gắng vẫn duy trì ý nghĩ thanh tỉnh, này sắc dụ thuật cũng không sử trên nhiều kính, nàng nói lại một lần, liền đem môi của hấn giác giảo phá một đạo da.

Nhưng Lam Tranh lại cũng không để ý, buông tay liền hướng nàng bên hông ngựa thịt trên quấy nhiễu đi, hai người đánh giáp lá cà, Khuynh Anh rất nhanh quân lính tan rã, bung thất lưng ở trên giường thẳng lăn, liền bát mang kéo giờ cờ hàng.

“Ngươi lại khi dễ ta!” Nàng trừng mắt lên án.

Lam Tranh ngấm nàng liếc mắt một cái. Lên án vô hiệu.

Khuynh Anh liền làm nũng dĩnh quá khứ: “Chúng ta tạm thời không đi thần đô có được không?”

“Ân.” Lam Tranh không chút do dự gật gật đầu.

Khuynh Anh hơi kinh ngạc, đang muốn mừng rỡ, nhưng lại thành linh nghe hấn nói: “Chúng ta lại ở chỗ này trước ở trên một thời gian, chờ Nam Huân linh thể khôi phục, liền dùng hấn trận pháp tránh Tu La giới giám thị mắt, trực tiếp đi trên trời.”

Khuynh Anh biến mếu máo, nhất thời cảm thấy sống không ý nghĩa, lật thân thể không muốn để ý đến hấn, chỉ ném cho hấn cái cái ót, lấy tỏ vẻ của mình tương đương bất mãn tình.

Không bao lâu, Lam Tranh tay liền từ phía sau thân đến ôm lấy nàng, giọng lại phóng được mềm: “Ta nghĩ muốn đưa bé, ngươi cũng không thể thành toàn ta?”

“Sau này lại muốn, cũng giống như vậy.” Khuynh Anh hừ lạnh hừ.

“Nhưng ta muốn hiện tại sẽ.”

Khuynh Anh không quay đầu lại: “Kia chính người đi sinh đi, tham sống bao nhiêu sinh bao nhiêu.”

Lam Tranh: “...”

Cách một hồi, Lam Tranh lại chống đứng dậy, cúi đầu đi thân nàng chôn ở bóng mờ hạ nghiêng mặt: “Khuynh Anh, đừng tìm ta cá là khí...”

“Ta sẽ!” Khuynh Anh cũng không thể nói rõ tức giận, nhưng nàng chính là không vui hấn đem sở hữu gánh nặng đều một người gánh chịu.

Cho phép nhiều năm trước bắt đầu, hấn liền luyện tiếc làm cho nàng ăn một chút khổ, nhưng nàng làm sao thường muốn hấn thụ một chút xiu mệt đâu?

Thấy nàng quệt mồm, Lam Tranh liền lại đi cắn nàng tai: “Khuynh Anh, người nghe lời.”

“Không nghe!” Khuynh Anh lập tức đưa tay che tai.

Lam Tranh bắt đắ dĩ, trong lòng biết lần này nàng chẳng phải dễ gạt gẫm, liền nhẹ nhàng kéo tay nàng, nói: “Này Tu La giới cũng không như thần giới thái bình, ta cần sự tỉnh nhiều lắm, đem người để ở chỗ này, liền dường như phóng một khối thịt mỡ tại nơi đói trong bầy sói, ta há có thể yên tâm?”

Khuynh Anh lại hừ lạnh hừ: “Người chính là sợ ta thoát người chân sau!”

“Của ta Phi La vương phủ thủ vệ cũng coi như nghiêm ngặt, nhưng người vẫn bị La Sát lỗ đi, có lần đầu tiên, liền định còn có vô số thứ, tại đây Tu La giới trung, so với La Sát pháp lực cao cường có khối người, đối với bọn hắn, linh lực của người cùng tiểu thông minh tựa như tiểu con kiến bình thường không sẽ dùng, nếu người lại một lần nữa gặp chuyện không may, ta chuẩn sẽ điên mất, người bỏ được?”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, nhất thời có chút buông lỏng, nhưng vẫn là cắn răng không muốn đáp ứng: “Đã như vậy nguy hiểm, ta tại sao có thể phóng một mình người ở đây?”

Lam Tranh nói: “Ta sẽ không có nguy hiểm, bởi vì cái kia bức người của ta, chỉ muốn cho ta leo lên vương vị...”

Khuyñh Anh vẫn là không tin: “Ta thấy kia Tu La giới có mấy hoàng tử đâu, người chính là chính là một thân vương, cũng quá trâng tráo, rất cao ngạo tự đại =__=...”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, rốt cuộc nói: “... Khuyñh Anh, A Tu La vương Dạ Vũ, là phụ thân ta.”

Khuyñh Anh chớp chớp mắt, cách đã lâu mới hiện ra vẻ mặt bị sét đánh bộ dáng.

Nàng biết Lam Tranh có một nửa huyết thống là Tu La, nhưng lại không từng nghĩ huyết thống này là từ đâu tới. Nàng đối với thân phận của hãñ vẫn thâm căn cố đế ở thần đô tam hoàng tử trên người, lại không nghĩ tới, hãñ tới Tu La, còn là một hoàng tử.

Nhưng này thường xuyên qua lại, kia thần đô hoàng đế chẳng phải là...

Khuyñh Anh há miệng, muốn nói cái gì, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Lam Tranh cười khỏ: “Ta cũng không phải là không muốn nói cho người biết, chỉ là thân thể thực này sự nhận không ra người, ta cũng chưa thừa nhận quá, chỉ là không muốn cho người lại thay ta thương tâm...”

Lời còn chưa nói hết, Khuynh Anh đã nức nức nở nở nhào vào trong ngực của hắn, nào có mình nói mình thân thể nhận không ra người? Này thanh cười khổ làm cho nàng nhất thời đánh hơi bởi, kia còn bỏ được cùng hắn tức giận.

Này A Tu La vương là phụ thân của hắn, mà mẹ của hắn lại là vương phi người khác, liên quan đến đến hai vị đế vương, trong này dính dáng nhất định là hết sức lợi hại. Lam Tranh lao thẳng đến thân phận che đây, nhất định là không muốn đem này lợi hại quan hệ xả đi ra, mà hắn định cũng bị không ít tội.

Lam Tranh nói: “Những năm gần đây, Tu La giới rung chuyển bất an, rất có xu thế lại vén sáu giới đại chiến, Dạ Vũ bức ta thượng vị, đơn giản chính là muốn dùng thân phận của ta tự mình hướng thần đô báo thù... Nếu ta lấy thân phận Lam Tranh xuất hiện ở Tộc Tu La đẳng cơ đại diện trên, kia Thần đô Phương Đông tất loạn, còn lại kỷ phương thần đô trung, có bụng dạ khó lường người cũng sẽ không ngồi chờ chết, chờ thần giới rồi loạn, Tu La giới lại từ đó sấm cùng một cước, này sáu giới sợ rằng sẽ gặp vĩnh viễn không có ngày lành.”

Hắn êm tai nói tới trong đó lợi hại quan hệ, nghe Khuynh Anh kinh hồn táng đảm.

Lam Tranh lại nói: “Chính yếu là, nếu ta thật bị buộc lên vương vị, người nhưng làm sao bây giờ?”

Khuynh Anh mở to mắt tâm hoảng hoảng nhìn hấn, hấn chậm rãi nói: “Tu La giới hoàng đế, muốn kết hôn hoàng hậu, nhất định là Tu La giới vũ lực nữ nhân mạnh nhất, vô luận mỹ xấu, vô luận giá cả thế nào, nếu hoàng hậu không thể phục chúng, liền sẽ phải chịu thế lực khắp nơi truy sát, người suy nghĩ một chút, đến lúc đó, như người vậy tiểu thân thể có thể chịu được mấy lần lăn qua lăn lại? Ta muốn hộ người, có thể hộ được bao lâu? Dạ Vũ cáo già, nếu ta đăng cơ như hấn mong muốn, hấn định sẽ không dễ dàng buông tha người, thiên hạ này có thể làm cho người mất đi ký ức được thảo nhiều đi, nếu hấn thừa cơ sử cái thủ đoạn gì, cho người đã quên ta, cũng hoặc làm cho ta đã quên người, kia nên làm thế nào cho phải?”

Khuynh Anh đã hoàn toàn bối rối, tính nghiêm trọng chuyện này đã hoàn toàn vượt qua năng đoán kỳ trình độ.

Nàng thì ra liền vẫn tính toán tìm được Lam Tranh, nhưng bây giờ sau khi tìm được, liền không có nhiều như vậy niệm tưởng, không ngờ, này phiên toái lớn nhất, lại là ở phía sau.

Lam Tranh nhìn nàng như con nai bàn mờ mịt tiểu bộ dáng, khẽ cười vỗ về chơi đùa nàng phía sau lưng, nàng lao vào trong ngực, nói: “Nghe lời của ta, đi thần đô, ta tự có sắp xếp.”

Khuynh Anh vẫn là không yên lòng: “Cần phải lưu người một người ở trong này...”

“Khuynh Anh, kỳ thực đi thần đô, nguyên nhân muốn cho người thành thần còn có một, vì hôm qua lúc người hôn mê, sư phụ liền nói với ta một việc...” Lam Tranh không dấu vết đem trách nhiệm nhét vào ông lão trên người, nói: “Hắn nói cho ta biết, người bám vào đầu gỗ cũng không bình thường.”

“Đích xác không đồng nhất bàn.” Khuynh Anh uể oải nói: “Bởi vì ta đó là khối lạn đầu gỗ, ta vì khai ra một đóa hoa, không biết dùng bao nhiêu công phu, nếu không phải là có Công chúa Toàn Cơ giáo khẩu quyết, ta định liền hoa đều khai không ra, cứ như vậy héo rũ chết.”

“Ngu ngốc, người thế nào lại là lạn đầu gỗ.” Lam Tranh bật cười nói: “Vực sâu U Minh không chỉ phong ấn yêu thú cùng oán linh, càng đi thông sáu giới thông đạo, mà có thể lái được khai này kỷ cánh cửa, liền chỉ có Vực sâu U Minh chủ nhân, mà có một khối thần mộc đó là mở cánh cổng của sáu giới chìa khóa, vạn năm trước, bởi vì Công chúa Mộc Hi phong ấn, này mộc cũng héo rũ hóa thành tử mộc, bây giờ, người bám vào với trên, cây khô gặp mùa xuân, người dùng linh lực sắp chết vật biến thành sinh linh, cũng đem này chìa khóa hoá giải...”

Khuynh Anh đã mở to hai mắt nhìn.

Lam Tranh mới chậm rãi đem cuối cùng mấy lời đi ra: “Vì thế, người bây giờ đó là tân chủ nhân Vực sâu U Minh, mà của người linh thể cũng là duy nhất có thể đánh khai vực sâu chi cửa chìa khóa, vì năng lực người chưa đủ, Vực sâu U Minh mới có thể theo người cùng phong bế đứng lên, chờ người

thành thần, linh lực cùng Mộc Hi giằng co nhau bình, này Vực sâu U Minh mới có thể chân chính cho người sử dụng.”

Khuyneh Anh chỉ cảm thấy bây giờ nghe đến tin tức một so với một khiếp sợ, còn chưa có tiêu hóa hoàn trên một, hiện tại sấm sét đã ừng ừng tạc đã tới.

Nàng trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào phản ứng, chỉ phải lại nhìn Lam Tranh, sợ hãi nói: “Dù cho như vậy, có ích lợi gì?”

Lam Tranh vỗ vỗ nàng trán, nàng trước theo như lời nói thuận qua đây dùng: “Người không phải muốn tìm một người khác tìm không được nơi cùng ta bỏ trốn?”

“A...”

“Người nếu thật có thể nắm trong tay cánh cổng của sáu giới, chúng ta liền muốn đi chỗ nào là có thể đi chỗ nào, muốn tìm cái nơi không người, vậy còn không đơn giản sao?” Hắc cười dụ dỗ: “Dù cho ta sở tìm cách sự tình thất bại, người cũng có thể đuổi tới cứu ta, cái mạng nhỏ của ta đều toàn dựa vào bảo bối người, người nếu không cố gắng, ta nhưng làm sao bây giờ?”

Khuyneh Anh cuối cùng phản ứng kịp, run rẩy kêu: “Người, người thế nào không nói sớm!”

“Người vừa rồi lại không hỏi.” Lam Tranh ôm nàng: “Hơn nữa, người quá mệt mỏi, muốn lại trể một chút nói cho người biết.”

Khuynh Anh chỉ cảm thấy toàn thân bị máy bay ném bom ầm một lần, ý nghĩ cũng không thể nào rõ ràng, nàng vốn là cái mơ hồ người, duy nhất nghe được rõ ràng nhất, đó là Lam Tranh “Cái mạng nhỏ của ta toàn dựa vào bảo bối người “.

Mình là không phải khối lặn đầu gỗ đảo không sao cả, nhưng nếu có thể giúp đỡ Lam Tranh một sao chút, nàng cũng đã rất thỏa mãn.

Khuynh Anh dùng cả một đêm cùng Lam Tranh nói chuyện phiếm, này thật nhỏ, chuyện thú vị cũng nói sinh động như thật, đối với tương lai việc, Lam Tranh chuẩn bị thỏa đáng, Khuynh Anh lại nghĩ đến mình có thể vì hấn làm những chuyện như vậy, liền càng phát ra hưng phấn, rất nhiều nước nử, cũng đem hai người một trăm năm lý ghé trông thân mật cũng từng chút từng chút bỏ trở về, sắp bình minh thời gian lại cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Lam Tranh chỉ ôm lấy nàng mơ mơ màng màng tiểu ngủ sẽ, phát hiện nàng tinh thần rất tốt, dưới ông lão một gọi, nàng liền giống thỏ như nhau nhảy ra, chút nào không buồn ngủ. Nhịn cả một đêm, sắc mặt trái lại còn càng hồng nhuận một chút.

Hắn nhìn nàng sôi nổi bóng lưng, xoa trán suy nghĩ kỹ một trận, mới nhớ tới nhất định là kia bát súp tác dụng, vật kia coi như là một mảnh nhỏ, đối với Khuynh Anh mà nói quả nhiên vẫn là quá mức, lại đang nửa đêm uống tròn một chén, đèn bù hiểu rõ đầu.

“Sư phụ làm cho ngươi một bộ xiêm y, mau đứng lên thay.” Khuynh Anh vui tiếng bước chân ở lầu các trên thang lầu chạy “Đạp đạp đạp” vang, trở lại gian phòng của mình, cửa đẩy, liền lại nhảy tới trên giường, đi xả Lam Tranh đang đắp chăn: “Sư phụ còn làm điểm tâm, Nam Huân cũng đứng lên, ở dưới lầu chờ ngươi đâu, sư phụ nói, hắn khôi phục rất nhanh, không cần thiết thập nhật liền có thể hoàn toàn khôi phục, đến lúc đó, chúng ta trở lên trời đi... Ha ha ha, Tiểu Mỹ cũng ở đằng kia, nàng nhìn thấy ta, nhất định rất kinh ngạc.”

Lam Tranh ôm đồm quá tay nàng, kéo nàng đến trong chăn, cắn cổ của nàng: “Ngươi đảo thật tinh thần.”

Khuynh Anh hắc hắc cười: “Ta vừa nghĩ tới chờ ta có thể đánh khai vực sâu đại cửa, chúng ta là có thể không bị bất luận kẻ nào quấy rầy cùng một chỗ, liền hài lòng ngủ không được... Lam Tranh a, ngươi nói Họa Long cùng Mộc Hi cho ta đây sao một đại lễ vật, ta nên thế nào mới có thể cảm tạ bọn họ đâu... Ngô...”

Lam Tranh đề ở cái trán của nàng, lăm ở hông của nàng: “Ngươi thật sự rất hưng phấn.”

Khuynh Anh khó có được chủ động, ngửa đầu liền cho hấn một ngọt ngào hôn: “Ân!”

Ánh mắt Lam Tranh tiêm ảm, Khuynh Anh lại không hề phát giác, trong tay nàng còn đang nắm ông lão làm tân áo choàng, tiểu móng vuốt giương lên vung lên, liền hiến vật quý như nhau cấp cho hấn bộ trên.

“Thay này, chúng ta liền đi xuống lầu, sư phụ nói, chung quanh đây có tuyết đầu, người dẫn ta đi nhìn nhìn có được không?”

Khuynh Anh đem lực chú ý tập trung ở kia áo choàng xuyên pháp trên, một tay lại trước tìm được hông của nàng tể, bắt đầu giải hông của nàng dây lưng. Sau đó liền lại nóng hổi bàn tay chui vào, vuốt ve ở nàng làn da trên, nhắm ngay kia ngực một đóa hoa lồi, cố ý ở đứng trên đầu nhéo một chút.

Khuynh Anh run lên, y phục nhất thời rơi đầy đất.

Nàng ngẩng đầu, Lam Tranh hôn cũng đang hảo hạ xuống.

Cháy môi như là hỏa, một tắc một tắc dán lên nàng hồng nhạt cánh môi, lưu luyến mà uyển chuyển, hơi mỏng hương vị theo trên người hấn nhập vào cơ thể ra, như hề mộc bình thường thanh tỉnh mà thanh nhã.

Hắn vừa rồi còn trầm ổn lòng bàn tay, bây giờ chính bồi hồi ở nàng mềm nhu nơi cấp thiết đùa.

Nàng ngây ra mở to mắt, chống lại hấn màu vàng mà ngưng trất hai tròng mắt, trong lòng như nai con loạn đung.

“Nam... Nam Huân bọn họ đang đợi...”

” để cho bọn họ chờ.” Giọng của hắn thấp mà khàn khàn, lại câu ý cười, không nhanh không chậm đi giữ lấy lãnh địa của mình. Sa y la quần ở trong tay hắn chậm rãi tản ra, lộ ra bọc ở đầu đầu nõn nà cao ngọc, linh động xinh xắn cô gái như tinh linh bàn nháy phác sọc mắt, lại bị nụ hôn của hắn bị lây một tầng đỏ tươi sắc vân.

Khuynh Anh nhất thời lại nghĩ tới ở Phi La thân vương phủ lúc, hắn cố ý làm bộ người gỗ ở trong mộng đối với nàng làm sự, dĩ vãng mình còn mơ mơ màng màng bị làm ra lộng đi, lần này ý thức rất thanh tỉnh, liền hắn dày đặc cắn nàng ngón tay tê dại cũng so với bình thường càng sâu mãnh liệt hơn. Nàng toàn thân sợ run, mồm miệng không rõ: “... Sư, sư phụ làm cho ta kêu người đứng lên, không, không thể để cho bọn họ kiên chờ...”

“Kiên chờ cũng không sao.”

Lam Tranh hôn đi lên, gió cuốn mây tan nàng hôn một cái, giống đôi cực kỳ sói, đôi mơ ước đã lâu tiểu bạch dê lộ ra răng nanh răng nhọn. Vốn định nhần đến nàng tinh thần nhiều, nhưng bây giờ nàng đã tinh thần quá, hấn làm sao cần phải nhịn nữa.

Ôm khởi nàng chân lỏa, chột phen đến tối khai, Khuynh Anh xấu hổ kêu sợ hãi, hấn môi mỏng mân ra một đạo tà tứ độ cung, trầm nói: “Ngoan, làm cho ta thương người.”

Kia nhị hoa trên đỉnh ước lộc dấu vết, mở rộng cánh hoa nhỏ đẹp vừa đáng yêu, còn nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài đảo, dường như ở im lặng mời, kích thích ánh mắt của hấn ảm như là một cong đầm sâu, đã nhần phát đau ngạnh thiết chỉ nhẹ nhàng đi lên một tổng, liền đem toàn bộ thâm nhập kia đầm nước ôn nhuận phần hồng trong. Khuynh Anh toàn bộ đều run lên, tiểu thân thể cung thức dậy giống một con tôm nhỏ, hấn tùy ý bàn tay to liền đặt lên nàng chập chờn tuyết trắng, hung hăng va chạm, hai đoạn đường nét duyên dáng thất lưng hoàn toàn dung hợp ở cùng nhau.

“Nhẹ chút nha, bại hoại!” Khuynh Anh nặng nề thở dốc, bị kia hung mãnh thế công dụng loạn thất bát tao.

Hấn cúi đầu cười, nhẹ quả thực nhẹ nhàng câu ra, nàng vừa mới vẫn hồi một chút thần trí, hấn vừa nặng nặng dụng phải trở lại, nàng điên cơ hồ bay ra ngoài, dường như ở như lọt vào trong sương mù bình thường qua lại không ngớt, từng chút từng chút bị đánh cao, toàn bộ đều trở nên mềm mại mà vô lực, liền ánh mắt suýt chút nữa đều rời rạc rụng, hai gò má ửng đỏ,

âm nếu ánh sáng mặt trời. Hắn mới thực sự cảm thấy mỹ mãn bắt đầu kia bị hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ hành trình, kịch liệt lặc lư làm cho gian phòng đều dính đầy kiêu diễm, nàng ngâm khẽ để nghe đến cực điểm, điều diên bàn nhỏ giọng cầu xin tha thứ, ở trong tay của hắn hóa thành một bãi xuân thủy, lại đều đều quần ở trên người của mình, thế nào cũng hóa không ra.

...

...

_____*

*_____

Bị giảng co hơn nửa ngày, Khuynh Anh mới vẽ mặt đỏ bừng đi theo Lam Tranh phía sau đi xuống lầu, nhẩn nhẩn nhó nhó vừa xuất hiện, liền đối với lên Nam Huân cùng ông lão thâm sâu tầm mắt, nhất thời cảm thấy toàn thân máu đều ở hướng trán lui, chính một hồng thấu trứng tôm.

Lam Tranh thật ra cực kỳ tự nhiên bình thường, đổi lại một thân bình thường thường phục, cũng vẫn mỹ nhân như ngọc, tuần lã thanh nhã. Trên bàn có điểm tâm, Khuynh Anh chết sống không chịu đi ra ngoài lấy, đoan đoan chính chính núp ở Lam Tranh phía sau, mặc hắn thế nào đùa cũng không mở miệng nói chuyện.

Nam Huân thấy bọn họ chăm chú thủ sẵn mười ngón, cũng hãy còn mím môi không nói lời nào, còn tán nhàn nhạt lãnh ý.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng trầm mặc xấu hổ.

Ông lão thực sự nhìn không được, liền đề nghị đi phía tây trong khe hở nhìn tuyết. Kia vùng nhiệt độ thấp, còn có thật nhiều lớp lánh băng, rất đẹp, nữ hài tử nhất định rất thích.

Khuynh Anh vốn định từ chối không đi, nhưng Lam Tranh lặng lẽ ở nàng bên tai hậu tỏ vẻ, nếu nàng không đi, vậy hắn không để ý lại ôm nàng trở về lầu các ngủ tiếp trên một ngủ, hắn còn chưa có bị uy ăn no, ánh mắt còn xanh mượt chiếu sáng, Khuynh Anh một run run, liền dùng sức gật gật đầu, kéo hắn liền đi ra ngoài.

Chỗ đó là ở một đạo thật lớn sơn cốc cái khe lý, tương đối với nhóm bốn người nhỏ bé thân hình, đạo này cái khe đó là có vẻ thật lớn trống trải, liền kết ra băng đều so với bọn hắn cao to không ít, ngửa đầu nhìn lại, một mảnh phiến óng ánh trong suốt, rất là đẹp.

Vốn là còn đang câu nệ Khuynh Anh vừa tới nơi này liền trở nên vui mừng đứng lên, bất chấp lạnh run run, nhanh như chớp liền vọt tới phía trước đi.

Càng là hướng lý, băng liền càng ít, không trung hơi nước liền biến thành nho nhỏ hoa tuyết, từng chút từng chút phiêu hạ, thật dày phô ở trên mặt đất, ngân bạch một mảnh.

Ông lão trước khi đi một người chuẩn bị một lò sưởi tay, cũng ôm một chút thêm hậu cừ y, trước phân cho Lam Tranh cùng Nam Huân, nhìn Khuynh Anh đã chạy đến xa xa, hấn lại vui tươi hơn hỏ xử quải trượng đuỏi theo.

Ở đây không tính là cái gì kỳ cảnh, nhưng lại bởi vì có chuông bạc tiếng cười, cũng có vẻ phá lệ bất đồng.

Bạc hoa tuyết rơi vào ông lão tóc trắng trên, lại biến thành thật nhỏ hoa tuyết, từng chút từng chút tản ra. Hấn từ mục mĩm cười, ở còn lại số lượng không nhiều năm tháng lý, để lại nhất tốt đẹp ký ức.

Nam Huân mím môi, ấm cừ vây quanh cổ của hấn, chỉ lộ một đôi thù hai tròng mắt.

“Người rớt cuộc có ý đồ gì?” Hấn hỏi.

Lam Tranh ôm lò sưởi tay, ánh mắt rất xa rơi vào Khuynh Anh trên người, lười biếng nói: “Người hôm nay là gặp nạn người, có gì tư cách hướng ta hỏi?”

Nam Huân nhú mày, “Người đã đã cùng Khuynh Anh cùng một chỗ, vì sao còn phải đi về thần đô.”

Lam Tranh nhẹ nhàng cười: “Ta vì sao không thể trở lại?”

Nam Huân chân mày nhăn sâu hơn một chút, dường như sắp khắc vào trong khung đầu: “Người vẫn tồn tại hậu thế việc, ta mặc dù sẽ báo cáo bệ hạ, lại không sẽ đối với bên thứ ba nói lên, lấy năng lực của người, người có thể mang theo Khuynh Anh rời khỏi chỗ thị phi này, đi các người muốn đi nơi, vì sao mà lại phải đi về thần đô?!”

Lam Tranh lại không lại trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn trong tuyết, tóc đen như đêm cô gái, ở tuyết trắng trung có vẻ sáng sủa tồn tại.

Nam Huân ánh mắt trở nên rất trầm, rất ảm, cách hồi lâu, mới từ kiên cầm trong cổ họng nói được ra lời: “Người vì sao như vậy ích kỷ...” Hắn cơ hồ dùng hết tôn nghiêm của mình, mới trầm trọng nói: “Bệ hạ chưa bao giờ bạc đãi quá người, người bị đưa đi thất nặng luyện ngục lúc, hắn thậm chí ở Điện Trường Sinh hạ cho người quỳ ba ngày ba đêm... Hắn vừa ý Khuynh Anh, nhưng chưa từng cùng người tranh đoạt quá, bây giờ, người đã chiếm được nàng, vì sao còn xuất hiện ở trước mặt bệ hạ, làm cho hắn thương tâm... Của người tử, có thể cho toàn bộ Thần đô Phương Đông cũng phải dẹp an ổn, người lại trở lại, đó là muốn hãm toàn bộ thần đô con dân cùng khó xử... Người vì sao còn phải đi về, người thế nào còn có thể trở lại?”

Lam Tranh màu vàng sợi tóc cùng tuyết lưu luyến ở cùng nhau.

Hắn đứng thẳng, yên tĩnh.

Nam Huân thậm chí cho là hắn sẽ không sẽ cùng hắn nói nửa câu lúc, bên tai lại đột nhiên bay tới giọng của hắn: “Ca ca hắn yêu là Yên Tự, không phải Khuynh Anh.”

Cũng không biết là nói với mình, vẫn là đúng Nam Huân nói.

Lam Tranh con người sắc thâm sâu, nói: “Ta trở lại, định chắc là sẽ không cho hắn thêm phiền phức, cũng sẽ không hại Thần đô Phương Đông.”

Dứt lời, hắn tiêm lớn lên bóng dáng đã đi phía trước mà đi, theo Khuynh Anh bước, đi đến bên cạnh nàng.

Nam Huân khẽ run lên, giọng kia lạnh lạnh lại đậm nhiên, lại làm cho mình không lý do cảm thấy áy náy.

Bị đánh hạ luyện ngục chính là Điện hạ Lam Tranh, từ nhỏ liền bị xa lánh cũng là Điện hạ Lam Tranh, nguyện ý thay Điện hạ Trường Minh đi thủ Thiên Xu hồ người, cũng là Điện hạ Lam Tranh.

Hắn cũng không phải là người ích kỉ, cũng không là người ác ý.

Mình tựa hồ nói sai rồi, nhưng lại cảm thấy rất là khổ sở.

Nam Huân không cách nào biết, lần này trở lại thần đô, sẽ có thể nào số phận nghênh đón bọn họ. Hắn chỉ nhớ rõ, bệ hạ cô độc bóng dáng, ở dưới ánh trăng kéo lão trưởng lão trường, hắn đã thật lâu không cười, dường như đã không có nhiệt độ băng lạnh, chưa bao giờ tan. Hắn cũng không biết, bệ hạ tưởng niệm, đến tột cùng là Yên Tự vẫn là Khuynh Anh, nhưng hắn làm mất đi đến là một người, vĩnh viễn là một người.

Nam Huân rũ mắt xuống, trong con ngươi tất cả đều là trầm trọng.

Lại là tại đây lúc, trước mắt một đạo màu trắng hoảng đến, hắn vừa ngẩng đầu, kia băng lạnh mà nhẹ mềm gì đó liền từ hắn trán trên tuột xuống, còn có một bộ phận tàn lưu ở trên mặt.

Cách đó không xa, Khuynh Anh đang ôm bụng cười ha ha, mà trong tay một khác đoàn tuyết cầu đã ném tới.

Nam Huân ngây ra không có kịp phản ứng, lại bị nặng nề đập một cái, trên mặt vụng khai một mảnh.

Nhìn nữa Lam Tranh, lại cũng trúng tuyết đạn. Hắn không nói hai lời, cũng nắm lên một phủng tuyết, hướng phía Khuynh Anh trên mặt ném, Khuynh Anh vừa mặt quỷ vừa chạy, trượt không lưu thu giống con cá, ném mấy cái cũng chỉ ném trúng vạt áo của nàng.

Nam Huân còn ở vào như lọt vào trong sương mù trung, liền đột nhiên

thấy Khuynh Anh hướng của mình phương hướng cuồn cuộn mà đến, mà phía sau nàng, Lam Tranh chính bóp một tuyết cầu, nhắm ngay nàng liền dùng sức ném.

“Ba!”

Khuynh Anh một cái lắc mình, kia tuyết cầu liền chính chính đập vào Nam Huân trán trên.

“Ha ha ha ha ha, người thế nào đàn như vậy!” Khuynh Anh đang ôm bụng đối Nam Huân cười nhạo cái không để yên, lại một tuyết cầu ném đến, trực tiếp nhét vào trên mặt của nàng.

Lam Tranh câu khoe môi cười nhàn nhã tự tại: “Năm mươi bước cười một trăm bước, người cũng là cái ngu ngốc.”

Khuynh Anh: “...”

Khuynh Anh cuốn khởi tay áo chống nạnh: “Hôm nay không giết chết người ta liền không quay về!!”

Nàng lại đẩy một phen Nam Huân, nói: “Người ngăn hấn đường lui, ta phong hấn mạch máu, tiền hậu giáp kích, không thể để cho hấn chạy!”

Dứt lời, xông lên trước sao một viên cầu liên hồi đánh tới, Nam Huân xử bất động, thế là lại một tuyết cầu hướng hấn trán ném tới, lần này, hấn nhảy bén tránh thoát, vừa ngẩng đầu, liền Lam Tranh khiêu khích hướng hấn cười, trong tay còn có một đoàn tuyết, mà viên kia tuyết cầu liền thừa Nam Huân phân thân, lại một lần nữa tinh chuẩn không có lầm bắn trúng mặt của hấn.

Liên tục bị ném bốn lần, Nam Huân chỉ lảng một giây, liền quyết đoán gia nhập chiến cuộc, cùng Khuynh Anh cộng đồng kháng chiến.

Ba người triển đấu, bất diệt nhạc hồ.

Ngồi ở phía xa đi đứng mất linh liền ông lão cũng nhìn tâm ngứa, hấn xử quái tượng nhìn bọn họ đây đó chật vật bộ dáng cười không ngừng, trong lòng nhắc tới cùng chủ công từng nay năm tháng, này tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn tiêu sái, còn có quan sát muôn dân kích động, ở trên chiến trường, kia lợi kiếm bàn múa bút bao la hùng vĩ... Hấn còn muốn phải về muốn như trong trí nhớ vậy dũng cảm, nhưng mí mắt hấn tựa hồ dần dần trầm xuống, linh lực của hấn tựa hồ cũng đang dần dần yếu bớt yếu, rõ ràng đã dự liệu quá như thế một ngày, nhưng chân chính đã tới lúc, trong lòng của hấn lại bởi vì bọn họ đến mà trong sáng một mảnh, này phiến ánh sáng làm cho trong lòng hấn bị uất thấp ảm áp, chẳng bao lâu sau, hấn đã không ngờ khỏi này có tốt đẹp hồi ức, hấn nhẹ nhàng cười, sau đó dần dần rơi vào trong bóng tối.

Ông lão đột nhiên té xỉu, làm cho cả nhà gỗ nhỏ đều rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Theo trong tuyết vội vã gấp trở về, Khuynh Anh vạt áo còn dính tuyết thủy tan dấu vết, nàng khăn trương chờ ở ngoài cửa, thủ sẵn ngón tay, phát không ra một điểm tiếng động.

Ấm ẩm áp nhiệt độ cũng chưa cho không khí nơi này mang đến một tia giảm bớt, Lam Tranh đã ôm ông lão đi vào lâu ngày, mà Nam Huân là hoa thần, thiên hạ bách thảo đều do hắn quản, này có thể cứu người được thảo cũng rõ như lòng bàn tay, liền cũng theo tiến vào.

Khuynh Anh sợ mình sẽ thêm phiền, cũng không dám tùy ý vọt vào nhìn tình huống. Nhưng thời gian từng chút từng chút quá khứ, lại thật lâu không thấy bọn họ đi ra, mái hiên hạ xuống bóng mờ phiếm biến hóa kỳ lạ ánh sáng, giống tử vong khúc nhạc dạo bình thường, đem xung quanh bao phủ.

“Két” một tiếng, cửa mở.

Lam Tranh màu vàng phát ở dài trong không khí có vẻ gai mắt, mà Nam Huân cùng ở phía sau hắn, cau mày, sắc mặt đồng dạng không dễ nhìn.

Trong lòng Khuynh Anh căng thẳng, lập tức liền nghênh đón: “Sur, sur phụ thể nào? Hắn làm sao sẽ đột nhiên liền té xỉu đâu, rõ ràng vừa còn hảo hảo a...”

Sắc mặt Lam Tranh nặng nề, mím môi không nói, Trong lòng Khuynh Anh thấp thỏm bất an, lại nhìn Nam Huân.

Nam Huân dừng một hồi lâu, mới nói: “Thân thể hắn sớm đã bị vét sạch, sống đến bây giờ đều dựa vào động này quật lý tụ tập linh khí sở dưỡng, vừa rồi chúng ta đi nhìn tuyết, đạo kia trong khe hở lại cũng không có đá núi linh khí phù hộ, hắn nguyên thần tán cũng mau, hiện tại...”

Nói được trình độ như vậy, Khuynh Anh cũng hiểu rõ kế tiếp nói là có ý gì. Nàng cứng đờ, nước mắt trong nháy mắt ngay trong hốc mắt đảo quanh: “Đều là ta không tốt, là ta muốn nhìn tuyết, là ta muốn đi ra ngoài ngoạn...”

Nam Huân lắc đầu nói: “Dù cho không đi kia khe, hắn cũng chống đỡ không được bao nhiêu thời gian, dùng con rối thuật kéo dài thọ mệnh vốn là cấm kỵ, trong đó thống khổ không người sao biết được, có thể đi tới hôm nay toàn bằng hắn ý chí của mình, bây giờ có thể giải thoát, đảo là chuyện tốt.”

Khuynh Anh cắn môi, nước mắt liền như thể chảy xuống.

Lam Tranh cầm nàng run rẩy tay, chậm rãi mở miệng nói: “Sur phụ tỉnh, hắn muốn nhìn ngươi một chút, nói với ngươi nói chuyện.”

Khuynh Anh khóc càng hung, “Ta không đi, chờ hắn được rồi, mình tới tìm ta...”

Lam Tranh nhẹ nhàng nói: “Nghe lời.”

Khuynh Anh thùy đầu nước nở, nàng lấy mu bàn tay hung hăng xoa xoa mắt, dừng một chút, liền xoay người chạy đến lầu các hạ, lấy một chậu nước lạnh tưới lạnh mặt, lại lấy cái khăn tay áo lau khô, chạy trở về cạnh cửa.

“Ta đi.” Nàng vỗ vỗ mình mặt, sau đó xả ra một thật to cười, đem khố sờ dấu vết đều che giấu đi xuống, thanh đạm dường như sờ cúc bàn tươi cười làm cho Lam Tranh nhìn thất thần, hần khẽ gạt đầu một cái, dùng tay đưa hần hơi ẩm nhĩ phát dừng ở sau đó, nghiêng người làm cho nàng đi vào.

Ông lão gian phòng rất đơn giản, một cái giường cùng một bộ cái bàn, sạch sẽ cũng không có dư thừa bày biện. Mà trên tường lộ vẻ một bức họa, kia lại là Họa Long còn trẻ bộ dáng, người khoác ngân giáp, cầm trong tay trường đao, uy phong lẫm lẫm, hăng hái. Nhìn ra được là Lam Tranh bút tích, xác nhận này họa trung họa đẹp mắt nhất một bức, liền bị tỉ mỉ phiêu lên.

Mà kia chập tối lão nhân vây quanh một quyển cừu mao dựa vào ngòai ở ghế thái sư nhìn ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ là hơi mỏng ánh sáng mặt trời cùng thơm hoa cỏ. Nghe thấy trong phòng động tĩnh, hần ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Tiểu nha đầu, ngòai.”

Khuynh Anh cũng hắc hắc cười, lồi ghế bành ngòai ở một bên, chỉ vào trên tường họa đạo: “Kia vẽ tranh được thật tốt, nhưng thiếu một người, Họa Long sợ là muốn giận dữ.”

Ông lão nhú mày, nói: “Liền người biết.”

Khuynh Anh cười: “Ta đương nhiên biết, Họa Long kia bỏ được cùng Mộc Hi tách ra, hẳn đủ tìm nàng nhiều năm như vậy, thật vất vả cùng một chỗ, người cũng nên hảo hảo chúc phúc bọn họ.”

Ông lão thở dài một hơi, nói: “Năm đó ta hận cực kỳ cô gái kia, chủ công một đời anh minh, lại đều hủy ở trong tay của nàng, ta rất lâu sau đó, cũng chưa từng cởi ra gút mắt trong lòng, vì thế, cũng không nguyện thấy nàng xuất hiện ở chủ công bên cạnh...”

Khuynh Anh vội vàng nói: “Nếu người chủ công nghe xong, nên giáo huấn người.”

Ông lão nhất thời cũng ha ha cười lên: “Nếu chủ công còn có thể giáo huấn ta, cũng khó không là một chuyện tốt.”

Khuynh Anh không cho là đúng: “Người đều là lão già tử, hẳn còn kia phò tuổi còn trẻ rất bộ dáng, nhìn người tóc trắng xóa, hẳn cũng phải tôn lão yêu ầu, kia còn có thể dám giáo huấn người a.”

Ông lão bật cười, nói: “Ta theo chủ công lúc, mới chính là một trăm hai mươi tuổi, lúc đó chủ công đã sáu trăm tuổi, đã là Tu La giới mạnh nhất hoàng tử, này bối phận trên, không thể loạn, không thể loạn.”

Khuynh Anh nói: “Vậy ngươi cũng biến thành tuổi còn trẻ mô dạng, là có thể cùng hấn xúng đôi đầu.”

Ông lão lắc đầu cười không ngừng, vừa tựa hồ xả tới khí tức, nhẹ nhàng bùng môi ho khan.

Khuynh Anh vội vã thay hấn ở sau lưng thuận khí, lo lắng nói: “Chỗ nào không thoải mái sao? Ta lập tức làm cho Lam Tranh qua đây nhìn một cái...”

Ông lão nắm lấy nàng, cười khẽ: “Không cần, ta khó khăn lắm sống nhiều năm như vậy, khí số sớm nên tận tấu, bây giờ hồi thiên thiếu phương pháp, liền không nên lãng phí nhiều hơn sức lực.”

Hắn trên mặt mang theo mỉm cười, Khuynh Anh lại không biết sao mất toan, nói: “Nhất định còn có phương pháp khác...”

Ông lão nói: “Tâm nguyện của ta đã đều thực hiện, cũng không có bất cứ tiếc nuối nào... Ở thế gian này dừng đã lâu, chủ công về trời, ta tự nên đi

theo đi...”

Nói, hắn tựa hồ rơi vào hồi ức: “Năm đó thần ma đại chiến, Tu La bộ tộc thay thần tộc bình định tất cả chưong ngại, lại ở cuối bị lên trời bài xích ở ngoại, vứt bỏ ở bên này thùy nơi, chủ công vì vì Tu La bộ tộc lấy lại công đạo, mới lĩnh tộc của ta người tắm máu chiến đấu hăng hái... Ta từ nhỏ theo chủ công nam chinh bắc chiến, tôi trông mong việc, chính là muốn xem chủ công thế nào làm cho Tu La bộ tộc lập với sáu giới bát hoang đình, trở thành kia chân chính cao nhất vương giả, đáng tiếc, ta nhìn không thấy...”

Khuynh Anh suy nghĩ hồi lâu, mới cẩn thận từng li từng tí bay ra một câu nói: “Kỳ, kỳ thực, chiến tranh cũng không tốt...”

Hắn nhất thời cũng cười: “Àn, đích xác không tốt.”

Hắn nói: “Nhiều năm như vậy, ta cũng muốn thông, tộc của ta người đại thể hiếu chiến khát máu, không được phép kia an nhàn ngày, đây mới là lên trời khí tộc của ta người nguyên nhân... Nhưng ta tộc người, cũng không phải là vô tình vô nghĩa, chỉ là rất khó sinh ra tình cảm... Mà tính tình thẳng thắn, cũng dễ dàng hơn bị người lợi dụng, mới có thể dễ khơi mào chiến tranh... Chủ công tổng là hi vọng tộc của ta người có thể một lần nữa đứng ở huy hoàng chỗ, làm cho vạn người kính ngưỡng, cũng hy vọng có thể một lần nữa đoạt lại tộc của ta tôn nghiêm, không uổng công kia chiến thần tên...” Ông lão cười khổ: “Đáng tiếc, ta vĩnh viễn cũng không thấy được...”

Khuynh Anh lắc đầu nói: “... Ngài khẳng định có thể nhìn thấy ngày này.”

Ông lão mím môi không nói, cười vồ nhẹ nhẹ bả vai của nàng.

“Người nhất định phải hảo hảo, sự phụ, nhiều năm như vậy đều chống đã tới, hiện tại cũng nhất định có thể làm được.” Khuynh Anh thấu quá khứ, kiên định nói: “Lam Tranh nói, ta bám vào chính là một gốc cây thần mộc, càng mở Vực sâu U Minh chìa khóa, đáng tiếc ta ngốc, năng lực ta không đủ, tạm thời còn vận không dùng được... Nhưng ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ, chờ ta thành công, ta liền mang ngài trở lại Vực sâu U Minh, Họa Long cùng Mộc Hi nói không chừng chính ở chỗ này đâu, nếu như vận khí tốt, các người có lẽ thật đúng là có thể gặp mặt một lần đâu!”

Thân thể ông lão khẽ run lên, trong mắt lại có lệ: “... Thực sự?”

“Đương nhiên là thực sự.” Khuynh Anh cười híp mắt: “Ta cam đoan, nhất định mang ngài quá khứ!”

“Thật tốt.” Ông lão nhẹ nhàng nỉ non: “... Thật tốt.”

Hắn nhìn về phía Khuynh Anh, run run rẩy rẩy cầm tay nàng: “Lão hủ có thể gặp gỡ tiểu thư người, thực sự là tam sinh hữu hạnh...”

“Sur phụ, ngài đây là nói cái gì... Ngài nhất định phải chờ đến ngày đó, hảo hảo sống sót!”

Ông lão cười, tươi cười rơi vào hơi mỏng ánh sáng hạ, lại có vẻ có chút trong suốt.

“Tiểu nha đầu, người giúp ta một việc.” Hắc đột nhiên chỉ vào trên vách tường chân dung nói: “Giúp ta đem kia họa lật quá một mặt đến, được không?”

Khuynh Anh giật mình, sau đó gật gật đầu, đứng dậy liền chạy tới, đồ lót chuồng đem kia họa lật tới được thời gian, nhưng lại sửng sốt.

Này lại là song mặt họa, phía sau họa trên, vẫn có Họa Long tóc trắng liễm diễm dung mạo tuyệt sắc, mà bên cạnh hắn, lại hơn một cô gái, màu vàng xán lạn con người, như ánh sáng mặt trời bàn vẩy đầy toàn bộ thế giới, hai người tướng cầm tay đang vẽ trung, tràn đầy đều là âm áp nụ cười hạnh phúc.

Khuynh Anh không biết thế nào liền rơi xuống lệ, lại rất sợ làm cho người sau lưng thấy, vội vã nháy nháy mắt, đem còn lại nước mắt đều nhịn trở lại.

“Su phụ, người rõ ràng liên thích chặt, còn gặt người... Này bức họa bức vừa kia phúc càng đẹp mắt, ta lấy xuống cho người tỉ mỉ nhìn một cái?” Nàng quay đầu, nhìn về phía ông lão phương hướng lúc, giọng lại theo líu lo mà chỉ, trong tay họa, nhẹ nhàng rơi xuống.

Phía trước cửa sổ, ông lão tĩnh tĩnh nhắm mắt lại, khoe miệng lộ vẻ an tường tươi cười, hai tay thùy tại bên cạnh, ngón tay tự nhiên từng khai.

Mà hắn không còn nói chuyện.

_____*

Ông lão lúc đi, rất an bình.

Nhưng hấn tồn tại năm tháng thực sự lâu lắm, đã không có linh hồn thể xác liền hóa thành cát đất, liền một chút xú xương cốt đều không có để lại.

Khuynh Anh khóc sưng lên mắt, vừa khóc vừa cùng Lam Tranh cùng nhau đem kia nắm tro cất vào một bình sứ lý, phong được rồi cài chốt cửa thằng kết, bảo bồi tựa như đặt ở mình tùy thân trong hà bao. Nàng đáp ứng ông lão, phải đem hấn mang đi Vực sâu U Minh cùng Họa Long đoàn tụ, nàng liền nhất định sẽ làm được.

Ở nhà gỗ nhỏ cách đó không xa, Lam Tranh lại lộng một mộ phần, đem

ông lão sinh tiền thích nhất đông tây đều từng chút từng chút đốt cho hẩn.

Khuynh Anh nhìn kia bảo bối họa cũng một chút hóa thành tro tẩn, liền dường như lại thấy lão nhân cuối cùng miệng cười, trong lòng khó chịu, nước mắt rơi im lặng.

Có một đôi tay nhẹ nhàng lâu ở nàng: “Ông lão thấy người khóc nhè, định lại muốn mắng ta...”

Khuynh Anh ngờ ngẩn quay đầu lại, vẻ mặt lệ ngân, Lam Tranh dùng tay phát kiềm nàng lệ, “Hẩn nói, người là trời giáng phúc tinh, phải tới giải cứu hẩn.” Dừng một chút, hẩn nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói: “... Sư phụ, hẩn rất vui vẻ.”

Khuynh Anh rút cuộc nhào vào trong ngực hẩn gào khóc lên.

Hằng năm hằng tháng hoa tương tự, hằng tháng hằng năm người bất đồng.

Năm nay hoa rơi màu sắc sữa, sang năm hoa nở phục ai ở.

Đã thấy từng bách tội vì lương, càng nghe thấy ruộng dâu biến thành hải.

Ký nói toàn thịnh thiếu niên lúc, giây lát cầm tú quang hoa trán.

Gác đêm ba ngày, ông lão hậu sự cũng sắp xếp hoàn tất. Lam Tranh lại làm một bức họa, thay thế trước đây ông lão trong phòng bức họa cuộn tròn trước đây vị trí. Họa trung là một thanh tú tuấn nhã thiếu niên, mái tóc cao bó, cầm trong tay mâu thuẫn, cười ở một đỏ thắm tuấn mã trên, uy vũ sinh uy, lại đề trên một thủ thơ, rơi xuống khoản, hảo hảo phiêu khởi.

Khuynh Anh nhìn lên một hồi lâu, mới nói: “Đây là sư phụ?”

Lam Tranh thu mực, cười: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ trước tán của ta họa kỹ.”

Khuynh Anh không để ý tới hắn: “Làm sao ngươi biết hắn lúc còn trẻ trường này bộ dáng?”

“Ta còn nhỏ lúc hội nghị thường kỳ len lén chạy đến hoàng cung điện giấu quán lý lật xem sách cấm, về Tộc Tu La kia một phần nhất có hứng thú, đêm cóc, là năm đó Tu La chi đế thủ hạ dũng mãnh nhất một viên Đại tướng, năm đó đại chiến kịch liệt nhất lúc, hắn cũng mới vừa thành niên, tuổi còn trẻ khí thịnh, dũng mãnh thiện chiến, chỉ là, lại tại nơi năm cùng Họa

Long cùng nhau biến mất.” Lam Tranh nói: “Đây cũng là thư trên làm đồ, ta lại nhìn lão gia tử dung mạo, thoáng sửa lại một sửa.”

Khuynh Anh lại dừng một chút, mới không thể nào tình nguyện khen hắn một câu: “Họa rất tốt.”

“... Ân.” Lam Tranh cười nói: “Này đều dựa vào ngươi.”

Hắn cười ôm chầm nàng: “Vì ngươi, ta học kia đỏ xanh, cả ngày đều họa của ngươi tiểu giống, mới có như vậy cảnh giới.”

Khuynh Anh rút khóe miệng, nghĩ thầm mình cũng là họa quá, nhưng lại giống tiểu hài tử họa giản bút họa, tối đa rất giống, hoàn toàn cùng không hơn hắn tài nghệ nửa phần, nhất thời cảm thấy này thế đạo bất công, lợi hại chuyện toàn làm cho hắn chiếm đi.

Lam Tranh cười khanh khách nhìn nàng, mấy ngày nay nàng lại mệt mỏi lại khổ sở, giằng co hồi lâu mới khôi phục một chút tức giận, hắn tất nhiên là lo lắng, hiện tại thấy sắc mặt nàng tốt hơn nhiều, liền cũng yên lòng: “Nghe ngươi nói, ngươi ở Bạch Lộ trên núi cũng từng họa quá họa, bao lâu cho ta nhìn một cái?”

Bị đâm trung uy hiếp, Khuynh Anh chớp chớp mắt muốn hồ lộng quá

khứ: “Không, không thể nào...”

“Tiểu phiến tử.” Lam Tranh híp mắt liền kẹp nàg hai tay đem toàn bộ nói lên, cầm lấy thắt lưng dán trên người mình: “Mở mắt nói mò, nhìn ta không thu dọn người.”

Khuynh Anh vội vã đẩy hấn: “Đây là sư phụ gian phòng, sư phụ đang nhìn...”

“Lão nhân gia ông ta ước gì nhiều nhìn nhìn.” Lam Tranh cười: “Hấn ngày ấy trước khi đi nói với ta, làm cho ta nhiều cố gắng cố gắng, làm cho hấn có thể có cái đồ tôn tử...”

Khuynh Anh mặt đỏ lên, vẫn là gắt gao ngăn chặn hấn không cho hấn thân qua đây.

Mà lúc này, có người nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Khuynh Anh treo trên bầu trời đá Lam Tranh một cước, thừa hấn bị đau, nhanh như chớp theo trong ngực hấn bò xuống, mở cửa, thấy là Nam Huân.

Trong tay hắn nói ra một tiểu thùng sơn đen đen như mực gì đó, nghe thấy đứng lên đảo không khó nghe thấy, còn tán yếu ớt hoa nhài hương. Hắn liếc mắt nhìn Khuynh Anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn môi mỏng mân chăm chú, vừa liếc nhìn Lam Tranh, liền có một chút không được tự nhiên đem tiểu thùng đưa tới, nói: “Đây là người muốn, đều làm xong.”

Lam Tranh từ phía sau thân đến một cánh tay, cực kỳ tự nhiên đem đồng tây tiếp được, nói: “Đa tạ.”

“Chỉ cần không bính thần giới thiên trì thủy, này thuốc nhuộm liền sẽ không hóa.” Nam Huân lại bổ sung: “Vẽ loạn bảo trì ba canh giờ, lại dùng nước ấm tẩy trừ là được.”

Dứt lời, xoay người rời đi, bóng lưng còn có chút cương, nhìn Khuynh Anh vẻ mặt không hiểu.

“Hắn làm sao vậy?” Nàng hỏi.

“... Tiểu hài tử mỗi tháng chung quy có như vậy mấy lần không hài lòng, người không cần lo lắng.” Lam Tranh kéo qua tay nàng, kéo nàng đi hướng lầu các hạ phòng tắm.

Khuynh Anh khóe miệng lại rút, đây tốt cùng là nhiều “Tiểu hài tử”...

Lam Tranh đem đốt tốt nước nóng bỏ vào thùng tắm lý, lại tìm đến một phen đại lược cùng một tiểu băng ghế, còn có mấy tờ sạch sẽ vải bông.

Khuynh Anh nhìn hấn vội đông vội tây, không biết vì thế, ngồi xỏm người xuống đi nhìn kia tiểu trong thùng gì đó, cau mày nói: “Đây là cái gì?” Bên tai chỉ nghe tất tất tốt tốt tiếng vang, không gặp hấn trả lời, liền ngẩng đầu hỏi: “Người lấy này, lại là muốn làm thập... Sao?”

Cuối cùng một chữ bị khấp thay đổi điều.

Chỉ thấy Lam Tranh đã cởi y phục, lộ ra một thân như ngọc tạo hình da thịt, hấn dường như không thấy Khuynh Anh kinh ngạc, đã bắt đầu động thủ giải của mình dây lưng tử.

“Người, người làm gì!” Khuynh Anh bùng nóng lên mặt, vừa gọi vừa lui về sau.

Lam Tranh một phen kéo muốn chạy trốn nàng, cong môi cười: “Cũng không phải chưa thấy qua.”

Khuynh Anh hoảng loạn khấp hấn: “Không... Ta không muốn...”

“Ngu ngốc.” Lam Tranh gõ một cái nàng trán, nghĩ nghĩ, sau đó liền thẳng thắn cùng quần cùng nhau bước chân vào thùng tắm, nói: “Giúp ta gội đầu, người cũng không ngại?”

“Ai?”

Thấy Khuynh Anh còn lảng, Lam Tranh chỉ vào kia tiểu thùng nói: “Chúng ta muốn đi thần giới, coi như là người gỗ, này tóc vàng cũng rất dễ thấy, ta phải che vừa che không phải?” Hắn có chút vô tội nhìn nàng: “Ta làm cho Nam Huân giúp điều chế này có thể thay đổi màu tóc được nê, muốn tỉ mỉ đem mỗi một tác sợi tóc đều vẽ loạn trên, như thế cẩn thận gì đó một mình ta lộng bất quá đến, người cũng không ngại giúp ta sao?”

Bản thân hắn chính là quý giá người, từ nhỏ đến lớn gội đầu tắm gội cũng đều có người hầu hạ, chớ nói chi là muốn mình làm này đó chuyện phiền toái.

Mặc dù làm rõ ràng nguyên nhân, nhưng vẫn cảm thấy hắn không trước chào hỏi liền cho nàng khiếp sợ phương thức có chút đáng đánh đòn. Khuynh Anh cuốn khởi tay áo đi qua, một phen đem ót của hắn bấm vào nước trung, “Ân, ta làm sao sẽ không giúp đâu? Làm cho ta giúp người hảo hảo tắm một chút, rửa sạch sẽ...”

Lam Tranh: “...”

Này âm điệu thế nào nghe được như vậy sờn tóc gáy...

Khuynh Anh sử dụng kính đem viên kia ánh vàng rực rỡ đầu chà đập một cái, chà sát Lam Tranh da đầu đều nhanh rút một tầng, mới vui tươi hơn hờ làm cho hắn tựa ở thùng gỗ trên, rũ xuống ướt sũng tóc.

“Thuốc này thật có thể dùng được?” Nàng từng chút từng chút đem tiểu trong thùng nê dùng lược sơ đi tới, trong lòng bàn tay, là hắn sợi tóc mềm mại xúc cảm, sa tanh bàn thuận trượt, một sơ, liền có thể sơ đến đuôi.

“Nếu vô hiệu, liền muốn hỏi Nam Huân.” Lam Tranh thích ý đem thon dài cánh tay hoành khoác lên tam người ôm thùng gỗ trên, nhắm mắt an tâm hưởng thụ.

Khuynh Anh vừa nghi hoặc: “Vì sao không dùng pháp thuật thay đổi?” Chỉ là một khẩu quyết chuyện, lại cứ muốn chọn phức tạp như thế lại phong cách cổ xưa phương thức.

“Pháp thuật chỉ là hư ảo biến hóa, thần giới linh vật có nhiều rất, người sáng suốt một chút liền có thể vạch trần, biện pháp này mặc dù lão, có thể dùng đến che giấu tai mắt người, thật ra rất dùng được.” Hắn cười khê.

Khuynh Anh nghĩ nghĩ: “Vậy ta cần sao?”

Lam Tranh chớp chớp mắt: “Kia cùng nhau thôi.”

Thay đổi màu tóc, cũng sẽ không vậy thấy được, Khuynh Anh vừa định gật đầu, lại nghe hắn nói: “Người giúp ta lộng, ta giúp người lộng, nửa đường kia mấy canh giờ còn còn có thể rửa một uyên ương dục, làm điểm chuyện khác, tuyệt không lãng phí...”

Thế là Khuynh Anh một đồng nê dán trên mặt của hắn.

Náo về náo, Khuynh Anh cũng vẫn là lựa chọn đem tóc đen che vừa che.

Hai người ở trong phòng tắm giằng co hơn bốn canh giờ, sắc trời đều ngăm hạ đến, bọn họ mới từ bên trong đi ra.

Dược nê quả thực hữu hiệu, nhưng thiên ý trêu người chính là... Lam Tranh tóc biến thành màu đen, mà Khuynh Anh biến thành ánh vàng rực rỡ màu vàng.

Khuynh Anh chiếu cái gương, lại nhìn một chút bên cạnh Lam Tranh, lại nhìn nhìn vẻ mặt nổi gân đen Nam Huân: “... Cũng không thể được một lần nữa đã tới?”

“Thuốc này màu sắc vì vậy từng người thể chế mà dị, dược hiệu có thể bảo tồn một năm, trừ phi là dùng thiên trì thủy đến rửa, bằng không phải đi không xong.” Nam Huân bắt đắc dĩ lắc đầu nói: “Hơn nữa, trong một năm này, chỉ có thể dùng một lần, hơn liền vô hiệu, vì thế...” Ý tứ đó là, tạm thời cũng không có cách nào đổi đã trở về.

“Làm sao bây giờ?” Khuynh Anh có chút râu rĩ, nguyên bản chính là muốn đem đây đó màu tóc che lại, hiện ở nơi này bộ dáng, không thể nghi ngờ là cái gì hiệu quả cũng không có.

Lam Tranh suy nghĩ hồi lâu, nói: “... Thế?”

Khuynh Anh: “...”

Cuối cùng vẫn còn nghĩ không ra cái gì biện pháp tốt, thật ra đây đó mất bởi vì màu tóc thay đổi mà có vẻ càng bất mắt.

Khuynh Anh con người đen tóc vàng, Lam Tranh tóc đen mắt vàng, hai người nhìn nhau một hồi lâu, cũng cảm thấy rất là quái dị, thật sâu vì cái kia thay đổi màu tóc sư chủ ý mà hối hận.

Nam Huân nghĩ nghĩ, nói: “Ta còn nguyên bộ làm dược hoàn, nuốt là được lấy biến hóa màu mắt, thời hạn cũng là một năm, chỉ cần không uống

thiên trì thủy...”

Nhất thời lọt vào hai đạo gai nhọn bình thường xem thường ánh mắt.

Nam Huân đành phải ngậm miệng lại.

Khuynh Anh vẫn là nói: “Lấy ra đi.” Tổng so với hiện tại như vậy kỳ quái được lắm.

Lam Tranh trước đem được nhận lấy, lại đưa trả lại một viên cho Nam Huân: “Người ăn trước.”

Nam Huân ngây cả người, Lam Tranh lại nói: “Người bây giờ chỉ là người gỗ thân, thay đổi cũng không quan hệ.”

Nam Huân đành phải trước nuốt vào một, chỉ là chỉ chốc lát, hắn con người sắc lộ ra nhàn nhạt lam sắc.

Lam Tranh nhìn hắn chỉ chốc lát, cũng nuốt vào một được hoàn, hoàn hảo, con người biến thành nhợt nhạt màu râm nắng, trong sáng giống hồ phách bình thường.

Khuynh Anh nhìn thần kỳ, mình cũng muốn ăn, nhưng Lam Tranh lại không kiên.

“Màu tóc không dễ nhìn còn có thể thể, nhưng trông mắt lơ biến thành kỳ quái màu sắc, có thể đào không được.” Lam Tranh nghiêm túc nói.

Khuynh Anh: “Nhưng người cũng ăn!”

“Đây chỉ là ta thể thân người gỗ, lộng tàn còn có thể đổi.” Hấn nói: “Nhưng nếu đem người lộng tàn, ta nhưng làm sao bây giờ?”

Khuynh Anh: “...”

Nàng lại nhú mày: “Coi như là kỳ quái màu sắc, Nam Huân nói, chờ trở về thần giới, uống thiên trì thủy, có thể rửa đi...”

Lam Tranh buồn bã nói: “Cách trở lại còn có một đoạn ngày đầu, nhưng người nếu hiện tại liền biến thành kỳ quái màu sắc... Tỷ như kia nhà vệ sinh lý...”

Khuynh Anh vươn tay che miệng hấn, run rẩy lông mày nói: “... Không cần nói, ta đã rất rõ ràng.”

Dừng một chút, nàng vẫn cảm thấy phiền não rất: “Nhưng này dạng phối hợp vẫn là rất thấy được...”

Lam Tranh một tay đột nhiên thân qua đây, ở nàng mi tâm vẽ một đạo ấn ký, Khuynh Anh chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, lại mở mắt ra thời gian, trong gương đầu mình cũng là một đôi màu hổ phách mắt.

Lam Tranh nói: “Chỉ là mắt, liền dùng pháp lực che giấu che giấu mới có thể, nếu gặp cao nhân, người liền đem mắt nhắm lại, làm cho đối phương cái gì đều nhìn không thấy là được.”

Khuynh Anh: “...”

Chờ hai người đem mắt chuẩn bị cho tốt, trời đã hắc hoàn toàn.

Đối với thế nào che giấu đây đó màu tóc, Khuynh Anh đưa ra rất nhiều phương án, lại đều không thể nào hảo. Đêm đã khuya, Lam Tranh liền phái nàng về phòng trước nghỉ ngơi, ngày mai lại nghị.

Khuynh Anh vốn còn muốn sẽ cùng hắn thảo luận thảo luận, bất đắc dĩ Lam Tranh mắt nhắm lại, liền là một bộ cực nguy hiểm bộ dáng, nàng phản kháng vô hiệu, bị ném trở về lầu các.

Nhìn nàng không tình nguyện bóng lưng, Lam Tranh cười cười, nhắc chân cũng muốn đi theo đi tới, lại bị Nam Huân trầm giọng kêu ở.

“Người không tín nhiệm ta.” Nam Huân dừng hồi lâu, mới mím môi nói: “Ta đã đáp ứng dùng bệ hạ trận pháp mang người cùng nàng trở lại, cũng đáp ứng sẽ không đem lúc này nói cho những người khác, người còn có gì lòng nghi ngờ?”

Lam Tranh quay đầu lại, đứng ở trên bậc thang tĩnh tĩnh nhìn hắn một cái, cười như không cười: “Ta nếu không tin nhâm người, vì sao còn muốn cho người làm thuốc?”

Nam Huân mím môi cười khổ, hắn thật sâu biết, Lam Tranh ngoài miệng nói như vậy, vừa thuốc kia hoàn, thực tế lại không làm cho Khuynh Anh bính một chút xiu.

Lam Tranh quay đầu nói: “Người cũng nghỉ ngơi đi, sớm một chút khôi phục linh lực, người cũng liền có thể sớm một chút hồi thiên đi tới.”

Hắn nói xong, liền chấp chờn tức khắc đen kịt tân phát đi lên lầu, cửa mở cửa quan, trong lúc còn kèm theo Khuynh Anh gọi giọng của hắn.

“Muốn hộ nàng, vì sao còn phải đi về?” Dưới thuyền đến yếu ớt một tiếng thở dài, không người trả lời, cuối cùng hóa khai ở trong không khí.

Ngày thứ hai trời mới vừa sáng, Lam Tranh hơi nghiêng thân, lại phát hiện bên cạnh vị trí lại là trống không.

Tức khắc tóc vàng người nhảy tiến vào, trên mặt còn lộ vẻ cười, phảng phất là cấp cho hắn một kinh hỉ, lại nhìn hắn vẻ mặt trắng bệch, ngược lại giống là bị khiếp sợ.

“Người làm gì thế tự ý chạy đi?” Giọng hấn lại có một chút tức giận, đem Khuynh Anh hoảng sợ.

Người trong lòng rất cương, Giọng điệu Lam Tranh rót cuộc hòa hoãn xuống, hần nhẹ nhàng xoa đầu của nàng, nói: “Sau này, ngươi lúc tỉnh, cũng nhớ đánh thức ta.”

Đem linh thức một phân thành hai, đồng thời không chế hai thân thể, cũng xác thực càng mệt càng thiếu.

Trong ngày thường, dù cho một chút xíu tiếng vang mình cũng sẽ bị giật mình tỉnh giấc, nhưng bây giờ, Khuynh Anh theo mình bên cạnh rời khỏi, lại cũng không biết...

Khuynh Anh ngẩng đầu, có chút lo lắng nhìn hần.

Lam Tranh xả ra một cười, ở nàng trên trán hôn hôn. Muốn đến mình cũng là quá mức với lo được lo mất, rất sợ nàng lại một lần nữa đột nhiên biến mất.

“Không có việc gì...” Hần nhẹ nhàng nói, “Ngươi vừa làm cái gì đi?”

Khuynh Anh thấy sắc mặt hần khôi phục, lại dò xét tham trán của hần, tất cả bình thường, mới từ trong ngực hần nhanh như chớp chui ra, ở trước

mặt hấn xoay một vòng: “Thế nào?”

Lam Tranh này mới nhìn rõ sở nàg lúc này trang điểm.

Tóc vàng bị buộc thành nam tử tóc mai, mặc trên người lại cũng là nam tử ăn mặc, cả người nhỏ gầy, xa xa thoát nhìn liền giống một thiếu niên.

Nàng cười hắc hắc, giống mô giống dạng ở trong phòng đi đi, cuối cùng chuyển động đến Lam Tranh trước mặt, dùng ngón tay khơi mào hấn cằm, mím môi, nếu Lam Tranh thường ngày vậy, yếu ớt thở ra một hơi: “Mỹ nhân, người xem ta học giống hay không?”

Lam Tranh bật cười, lăm ở hông của nàng bắt trở về trong lòng: “Đây cũng là cái gì xiếc?”

Cuốn hai: thứ sáu thập chương

Khuyन्ह Anh nói: “Che giấu tai mắt người thôi, ta nam nhi trang phục, người hóa thành cô gái trang, định không ai nhận ra được.”

Lam Tranh nàng ôm ở trên đùi, nắm bắt cằm của nàng trên dưới đều nhìn một lần, lăm bầm nói: “Cũng chỉ có người đi ra như vậy...” Khuyन्ह Anh vui vẻ, hấn nói ra nửa câu sau: “... Sưu chủ ý.”

Khuynh Anh suy sụp hạ mặt: “Kia nên làm thế nào cho phải? Nếu thân phận của người bị thần giới phát hiện, chẳng phải là bết bát hơn?”

Lam Tranh nói: “Nào có dễ dàng như vậy bị bọn họ phát hiện đi? Người ta lấy người gỗ tư thái theo Nam Huân thượng thần giới, không phải vạn bất đắc dĩ, không nên ở trước mặt bất kỳ người nào bại lộ người có thể nói sẽ động, hơn nữa, bây giờ tóc vàng cái kia là người, cho dù có người cảm thấy tóc vàng có điều không ổn, người lại là cái hàng thật giá thật cô gái, bọn họ định cũng sẽ không phát giác cái gì đến.”

Khuynh Anh vừa nghĩ: “Cũng đúng, này cũng hảo.” Dừng một chút, lại nhìn hẩn nghiêm túc nói: “Chỉ là người tóc đen bộ dáng, thật thật là đẹp mắt, nếu phần làm cô gái, nhất định là trên trời nhân gian tuyệt vô cận hữu.”

Lam Tranh sờ ngực của nàng xông nàng cười: “... Ân, người trang phục đứng lên, cũng thật giống.”

“ ... ”

“Ta đây là dùng bố triển lên!” Khuynh Anh đem ngực một rất, lại có một chút chứng khí hư nói: “Chỉ có thể nói ta triển kỹ thuật hảo...”

Lam Tranh mắt nhú lại, bắt đầu động thủ cởi nàng xiêm y: “Kia làm cho ta nhìn nhìn của người hảo kỹ thuật.”

Khuynh Anh còn chưa có kịp phản ứng, cũng đã giống bác tôm vỏ như nhau bị lột khai, hung tiền châu tròn ngọc sáng bị màu trắng vải chằm chú quần đè ép, nặn ra cực kỳ đáng thương hình dạng.

“Ai dạy người làm như vậy?” Hắc ngữ khí bất thiện nói.

Nhận thấy được đôi phương thái độ có biến hóa, Khuynh Anh mềm nhu nói: “Thư, thư thượng...”

Lam Tranh cao gầy thân hình đột nhiên liền đè ép xuống, sau đó kéo lấy kia cuốn vải, mấy cái xả lạn, tổn hơi thừa lời cười lạnh: “Ồ nháo!!” Sau đó nàng xách lên, bác sạch sẽ bám ở trên đầu gối.

Lạnh lẽo ngón tay nguy hiểm sát qua nàng phía sau lưng, Khuynh Anh nhất thời một trận lông tơ đứng vững, giãy giụa liền nhảy xuống, Lam Tranh cũng không ngăn, chỉ bắt y phục của nàng an tâm tựa ở giường thượng, buồn bã nói: “Người hoặc là liền như vậy đi ra ngoài, hoặc là liền ngoan ngoãn qua đây.”

Khuynh Anh che khuất mặt trên, lại không che đậy phía dưới, nức nức nở nở cũng không biết mình làm sai rồi cái gì, trong phòng này lại cũng không cái khác có thể che đậy thân thể gì đó, nhăn nhó mấy cái, vẫn là di động quá khứ: “Ta, ta lãnh...”

“Người hôm qua không phải trả lại cho ta oán giận trong gian phòng đó quá nóng.” Lam Tranh nhíu mày nói: “Này bốn phương tám hướng tường đều là dùng ngọn lửa đỏ thạch xây thành, hiện tại tựa như mùa hè bình thường ấm áp, như thế hơi mỏng hiểu rõ chẵn, người cũng còn đập vui mừng rất.”

“ ... ”

Khuynh Anh mau khóc: “Ta, ta chính là buổi tối tư thế ngủ suýt chút nữa, người dĩ vãng cũng không ghét bỏ quá ta...”

“Sau này cũng không tính toán muốn ghét bỏ người.” Lam Tranh mặt lạnh kéo nàng qua đến, thoáng thô lỗ kéo nàng che lấp cánh tay, nhìn cái kia bộ vị bị vải triền ra từng đạo màu đỏ dấu vết, rất là bất mãn: “Nhĩ hảo ngoan tâm, lại như vậy ngược đãi nó.”

“ ... ”

Rốt cuộc biết người nào đó tức giận nguyên nhân, Khuynh Anh lại cũng không biết là nên khóc hay nên cười, có chút hậm hực nói: “Chỉ là lạc một

chút mà thôi...”

Lam Tranh hừ lạnh một tiếng, đã nắm nàng tiểu cánh tay, ngồi chỗ cuối ôm lại nàng thả lại trên đùi, xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng dùng linh lực phủ thượng kia một vòng hồng vết thương, ôn nhu ánh sáng thẩm thấu tiến làn da trung, đem kia đột ngột màu đỏ biến mất ở nàng sứ bạch màu da hạ, thẳng đến khôi phục bình thường.

Sắc mặt Khuynh Anh ửng đỏ: “Nhĩ hảo lãng phí.” Như vậy tiểu dấu vết chỗ nào phải dùng tới sử dụng linh khí đến khôi phục.

“Vậy ngươi bồi thường ta?” Lam Tranh bàn tay cũng chưa dời, theo kia êm dịu độ cung đi xuống, xoa nắn ma sát... Ân, xúc cảm không thay đổi, vẫn tiểu thật đáng yêu.

Khuynh Anh rút lui: “Ngươi, ngươi chớ làm loạn...”

“Ta bắt loạn đến.” Lam Tranh thản nhiên nói.

Nhưng giọng của hắn như vậy ám cảm trầm thấp, một chút cũng không có sức thuyết phục. Khuynh Anh trước tước vũ khí đầu hàng: “Ta sai rồi, đại gia ngươi quán tiểu nhân đi.”

“Vậy sẽ tha người đi.”

Hắn đáp rất khô giòn, liền Khuynh Anh cũng không có nghĩ đến.

Nàng chớp chớp mắt, sau đó cẩn thận từng li từng tí gỡ gỡ tay hắn: “... Không nên tức giận...”

Lam Tranh âm âm cười: “Ta cũng không tức giận.” Cuối cùng bổ sung một câu: “Ta kia bỏ được sinh giận dữ với người.”

Dứt lời liền cầm quần áo đều ném hồi cho nàng, mình ngã đầu nằm hồi trên gối đầu, đắp lên chăn, nói: “Ta biết người còn đang vì lão gia tử thương tâm, không muốn ở trong phòng này bị ta ôm, ta liền không ôm người, người nghĩ phần nam trang, không yêu tiếc thân thể của mình, ta cũng không cần biết người, ta còn có chút mệt, muốn lại ngủ một giấc, người liền đi trước phía dưới đi, nhiều hơn cùng Nam Huân học tập tu luyện như thế nào hoa linh kinh nghiệm.”

Khuynh Anh cái này thực sự bối rối, nàng sơ sơ chỉ là cảm thấy phương pháp này cũng không tệ lắm, liền chứng thực cho hắn nhìn, không ngờ sẽ đưa tới nhiều như vậy không hiểu tai nạn, cuối cùng còn bị khâu lên nghiêm trọng như thế đặc tội danh, nàng run lên, lại nghĩ tới Lam Tranh buổi sáng mệt mỏi ngủ nhan, chỉ cảm thấy lần này tựa hồ thực sự lộng ngất, trong lòng

sốt ruột, cũng chen vào trong chần, bạch tuộc như nhau quấn lên Lam Tranh phía sau lưng, ngáp ngừng nói: “Ta vừa chỉ là muốn vừa nghĩ, không ý tứ gì khác...”

Lam Tranh không nói gì, Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí lại trèo đến trước mặt của hắn đi, đáng thương nói: “Lam Tranh...”

Lam Tranh nhắm hai mắt, đối với nàng chủ động cấp lại tựa hồ cũng không phản ứng gì, Khuynh Anh kéo tay hắn, khoác lên mình trên lưng, sau đó cạo vào trong ngực của hắn: “Người không phải hiểu ta nhất sao, người tại sao có thể vì điểm ấy việc nhỏ với ta hờ hững...”

Lam Tranh rút cuộc đem mắt mí mở một cái vá, yếu ớt nhìn nàng: “Người thích ta thương người?”

Khuynh Anh vội không thì dãi gật gật đầu.

“Ngoan, liền làm cho ta hảo hảo thương người đi.”

Lam Tranh một xoay người chống ở nàng cấp trên, đối cái miệng nhỏ nhắn của nàng một trận loạn hôn, bàn tay giống châm lửa như nhau ở nàng quanh thân xung quanh du đãng, Khuynh Anh một trận đầu óc choáng váng, đợi được cuối bị tách ra chân, đối phương một đứng ra tiến vào nàng thời

gian, nàng mới chợt ý thức được mình đã ngốc hồ hồ nhảy xuống bầy rập của hắn, mắt bò mới lo làm chuồng giầy giụa đứng lên: “Ta, ta có lời muốn nói với ngươi, ngươi, ngươi trước chờ một chút...”

Sau đó kia chờ một chút đối giống liền biến thành nàng, không chỉ đợi một chút, còn chờ một chút cũng không có mấy cái.

Hồi lâu sau, hắn mới từ ôm nàng miễn cưỡng nói: “Ngươi vừa muốn với ta cái gì?”

Bị lăn qua lăn lại đã không có sức lực Khuynh Anh ngã vào trong chăn hấp hối, như mộng má lúm đồng tiền bàn thì thào hai câu: “... Nga, chính là kia La Sát chuyện... Hắn còn đang Nam Huân kia pháp bảo lý... Hắn vừa còn nói... Ai... Ngươi đi hỏi vừa hỏi hắn...” Loạn thất bát tao khâu mấy câu, giọng liền càng nói càng nhỏ, sau đó nghiêng người, vù vù đang ngủ.

Lam Tranh lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, lặng yên cúi người, cúi đầu hôn hôn nàng nồng đậm lông mi.

La Sát bị giam ở Nam Huân pháp bảo lý, đã có chừng tiểu nửa tháng.

Hắn ở đâu đâu vô luận như thế nào phản kháng, vô luận như thế nào táo bạo phát giận, cũng không có một chút xú dùng. Hắn tru lên, cũng không ai

để ý tới hắn, dường như hắn đã bị quên, bị quên, căn bản không tồn tại bình thường.

Đường đường một đại tướng quân, bị người trêu đùa không nói, còn như vậy không tiêu chuẩn bị người tù binh, đối với hắn mà nói, đó là lớn lao khuất nhục cùng dằn vặt.

Mà này pháp bảo hắn cũng nhận được, này hoa nhài nụ hoa đó là ngày ấy hắn bắt cái kia hoa thần vật sở hữu, bây giờ càng phát ra thanh tĩnh, liền đều hoàn toàn nhớ tới, cái kia gọi phù dung kỹ nữ căn bản là giả trang, lại hồi ức đạo kia tinh tế giọng, xuất phát từ cô gái, hơn nữa rất quen tai, đối tới đối lui, hắn không ngờ thua ở cái kia gọi A Anh tiểu nha đầu trong tay!

La Sát rất nôn nóng, một mặt nôn nóng chính là, hắn lạc phách đến tận đây.

Lại một mặt, hắn lại cảm thấy rơi vào tiểu nha đầu kia trong tay, tựa hồ đã thành đương nhiên chuyện, ý nghĩ như vậy càng phát ra làm cho hắn cảm thấy đứng ngồi không yên, thậm chí vô cùng sợ hãi. Dường như tức khắc đã thú, lại đột nhiên có bị nuôi trong nhà ý thức, bắt đầu đối một người lưu niệm, thậm chí muốn đi thân thiết, này toàn bộ cũng làm cho hắn cảm thấy vô cùng sai lầm.

“Đáng chết, nhất định là bị kia hoa yêu làm cái gì yêu chú.” La Sát trên người còn bị cột bó yêu thằng, chỉ có thể giống chỉ sâu lông bình thường na

động, tựa ở hoa trên vách nghỉ ngơi.

Như vậy buồn chán ngày cơ hồ làm cho hấn phát điên, mà một nhắm mắt lại, trong đầu muốn lại đều là cái kia tiểu yêu tinh, càng làm cho tâm can tỳ phôi đều ở lủi hỏa.

“Thả ta ra!! Hồn đản!!!” Hấn hung hăng quát.

Mặc dù hấn không muốn quá kia tức khắc sẽ có cái gì đáp lại.

Chỉ là lần này, kia nụ hoa lại chậm rãi biến trong suốt, sau đó ẩn ra hoàn cảnh chung quanh, cùng kia hai chính theo dõi hấn trông người.

Một đó là kia đáng ghét hoa thần, một cái khác...

La Sát híp mắt tỉ mỉ nhìn, ở chạm được kia tức khắc tóc đen lúc, con người sắc lại phát ra một tia kinh hỉ, sau đó lại trông thượng người nọ mặt thời gian, kia mặt kinh hỉ liền bị bấm cái sạch sẽ.

Mặc dù đẹp, nhưng lại thật thật xác thực thật là nam nhân mặt, cùng ngày ấy, A Anh trong tay gắt gao ôm cái kia tóc vàng oa oa giống nhau như đúc

làm cho người ta chán ghét mặt.

Mà A Anh, lại không ở chung quanh đây.

“Thả ta ra!” La Sát lại hung hăng rống lên một câu.

Nhưng bọn họ tựa hồ nghe không gặp, mình cũng nghe không được bọn họ lời nói, chỉ có thể nhìn thấy bọn họ đối với mình hé ra hợp lại miệng, thường thường dùng mắt ngắm liếc mắt một cái mình, dường như mình đó là kia trong lòng khốn thú, bị người tham quan.

Tâm tình nhất thời càng bức bối.

Nam Huân yên lặng đứng ở mình hoa chi ngoại, hướng bên cạnh người nói: “Ta vốn muốn đưa hấn mang về thần giới, giao cho thẩm phán tư thẩm phán, nhưng nếu như vậy, hấn biết hiệu sở hữu ký ức sẽ gặp bị rình, mà hấn gặp qua người, thân phận của người cũng tất nhiên không bảo đảm, trường sinh cây các trưởng lão cũng sẽ không bỏ qua người, thần giới... Cũng sẽ không bỏ qua người.”

Dừng một chút, hấn mới khó nhọc nói: “Vì thế, người này giao cho người, do người xử trí.”

Này đã vượt qua hấn điểm máu chốt, cũng là đối với thần đô trung thành một loại khinh nhờn. Nhưng nếm như vậy, có thể làm cho thần đô miễn với

một trường hạo kiếp, hắc sẽ gặp tận lực đi giầu giếm, một chữ, đều sẽ không nói ra.

Lam Tranh chau chau mày, cũng không khước từ, nói: “Thả hắc ra thôi, này gian phòng không bỏ xuống được, đưa hắc ném đi ra bên ngoài.”

Nam Huân mím môi, trong tay hiện lên yếu ớt ánh sáng, La Sát chỉ cảm thấy một cổ vô hình lực công cùm xiềng xích hắc, đưa hắc theo hoa trung cuốn khởi, sau đó thấy hoa mất, mình liền bị cổ lực kia ném bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống ở một mảnh nham sườn núi thượng.

Hắc vẫn vẫn bị buộc, hơn nữa kia thẳng như có linh tính bàn, bó càng kín một chút.

La Sát động đạn không được, não chân mày nhìn chăm chăm xung quanh phi cảnh.

Ở đây phải làm là một động quật, lại có cao cao thật dài khe vẫn đi thông trên trời, tia sáng sung túc, dường như làm cho người ta đặt mình trong cùng ảo cảnh. Mà cách đó không xa, có một nho nhỏ nhà gỗ... Đích thực là rất nhỏ, cùng mình so sánh với, độ cao sợ rằng còn chưa có vượt lên trước đầu gối, nhưng tựa hồ, vừa mình bắt đầu từ ở trong đó bị ném ra.

“La Sát tướng quân, mấy ngày nay tư vị thế nào?”

Đột nhiên, một giọng biếng nhác từ trên đầu truyền đến.

La Sát vừa ngẩng đầu, liền thấy vừa kia tóc đen nam nhân chính vẻ mặt bừa bãi giẫm nát mình cảm thương, nhàn nhạt đem mình nhìn. Mà cái loại này nhìn kỹ, lại La Sát là quen thuộc, đang cùng Phi La thân vương trận chiến ấy, hấn bại thương tích đầy mình, mà nam nhân kia đó là như vậy, đứng ở cao cao cang xe thượng, cách một tầng mặt nạ, thờ ơ mắt nhìn xuống mình.

Dù cho có thể chịu được Phi La thân vương coi rẻ, nhưng hấn lại từ đáy lòng chán ghét ánh mắt như thế.

Trong nháy mắt, sát khí tràn ngập.

“Theo trên người ta cút ngay.” La Sát âm lạnh biểu tình, trong con ngươi đỏ lên.

Lam Tranh thản nhiên nói: “... Nếu La Sát đại tướng quân lại loạn sửa một câu, ta không cam đoan sẽ không đem đầu lưỡi của ngươi cắt bỏ.”

La Sát cười lạnh: “Liền nhìn ngươi có hay không bản lĩnh như vậy!”

Lời còn chưa dứt, trên mặt hắn liền nặng nề đã trúng một quyền, La Sát miệng ngoài ý muốn, lập tức có máu tươi ồ ồ chảy ra.

Lam Tranh buông lỏng một chút thủ đoạn, trong lòng suy nghĩ Khuynh Anh khi hắn thuộc hạ thụ quá nhiều ít ủy khuất, hắn liền có một chút không chế không được muốn giết hắn. Nhớ gặp nhau kia một lần, nàng lại là thân thể trần truồng theo trên nóc phòng té xuống đến, nếu lúc đó Khuynh Anh gặp phải không phải là mình mà là người khác, nàng kia sẽ gặp đến thể nào đối đãi.

Nhưng nếu không là người này, mình lại cũng sẽ không vậy dễ tìm được Khuynh Anh.

Xét thấy như thế một điểm, có thể cho hắn trước miễn cưỡng sống.

“Có loại người liền buông ta ra, dùng dây thừng buộc tính cái gì bản lĩnh?” La Sát xoay người lại, liền câu chữ đều căn hận ý, nói: “Buông ta ra!!!!”

“Bản lĩnh của ta người không đều đã gặp?” Lam Tranh đậm cười nhạt nói: “Người còn có cái gì không phục?”

La Sát sững sốt, Lam Tranh lại bổ sung một câu: “Kia một lần, người còn

ngại bại không đủ? Mất mặt không đủ? Vì thế, còn muốn lại tới một lần?”

La Sát nhất thời mở to hai mắt nhìn, “Người là ai?!”

Lam Tranh nhàn nhạt nhìn hắn, khóe môi đường vòng cung là lạnh, nho nhỏ người gầy, lại làm cho La Sát ngực đốn phát lạnh ý, một cỗ vô danh bức lực ở chung quanh hắn tản ra, thoạt nhìn yếu đuối, lại làm cho người cảm thấy sợ hãi.

Trong không khí, gió cuốn vân thư, hỗn loạn dày đặc gió mát, phát ở trên mặt, lại như là hỏa bình thường chúc người.

La Sát gắt gao nhìn chăm chăm kia nho nhỏ người gầy, trong lòng một cái ý niệm trong đầu không ngừng nổ tung, lại cảm thấy bất khả tư nghị, thậm chí không thể tin.

“Người là... Phi La thân vương?!” Hắn rớt cuộc cắn răng, gọi ra tên này.

Lam Tranh yếu ớt câu dẫn ra khóe miệng, tươi cười như là ở trong bóng đêm bỗng ra bạch quang, như tên tên bàn xen vào La Sát trong lòng, run lên một cái.

Hắn không biết, kia mặt nạ sau, lại là như thế dung nhan.

Hắn cũng không biết, kia làm cho đế đô sấm yên lật trời nam nhân, lại sinh chính là này phó... Yếu đuổi bộ đáng.

Hắn cho rằng Phi La thân vương khuôn mặt xác nhận sinh lợi hại mà cứng cỏi, sẽ không xấu, lại chí ít hắn là càng thêm khôi ngô một chút, bây giờ nhìn này so với cô gái xinh đẹp hơn nam nhân, nhất thời làm cho La Sát trong lòng cực kỳ không thăng bằng. Hắn muốn mắng hắn ẻo lả, đáng tiếc hắn tựa hồ ngoại trừ mặt bên ngoài, không có một chỗ như là ẻo lả cử động. Hắn muốn mắng hắn gât người, nhưng hắn tựa hồ nhất cử nhất động, ngoại trừ không che mặt, thần thái cử động cực kỳ giống ngày ấy cái kia vân đạm phong khinh Phi La thân vương. Hắn muốn mắng hắn rất nhiều nói, đáng tiếc bị hắn như thế nhẹ nhàng nhìn lên, thế nhưng đều mình ngạnh ở trong cổ họng, thế nào cũng phun không ra.

Khí thế thượng thừa trận một mảng lớn, hắn cho dù mọi cách không tình nguyện, cũng phải thừa nhận đối phương dù cho không có bất kỳ thân phận, cũng xem nhẹ không được.

“Người đang suy nghĩ gì?” Lam Tranh đứng mệt mỏi, ngón tay nhất câu, từ trong phòng gọi tới một phen ghế bành, trực tiếp sắp đặt ở La Sát đầu khác, tự tại ngồi xuống.

La Sát hí mắt nhìn hắn, buồn thanh nói: “Người vì sao phải đem thân phận chân thật bại lộ cùng ta?”

Liền không sợ hấn tiết lộ bí mật, theo gương mặt này tra ra nhiều hơn sự?

Lam Tranh ngấm hấn liếc mắt một cái, nhân tiện nói: “Người đang len lén tra ta, ta tất nhiên là biết đến.” Nói xong lại dẫn cười khẩy nói: “Không biết tướng quân đại nhân có thể có tra ra cái gì?”

“Không có.” La Sát hừ hừ một tiếng, nói lời nói thật. Muốn tra Phi La thân vương người rất nhiều, cũng không người có thể tra ra một chút đầu mối gì, hấn tính tình điệu thấp, cũng không đường hoàng, mấy chục năm, đối với Tu La bộ tộc thực sự quá ngắn, ngắn đến còn không có quá nhiều người chú ý người này tồn tại thời gian, hấn cũng đã đứng ở không ai bằng độ cao.

Thâm tàng bất lộ không nói, còn có A Tu La vương phù hộ.

Muốn điều tra lai lịch của hấn, nhất định phải được quá A Tu La vương kia một đạo trạm kiểm soát, nhưng ai có thể theo đế vương trong miệng cạy ra nói đến. Thường thường tất cả đầu mối đó là tới đó liền cắt đứt, ai cũng tra không được.

“Vậy người muốn biết?” Lam Tranh lại nói.

La Sát: “Người nguyện ý nói cho ta biết?”

Lam Tranh: “Không muốn.”

La Sát: “...”

Lam Tranh: “Người lại nhiều lần xông ta Phi La vương phủ, sợ rằng không chỉ là muốn tham ta nội tình, người ở chỗ này của ta tìm đánh bại, biết được của ta giá trị, liền muốn lợi dụng khởi ta đến, mượn hơi ta, thân thiết ta, ngày sau dùng ta để đối phó nữ nhân kia, phun một ngụm ác khí?”

La Sát sững sốt.

Lam Tranh nói: “Người tuy là tướng quân, nhưng là bị điều đến kia tới tích xa biên vực, người phóng đảng không kiềm chế được, thoát nhìn không có việc gì, cả vú lấp miệng em, liền là vì làm cho kia người ta buông lỏng cảnh giác? A, người nếu muốn vì phụ thân người báo thù, cũng quá ủy khuất mình, một nho nhỏ thị lang tử, gọi tới người bây giờ vô ưu vô lự địa vị, trong lòng hẳn phải làm thỏa mãn rất.”

La Sát sắc mặt trắng nhợt, kia trong lòng nhất mềm yếu gì đó bị như thế bén nhọn mổ ra, toàn thân đều hàn bở ngỡ.

Lam Tranh nhìn vẻ mặt của hắn, thản nhiên nói: “Nga, nữ nhân kia, cũng là người mẹ.”

“Được rồi!” La Sát quát.

Đây là hấn ký ức trong, rất muốn quên, lại vĩnh viễn không cách nào thay đổi sự thực.

Mà chuyện này, vốn đã bị nữ nhân kia đè ép xuống, năm đó biết chuyện này hạ nhân đều bị giết sạch sẽ, lại không muốn, lại bị trước mặt người này vô tình chọc thủng, tầng kia tầng nguy trang bị xé bỏ, làm cho hấn cơ hồ hít thở không thông.

Lam Tranh chau chau mày, cũng không nói thêm gì nữa.

Ở Tu La giới hoàng thất quý tộc trong, vô luận hoàng tử còn là công chúa, cũng có thể thú phi nạp thiếp, mà La Sát phụ thân đó là bây giờ A Tu La đế tử tử —— thủ dương công chúa “Thú” vào cửa đệ ngũ nhâm trượng phu. Nhưng này công chúa lại thật là một biến thái, phủ đệ thượng chuyên thiết một bí mật chế thuốc nơi, chuyên yêu kia điên đảo âm dương thuật, tiên kỹ nhâm trượng phu cơ hồ cũng được nàng thủ hạ quý, tới đệ ngũ nhâm lúc, nàng được lại luyện được thành công, một trận điên loạn đảo phượng, thế nhưng thật thật làm cho La Sát phụ thân hấn mang thai đứa bé, bậc này sỉ nhục vô căn cứ việc, tự nhiên là không thể nào công khai. Thẳng đến đứa bé sinh hạ đến, kia công chúa thẳng thần nhận hấn đương nghĩa tử, mà La Sát phụ thân làm duy nhất thành công ví dụ, cuối cũng không được ít nhất tôn trọng, tươi sống lăn qua lăn lại chết ở kia vô tình cúi trong, chỉ là này vừa chết, liền đổi được La Sát cao quý địa vị, cùng tạm thời bình an.

La Sát hồi bé đánh giá cũng bị các loại khuất nhục đối đãi, hắn có thể sống đến bây giờ, vẫn chỉ là như thế bình thường biến thái, cũng vô cùng mới lạ.

Lam Tranh vượt cằm nói: “Ta bản vô tâm quản người, nhưng người tổng là mình đưa tới cửa, ta liền tiện đường đem người tra rõ một phen, kết quả, tương đương ngoài dự đoán mọi người.”

La Sát gắt gao siết quả đấm không ngôn ngữ, tựa hồ cũng đã tìm không được ngôn ngữ đến miêu tả mình bây giờ nội tâm.

Lam Tranh liền cũng ngồi lẳng lặng. Khó có được một sau giờ Ngọ, Khuynh Anh còn đang ngủ, hắn cũng có thể phái giết thời gian.

Nói trở về, kia thủ dương công chúa coi như là của mình “Cô cô”, nhưng Tu La vốn là tính tình nhạt nhẽo, ai còn sẽ bận tâm kia không sao cả “Thân tình”.

Mà bây giờ, kia luôn luôn tìm mình tra đại hoàng tử, cũng chính là kia cô cô sở sinh... Đương nhiên, là dùng nòng bụng của mình sinh hạ tới. A Tu La để tựa hồ không thể nào mưu cầu danh lợi chuyện phòng the, liền đem đại hoàng tử cho làm con thừa tự ở mình dưới gối, sau đó lại lục tục theo các Lộ huynh đệ tử muội kia cho làm con thừa tự một chút đứa bé, liền có đủ loại hoàng tử công chúa...

Thế nhưng, tính kéo tính đi, tra tới tra lui, cùng Dạ Vũ thật thật có huyết mạch chi duyên, tựa hồ chỉ có mình.

Nghĩ tới đây, Lam Tranh cũng cảm thấy có chút đau đầu.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Qua hồi lâu.

La Sát mới rút cuộc làm cho mình toàn thân rét run máu bình tĩnh trở lại.

Hắn nói có chút khó nhọc: “Người vì sao có thể biết nhiều như thế?”

Lam Tranh nói: “Ta còn biết được người mỗi lần thượng kỹ viện thích nhất điểm cô nương, thích nhất dùng tư thế, ừ, muốn ta nói cho người nghe sao?”

La Sát: “...”

... Tại sao mình muốn đi trêu chọc người này!!

Hắn đột nhiên rất có muốn một đao kết quả của mình xúc động.

Lam Tranh yếu ớt cười nói: “Nhưng người đã trêu chọc, đã muộn.”

La Sát chợt ngẩng đầu theo dõi hắn, như là thấy được một cái ma quỷ.

Lam Tranh miễn cưỡng lắc lắc đầu: “Ta vô dụng thuật đọc tâm.” Dừng một chút: “Suy nghĩ của người toàn bộ đều viết ở trên mặt, thí dụ như hiện tại, trên đó viết ngốc, phía dưới viết ngu xuẩn, ha ha, vừa xem hiểu ngay.”

La Sát: “...”

Hắn hiện tại rất muốn liều lĩnh cùng hắn đồng quy vu tận...

Lại qua hồi lâu, La Sát cắn răng nói: “Người đã nắm lấy của ta chỗ đau, lại đem ta khôn ở chỗ này, đến tột cùng là muốn ta thay người làm cái gì?”

Lam Tranh nhẹ nhàng hơi trầm ngâm: “Còn chưa nghĩ ra.” Dừng một chút, nói: “Vậy người có thể làm cái gì?”

La Sát bị vấn đề này ngạnh ở, trong ngày thường làm khó dễ người khác làm khó dễ quen, không ngờ mình cũng có như thế một ngày, muốn phát tác, lại phát tác không được, gương mặt đỏ lên.

Lam Tranh theo dõi hắn đỏ bừng hai má, nửa ngày, nói: “... Ta không có

phương diện kia hứng thú.”

La Sát nhất thời quát: “Ta cũng không có!!!”

Mọi nơi nhất thời an tĩnh.

Tiếng gió tuôn rơi, cuốn chầm đất thượng cỏ bay loạn dương.

La Sát xấu hổ dừng quá, đối với như vậy đối thoại hẳn xác thực không am hiểu, luôn luôn bị tam hai cái liên chọn được thần trí hoàn toàn không có, một tác vuông đại loạn.

Trước mặt người trí gần với yêu thần, tâm tư kín đáo, cẩn thận, xác thực quá mức đáng sợ, vô luận kia một mặt, đều không phải có thể tùy tùy tiện tiện nhưng không chế người. Lúc trước muốn mượn hơi quyết định của hắn, hiện tại xem ra, không thể nghi ngờ là một truyện cười, vẫn là bồi lên của mình cười to nói.

“Có lẽ, ngươi có thể lấy việc làm.” Lam Tranh nghĩ nghĩ, nói.

La Sát nhìn hắn, quyết định đem đầu lưỡi của mình đều vũng vàng quăn ở trong miệng.

Lam Tranh nói: “Ta còn thiếu một đi theo hộ vệ, người phải làm có thể đảm nhiệm được.”

La Sát lại lập tức nhú mày, hắn tốt xấu cũng còn là một đường đường đại tướng quân, hộ vệ như vậy ti tiện việc, hắn há có thể làm?!

Mặc dù biết thủ đoạn của đối phương, nhưng hắn tôn nghiêm vẫn không muốn cúi đầu, hắn chậm rãi nói: “Phi La thân vương nếu muốn hộ vệ, ta quý phủ theo người lựa chọn...”

Lam Tranh xen lời hắn: “Ta có hỏi người cái khác lựa chọn sao?”

La Sát: “...”

Lam Tranh nói: “Ta chỉ là thông tri người.”

La Sát: “...”

La Sát hỏi: “Vì sao phải dùng ta, Phi La thân vương bên cạnh, định sẽ không thiếu cái hộ vệ.”

Lam Tranh: “Bởi vì nơi này vừa lúc chỉ có người.”

“...”

La Sát gân xanh trên trán nháy có chút vui, hắn nói: “Người dựa vào cái gì cho là ta sẽ đáp ứng?”

Giọng của Lam Tranh nhàn nhạt: “Nếu không phải nguyện, ta cũng vậy có thể ép buộc người.”

La Sát đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Đối với người trước mắt, hắn hoàn toàn không cách nào cùng chi chống lại. Hắn thờ ơ nói ra nói, lại tuyệt không như là nói đùa.

Hắn hoàn toàn có thể dự kiến, nếu mình không hảo hảo đáp ứng, hậu quả tất nhiên rất thê thảm.

Lam Tranh đột nhiên lại nói: “Đạo cũng không phải là không có chỗ tốt.”

“Trong tay ta có chút bắt được thủ dương công chúa cấp phụ thân người ăn dục, nếu người làm hảo, ta liền đem những thuốc kia cho người, người có thể gây ông đập lưng ông, nàng thế nào dẫn vật phụ thân người, người cũng có thể làm theo hoàn trả đến.”

Dừng một chút, hấn lại nói: “Nếu ngươi không muốn, ta hiện tại có thể đem dược cho ngươi... Sẽ cho ngươi tìm mấy nam nhân nữ nhân, làm một chút lặt qua lặt lại chuyện.”

“Ngươi không lo lắng ta phản bội ngươi?” La Sát tự động quên lời nói vừa rồi.

“Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người.” Lam Tranh thản nhiên nói.

Có lẽ đó là đôi phương kia trong nháy mắt nói ra câu nói kia, La Sát ma xui quỷ khiến lại có một chút động dung, ngừng lại một chút, liền gật đầu đáp ứng.

Nhưng nếu biết được ngày sau sắp gặp được chuyện, hấn... Sẽ hối hận muốn đập bể đầu óc của mình, nhưng lại lần đi năm nay, lại nhớ lại một màn này, hấn muốn, nếu còn lại tới một lần, hấn cũng nhất định vẫn là sẽ đáp ứng.

Đảo cũng không phải là vì kia kỹ hạt phá dược, đôi khi, trời sinh vương giả tựa như một đoàn hỏa, dẫn bướm bướm người trước ngã xuống, người sau tiến lên muốn tiếp cận hấn.

Nhân sinh như giấc mộng, đỡ xuống tâm phòng, đại mộng một hồi, làm một lần bướm bướm, cũng không sao.

Khuynh Anh tỉnh, lại cảm thấy ngoài phòng bóng mờ nặng nề, đẩy ra cửa sổ, vừa nhìn hoảng sợ.

Phòng ở bên ngoài hơn một bóng dáng cao lớn, xử ở bên ngoài đương pho giống. Nàng xem một hồi lâu, mới nhìn ra đó là La Sát, hấn không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, như là câu dẫn hồn.

Khuynh Anh ngẩn người, mặc quần áo tử tế liền vội vàng vàng hạ lầu các, liền thấy Lam Tranh đang ở cửa đùa thứ gì đó, nghe thấy nàng bước, hấn xoay đầu lại hướng nàng nhẹ nhàng cười, kéo xuống nàng cánh tay, cho nàng một hôn.

“Kia La Sát làm sao vậy?” Khuynh Anh hỏi.

Bất ngờ không kịp đề phòng trước mặt thân đến một cái móng vuốt, một cái lông xù mèo mẽ liền bị ôm tới trước mặt nàng.

Kia mèo mẽ hiển nhiên thấy nàng cũng là sống sờ, mới vừa rồi còn nhe

răng khéo mồm khéo miệng biểu tình tịch thu trở lại, hiện tại liền có một chút đại ra, bộ dáng thoát nhìn... Có chút ngu dốt.

Khuyên Anh liền hỏi: “Này ngốc mèo từ nơi nào lấy được?”

Mèo mễ nhất thời vẻ mặt phát điên, vươn lợi bắt hướng trước mặt nàng vung lên, quát: “Người mới là ngốc mèo!!! Người này tử nữ nhân, nhìn gia không...”

Lam Tranh yên lặng vươn tay, hung hăng rút hẳn một cây chòm râu, sau đó mèo mễ kia câu nói kế tiếp liền biến thành vụn vụn âm cuối, đau gào khóc gọi.

Khuyên Anh lẳng hơn nửa ngày, mới nói: “Hắn, hắn là La Sát...?”

Lam Tranh gật gật đầu.

Nàng xem hắn vụn phần chặt vật bộ dáng, nhãn có chút vát vát: “Ân... Hắn thế nào... Biến thành như vậy...”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, nói: “Hắn tự nguyện.”

La Sát nhất thời lại huy vũ lợi bắt, trừng mắt đỏ bừng, hắn đã hỏi hận

muốn chửi đầu, hấn làm gì phải đáp ứng tên hỗn đản này! Làm gì phải đáp ứng a a a a a!

Nam nhân kia nói, hấn hiện tại lớn như vậy cái đầu vào không được gian phòng, liền trước cho hấn an một bộ người gỗ thể xác, hấn lại liền tin, đợi được đã trải qua kia giống lột da bình thường đau nhức sau, thật vất vả mở mắt ra, thế nhưng chính là như thế cái quỷ bộ dáng!!

—— hấn rất muốn đi tử!

Khuynh Anh theo dõi hấn nhìn một hồi lâu, sau đó che miệng, bả vai hơi nhún.

La Sát rống giận: “Không cho cười!!”

Khuynh Anh: “...”

Nàng, nàng không phải cố ý, nhưng nàng thế nào cứ như vậy muốn cười...

La Sát tan vỡ la to, “Mau đưa ta đổi trở về!!!”

Lam Tranh không nhìn hấn, nói với Khuynh Anh: “Đây là ta tân chiêu hộ

vệ.”

Khuynh Anh khụ khụ thuận mấy hơi thở, sau đó cố gắng trấn định nói: “Kia tại sao phải biến thành một cái mèo?”

Lam Tranh nói: ” vóc dáng Hắc khôi ngô thấy được, định không thể nguyên dạng theo chúng ta thượng thần giới.”

Mèo mễ nhất thời cả kinh: “Thượng thần giới? Ta lúc nào từng nói muốn đi thần giới! Ân? Các ngươi muốn đi thần giới?!!!!!!”

Lam Tranh tiếp tục nói: “Thế nhưng, nếu để cho hắc biến thành người bộ dáng, ta lại cảm thấy, có chút chướng mắt.” Đặc biệt La Sát nhìn Ánh mắt của Khuynh Anh, làm cho hắc có chút nhớ nhung muốn đem hắc trông mắt nhất tịn đào.

Mèo mễ giận hờn: “Uy, nói rõ ràng, ta tại sao muốn cùng ngươi thượng thần giới, còn có, bản gia chỗ nào chướng mắt!!”

Lam Tranh nói với Khuynh Anh: “Vì thế, ta cảm thấy này mèo mễ hình thái, rất tốt.”

Khuynh Anh hiểu rõ ý cười dâng tới yết hầu, nhưng lại ngại với La Sát lúc này đáng thương bộ dáng mà cố gắng chịu đựng, nàng nói: “Nhưng này mèo con tại sao có thể làm hộ vệ?”

Lam Tranh nghĩ nghĩ: “... Nó có thể biến lớn.”

Dứt lời, hắn liền đi tới ngoài phòng biểu thị: “Chỉ phải bắt được hắn đuôi, sau đó dùng sức xé ra...”

Liền chỉ thấy mèo mễ bị ném xuống đất, đuôi bị kéo lấy, nho nhỏ cái đầu liền càng đổi càng lớn, càng đổi càng lớn, thẳng đến biến thành bình thường nuôi trong nhà mèo mễ khô, Lam Tranh mới chậm chậm buông ra hắn, đoạn trang nói: “Ân, như vậy, còn có thể đương tọa kỵ.”

Khuynh Anh rốt cuộc phá công, đang ôm bụng trên mặt đất cười lăn.

Nam Huân ở phía sau yên lặng bàng quan, hắn rốt cuộc hiểu rõ lúc trước mình bị ác chĩnh lúc những người đứng xem tâm tình, thì ra thực sự... Quá tốt cười...

Hắn quyết định, tử cũng không nguyện lại rơi vào Lam Tranh trong tay.

Một phen lăn qua lăn lại.

La Sát lại khôi phục con mèo nhỏ nhi hình dạng, để tỏ lòng của mình không hài lòng, ở trong phòng hung mãnh nhe nanh múa vuốt, huy cái không ngừng, ở vài chỗ đều để lại hằn hung tàn dấu móng tay.

Lam Tranh uống một ngụm trà, nói với Khuyng Anh: “Người xem, lực chiến đấu của hần thật tốt, như vậy xoay ngang, làm hộ vệ vậy là đủ rồi.”

La Sát như sấm phách, sau đó liền rầu rĩ thu móng vuốt, cuộn mình ở trong góc yên lặng rơi lệ.

Hần cả đời mặc dù trắc trở không ngừng, lại chưa từng tao ngộ quá như vậy cảnh ngộ, thậm chí ngay cả hình người đều không bảo đảm, còn lẫn vào thành một cái súc sinh!

Đột nhiên từ phía sau thân đến một đôi tay, đưa hần bế lên, sau đó liền rơi vào một hương thơm ôm ấp, lại ngẩng đầu, liền thấy cô gái kia mỉm cười mặt, nàng mặc dù thay đổi màu tóc, nhưng vẫn là kia phó xảo tiểu nói hề bộ dáng.

Bàn tay nàng mềm nhẹ lại mềm nhu, La Sát chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, không hiểu liền cảm thấy toàn thân xao động.

Khuynh Anh cười híp mắt đưa hấn chộp tới đặt ở trên cái băng ngồi, sau đó đột nhiên từ phía sau lấy ra một viên miếng bông, đi lên ném đi, dụ dỗ: “A Miêu, đi, nhất trở về.”

La Sát cảm thấy toàn thân xao động trong nháy mắt bị tắt, hấn phần nộ đem viên kia cầu bể mảnh nhỏ, hào nói: “Bản gia không phải mèo!! Cũng không cần tùy tiện cấp bản gia đặt tên!!”

Khuynh Anh cười lật trời, hoàn toàn nhận cùng nhìn Lam Tranh: “A meo thực sự là thật là lợi hại, ha ha ha ha...”

La Sát tan vỡ lao ra cửa đi, hắn còn chưa có thói quen dùng tứ chân bước đi, thế là cơ hồ liền dùng hai cái đùi đứng thẳng lệ chạy vội ra.

Khuynh Anh nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên cảm thấy hắn thực sự là hảo tâm toan... Thế nhưng, vẫn là hảo hảo cười, ha ha ha ha ha ha...

_____*

La Sát bị dẫn vật quá, hấn quyền ở mình bản thể bên cạnh, thử rất nhiều phương pháp, cũng không có biện pháp đem mình từ nơi này ngu xuẩn mèu trên người lông trở lại thì ra thân thể lý đi.

Thân là đường đường một đại tướng quân, hắn thật là càn song nhảy uất ức.

Còn nhỏ lúc, theo chỗ đó lúc đi ra, hắn liền phát thệ, nhất định phải đem nữ nhân kia thêm ở trên người mình, còn nguyên trả lại. Nhưng hôm nay xem ra, hắn tựa hồ cách này cái mục tiêu càng phát ra xa vời. Một bước sai, từng bước sai, chiêu chọc tới người kia, quả thực đó là hắn cả đời trong, lớn nhất sai!

Đột nhiên, bên cạnh rơi xuống một cái bóng, cao gầy thon dài, trên người mang một cỗ hương khí ảo ảo, không cần ngẩng đầu cũng có thể biết là ai.

“Người nếu nghĩ đến nhục nhã ta, đại cũng không tất.” La Sát trong lòng bực mình, hoàn toàn không muốn ôn tồn phản ứng hắn.

Lam Tranh thản nhiên nói: “Nga, tốt lắm, ta đi trở về.”

La Sát: “...”

Tiếng bước chân kia thật thật muốn đi xa, La Sát nhìn không được nhảy dựng lên, ác lý ác khí kêu ở hắn: “Người muốn đi thần giới?”

Lam Tranh nhíu mày quay đầu: “Là thì thế nào.”

“Người rớt cuộc là ai?” La Sát hí mắt, “Người là Tu La giới Phi La thân vương, ta mới nguyện ý theo cùng người, nhưng người nếu thần giới tới gian tế, ta chắc chắn sẽ liều mạng cùng người đấu đi xuống!” Hẳn là Tu La giới người, Tu La giới cùng thần giới không đội trời chung, dù cho Phi La là kẻ mạnh, hẳn lại định sẽ không ngóc đến đi bảo vệ một vị thần giới người.

Lam Tranh cười tà khí: “Nga, người thật ra rất có cốt khí.”

“Vậy người đến tột cùng là Phi La thân vương, vẫn là cái khác thân phận gì?” La Sát gắt gao theo dõi hẳn.

“Ta là Phi La thân vương.” Lam Tranh nghĩ nghĩ: “Nhưng ta cũng cùng thần giới có liên quan.”

La Sát hiển nhiên không nghĩ đến hẳn sẽ thực sự trả lời, nhất thời cũng có chút sững sờ, chỉ là này trả lời bao hàm nhiều lắm loại phỏng đoán, hẳn buồn thanh nói: “Đây là ý gì.”

“Chính là người thế nào cũng không nghĩ ra cái loại này ý tứ.”

“...”

“Có đôi khi biết quá nhiều, cũng không phải là kiện chuyện tốt, người làm

tốt người phải làm việc làm, ta liền sẽ không bạc đãi người.” Lam Tranh yếu ớt cười, tràn ngập khí tức mang theo như có như không sát ý, thờ ơ, nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

La Sát cắn răng, vẫn là nén giận nói: “Ta không không cần biết người là cái gì thân phận, người đã là Phi La thân vương, ta sẽ gặp đi theo thân là Phi La thân vương thân phận người, mà cũng xin người đem của ta linh thể thả về, ta đã đáp ứng làm của người hộ vệ, sẽ gặp thể sống chết bảo vệ người an nguy, này bộ dáng, cái gì cũng không làm được.”

Lam Tranh cho giới tâm lấy làm ra một bộ cô gái ngẫu thân thể người nói: “Nữ nhân cùng mèo, người chọn một?”

La Sát: “...”

Hắn phát điên: “Đây là cái lựa chọn gì!”

Lam Tranh chưa kịp trả lời, rất xa liền thấy Khuynh Anh từ trong phòng chạy ra, nàng đem tóc màu hoàng kim cao cao bó cái đuôi ngựa, trong tay còn cầm một viên chuông, ở trống trải thạch bích giữa, hoảng leng ka leng keng tác vang.

“Ồ sư phụ trong rừng tìm được, thoát nhìn rất sắc A Miêu.” Khuynh Anh vù vù chạy tới, tuyệt không chú ý mình cấp La Sát tùy ý thủ tên.

Lam Tranh nhẹ nhàng cười, nàng ôm vào trong lòng, thuận tay tiếp được chuông, lại qua tay mang ở trên cổ của nàng, sau đó cúi đầu ở bên tai nàng nói mấy câu, cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng, kén khởi nắm tay liền đuổi theo hấn đánh.

Mà La Sát lảng ở một bên, ở Lam Tranh trong mắt, phát hiện trước nay chưa có ôn nhu cùng sủng nịch.

Mà cô gái xán lạn miệng cười, nhưng cũng chỉ đối như vậy một người nở rộ.

Hắn đột nhiên cảm giác được có chút âm trướng trướng, hắn tựa hồ có chút hiểu Phi La vì sao chỉ cho hắn hai loại lựa chọn này, lại nhớ lại mình đối đãi A Anh các loại hành vi... Hắn là sợ mình cùng hắn cướp nữ nhân? Thì ra hắn cũng lại sợ thời gian?

La Sát đối với mình phát hiện nhược điểm của đối phương một chuyện, lại như thế nào cũng cao hứng không nổi.

Có thứ gì đó còn đang nảy mầm, liền bị bóp nát.

Mèo mễ rất thất lạc, nhìn nhìn của mình mèo bắt, lại nhìn một chút trước mắt vậy đối với bách nhân, phát hiện mình nhân sinh trong tựa hồ thiếu hụt cái gì, làm cho hắn vô cùng phiền muộn.

Mà lại qua mấy ngày, Nam Huân linh lực rốt cuộc khôi phục bảy tám thành.

Rốt cuộc, phải rời khỏi động này quật ngày cũng tới.

La Sát ra sức phản kháng, cũng cuối cùng vẫn còn không có tránh thoát bị nô dịch số phận.

Nhưng Khuynh Anh vẫn là không hiểu: “Càng ít người biết thân phận của người càng tốt, lần này đi thần giới, lấy được chúng ta liền đi, người vì sao còn muốn mang theo hắn? Hơn nữa, vẫn là một Tu La tướng quân?” Mặc dù ác chĩnh La Sát rất làm cho người ta vui thích, nhưng nàng chưa từng quên quá mình trước đây khi hắn kia ăn xong bao nhiêu vị đắng.

Lam Tranh nói: “Lấy thuốc cũng không đơn giản, chúng ta cũng không thể nhanh như vậy có thể trở về đến. Chính là bởi vì La Sát là một Tu La, hơn nữa còn khi dễ quá người, cho nên mới cần hắn.”

Khuynh Anh nghi hoặc.

“Bởi vì hắn bản tính đủ thuần, một khi nhận định một việc, sẽ gặp nhận

tác đi làm, mặc dù tính tình táo bạo, tâm tư lại rất kín đáo, không dễ bị người lợi dụng, lại càng không dịch đối với người khuất phục.” Lam Tranh nói.

Khuynh Anh vừa muốn vì Lam Tranh như vậy cao đánh giá mà cảm động, Lam Tranh lại nói: “Trên đường cần gì cụ li việc, nhưng do hấn đến làm, trên đường gặp gỡ địch nhân, nhưng do hấn để che, nếu như thuốc kia không chiếm được, liền nhiên hấn đi trộm, nếu như không cẩn thận phạm vào chuyện gì, còn có thể đem hấn đá ra đi làm người chết thế.”

Khuynh Anh: “...”

Hộ vệ này đương đích thực là... Hảo tâm toan...

Nam Huân khôi phục rất tốt, ít ngày nữa liền có thể khởi hành.

Mấy người thương lượng quyết định, càng sớm càng tốt,

La Sát vẫn bị bài trừ ở tình trạng ngoại, trên thực tế, hấn lúc trước đã tra ra Nam Huân nghĩ đến tìm kiếm cô gái liền chính là A Anh, về cô gái tóc đen nghe đồn, hấn đến nghe nói không ít, nghe nói cô gái này là phương đông thần đế yêu thích người, nhưng vì sao hiện tại lại cùng Phi La thân vương cùng một chỗ, mà bây giờ, Phi La thân vương lại vẫn muốn đích thân mang theo cô gái này đi tới thần giới!

Hắn trăm mối ngờ không giải được, càng nghĩ càng phiền muộn, mình còn bị bức bách quyền ở một cái mèo con trong thân thể, xác thực rất thống khổ.

Lúc này, Lam Tranh kéo Khuynh Anh theo lầu các khoản trên khoản mà đến.

La Sát hừ lạnh hừ: “Các ngươi hiện tại tính toán gì đó, ta sau này định cũng có thể biết, hi vọng ngươi đến lúc đó không phải hối hận, lúc này mang ta đi thần giới quyết định này!”

Lam Tranh không nói, trực tiếp nắm lên cổ của hắn, đưa hắn xách đến ngoài cửa, để đặt bản thể hắn nơi.

Sau đó lôi ra một cây đao, hướng La Sát ngón tay thượng một cắt, liền có máu tươi chảy ra.

Mèo mễ nhất thời giậm chân: “Ngươi cắt ta làm cái gì!!”

Lam Tranh tiếp được hai giọt máu, sau đó niệm một chú, kia hai giọt máu liền phân biệt đọng lại thành hai khỏa nho nhỏ cầu. Ngón tay hắn khẽ động,

trong đó một viên liền không có vào mèo mễ mi tâm, mà một viên khác, biến mất ở Khuynh Anh mi tâm chỗ.

La Sát sừng sốt, tru lên: “Ngài làm gì ta!”

“Vì không cho ta hồi hận, vì thế, liền chỉ có làm như vậy.” Lam Tranh híp mắt nói: “Ta đối người đây hạ con rồi thuật, khống chế của người tuyền liền ở Khuynh Anh trong tay, người nếu không phải nghe lời, muốn làm một chút chuyện dư thừa, tự nhiên có thể làm cho nhĩ hảo thụ.”

Khuynh Anh thấu quá khứ nói: “Đôi, người không nghe lời, liền cho người đi gặp trở ngại.”

La Sát thân thể nhất thời không bị khống chế, na tới bên tường, tích đùng ba đùng lên.

Khuynh Anh: “...”

La Sát: “...”

Lam Tranh đem La Sát thể xác dùng pháp thuật thu nhỏ lại, phong ấn tại bình nhỏ lý, đọng ở La Sát mèo trên cổ.

“Nếu có nguy hiểm, người này mèo thân đánh không lại, liền mở ra này nắp bình tử, là có thể đổi hồi thì ra thân thể đi.” Lam Tranh nói.

La Sát không thể chờ đợi được dùng răng muốn mở nắp bình, sau đó...
Mình bị hút vào.

Lam Tranh yên lặng đem nó từ bên trong làm ra đến, sau đó nói: “Quên nói cho người biết, nhất định phải do A Anh mở, bằng không, người sẽ gặp bị phản phệ...”

La Sát: “...”

Không lâu sau, tất cả đều thu dọn xong.

Là tới lúc rời đi.

Khuyneh Anh cuối cùng liếc mắt nhìn này đầy khắp núi đồi hồi ức, lại đang ông lão trên mộ địa nói lảm nhảm một phen, mới lưu luyến đôi này phiến thổ địa cáo biệt.

Nam Huân khôi phục nguyên thần, đứng ở trống trải chỗ triển khai trận pháp, màu u lam ánh sáng trên mặt đất hóa khai, giống một đạo thật lớn cái chấn bình thường bao phủ xuống.

Lam Tranh ôm Khuyneh Anh chui vào Nam Huân trong tay áo, La Sát tất

cả không tình nguyện, cũng theo chui vào.

Nam Huân hít một hơi thật sâu, chủ tử công đạo nhiệm vụ cuối cùng hoàn thành, nhưng lại tựa hồ như dẫn theo dư thừa hai người trở lại.

Cũng không biết là đúng hay sai, hẳn do dự một hồi, mới đứng ở trận pháp trung ương, cho đến ánh sáng chậm rãi bốc lên, đưa bọn họ biến mất.

[illegible]

Phủ Phi La thân vương.

Lăng Vũ Quân nhìn trên mặt bàn quân cờ, có chút ảo não nói: “Người hôm nay thắng thật ra thông khoái, nhưng có hỉ sự?”

Một đầu khác, mang theo mặt nạ nam tử yên tĩnh như lúc ban đầu, thật ra bùng trà đưa nước Phù Sinh phụ trách truyền lời: “Chủ nhân nói, dù cho không có hỉ sự, cũng có thể đem người thắng sướng khoái.”

Lăng Vũ Quân run lên lông mày, hừ hừ một tiếng, nói: “Người còn không đi tìm của người tiểu oa nhi?” Đối với có thể làm cho này căn đầu gỗ để bụng cô gái, mình xác thực thật tò mò, vốn cho là hắn sắp tới sẽ có sở động tác, nhưng chán đến chết tại đây phủ đệ thượng cộ lâu như vậy ngày, cũng không gặp hắn có bao nhiêu sốt ruột.

Thấy hắn không đáp lời, Lãng Vũ Quân lại nói: “Nghe nói, đại hoàng tử phái vài nhóm người đi vào lục soát, ngươi nếu không hành động, sợ rằng liền oa oa tra cũng bị mất.”

Phù Sinh cười nói: “Đại nhân thật biết nói đùa, chủ nhân muốn cái gì, không có khả năng không chiếm được.”

Lăng Vũ Quân ồ một tiếng, chỉ là nói: “Tốt lắm thôi, ta đang chờ.”

Mặt na nam tử không để ý tới hắn, ngẩng đầu nhìn thiên không.

Lăng Vũ Quân cũng theo nhìn sang, nơi đó chỉ có vờn nhìn vô tận mây trắng, còn có mấy cái nhàn tản bay đã điều. Vừa vặn khác nam nhân này nhìn hăng say rất, không nhúc nhích, dường như mắt đều đâm vào ngày đó thượng.

Cũng không biết vậy thì có cái gì khán đầu, hấn thực sự là càng ngày càng làm không hiểu hấn.

... Không, sợ là cho tới bây giờ sẽ không có làm hiệu quả thôi.

_____*

Hoàng cung A Tu La.

Đại hoàng tử Dạ Lãnh Sương không quan tâm xông tiến cung trong điện, hướng đang ở nghỉ ngơi A Tu La vương kể khổ nói: “Phụ hoàng, người há có thể như vậy dung túng kia Phi La thân vương!”

Đế vương nhẹ nhàng cười: “Gì đến dung túng?”

“Nhi thần coi trọng một đông tây, lại luôn luôn bị kia vũ kỵ giành trước! Lãng Vũ Quân nhỏ một vũ kỵ tổng binh, không có người giật dây chỗi dựa, há có thể như vậy hành động thiếu suy nghĩ, mấy ngày nay hấn càng cùng kia Phi La thân vương gặp gỡ mật thiết, nhất định là ở thương nghị cái gì cầu thả việc!” Dạ Lãnh Sương cực kỳ bất mãn: “Phụ hoàng, kia Phi La thân vương đến tốt cùng là người nào, đáng giá người lặp đi lặp lại nhiều lần phù hộ?”

Đế vương lại nói: “À, phải không?”

Dạ Lãnh Sương thấy hấn thái độ ôn hòa, trong lòng vốn là tích úc một cỗ hỏa, không khỏi đem giọng đề cao: “Hấn không rõ lai lịch, trăm phương ngàn kế tiếp cận phụ hoàng, chỉ sợ cũng là có mưu đồ khác!”

Đế vương mím môi không nói.

Dừng hồi lâu, hắn mới nói: “Sương nhi, nghe nói người ngày gần đây đổi một tóc đen oa oa rất dễ bụng?”

Dạ Lãnh Sương sững sốt, biên cái mượn có: “Kia oa oa linh khí rất, nhi thần rất thích.”

Cao cao tại thượng đế vương khởi động đầu, nhàn nhạt nhìn hắn.

Dạ Lãnh Sương cũng biết ẩn giấu không được, ấp ấp ứng ứng, tốt xấu mới nói cái nguyên do: “Là có người nói cho nhi thần, kia oa oa là thượng cổ thần vật sở huyễn, vì thế nhi thần mới...”

Đế vương nói: “Là ai nói cho người biết?”

Dạ Lãnh Sương lại từng nói nh co nửa ngày, mới nói: “Là từ Bắc Phương thần đô đưa tới tin tức, phụ hoàng người vẫn làm cho ta phụ trách cái kia phương diện việc, ta có tận tâm tận lực, tin tức này cũng làm việc lúc dự thính tới, nhi thần cho rằng, thà rằng tin kỳ có không thể tin kỳ vô, nếu kia oa oa thực sự là thần vật, liền không thể bị những người khác đoạt đi! Bây giờ kia oa oa nhất định là bị Phi La thân vương đoạt đi, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng, làm cho ta lục soát kia thân vương phủ, làm cho hắn đem đồ vật giao ra đây!!!”

Đế vương trầm ngâm chỉ chốc lát, phát tay một cái, ý bảo hắn đi xuống.

Dạ Lãnh Sự ông còn muốn nói điều gì, nhưng long lân nghịch không được, đành phải nhin xuống kia khẩu khí, nói tiếng xin cáo lui, bước đi.

Sa mạc hạ xuống, lại biến mất để vương như có điều suy nghĩ con người sắc, cùng dần dần câu dẫn ra khóe miệng...

_____*

*_____

Thần đô Phương Bắc.

Đại tuyết phiêu diêu, xa xôi Bắc quốc, vĩnh viễn đều là như vậy như băng óánh trong sáng, màu trắng quốc gia,.

Trong lãnh cung.

Một tóc đỏ cô gái ngồi ở ghế, nhìn ngoài cửa sổ mịt mờ màu trắng, mỏng lạnh môi mím môi thật chặt. Thắt lưng bụng chõ, đã hở ra không nhỏ một cái vòng tròn hình cung.

Nàng giật giật, lòng bàn chân lại xuyên xích sắt, có thể di động phạm vi, chỉ có nhỏ như vậy tiểu nhân gian phòng.

Bên cạnh có cung tỳ tùy thời nhìn nàng, nhất cử nhất động của nàng, đều

sẽ cuộn cuộn không ngừng đưa đến kia hoàng thành trung tâm, địa vị tối cao người kia trong tay.

“A...” Cô gái hãy còn lạnh lùng phát ra một tiếng cười, này tràn đầy vắng vẻ, lại có cái gì có thể so sánh lòng của nàng lạnh hơn.

Tùng nay tức khắc tóc đỏ như ngọn lửa đỏ bàn nữ thần, bây giờ lại tại đây Bắc quốc lý chậm rãi bị tắt.

Nàng thật lâu ngồi ở lạnh lẽo chiếc ghế trên, này đơn sơ nơi, duy nhất có thể làm cho nàng sưởi ấm, liền chỉ có kia hé ra thật lớn sàng, nhưng nơi đó ký ức, lại sẽ chỉ làm nàng buồn nôn.

Hắn cũng nữa theo nàng ở đây đoạt không đi cái gì...

Hắn còn có cái gì có thể theo nàng ở đây cướp đi đâu...

Cô gái câu ra cười rung động lòng người, lại làm cho tuyết trắng cũng vì chi động dung.

Cách đó không xa, nhiều năm nhẹ mỹ mạo cung nữ nhẹ nhàng lượn lờ

chạy tới, thấy nàng cũng không quỳ, trái lại trong giọng nói tràn ngập giọng mỉa mai: “Đế hậu nương nương, bệ hạ tới nhìn ngài, ngài cũng tốt xấu muốn chuẩn bị một chút...”

Lời còn chưa dứt, cái kia khoác tuyết sắc bạch cừu nam tử chậm rãi mà đến, giống trắng tinh hoa sen, mang theo tươi cười, lại làm cho cô gái hung hăng nhún mày lại.

“Đều đi xuống đi.”

Hắn nói. Giọng ôn nhu.

Đám cung nữ ngọt ngào chấp tay thi lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu hồng bung cái miệng nhỏ nhắn chạy ra.

Nam tử bước vào cung khuyết, vừa mới đẩy cửa ra, trước mặt mà đến chính là một cái xanh ngọc sứ hồ.

“Thỉnh từ nơi này, cút ra ngoài.” Sau đó đó là cô gái giọng lạnh lùng.

Nam tử cũng không giận, đến gần nàng, lại thay nàng long long trên cổ hồ cừu, khẽ cười nói: “Toàn Cơ, ngươi vì sao còn như thế quật cường đâu, hỏa khí lớn như vậy, đối con của chúng ta không tốt...”

Công chúa Toàn Cơ.

Đó là từng nay bị Thần đô Phương Đông xem như trân bảo công chúa điện hạ, ở một trăm năm tiền bị Bắc Phương thần đô phong phong cảnh quang cưới vợ hồi tân nương, bây giờ lại bị lạng lẽ cấm đoán tại đây một phòng lạnh lạnh trong, bị đoạt đi tất cả phương hoa.

Lê Thiên Tuế bán cúi người đến, trong mắt là vắng vẻ nhuận lãnh, hắt lẳng lẳng nhìn nàng, nói: “Toàn Cơ, ngươi có gì bất mãn đâu, ta ngươi lên làm như cũ là kia cao cao tại thượng đế hậu nương nương, cho ngươi mang thai con của chúng ta, ngươi...”

“Ba.”

Nặng nề một tiếng bạt tai.

Toàn Cơ lòng bàn tay nóng lên, toàn thân phần nộ máu so với đây càng nóng, nàng lạnh lùng nhìn hắn, thẳng tắp chống lại hắn bức ánh mắt của người, trong khung kia mặt kiêu ngạo, làm cho nàng không cách nào nhẫn nại nữa đi xuống.

Lê Thiên Tuế đột nhiên nàng hoành ôm lấy đến, ném vào êm dầy trên giường, sau đó nhiệt liệt hôn đó là rơi xuống.

“Không, không!!” Toàn Cơ thét lên đầy hắn.

“Người là của ta.” Hắn bao trùm ở trên người của nàng, nắm ở cánh tay của nàng, thô lỗ xé rách nàng xiêm y, bàn tay bao trùm thượng kia bởi vì mang thai mà càng thêm đầy đà rất tròn, nhẹ nhàng mút vào: “Người là của ta, Toàn Cơ.”

Lời nói bên tai lại như ác mộng.

Toàn Cơ nặng nề cắn môi, môi giữa một mảnh tinh ngọt.

“Toàn Cơ, của người hoàng huynh đưa tới nhiều phong thư, ta cũng đều giúp người nhận...” Lê Thiên Tuế ở bên tai nàng yếu ớt phun khí: “Hắn cũng kế vị nhiều năm như vậy, các trưởng lão cho hắn đã chọn đế hậu chọn người, sợ rằng ít ngày nữa sẽ gặp đại hôn... Hắn muốn mượn cơ cho người về nhà mẹ đẻ đâu, người nói, ta đến tốt cùng là phóng không buông người đi đâu?”

Toàn Cơ ngẩn ra, chung quy khi hắn dưới thân run, có đại khóa đại khóa nước mắt theo gương mặt nàng biên trượt xuống.

Nàng nhắm nghiền hai mắt, trên người che đắp nhiệt độ nóng hổi, nàng lại lạnh như tích.

Nên kết thúc.

Có lẽ, tất cả đều nên kết thúc...

_____*

*_____

Thần đô Phương Đông.

Đông Phương Trường Minh như thường ngày bình thường, đi chỗ đó tể tự điện lý tắm rửa, vì muôn dân cầu phúc, dùng linh lực của mình đúc trường sinh cây, vạn vật phúc lộc, mỗi một tác năm thọ đều khi hấn thanh lương giữa ngón tay lý đầu vào đấy khó phân biến hóa.

Mà hắn tại đây vắng vẻ trong đại điện, đã một mình sinh sống gần một trăm năm. Mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi quy luật, chưa bao giờ biến quá.

“Bệ hạ, đây là các trưởng lão đưa tới danh sách, thỉnh ngài cần phải ở mấy ngày gần đây tuyển ra một vị điện hạ tới.” Đại tể ti ở Kính điện hạ khom người bẩm.

Trường Minh hiểu rõ bọn họ muốn làm là cái gì, nhẹ nhàng huy tay áo, kia thật dày tờ danh sách liền đã đến trước mặt mình, mặt trên làm họa, mỗi một bức họa thượng đều có một cực kỳ mỹ lệ cô gái, đến từ các thần tộc công chúa, cao quý chuyên gia, rụt rè ưu nhã.

Nhàn nhát lất vại tò, liền không có hứng thú, lại là lúc này, hấn đột nhiên

cảm nhận được gương sáng trận pháp dao động, trong lòng kia một cây bị giấu huyền cũng bị câu dẫn ra, đó là giao cho Nam Huân trận pháp, cũng liền chỉ có Nam Huân một người có thể sử dụng.

Hắn đi hướng gương sáng trì, dưới chân lại không tự chủ bước nhanh hơn, nhìn trong sáng nước ao, rõ ràng còn yên lặng vô ba, cũng đã làm cho hắn rối loạn hơi thở của hắn.

Cũng không biết qua bao lâu.

Có có lam sắc ánh sáng đột nhiên long trọng nở rộ.

Hắn thùy con người, lông mi che giấu con người đen kịt sắc trung bất thường sòng gợn dấu vết, sau đó, có người ảnh từ bên trong hiện ra, hắn không tự chủ được, chậm rãi nghênh đón...

Cuốn 3

Cuốn tam: đệ nhất chương

Đông Phương Trường Minh là thần giới lý một luồng quang, vạn vạn năm mới có thể sinh ra như vậy thiên nhân chi tư thần tử.

Một năm kia, hắn cất tiếng khóc chào đời, chân trời tường vân đồng thời nở rộ, lên trời hạ xuống năm màu tua cờ, ần ần long văn, linh diệu vờn quanh mà bay, chim hót réo rắt, như ở ca xướng.

Hắn vừa sinh ra liền có tức khắc tóc đen, thuần triệt không có một tia tạp sắc, mở đầu tiên mắt, con người đen nếu tinh chớp mắt, dường như có thể khán phá hư không, mọi âm thanh câu tĩnh, đàn tiên buồn bã, liền để quân

đều vì chi ca ngợi.

Hắn là trưởng tử, càng để hậu Mục Hòa thiên thần nương nương sở dĩ, kia điềm lành điềm lành cùng kia cùng sinh câu tới thanh cạn làm cho hắn chuẩn bị được sung ái yêu, vừa mới có thể xuống đất bước đi, liền bị kéo phong thái tử danh hiệu. Trưởng thành một trăm tuổi, tính trẻ con còn chưa thoát, liền bị đẩy lên tư thần tôn sư, phụ hoàng xử lý hướng sự, hắn liền phải học xem hiểu kia dâng sớ thượng hạ ngôn từ, hạ triều hồi điện, còn có thiên nga thiên tôn đến giáo dục hắn việc học, điển tịch sử sách nhất nhất bồi hạ, cho dù hắn thiên tư hơn người, đã gặp qua là không quên được, này thâm ảo pháp điển nói ý cũng đem hắn lăn qua lăn lại càng phát ra trầm mặc ít lời.

Tiểu hài tử tóm lại là thích làm âm ỉ, nhưng bên cạnh hắn lại cơ hồ không có cùng tuổi người.

Phụ hoàng đối với hắn kỳ lấy hy vọng của con người, sớm đưa hắn coi là vị kế tiếp đế quân, đợi hắn nghiêm khắc cực kỳ nghiêm khắc. Duy nhất thương yêu hắn mẫu phi ở Điện Trường Sinh trung, một năm không thấy được hai lần mặt, thỉnh thoảng muốn như thường người đưa bé bần tát làm nũng, liền bị dạy muốn đi bưng phẩm chính, không thể phụ Thần đô Phương Đông từ trên xuống dưới đối với hắn kỳ vọng.

Hắn cũng không phải là bất nhiễm tục trần, thanh tâm cao thượng, chỉ là xung quanh người cũng không dám gần gũi quá cùng hắn, còn nhỏ tuổi, liền bị xem như chúng tinh phụng nguyệt thần linh bình thường hầu hạ tôn kính, chậm rãi, hắn cũng dưỡng thành bất cầu ngôn tiểu thói quen.

Cứ như vậy bla bla vừa được hai trăm tuổi, cái thói quen này liền càng phát ra khắc sâu, dần dà, mà ngay cả kia dư thừa nói một câu cũng không nguyện nói, tức khắc chui vào này lạ nan giải sách cổ tu pháp trong, thường thường một nghiên cứu đó là một cả ngày, phụ hoàng dặn cùng mong được, hắn hoàn thành thỏa đáng, chưa bao giờ làm lỗi, nhưng hắn một ngày nhật càng phát ra lão thành, trên mặt còn là một đẹp hài đồng, lại sớm đã chút nào không có cùng tuổi đứa bé tức giận.

Mục Hòa thiên thần nương nương nhất thời dự cảm nguy cơ, nàng luôn luôn không muốn con của mình sau này bị giáo thành khóa đầu gối, suy nghĩ rất nhiều phương pháp muốn này thói quen sửa chữa qua đây cũng không thể như ý, cuối quyết định tái sinh một đứa bé, thế là liền có tiểu công chúa Toàn Cơ.

Có cái thần bình thường ca ca, này muội muội ngày liền quá đã khá nhiều.

Nàng tức khắc hỏa phát, cùng thần đế giống nhau như đúc, mặt mày lý đều là mỉm cười, giống cái kẻ dở hơi bàn đòi người niềm vui. Đế quân đem sở hữu nghiêm khắc đều cho Trường Minh, còn lại thương yêu đều đặt ở Toàn Cơ trên người. Mà sở hữu khổ nặng trọng trách đều bị Trường Minh khiêng, nàng liền bị nâng niu trong lòng bàn tay, cái gì mệt cũng không thụ.

Lại chính là bởi vì như vậy, tính trời của nàng chưa gia dĩ ràng buộc, thêm thân phân cao quý, lên trời xuống đất không ai ngăn được hấn. Vừa mới có thể bước đi, nàng liền có thể vui mừng thoát đem thần đô làm âm ỉ nghiêng trời lệch đất, liền đế quân cũng không có cách. Mục Hòa nương nương trong lòng tổng nhắc đi nhắc lại con lớn nhất, liền tìm cái mượn cớ, thuyết phục đế quân làm cho Trường Minh tới chăm sóc Toàn Cơ, trong lòng suy nghĩ này muội muội luôn luôn không sai biệt lắm đại, có nàng cùng, Trường Minh chung quy rộng rãi rất nhiều. Đế quân thì lại là muốn, Trường Minh tính tình trầm ổn, cũng tổng có thể ràng buộc ràng buộc Toàn Cơ kia ngoan liệt tính tình.

Nhưng thế sự thường thường bất tận như ý.

Trường Minh kia mặt cơ quắp lại không thích nói chuyện tính tình đã dưỡng thành nhiều ngày, dù cho muội muội chờ tới, cũng thay đổi không được bao nhiêu. Bởi vì không từng cùng không sai biệt lắm tuổi tác tiểu hài tử tiếp xúc qua, đối với Toàn Cơ, hấn liền áp dụng một chút cũng không có hạn dung túng thái độ, nàng gây họa, hấn liền ở phía sau cho nàng thanh lý

hậu sự, nàng cho dù náo lật trời, hấn cũng giúp nàng đem sự tình đè nặng gạt, dần dà, hấn xử lý sự vụ thủ đoạn bị mài giữa nổi tiếng, mà Toàn Cơ càng hướng phía không cách nào vô thiên cái kia xu thế trưởng thành.

Một lớn một nhỏ, ở chung so với trong tưởng tượng còn muốn hòa hợp.

Bên ngoài thượng thoát nhìn chuyện gì không có, ngầm, không thích người nói chuyện vẫn không thích nói chuyện, có thể nghiêng trời lệch đất người vẫn ở nghiêng trời lệch đất. Hai người ở lóa mắt quang sáng hạ, chậm rãi lớn lên, vốn tưởng rằng cuộc sống này liền như thế qua, thẳng đến trần trọc hai trăm năm, thần đô xuất hiện một cái không lớn không nhỏ chuyện.

Khi đó Tộc Tu La di động nghiêm trọng, mấy lần cũng làm cho thần đô biên phòng náo có phải hay không an bình, mà mỗi một lần Tộc Tu La bày ra một lần trọng đại tập kích, lại vì thất trong biển thánh nữ kia nương nương tiên đoán mà bị đi đầu lảng lại.

Lúc đó Trường Minh đã ở Điện Trường Sinh trung, xem qua kia phong khăn cấp truyền đến thư, xinh đẹp tự thể, lại ghi chép cặn kẽ đem sẽ phát sinh một trường họa kiếp. Nghe nói, lúc này nương nương ở phụ hoàng vẫn chỉ là hoàng tử lúc cũng đã quen biết, xem như là thanh mai trúc mã, trong đó có hay không cái khác đích tình tố hấn đoán không được, chỉ là khi đó thất hải chỉ là một nho nhỏ bộ tộc, còn chưa đủ đảm đương để hậu tư cách. Mà nàng năng lực tiên đoán cũng là ở nàng cập kê sau mới bị phát hiện, khi đó, phụ hoàng đã kế thừa đế vị, cưới mẫu phi.

Lần này sự kiện sau, thất hải lấy thế lực nhỏ yếu, họ không được vị này có thể biết trước tương lai thánh nữ nương nương vì do, muốn nàng gả đến Thần đô Phương Đông làm trắc phi. Phụ hoàng hỏi qua mẫu phi sau, liền cho phép.

Đối với này đột nhiên nhiều ra nương nương, Toàn Cơ từng nay mất hứng quá rất dài một đoạn ngày. Nhưng Trường Minh lại nhìn nhẹ như không, hai tộc thông gia cân đối thế lực là cực kỳ bình thường việc, đem một vị có này

hi có năng lực cô gái đặt ở kia xa xôi nơi, đối với một vị thần đế mà nói, cũng không phải là tốt lựa chọn.

Cũng không có nghĩ đến, này đơn giản thông gia, lại trong tương lai loại hạ khó có thể ma diệt nhân quả.

Không có bao lâu, hắn lại xuất hiện một đệ đệ.

Ngoại nhân xem ra bao nhiêu trị phải cao hứng việc, lại tựa một đạo vẻ lo lắng lạng lẽ chôn ở Điện Trường Sinh sâu nhất chỗ, thành một không thể kể ra bí mật —— đây là chỉ có hắn cùng với phụ hoàng biết được, liên Toàn Cơ cùng mẫu hậu cũng không thể biết được bí mật.

Vị kia nương nương ở giả tới được thời gian, liền đã có mang thai, nàng không có đối với bất kỳ người nào kể ra kia phụ thân của hài tử là ai, chỉ ở đêm động phòng hoa chúc ngày đó, cùng phụ hoàng nói một đêm nói, sau đó đứa bé sinh ra, phụ hoàng cũng không sẽ cùng nàng thân thiết quá.

Ngoại giới liền chỉ đương phụ hoàng cùng mẫu hậu phu thê tình thâm, cưới này trắc phi cũng là bất đắc dĩ, liền cũng dần dần đối này tân nạp nương nương mất đi hứng thú. Thẳng đến nàng đột nhiên chết đi, không ở lại một chút quyền uy, mới đưa mọi người lực chú ý một lần nữa chuyển dời đến trên người của nàng.

Phụ hoàng đối ngoại tuyên bố, kia nương nương là khó sinh sau, hoạn tật mà chết, nhưng Trường Minh lại biết, nàng là tự đoạn linh mạch, đem khí tức tan hết mà đi.

Bởi vì, thấy nàng cuối cùng một mặt, liền đúng là hắn.

“Cám ơn người có thể tới...” Khi đó, nàng yên tĩnh nằm ở trên giường, cho dù linh khí rất nhanh trôi qua, đầu ngón tay cũng bắt đầu trong suốt, vẫn như cũ là điềm nhiên.

Nàng rất đẹp, mỹ đến ngay cả mình mẫu phi nương nương cũng cùng

không hơn.

Mà trống trải thiên diện, liền chỉ có nàng một người, không có cung nữ, không có theo thị, vừa mới đầy tháng tiểu hoàng tử ở trong phòng khóc tê tâm liệt phế, nàng cũng lại chưa từng xem qua liếc mắt một cái.

Nàng không nghĩ đến phụ hoàng, cũng không có nghĩ đến Đông hải tộc roi, lại mà lại làm cho người ta mời tới Đông Phương Trường Minh. Tại nơi nhân nhật sau giờ Ngọ, nàng sắp tan nát, ngoan tuyệt không cho mình lưu một cái đường sống, lại là câu nhẹ nhàng cười, ngữ khí thanh nhã chỉ giống là vạn phần bình thường một ngày.

“Đứa bé này không có phụ thân, cũng sắp không có mẹ, liền cái tên cũng không có, người giúp đỡ hẩn thủ một?” Nàng cười khẽ.

Trường Minh chẳng biết tại sao nàng lại chọn mình, đây là hẩn lần đầu tiên nhìn một người ở trước mặt mình chậm rãi tiêu tan, hẩn hẩn là lập tức đi bầm báo phụ hoàng của hẩn, nhưng lại nhập ma chương bình thường, na không nhúc nhích được bước.

“Lam Tranh đi.” Hẩn cuối cùng nói: “Xa lam thanh u, lanh canh kỳ tuyết, hẩn sinh ra lúc, mây mù lượn lờ, ngải tằm điện vẽ đẹp ngọc châu liêm va chạm có tiếng thanh tuyết như vậy, đó là gọi Lam Tranh đi.” (chú thích: tranh là hình dung cao ngọc khí tấn công thanh, tiếng đàn hoặc dòng nước thanh. Lam, là chỉ sơn gian mây mù)

Cô gái nhìn hẩn tĩnh tĩnh cười.

Nàng cười mà không ngữ làm cho Trường Minh cảm thấy quần bách không ngót, hẩn sinh ra đến bây giờ năm trăm đến tuổi, mặc dù lão thành, vẫn như cũ còn là một thiếu niên. Ánh mắt của nàng thanh thấu tự nhiên, lại dường như có thể đem hẩn xem thấu, hẩn lần đầu tiên rối loạn đầu trận tuyến, trong lòng hoảng loạn.

“Người đem là một vị rất tốt để vương, toàn bộ thần giới, đem vì người mà phồn thịnh.” Cô gái đột nhiên nói.

“Trời đất có đại nạn ngày, mà người đem có đại tác phẩm.” Nàng nhẹ nhàng nói xong câu nói sau cùng, tươi cười lại làm cho người xem không hiểu: “Hắn chính là mặt kiếm 2 lưỡi, sẽ giúp đỡ người, nhưng cũng làm bị thương người... Muốn lưu hay là muốn trừ, liên đều do người quyết định... Mà kia duy nhất sẽ che ở trước mặt người, là của người Phù Sinh hồng trần, kỳ thực đó là hoa trong gương, trăng trong nước, một hồi hư ảo, không nên chấp nhất...”

Trường Minh sửng sốt.

Nàng cũng đã nhắm hai mắt lại.

Tiểu Lam Tranh còn đang khóc, hắn ở tả lút lý, màu vàng con người sắc một chút phiếm hồng, lại lặng lẽ biến mất.

Cái kia sau giờ ngo, nói không rõ nói không minh cảm xúc làm cho Trường Minh khó có thể tiêu tan, hắn ôm lấy hài tử kia, từng bước một đi ra kia lạnh lạnh cô tịch thiên điện. Sau đó mới có cung nữ đi vào, không bao lâu bên trong truyền đến mấy tiếng thét chói tai, sau đó, thiên hạ liền biết, kia mới tới nương nương liền như thế tan thành mây khói.

Rất lâu sau đó sau, hắn vẫn thường xuyên tài năng ở trong mộng mơ thấy lần này nói chuyện.

Đó là bọn họ lần đầu tiên đối thoại, nhưng cũng là một lần cuối cùng.

Hắn biết nàng có tiên đoán năng lực, lại tổng đoán không ra nàng trong lời nói huyền cơ.

Một năm rồi lại một năm, tiểu Lam Tranh dần dần lớn lên, hắn đã như mẹ hắn bình thường mạo mỹ.

Một năm lại một năm, hắn cũng dần dần thành niên, mẫu hậu bắt đầu thay hắn chọn tương lai vương phi.

Rất nhiều rất nhiều năm, hắn gặp Yên Tự.

Lại trúng mục tiêu đã định trước bình thường, Phù Sinh hồng trần, hoa trong gương, trắng trong nước, một hồi hư ảo...

Có lam sắc ánh sáng ở bốn phía tràn ra, như giao long bàn lồi kéo tứ chi xông lên tận trời lúc, chỉ cảm thấy trước mặt một đạo bạch quang đâm tới, Khuynh Anh phản xạ nhắm mắt lại, sau một khắc quanh thân liền có như xông lên ngoài khơi vui sướng dễ dàng cảm giác, thanh lương gió thổi phất ở bên tai, nàng chậm rãi mở mắt ra.

Xung quanh như tiên như huyễn, trong mắt mơ màng biến mất hầu như không còn, mới rốt cục thấy rõ bốn phía cảnh vật.

Bừng tỉnh một mảnh tiên cảnh, di động di động lượn lờ mây mù quần vòng quanh, làm cho nàng còn chẳng phải thanh tỉnh đầu cũng theo bay tới phiêu đi, một cúi đầu, chỉ thấy dưới chân lại là một mảnh trong sáng như gương thủy, nàng khó khăn lắm trôi nổi với trên một tác chỗ, coi như tùy thời đều sẽ ngã xuống bàn.

Vừa quay đầu, lại thấy Lam Tranh cùng Nam Huân thế nhưng cũng không có ở bên cạnh, nhất thời giật mình, chính muốn mở miệng gọi, lại là đột nhiên, có một song xanh miết bàn ngón tay đẩy ra mây mù mà đến, đầu ngón tay màu sắc bạch như ôn ngọc, mây mù như sinh chân, theo hắn đến mà sôi nổi lui tán một bên, Khuynh Anh ngơ ngẩn ngẩn đầu nhìn, bất ngờ liền đối với lên gương mặt ——

Một gương mặt dị thường quen thuộc.

Như vậy nhìn lại, kia con người đen kịt lý còn ảnh ngược của mình bóng dáng, tuyết trắng mũi hạ, hơi mỏng cánh môi cuốn ưu nhã thanh đậm khí.

Hắn cũng chính một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào nàng, yếu ớt trong ánh mắt tràn đầy tìm kiếm, nghi hoặc, còn có kinh ngạc, rất nhiều năm trước, Khuynh Anh cũng thường thường bị như vậy ánh mắt chèn ép thở không nổi, hắn trời sinh liền có một cỗ tử lợi hại phong mang, phải nàng cấp mở ra bình thường.

Trong lòng Khuynh Anh một sợ hãi, dưới chân dần theo kia khẩu khí liền bất ngờ thư giãn đi, thân thể mất đi trọng tâm, liền chỉ nghe “Phù phù” một tiếng, nàng toàn bộ ngã rơi xuống ao lý, văng lên một nước ao hoa.

Thủy rầm rầm tràn qua đầu của nàng đỉnh, Khuynh Anh kinh hoàng chính là Trường Minh xuất hiện cùng Lam Tranh biến mất, nàng dùng linh lực mím chặt trong miệng kia khẩu khí, dùng sức đi xuống lui, thứ một cái ý niệm trong đầu là muốn trốn, thứ hai ý niệm chính là muốn Lam Tranh có phải hay không cũng tiến vào trong nước, mặc dù hắn khả năng không lớn làm như vậy không tiêu chuẩn động tác.

Bất ngờ, trước mắt xuất hiện một đống bóng đen, nàng lập tức phù quá khứ, đưa tay một bắt ——

“Ai bắt tiểu gia đuôi ùng ục ùng ục ùng ục...”

Giọng kia phần sau tiết bị sắc thủy, liền thấy bóng đen bắt đầu thống khổ đi lên di động, đáng tiếc một đoạn thân thể còn đang Khuynh Anh trong tay, thể nào di động cũng di động không đi lên, giằng co không hai cái, liền khúc khích khúc khích đi xuống trầm.

Khuynh Anh kinh ngạc: “...”

Bóng đen thống khổ: “...”

Kia một đoàn lông xù bóng dáng mau không còn thở thời gian, Khuynh Anh này mới phản ứng được, vội vã ôm hắn đi lên xông, còn chưa có vọt tới mặt nước, một đôi ôn nhuận bàn tay đã tham vào nước trung, đưa bọn họ

lao lên.

Ánh sáng tầm nhìn tùy theo triển khai, thanh lệ không khí như là bọc hương hoa.

La Sát từng ngum từng ngum hô hấp không khí mới mẻ, càng oán hận trừng Khuynh Anh liếc mắt một cái, vừa rồi hấn liền phát giác Nam Huân cùng Phi La cũng không ở, liền lặng lẽ cõn vào nước lý thừa cơ muốn chạy trốn, nào biết đâu rằng lại bị nàng đả đuôi, thiếu chút nữa chết đuối!

Nhưng vừa mới trừng, thở phì phì bánh bao mặt lại biến thành đỏ rực cái cửng khí, ngưng ngừng chuyển khai.

Khuynh Anh toàn thân ướt đầm, trên người quần áo rất là đơn bạc, có khiều đều thiếp ở trên người, vẽ bề ngoài đường cong lả lướt, đột ngột có hứng thú. La Sát nhìn tâm hoảng hoảng, cũng không biết mình lúc nào trở nên như vậy có tiết tháo, không dám lại trông liếc mắt một cái.

“Hắt xì!”

Khuynh Anh bụng mũi run lên, liền có một khối khăn gấm phúc ập đến, nhẹ nhàng nàng quần.

Nàng sừng sốt, bên tai tóc đã bị một ngón tay sờ khơi mào.

“Tóc vàng?” Trường Minh giọng có chút trầm thấp, so với cho phép nhiều năm trước, tăng thêm một phần từ ý cùng uy nghiêm.

Hấn xem kỹ ánh mắt rơi vào Khuynh Anh trên mặt, nàng đành phải rút lại lui, cơ hồ toàn bộ đều vùi vào khăn gấm lý.

“Người lại là kia căn thông!! Bắt tay cấp gia lấy ra!!!” Đột nhiên, một tiếng quát chói tai. Chỉ thấy mèo mẽ đi đầu nổi giận, hấn mãnh nhảy dựng lên, một ngum cắn bị thương Trường Minh thân đến ngón tay, còn hung thần ác sát giờ giờ móng vuốt.

Nhìn kia ngón tay bị cắn ra hai đạo dấu răng, Khuynh Anh phía sau lưng lơnh thời đều dựng thẳng được thật cao, một phen đem kia loạn vũ ngu ngốc bắt lại trở về.

La Sát loại này ngũ khí nàng tuyệt không kỳ quái, bởi vì hắn vẫn luôn là như thế không coi ai ra gì. Nhưng mà lại trước mặt người này là hắn sở miệt thị không được, ở trong trí nhớ, Nam Huân đối với hắn xưng hô đã theo “Điện hạ” chuyển biến tới “Bệ hạ”... Oa oa, nhà nàng Lam Tranh không ở, còn nhiều một cái phế vật con chồng trước, nàng một người thế nào ứng phó qua đây!

Trường Minh yên lặng nhìn trong lòng bàn tay một lớn một nhỏ, lại nhìn một chút kia yên lặng vô ba gương sáng nước ao, Nam Huân đã trở về thần giới, nhưng hắn lại không có thẳng nhận lấy Điện Trường Sinh, chỉ đưa như thế cái tiểu oa nhi...

Nhưng lại chỉ là liếc mắt nhìn, liền tựa hồ đã sáng tỏ Nam Huân làm mục đích.

“Người bị người dùng chú rút nhỏ?” Hắn nói nhỏ.

Môi mím chặt bên, lại sớm đã nhiễm hiểm thấy âm áp.

La Sát nhẹ răng nhếch miệng, hiển nhiên còn chưa hiểu trước mặt người thân phận, vừa định nếu thứ bổ nhào tới, liền thấy Trường Minh theo tay vung lên, một đạo bạch quang hạ xuống, tạo thành một lồng sắt, đưa hắn đóng cái nghiêm kín thực.

Khuynh Anh: “...” Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc...

Mặc dù trong lòng phát điên, vẫn là vội vàng đứng lên, đối diện tiền kia tóc đen tuấn dật nam nhân lên tiếng xin xỏ cho: “Ta, chúng ta không phải cố ý xông tới... Vừa sủng vật của ta có nhiều mạo phạm, kính xin đại, đại nhân bỏ qua cho...”

“Gia mới không phải của người sủng vật!!” Lòng sắt đầu truyền đến La Sát tiếng kêu.

Khuynh Anh thực sự là hảo muốn một đao kết quả hần.

Trường Minh nhìn nàng hồn hển lại cẩn thận từng li từng tí khuôn mặt, trong lòng lại có một chút dừng lại. Kia so với cô gái còn muốn nồng đậm lông mi nhẹ rũ xuống đến, che khuất một mảnh phiến liềm diễm nếu thủy mâu quang.

“Vậy người có biết, nơi này là nơi nào?” Giọng của hần kéo xa xưa.

Khuynh Anh đành phải giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: “Không biết.”

Trường Minh nhìn nàng: “Kia người tên là gì?”

Khuynh Anh bị nhìn thấy bờ ngõ, lắp bắp: “A, A Miêu...”

Trường Minh bật cười.

Hần đứng lên, đem Khuynh Anh phủng nơi tay chương trong, hướng về xa xa một đạo sau tấm bình phong đi đến.

La Sát kêu gào thanh càng ngày càng xa, Khuynh Anh thấp thỏm trong lòng, cũng không biết hần muốn dẫn mình đi đâu, cũng không biết hần có phải hay không đã nhìn thấu mình thân phận —— cho dù nàng cũng không phải là muốn giấu giếm, nhưng Lam Tranh không ở, nàng liền không có cách nào hảo hảo cùng nam nhân này ở chung.

Đang ở quán quýt chỗ, bên tai hạ xuống yếu ớt một tiếng thở dài: “Khuynh Anh...”

Khuynh Anh ngẩn ra, vội vã lắc đầu: “Ta, ta không phải... Ngài nhất định là nhận lầm người...”

Trường Minh lại không có chút nào để ý tới, mang theo nàng đi tới kia Điện Trường Sinh tối cao chỗ, tại nơi trên đài cao, có thể hoàn toàn quan sát hạ kia bao la hùng vĩ hà đồ, toàn bộ Thần đô Phương Đông thu hết đáy mắt, xung quanh có thể thấy được phồn hoa cảnh sắc, chân trời, tường vân phong thuy, từ nơi này góc nhìn nhìn lại, kia thùy trụ đám mây bầu trời dường như đều ở gang tấc, tú lệ mà phong vận đại địa như là nhiễm tầng tầng thúy ý, làm đẹp năm màu ngói lưu ly nhai cảnh cung điện như kim cương bàn lóa mắt lóng lánh, dưới ánh mặt trời, rạng rỡ sinh huy.

Quen thuộc cảnh vật phút chốc nhảy vào Khuynh Anh đáy mắt, rộng lớn mạnh mẽ làm cho nàng trong lúc nhất thời cũng bị như vậy mỹ lệ sở kinh sợ ở, nhất thời không cách nào ngôn ngữ.

“Đây là Điện Trường Sinh, cũng là này Thần đô Phương Đông lý tối cao nơi.” Trường Minh nói: “Ở đây phong cảnh rất đẹp, cũng rất ít không ai có thể đủ xem tới được.”

Lông mi Khuynh Anh run rẩy, có chút không rõ hấn muốn nói điều gì.

“Một năm kia, người một mình thừa thụ cực khổ lúc, ta liền muốn, nếu có một ngày người có thể trở về đến, ta liền dẫn người tới đây tối cao chỗ quan sát đại địa.” Trường Minh chậm rãi nói: “Này một trăm năm, người chịu khổ...”

Khuynh Anh trong nháy mắt sợ sệt, lại nói cái gì cũng nói không nên lời.

“Người mặc dù thay đổi màu tóc, nhưng ta biết người bây giờ dung mạo.” Trường Minh nhìn phương xa, giọng lại lạc ở gang tấc: “Tên kia gọi Tiểu Mỹ cây đào tiểu tiên từng thay người vẽ chân dung, mà nàng bây giờ liền ở ở thần giới trong, người đã đã trở về, có thể đi trông thấy nàng.”

Khuynh Anh trong mắt màu sắc nhất thời sáng ngời, mang theo nhè nhẹ kinh hãi, chờ phục hồi tinh thần lại, muốn che lấp thời gian đã muộn, Trường

Minh đem nét mặt của nàng thu hết đáy mắt, nói nhỏ: “Vì sao còn muốn giấu giếm?”

Khuynh Anh lắc đầu như cuộn sóng: “Không, không thể nào...”

Trường Minh đột nhiên nói: “Là vì Lam Tranh? Người cũng biết hắn còn sống?” Dừng một chút, giọng của hắn trầm xuống: “... Không, các người định đã gặp mặt, thậm chí... Hắn theo người đã đến rồi, đúng không?”

Vì thế Nam Huân mới không qua đây, cho nên nàng mới đúng hắn mọi cách giấu giếm.

Ánh mắt của hắn lại lần nữa trở nên lợi hại, Khuynh Anh đảo hít một hơi, kết quả không cẩn thận gọi đầu phát thượng hạ xuống kỷ xuyên bọt nước tử, sắc ho: “Khụ khụ khụ...”

Này vốn cho là cực kỳ bí mật việc, lại bị đối phương liếc mắt một cái xem thấu.

Như là cho rằng giấu thật là tốt tốt bảo bối lại không hề bảo lưu bại lộ ở đối phương trước mặt, làm cho người ta chột cảm thấy kinh sợ.

“Khuynh Anh, tóc vàng cũng không thích hợp người.” Trường Minh lại trước kết thúc cái đề tài này, hắn dừng mở ánh mắt, lặng yên xoay người, quần áo bạch ngọc gấm sam, trên không trung dương nhẹ như không, câu ra sâu u độ cung.

Hắn nàng dẫn tới một mảnh bích trì giữa, đây cũng là hắn mỗi ngày tắm rửa nơi.

“Dùng thiên trì nước tẩy trừ, liền có thể khôi phục màu sắc nguyên thủy.” Giọng của hắn như gió thổi qua, Khuynh Anh sưng sờ giữa, đã bị hắn bỏ vào trong nước, nước ấm lạnh lẽo lại không đến xương, trái lại vô cùng nhu hòa, sợi tóc không có vào trong nước, liền bắt đầu chuyển biến, chỉ chốc lát, tức khắc tóc đen liền hoàn toàn khôi phục bình thường.

Khuynh Anh chính cảm thấy kinh ngạc, phút chốc trên trán thân tới một ngón tay, xâm nhập nòng mi tâm, có thứ gì đó bị lôi ra, làm cho nàng nhất thời đau toàn thân tê dại. Chỉ là một trong nháy mắt, liền chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng linh khí ở xung quanh chạy như bay, kia bị kiềm chế tứ chi nứt vỡ xiêm y, cấp tốc biến trường, thành lớn, kia bản thoát nhìn vô cùng thật lớn tầm nhìn cũng dần dần thu nhỏ lại thu nhỏ lại...

“Nếu ta không muốn đem ngươi lại tặng cho hắn, ngươi sẽ thế nào làm đâu...”

Khuynh Anh chỉ nghe bên tai truyền đến một đạo yếu ớt thở dài, nhưng lại cái gì cũng bắt không được, mắt tối sầm, ngất đi.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Mà ở một chỗ khác, trong mật thất.

Xung quanh đều là bị lân thạch sở phong bế lên không gian,

“Nam Huân, ngươi muốn làm cái gì.” Lam Tranh con ngươi sắc trầm lạnh như băng, ngữ khí bất thiện.

Ở vừa truyền tống lúc, một cỗ sức mạnh cứng rắn thay đổi phương hướng, sau đó, hắn cùng với Nam Huân liền đến nơi này cái mật thất, mà Khuynh Anh cùng La Sát không biết tung tích.

Mà mật thất này càng một khác chỗ trận pháp, hắn bám vào tại đây người gối trong cơ thể, khí tức bất ổn, liền bị Nam Huân bắt khe hở, khẩu ở này trận pháp trung, làm cho hắn động đạn không được.

“Điện hạ, thân phận ngài đặc thù, một khi tiến vào Điện Trường Sinh, sẽ gặp bị các trưởng lão phát hiện, ta không thể không ra hạ sách này, thỉnh ngài tha thứ.” Nam Huân thùy mi mắt đáp, hắn vốn là muốn đem La Sát cùng hắn cùng nhau mang đến mật thất này, lại là không ngờ Lam Tranh

trước đó làm cho La Sát cùng Khuynh Anh dùng máu tươi định ra con rồi ước hẹn, không dễ dàng như vậy tách ra. Chỉ là, kia La Sát bây giờ năng lực gầy yếu, định cũng không thể gây thương tổn được bệ hạ nửa phần.

“Khuynh Anh ở đâu?” Giọng của Lam Tranh quay sát khí, nếu không phải hấn bị nhốt ở trận pháp trung ương, hấn tất nhiên đưa hấn một đao giết.

Nam Huân nói: “Ta đã đem Khuynh Anh tiểu thư an toàn đưa đến bệ hạ trước mặt, ngài hộ tống có công, nghĩ đến đường sá mệt mỏi, liền thỉnh hảo hảo nghỉ ngơi.”

“A, khá lắm hộ tống có công!” Lam Tranh nhất thời cười, mặt mày lý đều là u hân ý, hấn khoe môi câu dẫn ra, tóc thật dài thùy ở hai má chi trắc, nhưng cũng đỡ không được hấn âm trầm sắc mặt: “Ngươi cho là, ngươi có thể chế được ta?”

Nam Huân vẫn diện vô biểu tình, dường như cũng đã khôi phục kia trước kia thân là tư chương hoa linh chi thần lành lạnh cùng nghiêm cẩn, hấn nhấp mí mắt, nói nhỏ: “Điện hạ, nơi này là do ta nguyên linh sở bố kết giới, ngài nếu muốn xông ra đi, trừ phi ta nguyên thần tận hủy, ta mặc dù đánh không lại ngài, chí ít còn có thể sống dài như vậy một đoạn ngày, huống hồ ngài bây giờ là người gỗ chi tư, xông vào chỉ biết bị thương chính ngài, vì thế, kính xin ngài không nên làm dư thừa việc.”

Lam Tranh mắt lạnh trông hấn.

Nam Huân dừng hồi lâu, mới lại kiên định nói: “Vô luận bệ hạ muốn chính là ai, ta cũng sẽ tận ta lớn nhất năng lực vì hấn đưa lên... Bất kể là Khuynh Anh, vẫn là Yên Tự... Nếu bệ hạ thích, ta định sẽ không lại làm cho người ta tiến hành cản trở... Coi như là ngài, cũng không thể.”

Hấn đã nhìn hết bệ hạ thương tâm, nhìn hết bệ hạ cô tịch, coi như là thần linh, cũng sẽ bị thương. Bệ hạ chi tâm đã thiên sang bách khổng, người khác không biết, nhưng mình lại nhìn là như thế rõ ràng. Mấy trăm năm qua chỉ

có Khuynh Anh một người có thể làm cho hắn mỉm cười, mình liền sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

“Nam Huân, người thật khờ.” Lam Tranh giờ lên mi mắt, nghe không ra là trào phúng vẫn là thương hại.

Nam Huân mím môi thật chặt môi, cuối cùng nói: “Là người muốn khư khư cố chấp đi tới thần giới, vậy người liền nên biết, tới chỗ này sẽ đụng phải loại nào nguy hiểm... Ta trung tâm với thần tộc, liền định sẽ không làm bất luận cái gì tổn hại thần tộc an nguy việc, ngài yên tâm, sẽ đem vị kia La Sát tướng quân đưa tới bồi ngài, cũng sẽ đem tất cả sự tình đều báo cáo bệ hạ, thỉnh ngài ở trong này an tâm chờ đợi triệu kiến.”

Hắn từng câu từng chữ nói xong, cuối cùng nhìn Lam Tranh liếc mắt một cái, mới yên lặng ra khỏi phòng.

Không yên lòng, lại đang bốn phía phóng lên cường liệt thôi miên mê hương, bên ngoài tầng lại dùng linh lực của mình thêm kỹ đạo kết giới, mới lặng yên rời khỏi.

Trong lúc ngủ mơ cũng không chiếm được an bình.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy một trận lại một trận đau đớn làm cho nàng như đưa thân vào ngọn lửa đỏ, toàn thân khớp xương đều mỗi một chỗ là hoàn hảo bình thường, thoáng khẽ động, đều là hỏa lạt lạt đau. Nàng muốn tỉnh lại, thế nhưng còn chưa kịp ổn định ý thức, liền lại đau tâm thần rời rạc, hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết như thế nhiều lần bao lâu, có trận trận quen thuộc quả hương vị truyền vào hơi thở, Khuynh Anh nhin không được đi ngủ, lông mi run rẩy, cuối gian nan mở mắt ra, liền thấy rõ đầu khác, lại bày một mâm thủy nhuận tươi mới phần quả đào.

“Tỉnh?” Một giọng nữ đột nhiên ở bên tai nhẹ nhàng vang lên, thấy nàng

lặng lẽ mắt, cũng nhất thời cười nở hoa: “A Anh, tỉnh là được rồi!”

Khuynh Anh thấy rõ người trước mặt, nhất thời ngồi dậy kinh hô: “Tiểu Mỹ!!”

Cô gái kia phần môi khuôn mặt nhỏ nhắn, so với ở Bạch Lộ trên núi thời gian gây một vòng lớn, nhưng kia trên đầu hai khóa quả đào bình thường túi xách đầu thật ra một điểm không thay đổi, mặt mày mỉm cười, vẫn là nàng đáng yêu lại chuyên gia Tiểu Mỹ!

Khuynh Anh tâm tình một kích động, vừa định bỏ nhào tới chà đạp kia quả đào như nhau phần nộn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng vừa mới giật giật, liền toàn thân đau muốn chết, một lão đạo, lại lần nữa tài trở lại.

Trên đầu vụng lắc lắc chính là trần nhà, tốt xấu là Tiểu Mỹ chạy tới giúp đỡ nàng một phen, nàng mới không lại đã bất tỉnh.

“Chớ lộn xộn lập, ngươi vừa mới thoát khỏi yêu thân, thân thể hư rất, cẩn thận tổn hại nguyên khí, vậy còn không ngưng tụ tiên đan cứ như vậy phá, ngươi ngay cả hồn cũng không có.” Tiểu Mỹ chớp nháy mắt con ngươi, từ phía sau lưng lấy ra một khối tay nhỏ bé quyền nhẹ nhàng cho nàng lau mồ hôi.

“... Thoát khỏi yêu thân?” Khuynh Anh ngăn ra.

“Đúng vậy, đây là chỉ có thiên thần mới có thể có thể dùng ra pháp thuật đầu, ngươi cũng có này phúc khí, bị bệ hạ chọn trung, trực tiếp nhảy vọt qua đau khổ tu luyện, nhiều thật nhiều năm tu vi đầu.” Tiểu Mỹ nói: “Chỉ là nghe nói, kia pháp thuật mặc dù tới cũng nhanh, chính là muốn rõ ràng cởi một lớp da tựa như, chân chính đau muốn chết, nghe nói nhìn không được, sợ rằng tại chỗ sẽ tan nát, ngươi nói, chúng ta tiểu yêu muốn thay hình đổi dạng đương cái tiểu tiên cũng không dễ dàng...”

Khuynh Anh nghe xong hơn nửa ngày, mới nghe ra một chút ngọn ngành.

Nơi này là thần giới, mà mình ở trong ao ngất đi, là bởi vì Đông Phương Trường Minh đối với nàng làm thuật, làm cho nàng nhảy dựng lên, có tiên thân...

Chỉ là theo yêu đến tiên liền muốn nàng chết rồi, kia theo tiên tu luyện tới thần, đây chẳng phải là trực tiếp đi tìm chết?

Nàng cảm thấy đầu đau thành thịch, khi hết choáng váng, nói có chút hoảng hốt: “Đây là chỗ nào?”

Tiểu Mỹ nói: “Là trường sinh Kính điện thiên điện, ở hoàng thành trung ương nhất, người không biết sao?”

Khuynh Anh nhú mày, khởi động đầu hướng bốn phía nhìn nhìn, mới suy nghĩ một chút nói: “Ở đây... Còn có cái khác qua đây sao?” Lam Tranh, La Sát, cho dù là Nam Huân cũng tốt, nghĩ đến nàng hôn mê lâu như vậy, còn chưa cùng bọn họ liên hệ quá bán phân, Lam Tranh sợ là đã cấp ngất trời thôi!

Tiểu Mỹ thần sắc cổ quái lắc lắc đầu: “... Không có a.”

“Ai cũng không có?” Khuynh Anh chưa từ bỏ ý định.

Tiểu Mỹ dừng một chút, lại chột lệ ra nhiên biểu tình, cười hì hì: “Người là nói bệ hạ? Hẳn nhật lý vạn ky, có thể đem người tự mình tổng qua đây cũng đã rất tốt, nhưng hẳn cũng không phải có thể tùy tiện ra tới thần, người cho giới sinh chịu đựng, chờ người nhiều, bệ hạ tất nhiên sẽ tới thăm người.”

Khuynh Anh có chút nhớ nhung đưa tay bóp chết này nha đầu chết tiệt kia, khác không học, mà lại học kia bát quái tam bác chồng quỷ bộ dáng.

Tiểu Mỹ vừa mới dập đầu xong một chỉnh bàn hạt dưa, lại thấy Khuynh Anh đã tỉnh, tâm tình hảo rất, liền vô cùng sung sướng đem trên mặt nàng biểu tình dư thừa tự động xem nhẹ. Nàng thân đến tay, đem Khuynh Anh

nâng dậy đến, nói: “Người lúc hôn mê ra một thân mồ hôi, liền tóc đều ướt, bệ hạ lại đã thông báo, nếu ngài tỉnh, liền mang người tắm rửa, kia nước ao là thiên trì chảy xuống, có thể đi trừ trên người của người ô uế...”

Vừa nói liền vừa nàng theo giường đệm lý xả đi ra, cô gái nhỏ này vẫn sức lực đại dọa người, cơ hồ chân không liền nàng đỡ tới bể biên, lại mấy cái bới y phục của nàng, nàng cho tới ao lý.

Khuynh Anh vốn không có sức lực gì, liền cũng do nàng giằng co.

Nước ao tràn qua thân thể, không giống Trường Minh trong cung điện vậy lạnh lẽo, càng thêm ấm áp, vừa vặn thích hợp nhiệt độ cơ thể, uất thiếp đau đớn da thịt, đuổi đi không ít đau đớn.

“Tát hoa đào, cho người hoa đào bay đầy trời, ” Tiểu Mỹ giống mô giống dạng ở một bên run lên, liền có tuôn rơi cánh hoa theo trong tay của nàng bay xuống xuống, một cánh hoa trôi ở nước ao trên.

Khuynh Anh khóe miệng rút, may là nàng cũng không nói gì tát quả đào, kia từng cái từng cái quả đào nện xuống đến, đánh giá mình liền còn lại kia nửa cái mạng đều sẽ không có.

Nàng bắt đắc dĩ nói: “Hoa đã có chủ, người tát nhiều hơn nữa, đều sẽ bị người kia từng cái từng cái bị bấm tử ở trong nôi, vẫn là lưu cho người dùng đi.”

Tiểu Mỹ ha ha cười: “Cũng là cũng là, ai dám cùng bệ hạ cướp nữ nhân, sống không nhin được.”

Khuynh Anh mày giữa một mảnh nổi gân đen, nhưng lại cũng không thể nói cho Tiểu Mỹ của mình phu quân là một thần giới đã người bị chết, Lam Tranh luôn mãi nhắc nhở nàng không được bại lộ thân phận của hắn, coi như là Tiểu Mỹ cũng không thể. Nàng rầu rĩ hô hô, hàm hồ kỳ từ: “Người suy nghĩ nhiều.”

“Ta suy nghĩ nhiều ta suy nghĩ nhiều.” Tiểu Mỹ ngoài miệng nói như vậy, trên mặt hoàn toàn không phải chuyện như vậy, khóe miệng nàng lộ vẻ không có ý tốt cười, đem Khuynh Anh na qua đây, sau đó đưa tay thay nàng bấm huyết vị.

Tiểu Mỹ xoa bóp kỹ thuật vẫn là trước sau như một thống khổ lại tiêu hồn.

Khuynh Anh khi đó thường thường vì nàng cùng khác yêu quái đánh nhau, về sau luôn luôn mặt mũi bầm dập, toàn thân đau nhức, Tiểu Mỹ cũng liền luyện liền một tay xoa bóp thật là tốt bản lĩnh.

“Đãi sẽ ta tắm xong... Ta muốn đi ra ngoài đi vừa đi...” Khuynh Anh đem đầu cho vào ở ngọc trên đài, nhìn đỉnh đầu viên kia dạ mình châu phát ngọc. Nàng muốn nhân cơ hội ra tìm Lam Tranh, hắn cũng định tại đây thần giới lý tìm kiếm mình, cũng không thể vẫn ở chỗ này chờ.

“Ra?” Tiểu Mỹ sắc mặt lại cổ quái.

Khuynh Anh thấy nàng như vậy thần sắc, có chút khó hiểu ngẩng đầu lên, hỏi: “Làm sao vậy?”

“... A Anh, đây là trường sinh Kính điện thiên điện.” Tiểu Mỹ chớp chớp mắt.

“Ta biết.”

Tiểu Mỹ dừng một chút, nhìn nàng hồi lâu, mới đem phía sau sấm sét đã đánh mất qua đây: “... Cái chỗ này đâu... Liền lịch đại thần đế chuyên cửa để đặt phi tử nơi, nếu như không có thần đế bệ hạ cho phép, là ra không được.”

“Phi, phi tử?” Khuynh Anh ngạc nhiên, dường như tình không phích lịch bình thường toàn thân cứng ngắc, ý nghĩ tê dại, cũng không biết là vì vậy tin

tức quá mức khiếp sợ, hay là bởi vì lời kéo da thịt quá đau, nàng run lên giọng nói trùng mắt Tiểu Mỹ: “Người nghĩ sai rồi? Cũng là người nghĩ sai rồi? Ô oa oa, nhất định là người nghĩ sai rồi!”

Tiểu Mỹ trên đầu hạ xuống tam căn nổi gân đen, đưa tay đi sờ cái trán của nàng: “Chẳng lẽ là thương quá nặng, bắt đầu nói mê sảng?”

Khuynh Anh một phen chụp được kia móng vuốt: “Đi của người mê sảng! Ta muốn đi ra ngoài!”

Dứt lời liền muốn bò lên bờ, đáng tiếc toàn thân không kình, nhất là chân, giống kia không xương cốt đuôi cá bình thường, thế nào cũng đứng không đứng dậy.

“Đỡ ta!” Khuynh Anh đưa móng vuốt về phía Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ linh hoạt mau tránh ra: “Mặc kệ, người liền này ao đều bò không được, còn muốn làm chuyện gì? Người khi đó thiên tân vạn khổ hi vọng tới đây thần giới, hiện tại thành công, còn so với người khác bay vọt như vậy một bước dài, người tại sao lại còn muốn chạy?”

Khuynh Anh trừng nàng, nếu thay đổi trước đây, viên này phải quả đào sao có thể như thế mãi tiếp vui mừng thoát, tới thần giới, nàng không chỉ gầy, biến đẹp, tài ăn nói cũng càng ngày càng đáng đánh đòn.

Tiểu Mỹ thấy nàng ánh mắt soàn soạt thứ người, liền lại pha trò nói: “Ai, A Anh, A Anh, người làm cái gì như vậy chống cự? Người đi Tu La giới lâu như vậy, người có biết ta có nhiều lo lắng? Nếu không phải là bệ hạ phải người tới tìm người, người này cái mạng nhỏ còn sống đến lâu như vậy?”

“Hắn không tìm, ta cũng làm theo sống hảo hảo...” Khuynh Anh nói thầm, Nam Huân mệnh vẫn là nàng cứu đầu.

“Người này không lương tâm xú nha đầu!” Tiểu Mỹ dùng tay hất nàng: “Khi đó người mỗi ngày vẽ tranh, mỗi ngày phát ngốc, mỗi ngày giống người

điên như nhau nhớ kỹ mỗi cái tên phát xuân, ai cũng đều là vì bệ hạ “

Khuynh Anh phát điên: “Ai nói!”

“Nhưng bệ hạ rõ ràng thấy này họa, cũng rất bảo bồi thu đi, không phải họa hẩn, chẳng lẽ còn là họa người khác? A, đem nam nhân khác chân dung làm bảo bồi, trên đời này còn có người nam nhân nào sẽ kiên như thế ngu xuẩn chuyện?” Tiểu Mỹ lắc lắc đầu, vẻ mặt không cho là đúng: “Nếu không phải là ngu xuẩn, đó chính là đoạn tụ, thần đế bệ hạ là trên đời này tối thánh đức cơ trí người, đương nhiên không ngu, hẩn phong tư trác việt, nghe nói cực kỳ lâu trước đây còn cùng một cái cô gái náo ra quá một hồi có một không hai tuyệt yêu, lại thế nào lại là đoạn tụ.”

Khuynh Anh sửng sốt.

Tiểu Mỹ chớp mắt: “Thế nào, rốt cuộc thông suốt?”

Sắc mặt Khuynh Anh không được tốt: “Nhưng ta thật không phải là họa hẩn...”

Tiểu Mỹ dừng một chút, sắc mặt cũng theo không xong: “...”

Nửa ngày, Tiểu Mỹ nói: “Vậy người họa chính là ai?”

Khuynh Anh run lên: “... Nam nhân của ta.”

Tiểu Mỹ: “Nam nhân của người là ai?”

Khuynh Anh: “... Nam nhân của ta... Chính là ta nam nhân.”

Tiểu Mỹ: “...”

Tiểu Mỹ: “Nga, nam nhân của người chính là bệ hạ.”

Khuynh Anh: “... Đi tìm chết!” Nàng cấp giậm chân: “Người chẳng lẽ

nhìn không ra của ta họa thượng họa người căn bản không phải hấn sao?!”

Tiểu Mỹ ha ha ha cười: “Người kia họa, một cái lỗ mũi hai con mắt, còn có một há mồm, tối điển hình biểu tình đó là diện vô biểu tình, này rõ ràng đó là bệ hạ bộ dáng, người còn nguy biện?”

Khuynh Anh: “...” Nàng quán quýt nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta còn nói ra tự, ngay họa một góc!”

Tiểu Mỹ: “Nhưng người cũng không phải không biết, ta không biết chữ... Vậy người nói, người viết là cái gì tự?”

Khuynh Anh kiên làm há miệng, lại cuối ngoan ngoãn đóng thượng.

Nàng viết chính là “Tranh”, nhưng này tự nói ra, liền cũng sẽ bại lộ Lam Tranh thân phận... A a a, nàng hảo phát điên.

“Xem đi xem đi, người cũng nói không nên lời.” Tiểu Mỹ vẽ mặt thì ra là thế: “Người dạy ta, giải thích chính là che giấu, che giấu liền là chân thật, người ngoan ngoãn ở trong này ngốc bá, đừng xấu hổ.”

“A a a a a, người biết cái gì người tên hỗn đản này tiểu quả đào!!!” Khuynh Anh trước vẽ mặt tan vỡ cầm lấy Tiểu Mỹ cổ khắp a khắp: “Bị người kia biết ta ở chỗ này cái phá nơi, ta trở lại nhất định chết chắc rồi... Ta vì sao liền bị làm ra cái chỗ này, nhất định là có cái gì hiểu lầm a a... Ta muốn đi gặp Trường Minh, nga, đem Nam Huân lộng qua đây cũng được, bọn họ nhất định là có chuyện gì gạt ta, a a a a...”

Tiểu Mỹ: “...”

Nàng ở mình cũng bị khắp trước khi chết, quyết đoán cho này hoàn toàn mất trật tự trung nữ nhân một quyền.

Sau đó mọi nơi rốt cuộc an tĩnh, Khuynh Anh hự một tiếng ngã vào trên vai của nàng, sau đó lại từ đầu vai của nàng trượt xuống, mềm mại toàn bộ

chìm vào trong nước, trong nước chỉ có nàng thật dài tóc đen phiêu a phiêu a phiêu...

Khuynh Anh lại một lần nữa tỉnh lại thời gian, đã bị cho tới trên giường, nàng nhả lại mây, vừa định xốc lên sa trướng ra bên ngoài nhìn nhìn, lại “Tê” một tiếng đảo hít một hơi, bung kín đầu: “Chuyện gì xảy ra, đầu đau quá.”

Sau đó liền thân tới một tay, nhẹ nhàng bao trùm chiếm hữu nàng chỗ đau, liền có một cổ dòng nước ấm theo bàn tay sưng nước mà đến, tốc hành tâm phổi.

Khuynh Anh sửng sốt, ngẩng đầu lên, đối diện thượng một đôi con ngươi đen kịt.

Trường Minh một thân màu nhạt hoa y, ngồi ở giường tiền, bàn tay hạ gấm tay áo tương mây trắng gấm đám, theo hấn mềm nhẹ động tác, phát quá gương mặt nàng.

“Tiểu Mỹ nói, ngươi vừa rồi quá mức kích động, không cần thận đánh lên bạch ngọc lan, liền ngất đi.”

Khuynh Anh con ngươi chuyển chuyển, hơn nửa ngày mới khôi phục vừa ký ức, chỗ nào cái gì bạch ngọc lan, rõ ràng chính là cô nàng kia nắm tay!

Nàng về phía sau rút lui, không dấu vết dừng khai hấn đụng vào, có rất nhiều nghi vấn ngăn ở tim của nàng, làm cho nàng có chút hậm hực: “Bệ hạ, ta nghĩ...”

Tiếng nói còn chưa rơi, nàng lại toàn bộ bị hoành bế lên, Khuynh Anh một tiếng thét kinh hãi, đầu khó khăn lắm để ở trước ngực của hấn, cứng còng thân thể, một cử động nhỏ cũng không dám. Chỉ nghe tiếng bước chân của hấn, còn có vòng qua hành lang cùng phòng khách, giao thác tung

hoành hạ, ở cách đó không xa lại có một tảng lớn hồ nước, bên hồ nhiều loại hoa như tuyết, tầng tầng lớp lớp từng mảnh từng mảnh trắng tinh như nguyệt, giống như ảo cảnh.

Trường Minh đến gần hồ nước, liền có một cái thuyền nhỏ hoa khai tiên sương mù mà đến, hần ôm Khuynh Anh cùng bước trên, sau đó mới nhẹ nhàng làm cho buông nàng, làm cho nàng tựa ở đầu thuyền, tiện tay gọi tới một mảnh mây trắng, nếu mềm điểm bàn điểm nàng.

Mà thuyền nhỏ tựa như sóng bình thường, bắt đầu chậm rãi hướng phía trong nước ương đăng đi.

Khuynh Anh kinh ngạc nhìn hết thấy trước mắt, lại quay đầu lại nhìn nhìn càng ngày càng xa bên bờ, cả kinh nói: “Làm cái gì vậy?!”

“Cây cỏ hoa linh, đắm chìm trong ánh sáng mặt trời trong, người tự nhiên sẽ khôi phục mau một chút.” Trường Minh ở đối diện với nàng ngồi xuống, trường tay áo phát, chật hẹp thuyền nói cũng không thất hần nhĩ dật, chỉ thấy tay áo bào nhẹ nhàng vung lên, trong bọn họ ương liền xuất hiện một chén trà hồ, hai chén nhỏ, bên trong còn đăng sương mù.

Nhìn Khuynh Anh muốn nói lại thôi, vẻ mặt bất an, Trường Minh mới chậm rãi nói: “Nàng nghĩ hỏi chuyện của ta... Hiện tại, người phương có thể hỏi.”

Khuynh Anh ngẩn người, lại đột nhiên kịp phản ứng: “Người dẫn ta tới đây trong hồ ương, thật ra là sợ bị người đánh cắp nghe?”

Trường Minh cười như không cười, một đôi lông mi chặn nhiều lắm màu sắc. Môi mỏng chặt mân, không trả lời. Lại ở Khuynh Anh trong mắt xem ra, giống như là cam chịu.

Khuynh Anh đạt được hần cam chịu, liền thật to thở dài một hơi, nói: “... Ta muốn gặp Nam Huân.” Ở không xác định Trường Minh biết được bao

nhiều sự tình ngoài, nàng cũng không dám hỏi nhiều lắm.

Trường Minh thùy lông mi, như sương con người mệnh mang thanh cặn, “Vì sao muốn gặp?”

“Liên, chính là có việc...” Khuynh Anh ấp áp ứng ứng, chỉ cảm thấy trước mắt cặp kia linh hoạt kỳ ảo bích ba mắt dường như có thể Nhiếp Hồn bàn đáng sợ, lại làm cho nàng một khắc cũng không dám đối diện.

“Hắn phạm vào sai lầm, ở tư quá nhai tư quá một năm, người tạm thời không còn thấy.”

“Một năm!” Khuynh Anh suýt chút nữa nhảy dựng lên, thân thuyền bởi vì phản ứng của nàng mà kịch liệt lay động, nàng tràn đầy nghi hoặc, không rõ chân tướng: “Hắn phạm vào cái gì sai lầm, muốn đi tư quá một năm?!”

Trường Minh giọng vẫn thanh cặn: “Hắn sở phạm chi sai cùng người không quan hệ, mà một năm khi hắn cả đời năm tháng lý, chỉ như trong nháy mắt chớp mắt, chính là một cái chớp mắt, rất nhanh liền có thể quá khứ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Anh trắng bệch, thuyền lắc lư càng làm cho nàng bất an, cuối cùng hỏi: “... Lam Tranh đâu?”

Trường Minh lẳng lặng nhìn nàng, con người đen kịt, xa như đêm.

Khuynh Anh nhất thời có chút kích động, nàng vươn ra trước mặt ấm trà, ôm đồm quá Trường Minh cổ áo hô: “Lam Tranh đâu?! Hắn ở nơi nào? Người cũng biết, hắn cùng với ta cùng tiến lên tới, người đưa hắn mang đi nơi nào?”

Gợn nước một vòng một vòng đẩy ra, nhưng Trường Minh vẫn không nói chuyện, rõ ràng ôn hòa vô trăn, lại tĩnh tĩnh chỉ là nhìn, liền làm cho một loại vô danh áp bách. Khuynh Anh cắn chặt môi dưới, biết mình quá mức nhỏ bé, sao có thể lay động được hắn nửa phần, một phen ném khai hắn, nói:

“Người thả ta đi, chính ta đi tìm hấn, hấn nói, tuyệt đối sẽ không quấy rầy thần đô nửa phần an bình, liền nhất định sẽ nói đến làm được, người cũng không cần kiêng dè hấn, đưa hấn coi là địch nhân.”

Dứt lời, chịu đựng toàn thân đau nhức, nhìn ra này thuyền nhỏ cùng trên bờ cách, dựa theo hiện tại thể lực, hấn là còn có thể di động quá khứ.

Phía sau bay tới một tiếng cực kỳ bé nhỏ thờ dài, nam tử giọng từ phía sau tĩnh tĩnh vang lên: “Đây một trì, là vong tình thủy, người nếu nhảy xuống, sẽ gặp thực sự quên tất cả.”

Khuynh Anh sửng sốt, quay đầu lại trừng hấn.

Nhưng sắc mặt hấn vô ba vô lan, gợn nước không thịnh hành, làm cho nàng ngạnh ở trong cổ họng bất mãn không chỗ nhưng phát, chỉ phải biết ở trong bụng, tràn đầy bức mình: “Kia xin hỏi bệ hạ, ngài dẫn ta tới, là muốn làm cái gì?”

Trường Minh trầm mặc.

Hấn lông mi run rẩy, gợn nước dường như theo tâm tình hấn biến động mà trở nên nôn nóng, rung động tầng tầng xé khai, nhưng hấn vẫn không nói gì.

Khuynh Anh cắn chặt môi, da thịt đau đớn từng đao từng đao cắt nàng, nàng cười: “Người làm gì thế đem ta đặt ở cái kia cái gì phi tử điện? Đừng không đúng đối với ta có hứng thú? Người đã là bệ hạ, nghĩ muốn cái gì dạng cô gái không có? Để làm chi để ý một mình ta hoa nhỏ yêu?”

Lời của nàng ngữ hơi hiện ra trào ý, làm cho hấn rớt cuộc ngẩng đầu, hai mắt bình tĩnh nàng xem ở đáy mắt, trong con ngươi màu sắc càng sâu và đen, nhìn không thấu, không giải được.

Trong lòng Khuynh Anh cứng lại, ngậm miệng lại, ôm chặt đầu gối, không nói thêm gì nữa.

Thuyền nhỏ phiêu đảng, viết hoa càng sâu, thoát nhìn cũng không xa xôi bờ bên kia, hiện tại lại dường như trốn vào mật mờ vô tận chi uyên, không có bắt đầu, cũng không có kết thúc.

Cũng không biết qua bao lâu.

Lâu đến Khuynh Anh muốn bởi vì đau đớn trên người mà ngất quá khứ.

Bên tai rót cuộc truyền đến một đạo nhân nhát nức nở.

“Ta đệ nhất thấy ngươi thời gian, ngươi bị xem như cống phẩm tống lên trời.”

Giọng của hắn rất khô tịnh, lại rất trầm âm: “Khi đó, ta do thám biết không được quá khứ của ngươi cùng hướng sinh, của ngươi tất cả liền chỉ là chỗ trống, liền linh tinh đôi câu vài lời cũng chưa từng ghi chép, nhưng mấy nghìn năm đến, lại chỉ có ngươi một người phạm có thể theo cống trên đài đến, nổi bật quỳ đi, liền chắc chắn có chẳng lành hiện ra.”

Trường Minh không nhúc nhích nhìn nàng, “Của ngươi đến, cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là trúng mục tiêu đã định trước, minh minh chúng sinh, chưa từng thủy tề, do có loại loại yêu hận tham dục, cố có luân hồi, mà ngươi, lại không có luân hồi, tính mạng của ngươi là một dị số, theo trong vạn vật nhảy ra, Phù Sinh hậu thế...”

Hắn nhẹ nhàng nói: “... Ngươi, vốn không nên tồn tại.”

Khuynh Anh sửng sốt, cảm thấy sai lầm đến cực điểm, lại cảm thấy kia từng câu từng chữ cũng như tê mình bàn đánh màng nhĩ của nàng, trong đầu ông ông tác hưởng.

“... Ngươi... Nói bậy...” Nàng há miệng, nhưng có chút lo lắng chưa đủ.

Nàng có người nhà, có người yêu, có ký ức, có cuộc sống, nàng tròn sống

hơn một trăm hai mươi năm, nàng biết bao nhiêu người, đã trải qua bao nhiêu sự, nàng đã làm người, cũng đã làm yêu, nàng lên trời xuống đất, lại đều vậy thanh rõ ràng tích.

Nào có không tồn tại, nàng lúc nào lại không tồn tại!

Trường Minh yên lặng không nói, chỉ vươn tay, nâng lên một cong hồ nước, đưa tới trước mặt nàng.

Giọt nước ngưng tụ ánh sáng, ánh ngược nàng sở sở bóng dáng, tóc đen con ngươi đen, mày như dương liễu, mặt như phù dung, đôi mắt đẹp chờ mong hề, mỹ lệ không giống người phàm, nhưng nơi đó đầu người, cũng không phải nàng.

Vô luận là người phàm vẫn là yêu, nàng cũng chưa bao giờ có như vậy dung mạo.

“... Yên Tự.”

Trường Minh nhẹ nhàng phun ra hai chữ như thế.

Khuynh Anh toàn thân nặng nề run lên, trong lòng chột đại loạn, vô ý thức nắm chặt bàn tay, chăm chú kháp ở.

“Người mới tới thần giới, bị người hạ chú ngăn lại khí tức, ta mới không cảm giác được... Nhưng ở Vực sâu U Minh, kia một hồi thành linh xảy ra tai nạn cho người thân thể tấn hủy, kia che lại người khí tức chú ấn cũng tùy theo tiêu tan... Một khắc kia, ta cái gì đều hiểu... Nhưng vẫn là chậm...” Môi của hắn giác chậm rãi câu dẫn ra, nhưng lại là nhiều như vậy khổ, nhiều như vậy tịch mịch, nhiều như vậy lạnh lạnh cùng bi thương, quần cùng một chỗ, làm cho lòng người quý.

Khuynh Anh kinh khủng sau này thẳng đi: “Ta không rõ... Ta không rõ!!”

Nàng không rõ ý tứ của hắn, càng không rõ hắn nói những lời này là

muốn làm cái gì... Nàng che tai, cái gì cũng không muốn nghe, không muốn nghe!!

“... Khuynh Anh...” Lại là một đạo thật dài thở dài.

Xuyên thấu bàn tay nàng, thẳng tắp để nhập lỗ tai của nàng lý.

Nàng chán ghét như vậy thở dài, như là lên trời thương xót —— chẳng sợ bản thân hẳn chính là trên trời thần linh, có thể sử dụng quan sát chúng sinh bàn tư thái thương hại nhìn nàng, nhưng nàng vẫn chán ghét, thậm chí căm hận.

“Của người linh thức trong, từng có Yên Tự một luồng hồn phách, ta chỉ cho rằng đây chẳng qua là Yên Tự chấp niệm bám vào vói của người hồn phách trên, lợi dụng người muốn trùng sinh... Ta không muốn nàng tái phạm hạ tội nghiệt, liền đem đèn chong để vào người linh thức lý, giúp người nàng kiểm chế...”

Trường Minh giọng rất chậm rất nhẹ, lại là thấu xương mà đến, Khuynh Anh đem đầu vùi vào đầu gối trung, vẫn như cũ nghe được vậy rõ ràng. Hắn nói: “Nhưng ở Vực sâu U Minh sau, ta mới phát hiện, kỳ thực, đây chẳng qua là Yên Tự ký ức... Rất nhiều rất nhiều năm trước, nàng bị buộc hạ luyện ngục vách núi, bị hỏa dung sạch sẽ, ta tìm không được nàng một tia hồn phách, lợi dụng vì nàng mất, thế nhưng bây giờ...”

“Thế nhưng bây giờ... Nàng còn đang.”

Trường Minh giọng như ma chú bàn vang lên ở Khuynh Anh bên tai, Khuynh Anh thất kinh, trước mặt đã thân đến một bàn tay, vẫn ôn nhuận như ngọc, dán nàng làn da thượng lại như bàn ủi. Hắn chậm rãi giơ lên gương mặt nàng, làm cho nàng giơ lên nàng con ngươi, làm cho nàng hiện tại chỉ có thể nhìn thấy hắn.

“Nàng không chết, nàng chỉ là đem mình đóng băng đứng lên, đem trí

nhớ của mình bức ra thân thể, bức bách mình đem kia quá khứ ký ức quên...” Trường Minh giọng không ngừng trầm xuống, cho đến ngã tới đáy cốc, ngã rời rạc, thật lâu không thể tụ tập, hắn nhìn chăm chăm nàng con người, lại có càng nhiều nhiều hơn đau thương cùng nỗi khổ riêng, hắn cười, lại như một cây đao, đem mình cắt mình đầy thương tích: “Người đã quên sao, người sợ hãi ta, người khi đó, thấy ta sẽ gặp phát run, sẽ muốn né tránh, người sẽ ở trong mộng gọi tên của ta, sẽ nói người hận ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Anh trắng bệch.

Trường Minh bàn tay đi qua tóc của nàng, nâng cái ót của nàng, kéo nàng đến trước mặt của mình, câu chữ rõ ràng, lại lạnh lẽo như nước: “Người bây giờ, đó là đang khản trương, bản năng chống cự cùng ta tiếp xúc sao?”

Khuynh Anh giãy giụa, môi của hắn lật úp xuống, nàng sợ hãi co rút lại, kia hôn vào cái trán của nàng, lạnh lẽo lạnh lẽo nhiệt độ, quý run tới máu lý.

Nàng cơ hồ cuộn thành một đoàn, ôm chặt lấy mình, toàn thân cảnh giác đều dựng thẳng thẳng kêu gào, không muốn làm cho hắn đụng chạm nửa phần.

“Ta không phải nàng...” Nàng run mở miệng: “Ta không phải miệng người trung người... Ta trước đây sợ người, nhưng ta hiện tại không sợ, ta... Ta... Ta đây một trăm năm, theo chưa bao giờ làm cùng người có liên quan mộng, cũng chưa bao giờ kêu lên tên của người... Người thích cô gái, nhất định chỉ là bám vào trên người của ta, tại nơi thứ bạo tạc lý biến mất...” Nàng đã nói năng lộn xộn: “Người nhất định là thương tâm, mới có thể lung tung nhận người... Bất quá ta không chết, nàng có lớn như vậy năng lực, nhất định còn sống, người lại tìm một chút...?”

Trường Minh con người sắc dần dần mờ đi xuống.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng rời khỏi nàng, đầu ngón tay tái nhợt trong suốt.

“Là... Người đã không phải là nàng...” Trường Minh giọng ám cảm, trong thoáng chốc, kia nổi hồ nước giữa mây mù che đầy hắt đen kịt hai tròng mắt, phảng phất là bịt kín một tầng sương mù, lại như là ở giọt lệ.

Khuynh Anh nhìn hắt, nai con bàn ở trong gió nhẹ nhàng rung động.

“Đôi, người đã không phải là nàng, tâm địa nàng là như thế lãnh ngạnh, đem kia bộ ký ức cắt đứt, giấu ở thế gian, nàng làm cho ta cho rằng nàng tử, né ta tròn bảy trăm năm... A...” Trường Minh cười, cười gai mắt: “Người đã trùng sinh, nặng sinh ở Vực sâu U Minh thần mộc thượng, đem quá khứ vứt bỏ không còn một mảnh, đã yêu người khác, vì hắt mạo hiểm tới đây thần đô trong, muốn thành thần thân, mở cánh cổng của sáu giới, cùng hắt cộng kết liên lý, tìm cái an nhàn nơi, vĩnh viễn cùng một chỗ?”

Khuynh Anh mở to mắt, kinh hoảng nhìn hắt.

Minh bám vào ở thần mộc trên chuyện, Lam Tranh không có chết chuyện, trong lòng nàng mục đích, nàng tất cả tính toán, Đông Phương Trường Minh lại biết đến nhất thanh nhị sở.

Này đó vốn nên là bí mật việc, ở trước mặt hắt, nhưng lại không có sở che giấu.

Trường Minh nhẹ nhàng cười.

“Thế nhưng, Khuynh Anh, trí nhớ của người còn đang.” Hắt nhẹ nhàng nói: “Ở người yêu Lam Tranh thời gian, kia lũ ký ức liền bắt đầu cùng người phân cách, vì thế, người mới có thể ở thấy của ta thời gian, càng ngày càng thống khổ, càng ngày càng sợ hãi... Mà nay, đèn chong không thấy, thuộc về Yên Tự linh lực cũng không thấy, kia lũ ký ức nhất định là ở Vực sâu U Minh nổ tung lúc, một mình thành hình dạng, nương kia linh lực cùng đèn chong sức mạnh, theo bên trong cơ thể người chia lìa ra.”

Hắt tay áo bày rơi vào trên mạn thuyền, găm sắc một góc xẹt qua thủy

sắc sóng gợn, ở trên mặt hồ cắt một đạo lạnh lẽo dấu vết.

“Kia ký ức có tư tưởng của mình, lại không có của mình hình thể, nó tất nhiên muốn tìm một có thể cho nó trữ hàng thể xác, chính là trăm năm, nó cũng sẽ không tu luyện ra cái gì hình dạng, nó muốn tránh, cũng sẽ không vậy dễ...” Trường Minh một chữ một hồi nói: “Ta sẽ quật ba thước đem nó tìm ra, đem nó trả lại cho người, cho người một lần nữa nhớ lại đến, một năm kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Khuynh Anh nặng nề run lên, Trường Minh lại không làm cho nàng trốn tránh ánh mắt của hắn, hắn đen kịt chăm chú quắc ở nàng, giống như là muốn hung hăng quấn vòng quanh nàng, nàng nhu tiến trong thân thể của hắn đi.

“Ta sẽ nhường người biến trở về Yên Tự, hoàn chỉnh Yên Tự...” Hắn nhìn nàng, hình như có yêu thương nói: “Ta sẽ điều tra ra, là ai ở trên người của người hạ chú ấn, là ai cho người vậy hận ta, là ai dạy cho người như vậy hung ác phương pháp, cho người như vậy nghĩa vô phản cố thương ta...”

Hắn ở bên tai nàng thổ khí như lan, lại băng lạnh đến xương: “Ta phải biết rằng, một năm kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người vì sao như vậy hận ta, vì sao...”

“... Không, không...” Khuynh Anh chỉ cảm thấy theo lòng bàn chân dâng lên một loại vô danh sợ hãi, nàng nặng nề lắc đầu, trong mắt đều là cầu xin: “Ta không phải, ta không phải a!!”

Nàng không nên có nữa sở thay đổi.

Nàng không nên lại biến thành người khác, nàng là Khuynh Anh, chính là Khuynh Anh, chỉ là Khuynh Anh!

Trường Minh đen kịt mắt thật sâu nhìn nàng, cặp mắt kia như là cách ngàn năm, trước kia chuyện cũ như sương bàn khi hắn đáy mắt bốc lên cuộn

cuộn, đó là bao nhiêu khắc sâu tình cảm, nàng chịu không nổi a...

Nhưng hấn dường như không có nghe thấy, cặp mắt kia lý có nhiều lắm chấp nhất, nhiều lắm tưởng niệm, hấn nhẹ nhàng mặt bình nàng mày tức, ngữ khí trở nên nhu hòa: “An tâm ở trong này nghỉ ngơi, ở trước đó, ta sẽ không làm cho bất luận kẻ nào quấy rầy ngươi...”

Hấn nhìn trong mắt nàng chống cự, yếu ớt cúi đầu, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Nếu ngươi muốn chạy trốn, ta sẽ dẫn ngươi tới đây vong tình nước trong ao, quên hết mọi thứ, quên hấn, ta không để ý, chúng ta một lần nữa bắt đầu...”

Khuynh Anh run lên, trong óc ở chỗ sâu trong có một dạng đông tây, từng chút từng chút bề nát.

Trường Minh ở nàng trên trán hạ xuống vừa hôn, đem song đồng thất tiêu nàng ôm vào trong lòng.

Rất nhiều năm trước trước, hấn còn chưa kịp hiểu rõ, nàng liền dẫn đôi với hấn hận ý, một mình tan thành mây khói.

Mà rất nhiều rất nhiều năm sau, hấn còn chưa kịp tỉnh ngộ, nàng liền dẫn đôi với người khác yêu, cười rời khỏi thế gian này...

Hấn đã buông tay rất nhiều lần, hấn đã bỏ lỡ rất nhiều năm, hấn đã muốn rất nhiều bộ, vì thế, hiện tại, hấn sẽ không lại bỏ qua... Tuyệt đối không.

Khuynh Anh trăm mối lo, Tiểu Mỹ lại tri kỷ không hề hỏi nhiều.

Nàng rút cuộc vẫn là hiểu biết nàng, kia một trăm năm các nàng hai yêu tình sống nương tựa lẫn nhau, đã trải qua không ít chuyện, đối với đôi phương tập tính không nói rõ như lòng bàn tay, nhưng đều là tâm linh tương tiếc.

Tiểu Mỹ nói: “Này thiên điện kết giới chỉ có bộ hạ có thể giải, chuyện ta

trước đã xông qua, xông ra không được.”

Khuyneh Anh trừng nằng: “Vì sao không trước nói với ta?”

Tiểu Mỹ: “Ta với người nói, người này không đụng nam tường không quay đầu lại tính tình, nhưng sẽ nghe ta?”

Khuyneh Anh: “... Đương nhiên...” Run lên: “... Sẽ không.”

Khi đó mình tâm đột như lửa, làm sao nghe được tiến lời của nàng. Mà ngày ấy rõ ràng lại thấy Trường Minh quẹo trái quẹo phải liền tới một mảnh bên hồ, nhưng này lý tả chờ mong hữu chờ mong, liền nửa ao cũng nhìn không thấy. Nếu không phải là mình chạy chặt đứt chân, cũng không đem cung điện này chạy trốn xuyên thấu, nàng tất nhiên sẽ không chết tâm.

Tiểu Mỹ than buông tay: “Kỳ thực, chỉ là quan một hồi cũng không có gì đáng ngại, người cái gì cũng không cần kiên, liền chiếm được nhiều như vậy, còn có cái gì chưa đủ?”

Khuyneh Anh nhú mày: “Nhưng ta tuyệt không muốn như vậy.”

Tiểu Mỹ nhìn nàng một cái, nói: “Ngày ấy người chân trước bị bán được Tu La, ta chân sau liền bị tiếp lên thần điện, mặc dù trên danh nghĩa là ‘Khách nhân’, nhưng kỳ thực ta cũng vậy bị giam lỏng, nhốt tại một trong vườn, người khác vào không được, ta cũng ra không được. Vị kia bệ hạ nhất định là sợ ta để lộ tin tức, làm cho những người khác biết được sự tồn tại của người... Hắn đem ta tiếp thượng cung, cũng là che giấu tai mắt người, cho người đánh yểm trợ đâu!”

Khuyneh Anh há miệng, cái gì nói không ra lời.

Trong lòng có áy náy tụ tập, Tiểu Mỹ thiên tính chân chất, không rành thế sự, lúc trước liền tu thành hình người đều lại làm, càng đừng nhắc tới tu tiên, bây giờ vì vì mình cũng không biết bị bao nhiêu ủy khuất, nhất thời áy náy: “... Xin lỗi.”

Tiểu Mỹ hắc hắc cười lên, vỗ nàng phía sau lưng một cái tát, nói: “Có cái gì xin lỗi, ta hiện tại cũng không nhân họa được phúc sao, bệ hạ thủ bút rất lớn, ban cho ta thật nhiều tiên đan, còn làm cho người ta dạy ta thượng thừa tâm pháp khẩu quyết, người không lúc trở lại, ta liền ngày ngày nhập định tu luyện, hiện tại không phải cũng là cái tiểu tiên nga sao, mặc dù tư lịch cạn, năng lực không lớn, lại cũng không cần bị này tiên tỷ khinh thường.”

Khuynh Anh bình tĩnh nhìn nàng, cuối cùng nhin không được hướng trên mặt nàng xoa xoa, đau lòng nói: “Người này chỉ gốc đào yêu.”

Tiểu Mỹ cũng cười, đột nhiên tươi cười dừng một chút, hướng về Khuynh Anh phía sau bên ngoài màn hình nhìn đi.

Khuynh Anh cũng bất ngờ vĩnh tai, chỉ nghe xa xa có tiếng bước chân qua đây, trong lòng nàng hoảng hốt, cũng không biết là xuất phát từ cái gì nguyên do, lời Tiểu Mỹ nhảy song liền nhảy đến sau tám bình phong đầu, lộ ra khe nhìn khe.

Chỉ thấy xa xa có một liệt tiên tử dịu dàng bay tới, dẫn đầu cái kia tóc dài rủ xuống đất, người khoác màu vàng xán lạn áo bào, cực kỳ chói mắt, sau đó mặt tiểu nga đều tay phủng khay, thật dài kéo một tiểu xuyên, cực kỳ giống... Mứt quả.

Tiểu Mỹ ngăn người, lại trừng mắt Khuynh Anh: “Người làm gì thế trốn?”

Khuynh Anh chợt dạ, nàng cũng không biết mình để làm chi trốn, nàng liền không muốn làm cho người biết được sự tồn tại của nàng, tóm lại là muốn đi, náo lớn, liền đi không được.

Nhưng đợi cho kia liệt cô gái đến gần, Khuynh Anh mới bất ngờ hoảng sợ.

Đi tuốt ở đằng trước cô gái này, há không phải là Phù Liên?!!

Nàng màu tóc còn là như thế đường hoàng, trước ngực kia hai bát to còn là như thế cuộn trào mãnh liệt, quần áo hoa lệ, so với một trăm năm tiền rất có ý nhị.

Lúc này thấy cô nhân, Trong lòng Khuynh Anh không biết là hỉ vẫn là ưu. Mà Phù Liên đến gần, không thấy người, biến sắc, liền lập tức làm cho phía sau này tiểu tiên tỳ tìm khắp nơi, kia sau tấm bình phong trốn không được, mấy cái liền bị tiên tỳ các bao cái quyền, toàn bộ cảnh giác dị thường, rất sợ nàng thật chạy bình thường.

Phù Liên chậm rãi đi tới, đầu tiên là liếc mắt nhìn Tiểu Mỹ, vừa liếc nhìn Khuynh Anh, ánh mắt ở mái tóc đen của nàng con người đen thượng ngừng lại một chút, mới mang theo hơi được rồi cái lễ: “Tư âm tế tự Phù Liên tham kiến nương nương.”

Khuynh Anh sửng sốt, mới bất ngờ nhớ tới mình bây giờ đã thay đổi dung mạo, đối phương đã nhận không ra bản thân.

Lại nghĩ tới nàng trong miệng xưng hô, nhất thời trong lòng lại một trận không thoải mái.

“Ta không phải nương nương.” Khuynh Anh nhỏ giọng nói thầm.

Phù Liên trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lại rất nhanh kiềm chế đi xuống, nói: “Nương nương nói đùa, ở nơi này thiên điện trong cô gái đó là nương nương... Coi như là chưa chính thức cưới vợ, liền cũng vẫn là nương nương.”

Nàng bị chọn qua đây Kính điện thời gian, cũng mới biết được ở đây đã ở vị này chủ tử. Nay trăm năm bệ hạ không gần nữ sắc, lần này có cô gái vào ở, đã là một vị chuyện lạ. Nhưng càng kỳ chính là bệ hạ tựa hồ cũng không tính công khai này thân phận của cô gái, chọn tới còn lại hầu gái đều bị phong cảm quan, vào ở đây liền không hề cho phép ra, nhìn ra được thủ nghiêm mật, nhưng hoa tâm tư lại không ít, người này thân phận, tựa hồ thật

không đơn giản.

Không đợi Khuynh Anh phản ứng, nàng liền lại nói: “Đây là bệ hạ phân phó xuống đồ ăn, thỉnh ngài dùng bữa.”

Nhẹ tay nhẹ một chút, phía sau này tiểu tiên nga liền nối đuôi nhau mà vào, cầm trong tay khay một xấp một xấp bày ở trên mặt bàn, thức ăn tinh xảo vạn phần, sắc hương vị câu toàn, nhưng Khuynh Anh nhìn ở đáy mắt, lại đột nhiên đã không có cái gì muốn ăn.

Nàng lúng túng nói: “Ta không cần, thỉnh triệt hạ đi.”

Phù Liên dừng một chút, dường như sớm có dự liệu, nàng theo cuối cùng một hầu gái trong tay thủ quá một đồng tây, đưa tới Trước mặt Khuynh Anh nói: “Bệ hạ đã thông báo, nếu nương nương không chịu dùng bữa, liền đem cái này giao cho nương nương.”

Vật kia dùng khay kéo, còn dùng đỉnh đầu rất nặng kim chung cháo, nhìn không ra đến tốt cùng là cái gì.

Khuynh Anh nhấp mím môi, do dự sẽ, vẫn là thuận tay tiếp được. Vốn định để ở một bên, nhưng Phù Liên cứ như vậy nàng cấp nhìn chăm chăm, nàng toàn thân không được tự nhiên, liền thuận tay đem kia kim chung cháo yết xuống ——

“Đồ dê tiện, buông ra bản tiểu gia ta!!!!” Gầm lên giận dữ tùy theo ra, chỉ thấy có một chỉ nhỏ nhỏ mèo mễ bị giam tại nơi trong lòng tre, vừa thấy sáng liền bắt đầu nhe nanh múa vuốt nhe răng nhếch miệng, trong lúc nhất thời xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mèo mễ sừng sốt, dư quang đảo qua, mới xong cái gian phòng hương phấn nồn nà mỹ nhân mãn phòng, mỗi người khuynh thành tuyệt sắc dịu dàng động lòng người, eo nhỏ nhắn như dương liễu, trong khung đều lộ ra một cổ tử tiên khí, cùng lửa kia cay như lửa Tu La nữ nhân hoàn toàn là hai loại dị thường khác xa phong cách.

Hắn nhìn ngậy người một hồi lâu, thẳng đến trên đầu đâm đến một ngón tay, lại nhất thời thẹn quá hóa giận, giậm chân đứng lên đang muốn phát uy, nhưng vừa mới một đôi thượng trên đầu gương mặt đó, mới trở nên lấy lại tinh thần: "... Ai? A, A Anh?"

Lông mày Khuynh Anh run lên.

... A ni mã a.

Điện Trường Sinh thiên điện hơn một nữ nhân, có thể giấu giếm được thể nhân, nhưng không giấu giếm quá dài sinh cây các vị trường lão mắt.

Bọn họ là trường sinh cây huyền hóa ra tới trí giả, cùng trường sinh cây cùng căn mà sinh, đúng sai hai chữ giới hạn rõ ràng, vô giận dữ niệm, vô trọc dục, vô đau khổ, vô vui mừng, trong mắt chỉ có thất nặng cực lạc, khổ nói chúng sinh. Bọn họ cùng trường sinh cây dung làm một thể, cơ trí bác học, cũng lợi hại như vậy, lập với lịch đại thần quân chi trắc, đó là một tác tiêu xích, một loại độc xúc. Thần quân ngu ngốc, trường sinh cây sẽ gặp héo rũ, thần quân thánh minh, trường sinh cây sẽ gặp giống như thịnh thế hoa quang, phồn hoa khắp nơi.

Lúc này Đông Phương Trường Minh đứng ở trường sinh dưới tàng cây, từng mảnh lục chi ánh sáng ngọc tinh, xanh biếc hắt trắng tinh tay áo. Có bạch y lão già như ẩn như hiện tại nơi vĩ ngạn đại thụ trên, duy thấy cặp kia song đồng mục, như thoi đưa bàn thanh minh.

Một người nói: "Quân có chấp niệm."

Một người nói: "Niệm sâu tới cốt."

Một người nói: "Quân tức này để vị, liền muốn lấy thiên hạ muôn dân làm trọng, tư tình cố ý, họa loạn ba phần."

Trường Minh thùy con người nói: "Phi chấp niệm thâm nhập cốt, là trước kia chuyện cũ chưa từng đoạn tuyệt, nhân quả luân hồi, thiếu tóm lại muốn

còn, là họa hay phúc, thượng vô định số. Ta tức kế thừa này để vị, liền định lấy muôn dân làm trọng, cũng lấy thiên hạ này vì mình, thực khinh thực trọng, ta tất nhiên là biết được.”

Một người lại nói: “Đêm quan tinh giống, có tinh kiếp nhúc nhích bất an, ắt có màu đỏ tía vẽ quay chung quanh, không thể không đề phòng.”

Màu đỏ tía vì tà sắc, lại ý chỉ cô gái vẽ, đó là hồng nhan họa, tà khí khắp bầu trời.

Trường Minh nói nhỏ: “Thừa này để vị liền muốn lịch kiếp, ta khó khăn lắm một trăm năm, xuôi gió xuôi nước, nên tới tới lại là muốn đến, mệnh cách như vậy, thân nhiên đối ứng, tâm thần bất loạn, ta cũng không loạn.”

Một người nói: “Quân là muôn đời thần quân, thông minh thiên tư cũng là vạn năm chi thịnh, thịnh giả, khổ càng sâu, quân cần thiết thừa thụ khổ sở cũng chính là muôn đời chi tối.”

Một người nói: “Chấp niệm ở trong nháy mắt trong lúc đó, một niệm có thể thành thần, một niệm có thể thành ma,, một bước sai, từng bước sai, thịnh quân nghĩ lại.”

“Ta tự thành thần, liền vì vĩnh hằng.” Trường Minh ngược mắt, trong con ngươi đen kịt, nếu có thần quang, bức biết dùng người không dám nhìn thẳng. Hắn bạch y tung bay, trường sinh cây cùng với thiên thần khí cộng minh, trong nháy mắt nở rộ thịnh thế hoa quang, sáng lạn lóa mắt.

“Ta nếu độ bất quá này kiếp số, dùng cái gì chấp chương này Thần đô Phương Đông.”

Hắn quay đầu, đen nhánh tóc đen nhâm phong phiến phi quay, nếu một trần hoa sen, mạch lạc thanh tuyệt cao khiết.

Trong hư không triển khai một con đường, hắn chậm rãi rời khỏi, phía sau thân cây trên, linh lá hoa chi vẫn óng ánh trong suốt, tóc trắng lão già

_____*

Khuynh Anh ở cung điện trung bất lực bôn ba, nhưng này lý giống một mê cung, hành lang đường dẫn cung điện đều giống như là một mặt mặt cái gương, ngòai một chút cung điện đều giống nhau như đúc, vô luận nàng thể nào quán, nàng cuối đều sẽ trở lại kia nhót của mình tâm điện trong thâm cung.

Khuynh Anh ác hung hăng trợn mắt nhìn liếc mắt một cái, lại cảm thấy vạ phần mệt mỏi, đi qua ngòai xuống thân thể của nàng khác: “Không lương tâm gì đó, người đảo nhàn nhĩa lại tự tại rất, người rút cuộc thu người khác bao nhiêu chỗ tốt mới đến đây lý nhìn ta?”

Khuynh Anh vô lực ghé vào trên bàn, cắn môi, cơ hồ giảo thành bánh quai chèo: “Tử khai, ngươi cười rõ ràng vẻ mặt không phúc hậu.”

Tiểu Mỹ chớp chớp mắt: “Đó là bởi vì ta phát hiện, của chúng ta A Anh lại là như thế có thân phận người, nếu ta đem tin tức này mang về Bạch Lô sơn, này thường thường khi dễ của chúng ta sơn quý các nhất định phải dọa gần chết!”

Khuynh Anh run lên lông mày: “... Vậy cũng muốn người hồi lấy được.”

Tiểu Mỹ: "...”

Khuynh Anh ôm đầu phát điên: “Ta phải như thế nào mới có thể từ nơi này ra?”

Tiểu Mỹ nhìn nàng vẻ mặt khổ đại sâu thù, lúc này mới hỏi: “Bệ hạ thật không là người người trong bức họa?”

Khuynh Anh tắc một khối quả đào ở trong miệng của nàng: “Ăn chính người thịt đi, sớm một chút đem người gầy kia một vòng bổ trở về, viên tròn vo, không nhiều nói không nhiều ngữ, thật tốt.”

Tiểu Mỹ cười: “Hiện tại tinh thần như vậy, tổng cách khác mới khá hơn nhiều.”

Khuynh Anh sửng sốt, sau đó mắt tự nhiên dừng khai đầu, sau đó lượm một khối quả đào nhét vào trong miệng của mình, hồi lâu khó vị đạo, rõ ràng mới mẻ ngọt, lại thực không biết vị, nhai sáp bình thường khó chịu. Nàng run rẩy lông mi, Trường Minh nói nhiều tiếng quay quanh ở bên tai, một khắc cũng chưa từng rời đi, nàng tâm niệm Lam Tranh, nhưng lại không được biết hấn lúc này tình trạng, ra không được này lòng giam, lại sợ hấn phạm hiểm tới cứu.

Tới đây trước, hấn trong miệng theo như lời quý nhân, lại là người phương nào.

Rõ ràng là tới lấy được, lại rơi vào cái như vậy ruộng đồng, Lam Tranh là như thế nào thông minh người, nhưng hấn chẳng lẽ liền không có dự đoán quá như vậy tình trạng?

Khuynh Anh mắt đau xót, trong lòng loạn như ma, nàng chỉ cảm giác mình ký ức chưa bao giờ đoạn quá, làm sao tới tìm hồi ký ức vừa nói. Kia vong tình thủy tích trong, Yên Tự phong tư trác việt, một mày liếc mắt một cái, mình sao có thể so với được với. Nhưng mới tới thần giới, mình thân thể

lý không hiểu có được linh lực, còn có kia luôn luôn làm kỳ quái cảnh trong mơ, xác thực cũng quý dị phi thường. Nàng không biết cái gì mới là thật tướng, càng là suy nghĩ, trong lòng liền càng là vô cùng lo lắng.

Tiểu Mỹ thấu qua đây: “Nữ nhân thật thiện biến, tiền một khắc còn hung thần ác sát, hiện tại liền mây đen khắp bầu trời, ai đắc tội người?”

Khuyneh Anh rầu rĩ hừ hừ: “Ai cũng đem ta đắc tội.”

Lam Tranh đối với nguy hiểm cảm kích không báo, làm cho nàng rơi vào ở trong tay người khác.

Nam Huân hộ tống bất lợi, nửa đường đùa giỡn gạt, làm cho nàng một mình chiến đấu hăng hái, không hiểu được xảy ra chuyện gì tình trạng.

Trường Minh càng đại biến mặt, làm cho nàng vận lý đến trong sương đi, chinh một đàn độn, trong lòng run sợ!

Tiểu Mỹ: “Thoạt nhìn, của người ngày quá đích thực thật rất là thương thế.”

Khuyneh Anh: “Đi vết thương của người tình.”

Tiểu Mỹ: “Nhưng bệ hạ vậy thương người, người lại không thích, hỏi người của người phu quân là ai, người lại không muốn nói với ta, nghĩ đến người ta ở Bạch Lộ sơn một trăm năm, người ngay cả ta có một căn chạc cây có thể kết bao nhiêu đào quả đều thanh thanh sở sở, nhưng ta đối với người lại hoàn toàn không biết gì cả, ta mới thật thật thương thế, người mới vô tâm vô phế.”

Khuyneh Anh: “...”

Nàng hơi chứng khí hư nói: “Này đã là cực kỳ lâu chuyện trước kia, không biết cũng được.”

Đích xác cực kỳ lâu, lâu đến nàng cho rằng quá khứ việc đều đều đã qua, nàng cùng hắn cũng có thể bình bình an an dễ dàng đục nước béo cò tới đây đi một lần, kết quả là còn trong sương xem hoa cuối cùng cách một tầng, bên trong đao quang kiếm ảnh, hung hiểm rất.

Khuynh Anh nhìn hắn lại muốn kêu loạn, vội vã lại đem cái chụp che thương, bên trong có tiếng động rất nhỏ truyền đến, phỏng chừng La Sát đã ở bên trong náo lật trời, chỉ là này cái chụp cách âm hiệu quả quá tốt, lại có lồng sắt vòng, hắn lại thế nào làm âm ỉ cũng biết không ra bao nhiêu động tĩnh.

Nhưng Phù Liên hay là nghe đi kia mèo con đôi này cô gái tóc đen xung hô, hơi ngẩn ra, hạnh trong con người tràn đầy cổ quái.

... Anh?

Trăm năm trước, duy vừa xuất hiện ở thần giới cô gái tóc đen, liền cũng là tên này. Nhưng cô gái kia đã mất tích, lúc ban đầu nàng hoàn hảo kinh ngạc cùng tiếc hận hảo mấy ngày, nhưng về sau, thần đô xảy ra kia một đại sự, đem về nàng ký ức đều hòa tan.

Hiện tại nhớ tới, tựa hồ đã sắp ký không dậy nổi cô gái kia giọng nói và dáng điệu tương mạo. Mà trước mặt cô gái hiển nhiên không phải là mình trong đầu sở quen thuộc bộ dáng, duy nhất tương tự chính là cặp kia trong sáng con ngươi đen, sáng sủa đẹp, sắc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thủy linh thanh mỹ.

Khuynh Anh cảm giác được Phù Liên đậm tới tầm mắt, lại không muốn bại lộ thân phận của mình, nhân tiện nói: “Vất vả các vị tỷ tỷ, ta tự sẽ dùng bữa, các người liền đi xuống đi.”

Nhưng Phù Liên bất động, theo chúng tiên tỷ đứng ở một bên, chỉ yếu ớt nàng nhìn: “Bệ hạ nói, muốn hầu hạ nương nương đồ ăn, chúng ta sao dám chậm trễ? Bệ hạ cố ý đem kia tiểu ngoạn ý đưa tới, liền cũng là vì làm cho

nương nương an tâm dùng bữa, thỉnh nương nương không để cho chúng ta khó xử.”

... Xem ra không ăn cơm liền giao không được sai. Dem La Sát đưa đến trước mặt nàng, chỉ sợ cũng một loại cảnh cáo, làm cho nàng ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Khuynh Anh rất không được tự nhiên, dùng một chút, vẫn là ngồi ở trên cái băng ngồi, vừa định đem Tiểu Mỹ kéo cùng nhau ngồi xuống, Phù Liên lại lên tiếng quát lớn nói: “Hầu gái liền có hầu gái quy củ, nương nương dùng bữa, há có thể là tỳ nữ cùng nhau?”

Tiểu Mỹ cứng đờ, sau đó đối Khuynh Anh nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu, lui lại mấy bước đứng ở ngoại vi.

Khuynh Anh càng không thoải mái, vài hớp ăn xong, nhìn Phù Liên nói: “Ta muốn gặp bệ hạ, có thể hay không tỳ tỳ dẫn đường?”

Phù Liên lắc đầu: “Phù Liên chỉ là nho nhỏ một tể tự, chỗ nào có thể nhìn thấy bệ hạ, bệ hạ nếu nghĩ đến, tự sẽ tới.” Dùng một chút, nàng lại nói: “Kia chung nội vật là cho nương nương giải buồn chi dùng, bất quá bệ hạ cũng phân phó, nương nương thân thể còn chưa khôi phục, không thể vui đùa quá mức, cho nên liền cũng chỉ là cấp nương nương liếc mắt nhìn, đãi bữa tối lúc, cho nữa tới cho ngài.”

Khuynh Anh hoạt kê.

Phù Liên nhẹ nhàng chấp tay thi lễ, liền can phiêu dật lượn lờ hầu gái liền theo nàng cùng lui ra, lấy đi còn có một bàn cơ hồ không động quá cơm nước cùng mới ra hiện một mặt liền che trở về mèo mễ La Sát, lại để lại một ít tinh mỹ điểm tâm nhỏ, chỉ chốc lát, tầm điện lại khôi phục kia trước kia thanh lành lạnh lạnh bộ dáng.

Khuynh Anh dùng một hồi lâu mới nhớ tới: “Tao, vừa nên lạng lẽ theo

các nàng đi, nói không chừng còn có thể ra!”

Tiểu Mỹ ở phía sau cười một tiếng, đi tới nàng bên cạnh ngồi xuống, đẩy đẩy nàng: “Người nghĩ được mỹ, các nàng là phái tới hầu hạ của người yêu thiêu thân, ngoại trừ kia phía trước nhất nữ nhân, cái khác đều bị phong cảm quan, nghe không được, cũng nói không nên lời, này tấm điện trong cung có hầu gái sánh, mặc dù cùng ở đây không gian tách ra, nhưng cũng là ra không được.”

Khuynh Anh nháy nháy mắt kinh dị nói: “Tiểu Mỹ, người biết cũng thật nhiều!”

Tiểu Mỹ ồ một tiếng: “Người cho là, ta ở thần giới mấy ngày này là uổng phí? Chỉ là một tòa viện quy củ liền nhiều muốn chết, càng đừng nhắc tới này bệ hạ phi tử điện.”

Vừa nghe hai chữ ‘phi tử’, Khuynh Anh lại đau lòng.

Tiểu Mỹ chống má không nói gì trạng: “Đã không thể phản kháng, cho giỏi hảo hưởng thụ bái, nghe nói, thần đô bệ hạ không gần nữ sắc, nói không chừng hần bây giờ còn là chỉ gà giò đâu, người nếu như có thể ăn được đó là người thiên thu muôn đời đã tu luyện phúc phận, còn có a, người kia phu quân không phải cũng không có xuất hiện sao, người còn không bằng bỏ gian tà theo chính nghĩa, lựa chọn tốt hơn ám độ trần thương...”

Khuynh Anh rút cuộc đen mặt trừng nàng: “... Nếu không câm miệng ta sẽ giết người.”

Bữa tối thời gian lại cùng La Sát gặp mặt một lần, thế nhưng chung quanh nhiều người thế chúng, hai người bọn họ cũng là tương hỗ kiềm chế, nên nói không thành, không nên nói không muốn nói, trong lúc nhất thời, cũng chỉ là nhìn nhau không nói gì.

Màn đêm buông xuống thời gian, Tiểu Mỹ cũng bị Phù Liên gọi đi, mọi nơi yên tĩnh, Khuynh Anh ngồi ở trên giường ngủ không được, liền chống đầu núp ở góc phát góc.

Nàng suy nghĩ thế nào mới có thể chạy đi, vừa muốn ngày mai thế nào mới có thể cùng La Sát tách ra kia đông đảo cơ sở ngầm hạ thần không biết quỷ không hay giao lưu, còn muốn Lam Tranh lúc này lại đang làm cái gì, hần chẳng lẽ là cũng gặp phải cái gì khó khăn mới không có tới tìm nàng... Thế là này vừa nghĩ liền muốn nhập thần, cũng không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy kia ngọn đèn đều phải đốt hết, khốn ý kéo tới, hoảng hốt vừa ngẩng đầu, lại thấy cách đó không xa bên cạnh bàn, im lặng ngồi một gắm sắc bóng dáng, một đôi mực sắc mắt giống khảm khắc trên châu, không nhúc nhích đem mình nhìn.

Khuynh Anh nháy mắt mấy cái, đã mình hoa mắt nhìn lầm rồi.

Kia bóng dáng giật giật, đứng lên, đi tới trước gót chân của nàng ngồi xuống, giọng rất nhẹ: “Vì sao còn không ngủ hạ?”

Khuynh Anh lúc này mới hoảng sợ, một lão đạo, suýt chút nữa theo dưới giường tụt xuống.

Hắn vươn tay nàng phù chính: “Đừng sợ ta được không?”

Khuynh Anh muốn từ trong tay hắn rút ra cánh tay, nhưng hắn nắm thật chặt, rút mấy cái cũng không rút ra, mà giường sa trướng, hai người lại cách gần, bầu không khí đột nhiên sinh ra một cỗ quái dị.

“Ta không sợ ngươi.” Khuynh Anh cầm lấy chấn, tròn mắt chuyển không biết bao nhiêu chuyển, mới nói: “Ta không phải Yên Tự, vì thế, ta không sợ ngươi, ta sợ chính là này Thần đô Phương Đông bệ hạ, đem ta nhốt tại đây một Phương Không giữa, lại canh ba nửa đêm tới phòng ta, sợ ngươi đối với ta làm ra gây rối việc, ta sẽ xin lỗi phu quân của ta.”

Trường Minh lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Con người đen nhánh ngược lại thâm trầm.

“Phu quân của người đó là ta.” Giọng của hắn cũng dần dần trầm xuống, lãnh đến tận xương tủy.

“Phu quân của ta không phải người.” Khuynh Anh cắn môi đón nhận hấn bức ánh mắt của người, nàng nói: “Ta cùng Lam Tranh ở Vực sâu U Minh đã bái đường thành thân, có phu thê chi thực, sau này, chúng ta còn muốn sinh đứa bé, tìm một mảnh thế ngoại đào nguyên, an an ổn ổn quá cả đời...”

“Ba.”

Một tiếng vang nặng nề.

Kia hoa lê mộc bàn ở trong nháy mắt đó bị bể tra, mà cặp kia sát khí chưa thôn bàn tay tạo thành quyền, đã lâu mới gian nan buông ra.

Khuynh Anh thấy hoa mắt, ngồi ở bên giường người đã không thấy bóng dáng, đồ lưu một phòng lạnh lạnh, tịch lãnh im lặng.

Kia một mặt cao to bóng dáng cuộn cực lãnh khí, chân kế tiếp phiên phi cũng đã về tới kia lạnh lạnh kiên quyết cung điện.

Đầy sao hạ Điện Trường Sinh như ở trên hư không trung mờ ảo, Đông Phương Trường Minh đi qua trống trải tịch liêu đại điện, hành lang khúc chiết trườn, ánh trắng bỏ ra, thất thải lưu quang mờ mịt ở trường tay áo chi trắc, hấn đi rất nhanh, dưới chân một mảnh phiến đám mây tụ lại tán, tan lại tụ, phản nhiều lần phục, như hấn lúc này tâm tình bình thường, mâu thuẫn thống khổ, bi thương thích nhiên.

Không biết thấy đi tới đâu cùng, hấn dừng ở trong gió, treo trên bầu trời hai chân hạ, là bao la hùng vĩ hải sắc trời, thuộc về Thần đô Phương Đông thổ địa ở đáy mắt, tinh Romy bố, di động ánh sáng mắt.

Đây là nơi hấn muốn thủ hộ.

Đây cũng là sống mãi giam cầm hấn nơi.

Trường Minh thùy con người, tóc đen bị gió thổi mất trật tự, cuốn ở bên tai, phát quá bả vai.

Hấn tay áo bào trên không trung vung lên, liền có lam sắc ánh sáng từ từ nở rộ, một mặt màu trắng cái gương thành linh xuất hiện ở trước mặt, mà kính mặt bên trong, liền có một nho nhỏ người gỗ, bình yên nếm ngòi ở một đạo Ngũ Hành trận pháp trong, cảm nhận được linh lực dao động, hấn cũng chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Rốt cuộc chịu thấy ta?” Kia người gỗ hơi câu dẫn ra khoe môi, mái tóc đen kịt, hồ phách mắt, bị nguy trang quá dung mạo vẫn yêu dị mị hoặc.

Giọng này quen thuộc chi tới, ở rất nhiều tuổi tác trong, Trường Minh nhìn hấn lớn lên, như huynh như cha chăm sóc hấn, hấn từng gọi ca ca hấn, cũng từng gọi hấn hoàng huynh, lại không biết, lúc nào bọn họ đã xa cách cắt đứt, thất nặng luyện ngục kia từ biệt, lại đã qua một trăm năm.

“Người vì sao mà đến?” Trường Minh nhìn hấn, bạch y phiêu nhiên, cặp kia đen kịt mắt dùng để quan sát muôn dân thương hại muôn dân, lúc này lại hơn một tia so với đêm càng trầm sương mù sương.

Lam Tranh đứng lên, buồn bã nói: “Người vì sao lại biết rõ còn hỏi.”

“Người mang Yên Tự trở về, ta sẽ gặp hảo hảo chăm sóc nàng, ở đây cũng không phải là người nên đãi nơi, người đã còn sống, liền hấn là trở lại kia thuộc về của người nơi đi.” Trường Minh giọng bình thản mà thanh xa.

“Nàng không phải Yên Tự, nàng là Khuynh Anh.” Lam Tranh nhú mày.

“Nàng đã Yên Tự, cũng Khuynh Anh.” Trường Minh nói: “Nàng có được

Yên Tụ hồn phách, chỉ là không có ký ức, ta tự sẽ tìm ra nàng mất gì đó, giúp nàng biến trở về hoàn chỉnh mình “

Lam Tranh mắt nhất thời nheo lại, màu hồ phách mắt ẩn có hồng quang, môi của hắn giắc môi mím thật chặt, đằng nhiên ra một cỗ sát khí.

“Ta cho rằng, ngươi đã hiểu rõ.” Hắn cứng rắn nói: “Yên Tụ sớm đã chết, trùng sinh sau nàng đã cùng Yên Tụ không có bất kỳ liên quan, nàng, đã không phải là Yên Tụ, ngươi là một phương thần quân, há lại sẽ không rõ trong này đạo lý?”

Giờ này, không khí trở nên càng lạnh hơn.

Trường Minh lạnh giọng nói: “Nàng trùng sinh cùng thần mộc trên, ta sẽ gặp giúp nàng thành thần, nàng là cánh cổng của sáu giới chủ nhân, liền là có tư cách trở thành ta để hậu người, ta sẽ ở nàng khôi phục ký ức sau, dùng sáu giới tối thịnh chi lễ cưới vợ nàng.”

“Đông Phương Trường Minh! Ngươi dám động nàng một chút, cho dù là một sợi tóc, ta cũng sẽ làm cho cả thần giới chôn cùng.” Lam Tranh con ngươi ở chỗ sâu trong phảng phất có ngọn lửa đỏ đang nhảy nhảy, một đạo sấm sét theo bên cạnh hắn nổ tung, thẳng tắp đánh về phía kính mặt, kia kính mặt vốn là hư không, nhưng cũng bị hắn cường thế chi tức giáo hỗn loạn.

Trường Minh thân hình hơi cứng đờ, xung quanh gió cấp chín hỗn loạn, hắn đứng ở lộ tin thạch thượng, dưới là một mảnh huyền minh chi cảnh, muôn vạn thế giới, hắn độc lập với thế, bạch y trắng tuyết, nhưng ngay cả như hắn, cũng vì nhiệm tục niệm, thoát không được này cuộn cuộn hồng trần nổi khổ.

Lại một đạo kinh thiên ánh sáng theo trong gương kéo tới, kia hung mãnh tiến công tập kích dường như muốn đem kia hư không bỏ ra, Lam Tranh yêu dị con ngươi đỏ, lạnh lùng nói: “Nàng là nữ nhân của ta, ta mang theo nàng

đến thần giới, không phải là vì nàng tặng cho ngươi.”

Chung quanh hấn trận pháp cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, cực kỳ giống kia căng thẳng cung, lại hấn hung mãnh giã hạ, cơ hồ sẽ tan vỡ.

“A... Nam Huân thế nào khốn ở ta!” Lam Tranh lạnh lùng nói: “Ta mạo hiểm mang nàng đi lên, không phải là vì cho ngươi có thể tìm về Yên Tự mà phá hủy Khuynh Anh! Ta ta không bước vào Điện Trường Sinh nửa bước, liền là vì không cho kia trường sinh cây lão già tử các phát hiện sự tồn tại của ta!! Ta nhìn xuống tâm trí không đi đem Khuynh Anh mang về, liền là bởi vì ngươi có thể cam đoan Khuynh Anh bình an, ta muốn nàng thành thần, càng không phải là vì cho ngươi đương tân nương!!!!”

Trường Minh sâu thẳm con ngươi thật sâu lạnh lẽo, trong lòng lại tựa giao long đằng sương mù bàn phiên giang đảo hải, hấn mím môi thật chặt cánh môi, vung tay lên, kia bị Lam Tranh giã trận pháp lại có một lần nữa tăng thêm một tầng. Hấn chậm rãi mở miệng, giọng chậm mà lạnh lạnh: “Nam Huân khốn không được ngươi, ta khốn ở.”

Lam Tranh hung hăng nhú mày, hấn hai mắt đỏ máu, ngọn tóc lại cũng như là ngọn lửa như nhau vũ động. Tóc đen dưới, coi như lại một luồng sáng vàng kim, chỗ xung yếu phá ràng buộc giện phóng.

“Thiên hạ này đã bắt đầu rối loạn! Tu La giới thụ ai trêu chọc rục rịch, ngươi há có thể không biết? Ma tộc muốn ngóc đầu trở lại, ngươi há có thể không biết?! Một trăm năm tiền, Thần đô Phương Đông thần khí mất trộm, há là Lê Thiên Thường một người tài cán vì?” Lam Tranh nổi giận: “Khuynh Anh theo Vực sâu U Minh trùng sinh việc, biết được người chỉ thường thôi, nhưng hôm nay, liền Tu La giới người đều sẽ biết được nàng sở trùng sinh thần mộc là thượng cổ thần khí, tin tức này, há có thể là trống rỗng mà đến?! Năm đó không có bị tiêu trừ ký ức người, ngoại trừ người kia, còn có ai?! Bọn họ rút cuộc tính toán thế nào, Đông Phương Trường Minh, ngươi dám nói ngươi cũng không biết sao?!!!”

Thần giới trong, ai không nhìn được Đông Phương Trường Minh.

Hắn là ngôi sao sáng vạn trượng, làm cho người ta ngưỡng vọng.

Hắn là cơ trí chi thần, làm cho người ta kính nể.

Hắn bình tĩnh mà đậm mạc, trong đầu bao quát thế gian vạn vật, thiên hạ việc há có thể giấu giếm quá ánh mắt của hắn.

Trường Minh nhẹ nhàng rũ xuống lông mi, Lam Tranh theo như lời, hắn sao lại không biết.

Trong lòng hắn thanh minh, lại bởi vì một cô gái mà ngừng bước của mình, mấy trăm năm qua duy nhất tư tâm, nhưng cũng như vậy khó khăn.

Giọng của hắn nhẹ nhàng tán trên không trung, “Thần giới việc, ta tự có sắp xếp, người lấy người gỗ thân tự tiện xông vào ta thần đô, ta không giết người, người từ nơi này người gỗ trung thu hồi tâm thần của người linh lực, mau mau từ nơi này rời khỏi.”

Dứt lời, hắn xoay người, chậm rãi đi đến Điện Trường Sinh trung.

Lam Tranh run sợ khí tức đứng xa xa nhìn hắn, ánh mắt nhuộm đỏ tươi ngọn lửa đỏ, một chút toát ra.

“Ca ca, nếu người dám mảy may động nàng, người ta tình nghĩa huynh đệ, nhất đao lưỡng đoạn.” Lời của hắn như lợi đao bàn, một chữ một hồi, như gió lạnh quét đến.

Đông Phương Trường Minh bóng lưng thoáng một hồi, tóc đen phiến phi, phía sau gương sáng lạng yên biến mất, hắn cũng không có vào bóng mờ trong.

Giới Tu La.

Hoàng cung.

Đế vương Dạ Vũ đang biếng nhác ngã lưng trên tháp thường thức trà, trước mặt bày một bàn cờ, quân trắng quân đen rậm rạp, còn nam nhân ngồi đối diện tâm tình tựa hồ không được tốt, ngay vừa, hắn lại đang không tự chủ, bóp nát một viên bạch tử.

“Phi La, người lại như vậy đi xuống, kia một chỉnh hộp quân cờ liền đều cho người phá hủy.” Dạ Vũ thật ra tâm tình vô cùng tốt, hắn nhìn chọn một viên hắc tử, hạ ở bạch tử góc chết thượng, liền đem một tảng lớn bạch tử bức lui tới tuyệt lộ.

nam nhân Tuyệt trắng mặt nạ che đầy khuôn mặt, cắt đứt người khác rình, nhưng hắn cơ hồ trong suốt đầu ngón tay thượng bởi vì bóp nát nhiều lắm quân cờ mà trở nên ửng đỏ, như vậy có thể thấy được, tâm tình hắn bây giờ, rất là không tốt.

Hắn cũng không nói, nhàn nhạt nhìn lướt qua bàn cờ, tiện tay liền đem bạch tử cờ hộp đóng cửa, tỏ vẻ mình đã chịu thua.

Nhưng Dạ Vũ lại chẳng phải nguyên ý buông tha hắn, cười nhạo nói: “Người khó có được thua ta, ta có phải hay không hắn là nhiều thừa thắng xông lên mấy lần?”

Dưới mặt nạ, xinh đẹp tuyệt trần lông mày nhăn lại, hắn rất không kiên nhẫn, rất không vui, rất là tức giận, nhưng lại không thể không kiềm chế xuống, trang làm cái gì cũng không phát sinh. Nhìn cáo già giao hoát trước mắt, hắn cắn môi, mới đưa kia ném đi bàn cờ xúc động nhin xuống.

Dạ Vũ nhíu mày nhìn hắn siết chặt quyền, liền đột nhiên rất muốn đi nhìn đối phương giờ này mặt, hắn cười ha ha, ngón tay đã thẳng tắp nhắm ngay mục tiêu khuynh phi mà đi, chỉ là cũng là ở trong nháy mắt đó, kia phi sắc bóng dáng đã về phía sau phi di động vài xích, thân hình phiến diện, cũng đã né tránh.

Dạ Vũ đầu chịu bỏ qua, ánh mắt một điều, xung quanh liền nhảy ra vài cái người áo đen đến, nhất thời, vài đạo sắc bén sát khí hướng về nam nhân mặt nạ trên mặt phi phác mà đi, điện quang hỏa thạch, đao quang kiếm ảnh, mấy qua lại, lại chưa mò lấy đối phương tay áo nửa phần. Tu La người trời sinh tư chiến bộ tộc, mà ba người này đều đại tướng Dạ Vũ, thường nhật chưa từng gặp được như vậy hảo đối thủ, cho dù có, cũng muốn bản tâm thân phận đối phương không dám tùy tiện xuất kích, tình thế lần này là lĩnh mệnh, đều như phát mệnh bình thường ngoan kính xông về phía trước.

Dạ Vũ lại đảo trở về nhuyễn tháp lý, khước miệng cầu cười, nhìn rất là thích ý.

Tranh đấu trong, Sắc mặt Lam Tranh nhưng chưa từng biến quá chia ra, hấn rút cuộc như nguyên vẹn bay kia đáng ghét bàn cờ, cũng thuận tay đem kia lòng tràn đầy oán giận đối này mấy người áo đen phát tiết ra.

Mấy ngày nay, hấn lo lắng Khuynh Anh, lại không dám quá mức qua loa động tác. Trường Minh khur khur cố chấp, làm cho hấn giận dữ. Hấn mâu thuẫn lựa chọn, lui một bước, sẽ gặp cấp Khuynh Anh mang đến nguy hiểm, tiến thêm một bước, sẽ gặp làm cho thế giới này lật trời.

Trước mặt bóng đen tung bay, hấn thẳng thắn không cần linh lực, chỉ dùng xúc phạm vũ lực, thẳng đến kỷ đạo chương phong đem đối phương đánh bay ra mấy trượng, kia hậm hực tâm tình mới thoáng có điều chuyển biến tốt đẹp.

Lẳng lại khí tức, mới nhàn nhạt một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xong.

Dạ Vũ làm cho người ta một lần nữa bày xong mặt bàn, chỉ là lần này không hề làm cho hấn chơi cờ, cung tỳ đưa tới điểm tâm cùng thanh tửu, Dạ Vũ phát tay một cái tất cả, người chung quanh liền lui ra.

“Ta hồi lâu không thấy khuôn mặt của ngươi, hiện tại có chút nhớ

nhung.” Hấn rót hai chén rượu, uống một chén, nhẹ nhàng cười: “Ở đây không có những người khác, người cũng không nguyện đem mặt nạ bóc?”

Lam Tranh không nhúc nhích, cũng không nhận chén rượu, môi mỏng mân chặt, cũng không nói.

Dạ Vũ theo dõi hấn, lông mi yếu ớt rũ xuống: “Cũng được, mặt của người cực kỳ giống mẹ của người, ta nếu thấy nhiều, nói không chừng liền thực sự sẽ nhận không được muốn nhuộm máu thân tộc, cùng bọn họ hợp lại cái cá chết lưới rách...”

Lam Tranh yên lặng nghe lời của hấn, chỉ thay hấn rót một chén rượu, vẫn trầm mặc.

Mấy ngày nay hấn càng thích triệu thấy mình, theo lúc ban đầu một tháng một lần tới bây giờ cách nhật một lần, con hồ ly này nhất định là đã nghĩ xảy ra điều gì vị đạo, mới có thể càng phát ra gấp gấp chặt nhìn mình chăm chăm.

Dạ Vũ đột nhiên thấu qua đây, nói: “Người nhưng muốn biết mẹ của người việc?”

Lam Tranh không lắc đầu cũng không gật đầu. Nếu lắc đầu, hấn tất nhiên nói ra vài cái điều kiện mới có thể chịu nói cho hấn nghe, nếu gật đầu, hấn khẳng định lại sẽ cố ý như bàn kéo dài nửa ngày không muốn nói.

ký ức Đối với mẹ, cũng chỉ có kia chi viết tiên đoán quẻ, trừ lần đó ra, cơ hồ liền không có dư thừa ấn giống.

Dạ Vũ cười: “Người liền đúng như mẹ của người bình thường cơ linh, chính là không biết, ở đối đãi người thương sự tình, có phải hay không cũng là một bộ dáng?”

Lam Tranh hơi sững sờ, lại có một chút thất thần.

Nhưng đó là này thất thần trong nháy mắt, Dạ Vũ tay như nhanh như tia chớp ôm lấy hấn hàm dưới, nhẹ nhàng một điều, liền đem kia mặt nạ lấy xuống.

Màu vàng phát nhất thời như thác nước bình thường thùy theo rơi xuống, nhất thời đem kia ánh sáng mặt trời đều sấn được buồn bã thất sắc. Trắng nõn như ngọc trên mặt khảm nam một đôi màu vàng tròn mắt, lông mi dài hơi vừa nhấc, trong nháy mắt liền lưu quang tràn đầy màu, trút xuống ra chính là dung nhan tuyệt mỹ thiên hạ.

Dạ Vũ nhìn hấn, mờ mờ dưới ánh mặt trời, nam tử tóc vàng dường như nhu toái lân quang, làm cho người ta dời đi mù.

Hấn nhất thời cười: “La nhi như vậy, há chỉ làm cho cô gái thất thần?”

Lam Tranh hơi có chút náo, hấn sớm nên ngờ tới, cáo già này sao lại như vậy dễ buông tha hấn sở chấp nhất chuyện, hấn muốn, liền từ đến cũng sẽ không bỏ dỡ nửa chừng.

Giống như mọi cách tính kế đưa hấn ở lại Tu La giới, trừ phi tiếp nhận vương vị này, hấn liền tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Dạ Vũ chống đầu, ánh mắt bình tĩnh rơi vào Lam Tranh trên mặt, trong mắt ánh sáng lưu chuyển, hoặc như là nhớ lại hồi ức rất lâu sau đó, khóe môi cũng nhin không được nữa đi lên câu dẫn.

” thời gian Ta mới gặp gỡ mẹ của ngươi, cũng là bộ dáng này, nàng cao ngạo giống chỉ lỗ nhỏ tước, ai cũng không cho bính.” Hấn nghĩ nghĩ, ha ha nói: “Đó là, nàng phá hủy một chuyện tốt của ta, làm cho kế hoạch ta chuẩn bị mấy trăm năm rơi vào khoảng không, ta liền nàng chớp tới, vốn định hảo hảo dẫn vật, nhưng về sau không biết thế nào, liền trực tiếp nhét vào trên giường, sau đó, liền có ngươi.”

Lam Tranh sững sốt, lại không biết nên làm ra biểu tình thế nào.

sự cố Này nếu phát sinh ở người khác trên người, hẳn có lẽ còn có thể cười cho qua, nhưng sự này nghe rất hoang đường, còn theo Dạ Vũ trong miệng nói ra, dù cho biết được mình thế nào mà đến, cũng tựa hồ không phải một cái phải chuyện cao hứng.

May mà lúc này ngoài cửa có nhân đạo: “Bệ hạ, đại hoàng tử điện hạ yết kiến.”

Lam Tranh đem mặt nạ một lần nữa mang thượng, đứng dậy liền muốn xin cáo lui.

Dạ Vũ kéo hắn lại nói: “... Không cần đi, ta cho con thấy một người.”

Lam Tranh khẽ nhíu mày, hẳn ngày xưa theo không tham dự Dạ Vũ chính sự, chính là muốn đem can hệ phiết không còn một mảnh, thế nhưng hôm nay hắn tựa hồ quyết tâm phải đem mình kéo hạ thủy, tự mình nghĩ đương làm không có gì cả, là không thể nào.

Dạ Vũ nhẹ nhàng một ánh mắt, cung điện đại cửa đó là chậm rãi mở ra, chờ đợi bên ngoài đại hoàng tử bước nhanh đi đến, vừa muốn mở miệng, lại thấy lập ở một bên Lam Tranh, sắc mặt lúc này biến đổi: “Phụ hoàng, hẳn vì sao ở đây?!”

Dạ Vũ rất ôn nhã lên tiếng: “Từ hôm nay, Phi La liền cùng ngươi cùng một chỗ cộng sự, ngươi nếu có cái gì không rõ nơi, là được lấy trực tiếp hỏi với hắn.”

Lam Tranh hơi kinh ngạc nhìn hắn, lời này trình tự tựa hồ phản qua đây, nhưng lại làm cho trong lòng hắn đột nhiên mát lạnh. Đối với đại hoàng tử chính tìm cách việc, hắn đã tra nhất thanh nhị sở, lúc này Dạ Vũ trong lời có lời, nhắc nhở cảnh cáo ý vị rõ ràng... cáo già Này.

Bất quá, Dạ Lãnh Sương căn bản không nghĩ nhiều như vậy, hắn bỗng nhiên siết chặt nắm tay, kia thô trọng lông mày cứ như vậy dựng lên, trong

mắt bật ra ra thích người ánh sáng, cơ hồ không cách nào kiềm chế cả giận nói: “Phụ hoàng, hắc chính là một ngoại nhân, nếu hắc khác thường tâm, đây chẳng phải làm cho Tu La giới rơi vào nước lửa trong?!!”

Dạ Vũ chau mày, nói: “La nhi tâm địa thuần hậu, tính tình trung thiện, mặc dù bất thiện ngôn ngữ, lại thông minh lanh lợi, có hắc ở đây, nhất định làm ít công to.”

chén trà trong tay Lam Tranh run lên, nước trà liền như thế run lên ra, đem áo choàng vụng nước sôi sắc một mảnh.

Dạ Lãnh Sương siết chặt ngón tay, trong lòng không cam lòng đến cực điểm, hắc oán hận nói: “Thiên hạ thông minh người nhiều như đầy sao, không thiếu hắc một người, phụ hoàng, không chỉ nói hắc là người ngoài, việc này ta ngay cả nhị đệ tam đệ cũng gạt, lấy thân phận của hắc, bây giờ nhất then chốt chi khắc, thế nào có thể làm cho hắc rối loạn đi?!”

“Lãnh sương, thiên hạ người thông minh tuy là nhiều như đầy sao, người vì sao không thể trở thành kia đầy sao trong một? Như vậy trăm không dưới khí, dạy ta thế nào yên tâm đi này vương vị giao cho người?” Dạ Vũ cười như không cười, mặt trầm như lãnh sương.

Dạ Lãnh Sương cứng lại, mới biết mình rồi rắm, siết quả đấm nhin hồi lâu, mới cắn răng mở miệng: “Phụ hoàng, ngài muốn người muốn tìm đã tìm được, lúc này đó là ở bên ngoài hậu, mà kia mặt người cũng đã đến, chỉ chờ phụ hoàng xem qua, sẽ gặp tức khắc đem người này tiếp nhận đi.”

Dạ Vũ giơ tay lên: “Tuyên.”

Dạ Lãnh Sương vẫn đối Lam Tranh cố kỵ, thật lâu không muốn động tác. Nhưng lại thoáng nhìn Dạ Vũ mày trung không kiên nhẫn, liền cũng chỉ hảo trước đỡ xuống phòng bị, đối người phía sau nháy mắt ra dấu, thị vệ chạy chậm ra, chỉ chốc lát, liền dẫn đi một mình tiến vào.

Lại là một cô gái.

Nàng một thân tố y, lại như lượn lờ chim sơn ca. Tím sắc đai lưng vây quanh gấm sắt thắt lưng, mắt ngọc mảy ngài, da như nồn nà. Trường tới mắt cá chân tóc thác nước bàn hạ xuống, nhất làm cho người ta kỳ lạ, là nàng kia đen kịt màu tóc, vẫn bạch ngọc trâm nhẹ nhàng vén khỏi một luồng phát, thanh cạm không yêu, lại cực đẹp. Nàng chậm rãi đón gió mà đến, không trung bạn có yếu ớt hương hoa xông vào mũi, thấm người phế phủ.

Lam Tranh đảo mắt qua, mảy nhất thời nhẩn lại.

Nữ nhân này khuôn mặt hấn đâu chỉ là gặp qua, hơn nữa lại quen thuộc bất quá ——

Yên Tự.

Ánh sáng mặt trời phô, chính là trời âm áp nhô lên cao lúc. Nhưng ở Tu La giới trung, đó là liền ánh sáng mặt trời cũng là lạnh lùng, vạn luồng sáng vàng kim theo cửa sổ khe chảy xuôi xuống, bị cô gái dịu dàng chân nhỏ giẫm nát dưới chân.

Sự xuất hiện của nàng, làm cho rất nhiều bồi bàn đều nhìn ngây người, xung quanh rất yên tĩnh, cô gái tóc đen mềm mại, lóa mắt, cười một tần, nhã nhặn lịch sự ưu nhã. Nàng cái bóng thật dài giật lại, rơi xuống đầy đất.

Thật lâu, Dạ Lãnh Sương mới rất là hài lòng nói: “Phụ hoàng, ta tìm hồi lâu mới đưa nàng tìm được, nàng bị thương nặng, ở phía nam một tòa yêu trên núi tu luyện hồi lâu mới được hình, ta phong nàng linh lực, thật vất vả mới nàng làm ra.”

Đang nói lời như vậy lúc, Lam Tranh lại ở Dạ Lãnh Sương trong mắt gặp được càng nhiều không nên có cảm tình, quyến luyến, thích, dày đặc giữ lấy dục, lại mà lại muốn vì mình tiền đồ mà nhẫn nại xuống, nàng chấp tay làm cho người ta... Thực sự là, buồn cười.

Nhìn nữa thật là bị trở thành “Yên Tự” nữ nhân, như ký ức trong bình thường mỹ lệ chuyên gia, như vậy nhìn lại, không hề tì vết, đó là không biết, Trường Minh ở thấy nàng sau, sẽ có nhiều biểu tình.

Dạ Vũ tựa hồ cũng bị khơi dậy hứng thú, miễn cưỡng nói: “Lãnh sương, người thế nào xác định nàng liền là thật?”

“Nàng có ký ức của Yên Tự, ta đã hỏi thăm nàng, một cái không kém.”
Dạ Lãnh Sương nói.

Dạ Vũ hỏi ánh mắt lại hướng về cô gái tóc đen, nàng đã dừng xem mắt, thần nhiên nói: “Ta sẽ như bệ hạ ngài nguyện vọng, trở lại Thần đô Phương Đông.” Giọng của nàng là như thế đồ tể nhuyển, lúc nói chuyện còn có chút nhẹ nhàng run, nàng hai mắt nhìn trên mặt đất, đen kịt trong con người tựa hồ muốn hạ xuống lệ, nhưng lại không có gì cả chảy xuống, quật cường mà mỹ lệ bộ dáng, làm cho người chung quanh đều bị sinh miễn...

Dạ Vũ tựa hồ không thể nào thương hương tiếc ngọc, hắn nói: “Người vốn là kia phương đông thần quân sở yêu thích người, ta vì sao phải tổng người hỏi Thần đô Phương Đông?”

Dạ Lãnh Sương trước nóng nảy, hắn có chút không vui nhìn mình phụ hoàng, nói: “Tìm được nàng, nàng đưa qua, không cũng chính là ý của ngài sao?” Dừng một chút, lại có một chút chờ đợi nói: “Nếu như phụ hoàng thay đổi chủ ý, nàng ở lại cũng tốt.”

Dạ Vũ nhìn hắn một cái, hắn đành phải ngoan ngoãn nhắm lại miệng mình.

“Bởi vì... Ta hận hắn.” Cô gái nhấp mân môi mỏng, khoe miệng quần quít lấy trào phúng cười, “Ta hận hắn, hận nhiều năm như vậy, ta tự sẽ làm cho hắn hối hận, dù cho bệ hạ không tiễn ta trở lại, ta cũng tự nhiên sẽ trở về.”

“Ồ...” Dạ Vũ kéo âm cuối rất dài, Lam Tranh rất giải hấn này bộ dáng, biểu hiện ra là ôn hòa cười, nhưng trong đầu là đang bay nhanh chuyển động các loại tính kế cùng âm mưu. Quả nhiên, hấn chỉ trầm ngâm chỉ chốc lát, liền cười nói: “Kia Yên Tự cô nương có biết, Trường Minh bộ hạ cũng đến khó lường không cưới vợ thần hậu lúc?”

Cô gái rũ mắt xuống liêm, dùng kia nồng đậm lông mi đỡ con ngươi đen nhánh, một chữ một hồi nhẹ vô cùng, lại cẩn dị thường rõ ràng: “... Ta tự sẽ làm cho hấn vạn kiếp bất phục, hối hận cả đời, hấn sợ rằng không tốt như vậy phúc khí còn có thể lấy được thần hậu của hấn.”

Dạ Vũ cười với Lam Tranh: “Bé gái phát điên lên, thực sự là đáng sợ, đúng không?”

Lam Tranh khoe miệng đề ra, lại cười không nổi.

sắc mặt Yên Tự trở nên hơi tái nhợt, lại không nói thêm gì nữa, Dạ Lãnh Sương không thể gặp mỹ nhân thương tâm, tiến lên giải vây: “Phụ hoàng, người này cũng cho ngài xem qua, trước đó quyết định tốt sự liền dựa theo kế hoạch hành sự đi, như ngài theo như lời, kia phương đông thần đế đại hôn nhanh, các đại thần đều đặc phái viên đều sẽ đến, này thời cơ tốt nhất há có thể bỏ qua, đầu kia người đã không kịp đợi, hiện tại sẽ chờ ở bên ngoài đâu...”

Dạ Vũ vẫy vẫy tay: “Liền làm cho hấn cũng vào đi.”

Dạ Lãnh Sương nhìn nhìn bên cạnh xử bất động Lam Tranh, không muốn nói: “Đầu kia phái người tới vô cùng thận trọng, lúc trước hài nhi cùng bọn họ ước định đó là không gặp người, chỉ giật dây làm việc, này trong phòng còn có một ngoại nhân, sợ rằng không thể nào phương tiện.”

Dạ Vũ tựa hồ đã mệt mỏi, cũng đáp ứng.

Dạ Lãnh Sương liền bước lên phía trước lôi Yên Tự cánh tay, xem

thường nhẹ ngữ nàng mang ra ngoài cửa, Lam Tranh dùng linh khí lắng yên bao trùm ở Yên Tự tóc thượng, còn có thể nghe thấy Dạ Lãnh Sương an ủi lời nói: “Chờ người đi báo thù, liền nhớ về, ta ở chỗ này chờ của người... Yên Tự... Tương lai của ta cũng sẽ kế thừa vương vị, người liền an tâm theo ta...”

Này đó râu ria đồ ngon đồ ngọt ở đi tới một người nam nhân trước mặt lú lo mà chỉ.

Lam Tranh xuyên thấu qua kia lỗ linh thức nhìn sang, kia nam nhân che khuôn mặt, toàn thân dùng duy bố khóa kín, chỉ có ở đối Yên Tự vươn tay thời gian, lộ ra một đoạn trắng nõn cổ tay đến. Dạ Lãnh Sương tựa hồ cùng hắn rất là quen biết, lại cùng hắn công đạo một chút ngôn ngữ, nhưng giọng rất nhỏ, Lam Tranh nghe không rõ, đợi hắn muốn nặng thêm một chút sức mạnh lúc, nam nhân kia lại đột nhiên nhìn qua đây —— Lam Tranh mất một hồi, linh thức cũng đã đều thu hồi.

Người kia định đã có sở phát hiện.

Mà đây là Dạ Vũ hôm nay cho hắn thứ hai kinh ngạc.

Nam nhân mặc dù che lấp kín, nhưng kia duy bố nhìn như bình thường, lại là cực kỳ kiên cường dẻo dai lá chắn, có thể phòng ngừa tất cả sức mạnh nhìn trộm, liền hắn là đó cũng để phong lan sở bện mà thành. Này phong lan lại là thần tộc vật, chỉ ở phía nam cùng Bắc Phương thần đô băng nguyên thượng mới có thể loại đi ra. Mà phía nam thần tộc cá tính ôn nhuận, kia nam nhân thân hình cao lớn, làn da thiên bạch, là Bắc Phương thần đô thần tộc đặc thù.

Lam Tranh sớm đã phát hiện thân phận của đối phương, nhưng lại đoán không được mục đích của đối phương cùng động cơ.

... Lê Thiên Tuế.

Hắn thân là đế quân của thần đô một phương, vì sao lại có cử động như vậy. Một phương thần đô gặp nạn, cái khác tam phương thần đô cân đối liền sẽ bị đánh phá, thần giới lại ở vào sáu giới đứng đầu, thần giới một loạn, yêu ma hai giới sao lại đơn giản buông tha cơ hội như vậy, kia Lê Thiên Tuế có thể được cái gì chỗ tốt...

Mà ngày đó, mình chỉ trích Trường Minh, nhưng lại quên, nếu Trường Minh thực sự đã hiểu rõ tất cả, cũng là không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì... Toàn Cơ, nàng còn đang Lê Thiên Tuế trong tay.

Theo một trăm năm tiền, Lê Thiên Thường vì Trường Minh đến Thần đô Phương Đông, sau đó Lê Thiên Tuế vì Toàn Cơ theo nhau mà đến, đến mình rơi xuống Vực sâu U Minh, liên luy thái tử Trường Minh cùng nhau phạm hiềm, rồi đến mình chọc tức giết Lê Thiên Thường... Đây tuyến tinh tế xâu chuỗi đứng lên, lại càng phát ra giống một hồi kinh qua tỉ mỉ tìm cách âm mưu, một hoàn ngay cả một hoàn, tính kế cẩn thận... Thậm chí, có lẽ liền cho phép nhiều năm trước, Khuynh Anh lấy người phạm chi khu đi tới thần đô một kiện sự này, đều là...

“Khụ...”

Dạ Vũ đột nhiên ho nhẹ lên tiếng, Lam Tranh sững sốt, mới phát hiện mình thất thần.

Người chung quanh sớm đã lui sạch sẽ, cung điện trong, lại chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Thế nào, hôm nay nhìn thấy, phương còn hài lòng?” Dạ Vũ trong giọng nói tràn ngập chế nhạo.

Lam Tranh cười lạnh một tiếng, hắn há có thể không hài lòng, này không thể nghi ngờ đó là bức được mình không đường thối lui, hoặc là giúp đỡ hắn, hoặc là phản hắn, nhưng hai người này, lại cũng không phải là dễ dàng như vậy làm được.

“La nhi, xem ra ngươi không lớn hài lòng đâu.” Dạ Vũ cười khẽ: “Ngươi cảm thấy, kia Yên Tự cô nương là thật, hay là giả?” Hắc dừng lại nửa ngày, nhưng tựa hồ cũng cho tới bây giờ không chờ mong quá Lam Tranh sẽ cho cho đáp lại, liền lại mình nói: “Bất kể là thật, hay là giả, chỉ cần sự xuất hiện của nàng, sẽ làm kia Trường Minh để quân loạn tốt nhất một chút đó là vậy là đủ rồi, đúng không?”

“...”

Dạ Vũ vừa ngẩng đầu, thấy hắc phản ứng bình thản, thậm thấy không thú vị, tiện tay nhấp một ngụm trà, lại ở trong trà mân ra vài búng máu ti.

Lam Tranh mắt sắc nhìn thấy, này mới có phản ứng. Hắc dừng một chút, vẫn là yên lặng đi tới, khi hắc giương tiên ngồi xuống, kéo qua cổ tay của hắc, đem của chân mình khí thua bởi hắc.

Dạ Vũ cười, xuy thanh: “Uông phí sức lực.” Dừng một chút, lại cố ý muốn khơi mào Lam Tranh tức giận bần, buồn bã nói: “Ta nếu chết chẳng phải rất tốt? Ngày sau ngươi muốn làm cái gì ta cũng ngăn không được, phóng mắt này Tu La giới, ai còn có thể kiềm chế ở ngươi?”

Lam Tranh vẫn là cố chấp thay hắc chữa thương.

... Đúng vậy.

Hắc không có biện pháp bỏ mặc hắc mặc kệ.

Trăm năm trước, mình ở luyện ngục trung sắp tan nát, là nam nhân này phá hủy mình mấy nghìn năm đạo hạnh, dùng hắc trọn đời không thể siêu sinh đại giới, đem mình từ nơi đó cứu đi ra. Hắc hôm nay chỉ là một cụ không vỏ tử, lại gần ngày xưa kia cuồng ngạo khí thế cùng xung quanh kín không kẽ hở bảo vệ mới không làm cho bất luận kẻ nào phát hiện thân thể hắc biến hóa.

Dạ Vũ không nói, nhưng mình lại biết. Tình trạng của hắn đã từ từ chuyển biến xấu, nếu không phải dùng linh lực tục, sợ là sớm chóng không đi xuống.

Ở giới Tu La một trăm năm, không có Khuynh Anh, mình quá được cũng không sung sướng, nhưng lại cũng không ủy khuất. Dạ Vũ cơ hồ đem trên đời sở hữu đồ tốt nhất đều đưa đến trước mặt mình, bỏ qua một bên này tính kế cùng bức bách, liền giống cha thân đối con trai thương yêu bình thường, làm cho hắn không cách nào hận đứng lên.

“Người có phải hay không đang suy nghĩ, nếu có thể tìm được một phương pháp, đã có thể làm cho ta buông tha cho người leo lên vương vị, có thể hảo hảo bảo vệ tốt của người tiểu oa nhi thì tốt rồi?” Dạ Vũ đột nhiên nói.

Lam Tranh ngẩn ra, ngón tay vì cương.

“Không có ích lợi gì.” Dạ Vũ nhìn hắn, khuôn mặt của hắn đã không trẻ tuổi như thế, nhưng lại mang theo tuyệt thế khiêu khích cùng cao cao tại thượng: “La nhi, không có ích lợi gì, đã dừng không xuống, người không ngăn cản được, liền chỉ có nghênh chiến, nếu người tâm tồn may mắn, cẩn thận thua thương tích đầy mình, đến lúc đó, không có gì cả...”

Lam Tranh lặng lẽ.

“La nhi.” Dạ Vũ nhẹ nhàng trêu chọc chén trà trong tay, nói: “Mẹ của người phản bội ta, ta tha thứ nàng, nhưng nếu người cũng muốn phản bội, người phải biết, ta sẽ làm xảy ra chuyện gì đến, cũng phải biết, ta có thể làm xảy ra chuyện gì đến.”

Lam Tranh mím môi.

Dạ Vũ cười hiện lên ở một mảnh tuyết trắng cừu bào trên, giọng mang theo hoa tuyết bàn ý cười: “Ta cứu người, người đó là thiếu ta, thiếu của ta,

liền muốn còn.”

Lam Tranh không khỏi trong lòng đánh cái đột, nửa ngày sau, mới buồn thanh nói: “Là.” Giọng vì cảm, đó là ở rất lâu sau đó trước, bởi vì luyện ngực chỉ hỏa cháy mà không cách nào khôi phục đau xót.

Vết thương là vĩnh hằng, nhưng đau xót lại là có thể quá khứ. Hắn cũng không quan tâm này đó.

Hắn phát tay áo xin cáo lui, phía sau truyền đến kia nam nhân cúi đầu tiếng cười, lại trôi giạt từ từ như là càng như là đe dọa. Lam Tranh đi ra cửa đi, liếc mắt nhìn ánh sáng vạn tượng bầu trời, chợt cảm thấy được con đường phía trước từ từ, cát hung nửa nọ nửa kia.

Thần đô Phương Đông.

Thời gian đã qua một tháng, Khuynh Anh cũng bị đóng một tháng. Đông Phương Trường Minh cách mỗi hai ngày sẽ theo Điện Trường Sinh xuống Kính điện một lần, mỗi một lần ngốc thời gian cũng không lâu, phần lớn thời gian hắn cũng sẽ không đi gặp Khuynh Anh, mà là đang cách rất xa trong chính điện xử lý công vụ, có đôi khi, một vội đứng lên đó là cả một đêm, ngày thứ hai lại vội vã chạy về Điện Trường Sinh.

Các trưởng lão ngầm đồng ý Khuynh Anh tồn tại, nhưng cũng bắt đầu hừng hực khí thế bắt đầu trừ bị hắn đại hôn. Hai ngày trước thần hậu chọn người rút cuộc xác định, là phía nam thần đô tam công chúa, khi còn nhỏ hậu từng nay gặp qua vài lần, rất hiền thực dịu dàng một cô gái, chỉ là trong trí nhớ bộ dáng đã cứng lung, muốn không quá đứng lên.

Kính điện trung, Trường Minh ngồi ở án bên cạnh bàn, trên mặt bàn là cao cao một chồng lớn dâng sớ, tất cả đều là theo xung quanh phát tới mật báo, tình huống càng ngày càng tao, hắn muốn vội chuyện cũng càng ngày càng nhiều, đối với kia bị mình trói buộc cô gái, có thể thấy số lần cũng càng ngày càng ít. Dù cho trong lòng nghĩ muốn từng chút từng chút đem quá khứ

bỏ qua bộ phận bổ trở về, muốn nàng đặt ở mềm mại nhất nơi che chở, nhưng mỗi khi thấy nàng thương tâm mắt, hắn liền tự trách khó nhin.

Khép sách lại, hắn xoa xoa của mình mi tâm, tựa lưng vào ghế ngồi, thật dài hô một hơi.

Lúc này có thị nữ nhẹ nhàng gõ cửa, hắn một lần nữa ngồi dậy, nhìn sang: “Tiến vào.”

Cửa mở, khom lưng đi tới là Phù Liên, nàng dẫn theo váy đi tới án trước bàn, làm một ấp.

Vì để cho Khuynh Anh có thể thả lỏng, hắn cố ý chọn lúc trước ở thần đô lý cùng nàng giao hảo Phù Liên đến cùng nàng, còn có Tiểu Mỹ, còn có kia đến từ Tu La giới “Sủng vật”, mỗi một dạng hắn có thể làm, hắn cũng đã tận lực.

Thế nhưng, duy độc nàng thích tự do, hắn không có cách nào cho nàng.

“Này thư, nàng xem sao?” Trường Minh thấp giọng hỏi.

“Hồi bệ hạ, nương nương đều nhìn, hơn nữa đã bắt đầu mình lục lợi, nương nương thiên tư thông minh, hiện tại đã luyện tập tới tâm pháp tầng thứ năm.” Phù Liên do dự sẽ, vẫn là nói: “Thế nhưng... Thế nhưng bệ hạ làm cho người ta đưa qua chén thuốc, nàng cũng lặng lẽ đảo rót...”

Đông Phương Trường Minh chân mày lại nhẹ nhàng nhăn lại, “Vậy sẽ đem dược đặt ở nàng thích ăn điểm tâm lý, chén thuốc vẫn tống, đừng cho nàng phát hiện đó là.”

“Là.” Phù Liên gật đầu. Kỳ thực, nàng rất là không hiểu, cũng không dám hỏi.

Này thư đều là thượng thừa tu luyện tâm pháp, ngoại trừ hoàng thất con cháu, người thường đều thì không cách nào lật xem. Mà này chén thuốc liền

càng không cần phải nói, bên trong tăng thêm các loại tiên thảo linh dược, bình thường tiên tử uống xong một chén, tu vi sẽ gặp trưởng thượng một trưởng. Dù cho mình lại mất vụng về, cũng nhìn ra vị kia tóc đen nương nương mới vừa được tiên tử thân, như vậy bỏ pháp, cũng thực quá mức.

“Nếu không có những chuyện khác, liền lui ra đi.” Trường Minh một lần nữa lật ra thư.

“Là.” Phù Liên lui về phía sau mấy bước, đi tới cửa, lại nghĩ tới cái gì tựa, quay đầu lại khó xử nói: “Bệ hạ, tối nay nương nương vẫn là không muốn ngủ...”

Trường Minh lật thư tay cứng đờ.

Phù Liên thấy hấn không có đánh đoạn, liền lại tiếp tục nói: “Nương nương đã vài mặt trời lặn ngủ, nàng cả ngày lẫn đêm luyện tâm pháp, ban ngày cũng không nói, buổi tối diệt đèn còn lặng lẽ bò dậy mình luyện, như vậy siêu chi quá cấp, sợ rằng sẽ hoàn toàn ngược lại...” Nàng cẩn thận từng li từng tí đi lên liếc một cái, dạ minh châu ánh sáng hạ, trẻ tuổi bệ hạ sắc mặt như là bịt kín một tầng sương mù sương, tái nhợt trong suốt. Nàng tâm đầu nhất khiêu, lập tức cúi đầu đến: “Ta đây liền đi khuyên nương nương sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Không cần.” Trường Minh nói: “Người lui ra thôi, nhâm nàng đi.”

Phù Liên sững sốt, vẫn là phúc phúc thân, yên tĩnh lui ra ngoài.

Trường Minh rũ xuống con ngươi, nhìn trước mắt thư, lại đột nhiên một chữ cũng nhìn không đi vào, táo bạo cảm giác lại một lần nổi lên trong lòng, mà tới gần đại hôn, loại này táo bạo cảm giác liền một lần so với một lần nghiêm trọng, đã khó có thể khống chế.

Không ngồi hồi lâu.

Mặc kệ Khuynh Anh hiện tại yêu là ai, chờ khôi phục ký ức, nàng liền là

của hắn.

Mặc dù nói trong lòng nghĩ như vậy, vẫn như cũ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ngồi trên ghế, tâm thần là như vậy không yên tĩnh, hắn tiện tay phi một cái áo choàng, chậm rãi đẩy cửa đi ra. Buổi tối Thần đô Phương Đông là yên tĩnh mà mỹ lệ, tầng lớn tầng lớn đám mây bị bóng đêm vừng nhuộm thành thật sâu lam sắc, chước đầy sao, bùng tỉnh giữa hồ lý đẩy ra ba quang trong vắt.

Hắn ngừng lại một chút, vẫn là lặng yên hướng Khuynh Anh tầm điện phương hướng đi tới.

Vượt qua kết giới, hắn ẩn thân hình, trước tới lặng lẽ đến nàng giường trước mặt, quả thật là không có thấy người của nàng. Trên giường bị nhục bị làm tán loạn, bên trong còn gấp hai cái gối, nghĩ đến là muốn che giấu tai mắt người, làm bộ đã ngủ say thôi.

Khóe môi không tự chủ câu dẫn ra một đạo cười, nhưng nụ cười kia lại chậm rãi chuyển biến thành cười khổ.

... Nàng đó là nóng lòng như thế muốn hoàn thành cùng Lam Tranh ước định sao?

Giáo nàng tâm pháp, làm cho nàng học được không chế của mình thân mộc khí, làm cho nàng uống thuốc, là vì làm cho thân thể của nàng thừa thụ năng lực rất tốt, có thể tưởng tượng muốn thành thần, chỉ là nàng như vậy cố gắng cũng không đủ, trừ phi...

Trường Minh nhấp mí mắt, đem cái kia tìm cách theo mình đáy lòng đè ép đi xuống. Lam Tranh muốn làm cái gì hắn cũng không biết, nhưng hắn nắm, Khuynh Anh không cần thiết sẽ cảm kích hắn.

Hắn đem đem chặn khôi phục nguyên dạng, hơi một nín hơi, liền đơn

giản tìm được nàng chỗ chỗ.

Tầm ngoài điện tiểu hoa viên, cũng là nàng duy nhất có thể đi lại nơi.

Mấy bước đi tới, rất xa liền thấy kia dưới tàng cây nhập định người.

Nàng rất thông minh thiết trí kết giới, nhưng này chính tòa cung điện đều là Trường Minh, điểm này tiểu xiếc tại sao có thể giấu giếm quá khứ. Có kim hoàng sắc nguyệt huy rơi vào đầu của nàng đỉnh, lại bị nàng ngừng lại khí tức quán thành nhân nhật ánh sáng nhu hòa vẻ. Nàng lúc này như là ở ngủ say, trên người còn tát đầy theo gió bay xuống lá cây, trên người ngà voi bạch quần dài rủ xuống đất, bởi vì là ngủ lúc len lén chạy đến, liền phát tóc mai cũng không sơ, đen kịt tóc vuông góc gót chân, thật dài nhào vào bãi cỏ trên, càng phát ra có vẻ gương mặt của nàng phần nộn kiều diễm.

Đây là Trường Minh lần đầu tiên nhìn nàng như vậy yên tĩnh bộ dáng.

Nàng nhắm mắt, thu hồi thường ngày cảnh giác cùng sợ hãi, lúc này chỉ còn trẻ con bản tính thuần khuôn mặt cùng thật sâu điềm tĩnh an tường. Tâm pháp tu luyện làm cho nội tâm của nàng một mảnh yên lặng, liền bình thường môi mím thật chặt môi mỏng cũng thả lỏng xòe ra khai, nhìn nàng này bộ dáng, kia thật vất vả điều chỉnh tâm tình lại bắt đầu hỗn loạn.

Cũng không biết qua bao lâu.

Khuynh Anh lông mi thật dài đột nhiên run rẩy, Trường Minh trong lòng cứng lại, nhưng lại phút chốc nhớ tới nàng nhìn không thấy mình, mới hơi yên tâm, nhìn nàng chậm rãi mở mắt ra, dưới một mảnh thuần triết trầm tĩnh, con ngươi đen nhánh lượng lượng, như là kia sao trên trời.

Nàng linh lực còn chưa đủ thâm hậu, phát hiện không được Trường Minh tồn tại. Nhưng lại cũng cảm thấy có cỗ tầm mắt nhìn mình chằm chằm, nhìn chung quanh thật lớn một vòng, cũng không phát hiện nửa người. Khuynh Anh cảm giác mình đa tâm, lại đem kết giới dày hơn một tầng, mới lại cẩn

thận từng li từng tí đem giấu ở cửag hạ sách cổ nhảy ra đến, nương ánh trắng màu sắc từng chút từng chút đọc mặt trên câu chữ, nhìn nghiêm túc cực kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn có lúc còn có thể theo kia pháp phòng câu chữ không ngừng biến hóa, thỉnh thoảng ngộ ra một đôi lời, sẽ gặp hài lòng câu dẫn ra khéo miệng, lộ ra một loạt trắng tinh như ngọc tiểu nộn răng.

Trường Minh trong lúc bất tri bất giác, nhìn có chút nhập thần. Hắn chăm chú nhìn chăm chăm khi đó mà vui chốc chốc trầm tư khuôn mặt, nhìn nàng bởi vì linh khí toàn động mà hơi ẩm ướt thái dương, hoàn toàn không biết mình đã thật sâu đầu độc.

Chờ phục hồi tinh thần lại thời gian, luôn luôn cảnh giác mình lại đã ở ở đây yên lặng nhìn ba canh giờ.

Mà bầu trời, cũng đã trở nên trắng.

Khuynh Anh rốt cuộc muốn kết thúc của mình khắc khổ huấn luyện, nàng mấy cái thu dọn xong trên mặt đất gì đó, bởi vì vậy tu luyện duyên cớ, nàng tuyệt không cảm thấy mệt, trái lại tinh thần rất.

Lại nhìn sắc trời một chút, đánh giá còn có nửa canh giờ Phù Liên cùng Tiểu Mỹ mới sẽ tới, lại lần nữa ngồi xuống, lén lút ngắm một vòng bốn phía, thực sự không yên lòng, sẽ đem kết giới dày hơn vô số tầng, mới đoan chính ngồi chồm hồm ở trên sân cỏ, hít một hơi thật sâu, sau đó đem mấy ngày nay tu luyện linh lực toàn bộ đều tụ tập ở ngón tay tiêm thượng, sau đó cắt vỡ giữa ngón tay, trên không trung từng chút từng chút vẽ một đạo bùa chú.

Này bùa chú họa pháp cũng không phải là theo nơi khác học tập tới, đó là khắc vào trong đầu của mình lý, theo linh lực của mình thâm hậu, này bùa chú họa pháp cũng càng phát ra rõ ràng, liền họa kia chú ấn động tác cũng là tự nhiên mà đến, không cần suy nghĩ nhiều, thân thể liền dường như sẽ động tác của mình.

Khuynh Anh phỏng đoán, này định với mình thân thần mộc có liên quan,

mà này bùa chú, định cũng cùng cánh cổng của sáu giới thật sâu liên quan. Thật vất vả có thể thấy rõ tích, nàng liền muốn họa đi ra thử một lần.

Ai ngờ mới vừa vẽ phân nửa, xung quanh kết giới đột nhiên lọt vào đòn nghiêm trọng, sau đó một đạo huyền sắc bóng dáng cũng đã vọt tới, nặng nề một chưởng đánh vào cổ tay của nàng thượng, nàng bắn ra, may là phía sau là mặt cỏ, té xuống thật ra một điểm không đau.

“Người đang làm cái gì!!”

Mình còn chưa tới kịp phản ứng, trên đỉnh đầu liền truyền đến một đạo tiếng hô.

Khuynh Anh dọa hãi vừa nhảy, tập trung nhìn vào, mới nhìn rõ sở đó là Trường Minh. Trong lòng một hư, lui về phía sau thật nhiều bộ, thẳng đến thôi lui đến một viên phía sau cây, mới sợ hãi lộ ra một cái đầu đến, nói: “Ta, ta chỉ là ngu không được...”

“Người có biết mình vừa đang làm cái gì?!” Trên mặt Trường Minh cơn giận còn sót lại còn chưa tiêu, chăm chú cau mày: “Dựa vào người bây giờ bản lĩnh, nếu họa thành kia chú ẩn, người liền cách cái chết không xa!!!”

Khuynh Anh lại bị hoảng sợ, vừa ngẩng đầu liền thấy Trường Minh luôn luôn ôn nhuận sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhất thời dọa lợi hại hơn. Thủ đoạn còn hỏa lạt lạt đau, nghe khẩu khí của hắn tuyệt không như là nói đùa, chỉ phải lui đầu bị mắng.

Màn trời bị phá hiệu năng sớm giật lại.

Kia ôn nhu ánh sáng rơi vào Trên mặt Trường Minh, nhưng cũng không làm cho sắc mặt của hắn tốt.

Khuynh Anh không dám lại nhạ hắn, giữa hai người một mảnh trầm mặc. Trường Minh lặng yên thở dài một hơi, khom lưng đem trên mặt đất rơi lá tả sách vở đều nhặt lên: “Người bây giờ còn không cách nào không chế kia chú

ấn, nếu họa thành, sẽ gặp cuộn cuộn không ngừng hút của người máu tươi cùng linh lực, bây giờ, dù cho của người tất cả năng lượng đều bị hút khô, cũng điền bất mãn thứ nhất thành.”

Trong lòng Khuynh Anh lạnh một mảng lớn, bức với Trường Minh uy nghiêm, vẫn là tiểu gà mổ thóc gật gật đầu. Lại nghĩ tới vừa rồi mạng nhỏ suýt chút nữa không có, sờ sờ cái ót nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

Trường Minh sắc mặt mới tốt một chút.

Hắn mím môi nhìn nhìn trời, sắc trời vân ảnh, hay thay đổi. Hắn rõ ràng là cao cao tại thượng đế vương, thế gian sinh linh đều phủ phục với dưới chân của hắn, giờ này, hắn lại không biết nên như thế nào cùng một cái nhỏ nhỏ cô gái ở chung.

Khuynh Anh ở một bên cẩn thận từng li từng tí đứng, Trường Minh bất động, nàng nào dám động. Thế nhưng vừa rồi họa chú ấn thời gian đã tan công, áo đơn mỏng vấy, vừa ngã sấp xuống thời gian còn sót một cái giây, hiện tại bị gió lạnh thổi qua, nhất thời cảm thấy có chút lạnh. Nhưng nàng lại không dám nói, chỉ phải đáng thương chờ, lòng tràn đầy chờ đợi này tôn đại thần có thể di động tôn bộ, sớm từ nơi này rời khỏi.

Thế nhưng Trường Minh một chút xiu còn muốn chạy nguyện vọng cũng không có.

Hơn nữa, hắn cúi đầu lúc, còn quét thấy trong bụi cỏ kia chỉ tương tựa cờ phấn anh viên đầu tiểu hài, lại theo nhìn sang, liền thấy Khuynh Anh một cái trần truồng chân đạp ở cái chân còn lại thượng, đỡ thân cây, Kim Kê Độc Lập tư thế, ở gió mát trung run lẩy bẩy.

Hắn chợt liền khẽ nguyên rửa một tiếng, mấy bước đi tới, nàng theo phía sau cây mặt xách đi ra, sau đó dắt nàng đi vào trong nhà: “Tiến vào.”

“Bệ, bệ hạ, người làm cái gì?!” Khuynh Anh kinh hô, nàng lão đảo đuôi

kip, khiến cho một kim thiên thoát xác pháp, đem cổ tay của mình theo trong tay hắn rút ra, đánh cái ha ha liền muốn chạy: “Ta, ta đi trước nhặt hài...”

“Tiến vào.” Hắn nhàn nhạt lặp lại, sau đó một phen liền đã nắm muốn chạy trốn nàng, không nói lời gì lời nàng thật nhỏ cánh tay đẩy mạnh một có bề gian phòng.

Lại nàng mạnh mẽ bám đến bên cạnh ao ngọc giai ngồi hạ, sau đó cúi người, theo quần nàng lý bắt được nàng bản thủ chân nhỏ.

Nhìn hắn vén nổi lên kia nghe nói là thiên hạ vô song ống tay áo tử, tựa hồ còn muốn dùng cặp kia thuộc về thần đế bệ đã hạ thủ cho mình rửa chân, Khuynh Anh liền dọa hoang mang lo sợ, hoảng không chọn loạn muốn đem chân phía bên trong lui: “Bệ, bệ hạ, ta, ta tự mình tới...”

Hắn ngẩng đầu, nhìn nàng một cái.

Khuynh Anh vẻ mặt đau khổ, ngậm miệng lại.

Nước ao ôn lạnh, nghe Phù Liên nói, nước này cũng là trên trời thiên trì dẫn xuống, nước này thần kỳ rất, có thể căn cứ tắm rửa người tự thân mà điều tiết đến thích hợp nhất nhiệt độ, nếu người phạm hoặc kia cấp thấp tiểu tiên tới đây tắm rửa một lần, liền có thể lâng lâng như ở tiên cảnh. Nhưng lúc này, Khuynh Anh lại cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, tiếng nước truyền vào lỗ tai của nàng, có bàn tay nhẹ nhàng nâng nàng chân, nước ấm phát thượng, nàng trên chân vẽ ra hồng vết cùng vết bản từng chút từng chút rửa sạch.

Khuynh Anh ngừng thở, hơn nửa ngày mới cẩn thận từng li từng tí nói: “... Bệ hạ, nhưng ta không phải Yên Tự nha.”

Trường Minh mím môi thật chặt môi, từ góc độ này nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy hắn nhuận ngọc bàn đường nét, tĩnh trầm đến tận xương tủy đi.

Khuynh Anh thấy hấn phân thần, lập tức thừa cơ đem chân rút về đến, giồng trung bàn ở trong ao giáo mấy cái, sau đó một lần lông lóc đứng lên, “Ta, ta tắm xong.”

Trường Minh mặt hóa không ra lông mi nhẹ nhàng run rẩy, bàn tay thượng thủy tí đã lặng yên kiên, hấn khoanh tay đứng lên, nhẹ nhàng phát một cái, kia tán ở trong vườn hoa giấy cũng đã mình bay tới, rơi xuống Khuynh Anh dưới chân.

Khuynh Anh lập tức mặc vào, sau đó thẳng tắp đứng, trời đã hoàn toàn sáng, vài đạo nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ trút xuống xuống, vừa vắn chiếu vào Trên mặt Trường Minh, đưa hấn một mỗi càng phát ra phụ trợ rõ ràng. Tựa hồ vua của một nước cũng không phải là vậy dễ, nghĩ đến hấn đã chùng mấy ngày cũng không quá tới nơi này, thư cùng chén thuốc thật ra tổng chịu khó.

Mặc dù nói biết Trường Minh thích là cái kia gọi Yên Tự cô gái, nhưng hấn cường ngạnh muốn đem mình biến thành Yên Tự tính toán, vẫn làm cho nàng không cách nào tiêu tan. Nàng là nàng, Yên Tự là Yên Tự, coi như là người phạm đồng nhất cái hồn phách, qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, tiến vào luân hồi, liền cũng là một người khác.

Trường Minh nhìn nàng trong mắt màu sắc thay đổi lại biến, cái gì tâm sự cơ hồ đều viết ở trên mặt, không khỏi cười khổ một tiếng, nói: “Ngày sau, không nên như vậy một ngày một đêm luyện tập, này tâm pháp chấp nhận chính là vạn cực ôn hòa, vạn vật thanh minh, nếu quá mức nóng ruột, trái lại không có quá lớn tiến bộ.”

“... Ừm.” Khuynh Anh gật gật đầu.

“Ngươi là thân thần mộc, phải làm tu hành mộc hệ pháp thuật, mộc hệ pháp thuật mặc dù đa dạng không nhiều, thả đại thể lấy thủ hộ là việc chính, chỉ là ngươi nếu nắm giữ phương pháp, làm ít công to, lực công kích cũng là không kém.”

“... Nga.” Khuynh Anh vẫn gật đầu.

“Chờ người đem tâm pháp luyện đến tầng thứ bảy, ta sẽ phái một vị lão sư đến giáo dục cùng người, Nam Huân là hoa cỏ tiên linh đứng đầu, liền hẳn thôi.”

“... Nga... Nga?” Khuynh Anh ngăn người, chợt ngẩng đầu lên: “Nam Huân?!”

Không phải nói Nam Huân đã bị đày đến tư quá nhai tư quá sao? Không phải nói một năm đều không cho phép ra đến sao?

Trường Minh quên nàng lúc này kinh ngạc thần tình, vì nàng, hẳn đã làm quá nhiều lắm không hợp lẽ thường việc, nhiều như thế một hai kiện, cũng tựa hồ không đặc biệt gì.

Khuynh Anh chớp chớp mắt, trong mắt tất cả đều là vẻ vui mừng: “Thực sự sao?”

“Chỉ cần người hảo hảo nghỉ ngơi, nghiêm túc lĩnh ngộ kia tâm pháp thuật, mà không phải nóng lòng cầu thành, Nam Huân sẽ là một hảo lão sư.”

Khuynh Anh nhất thời cười ửng.

Nụ cười của nàng hoảng tìm mắt của hẳn, hẳn nặng nề một hồi, nói: “Hôm nay, liền trước theo nghỉ ngơi thật tốt bắt đầu thôi.”

Thấy hẳn muốn đi, Khuynh Anh lại lấp bắp kêu ở hẳn: “Kia, kia... Cái kia, người có thể nói cho ta biết Lam Tranh hiện tại thế nào sao? Ta liền muốn biết hẳn hiện tại làm sao vậy, không cái gì khác ý tứ...” Nàng hỏi nhỏ giọng, mặc dù hỏi, cũng không lớn trông chờ Trường Minh có thể thật có thể nói cho nàng biết. Mỗi một lần nói cùng Lam Tranh, hẳn sẽ gặp nói sang chuyện khác, hoặc là căn bản là không đề ý tới nàng, lần này hẳn tựa hồ cũng không có cái kia hảo tâm tình nhất định phải nói cho nàng biết.

Nhưng ngoài ý của nàng liễu, Trường Minh suy nghĩ một hồi, mở miệng nói, “Hắn rất tốt.”

Khuynh Anh lặng nhìn hắn nửa ngày.

Trường Minh nói: “Người ở nơi này hảo hảo làm tốt mình chuyện nên làm, không nên muốn chạy đi. Người có được thân thân mộc việc đã truyền ra, rất nhiều người đều đang tìm người, dù cho chạy đi, cũng chỉ sẽ bằng thêm phiền phức, mà Lam Tranh hắn...”

Hắn suy nghĩ một hồi, nói: “Hắn hiện tại sẽ rất vội, cũng cố kỵ không được người, mà ở đây, rất an toàn.”

Khuynh Anh sửng sốt, đầu óc chuyển rất nhanh, muốn theo kia giữa những hàng chữ ngộ ra cái gì đến, nhưng còn chưa kịp hiểu, liền thấy hắn đã đi tới cạnh cửa, cái gì cũng bất chấp, xông lên nắm lấy ống tay áo của hắn nói: “Vậy có thể làm cho ta trước gặp hắn một lần sao? Một mặt là được rồi, dùng kia cái gì pháp bảo, gương sáng gì gì đó gặp một lần...” “

Trường Minh sắc mặt phút chốc trở nên lạnh lẽo, hắn yên lặng kéo tay nàng, không nói một lời liền hướng ra phía ngoài đầu đi.

Khuynh Anh biết mình lại làm hỏng, đứng ở ngưỡng cửa dõi hắn bay đi bóng lưng thè lưỡi, ai biết hắn đột nhiên quay đầu, liền vừa lúc nhìn nàng mặt quỷ, kia đây ngập lãnh khí phút chốc liền biến thành hôi, hắn đem thờ dài nuốt hồi trong bụng, chua chát như róc rách nước chảy, yếu ớt đẩy ra.

“Cuối tháng, ta liền muốn đại hôn.” Hắn nhẹ nhàng nói: “Nếu người nghe lời, các người có lẽ, có thể gặp mặt...”

Khuynh Anh sửng sốt.

“... Yên tâm, tân nương không phải người.” Trường Minh xoay người, giọng nhẹ bưng tỉnh tiếng gió, hắn không lại liếc nhìn nàng một cái, tĩnh tĩnh

_____*

Khuynh Anh cấp đại khái giải thích là: Trường Minh bệ hạ thích là một nữ nhân rất đẹp, nhưng ở cơ duyên xảo hợp hạ, hấn lại nàng xem như cô gái kia, mới có thể nàng nhất ở cung điện này bên trong. Nhưng nàng lại đã có phu quân, đương nhiên sẽ không lại yêu người khác, vì thế, Trường Minh liền rất thống khổ, hấn dùng như vậy ánh mắt nhìn nàng, nàng liền rất áy náy...

Tiểu Mỹ nghe xong trầm tư chỉ chốc lát, nói: “Người nghĩ cường điệu chính là “Rất đẹp” cái từ này đi.”

Khuynh Anh: “...”

“Kia không phải lỗi của người.” Tiểu Mỹ nhẹ giọng an ủi, nhưng giọng nhưng có chút lãnh: “Hắn thống khổ, là hắn đáng đời.”

Khuynh Anh ngẩng đầu lên vì kinh ngạc nhìn nàng, không biết hướng này nhất gan quả đào tình lại vẫn có nhục mạ đế vương lá gan.

Tiểu Mỹ nháy mắt mấy cái: “Người nghĩ, hắn cũng phải lớn hơn hôn, còn đem người nhốt ở chỗ này, không phải ăn này trong bát nhìn trong nồi sao, nam nhân đều một bộ dáng, chần chừ, không cái ý tứ. Hắn nếu thật nghĩ thâm muốn người, hắn đường đường một đế vương, thứ gì đó không chiếm được, nếu ta là hắn, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trước đem người đẩy xuống vong tình trì, chờ người đã tỉnh lại muốn người, đem người ăn cái sạch sẽ, như vậy có tài phú có địa vị có người đoạn nam nhân, người chẳng lẽ còn sẽ không dễ bảo theo hắn?”

Khuynh Anh run lên nửa ngày, cuối cùng từ trong hàm răng nhảy ra mấy chữ đến: “... Bỏ đi, không nên nói ta biết người.”

Khuynh Anh lười cùng Tiểu Mỹ tranh, cùng đi thường bàn cùng nàng cười mắng hai câu cũng không sao tay.

Thế nhưng tại đây chỉ quả đào tình lúc xoay người, nàng hoảng hốt có cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Tiểu Mỹ?”

“Ân?” Tiểu Mỹ ngẩng đầu lên nhìn nàng, màu nhạt con người thượng, là tiếp cận trong suốt nhàn nhạt thúy sắc.

Khuynh Anh chớp chớp mắt, nhìn chăm chú nhìn một hồi lâu, mới lắp

bấp nói: “Người có hay không cảm thấy, người lại biến đẹp!”

Từ tới thần giới, béo quả đào liền gây một vòng lớn, hiện tại đã là điệu dàng nắm chặt eo nhỏ, áo hồng hoa váy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đường nét cũng thoát thai hoán cốt bàn lộ đi ra. Trước đây còn chưa cảm thấy, hiện tại nhìn kỹ, lại cảm thấy nàng nhất cử nhất động kỳ thực đều rất nhã nhặn, luôn luôn có một luồng nói không nên lời khí chất, làm cho người ta càng phát ra đời đui mù.

Tiểu Mỹ ngẩn người, trong suốt trong mắt phản xạ ngoài cửa sổ ánh sáng nhạt, phút chốc, nàng hừ lạnh hừ: “... Ân, A Anh, dứt lời, người lại có cái gì muốn cầu ta? Lần trước là muốn cho ta đem kia con mèo nhỏ lên ra đến, thượng lần trước là muốn cho ta giúp người đem đưa tới được đảo rặng...”

Khuynh Anh: “...”

Khuynh Anh còn chưa kịp phản bác, Phù Liên đã bùng tân một ngày đồ ăn sáng đã tới.

Tiểu Mỹ thu cười, liếm mày thùy mục, im lặng đứng ở Khuynh Anh phía sau. Hai người ở điểm này thượng là rất có ăn ý, ở có người khác thời gian, các nàng đây đó ở chung yên tĩnh, bọn người đi, hai người lại cãi nhau, là này yên tĩnh thời gian lý khó có được an ủi.

Mỗi ngày dùng bữa, liền tất có La Sát tướng bồi, hẳn thật ra càng phát ra lạnh lợi biếng nhác, sơ sơ mấy ngày còn làm ẩm ỉ một phen, nhưng bây giờ đảo yên vui hiện trạng, thường thường hướng phía Khuynh Anh tìm hiểu Phù Liên tin tức, mỹ nhân này ai cũng yêu, thảo nào La Sát như vậy xảo quyết khẩu vị cũng bị thần giới mới mẻ hấp dẫn đi.

Khuynh Anh vừa ăn sớm một chút, vừa nghĩ Trường Minh nói, hẳn nói, sẽ làm Nam Huân đến làm sư phụ của nàng, cũng sẽ làm cho nàng nhìn thấy Lam Tranh. Những lời này làm cho nàng táo bạo tâm tình dần dần yên ổn, chỉ là nàng vẫn như cũ không cách nào thừa thụ Trường Minh nhìn qua ánh

mắt, như vậy khắc sâu, làm cho nàng cảm thấy vô lực.

“Có lẽ có một ngày, hắ tìm được nữ nhậ hắ yêu, nói không chừng sẽ bỏ cuộc đó?” Buổi tối, lúc nghỉ ngơi, Khuynh Anh kéo Tiểu Mỹ nói chuyện phiếm.

“Có lẽ thôi.” Tiểu Mỹ trong mắt có nàng xem không hiểu ánh mắt, nhưng nàng vẫn vẫn là cái kia Tiểu Mỹ, thời thời khắc khắc đều sẽ bồi ở bên cạnh nàng Tiểu Mỹ, Bạch Lộ sơn Tiểu Mỹ, vĩnh viễn Tiểu Mỹ.

Đảo mắt, lại qua hơn nửa tháng.

Nàng lại không còn có thấy được Trường Minh, mà hấn, rốt cuộc vẫn là thất ước.

[illegible]

Sáng sớm ngày mười lăm.

Khuynh Anh bị một trận tiếng bước chân dồn dập đánh thức. Nàng đã đem tâm pháp điều học xong, nhĩ lực cũng trở nên càng mẫn cảm, điểm ấy động tĩnh lập tức làm cho nàng lập tức cảnh giác ngồi dậy.

Này tiếng bước chân không giống Phù Liên cũng không tựa Tiểu Mỹ, lại càng không tựa Trường Minh, nhân số đông đảo, làm cho nàng trong lúc nhất thời khó có thể nhận đến tốt cùng là ai.

Nhưng tiếng bước chân kia ở sát vách gian phòng liền dừng lại, Khuynh Anh không khỏi có chút nghi hoặc, xuyên áo bào tướng cửa đẩy ra một đạo khe, lặng lẽ ra bên ngoài nhìn. Một cô gái tóc đen bị một hàng nữ tể ti đè nặng, sau đó bị nhét vào sát vách phòng trống trung.

Mà đang ở cô gái kia bị đẩy đi vào một khắc kia, nàng chột giờ lên mắt, cùng Khuynh Anh bốn mắt nhìn nhau, Khuynh Anh sững sốt, lại phảng phất

từ cặp mắt kia lý thấy được chói mắt quang, có ma mị khí ẩn ẩn sấm đến, lược nhân tâm thần. Như thế nhẹ nhàng vừa đối mắt, liền câu tình thần rung động, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

“Ba.”

Thẳng đến cánh cửa kia nhẹ nhàng đóng cửa, Khuynh Anh mới chột giật mình tỉnh lại.

Tim đập rất nhanh, Khuynh Anh ngạc nhiên bụng tâm can, phát giác lại đối một cô gái động tâm niệm, nhất thời mồ hôi lạnh không ngớt.

Còn nữ kia tử đích xác xinh đẹp đến cực điểm, nhưng lại coi như đã gặp nhau ở nơi nào, nàng ở trong phòng vòng vòng vo vo sẽ, mới đột nhiên dừng lại, đảo hít một hơi —— cô gái kia không phải là kia Yên Tự?!!

Ngày ấy, ở vong tình thủy tích trung, nàng nhìn thấy đó là như thế gương mặt, khi đó còn nhìn chẳng phải rõ ràng, nhưng bây giờ nhìn nhìn cực kỳ rõ ràng, ngược lại có một loại cảm giác không chân thật.

Hồn phách còn chưa có định trụ, cửa phòng của mình lại được mở ra, đó là vừa kia một hàng mặc áo bào trắng nữ tề tề, trên mặt là trong sạch màu sắc trang nhã, nhìn nhân tâm kinh đảm chiến.

“Nương nương, thỉnh chuẩn bị tắm rửa.” Một người nói, giọng lạnh không hề nhiệt độ.

Khuynh Anh còn khuôn không ý nghĩ, cũng đã có hai người từ phía sau đi tới, một mặt một kẹp lấy cánh tay của nàng, sau đó liền muốn giúp đỡ nàng hướng bề phương hướng đi.

“Các người muốn làm cái gì?! Phù Liên đâu?!” Khuynh Anh giãy giụa, trong lòng một cỗ dự cảm bất hảo hiện lên, nàng nhất thời lại đá lại đánh: “Ta muốn thấy các người bệ hạ, người buông ta ra!!!”

“Bệ hạ phân phó, làm cho nương nương đi đầu tắm rửa.” Kia người cầm đầu lại lạnh lùng nói.

Dứt lời, liền đưa tay đến bác Khuynh Anh y phục, Khuynh Anh không theo, trong tay ánh sáng đại thịnh, một chưởng bỏ ra phía sau hai người, thân hình vừa chuyển, liền ra bên ngoài chạy vội, nhưng vừa mới chạy đi ra bên ngoài, liền bị cửa người bức lui trở về, bởi vì, tại nơi ngoài cửa, Phù Liên chính cầm lấy Tiểu Mỹ, có nguy hiểm lam quang bao phủ ở trên người của nàng, nói với Khuynh Anh: “Thỉnh nương nương trở lại.”

Khuynh Anh cười lạnh, nàng nhìn chăm chăm Phù Liên, Phù Liên thông xuống con người, không cùng nàng đối diện.

“Xem ra sớm có chuẩn bị, liền thế nào bức bách ta đi vào khuôn khổ lợi thế cũng chuẩn bị được rồi sao?”

Khuynh Anh tự giấu phá lên cười, trong lòng lại là nhéo khởi, nàng cũng rất cuộc hiểu được cái loại này dự cảm bất hảo là cái gì. Trường Minh từng nói, sẽ tìm được Yên Tự ký ức, làm cho các nàng dung hợp cùng một chỗ... Vì thế, hắn hiện tại đã tìm được sao? Vì thế, hắn mới mất hắn hứa hẹn, trực tiếp liền cơ hội phản kháng cũng không cấp sao?!

Phía sau bị đánh thương hai người lại lần nữa theo đi lên, đem Khuynh Anh giá trở lại. Máy cái cỡi nàng xiêm y, sau đó dùng một tầng hơi mỏng sa trù bọc, kéo nàng dài tới bề biên.

Làm cho Khuynh Anh sửng sốt chính là, cô gái tóc đen kia cũng ở bên trong.

Nàng nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng vừa nhắc con người, đen kịt trong con người nhất thời ảnh ngược ra Khuynh Anh có chút nhỏ gầy bóng dáng.

“Người chính là A Anh?” Nàng trôi lên trong nước, giọng cũng câu vô hạn dụ hoặc.

Khuynh Anh nhú mảy, lại phát hiện ánh mắt của nàng thâm thúy, như là có thể đem người toàn bộ đều hít vào đi, lập tức rũ xuống con ngươi, không muốn cùng nàng đối diện, giãy khai nữ tử tay, mình từng bước một đi vào ao lý, tuyển đi một lần cô gái xa nhất góc góc.

May là này ao đủ rộng lớn, dù cho nữ nhân kia là cái người to lớn, cũng có thể ở đâu đâu lung tung cuộn cuộn mà không đụng đến mình.

Nhưng mà lại có người không muốn làm cho nàng như ý, Khuynh Anh mới một hoảng hốt, bên cạnh liền truyền đến tiếng nước, ngẩng đầu nhìn lên, cô gái kia đã di động tới bên cạnh mình, không nhúc nhích nàng cấp nhìn chăm chăm.

“Người làm cái gì?!” Khuynh Anh vừa nghĩ tới mình có thể sẽ cùng nàng là một người, liền mâu thuẫn cực kỳ, lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn nàng.

“Người biết tại sao muốn người tắm rửa sao?!” Cô gái tóc đen thô khí như lan, cười như kia hoặc người mèo con.

Khuynh Anh không muốn đáp.

Nàng tự nói ra: “Bởi vì này thiên trì thủy có thể tinh lọc tất cả dơ bẩn, người chiếm rất nhiều hồn phách của ta, mình lang tìm được ta, đó là muốn người đem đây hết thủy đều trả lại cho ta...”

Khuynh Anh cắn môi, tàn bạo trừng mắt nàng.

“Đừng làm ra như vậy dọa người biểu tình, này đem là của ta mắt, ta cũng không nguyện bị người làm hư.” Cô gái thấu càng gần một chút, nhưng vừa mới lần lượt da thịt, Khuynh Anh liền giống như điện giật né tránh.

“Xin người cách ta xa một chút.” Nàng đã tận lực ở khắc chế tâm tình của mình, vẫn là nhịn không được đem của mình tức giận chảy ra đến: “Có

phải hay không của người, cũng không phải là người định đoạt.”

“Nga? Vậy là ai định đoạt?”

Khuynh Anh mím môi, không muốn phản ứng nàg.

“Nhưng này là minh lang bức bách của ta đâu, ta không muốn cùng hấn nói chuyện, hấn liền ngạnh muốn ta với người hợp hai làm một.” Nàng nói: “Người muốn oán, liền muốn oán hấn đâu.”

Thấy Khuynh Anh không nói lời nào, cô gái lại cười nói: “Đối đâu, người oán hấn sao? Người oán hấn cứ như vậy cướp đoạt người tồn tại quyền lợi sao?” Giọng của nàng mang theo ý cười, lại dẫn lãnh ý, nàng tới gần Khuynh Anh thấp giọng nói: “Ta hận hấn! Người nếu thì nguyện ý nghe lời của ta, bởi ta cùng nhau dần vật hấn, ta đảo thì nguyện ý đem thân thể lý như vậy một phần phân cho người...”

“Rầm.”

Khuynh Anh chợt đứng lên, nàng trừng liếc mắt một cái nữ nhân, cười lạnh một tiếng: “Bệnh tâm thần.”

Sau đó liền đi nhanh hướng trên bờ đi, có nữ tể sư nghĩ đến ngăn cản nàng, nàng tức giận một chương vươn ra nàng: “Ta đã tắm xong.”

Nữ tể tự ngừng lại một chút, vẫn chăm chú theo nàng: “Đã như vậy, thỉnh nương nương ở trong phòng yên tĩnh chờ, không nên lại mưu toan làm ra bất kỳ nguy hiểm nào cử động.”

Khuynh Anh buồn thanh quần khai các nàng, trở lại gian phòng, hung hăng đem cửa phòng quăng thượng.

Tiểu Mỹ bị nắm, Phù Liên lại chỉ nghe Trường Minh nói, hiện tại lại thêm cái Yên Tự, nguyên vốn định ở trong này yên tĩnh chờ Lam Tranh tới đón nàng, giờ này, lại tựa hồ như đã không thể lại ngồi chờ chết.

Nàng một chút cũng không tin mình cùng này điên nữ nhân có bất kỳ liên quan, nhưng lại không thể không đi đối mặt nàng.

Khuynh Anh trong đầu hỗn loạn, lại cần bảo trì trong đầu thanh minh, bây giờ khẩn yếu nhất chuyện, là đem Tiểu Mỹ cùng La Sát cứu ra, bằng không mình trốn đi nơi nào đều không làm nên chuyện gì.

Ở trong phòng cái giận chuyển lại chuyển, trong lòng không khỏi chửi bậy kia đáng ghét Lam Tranh, hắn ở La Sát mèo trên bụng khắc lại một “Chờ” tự đến ám chỉ nàng, nhưng rốt cuộc phải chờ tới lâu ngày hắn mới bằng lòng xuất hiện? Lần này lúc hắn còn không cấp, chẳng lẽ là phải đợi nàng tử hắc mới an nhàn?

Khuynh Anh chính quán quýt giống kiến bò trên chảo nóng, lúc này, cửa lại bị đẩy ra.

Phù Liên yên lặng đi đến, trong tay bưng một khay, không giống với thường ngày, không có thức ăn, kia trên mâm chỉ bày phóng mấy khối không đồng nhất cái bình, bên trong còn tới lui tiếng nước.

“Thỉnh nương nương đem này đó tịnh nước uống hạ, lấy chuẩn bị tối nay tể tự chi dùng.” Nàng đem cái bình đều bày ở Trước mặt Khuynh Anh, Khuynh Anh tức giận vung lên, chúng nó đều ngã ở trên mặt đất, mảnh nhỏ cùng giọt nước tát đầy đất.

Phù Liên nhú nhú mày, lại nói: “Nương nương không hài lòng, ta liền một lần nữa trở lại chuẩn bị.” Dừng một chút, lại cường điệu một lần: “Sẽ vẫn chuẩn bị đến nương nương uống xong mới thôi.”

Nàng xoay người liền muốn đi, Khuynh Anh ở sau người gọi lại nàng: “Phù Liên, ta là Khuynh Anh a.”

Phù Liên cứng đờ, Khuynh Anh lại nói: “Người không nhớ rõ ta sao? Ta là Khuynh Anh, bị xem như cống phẩm đưa tới thần giới cái kia người phạm

Khuynh Anh, cùng người cùng nhau ở trong thần điện, người còn chăm sóc quá Khuynh Anh a... Người còn mang ta đi dạo phố, dạy ta thế nào chu toàn nam nhân, nga, đúng rồi, người còn thích đùa giỡn Nam Huân...”

Phù Liên tay áo đã bị kéo, nàng quay đầu, có chút vì kinh ngạc nhìn phía sau cô gái.

Khuynh Anh chăm chú lời nàng, dường như đây là cuối cùng cứu mạng rơm rạ, trong mắt kia cao cao trúc khởi phòng bị đã bị đập toái, chỉ còn mê vông cùng bất lực, nhỏ giọng nói: “Phù Liên, ta rời khỏi một trăm năm, lại đã trở về, nhưng ta muốn rời đi ở đây, cầu người phóng Tiểu Mỹ... Chỉ cần người làm bộ không thấy hảo nàng, ta nhất định sẽ không liên lụy người...”

“Phù Liên, ta không phải nương nương, Trường Minh nói, ta là Yên Tự, nhưng ta căn bản không phải Yên Tự... Phù Liên... Ta căn bản không muốn làm cái gì nương nương, đợi được tối nay qua, ta liền sẽ biến thành nữ nhân kia... Thế nhưng, ta là ta, Yên Tự là Yên Tự a, hai hoàn toàn bất đồng người, sao có thể bị ép dung hợp cùng một chỗ...” Khuynh Anh giọng sắp trầm đến bần đất lý đi: “Ta biết, ta đã trở về không có nói cho người biết, người sẽ rất tức giận, thế nhưng ta cũng vậy bất đắc dĩ... Người không giận ta, người mở một con mắt nhắm một con mắt được không? Người trước đây từng nói, ta rất thú vị, người sẽ không bạc đãi của ta... Người bây giờ, liền tha ta một mạng, có được không...”

Ngón tay Phù Liên cứng đờ, thật lâu cũng không buông ra.

“Cứu người một mạng còn hơn xây bảy tòa tháp, còn có lam... Còn có trượng phu của ta, ta biến mất, hắn nhất định không sống được, sau này còn có con của ta, hắn còn không có xuất thế đâu, nếu đêm nay như thế một đi, này tam cái nhân mạng liền không có, này đều hai mươi một cấp phù đồ, Phù Liên, người nhất định không đành lòng...”

Khuynh Anh khẩn trương nhìn nàng, nhưng nửa ngày sau, Phù Liên nhẹ nhàng vươn ra nàng cầm lấy tay, “Nương nương, ta sẽ sẽ cho người tống

tĩnh thủy qua đây.”

Khuynh Anh trong mắt màu sắc dần dần lờ mờ. Chỉ có thể liêu mạng sao...

Phù Liên phúc phúc thân, liền hướng phía cửa đi đến, Khuynh Anh vốn là buông tha, lại chỉ nghe “Khuông” một tiếng, có một đông tây liền ngã rơi ở trên mặt đất, nàng xem qua đi, lại là một chuỗi chìa khóa!

Đi tới cửa Phù Liên dừng một chút, lại quay đầu nhìn nàng một cái, nói: “Ta sẽ không nói cho nương nương, kia Tiểu Mỹ bị giam ở hầu gái trong phòng, cũng sẽ không nói cho người biết, trung gian kia đem chìa khóa nhỏ là mở kia con mèo mễ lồng sắt khóa, nếu muốn đánh khai kết giới, có thể dùng đệ tam đem chìa khóa mở cuối hành lang cửa phòng, từ nơi đó có thể đi thông Kính điện thiên giai, có lẽ nơi đó, còn có thể đi đi ra bên ngoài...”

Khuynh Anh trong mắt màu sắc nhất thời lại minh sáng lên, Phù Liên nhìn nàng, không dấu vết cười: “Nương nương, bảo trọng.”

Khuynh Anh lặng lẽ phách hôn canh giữ ở cửa hai nữ tỳ, lại đem các nàng kéo dài tới trong phòng cột chắc, thay các nàng rộng lớn áo bào trắng, bóp cái quyết thay đổi khuôn mặt, sau đó vội vã liền hướng hầu gái phòng chạy đi.

Nàng dùng thứ một cái chìa khóa mở ra khóa Tiểu Mỹ gian phòng, đẩy cửa, liền thấy nàng bị trói kín, miệng còn bị chặn lên đông tây, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bạch giống giấy, cơ hồ mau đã bất tỉnh bình thường.

Trong lòng nhất thời một trận yêu thương, mấy cái cởi ra nàng sợi dây trên người, nàng đỡ lên: “Chúng ta đi.”

Tiểu Mỹ nghe ra Khuynh Anh giọng, hô thở dài một hơi, suy yếu trêu ghẹo nói: “Người trốn ra được? Thực sự là phúc lớn mệnh lớn, người không biết, hôm nay đám kia nữ nhân liền đột nhiên biến hóa một loại tư thế, này

thần giới người quả thực không lớn đáng tin...”

Thật ra bên cạnh trong lòng tre mèo mễ không nhìn ra cái nguyên có, nhìn chăm chăm Khuynh Anh da mặt thượng kia trương gương mặt xa lạ, thỉnh thoảng chém ra móng vuốt cảnh cáo: “Tử nữ nhân, buông nàng! Cẩn thận bản gia cùng ngươi không dễ yên!”

Khuynh Anh rất khô giòn cho hấn một nắm tay.

Sau đó lại bắt đầu vào trong ngực tìm được chìa khóa nhỏ, rất nhanh xen vào chìa khóa lỗ, răng rắc một tiếng, lồng sắt cửa mở.

Khuynh Anh chính âm thầm vui mừng tiến triển thuận lợi, Tiểu Mỹ lại đột nhiên biến sắc, bật thốt lên hô thanh “Cẩn thận!!” Liền xoay người chặn Khuynh Anh đằng trước, chỉ nghe một tiếng buồn côn hạ xuống, Tiểu Mỹ liền mềm ngã xuống, mà trước cửa phòng, mấy nữ tỳ tay cầm vũ khí, vẻ mặt băng lạnh ngăn ở cửa: “Thỉnh nương nương trở lại.”

Khuynh Anh oán hận trừng mắt các nàng, lại thấy Tiểu Mỹ ôm cánh tay thống khổ thẳng run run, sau đó thân thể từ từ nhỏ đi trong suốt, chỉ là chỉ chốc lát, liền bị đánh trở về nguyên hình, thành một gốc cây gầy teo nho nhỏ cây đào miêu.

“Các ngươi đối với nàng làm cái gì?!” Khuynh Anh trừng đỏ mắt.

“Thỉnh nương nương theo chúng ta trở lại.” Băng lạnh ngữ khí vẫn lặp lại.

Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí đem Tiểu Mỹ bỏ vào trong lòng, mệnh mang con ngươi một chút đảo qua các nàng lãnh ngạnh khuôn mặt, tề tề các muốn tiến lên tới bắt người, lại chỉ cảm thấy bị cái gì vô hình gì đó cản một cái, xung quanh không khí đều tựa hồ trở nên trầm trọng, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Hảo, rất tốt.” Khuynh Anh nhìn người phía trước các, nhẹ nhàng nhoẻn miệng cười: “Nhưng ta liền không quay về, gặp các ngươi thế nào không biết

làm sao được ta?”

Vừa dứt lời, nàng đã như huyền binh thường trống rỗng bắn ra, té ti các thần sắc biến đổi, đang muốn dùng võ khí đi chặn, trước mặt lại đột nhiên hạ xuống một đạo phóng đại bóng mờ, lấy sét đánh tai mắt chi thể nặng nề đè xuống, các nàng phản ứng thua, đều gặp này đòn nghiêm trọng. Sau đó hậu gáy chỗ, đồng thời lọt vào một khác lần công kích, còn chưa tới kịp khôi phục thanh minh, liền lại rơi vào bóng tối, trong đó chỉ có một người tới được cùng ngẩng đầu, ở té xỉu trước thấy rõ ràng đem những đồng bạn ngăn chặn gì đó, toàn thân khóa mao, còn có bén nhọn móng vuốt, như là một cái thật lớn... Mèo?

Khuynh Anh vỗ tay một cái, thấy đáy hạ người không một may mắn tránh khỏi, mới yên tâm buông lỏng ra La Sát đuôi mèo ba, không cho hấn tiếp tục thành lớn.

Điều này có thể phóng đại tác dụng đảo là phi thường có sấm sét chi thể, nghìn cân áp đỉnh cũng bất quá là như vậy công hiệu, quả nhiên là thiết kế tinh diệu!

Nàng hừ hừ một tiếng, mới xoay người cười đi tới, vỗ một cái hấn mèo đầu ra lệnh: “Mở đường!”

La Sát giật giật khóe miệng, vừa rồi bị xem như đồng cát, hiện tại bị xem như tọa kỵ, địa vị tựa hồ một so với một tới gây yếu. Chỉ là Khuynh Anh giọng sấm nhằm phía tự do giọng, làm cho hấn cũng hưng phấn không thôi. Liên tục hai tháng bị nhốt hơn thế, hấn sớm đã ma da bắt ngứa, nhưng ngại với Khuynh Anh an nguy cùng bảo vệ thân phận của mình không bị bại lộ, hấn lại không thể không trang làm ra một bộ nhu thuận mèo con bộ dáng.

Nó run lên mao, vì vì chuyện này thân thể trở nên không lồ, nhẹ nhàng nhảy, liền nhảy ra thật xa, ấn Khuynh Anh chỉ thị, đi tới cuối hành lang, dùng đệ tam đem chìa khóa mở cửa, liền hướng phía bên trong cánh cửa ngọc giai một đường chạy như điên.

Truy binh có tiếng dần dần dày đặc, phải làm là nàng đang lẩn trốn chạy việc đã bại lộ.

La Sát đã chạy rất nhanh, mấy bước liền bò đến ngọc giai đầu cùng, mới phát hiện, ngọc giai trên, là một mảnh ngọc thai. Nhưng hướng ngọc thai đi vài bước, đi xuống vừa nhìn, lại là một mảnh treo trên bầu trời, cách mặt đất cơ hồ thiên xích, làm cho người ta tần phát lạnh ý.

Điện này vũ lại là tu ở vách núi trên vách đá, thảo nào như vậy nguy nga, từ trên nhìn xuống, là dao dao một mảnh trời. Đáng tiếc lúc này cảnh này, không ai nguyện ý thưởng thức, phía sau truy binh giọng đã càng phát ra tới gần, hơn nữa nghe được đi ra, số lượng đông đảo, phi hai người bọn họ có thể giải quyết.

“Nhảy!” Khuynh Anh trầm tư chỉ chốc lát, quyết đoán hạ quyết định.

“Nhảy cái gì nhảy, ta cũng sẽ không phi!!!” La Sát vừa mới hô lên những lời này, cửag đã đá trúng nặng nề một đá, vốn là kê bên vách núi giới mèo chân nhất thời trượt, sau một khắc, toàn bộ ngã ra!!

Khuynh Anh bình khâu khí, cũng xoay người nhảy xuống.

Gió lạnh suu suu ở bên tai, nàng sợ run cả người, mà trong nháy mắt đó, nàng vẫn rất bình tĩnh, sợi tóc ở trước mắt bay loạn, chỉ có cánh môi mân chặt môi tuyến càng phát ra thâm.

Chợt, một đạo nhân ảnh trông rỗng xuất hiện, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, một giây sau, ngay cả La Sát, cùng nhau biến mất ở trong không khí.

[illegible]

Một phương biệt viện, lọt vào trong tầm mắt chỗ bưng tỉnh hoang vu, cỏ dại mọc thành bụi, thúy sắc khắp bầu trời, điêu lan ngọc thể đã cổ xưa, lại

còn bảo ở lại kia vài đạo trườn hành lang gấp khúc. Đình đài lầu các mất phong thái, lại đứng ở hoa đại cỏ đại trong, có khác một phen tư vị.

Thúy sắc ở chỗ sâu trong, bay xuống tiếp theo mặt cửaag lung bóng dáng.

Trong tay ôm vài thứ, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở ra một đạo màu đỏ thắm cửa phòng, tĩnh tĩnh mở, lại tĩnh tĩnh đóng cửa. Chỉ là đóng cửa một khắc kia, vậy có cửa phòng nơi không ngờ kinh biến mất, chỉ chừa một luồng thúy sắc xinh đẹp, hoảng người ánh mắt.

Trong phòng, trên giường.

Một cô gái đen kịt tóc dài, loạn loạn phô ở gấm vóc đệm chăn trong, đạo kia bóng dáng lặng yên ngồi ở mép giường biên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nàng làn da, như là đã lâu trời hạn gặp mưa, hoặc như là tuyết thế vô song trên bảo, cẩn thận từng li từng tí, nhẹ chân nhẹ tay, không dám đem động tĩnh làm quá lớn, lại có một chút nhịn không được, muốn tới gần nàng, nàng cứu tỉnh nhu tiến cốt nhục lý.

Chỉ là hơi đụng vào, không ngờ kinh hồn loạn khí tức.

Ngón tay nhẹ đụng vào kia xinh đẹp cánh môi, mềm xúc cảm trước sau như một làm cho người ta xao động, hai tháng không gặp, nàng biến hóa khá lớn, toàn thân đều là luồng tiên khí, phỉ trước đây yêu thân, bây giờ càng thuần khiết, như là đẩy ra rồi trai ngọc vỏ, lấy ra bên trong càng mềm nộn trai ngọc thịt, trắng nõn một mảnh, vô luận như thế nào mở ra đến, đều là nhuận ngọc bàn xúc cảm.

Nàng ngủ yên tĩnh, hấn lại giống bị đầu độc bàn, nhẹ nhàng cúi người, muốn hiệt thủ trên môi kia một mặt đỏ tươi...

Lại là vào lúc này, cô gái chột mở mắt ra.

Thanh minh con người, bên trong đen kịt đen kịt đều là lượng đến trong khung màu sắc, nam tử ngẩn ra, cô gái đã mỉm cười, lời ống tay áo của hấn,

ngọt ngào mềm cấn răng xỉ kêu một tiếng: “Lam... Tranh.”

Thân thể của Lam Tranh run lên, nhất thời cảm thấy thượng còn ấm áp gian phòng như là quất nổi lên cuồng phong bạo tuyết.

Vừa định thối lui một bước, Khuynh Anh đã một lần lông lốc ngồi dậy, dùng tay bắt hẩn một phen thượng còn mực sắc tóc, ha ha cười: “Lam Tranh nha, ta thực sự là nhớ ngươi muốn thật là tốt vất vả.”

Lam Tranh chợt cảm thấy da thịt đau xót, làm bộ biến mất đã là không thể nào, liền nghênh đón, nằng ôm vào trong ngực: “Ta cũng muốn ngươi.”

“Phi!” Khuynh Anh hung hăng hoành hẩn liếc mắt một cái, lại hung hăng ra sức đẩy hẩn ra: “Nếu không phải ta nhảy xuống kia ngọc thai, ngươi tính toán còn cất giấu bao lâu không được?!!”

Lam Tranh thấy nàng thực sự tức giận, trong lòng mềm nhũn, che tay chân của nàng ôm đi tới: “Ta vẫn luôn ở bên cạnh ngươi.”

Khuynh Anh kêu rên: “Ngươi này đại phiền tử.” Giọng lại có một chút nghẹn ngào.

Lam Tranh nhất thời hoảng hốt, hẩn khó gặp nhất nàng khóc, nàng một khóc lên hẩn tựa như bị liệt hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ bình thường nước sôi lửa bỏng, “Ta chưa lừa ngươi, có đôi khi là cung nữ trên người hà bao, có đôi khi là ngươi ăn một mâm thái, có đôi khi là ngươi đốt ngọn nến... Kia Điện Trường Sinh lý có bảy tử ông lão, bấn nhay rất, ta ở thần giới đó là đã chết thân, nếu lấy Lam Tranh linh lực bước vào đi vào chắc chắn sẽ nhắc lên sóng to gió lớn, vì thế, mỗi lần đều chỉ dám dùng như vậy nhẹ nhẹ linh khí, còn đều là dùng linh thạch mọi cách tinh lọc quá, mới dám lộn đi vào cùng ngươi...”

Khuynh Anh thẳng thẩn liền lên tiếng khóc lớn, nàng oa oa gọi: “Ngươi này đại phiền tử, đại phiền tử!” Nàng lừa thượng thần giới, lại giấu giếm

nàng sự tồn tại của hấn, nhiên nàng lo lắng hãi hùng, mỗi ngày mỗi đêm kinh hồn táng đảm, rất sợ sau một khắc sẽ phát sinh không biết việc. Nàng kiếp này cuối cùng cũng đều tài trên tay hấn, không một khắc có thể an bình.

Lam Tranh muốn trấn an nàng, lại bị nàng một phen đẩy ra, nàng một phen nước mắt một phen nước mũi đều sát khi hấn tay áo lên, giọng còn nhỏ ác sõi bàn hung hăng: “Nếu ta thật bị người cấp thay thế, người không phải hối hận!”

“... Không có như vậy một ngày, tuyệt đối không.” Lam Tranh thân thân cái trán của nàng.

“Còn tuyệt đối không đâu, rõ ràng còn kém như vậy một điểm liền...” Khuynh Anh hãy còn bị thương, lại đột nhiên sừng sốt, sau đó kinh nhảy dựng lên: “Hôm nay kia Yên Tự...”

Lam Tranh nháy mắt mấy cái, trông mắt màu hổ phách mờ mịt vô tội.

“Là ngươi phần!!” Khuynh Anh đem phía sau nửa câu nghiền răng nghiền lợi nói ra.

Thấy Lam Tranh có chút chột dạ muốn dừng khai tầm mắt, nàng nắm lấy da mặt của hấn liền dờ về phía mình: “Vì sao!!”

“... Bởi vì Trường Minh từ nay trở đi đại hôn.”

Lam Tranh bao trùm thượng tay nàng nhi, nói: “Bởi vì có vô số cái giả Yên Tự đã chờ xuất phát, liền là chuẩn bị một khắc kia, làm cho Trường Minh sai lầm, nếu đại hôn rối loạn, Thần đô Phương Đông cùng phía nam thần đô bang giao cũng rối loạn, lúc này sáu giới lý ẩn núp bóng tối khí rục rịch, không được phép một điểm sai lầm... Vì thế, Trường Minh mới đồng ý ta dùng người gỗ làm cái giả Yên Tự, dịch ở trong tối ta ở ngoài sáng, nếu biết được Thần đô Phương Đông đã có một ‘Yên Tự’, kia âm thầm thế lực liền không ngồi yên được nữa, đưa bọn họ dẫn đến, lại đều tiêu diệt, này

mới là tốt một phương pháp.”

“Vì thế, các người liền đem ta chẳng hay biết gì, làm cho ta giống ngu ngốc bình thường khẩn trương nửa ngày?” Khuynh Anh híp mắt, bởi vì còn có nước mắt lưng tròng, cười cợt lượng cợt lượng, như là một phen ra khỏi vỏ bảo đao, rất là sắc bén.

“Giả Yên Tự là ta làm, nhưng còn lại, đều là Trường Minh làm...” Lam Tranh không dấu vết trốn tránh trách nhiệm.

Khuynh Anh tàn bạo trừng mắt hắn, lại đem quá khứ hai tháng tinh tế hồi tưởng đến một lần, lại cảm thấy thật sâu bị lừa dối cùng trêu chọc.

Thảo nào hôm nay nhìn kia “Yên Tự” mắt, mình hiểu ý nhảy nhanh như vậy! Khó tự trách mình sẽ cô gái kia sẽ như vậy xinh đẹp nhiều vẻ, lại quen thuộc làm cho nàng nôn ra máu, nam nhân này diễn dịch khỏi cô gái đến, sống thoát thoát giống đường không có xương triền người rắn! Này tử yêu tinh!

“Các người khi nào như vậy ca lưỡng tình thâm?” Nếu như không có nhớ làm, Lam Tranh bây giờ là Tu La giới thân vương, vẫn là Tu La vương đưa bé, mà Trường Minh hiện tại đã là một phương thần đế, tạm không nói đến đối địch quan hệ, năm đó Lam Tranh bị đánh hạ thất nặng luyện ngục, hắn chẳng lẽ sẽ không ghi hận? Này cùng hắn tác phong trước sau như một thật thật kém quá xa, hắn luôn luôn trừng mắt tất báo, rắn rết tâm địa, cùng hung cực ác, nhận quá nhỏ lòng, keo kiệt muốn chết, làm cho nàng khó mà tin được.

“... Ta cùng với hắn luôn luôn không nhiều lắm giao tình, chúng ta chỉ là theo như nhu cầu, Khuynh Anh, người nhất định là suy nghĩ nhiều.” Lam Tranh yếu ớt nhú mày, lập tức rất nhanh dừng mở lời đề, hắn nói: “Vực sâu U Minh đổi chủ việc, bây giờ đã truyền mọi người đều biết, quá hai ngày Trường Minh đại hôn, hắn định vô dư thừa tinh lực đến bận tâm người, đem người theo kia đền ngõ đi ra, do ta tự mình coi chừng người, tổng tới an tâm

một chút.”

Khuynh Anh mếu máo: “Đây cũng là kia?”

“Thiên Xu điện.” Hấn đáp: “Ta trước đây cung điện, mặc dù bây giờ là cái hoang phế vườn, có thể cùng kia Kính điện so sánh với, càng vững chắc, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tiến vào.”

Dừng một chút, hấn buồn bã nói: “Hiện tại cái giường này, còn là chúng ta lần đầu tiên đồng sàng cộng chăn chi sàng...”

Khuynh Anh mặt đỏ lên, đẩy ra hấn thấu tới được mặt, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, không muốn làm cho cái kia hấn thực hiện được đi: “Tiểu Mỹ đâu?”

“Ở biệt viện nghỉ tay tức, chỉ là nguyên thân bị thương, không có trở ngại lớn.” Nói xong rất sợ Khuynh Anh nghĩ tới đi nhìn một cái, lại bổ sung: “Nàng đã ngủ hạ, ta làm cho La Sát xem thật kỹ nàng, không có việc gì.”

Khuynh Anh râm rì mấy tiếng, mặc hấn trêu chọc tóc của nàng.

An tĩnh nửa ngày, nàng lại đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt có thật sâu lo lắng: “Thế nhưng, nếu thật sự Yên Tụ xuất hiện, ta lại nên làm thế nào cho phải?”

“Người là người, nàng là nàng, không cần lo lắng.” Lam Tranh ôm hông của nàng, làm cho đầu nhỏ của nàng chôn ở của mình hõm vai lý, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng sống: “Trường Minh sẽ không đụng chạm nữa người, hấn ngầm đồng ý ta mang người đi, liền sẽ không lại đuổi theo, hấn nếu thật muốn người, liền sớm đem người ăn, hấn đó là người như vậy, toàn thân đều là băng, bên trong lại là mềm... Bằng không, ta sao lại yên tâm đem nhà của nàng cho hấn?”

Khuynh Anh nghe mắt đau xót: “Hấn thật đáng thương...” Dừng một chút: “... Người thật hèn hạ.”

Lam Tranh vừa ngừng đầu, đôi miệng của nàng ba cắn đi xuống, lời lẽ không có nửa phần do dự phá quán mà vào, hồi lâu chưa thân thiết vị đạo lúc này trở nên như vậy liêu người, Khuynh Anh bị này thật sâu hôn kích thích hô hấp đình trệ, tay hấn khẩu khấn cái ót của nàng, làm cho mình tiến vào càng sâu, nàng đỉnh hương quán mang tất cả, không để lại một tia khe hở, đã nghĩ dần vật dần vật nàng, làm cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng còn có thể nói ra như vậy đáng đánh đòn nói đến.

Khuynh Anh khi hấn trong lòng thấp suyễn, hấn liền càng phát ra hưng phấn, dùng sức tham nhập, ép khô nàng sức lực, mút vào lúc nặng lúc nhẹ, giảo nàng hoang mang lo sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một tầng đỏ ửng, mới chậm rãi thả nàng.

Khuynh Anh thật vất vả có thể hô hấp không khí, đỡ nàng thắt lưng tay lại phút chốc tăng thêm lực nàng lắc chặt, rơi vào bên tai lời nói um tùm nhiên: “Không cho ngươi muốn hấn, dù cho ngươi là Yên Tự hồn phách, cũng không cho nhớ hấn, ta sẽ không đem ngươi còn cho hấn, ngươi cũng đừng muốn đi bên cạnh hấn.”

Bá đạo này bộ dáng rút cuộc lộ ra nguyên hình, Khuynh Anh nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ ứng.

Lam Tranh tham quá đi thân cắn mí mắt nàng, làm nàng ngứa, ha ha cười ở trên giường lăn một vòng, thật vất vả mới tránh thoát hấn dần vật, cuốn chăn che mặt, lộ ra một đôi đen kịt ánh mắt sáng ngời.

“Kia, chân chính Yên Tự là bộ dáng gì?” Nàng hỏi.

Lam Tranh chau chau mày, trong trí nhớ một cái bóng liền di động lên.

Một năm kia, nàng là duy nhất bị Trường Minh mang về cô gái, mà mình cũng mới khó khăn lắm hai trăm tuổi, đối với cô gái dung mạo cũng không để bụng, luôn luôn cảm thấy cô gái đều dài hơn một bộ bộ dáng, thế nào

cũng không nhớ được. Nhưng lại thấy nàng đầu tiên mắt, lại liền nhớ kỹ nàng hình dạng, chỉ là đến nay, lại vẫn muốn đứng lên. Dung mạo là thứ nhì, kia sinh ra khí chất lại là độc nhất vô nhị, mỹ lệ cũng không phải nội liễm, cao quý nhưng không mất đường hoàng, nhu giống một đóa hoa nhĩ, lại cứ quật cường giống một chi ngút trời lãg tiêu. Trường Minh coi trọng nữ nhân, cũng không phải là bình thường có thể đánh động nhân, như lưu quang xuân sắc trời âm áp, đều là yên tĩnh mà u trầm, bích triệt mà thanh cạn, lưu quang liễm diễm sợ cũng không quá đáng.

Mà nay Khuynh Anh noi theo kia nhu hòa vẻ, vứt bỏ tia sáng kia vạn trượng đường hoàng. Nhưng ích kỷ một điểm muốn, đây mới là Khuynh Anh, nàng chính là Khuynh Anh, như vậy không còn gì tốt hơn. Nàng không cần này trêu hoa ghẹo nguyệt gì đó, nàng chỉ cần ngoan ngoãn khi hấn cánh chim hạ thường xuyên mỉm cười, liền có thể làm cho hấn như một ánh sáng mặt trời trong. Mà này, cũng là hấn trong cuộc đời hạnh phúc nhất thời gian.

Lam Tranh cúi người nhìn trước mặt cô gái, câu khoe miệng nói: “Nàng là cái nữ nhân rất đẹp.” Đưa tay nàng nhĩ phát liêu đến sau đó: “Nhưng cũng chỉ là cái nữ nhân xinh đẹp, cùng ngươi không quan hệ.”

Khuynh Anh mở mắt to nhìn, hấn nhin không được, lại cúi đầu hôn gương mặt nàng.

“Hai tháng này, ngươi quá được không?” Khuynh Anh né tránh hấn rơi xuống càng phát ra dày đặc hôn, hấn thẳng thắn căn môi của nàng nói: “Không tốt, tuyệt không hảo.” Vừa ra khỏi miệng, giọng đã tần nhiên khàn khàn.

Hai tháng này, hấn muốn vội sự tình rất nhiều, hấn muốn không chế Tộc Tu La, không để cho bọn họ nhất thời hưng khởi liền huy đao công hướng về phía thần giới, hấn còn muốn giam nhin thần tộc, nhìn bọn họ gió thổi cỏ lay, để tránh khỏi bọn họ một quyết sách, liền đem sự cố đều chọn hướng về phía Tu La, nếu mở lại đại chiến, này lưỡng bại câu thương, tổng sẽ có người ngư ông đắc lợi.

Mà hai tháng này, hắn muốn nhả nài sự tình cũng rất nhiều, hắn muốn nhả nài Khuynh Anh không ở bên cạnh mình, muốn nhả nài Trường Minh đối với nàng mơ ước tình, hắn muốn nhả nài, làm cho Trường Minh mình chặt đứt kia niệm, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn. Coi như là đê tiện, coi như là không niệm thân tình, coi như là sử dụng tất cả sức mạnh bức bách hắn, Khuynh Anh liền là của hắn, ai cũng cướp không đi.

Khuynh Anh sờ sờ mặt của hắn, rầu rĩ nói: “Ta cũng sống không tốt.”

Nàng đáng thương bộ dáng, câu hắn tất cả xao động đều sôi trào dựng lên, một cỗ hỏa “Đằng” từ nhỏ bụng lui khởi, làm cho hắn lại vô cố kỵ thiếp hướng môi của nàng cánh hoa, tay giải la y, sau đó là lý tầng áo sơ mi, lại là kia bạch gấm sắc cái yếm, theo một đồng tán loạn y phục lý dò xét đi vào, cầm kia mặt đầy đà, đè ép chà đạp, như mặt nước xúc cảm làm cho hắn yêu thích không buông tay. Hắn từng chút từng chút nụ hôn nàng, đầu tiên là chuồn chuồn lướt nước, nhìn nàng nhỏ giọng nhỏ giọng thở dốc thời gian, bất ngờ không kịp đề phòng vừa nặng nặng mút vào nàng, vết hôn trải rộng, làm cho kia hai đóa phấn hồng nụ hoa đẹp đẽ đứng thẳng, bởi vì hắn vuốt ve liếm mà trở nên như ngọc bàn nhuận mỹ.

Nàng bị hắn hôn đầy người ửng đỏ, non mịn phấn trượt bả vai ở đùa trung lộ ra một giác, ánh mắt hắn liền cũng giống như hỏa, không thể chờ đợi được đem trên người nàng câu triền y phục đều ném xuống, chỉ còn lại từng tầng một cuộn sóng bàn tóc đen lượn lờ nàng, dường như trong bóng đêm trong nước ánh trăng, cũng bởi vì kia chi đầu một luồng cánh hoa bị lay nhè nhẹ hồng nhạt.

Nàng mở mờ mịt hai mắt, bên tai truyền đến tất tốt thốn y có tiếng, hắn nóng hổi thân thể bao trùm xuống, mặt không thể phân dính sát vào nhau hợp, không hề một tia khe hở.

Cảm nhận được tay hắn theo eo của nàng xuống phía dưới, cảm thụ được hắn chột dùng ngón tay chống khai kia đã ướt đầm tâm nhị, nàng khó khăn

mới run xông ra một chữ: “Tranh...”

“Cái gì?” Hấn ngậm nàng thùy tai, đem sở hữu nóng hổi hơi nóng đều phun ở nàng vành tai trung, thủ hạ nhẹ động, nàng tinh tế dày đặc thở dốc liền như thế từng ngậm từng ngậm hô lên, hấn yêu thích đến cực điểm, động càng phát ra bay nhanh, nắm tay câu dẫn ra, rất quen liền dao động đến nàng yếu ớt nhất kia một chỗ, tùy ý câu lỏng.

Hoa nước tiếng vang bị dăng ở không trung, nàng rút cuộc cũng nhìn không được nữa, vươn hai cái cánh tay chăm chú ôm chặt cổ của hấn, một tiếng một tiếng, thở khí như lan đem tên của hấn hô hoán ở bên tai của hấn.

“... Ngoan.” Hấn cắn nàng tuyết vai, ngón tay ở nàng sắp đỉnh lúc chợt rút ra, một cổ tử trống rỗng nặng nề kéo tới, nàng mở to hai mắt đáng thương nhìn hấn, trên mặt đỏ ửng chưa thối, tay hấn cánh tay khẽ động, liền nàng toàn bộ lật quá, kéo qua nàng thật nhỏ chân, phân mở tối đa trình độ, kia ướt ướt sưng không vừa yêu còn mê người mở, hấn cúi đầu nhẹ nhàng một mút, nàng liền lại kịch liệt run động. Nhưng lại không tận tâm tận lực hầu hạ nàng, mỗi khi mút đến phân nửa, lại ngừng lại. Như vậy nhiều lần nhiều lần, Khuynh Anh đã bị dẫn vật đầu đầy là mồ hôi.

“Tranh... Tranh...” Nàng cắn môi, có chút oán hận đá chân.

Lam Tranh ý xấu cười, thừa nàng thiếu, chợt dè xuống, trường căn không có vào, nàng điên tràn đầy trướng trướng, nhẹ nhẹ khe cũng không cho nàng lưu. Khuynh Anh bị tình hình xảy ra nhồi kinh hoảng sợ, như vậy hung hăng va chạm, nàng suýt chút nữa bị đụng phải ra. Lam Tranh tiện tay liền giữ nàng lại thắt lưng, ôm nàng bắt đầu hấn luật động, điên cuồng, cực nóng, cơ hồ nàng bức đến đám mây, thế nào cũng ngã không dưới tới đánh.

Hấn cùng với nàng mười ngón chặt khấu, đem giọt mồ hôi đều rơi tại nàng làn da trên, kia non mịn hoa văn một chút bị sưng nước, lộ rõ ra trên châu bàn sáng bóng.

Hắn cúi đầu hôn nàng, mang theo cùng sinh cầu tới kiệt ngạo cùng nhu tình, cùng nàng trọng điệp ở cùng nhau.

Ngày kế.

Tươi đẹp âm quang xuyên thấu qua song linh, rơi tại Khuynh Anh trần truồng trên lưng.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, thường nhật luôn có sáng sớm luyện tập tâm pháp thói quen, nàng quyền mềm nhũn tay chân muốn ngủ tiếp sẽ, nhắm mắt lại nhưng cũng ngủ không được.

Bên cạnh giường trống trơn cũng làm cho nàng rất không có thói quen, nhớ mang máng Lam Tranh so với nàng khởi sớm hơn, hẳn tựa hồ cực kỳ bận rộn, hừng đông mâu quang mờ mịt giữa, mơ hồ nhìn hắn theo trong hư không lấy ra một chồng lớn sổ con, nhỏ giọng hướng sát vách thư phòng đi.

Khuynh Anh ngậy ra nhìn nhìn trần nhà, nghĩ đến từ nay trở đi đó là Trường Minh đại hôn, nghe Giọng điệu của Lam Tranh, này chính là cực kỳ quan trọng một lần thông gia. Trong đầu lại hiện lên Trường Minh nói, hắn đen kịt mắt, mang theo trầm tĩnh ám sắc, dường như đang lẳng lặng nói cho nàng biết, hắn là như thế không thể tránh được.

Nhưng ngoại trừ áy náy, Khuynh Anh cũng nghĩ không ra bất kỳ phương pháp nào có thể bang trợ hắn.

Nhẹ nhàng triển xoay người đi tử, bấp dùi liền truyền đến nhẹ nhàng trướng đau, nghĩ đến nhất định là sưng lên, hắn như vậy phát liễu ngoan đựng nàng, tới phía sau cũng không hảo hảo lực khống chế nói, hắn yêu đỏ mắt, lật qua lật lại nàng ép cái kiên sạch sẽ.

Khuynh Anh xoa xoa thắt lưng, chống tay ngồi dậy. Nằm úp sấp ngủ cả đêm, bàn tay đều tê.

Nàng đem tóc đen đều vứt xuống sau lưng đeo, tiện tay chọn hé ra thăm

vây quanh tư thái, bán khỏa bán che, trên người dính hồ, muốn hưởng Lam Tranh muốn tới nước nóng tắm, nhưng nói mới ra miệng nhưng lại thay đổi chủ ý, nàng hé miệng cười, sau đó bình khí tức, rón ra rón rén hướng phía thư phòng đi qua. Vô luân như thế nào, trước dọa hấn lại nói.

Qua một trăm năm, ở đây bày biện lại cũng chưa từng biến quá, sơ sơ bị Lam Tranh bắt tới nơi này thời gian, còn thống khổ bị nô dịch hảo một chút, hiện tại tinh tế nhớ lại, quả thật trăm mỗi cảm xúc ngổn ngang.

Dưới mái hiên, thư phòng cửa sổ bé chăm chú, bên trong truyền đến rất nhỏ lật thư có tiếng, Khuynh Anh vừa định dùng ngón tay đâm cái lỗ nhỏ, bên trong một đạo sắc bén giọng liền đã đánh mất qua đây: “Ai?!!”

Quả nhiên vẫn là đẳng cấp kém nhiều lắm, như vậy dễ liền bị phát hiện.

Nàng đành phải đẩy cửa ra, vượt cái ốt đi vào: “Lam Tranh, ta muốn tắm...”

Lam Tranh sừng sốt, kia đứng ở trên bàn một tóc đen tiêu oa nhi cũng
ngơ ngẩn hướng bên này xem ra, ba đạo tầm mắt một đổ vào, Sắc mặt Lam
Tranh liền phút chốc biến thành đen, thân hình chột nhảy lên, sau đó cởi áo
choàng liền hướng Khuynh Anh trên người khỏa, sau đó ba đẩy ra cửa thư
phòng, đi nhanh biến mất ở cuối hành lang.

Tóc đen oa oa nhìn bóng lưng của bọn họ, trong tròng mắt đen hạ xuống nhỏ vun bóng mờ, sợi tóc ngăn trở gò má của hắn, thẳng đến cái gì cũng nhìn không thấy, hắn mới rũ mắt xuống liêm, sau đó nhẹ nhàng đóng thương.

_____*

“Người làm gì thế không mặc quần áo!” Lam Tranh nắm thật chặt này tiểu nữ nhân, trong mắt một cỗ vô danh hỏa, đốt Khuynh Anh kinh hồn táng

đảm, yếu yếu giải thích: “Trên người tất cả đều là người ở lại cái kia đông tây, dính dính thật không thoải mái, muốn trước gột rửa lại nói... Hơn nữa, ta chỗ nào không có mặc, ta rõ ràng khóa thảm...”

Lam Tranh hung hăng trừng nàng liếc mắt một cái, Khuynh Anh đầu co rút lại, chợt nhớ tới kia tóc đen oa oa đến, bật thốt lên kinh hô: “Vừa cái kia là Trường Minh!” Nói xong có chút phác: “Hắn tại sao sẽ ở trong thư phòng?!”

Vừa vội vã thoáng nhìn, kia trên bàn thượng kỷ xếp thật dày sổ con, khi đó, kia oa oa tựa hồ đang ở liếc nhìn trong đó một quyển, mà mình đột nhiên xông vào, sau đó...

Khuynh Anh mặt nhất thời đỏ lên, Lam Tranh nhìn càng nổi trận lôi đình. Vừa nghĩ tới vừa nàng vậy bừa bãi quyển rũ đi tới, vai lộ ra ngoài, bạch chân không che, chần chỉ miễn cưỡng che, kia quang che ở kia đầy người cảnh xuân, như vậy động tác hiện ra ở trước mặt người khác, làm cho hắn chỗ nào không khí, còn đối với phương, vẫn là Trường Minh.

Hắn hung hăng cắn răng, theo buộc chặt môi tuyến lý nhảy ra này hai chữ: “Gia pháp!”

Khuynh Anh mở to mắt: “Đó là một cái gì ngoạn ý?!”

Hắn đã quải mấy vòng, đi vào ôn trong ao nước, một phen nàng ném đi xuống. Khuynh Anh thật vất vả đứng vững, vòng eo liền bị cầm thật chặt, người phía sau bóp một khối vải bông khăn liền hung hăng hướng trên người nàng sát.

Kia lực, quả thực là muốn nàng rửa đi một lớp da!!

Khuynh Anh oa oa giãy giụa, đây coi là cái gì gia pháp, này rõ ràng đó là hắn đến lúc hưng khởi tùy ý dẫn vật, cố ý thương tổn!

“Ta lại không biết hắn ở! Người cũng chưa nói này tầm diện lý không

ngừng hai người chúng ta!” Nàng đau mau khóc, lại cứ hấn lực vừa vặn, có thể làm đau nàng nhưng lại không để lại bất luận cái gì vết thương, bị sát qua nơi đều hỏa lạt lạt, ánh mắt của nàng bao nước mắt, từng tiếng cầu xin tha thứ, nhưng kia khăn tay sát lần nàng toàn thân, thẳng đến nàng sát cộ lượng cộ lượng, cơ hồ nàng vỗ cây bát kéo xuống, mới khó khăn lắm dừng lại.

“Ngày sau, nếu lại này bộ dáng đi ra hoảng... Hừ hừ.” Hấn âm cuối mang theo dày đặc uy hiếp, yếu ớt nhìn nàng hai mắt, mới đưa nàng lao lên bờ. Khuynh Anh xương cốt đều phải tan giá, sống dờ chết dờ rầm rì hai tiếng, mí mắt cũng không nguyện nâng, giống chỉ không có xương cá bần mềm ở trong ngực hấn mặc hấn động tác.

Không bao lâu, trên người liền từng tầng một mặc chỉnh tề, Lam Tranh chậm chậm khấu thượng nàng xiêm y vân khấu, nàng khóa nghiêm kín thực một tia không ra, mới chậm rãi nói: “Linh lực cường đại mọi người có thể niệm kia ản thân quyết, dù cho nhìn không người, người cũng cần phải cẩn thận, không thể như vậy lỗ mãng.”

“... Ân.” Khuynh Anh chìm đắm ở vừa dẫn vật lý, còn có chút ở tình trạng bên ngoài.

“Ta không thích người bị người khác nhìn đi.” Hấn rầu rĩ nói.

“Ân.” Khuynh Anh tròn mắt rốt cuộc chuyển chuyển, vù vù liệt khai miệng, cười thanh: “Keo kiệt.”

Hấn néo néo mặt của nàng: “Người dám chuyên gia thử xem?”

Khuynh Anh mếu máo, nói: “Vậy Trường Minh vì sao ở trong này?”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, mới nói: “Khuynh Anh, ta nói với người quá, ta đi lên thần giới là vì hướng một cổ nhân đòi đan dược.”

Khuynh Anh: “... Của người cổ nhân là Trường Minh?”

Lam Tranh lắc lắc đầu, nói: “Ta nguyên bản tính ngày, mấy ngày nay phải làm có thể thấy cùng nàng gặp mặt một lần, thế nhưng bây giờ ra một chút tình trạng, sợ rằng có chút vướng tay chân...” Hắn môi mỏng dần dần mân khởi, sắc mặt cũng có chút trầm trọng.

Khuynh Anh ngẩn người, rất ít tại đây chỉ đuôi to ba hồ ly trên mặt nhìn thấy vẻ mặt như thế, vội vã an ủi nói: “Không có vấn đề gì, ta nghe người khác nói, như ta vậy hoa nhỏ tiên muốn thành thần, không có ngàn năm tu luyện là thành không được, kia càng nhanh tốc phương pháp trả giá cao lại càng lớn, kia đan dược nhất định là trân quý vô cùng, coi như là có thể nhìn thấy người, đôi phương cũng không nhất định không muốn cấp, ta nhiều cố gắng mấy phần, người chờ lâu ta một chút năm, nhất định có thể thành...”

“... Không.” Lam Tranh mím môi, chậm rãi nói: “Cổ nhân xuất phát từ khó xử trong, Trường Minh mới có thể buông tư thái cùng ta hợp tác, nàng thụ người chế trụ, không nghĩ qua là đó là một thi hai mệnh...”

“Khuynh Anh, kia cổ nhân, là Toàn Cơ.”

Bắc quốc.

Đại tuyết sôi nổi hỗn loạn.

Canh giữ ở thần hậu sở cư Mậu Tuất điện thủ vệ tất cả lui ra, vắng vẻ đèn có vẻ quanh quẽ mà tịch mịch, bạch ngọc cầu thang, băng thiêu tuyết ngói, mà trên trời vạn lý không mây, lại trống rỗng gai mắt.

Cung điện trong, một bộ xiềng xích tĩnh tĩnh nằm ở góc, mà chủ nhân của nó không biết tung tích, chỉ có ngoài cửa sổ trên mặt tuyết, tất tốt tiếng bước chân một cao một thấp, thông thả đi trước.

“Không lâu, đưa bé liền muốn sinh, Toàn nhi, người nói, thủ tên là gì hảo?” Kia khoác bạch cừ nam tử nhẹ nhàng cười, trong tay nắm thật chặt một khác song tinh tể ngón tay ngọc, cúi đầu nức nở dường như thân mật

nhất đích tình nói, lại làm cho kia bên cạnh cô gái toàn thân cứng đờ, lãnh cười lạnh ngẩng đầu lên, đem hấn gắt gao nhìn chăm chăm.

“Lê Thiên Tuế, ngươi đây cũng là hát kia ra?” Nàng châm chọc nói.

Vung lên tay, muốn bỏ qua hấn gông cùm xiềng xích, như là kia thế gian nhất ghét vật, chỉ là đụng chạm đến nàng, liền làm cho nàng toàn thân đều khó chịu.

Thấy mặt của hấn, liền vô thì vô khắc ở nhắc nhở mình, như vậy quá khứ là bao nhiêu vô tri cùng ngu xuẩn. Nàng hận, hận không thể đưa hấn thiên đao vạn quả. Nàng đau, đau muốn liền như vậy kết thúc mạng của mình, nàng dùng phong duệ tâm mắt hung hăng giảo hấn, hận không thể hiện tại dễ dàng cho hấn cùng quy về tẫn!!!

Toàn Cơ đầy người chi hỏa, lại cuối cùng yên lặng xuống, trong bụng đứa bé vừa mới đá nàng một cước, dày đặc toan trướng từ nhỏ bụng truyền đến, làm cho nàng lúc này mới cảm thấy, mình phải làm hay là đang sống.

Lê Thiên Tuế tới gần nàng, bàn tay phút chốc bao trùm thượng nàng tròn vo cái bụng, rất là thân thiết nói: “Hấn đá ngươi sao?”

Toàn Cơ lui về phía sau mấy bước, màu tím tay áo bào vươn ra hấn năm ngón tay, tóc đỏ đường hoàng, đáy mắt là nồng đậm bi liếc cùng cảnh giác.

Lê Thiên Tuế cũng không nã, đi qua mấy bước, lại lần nữa đem tay nàng dắt, sau đó tiếp tục tĩnh tĩnh đi về phía trước. Toàn Cơ biết được không cách nào tránh khỏi, chỉ cắn răng, đi theo phía sau.

Này Mậu Tuất trong cung loại có thất thải hoa mai, thất chủng màu sắc, thất chủng mai cây, khó phân giao thác, rất xa đẩy ra một tảng lớn, đó là tuyệt này cảnh lý nhất mỹ lệ nơi. Toàn Cơ vừa tới thời gian, liền bị này mỹ cảnh bắt được tâm thần, mà khi đó, Lê Thiên Tuế vẫn là cái kia đối với nàng mọi cách sủng ái Lê Thiên Tuế, hấn sẽ tùy tính tình của nàng tại đây phương

bắc quốc gia lý chơi đùa lẫn qua lẫn lại, sẽ dùng tối ôn mềm từ ngữ đi trấn an nàng mới đến không thích ứng.

Khi đó, Lê Thiên Thường cũng mới vừa mới đi, Lam Tranh cũng bị đánh vào thất nặng luyện ngục. Nàng vì thần đô danh dự cùng đại cục vội vã gả cho, mà hắn đồng dạng đáp ứng nàng, chỉ cần khiến trách hung thủ, liền sẽ không đòi bốn phương công bố Lê Thiên Thường nguyên nhân cái chết, hai phe thần đô cân đối vẫn đang tồn tại.

Khi đó, nàng đối với hắn khoảng cách sâu nặng, nàng như một đoàn liệt hỏa, tràn đầy địch ý, trận này thông gia không có bất kỳ tình cảm, cũng không có bất luận cái gì âm áp, nàng đi tới nơi này lạnh lẽo Bắc quốc, từ đầu đến chân đều đều lạnh lẽo, nhưng hắn lại sẽ vì nàng, lặng lẽ dùng của mình nhiệt độ cơ thể che ấm nàng tứ chi, nàng chống cự, hắn liền cũng sẽ không bính nàng, hắn là như thế cẩn thận mà vô lại cùng ở phía sau hắn, đối với nàng sủng ái cùng thương tiếc, đủ để cho thế nhân đều hâm mộ.

Nàng rút cuộc trở nên sẽ cười, sẽ từ từ tiếp thu nàng, sẽ bởi vì hắn nhất cử nhất động mà trở nên như thỏ bàn mẫn cảm.

Thiên hạ, có ai sẽ hiểu cự tuyệt như vậy nam tử, hắn vĩnh viễn đều là uyển chuyển ôn nhu, sẽ nàng sở hữu tế thói quen nhỏ yên lặng ký dưới đáy lòng, sẽ theo thiên hạ thu dọn nàng sở yêu thích vật, hắn sẽ ủy khuất mình, thành toàn nàng tất cả vui thích.

Nàng cuối cùng đã yêu hắn, sẽ vì hắn kiêu diễm triền miên mà xấu hổ đỏ mặt, sẽ vì hắn cúi đầu yêu ngữ còn đối với tương lai tràn đầy chờ mong.

Nàng mặc dù tính tình nóng bỏng, nhưng cũng là từ nhỏ đến lớn bị người che chở ở trong lòng bàn tay công chúa, nàng chưa từng hưởng qua tình yêu nam nữ, này một hãm, liền hãm không thể tự thoát khỏi.

Nhưng khi đó, nàng còn không biết, hết thảy tất cả đều là giả.

Tất cả âm áp, tất cả tươi cười, đều là giả.

“Đang suy nghĩ gì?” Đột nhiên, bên tai hạ xuống một đôi ngón tay, một đóa tuyết trắng hoa mai cũng đã dừng ở tóc của nàng giữa. Toàn Cơ vừa ngẩng đầu, liền đối với thượng nam tử ngọc bàn tròn mắt, kia đáy mắt, cách thiên sơn vạn thủy, cách vạn hận tình cừ, cách một tầng rất nặng cái chắn, làm cho nàng vĩnh viễn cũng nhìn không thấu.

“Ta đang suy nghĩ, ngươi khi nào, mới có thể theo ta đáy mắt triệt để biến mất.” Toàn Cơ lạnh lùng đem kia đóa hoa nhi kéo xuống đến, ném xuống đất.

Màu trắng hoa mai cùng tuyết nhuận ở cùng nhau, ngoại trừ kia màu vàng nhạt nhị hoa, liền dường như hòa tan bình thường.

Lê Thiên Tuế cười rộ lên: “Toàn nhi tuyết không thương tiếc hoa thơm, trước đây, ngươi rõ ràng thích nhất này bạch mai...”

Toàn Cơ vung tay lên, kia bạch hoa mai liền tự hành thiêu đốt thành hôi, nàng nhàn nhạt rũ mắt, mím môi không nói.

Lê Thiên Tuế lại nói: “Hoa Tẫn, hoa tĩnh, hoa thành tro, phương yên tĩnh, nếu ngươi sinh chính là nữ hài, liền thủ tên này, được không?”

Toàn Cơ dừng khai kiếm, mắt toan có chút mệt mỏi, nàng xem hướng xa xa các màu mai cây, tại đây tòa cung điện trong, chúng nó vĩnh viễn không có điều linh hoa kỳ, bị thuần triệt linh lực cung cấp nuôi dưỡng, luôn luôn như vậy phiền phức đẹp.

Thế nhưng, lại xinh đẹp hoa nhi, thấy lâu, cũng là sẽ ghét.

Lại dễ nghe nói, đau xót lâu, cũng là sẽ cảm thấy buồn cười.

Hắn luôn luôn như vậy, thích dùng kia đầu độc nhân tâm nói mê hoặc nàng, một lần một lần, nàng phủng cao cao, lại không chút nào thương tiếc

nàng theo đám mây đầy hương kia luyến ngực, tâm ngã thành một mảnh kia lại một mảnh, sớm đã toái lở loi sao, không thể chọn.

“Toàn nhi.” Lê Thiên Thường xòe bàn tay ra, đi phủ sờ mặt nàng gò má.

Nàng cắn môi chịu đựng.

Ngón tay của hắn xẹt qua cái trán của nàng, lại xẹt qua chóp mũi của nàng, lại xoa môi của nàng cánh hoa, nhưng nàng cắn thật chặt, mềm mại môi cũng bị cắn ra một đạo thật sâu hồng vết, hắn cúi đầu xuống, đem của mình phúc đi tới.

“Ba!”

Nặng nề một giọng vang lên, Toàn Cơ một tay che miệng, một tay dương trên không trung.

Lê Thiên Tuế trắng nõn trên mặt lập tức hiện lên một đạo đỏ tươi bàn tay ấn, khoe môi tràn ra nhè nhẹ mùi, hắn dừng một chút, nhẹ nhàng dùng tay áo xoa xoa, hơi linh quang chợt lóe, kia hồng vết cũng đã biến mất, kia tuần mỹ mặt lại khôi phục nguyên trạng.

Hắn ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Toàn Cơ.

Kia nhợt nhạt mâu quang trung, có bốc lên ánh sáng, một chút thiêu đốt, đốt quá nàng ảnh ngược khi hắn đồng trung bóng dáng.

Toàn Cơ trong lòng run lên, như vậy thần thái nàng quá quen thuộc, hắn có thể đối với nàng lộ ra hư tình giả ý cười, nhưng lại chỉ có là ở tham luyến giường chiếu việc lúc, mới có thể lộ ra như vậy không chút nào che lấp thần sắc. Trước đây cũng không sao, hắn sẽ ở cả đêm vô tiết chế đòi lấy với nàng, nhưng hôm nay nàng đang có mang, sớm lúc nàng còn khó khăn lắm có thể thừa thụ, hiện tại sinh kỳ buông xuống, hắn thế nào còn có thể dùng ánh mắt như thế như vậy nhìn nàng!!

Toàn Cơ cắn môi lui về sau lui, phút chốc xoay người liền hướng hướng ngược lại đi nhanh mà đi, nhưng vừa mới bước ra nửa bước, liền bị hung hăng kéo lại, tùy theo mà đến, còn có hắc diện cuồng hôn.

Hàm răng của hắn thổi qua khoe môi nàng, lưỡi dài khu nhập, cuồng loạn mút vào nàng khí tức. Toàn Cơ không theo, sử dụng sức lực phát hắc, Lê Thiên Tuế nhưng cũng không né, siết chặt cằm của nàng hung hăng hôn đi tới, kia hôn rất nặng, dập đầu va chạm bính, gần bó thân thiết. Xoay tròn trong, bọn họ cùng nhau ngã xuống trong tuyết, tuyết rất mềm, nàng chỉ cảm thấy phía sau một mảnh lạnh lẽo thấm ướt, từ một bên chống tới được người cũng đã ôm lấy nàng, mỏng mà lạnh cánh môi lại trong nháy mắt đè lại nàng.

Toàn Cơ không thể hô hấp, chỉ cảm thấy trong bụng đưa bé phảng phất có cảm ứng bàn, cũng hoảng loạn động, một chút một chút, đá vào cái bụng trên, dường như đã nghĩ như thế phẫn bụng ra, cấp khó dần nổi.

Lãnh ý cùng đau ý làm cho nàng ý nghĩ phát mộng, kia đều ở gang tấc khí tức mang theo cướp đoạt vị đạo, lưu luyến quá môi của nàng, liền trần trọc đến nàng gáy. Ngón tay của hắn đơn giản đẩy ra nàng rất nặng lông tơ áo choàng, bác khai nàng lý sản cùng cái yếm, kia thuần khiết da thịt so với dưới thân tuyết trắng còn muốn chói mắt, hắn cúi đầu, cắn nàng càng phát ra tinh xảo xương quai xanh.

“Người là ác ma!!” Toàn Cơ thất thanh hét chói tai.

“Ta liên liên là ác ma.” Hắn nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói.

Nàng nặng nề run rẩy lên, ở ngón tay của hắn hạ không ngừng run run, hốc mắt nàng đỏ, rõ ràng như vậy kiên cường muốn nhẫn nại, nhưng nước mắt vẫn là không ngừng hạ xuống, hạ xuống. Nàng giống bị lăng trì thịt cá, làn da bị gió lạnh quất đỏ bừng, máu đều giống như kết băng, kinh khủng run rẩy theo lòng bàn chân bay lên, nàng thống khổ, lại buông tha giãy giụa.

Có gì hữu dụng đâu.

Mỗi một lần, phản kháng của nàng đối với hắn, thì có ích lợi gì đâu.

Đỏ rực phát trườn ở đại tuyết trung, nóng lên nhiệt độ cơ thể hòa tan trắng như tuyết tuyết trắng, nhuận ra một tảng lớn một tảng lớn thủy sắc dầu vết. Nàng lãnh cười lạnh một tiếng, nhắm nghiền hai mắt, đưa ngón tay thật sâu cắm vào kia tuyết trong, bắt đầu dùng linh khí hấp thu kia thật sâu lạnh lẽo khí tức.

Nàng là ngọn lửa đỏ, liền dùng này ngàn năm hàn tuyết đến tắt đi.

Nàng không cách nào giết hắn, liền mình tiêu thụ câu diệt đi...

Thân thể dần dần lạnh, liền lông mi của nàng thượng đều kết một tầng thật dày sương, nàng dần dần mất đi ý thức, lại là phút chốc bị người ôm khởi, rất nặng cừu bào bao lấy nàng, kịch liệt chạy trốn sẽ, bên tai chỉ nghe vù vù tiếng gió, còn có cửa mở cửa quan giọng, sau đó liền bị để vào một mảnh ẩm áp nước trong ao.

Toàn Cơ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nàng không bao giờ nữa là trăm năm trước cái kia chích liệt như lửa Công chúa Toàn Cơ, cũng không bao giờ nữa là tổng bị ca ca cánh chim dưới sự bảo vệ, cái kia vô thậm lo lắng phương đông Toàn Cơ.

Nàng tất cả ngạo khí cùng quật cường đều bị hắn tàn nhẫn từng chút từng chút ma đi, nàng tất cả thuộc về cô gái tình yêu hạnh phúc, đều bị hắn nhẫn tâm từng chút từng chút nghiền nát.

Ngoại trừ đứa bé này, này suýt chút nữa bị nàng bị phá hủy đứa bé, nàng không biết, còn có cái gì có thể chống đỡ này nàng sống đến bây giờ.

“Toàn nhi, ngoan, mở mắt ra...”

Bên tai lại truyền tới kia làm cho người ta chán ghét giọng.

Hắn luôn luôn diễn tốt như vậy, liền kia trong âm điệu run đều học hơn sao giống.

Toàn Cơ vô lực thùy đầu, cảm giác duy nhất liền là bụng dưới trung ấm áp.

... Hắn thật đúng là đứa bé mạng lớn.

Làm cho nàng, cũng không nhẫn lại ngoan quyết tâm, đi đem sự tồn tại của hắn cướp đoạt mà đi... Chẳng sợ, hắn sinh ra, sợ rằng đó là một sai lầm.

Ấm áp khí tức đẩy vào trong cơ thể nàng, sở hữu khí lạnh đều biến mất.

Thân thể bị người theo trong nước bế lên, lại bị lau khô, nàng suy nghĩ nhiều vờn ra hắn, làm cho hắn không được đụng chạm nữa nàng, nhưng nàng liền liền mở miệng nói chuyện đều làm không được.

Rất nặng chần chập lên.

Cũng không biết qua bao lâu, bên tai giọng lại lần nữa trở nên băng lạnh đến xương: “Toàn Cơ, ngươi nếu không mở mắt ra, ta liền lập tức muốn ngươi!!!”

Toàn Cơ ở trong lòng lạnh lùng cười, cơ hồ là đồng thời, chần chập bị xóc lên một giác, có người nằm tiến vào, dùng tay ôm lấy hông của nàng, nhưng cũng không làm tiếp kỳ động tác của hắn.

Tự bọn họ quyết liệt sau, bọn họ liền không còn có an tĩnh như vậy cùng giường mà ngủ quá. Dù cho hắn muốn nàng, nhưng cũng không lại ở chỗ này qua đêm. Như bây giờ tư thế, lại cũng chỉ có vừa thành hôn này năm, hắn liền tắm rửa cũng sẽ đích thân chuẩn bị kia đoạn thời gian.

... Lại cũng đều là như vậy giả tạo.

Một phòng vắng vẻ.

“Toàn Cơ, từ nay trở đi, đó là người hoàng huynh đại hôn.” Hắc lại bỗng nhiên nói.

Bị nhốt tại đây hoa lệ cưỡi trong, Toàn Cơ cũng không biết ngoài cung việc, hoàng huynh muốn đại hôn, nàng nhưng ngay cả tân nương là ai cũng không biết.

“Ta sẽ dẫn người quá khứ.” Hắc lại nói: “Cho người hoàng huynh tổng một phần đại lễ.”

Toàn Cơ cứng đờ, trong lòng một cỗ dự cảm bất hảo bốc lên.

“Người nếu không nguyện tình, sẽ gặp bỏ qua như vậy một hồi trò hay.” Giọng của hắc trở nên lạnh lẽo.

Toàn Cơ chau mày, chậm rãi mở mắt ra, lại vừa vặn chống lại hắc vẻ mặt giọng mỉa mai cùng sương lãnh.

“Rốt cuộc biết đã tỉnh sao?” Hắc nắm bắt cầm của nàng, dùng trán để ở nàng, mắt bức bách nàng nhìn thẳng hắc: “Ta còn tưởng rằng, ngoại trừ đứa bé này, trên đời này không có có thể bức bách vật của người.”

Toàn Cơ rũ xuống con người, thân tâm mỗi mệt, nàng mau chóng không đi xuống.

“Người hận ta sao? Hận đi.” Hắc câu dẫn ra môi tuyến, dùng thở ra khí tức miêu tả nàng tái nhợt cánh môi, nhẹ nhàng nói: “Người không phải nói ta là ác ma sao... Toàn nhi, ta liền liền là ác ma... Ta không chỉ là ác ma kia, còn là ác ma đứng đầu...”

Toàn Cơ lông mi thùy thấp hơn, lại là bỗng nhiên, nàng chợt giơ lên mắt đến, ngơ ngẩn nhìn hắc.

Ngữ khí của hắn cười như không cười, lại làm cho nàng chột ngẩn ra... Hắn, không là đang nói cười.

Như thế một trăm năm, nàng mặc dù không biết hắn rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng trên người hắn đây dựa nhiều lắm âm u khí, cũng không phải là một phương quân chủ sở nên có khí tức. Mỗi một phương thần đô đều sẽ có thủ hộ thần linh, một khi quân vương suy tàn, thần linh sẽ gặp đánh xuống trời phạt, thay đổi Quận chúa.

Nếu như không có nhớ lầm, Bắc Phương thần đô thủ hộ thần linh là băng tuyết thần thú. Thần đế cưới vợ thần hậu, băng tuyết thần thú lẽ ra trước mặt đến chúc phúc, nhưng mình đại hôn lúc, lại không có nhìn thấy nó. Phương bắc quốc gia mặc dù lãnh, lại phải làm cũng có bốn mùa, nhưng mình tới đây, một năm rồi lại một năm, nhưng đều là mùa đông...

Lê Thiên Tuế thô bạo tàn nhẫn, lại không có gọi tới suy bại.

... Ngoại trừ một loại khả năng, thần linh đã bị diệt...

Sắc mặt Toàn Cơ đột nhiên trở nên trắng bệch.

“Hôm nay lập tức sẽ thay đổi, Toàn nhi, ta muốn ngươi hảo hảo nhìn ta thế nào phá vỡ thế giới này...” Hắn nhẹ nhàng ở bên tai của nàng nói: “Mà ngươi, sống hay chết, đều vĩnh viễn trốn không ra ta...”

Cúi đầu lời nói, như ác mộng bàn, đôi mắt nàng nặng nề run.

Nếu như ma chú bàn, làm cho nàng chớp mắt tức lạnh lẽo.

Trên trời vân cuộn vân thư, thay đổi liên tục.

Khuynh Anh muốn nghe kia sở hữu ngọn nguồn, liền bị kéo đến thư phòng.

Tóc đen oa oa vẫn ngồi ở chỗ, ngồi vừa khe hở, hấn đã đem kia thật dày một xấp thư mật đều xem xong rồi, nhìn bọn họ trở về, chỉ hơi ngẩng đầu, hoàn mỹ vô hám để vương thần sắc không có nhẹ nhẹ thay đổi, ánh mắt rơi vào Khuynh Anh trên người, chỉ là một chớp mắt, lại thu trở về.

“Ca ca, đánh cờ một ván thế nào?” Lam Tranh có trong hồ sơ trước bàn ngồi xuống. Sau đó lại kéo Khuynh Anh ngồi ở bên cạnh.

Trường Minh dừng một chút, nhìn nhìn hấn, nhẹ giọng: “Cũng tốt.”

Lam Tranh giờ tay lên, theo trong quây liên bay ra hé ra bàn cờ, bày ở mặt bàn trên. Khuynh Anh nhìn hai người bọn họ hòa thuận như là kia thân huynh đệ bình thường, còn có chút sững sờ. Mà làm cho nàng càng sững sờ còn ở phía sau, Trường Minh tuyển bách tử, Lam Tranh tuyển hắc tử, nhưng lại đem bàn cờ hòa hợp đều bày ở trước mặt nàng.

“Người tới.” Hấn cong môi cười nói.

“Ta đến?!” Khuynh Anh hoảng sợ: “Ta sẽ không!”

Huống hồ là đối mặt vẫn là ngồi này bị trở thành thần trung chi thần nam nhân!

“Không có vấn đề gì, cơ hội khó được, hảo hảo học, cũng là có thể.” Lam Tranh cảm nàng lui về sau lui tay, nhẹ nhàng trấn an nói: “Người hạ tam tử, ta liền nói cho người biết một chuyện, được không?”

Trường Minh oa oa giờ lên con người đen, tinh duệ đáy mắt kia nhỏ vụn phong mang hơi đảo qua, Khuynh Anh liền lại co rúm lại. Như vậy lão sư nàng cũng không dám muốn, nàng muốn lắc đầu, nhưng hơi nghiêng thân liền rồi hướng thượng Lam Tranh hồ phách bình thường mắt, cặp kia con người phảng phát có ma lực bình thường, mang theo thật lớn đầu độc, làm cho nàng không có biện pháp cự tuyệt.

Cuối cùng.

Nàng rót cuộc toàn thân là mồ hôi ngời ở Trường Minh đối diện, dù cho hần lúc này chỉ là chưa đủ bằng bàn tay đại oa oa, vẫn như cũ áp bách bức người. Tựa hồ cũng không tính toán làm cho nàng, oa oa tự hành dùng tay áo cuốn một viên bạch tử, nhẹ rơi vào bàn cờ trời nguyên thượng.

Khuynh Anh bóp một viên hắc tử, sau đó nhìn nhìn Lam Tranh, Lam Tranh chau chau mày ý bảo nàng tiếp tục, nàng đành phải kiên trì nhìn nhìn trên bàn cờ không vị, chọn đi một lần kia bạch tử rất xa nơi buồng. Nàng quân cờ vừa mới hạ xuống, Trường Minh tiếp theo khóa liền ở hậu phương bức bách mà đến, Khuynh Anh đầu đầy nổi gân đen, lo sợ bất an lại đang hần rất xa nơi buồng một viên tử, đồng dạng, Trường Minh xem tốc độ tương đương mau, như vậy ba hiệp, Khuynh Anh mặc dù nhìn không hiểu lắm, nhưng cũng có thể cảm nhận được mình rõ ràng hạ phong.

Lam Tranh nhướng mày nói: “Cái gọi là một bước đi, bát phương bình, liền chỉ chính là ngày đó nguyên, nếu địch nhân của ngươi là cao thủ, này bước đầu tiên đó là chiếm hết tiên cơ, mà ngươi kế tiếp bước chân nếu ở bốn phương tám hướng đi không tốt, sẽ hướng trung ương chạy trốn, loạn thành một đồng.”

Khuynh Anh nháy mắt mấy cái, trong mắt một mảnh mê vờng. Lam Tranh nói: “Giống như cùng tình thế bây giờ bàn, kia giấu đang âm thầm địch nhân không biết theo mấy nghìn năm vẫn là mấy vạn năm tiền cũng đã bắt đầu bày ra như thế một cái âm mưu, bọn họ đã chiếm hết có lợi nhất điều kiện, tất cả nhược điểm đều bị tính kế ở bên trong, chúng ta khó lòng phòng bị, vì thế, nếu như ngươi như vậy, không hề đối sách lung tung hạ, sẽ gặp bị bọn họ xông thành một đoàn tán sa, tan vỡ cạn sạch.”

Khuynh Anh: “...”

Trường Minh lại phút chốc hạ một tử, đưa đang cùng Khuynh Anh hai tướng nhìn xa một chỗ khác, cờ thôi, liền nàng cấp tĩnh tĩnh nhìn.

Khuynh Anh liền cắn môi cũng hạ một tử, lần này nàng chủ động xuất kích, lần lượt Trường Minh kia tử buông. Nhưng Trường Minh phát tay liền tích đùng ba rơi xuống, lại ba hiệp, Khuynh Anh đã bị nói ra một tử.

Lam Tranh nhiều hứng thú nhìn trên bàn cờ phân bố, nói: “Lên trời xuống đất tổng cộng sáu giới, thần, tiên, người, quỷ, yêu, ma, mà ma tộc ở vạn năm thần ma đại chiến trung bị Tộc Tu La sở phong áp, Tộc Tu La nguyên bản đó là thần tộc chi nhánh, quá mức cường đại mà bị vứt bỏ ra...” Nói đến đây điểm, hắn ngẩng đầu cùng Trường Minh đối diện, mâu quang trung giống như đêm ánh sáng đè xuống, hình như có hân ý: “Vì thế, bây giờ loạn thế, Tộc Tu La có chứa hận ý, muốn vạn năm khuất nhục trả thù trở về, bây giờ, càng bị người sở gây xích mích, sợ rằng càng kiềm chế không được, bọn họ muốn thay thế thần tộc bị liếc thiên hạ, liền nhất định phải mau ngoan chuẩn, tìm đúng nhược điểm, nhất cử đánh vào.”

Khuynh Anh ngẩn người, lại chợt nhớ tới Lam Tranh hiện tại đó là Tộc Tu La người, mà nếu thật sở hữu tai nạn đều đến từ chính này hai giới tranh chấp, kia này đang ngồi hai người, chẳng phải chính là địch nhân lớn nhất? Nàng hoang mang lại không hiểu, quay đầu nhìn về phía Lam Tranh.

Hắn cười thờ ơ, chỉ hướng bàn cờ: “Ng ngoan, tiếp tục hạ, hạ rất tốt, mặc dù không có chương pháp gì, lại tương đương thần kỳ bất ngờ.”

Khuynh Anh mặc một mặc, đành phải sẽ tiếp tục trang bộ dáng tiếp tục hạ, chỗ nào coi được hạ chỗ nào, chỗ nào tùy ý hạ chỗ nào, Trường Minh tốc độ nhanh, nàng cũng tốc độ nhanh, dù sao cũng không cần kinh qua đầu óc, tích đùng ba khí thế như hồng, nghĩ đến ai cũng sẽ.

Chờ lại hạ tám qua lại, Khuynh Anh nghe cổ sự ý do vị tấn, đang muốn niết tiếp theo phương quân cờ tiếp tục hạ, chợt thấy được hai đạo tầm mắt quán ở trên người mình, vừa ngẩng đầu, liền thấy Trường Minh cùng Lam Tranh đều một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào mình, trong tay quân cờ đều dọa ngã xuống: “Sao, làm sao vậy?”

Trường Minh vạn năm bất biến biểu tình tựa hồ rốt cuộc xuất hiện một tia cái khe, hần rữ xuống con người, mím môi không nói.

Lam Tranh nâng cằm, khoe miệng kia câu dẫn ra ý cười càng phát ra nồng hậu, cuối cùng bao không được, lăm nằng cười ghé vào trên bàn: “Người có biết, người đã không đường có thể đi?”

Dừng một chút, tỉ mỉ nhìn ánh mắt của nàng, trong mắt nhu hạ màu sắc, nói: “Có thể coi là không đường có thể đi, người giờ cũng sẽ đi ra một cái khác không đồng dạng như vậy lộ đến, này rất tốt.”

Khuynh Anh sửng sốt, sắc mặt ửng đỏ.

Trường Minh vì giật mình, trong mắt màu sắc tiệp ảm, nhìn nhìn bàn cờ, phục mà vừa liếc nhìn Lam Tranh: “Tiểu Tranh.”

Lam Tranh mím môi, nhúu mày, ngón tay nhẹ nhàng khẽ động, kia bàn cờ liền tới trước mặt của mình, lược Khuynh Anh một tử, lại vươn ra Trường Minh một tử, khôi phục lại kia cùng đường trước một bước đi, sau đó hai người ngồi đối diện, Lam Tranh hạ một tử, lúc này quanh co.

Hần hai người hạ tương đương chấn động, Khuynh Anh cơ hồ đều thấy không rõ bọn họ lạc tử rơi tốc độ, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, phiền phức cờ lộ liền ở trên bàn cờ một chút nở rộ, rậm rạp rơi xuống một tảng lớn.

“Tu La giới năm mươi vạn kỵ binh mười vạn phi ngựa rục rịch, người là như thế nào tính toán?” Trường Minh thản nhiên nói.

“Này không quan trọng, bọn họ có thể di động cũng không động, nhưng thành địch cũng không thành, ca ca nếu muốn hóa giải, chỉ có nên nói hay không phục còn lại tam phương thần đô khôi phục Tu La chiến thần uy danh, này đều nhìn ca ca thủ đoạn.”

“Tu La chi phản, nhật sâu nguyệt lâu, bây giờ lại bị người đầu độc, há có thể như vậy dễ bình phục.”

“Kia ca ca cho rằng, kia người giết dây thân phận lại là như thế nào?”

“... Người tức đã hiểu rõ, làm sao cần phải hỏi ta.”

Mà hai người vừa nói chuyện, một bên nghiêm nghị chơi cờ bộ dáng, càng như là trên chiến trường tranh phong tương đối, hơi thở sắc bén soàn soạt nhiên bay qua, Khuynh Anh nhìn phát sinh.

Khuynh Anh hoa cả mắt trong, Lam Tranh lại nói: “Dù cho hiểu rõ, nhưng hấn giấu quá tốt, nắm lấy muốn hại quá sâu, muốn chế hấn sợ rằng cũng chẳng phải trôi chảy.”

Trường Minh nhàn nhạt nhẹ ma con cờ trong tay, trong con người ánh sáng khẽ nhúc nhích, chân mày khóa lại, đáy mắt một mảnh thanh mang.

“... Thứ nhất, Toàn Cơ.” Lam Tranh hạ một tử, ý đồ bức bạch tử đến tuyệt cảnh.

Bạch tử ở sau một khắc hóa giải mầm tai vạ, Trường Minh thần sắc vẫn như cũ chưa hảo, Toàn Cơ việc là trong lòng hấn thứ, đưa tay đem muội muội đưa vào kia sói hổ chi huyết trung, biết rõ vì thần đồ tương lai, hoàng tộc tử nữ đều sẽ nghĩa vô phản cố hiển ra bản thân sở hữu, nhưng cũng không cách nào ngoan hạ cái kia tâm.

Trong lòng Khuynh Anh niệm quang chợt lóe, chợt cũng trầm xuống tâm tư. Lam Tranh mặc dù đã nói cho nàng Toàn Cơ ra sự, lại chưa nói cho nàng biết vì sao ra sự. Bây giờ nhìn Trường Minh thần sắc, liền tri huyện tình định không phải đơn giản như vậy, Lam Tranh trong miệng hung hiểm, sợ là tới cực hạn.

“Thứ hai, bốn phương thần đồ.” Giọng điệu Lam Tranh tiêm lãnh: “Thứ ba, gây xích mích Tu La, thứ tư, họa loạn yêu giới, thứ năm, rối loạn quỷ, thứ sáu... Ma.” Hắc tử tiện tay rơi, rơi vào kia tuyệt thế tinh diệu chỗ, bàn cờ rạng rỡ sinh huy, ánh mắt hai người chạm vào nhau lúc, lại tựa u lạnh lẽo

đằm.

Trường Minh thùy con người không nói, chỉ suy tư chỉ chốc lát, chậm rãi cầm lấy bạch ngọc quân cờ, rơi vào kia tinh mang sở che yếu đuối chỗ.

Một tử định thắng thua.

Lam Tranh nhìn sang, lại không có vẻ bị đánh bại, dường như hấn sớm đã ngờ tới, nhẹ nhàng nói một hơi, “Đệ biết ca ca sớm đã bố trí chặt chẽ, thiên hạ này chuyện giấu giếm được người khác, nhưng không giấu giếm được ca, bất quá, thắng bại mặc dù ở tay ca, lại như này cuộc bình thường, muốn phí thượng thập thành thập tinh lực, ta có thể từ đó tương trợ, thay ca ca tranh thủ tối trả giá thật nhỏ.”

Trường Minh mím môi, trên khóe môi có cứng ngắc nhẹ.

Lam Tranh thanh sắc bất động: “Nếu được chuyện, ta không cầu địa vị, không cầu danh dự, không cầu tài phú, không cầu phong lưu, nhưng chỉ cầu kia duy nhất, thỉnh ca ca thành toàn.”

Khuynh Anh ngẩn ra.

Trường Minh thất thần.

Hắn rất lâu sau đó bất động, vạt áo đỡ ở sơn mộc án bàn trên, sắc hấn như trong bóng đêm tế nguyệt. Ánh mắt của hắn có quá phức tạp hơn màu sắc, mà kia màu sắc tĩnh tĩnh quán ở Khuynh Anh trên người, mảy giữa vô ý thức sâu túc, mang theo hàn ý, thần thái tiêm ẩn, lộ ra phong duệ ánh sáng.

Khuynh Anh hiểu rõ như vậy ánh mắt ý tứ, nàng thùy con người, muốn làm bộ nhìn không thấy, nhưng trong lòng áy náy, nàng tựa hồ đoạt lấy đồ của người khác, lại ích kỷ không muốn trả lại một tia một điểm. Hắn mâu quang như ngọn đuốc, thần linh nhìn xuống cơ hồ làm cho nàng không chịu nổi.

Chợt, án dưới bàn, có một đôi ngón tay rũ xuống giữ lại nàng giữa ngón tay, nắm ngón tay giao thác, có nắng gắt bàn nhiệt độ, một tia xuyên thấu đến lòng bàn tay của nàng truyền vào trong thân thể nàng.

“Nếu ta không muốn thành toàn.” Trường Minh trầm giọng nói.

“Được ăn cả ngã về không, không ngoài hồ cá chết lưới rách.” Lam Tranh liềm hạ mặt mày, đem Khuynh Anh khấu chặt hơn.

Bầu không khí chợt liên trầm lãnh xuống, như tể duệ châm một chút trát ở trong không khí, cắt làn da, liên xương cốt đều ở ảm ảm sấm đến khí lạnh. Ngoài cửa sổ bóng cây lắc lư, một duệ ngăn hoàn toàn không có tin tức. Cách đó không xa tất cả hồng tử, lại là xem qua thành tro.

“Thôi.” Trường Minh chợt đứng lên, trên mặt dù chưa có đại thay đổi, nhưng hắc đen kịt lông mày lại là ở run rẩy mơ hồ, hắc theo trong hư không lấy ra một bình sứ, rơi vào Trước mặt Khuynh Anh, giọng cũng nếu trời xanh kia mờ ảo vân: “Là phúc hay họa, đó là nhìn chính ngươi, muốn làm gì lựa chọn, cũng là muốn chính ngươi quyết định...”

Kia từng nay dài dằng dặc năm tháng chờ đợi làm cho người ta hiểu được kiên trì, lại đem tích lũy tương tư khắc vào cốt.

Đáng tiếc chung quy thù đồ, hắc chung quy không cách nào cưỡng cầu.

Cưỡng cầu là họa.

Hắc lại thừa không dậy nổi này lấy sáu giới vì đại giới họa.

Hắc có thể làm vì nàng, cũng chỉ có những thứ này thôi...

Trường Minh dừng một chút, có màu u lam ánh sáng theo kia người gõ trên người chậm rãi triệt khai, hắc tuần lãnh kiên nghị đường nét một chút hiện lên trên không trung, tựa tán tựa cách.

“Thần đô có chuyện quan trọng, ta đi trước một bước.” Hấn nhẹ nhàng nói, phát tay áo xoay người. Lông mi dài che khuất tất cả lưu luyến, quên cũng tốt, quên cũng tốt...

“... Xin lỗi.” Giọng của Lam Tranh lặng yên không một tiếng động xuyên đến Trường Minh trong tai, kia mực sắc bóng dáng chỉ nhẹ nhàng một hồi, liền biến mất không gặp.

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Trường Minh rời khỏi, Lam Tranh mới phút chốc từng hạ một hơi, đưa tay lăm Khuynh Anh vào ngực, nhẹ nhàng nỉ non: “Hấn sẽ không còn muốn người, người nhưng thất vọng?”

Khuynh Anh trừng hấn: “Người nói lại lần nữa xem, ta đáng tin cho người tìm không được răng!” Dừng một chút, chợt lại hiểu được: “Người lao lực tâm tư bố trí vừa cuộc, đó là đánh này chú ý?!!”

Lam Tranh chau chau mày, từ chối cho ý kiến.

“Người, người thực sự là hảo ấu...” Trĩ tự chưa bật thốt lên, hấn liền phúc môi mà đến, cạy khai gấn bó, một viên tròn vo được hoàn liền từ hấn đầu lưỡi độ đến, thẳng đưa đến nàng yết hầu ở chỗ sâu trong, lại độ một hơi, rầm rầm một tiếng, liền đem kia không biết vì thế được hoàn tử cấp nuốt vào.

“Đây là cái gì?!” Nàng kinh hô.

“Cho người cả đời đều quên không được đồ của ta.” Lam Tranh mím môi cười, trong tay còn có vừa rồi Trường Minh buông bình sứ, bên trong đã không, đều đút vào Khuynh Anh trong miệng.

Khuynh Anh phát mộng, hấn một câu “Dù sao là đồ tốt” liền ngăn chặn miệng của nàng, tiện đà nói sang chuyện khác cố tả hữu mà nói nó: “Vừa rồi

kia cuộc, không cũng chính là thay người giải thích nghi hoặc sao? Người nhưng suy nghĩ ra cái gì đến?”

Khuynh Anh chần chừ sẽ, mới nói: “Kia hãm hại Toàn Cơ người, đó là kia Bắc Phương thần đô đế vương, Lê Thiên Tuế?”

“Nga?” Lam Tranh nháy mắt mấy cái: “Vì sao?”

Khuynh Anh ma ma chít chít nói không nên lời cái nguyên cớ, Lam Tranh cười nói: “Thì ra A Anh cũng là lung tung đoán.”

“Ta không phải đoán lung tung!!” Khuynh Anh trừng mắt, “Ta chỉ là không biết, hấn vì sao phải làm như vậy, hấn là một phương thần đế, phá vỡ thần giới đối với hấn có ý nghĩa gì.”

“Có lẽ là vì người khác, có lẽ là vì mình.” Lam Tranh để sát vào nàng, nhẹ nhàng nàng ôm vào trong ngực: “Muốn làm một chuyện, có lẽ cũng không cần nhiều lắm lý do.”

“Nhưng nếu như như lời người nói, hấn đó là màn này hậu độc thủ, hấn chuẩn bị lâu như vậy xa, là một gì chậm chạp không chịu động tác?”

“... Bởi vì hấn còn cần một người, sai như vậy một cái đông tây.”

“Người nọ là ai?” Khuynh Anh hỏi.

Lam Tranh ngấm nàng liếc mắt một cái.

Khuynh Anh mở to mắt: “Ta?”

“Là người, cũng không phải người.” Lam Tranh đem lạnh nhuận cầm cho vào ở gương mặt nàng bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Là ở chờ kia lên trời xuống đất duy nhất có thể ảnh hưởng Trường Minh người, nếu có thể bỏ hấn, muốn phá vỡ này thần giới, liền cũng làm ít công to.”

Khuynh Anh hiểu rõ, lại nói: “Vật kia lại là vật gì?”

“Có thể đánh khai cánh cổng của sáu giới chìa khóa, ma tộc bị phong ấn, chỉ có nó mới có thể làm cho chúng nó có thể thả ra.”

Khuynh Anh sửng sốt. Lam Tranh đã than thở nói: “Người xem, này đại họa việc chỉ có khác nhau, lại cứ người liền chiếm lưỡng toàn, người làm cho ta thế nào yên tâm được hạ?”

Trong lòng Khuynh Anh chỉ chốc lát sợ sệt, vô ý thức hoàn khản hồng của hắn, nghĩ nghĩ, lại nói: “Tranh, ta nên làm như thế nào?”

“Làm chính người, vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ dùng nhớ kỹ người là của ta Khuynh Anh, cho giỏi.” Hắn cúi đầu dùng hai má vuốt ve gương mặt nàng, lạnh lẽo như tơ xúc cảm lạnh lẽ lan tràn, Khuynh Anh mặt đỏ lên, nghiêng đầu cắn một miếng cổ của hắn, trừng mắt con người nói: “Người này chỉ giáo hoạt lại gian trá tử hồ ly.”

Lam Tranh nghe vậy chau chau mày, Khuynh Anh lại tổn hơi thừa lời nói: “Người dẫn ta đến thần giới, kỳ thực căn bản dụng ý không ở kia thần đàn, người như vậy thông minh, sao lại không biết Toàn Cơ đã gặp chuyện không may? Người biết ta hiện tại thân phận đặc thù, đứng ở Tu La giới ngại chuyện của người, mới có thể đem chủ ý đánh vào này Thần đô Phương Đông thượng. Người lại biết Trường Minh đối Yên Tự nhớ mãi không quên, vì thế ở đây an toàn nhất bất quá, mà người lại muốn dùng ta chặt đứt hắn niệm, làm cho hắn đối này thể xác tử tâm, lại dùng Toàn Cơ việc sáu giới việc gia dĩ tướng hiệp, hắn chắc chắn sẽ đáp ứng người yêu cầu, đúng hay không?”

Khuynh Anh tiếp tục nói: “Còn nữa, Tu La giới đối với người cho uy áp, người muốn thừa cơ thoát khỏi, liền lại lợi dụng Trường Minh sức mạnh bức lui bọn họ, người không sợ nói cho ta biết trước, đó là sợ Trường Minh có thể rình của ta ký ức, sợ ta làm không đủ chân thực đúng hay không? Đây một mũi tên tam điều việc, người trả thù tinh chuẩn.”

Lam Tranh dừng một chút, môi mỏng hơi nhát câu, cười híp mắt đem Khuynh Anh lăm chặt hơn: “Ân, của ta A Anh biến thông minh.”

Khuynh Anh nhìn hắn: “Người thật ra rất lợi hại.”

“Cùng bọn họ quần quýt, không thể nghi ngờ bảo hồ lột da.” Lam Tranh mím mím môi, phục mà cười nói: “Cần phải thắng trận này trượng, coi như là kia tốt nhất thần bạch hồ thần da, ta cũng vậy muốn bác.”

Khuynh Anh hừ hừ: “Vì thế, chàng chê ta vương bận, liền gạt ta.”

Lam Tranh cúi đầu cười, dùng bàn tay ấm áp chậm rãi vuốt ve tóc của nàng, dùng trầm nhẹ giọng ở bên tai nàng nhẹ nhàng nỉ non: “Khuynh Anh, ta sở làm tất cả đều vì ngươi, nếu bị thương ngươi lừa dối, vậy cũng định không phải ta làm, ngươi phải nhớ kỹ, ta ngay ngươi bên cạnh, vĩnh viễn đều ở ngươi bên cạnh, ngươi vong, ta chết, ngươi sinh, ta sống, ngươi nếu thương tâm khổ sở, ta chắc chắn sẽ làm cho toàn người trong thiên hạ đến đùa ngươi cười, ngươi nếu hài lòng, ta chắc chắn sẽ cho ngươi vĩnh viễn như vậy hài lòng đi xuống, phía trước nếu có nguy hiểm, ta định sẽ không để cho ngươi thụ mảy may thương tổn, giấu giếm ngươi chắc chắn có của chính ta nguyên nhân, lừa ngươi cũng là kia bị bắt đắc dĩ, ngươi dám bởi vậy giận ta thù một lần? Ta đây bàn khắp thiên hạ tốt nhất nam nhân, ngươi đã đánh mất ta, đi đâu lý tìm đi?”

Khuynh Anh ngóng nhìn hắn, viền mắt ửng đỏ, sau đó nhào vào trong ngực của hắn: “Quả thật là khắp thiên hạ giáo hoạt nhất đáng ghét hồ ly, ta nào dám đã đánh mất ngươi.”

Lam Tranh cong môi, cười thoải mái, “Nàng biết là tốt.”

Khuynh Anh khòe miệng giật giật khòe miệng, muốn cười, vừa muốn khóc, “Tranh...” Trong lòng mà lại chua chát, nàng biết hắn trí tuệ hơn người, thiện mưu thiện chiến, nhưng cần muốn thừa nhận, lại là của nàng

thiên thiên vạn vạn bội, gọi nàng thế nào nhẫn quyết tâm.

Dường như cảm nhận được trong lòng người nhẹ nhàng run, Lam Tranh khẽ cười vươn ngón tay, câu dẫn ra cằm của nàng, trong miệng cười nói: “Người làm cái gì lại này bị người khi dễ bộ dáng? Cẩn thận ta thật khi dễ người đi, hôm nay, cũng liền không nên muốn từ kia giường thượng xuống.”

Khuynh Anh run tiếp vũ đưa hấn trừng mắt, có bàn tay ấm áp chuyển qua đến nàng sau đầu, nàng nhẹ nhàng nâng lên, sau đó hấn cúi đầu, hôn môi của nàng, nhẹ nhàng ôn nhu hô hấp một luồng một luồng phát thượng mặt nàng bâng, rất nhỏ, thản nhiên, liên miên không dứt ôn nhu cùng tình yêu, có liễm điểm ánh sáng ở nhè nhẹ chảy xuôi.

“Ngoan, ở bên cạnh nghỉ ngơi sẽ, chờ ta hết bận, định hảo dễ khi dễ khi dễ người.” Hấn rời khỏi miệng của nàng, khí tức hơi thô trọng, hấn liếc mắt cười, Khuynh Anh cũng đã bị chặn ngang ôm lấy, đặt ở thư phòng hơi nghiêng bạch ngọc giường thượng, buông một tầng sa trướng, liền đem phòng này mơ hồ ngăn cách. Nhưng theo Khuynh Anh góc độ này, lại là có thể vừa lúc có thể thấy kia án bàn.

Lưu nàng ở một phòng, nàng cũng hiểu rõ, hấn như vậy làm, chỉ là vì làm cho nàng an tâm.

Lam Tranh sờ sờ Khuynh Anh đầu, có chút Niệm Niệm không muốn ngồi trở lại, một lần nữa trát trở về kia đôi phiến lòng mật tấu lý đi.

Không bao lâu, gian phòng liền bị một loại khác bầu không khí sở thay thế.

Lam Tranh xử lý công vụ, mà Khuynh Anh rơi vào trầm tư.

Quá hai ngày đó là Trường Minh đại hôn, lúc này thần đô phải làm là phi thường náo nhiệt, nhưng ai cũng không biết, này vui mừng náo nhiệt hạ lại che giấu bao nhiêu âm mưu lòng chua xót. Trong lòng Khuynh Anh lại nhớ

kỹ Toàn Cơ việc, muốn kia như ngọn lửa đỏ lừng tiêu bản cao thượng cô gái, lại lọt vào nhốt, lại tư cùng kia trong truyền thuyết Bắc quốc chi quân, lại sẽ là loại nào đáng ghét nam nhân.

Mà Tu La giới lý có Lam Tranh thân nhân duy nhất, nhưng quan hệ bọn hắn tựa hồ cũng không tốt. Kia A Tu La để muốn bức bách Lam Tranh kế vị, nhưng Lam Tranh lại cùng thần giới liên thủ, nóng lòng nhanh nhẹn này để vị, này phụ tử tranh đấu, há có thể làm cho trong lòng hắn không khó thụ.

Liêm trưởng ngoài, lộ ra hắc kiên nghị mà duyên dáng bóng lưng.

Gian phòng trong vòng, bạn hấn xử lý mật tầu lật trang có tiếng, còn có nhỏ vụn nói chuyện thanh truyền đến. Khuynh Anh hiếu kỳ theo giường trên dưới đến, len lén vén rèm lên một góc nhìn sang, chỉ thấy hấn án trên bàn lại xuất hiện nhiều loại người gỗ, biến đổi bất đồng hình thái, cùng hấn nói chuyện, nghe hấn phân phó. Hấn ăn nói giữa khí lạnh nghiêm nghị lợi hại, bất đồng thường ngày bàn tùy ý, mang trên mặt một mặt trầm lạnh nghiêm nghị, rất có quyết thắng với ngoài ngàn dặm khí thế. Mà hấn huy bút như thần, trong nháy mắt này văn tự liền biến mất ở không trung, không thấy bóng dáng, một nhóm đi, một nhóm đến, lui tới, chỉ có gò má của hấn bất biến màu sắc, giống thanh u mây mù vùng núi, ám ảnh sơ tà.

Nàng xem nhìn, lại không khỏi ngây dai.

[illegible]

Ngày kê.

Lam Tranh ở trong thư phòng một đêm chưa nghỉ ngơi, Khuynh Anh tỉnh lại lúc, đã về tới tâm điện trên giường, Tiểu Mỹ ngồi ở đầu giường, không nhúc nhích nhìn nàng.

Thấy nàng tỉnh, lại cười hắc hắc nàng theo trong đệm chần kéo đi ra, rửa

mặt được rồi, đặt tại trên bàn trang điểm cho nàng chải đầu.

Tiểu Mỹ thương đã hoàn toàn được rồi, được cung điện này chủ nhân ngầm đồng ý, đến cùng Khuynh Anh nói chuyện.

Nàng thay Khuynh Anh sơ cái hồ điệp tóc mai, dùng chỉ bạc mang trói lại cái kết, thật dài kéo ở phía sau. Ở Kính điện trung kia mấy ngày, nàng liền thường thường vì Khuynh Anh chải đầu, bây giờ tay nghề cũng càng phát ra được rồi. Khuynh Anh nhìn mình trong kính hơi xuất thần, tóc đen róc rách, như ngọc như vụn, đột nhiên trong lúc đó, trong đầu lại chẳng biết tại sao hiện ra Yên Tụ kia tuyệt thế kinh người tuyệt thế dung mạo đến. Rõ ràng là trương gương mặt xa lạ, lại chỉ gặp mặt một lần, tựa như khắc vào trong đầu.

Nàng lắc lắc đầu, đem trong đầu không nên có tìm cách tản ra, sau đó Tiểu Mỹ đã cười híp mắt ngồi qua đây, hỏi: “A Anh, vị kia tuần tú công tử sẽ là của người phu quân?”

Khuynh Anh đầu tiên là ngơ ngẩn, mới phục mà nhớ tới Tiểu Mỹ không biết Lam Tranh thân phận, cong môi cười: “Là.”

Tiểu Mỹ sờ sờ cằm: “Quả thực cực phẩm, khó trách người cố định, liều chết chống cự, nếu ta, định cũng không nguyện đã đánh mất dưa hấu nhạt bí đỏ.”

Khuynh Anh: “Quả thực ta khuê trung lương hữu, giải ta như vậy.”

Tiểu Mỹ lắc lắc đầu: “Nhưng người thật không đủ thông minh, nếu ta, nhất định là hai đều muốn, tả bí đỏ hữu dưa hấu, chạy song song với, đăng vân trên...”

Khuynh Anh giật giật khóe miệng: “Ha ha, cẩn thận đến lúc đó một cũng không gặp may, dưa hấu tiên người một thân hồng, bí đỏ phun người một thân tử, chịu không nổi.”

Tiểu Mỹ: “...”

Bên ngoài sắc trời vừa lúc, có hai ba chỉ hỉ điều theo trên trời thổi qua, hạ xuống mấy tiếng linh hoạt kỳ ảo tiếng kêu, không mang đi một tia phù vân.

Tiểu Mỹ bức bách Khuynh Anh giảng thuật nàng thế nào thông đồng thượng như thế cái tốt đẹp bí đỏ, Khuynh Anh liền chọn tiết mục ngắn cùng nàng nói. Một nói đến kia Lam Tranh bị mỗ chỉ tên là Nửa Xu đại yêu thú nuốt vào lại nhổ ra cầu đoạn, Tiểu Mỹ cười cởn ở giường thượng lau nước mắt.

Nhưng Tiểu Mỹ lại hỏi Nửa Xu ra sao loại yêu vật, như vậy trêu chọc, Khuynh Anh nhưng lại vờng ngơ ngẩn thất lạc. Nói đến kia Nửa Xu, trong lòng thật là tưởng niệm, lại sớm đã cùng nó chặt đứt khế ước, gặp lại lúc, nó chỉ sợ cũng sẽ không nhận biết mình.

Tiểu Mỹ thấy nàng như vậy biểu tình, liền cũng không tiếp tục hỏi, dời đi chỗ khác đề tài: “Ai, ta nghe nói, này toàn bộ thần đô liền chỉ có thần đế bệ hạ một người có kia thuần hắc màu tóc, nhà người đưa hầu tóc đen hổ phách mắt, ta tới đây lâu như vậy, đảo chưa từng nghe có người như vậy, mà hắc có thể ở nơi này bàn đèn trung, thân phận định cũng không thấp, hắc lại từ gì mà đến?”

Khuynh Anh ngẩn ra, nhất thời lại ấp ấp ứng ứng, không muốn tùy ý biên cái mượn có đôi Tiểu Mỹ qua loa cho xong, nhưng cũng không thể.

Tiểu Mỹ nhìn nàng một hồi, nói: “Ta biết người sợ ta nghe thấy bí mật càng nhiều sẽ gặp càng nguy hiểm, người không muốn kéo ta hạ thủy, ta cũng không trách người.”

Khuynh Anh một cảm động, vui mừng thoát bỏ nhào tới ôm nàng, Tiểu Mỹ hơn nửa ngày mới thoát đến, một phen nàng cấp đẩy ra, “Muốn ôm liền ôm của người đưa hầu đi.”

“Đưa hầu?” Xa xa đột nhiên truyền tới một kiêu ngạo giọng: “Nơi đó có

đưa hầu?”

Khuynh Anh nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy La Sát mèo con đứng ở bệ cửa sổ thượng, đầu hơi đi lên kiêu, vẫn vẫn duy trì kia nhất quán ngang ngược phong cách, liền làm mèo cũng muốn làm một cái ngạo khí cuồng dã con mèo nhỏ.

“A Miêu?” Khuynh Anh nhất thời cười, đi qua nắm hắc đuôi, đặt ở trong lòng bàn tay: “Người tới làm cái gì?”

“Không được kêu ta A Miêu!” La Sát nộ khí đằng đằng vẫy vẫy móng vuốt, lại không dám thật bị thương nàng, hậm hực thu tay đến, hừ hừ: “Ta thì không thể đến?”

“Đương nhiên... Không thể.” Khuynh Anh ha ha cười ba tiếng, sau đó mở song làm bộ phải đem nó ném ra đi: “Vậy cũng là ta khuê phòng, người tốt xấu coi như là nam nhân, há có thể cho người tùy tiện xằng bậy?”

La Sát: “...”

“Ngoài cửa có khách, tam công tử vội, cho người đi nghênh.” Ở muốn thực sự bị ném ra trước khi đi, hắc rớt cuộc nhún nhún nói.

“Khách nhân nào?” Khuynh Anh có chút kinh ngạc. Cung điện này đều là bị Lam Tranh dùng pháp thuật giấu đi, ngay cả Trường Minh cũng là dùng người gỗ thân phận tới được, còn có thể là ai có thể thực sự đi tới nơi này, thả có thể làm cho Lam Tranh như vậy yên tâm?

“Chính người ra đi xem chẳng phải sẽ biết.” La Sát ngữ khí ôn hòa, trong ánh mắt thần thái thật ra nghiêm túc.

Theo Điện Trường Sinh rơi lúc, Phi La thân vương đột nhiên xuất hiện đưa hắc cùng A Anh cứu, cùng lúc đó, Phi La thân vương còn nói cho hắc thân phận chân thật của hắc —— trăm năm trước, thần giới bị xử tử tam điện hạ Lam Tranh, cũng vẫn là A Tu La đệ hạ thân sinh con!!

La Sát mặc dù không rõ hẳn vì sao lại đem như vậy quan trọng việc báo cho biết với mình, nhưng lại vì hắn chớp mắt cười nhạt một tiếng mà triệt để thuyết phục, hắn có như vậy cường đại tự tin, không gì so sánh nổi phong thái làm cho người ta dờ dui mù con người. La Sát thần phục kia ân oán tình cừu gút mắc sâu, vừa sợ thần kia Phi La thân vương thủ đoạn cùng khôn khéo, càng là hiểu biết hắn tiếp cận hắn, đó là càng phát ra thuyết phục cùng kính phục. Chờ phục hồi tinh thần lại thời gian, mình không ngờ kinh đáp ứng một loạt bất bình đẳng ước định, tỷ như... Giữ cửa!

Hắn đường đường một đại tướng quân, há có thể dùng để giữ cửa!!!

Hắn tức giận lăn, lại cuối cùng vẫn còn xám xịt thủ khởi cửa đến, thế là nghênh đón hắn giữ cửa cuộc đời lý vị thứ nhất khách nhân, cũng là cái oan nghiệt... Người quen!!!

_____*

Khuynh Anh mang theo nghi hoặc đẩy cửa đi ra ngoài, Lam Tranh thì hạ trận pháp tựa hồ đã thay đổi, cho nên nàng vừa ngẩng đầu, liền thấy cách đó không xa ở trong sân đứng một phương thiếu niên bóng dáng. Gió cuốn khởi hắn mặc lục trường bào, cũng theo phong, đưa tới từng đợt mát lạnh thù ly hoa nhài hương.

Nàng ngẩng ra nhìn sẽ, vừa rồi cả kinh nói: “Nam Huân?”

Thiếu niên lấy lại tinh thần, hướng phía nàng nhẹ nhàng làm một áp, há miệng, lại tựa hồ như có đếm không hết nói đều ngạnh ở trong cổ họng, cuối cùng một chữ cũng không phun ra.

“Trường Minh bệ hạ nói, ngươi bị phạt đi tư quá nhai một năm, có thể có bị khô?.” Khuynh Anh liệt liệt nghênh đón, cong mày hướng hắn cười. Nói xong, nàng lại chợt giảm thấp xuống giọng, chế nhạo nói: “Hồi lâu không

nhìn thấy người, người đảo gầy rất nhiều, vốn là thấp bé, bây giờ càng đơn bạc, cẩn thận năm sau mùa xuân khai ra tới đóa hoa nhi dinh dưỡng không đầy đủ.”

Nam Huân lảng sợ sệt, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm Khuynh Anh nhìn một hồi lâu, mới thùy con người nói: “... Xin lỗi.”

Khuynh Anh biết được hấn vì sao mà xin lỗi, lắc lắc đầu, ha ha cười: “Người có của người lập trường, vì chủ nhân của người trung tâm là một chuyện tốt, chúng ta ít nhất coi như là sinh tử giao tình, chỗ nào dùng khách khí, huống hồ Lam Tranh tình rất, hấn định cũng sớm tính đến người phải làm như vậy, sao lại ngồi chờ chết?”

Nam Huân cúi đầu cười cười, thở dài một hơi, làm như bất đắc dĩ: “Thiên hạ này ta kính trọng nhất người là bệ hạ, bội phục nhất người lại là tam điện... Công tử, hấn tính kế cùng khôn khéo thiên hạ không người có thể so sánh, như vậy cứng đối cứng, ta đích xác làm thất sách một chút.”

Khuynh Anh cười to: “Như vậy rất tốt, bây giờ người định cũng là buông xuống những tâm tư đó, Lam Tranh mới có thể như vậy yên tâm to gan cho người tiến vào.”

Nam Huân sắc mặt căng thẳng, nghĩ nghĩ, thở dài: “Là thì thế nào, không phải thì thế nào, muốn đánh nhau người chủ ý, liền muốn đánh trước tam công tử chủ ý, chủ ý này không tốt đánh, liền trước thôi, ngày sau lại nghị.”

Khuynh Anh thấu quá khứ: “Vậy người tới đây làm cái gì? Là bệ hạ phái tới dạy ta tu hành một hệ thuật?”

Nam Huân không phủ nhận, lại từ trong tay áo lấy ra một khác kiện đông tây đưa tới Khuynh Anh trong tay, nói: “... Đây là bệ hạ làm cho ta giao cho người cùng tam công tử gì đó.”

Khuynh Anh vừa nhìn, đó là một màu đỏ phong thư, cấp trên một song

hỷ tự, mở ra đến xem, trang giấy chỉ có rất ít thất tự: tiệc cưới lúc, đến xem lễ đi.

Khuynh Anh nhìn kia hồng trang giấy thượng tự, lại nhìn một chút Nam Huân, phương vẻ mặt đau khổ nói: “Ta không thể quyết định, người cũng biết ta cũng không có cái kia quyền lực quyết định.”

Nam Huân nói: “Người nếu muốn đi, tam công tử định sẽ không ngăn.”

Khuynh Anh tâm thần khê nhúc nhích, vẫn như cũ thần sắc bất đắc dĩ nói: “Kia nhưng không nhất định, hắn không cho phép, ta nào dám đi.”

Vừa mới nói xong, phía sau liền thân đến một cánh tay, đem trong tay nàng thiệp mời cầm lên, sau một khắc, có âm thanh trong trẻo đang ở cấp trên: “Chúng ta là muốn đi, ca ca đại hôn, há có thể ít được chúng ta.”

Nam Huân bất động thanh sắc, không xa cách không thân mật, thản nhiên nói: “Gặp qua tam công tử.”

Khuynh Anh ngửa đầu nhìn sang, liền thấy Lam Tranh trắng nõn cầm ở diệt sạch trung trong suốt coi được, hắn phải làm một đêm chưa nghỉ ngơi, tại nơi cười khê đáy mắt nhìn ra được mấy phần quyền sắc. Tay áo một góc còn có chút nhăn, phải làm là bảo trì đồng nhất cái tư thế lâu lắm áp ra tới. Vừa mới thân tới giữa ngón tay còn quanh quần này mực hương khí, hắn phải làm mới thả tay xuống lý làm việc, không yên lòng nàng mà cùng ra tới.

Khuynh Anh khoe miệng lặng lẽ tràn ra ý cười, vẫn là nhin xuống nói: “Người cũng đi? Nhưng lỡ có người nhận ra người tới làm sao bây giờ?”

Lam Tranh nói: “Nếu ta muốn, này trên đời này định không ai có thể nhận ra được của ta.” Dừng một chút, lại bổ sung: “... Trừ người ngoài.”

Khuynh Anh cười cong mắt, Nam Huân lại vì này tự nhiên đích tình nói rùng mình một cái. Hắn ngắt xoay mặt, mới nói: “Đã như vậy, kia ngày mai xin đợi tam công tử đại giá.”

Lam Tranh lại bổ sung: “Còn có tam phu nhân.”

Nam Huân: “...” Cẩn rằng: “Cùng với tam phu nhân.”

Khuynh Anh cười đau đớn bụng, này vỗ quýt dày có móng tay nhọn, Lam Tranh trả thù tâm quả thực rất nặng, nửa câu đều tha không được người.

“Đã ca ca phái người tới, cho giới sinh ở trong này cùng, quẹo trái liền có sương phòng, người xác nhận biết được, tự tiện đi.” Lam Tranh huy phát ống tay áo.

Nam Huân sững sốt, lại lập tức cười khổ. Ngay cả mình tới đây mục đích hẳn đều đoán nhất thanh nhị sở, hẳn còn có cái gì không biết.

Trường Minh bệ hạ làm cho mình tới đây mục đích có tam, một là ở lại bảo vệ Khuynh Anh, hai làm nàng lão sư, tam, mới là qua đây tổng hi thiếp. Đến khi hẳn các có thể không đi vào xem lễ, đều không phải chân chính mục đích.

Mà mình ứng hạ chuyện xui xẻo này mục đích cũng có tam, một là hoàn thành bệ hạ nhờ vả, hai là thay bệ hạ nhìn Khuynh Anh, ba là trong lòng áy náy, nghĩ đến hướng nàng nói thương một áy náy. Mình trước sở làm việc đích xác quá mức ích kỷ, chưa bao giờ suy nghĩ quá ý tưởng của nàng. Bệ hạ tôn trọng nàng lựa chọn, như vậy hẳn cũng sẽ tôn trọng. Nhưng nếu nàng khôi phục ký ức, một lần nữa đã yêu bệ hạ, hẳn chắc chắn sẽ dốc hết sức đem Lam Tranh coi là địch nhân.

Nam Huân mím môi, phúc cái thân, nói: “VẬY ta liền đi đầu lui ra, tam công tử nếu có phân phó, gọi ta là được.”

Dứt lời, liền hướng phía xa xa đi đến.

Lam Tranh chau chau mày, bóp cái quyết đem sở hữu sương phòng đều

biến thành sai phòng, vừa rồi kéo đi Khuynh Anh hướng trong vườn hoa đầu tản bộ.

“Ngày mai thật muốn đi?” Khuynh Anh ngửa đầu hỏi.

“Ta đều ứng hạ, định là muốn đi.” Lam Tranh dặt tay nàng, khước môi câu miễn cưỡng ý cười.

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, hắn đã như vậy nói, liền định cũng có như vậy nắm chặt, trong lòng cũng không lại lo lắng, mặc hắn dặt ở trong vườn hoa hạt đi dạo, ngày hôm trước nhìn ở đây còn là một hoang vườn, bây giờ nhìn cũng đã bách hoa giận phóng, quả thật đẹp vô cùng.

Trong lòng bàn tay hắn nhiệt độ thiếp hợp da thịt mà đến, lạnh lạnh, là kia hao tổn tinh thần một đêm nhiệt độ.

Khuynh Anh không khỏi kéo hắn: “Mệt sao?”

“Một điểm không mệt.” Hắn quay đầu lại đến, cười nhìn nàng. Trong con ngươi có màu sắc phiến phi, hồ phách bàn con ngươi phiếm ánh vàng rực rỡ ánh sáng, đem kia mệt mỏi đều toàn bộ dấu đi.

Nhưng một đêm không ngủ, một đêm hao tổn tinh thần, làm sao sẽ không mệt. Ở nàng không nhìn tới nơi, hắn không biết nhiều trả giá bao nhiêu vất vả cực nhọc. Ngày hai tháng nàng tuy bị nhốt, lại quá được an an ổn ổn, mà hắn mặc dù tự do, lại nhất định là ở Tu La cùng thần giới này hai nơi qua lại lao碌. Hắn không nói, yêu cây mạnh, yêu ngành chống, liền không có nghĩa là nàng sẽ trang làm như không thấy.

Khuynh Anh hừ hừ một tiếng, sau đó tìm một góc cây chi phồn lá mậu đại thụ, ở mềm mại trên cỏ ngồi xuống, đem Lam Tranh kéo qua đến, sau đó ấn đầu của hắn, đặt ở trên đùi của mình.

“Ngươi có thể nghỉ ngơi một chút.” Nàng gục đầu xuống, chống lại ánh mắt của hắn. Kia ngũ quan xinh xắn lẳng ngẩn ra, sau đó lại có một chút

không được tự nhiên dời đi chỗ khác tầm mắt, bên tai phiên bay lên nhàn nhật đỏ ửng, tuy bị sợi tóc che, nhưng vẫn là bị Khuynh Anh thấy được.

“Người cũng sẽ xấu hổ?” Nàng thấp cười nhẹ nói.

Vừa dứt lời, tay hắn liền thân đến, chế trụ cái ót của nàng, bám đến môi của mình bên, in lại một hôn.

“Vì thương cho người như vậy cố gắng, ta cho người xem như nhau đông tây.” Lam Tranh câu cười, sau đó ngón tay chậm rãi trên không trung vẽ phác thảo ra một khuông, bên trong ảnh ngược ra một mảnh phiến kỳ cảnh, có nhà cao tầng, có long xe ngựa lưu, Khuynh Anh nhìn ngẩn ra, hồi lâu chưa phục hồi tinh thần lại.

“Ta nói rồi, muốn đưa người về nhà.” Hắn cười.

Khuynh Anh vẫn ở sững sờ, như thế một trăm năm, nàng cơ hồ đều nhanh đã quên trong nhà mình bộ dáng.

Lam Tranh nhẹ nhàng hôn nàng: “Người xem, ta nhất định nói được thì làm được.”

Khuynh Anh đỏ hồng mặt ôm lấy đầu của hắn.

“Đứa ngốc.” Hắn ý do vị tấn liêm liêm khóe môi nàng, mới nhẹ nhàng buông nàng ra, sau đó tuyển cái tư thế thoải mái, gối lên trong ngực của nàng, “A Anh, ta mệt nhọc, thời gian một nén nhang liền đánh thức ta, được không?” “

Khuynh Anh nhu thuận gật gật đầu, hắn dừng một chút, lại nói: “Trong lòng người rõ ràng muốn chính làm cho ta ngủ thẳng sáng sớm ngày mai.”

Lời nói dối bị vạch trần, Khuynh Anh cửa hừ hừ, mặt không đỏ tâm không nhảy dùng tay bao trùm thượng ánh mắt của hắn, đưa hắn mở mí mắt phát đi xuống.

Hắn rút cuộc trở nên yên tĩnh, có lẽ là thực sự quá mệt mỏi, chỉ là chỉ chốc lát liền truyền đến đều đều hô hấp có tiếng.

Kia như ngọc bàn khuôn mặt thượng quyền sắc như ẩn như hiện, coi như là nhắm mắt lại, kia dung nhan tuyệt thế vẫn làm cho lòng người thương. Khuynh Anh ngưng thần nhìn hồi lâu, cuối cùng nhin không được dùng tay phát thượng hắn cuốn cuốn lông mi, như chuồn chuồn lướt nước bàn, lại cẩn thận từng li từng tí rời khỏi. Hắn chỉ nhẹ nhàng giật giật, phục mà lại ngủ thật say.

Kỳ thực, người đang ở đâu, chỗ nào chính là gia.

Khuynh Anh ở trong lòng yên lặng nói.

Khỏe môi chậm rãi tràn đầy nở đầy đủ ý cười, ánh sáng mặt trời vô hạn hảo, tại nơi sum sê đại thụ dưới, tại nơi hai dựa vào nhau bóng dáng vãi lên một tầng ánh sáng vàng kim, lưu quang tràn đầy màu, sẵn được toàn bộ thế giới đều dường như minh sáng lên.

Thần đô Phương Đông trên đường cái, trống nhạc tiếng hoan hô ồn ào rung trời, phi thường náo nhiệt, hồng trù gấm vóc tương ở mỗi một chỗ đình đài dưới mái hiên, như nước chảy người đi đường đều là vui mừng sung sướng, tươi cười róc rách, tiếng hoan hô khắp bầu trời. Tinh linh tiên tử ở đám mây trên nhẹ nhàng khởi vũ, năm màu hoa quang, sắc sỡ tựa gấm,

Chỉ là tại đây vui mừng bầu không khí che giấu dưới, là một loại khác nghiêm nghị. Cách mỗi kỷ lý, cũng có ngân trang áo giáp chiến sĩ lẫm lẫm đứng nhập bóng mờ trung, hoàn toàn toàn bộ đề phòng trầm lãnh, cùng kia vui mừng vui mừng là như thế không hợp nhau.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi theo phố xá sầm uất đi qua, hướng phía kia cử hành tiệc cưới đèn chạy tới, bộ dáng tinh xảo lại đặc biệt, đặc biệt kia kéo xe động vật, một đường chọc không ít ánh mắt của người.

“Điều này thật sự là quá làm cho người chú mục một chút.” Trong xe, một cô gái lo sợ vén màn xe lên, lại phồng tay mạnh phóng hạ, bên ngoài tất cả đều là từng đạo tìm tòi nghiên cứu tầm mắt, dường như chỉ cần nàng lộ ra đi cái đầu, là có thể lập tức nàng thứ thành một tổ ong vò vẽ.

“Chỗ nào chú mục, ca ca tiệc cưới tất nhiên là tập trung các đạo nhân mã, này dùng để kéo xe kị giá chủng loại nhất định là ùn ùn, tỷ như Đông hải thủy quân là dùng một cái quy, nguyên linh thần quân là dùng kia phật đà hoa, ta còn từng có thấy bay trên trời châu châu đương tọa kị, hiện tại dùng chỉ mèo mập kéo xe, không hiếm lạ.” Một nam tử miễn cưỡng tựa ở giường thượng, lại nói: “Hơn nữa, chúng ta một mình đến đây, nơi đó có dư thừa thời gian lại đi mua thích hợp tọa giá.”

“Nga.” Cô gái tóc đen lúc này mới gật gật đầu.

Dừng một chút, nàng lại không yên tâm hỏi: “Lam Tranh, hôm nay thật không có việc gì?” Này núp trong bóng tối chiến sĩ đều là một phái xơ xác tiêu điều bộ dáng, chỗ nào như là vui mừng, rõ ràng giống như là sắp ra trận giết địch.

“Thế nào, người không tin ta?” Lam Tranh nhú mày, ngược mắt nhìn nàng.

“Không phải, ta tin.” Khuynh Anh lắc đầu, phục mà cười khẽ: “Ta nào dám không tin người? Ta chỉ sợ người có nguy hiểm, mà người lại chịu không nói cho ta.”

“Bây giờ này trên đời này, có thể thật giết người của ta sợ rằng còn chưa sinh ra.” Dừng một chút, cong môi: “Huống hồ, ta làm sao sẽ bỏ được rơi vào nguy hiểm cho người lo lắng?”

“Tự đại.” Nàng không khỏi cười hắc.

Đáp lại nàng chính là hắc cuồng ngạo cười, mặt mày tung bay, nhìn

Trong lòng Khuynh Anh thư giãn, cười làm cho nhéo nhéo hấn gồi lên chân của mình thượng mặt, đem nhắc tới tâm cố gắng buông.

Tuy có dự cảm bất hảo, nhưng Lam Tranh nếu nói không có vấn đề, liền định không có việc gì.

Bên ngoài, bị buộc trở thành “Kéo xe mã” La Sát vốn là trong lòng bức bối, nhưng hấn một đường hành tẩu, liền có không ít tuổi thanh xuân tiên nữ vây quanh hấn thẳng nhìn, rất có to gan sẽ trực tiếp chạy tới đưa lên hoa nhỏ đeo vào trên đầu của hấn, hoặc là nhẹ nhàng kiểm tra hấn mao, tán hấn một câu “Thật đáng yêu”, lại vui mừng chạy đi. Thần đoạ oan hòa an tường, hôm nay càng hỉ nhạc ấm áp, của mình lệ khí đã ở vô hình trung hòa tan không ít, trong lòng lại là một phái an bình. Hấn kêu rên hừ mấy tiếng, tức giận tan rã, đánh ánh mắt của mọi người, nghênh ngang đi phía trước tiến.

Mãi cho đến tân khách chỗ đèn ngoài, liền từ xe ngựa càng xe thượng nhảy kế tiếp che khuôn mặt thiếu niên, đối thủ vệ thị vệ kỳ kỳ trong tay lệnh bài, đại cửa mở ra, xe ngựa liền thẳng tắp chạy đi vào.

“Tam công tử, bệ hạ hôn điền đem ở chính ngọc bắt đầu, của các người vị trí đã an bài ở xem lễ thái phía tây góc, chỉ cần dùng sa khăn che phát che mặt, không có người chú ý.” Thiếu niên kia chính là Nam Huân, bên cạnh hấn là hầu gái trang điểm Tiểu Mỹ.

“Rất tốt.” Lam Tranh đáp, vén màn xe lên xuống thời gian, đó là hai bạch y lụa trắng bình thường phu thê trang điểm. Hấn vén Khuynh Anh tay, nói: “Cách chính ngọc còn có một canh giờ, này thần tộc đèn từ trước đến nay tu đẹp vô cùng, chúng ta liền xung quanh đi dạo thôi.”

Kia lụa trắng dưới, tươi cười thâm sâu.

Khuynh Anh nhỏ giọng chế nhạo: “Người lại đánh cái quỷ gì chủ ý.”

“Ta chỉ muốn dọc theo đường nhìn nhìn, nên tới có hay không đã xuất

hiện, không nên tới, có phải hay không cũng đã tới.” Hấn mím môi, cười đi về phía trước.

Khuynh Anh cũng chỉ hảo theo, Tiểu Mỹ cùng ở một bên, đem thu nhỏ lại La Sát ôm vào trong ngực.

Điện này vũ thật ra rất náo nhiệt, đình đài lầu các, điêu lan họa đồng, xung quanh có thể thấy được tùy ý bắt chuyện tiên gia thần tử.

Nam Huân triệt hồi nguy trang, một mặt cực kỳ tự nhiên lấy thần đế thần thị cùng hoa thần thân phận kêu tân khách, một mặt có bất động thanh sắc vì Lam Tranh dẫn đường, ít nhất như thế một khắc, hấn sẽ vâng theo bệ hạ ý chỉ, trở đi đối Lam Tranh địch ý, đứng ở cùng một trận chiến tuyến thượng.

Giữa đình viện là một quá dịch trì, hôm nay thần đô đại hỉ, kia quá dịch trì nước ao đều biến thành ô ô rượu ngon, thanh gió thổi qua, phiêu hương bốn phía.

Mà càng đi lý, người liền càng nhiều, Khuynh Anh dương mục ở trong đám người đảo qua, đột nhiên chăm chú vào một người trong đó trên người.

“Ta đã thấy người kia!” Nàng kéo lấy Lam Tranh tay áo, nói: “Ồ Tu La giới, chính là hấn đem người người gỗ làm hồng, cũng là người của bọn họ đem ta cùng với Nam Huân bức hạ vách núi.”

Lam Tranh hí mắt, đem tầm mắt khóa thượng người nọ, dừng một chút, trong tay một luồng sáng hiện lên, người nọ liền bừng tỉnh đôn nghiêm trọng, thẳng tắp ngã vào quá dịch trong ao, náo loạn cái cười to nói. Hấn vừa mới đứng lên, liền có một hàng thị vệ đi tới, vây quanh hấn, đưa hấn lặng yên kéo xuống.

Mà thị vệ thủ lĩnh đi xuống lúc, đối Nam Huân nhẹ nhàng hạm gât đầu, đó là không cần hỏi, cũng có thể biết là động tác của hấn.

Nhưng Khuynh Anh lại sung sướng không đứng dậy, nàng nhíu mày: “Tu

La giới người lại cũng tới.” Này thần đế đại hôn, phòng thủ lại là như thế thu giãn?

“Một phương thần đô bệ hạ đại hôn, Tộc Tu La người định sẽ không ngồi chờ chết, này người tới định không ngừng một, chỉ là có thể không có điều động tác, liền khác đương đương luận.” Lam Tranh chậm rãi nói: “Đây đều là nên tới, này tiệc mừng lý chung quy có chút thứ, chậm rãi lấy ra đến cho giới.”

Khuynh Anh “Nga” một tiếng, trong lòng suy nghĩ cái gì mới là không nên tới, nhưng vừa mới có nghĩ như vậy pháp, phía trước liền đột nhiên có một người tiến lên đón.

Áo bào trắng tóc dài, là thần tộc nam tế ti thông thường trang điểm, hấn ở trước mặt bọn họ dừng lại, giảm thấp xuống giọng đối Lam Tranh nói: “Gặp qua thân vương điện hạ.”

Lam Tranh nhú mày.

Khuynh Anh ngơ ngẩn, trên đời này sẽ xưng Lam Tranh vì thân vương, cũng không là một vị thần tộc tế ti sẽ nói.

Người nọ lại nói: “Ta là Dạ Vũ bệ hạ thân tín, vẫn lấy thần tộc thân phận ản núp ở thần đô nội, hấn biết được ngài hôm nay sẽ tới, cố ý mệnh ta tới đây chờ ngài.”

Lam Tranh môi mân khản, trong con ngươi ánh sáng tựa ung, sắc bén ám trầm.

Người nọ lại giơ lên con ngươi, nhìn Khuynh Anh liếc mắt một cái, lập tức cúi đầu nói: “Bệ hạ công đạo một ít lời, ở đây không có phương tiện, thỉnh điện hạ theo ta đi một chỗ.”

Ánh mắt kia trầm ám phong duệ, như là theo dõi con môi rắn độc.

Trong lòng Khuynh Anh ngẩn ra, có chút lo lắng nắm chặt Lam Tranh ngón tay, Lam Tranh môi mím chặt đó là bất ngờ buông lỏng ra, nghiêng đầu nhẹ giọng đối với nàng nói: “Không nên tới sớm lại là muốn tới, người ở nơi này ngoan ngoãn chờ ta, nếu canh giờ tới, liền đi theo Nam Huân, chớ để lạc đường.” Hắn đưa tay xoa xoa tóc của nàng, ở bên tai của nàng nỉ non nói: “Ta đi đi rồi về.”

Lam Tranh theo người nọ rời khỏi, thẳng đến hai người bóng lưng ả nấp ở trong dòng người biến mất không gặp, Khuynh Anh mới mím môi buông lỏng ra mồ hôi ướt bàn tay tâm. Rõ ràng đã nhìn không thấy người, nhưng nàng luôn luôn cảm thấy vừa rồi đạo kia tầm mắt vẫn là âm hồn không tiêu tan bàn quán ở trên người mình.

Chỉ là một mắt, không ngờ kinh thấp thỏm trong lòng.

Nghĩ đến đến ở Tu La giới lâu như vậy, cũng chưa từng thấy như vậy ánh mắt lợi hại kinh hãi người, này ả nấp ở trong thần tộc mật thám định không phải đơn giản như vậy. Khuynh Anh không khỏi cũng âm thầm thay đổi sắc mặt, trong lòng hơi lạnh cả người, Lam Tranh chuyển đi này, sẽ sẽ không xảy ra chuyện.

Này trong lòng lo lắng còn chưa buông, lại trước hết nghe cách đó không xa Tiểu Mỹ một tiếng nói thầm: “Hôm nay thật là nóng quá náo, liền phụ nữ có thai cũng tới.”

Khuynh Anh sững sốt, lập tức liền theo Tiểu Mỹ tầm mắt nhìn sang, chỉ thấy tại nơi bụi hoa đường mòn ngoài, có một cô gái hình thái mập mập, làm như hờ ra bụng dưới bị một vòng hồ cừu che, tại đây xuân sắc ấm áp trong thời tiết có vẻ cực kỳ cổ quái, trên đầu nàng dùng màu tím sa khăn đắp ở toàn bộ khuôn mặt, xung quanh còn có sáu bồi bàn đi theo nàng, hướng về hành lang ở chỗ sâu trong quả đi.

Mà ở nàng nghiêng người lúc, có phong nhẹ nhàng vén lên tử sa một góc, lại ả nấp lộ ra bên trong kia phiếm hồng màu tóc.

Khuynh Anh nhất thời cả kinh, trong mắt đã nhắc lên cuộn trào mãnh liệt gợn sóng. Cô gái kia thân hình mặc dù mập mạp, nhưng tư thái khí chất lại càng nhìn quen mắt. Mà này bồi bàn nói là nâng, nhưng càng như là ở gông cùm xiềng xích. Đặc biệt kia tóc đỏ, nhìn nàng mí mắt thẳng nhảy.

Trong lòng nàng một niệm phi thiêm mà qua, quay đầu đối Tiểu Mỹ dặn dò một câu: “Người ở nơi này chờ ta.” Nói xong thân thể đã về phía trước nhảy ra, hướng phía vừa vậy được người phương hướng đuổi theo.

“Uy, người lại muốn làm cái gì sự?” Bả vai chột truyền đến cuồng ngạo quát lớn có tiếng, thì ra là La Sát ở một khắc kia đã bò đến Khuynh Anh trên người, chính huy móng vuốt tỏ vẻ bất mãn: “Công tử cho người cùng Nam Huân cùng một chỗ.”

Khuynh Anh nháy mắt mấy cái: “Ta bất chính cùng hấn cùng nhau sao?”

La Sát sững sốt, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở Khuynh Anh đuổi theo ra đi đồng thời, Nam Huân cũng đã theo đi lên, môi chăm chú banh: “Bệ hạ công đạo, anh tiểu thư ở nơi nào, ta liền ở nơi nào, tiểu thư muốn đi chỗ nào, ta dẫn đường đó là.”

Khuynh Anh nói: “Kia này hành lang thông hướng nơi nào?”

“Là bách hoa vườn, ở tân khách nhưng nghỉ ngơi hoạt động trong phạm vi.”

“Kia Bắc Phương thần đô, có thể có làm cho Công chúa Toàn Cơ trở về?” Khuynh Anh lại hỏi.

Nam Huân sững sốt, vẫn là nói: “Bắc Phương thần đô sở phái đặc phái viên là bạch lộ thần quân, tổng cộng dẫn theo hai mươi bốn rương hạ lễ, vừa đã ở trong chính điện thấy, hơn nữa theo lễ thường mà nói, phương bắc thần đế cùng thần hậu là không thể xuất thần điện, vì thế, Công chúa Toàn Cơ chân thân là không sẽ trở lại, dù cho nàng muốn trở về nhìn bệ hạ, cũng

nhiều nhất là dùng thức thần thay thế.” Dừng một chút, thần sắc lại buồn bã: “Mặc dù bệ hạ đã mời phương bắc thần đế, hi vọng đại hôn lúc hần có thể mang theo Toàn Cơ tham dự một lần, nhưng đôi phương lấy công chúa thời gian mang thai buông xuống từ chối, sợ rằng, phải chờ tới tiểu hoàng tử xuất thế mới có thể thấy rõ mặt.”

Trong lòng Khuynh Anh hơi khẽ động, không tự chủ hơi nhếch môi.

Nam Huân tự sẽ không ở trong chuyện này lừa gạt mình, nhưng nếu vừa mình nhìn không có sai, kia cùng Toàn Cơ như vậy tương tự chính là cô gái thì là ai.

“Nếu như anh tiểu thư chỉ là muốn đi bách hoa vườn nhìn một cái, ta cũng không ngại.” Nam Huân rất xa vọng thấy phía trước một mảnh lâm viên, sắc mặt phút chốc trầm chia ra, làm như vô cùng chống cự: “Bất quá, có thể hay không chờ bệ hạ đại hôn sau, sẽ đi qua tinh tế thưởng thức, lúc này nếu quá khứ, sợ rằng có chút không ổn...”

“Chỗ nào không ổn.” Khuynh Anh làm sao thật dừng lại, dưới chân bước chân trái lại đi nhanh hơn.

Nam Huân muốn nói lại thôi, thấy tình thế không ngăn cản được, cũng chỉ hảo mọi cách không tình nguyện theo.

Bách trong vườn hoa nhiều loại hoa tựa gấm, phương cỏ um tùm, bách loại kiều hoa giận phóng, một mảnh sinh cơ áng áng. Bạch ngọc cầu thang, quỳnh lâu ngọc ngói, cùng chính điện không đồng dạng như vậy là, ở đây đại thể đều là tuổi thanh xuân thướt tha tiên tử tinh linh ở đây ngắm hoa phẩm trà, ưu nhã tư thái, mỹ mạo giai nhân, tuyệt không thể tả.

Nói là kia bách hoa vườn, hiện nay càng giống kia bách mỹ vườn.

Khuynh Anh dọc theo điêu khắc có nhiều đóa hoa sen đục lưu trên bậc thang đi xuống, đầu tiên là bị này cả vườn “Mỹ” cảnh cấp chấn động, không

bao lâu liền triệt để cảm nhận được Nam Huân trong miệng kia “Không ổn” nói đến.

Vì Nam Huân mới vừa xuất hiện, liền dẫn tới rất nhiều tiên cơ liền tiếp nhìn lại, có liếc mắt một cái nhận ra hắn, đôi mắt đẹp khẽ nhếch, che mặt cười duyên liền đánh tới, hương mềm ôn ngọc, đưa hắn vây quanh cái rắn chắc. Chỉ là chỉ chốc lát, đứng ở Nam Huân bên cạnh Khuynh Anh đã bị như mây mờ nhân các bài trừ đi thật xa.

“Nam Huân đại nhân, hồi lâu không gặp, ngài còn là như thế anh tuấn phi phàm, làm cho ta rất tưởng niệm...”

“Nam lang, nghe nói này bách hoa vườn hoa nhi đều là ngài loại ra tới, quả thực đẹp vô cùng, đặc biệt kia cây tử đằng trúc, ta loại hồi lâu đều loại không tốt, nam lang có thể hay không tự mình giáo dạy ta...”

“Đại nhân, ta sùng kính ngài hồi lâu, hôm nay có thể thấy ngài chân thân, là vinh hạnh của ta...”

“Nam Huân đại nhân, ta là Đông hải tiểu công chúa mậu thanh, lần trước đến ta đến vì cập kê, hiện tại người nhưng còn nhớ rõ ta...”

“Hoa thần điện hạ, hôm nay bệ hạ đại hôn, nhất định là một sát ngài, đến ngồi một chút, bọn tỷ muội nhất định cũng sẽ không đối với người khác nói ngài thừa cơ nghỉ ngơi...”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Một trận cười duyên liên tục.

Khuynh Anh rất xa nhìn nhìn, cũng không khỏi run rẩy.

Lúc này Nam Huân bị chen chúc tại trung ương, lý ba tầng ngoại ba tầng bao quanh, cứ như vậy nhìn lại, đã nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy hắn bó cao cao phát, vì mỹ nhân này nhắc lên làn gió thơm mà

lung tung phiêu diêu. Nhìn không ra, tiểu chủ lùn lại cũng là có như vậy trêu hoa ghẹo nguyệt tư bản mị lực.

Bất quá Khuynh Anh cũng có thể tưởng tượng, đương này chập chờn làn váy thủy tay áo cao thấp phập phồng, như sóng hoa bàn đánh ra Nam Huân lúc, kia vốn là buộc chặt khuôn mặt nhỏ nhắn nhất định là càng thôi.

Nói thật dễ nghe, này tư thế đó là mỹ nhân đàm tiếu.

Nói không xuôi tai, đó là liú ríu chim tước bay trên trời.

Này đối nhau tính lãnh đạm Nam Huân mà nói, quả thật là thật to “Không ổn”.

“Còn nói không ổn! Này rõ ràng là thật to thỏa đáng!”

Trong lòng oán thầm còn chưa quá khứ, bả vai mèo con cũng đã mở to mắt rống khai, Khuynh Anh yên lặng bóp La Sát miệng, đưa hấn nhét vào trong hà bao đi.

Đứng ở bậc thềm dưới, Khuynh Anh phóng mục ở bốn phía sưu tầm kia tử sa ung dung bóng dáng, trước mắt bị hương phấn màu tay áo vung khó phân mê loạn, đẩy ra tầng tầng hoa quang, ánh mắt của nàng chột cứng lại, chỉ thấy kia góc khuất nhất nơi, màu tím bóng dáng đang bị người nâng lại quả một cong, biến mất ở bách trong hoa viên.

Khuynh Anh muốn đuổi theo, chột lại dừng bước lại, quay đầu liếc mắt nhìn tạm thời thoát không ra thân Nam Huân, rút một sợi tóc biến làm một đóa hoa cái vò, niệm quyết hướng hấn ném quá khứ. Sau đó mới vội vã hướng phía tử y nhân biến mất nơi đuổi quá khứ.

Sớm biết hôm nay sẽ không thái bình, lại không nghĩ rằng đây mới là vừa vừa mới bắt đầu.

Cùng càng chặt, bốn phía người đi đường liền càng là rất thưa thớt.

Không biết quải qua bao nhiêu hành lang gấp khúc, đi bao nhiêu lộ, chậm rãi bên tai nói chuyện thanh dần dần rất thừa thớt lúc, Khuynh Anh ngừng bước chân, tuyển một chỗ không ai đình đài, mới lạnh lùng nói: “Ta đã như các hạ mong muốn tới đây yên lặng nơi, người cũng phải làm đi ra thấy ta vừa thấy.”

Xung quanh khí tức chợt trầm trầm.

Trong hà bao La Sát muốn động, lại bị Khuynh Anh bấm ở. Tiếng gió phát ở bên tai, phía sau truyền đến vật liệu may mặc vuốt ve có tiếng, Khuynh Anh chợt quay đầu, tầm mắt lại đột nhiên một hoa, trước mặt thình lình xảy ra phóng đại hé ra vô mặt mặt nạ, lạnh lẽo mà trắng bệch, nhìn nàng không khỏi một giật mình.

Khuynh Anh đảo lùi lại mấy bước, đang muốn quát lớn, người nọ lại nhẹ nhàng đem vô mặt cụ bóc, cầm trong tay thưởng thức: “Phu quân của người đó là này bộ dáng, tại sao không có thấy người bị dọa?”

Đó là một nam tử, tuyết y đoạn lĩnh, dung mạo lại cũng như kia hoa tuyết, cũng mỹ cũng hư ảo, kia đáy mắt dường như thu hút bóng đêm tinh mang, nhìn người hơi không cẩn thận, sẽ gặp bị nhiếp ở hồn phách bình thường. Môi của hắn giác là câu, nhưng hắn quanh thân như ẩn như hiện một cỗ tử lãnh ý, đem này một phương ban công đông lạnh giống hàn trời tuyết.

Khuynh Anh cảnh giác nắm chặt ngón tay, một chữ một hồi nói: “Người là ai?”

Người nọ không đáp hỏi lại: “Muốn gặp Toàn Cơ?”

Sắc mặt Khuynh Anh trầm xuống, trong miệng không nói, trong lòng lại lạnh lẽo không ngớt.

Người này không chỉ biết được Lam Tranh hiện tại thân phận, còn một

ngũ nói ra mình bây giờ mục đích, hôm nay yên hội, sở đến chi mọi người không đơn giản.

Người nọ thâm sâu hơi nhếch môi: “Người cũng thực sự là gan lớn, cứ như vậy rời khỏi này liều mạng bảo vệ người nhân thân biên, cũng không sợ bị người xấu bắt đi.”

“Muốn hộ ta, lại không nhất định phải bên cạnh.” Khuynh Anh nói: “Hơn nữa, người cũng là muốn nói với ta nói mới có thể hao hết tâm tư đem ta đưa tới này yên lặng nơi, định sẽ không đơn giản như vậy bắt ta, chẳng lẽ không đúng?”

Nam tử chau chau mày, ngưng con người nhìn nàng, chợt cười: “Quả thực không giống.”

Khuynh Anh nhíu mày, đối phương luôn luôn từ không diễn ý, làm cho người ta rất là căm tức.

Có lẽ là nhìn thấu trên mặt nàng tức giận vẻ, nam tử kia không khỏi cười khẽ mà nói: “Ta là nói, người cùng Yên Tự, quả thực một điểm không giống.”

Không đợi Khuynh Anh trên mặt xuất hiện càng phức tạp hơn biểu tình, hắn đã tự cố tự nói đi xuống: “Yên Tự cũng sẽ không giống người như nhau thiếu kiên nhẫn, sẽ bởi vì chuyện của người khác giống cái tiểu hài tử như nhau nhiệt huyết xúc động, nàng rất sẽ nhẫn nại, cũng rất thông minh, hình dạng sống lại mỹ, liền kia mặt lạnh thần để cũng chống cự không nổi nàng mị lực, bây giờ người, thật liền nàng ba phần cũng cùng không hơn.”

Khuynh Anh trong mắt màu sắc nhất thời như ngừng lại nhất thâm trầm hắc, nàng lạnh lạnh nhìn nam nhân trước mặt, cảm y hoa cừu, chỉ là khoác một tầng thật hời hợt, bên trong ở khẳng định đều là một chút muốn ăn thịt người huyết tinh sài lang.

“Nghe các hạ khẩu khí, thiên hạ này việc người đều rõ như lòng bàn tay, vậy người nhất định là biết được bây giờ Yên Tự chỗ chỗ, người nghĩ thấy nàng, cần gì phải đến xem ta?” Nàng lạnh lùng cười, trả lời lại một cách mỉa mai: “Thật ra người, lén lút đến nước khác lãnh thổ, ở người khác tân khách điện bên trong bày trận, càng dùng thể tử của mình làm mồi dụ, giả vờ mê hoặc đem ta đưa tới, chẳng lẽ chính là muốn cười nhạo một phen ta đây cái tiểu nhân anh cây tiểu tiên chỗ nào không như người khác sao? Bắc quốc Lê Thiên Tuế bệ hạ.”

Nam tử mâu quang chột lóe, nhìn chăm chăm Khuynh Anh nhìn nửa ngày, đáy mắt u ám vẻ tĩnh tĩnh chảy xuôi, hồi lâu, hắn một ngữ đánh vỡ vắng vẻ, nói: “Thì ra này thông minh còn sơ qua để lại mấy phần.”

“Nếu không, người như vậy rõ ràng động tác ta cũng đoán không ra, liền lại muốn ở mình thắng thần thân phận sau lại giễu cợt ta một phen?” Vô duyên vô cớ liền có thể làm cho này cột nhà nổi lên sương, làm cho bên ngoài hoa hoa cỏ cỏ ngưng tụ một tầng màu nhạt tuyết trắng, trừ phi là tháng sáu phi sương, liền chỉ có một khả năng.

Bắc Phương thần đô là băng tuyết quốc gia, thần đế Lê Thiên Tuế sở đến chỗ, sẽ gặp có tầng tầng hoa tuyết bay xuống.

Hắn cho dù đã ẩn giấu, nhưng bản thân mình đó là cây linh biến thành, đôi này nhiệt độ biến hóa cực kỳ nhạy bén, sự xuất hiện của hắn tựa như một hồi trời đông giá rét, tứ xẹt qua tất cả ấm áp. Mà hắn đối chuyện thiên hạ hiểu biết dị thường, người thường nhất định là không bỏn sự này, mà thường nhật nghe Lam Tranh nhắc tới, bây giờ địch nhân nguy hiểm nhất, một người là hắn cha, một người đó là này Lê Thiên Tuế.

Nàng chỉ là không có nghĩ đến, hôm nay, hắn lại sẽ lấy to gan như vậy phương thức xuất hiện ở này một phương đình viện trong.

“Sớm biết người tính tình trở nên nặng.” Lê Thiên Tuế chột cúi đầu cười, cao giọng làm càn, nghe lòng người lạnh ngắt mà lật. Hắn nói: “Người có

nghĩ là thấy Toàn Cơ.”

“Ta nghĩ.” Khuynh Anh nói, lại nhíu mày: “Người dẫn ta đến, không phải là muốn cho ta thấy thấy nàng sao?”

Lê Thiên Tuế mím môi không nói, yếu ớt tươi cười khi hấn trên mặt đầy ra, ngón tay hấn trên không trung vẽ một đạo chú ấn, sau đó liền xuất hiện một đạo đen kịt không gian, như hắc động bàn phải đem người cắn nuốt.

“Nàng ở bên trong.” Lê Thiên Tuế chỉ chỉ bên trong, “Chỉ cần người đi vào, liền có thể nhìn thấy nàng.”

Khuynh Anh nhíu mày, nhìn kia tối như mực cửa động dừng lại không tiến.

“Thế nào, không dám?” Lê Thiên Tuế cong môi.

“Ta tại sao có thể tùy ý tin một cái sai nói.” Khuynh Anh cười lạnh: “Người sao lại như vậy hảo tâm làm cho ta thấy đến nàng, người ác tâm như vậy người, liền vợ mình đưa bé cũng bỏ được thương tổn, ta dựa vào cái gì phải tin tưởng người làm như vậy không có bất kỳ mục đích?”

Lê Thiên Tuế cứng đờ, trên mặt phút chốc trở nên âm trầm.

Hấn lạnh lòng tới gần Khuynh Anh, nàng bức lui đến đình đài tuyết lộ, trên cao nhìn xuống nhìn xuống cùng nàng, mỏng lạnh có tiếng như băng tuyết văng tung tóe, đặng đặng sát khí: “Người nếu muốn bị cắt đầu lưỡi, biến thành câm điếc trát lại đi thấy nàng, ta cũng sẽ không chú ý.”

Khuynh Anh dán phía sau lãnh vách tường, ngừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu, chống lại hấn lạnh lạnh mắt, yếu ớt cười: “Chúng ta đánh cuộc một keo, là người trước cắt lưỡi ta đầu, vẫn là ta liều mạng làm cho thần đô quân đội đều chú ý tới sự tồn tại của người.”

Động tác của hấn bị kiềm hãm.

Nàng trong con người nếu ngọn lửa đỏ nhảy lên: “Người đừng quên, ta sở tề thân là một viên thần mộc, cho dù sức mạnh của ta còn chưa đủ để lấy không chế nó, lại có thể đánh vỡ của người kết giới, phá của người trận pháp, phong của người đường lui, cho người không chỗ có thể trốn, cho dù là bồi thượng mạng của ta!”

Lê Thiên Tuế chậm rãi nhường nhường mày, trong tay sát khí cũng chậm rãi thôn đi xuống.

“Làm cho nàng ở lại đứa bé.” Nửa ngày, hắn đột nhiên lạnh lùng nói.

Khuynh Anh ngẩn ra.

“Nếu người có thể để cho nàng bảo trụ kia thai nhi, ta liền nói cho người biết, ai mới là chân chính Yên Tụ.”

Khuynh Anh đang muốn giận xích “Không hiềm lạ”, Lê Thiên Tuế đã giương lên một chưởng đánh tới, nàng nhẹ nhàng chụp vào màu đen kia cửa động trong. Khuynh Anh vốn định giãy giụa, nhưng lại nghĩ tới câu kia “Làm cho nàng bảo trụ đứa bé”, trong lòng lại đột nhiên run lên, cuối cùng cắn răng một cái, buông lỏng tay chân, nhâm kia luồng lực hấp dẫn đem mình hút vào.

Cuốn tam: thứ ba mươi chương

Một mảnh đen kịt qua đi, thỉnh linh chói sáng suýt làm cho Khuynh Anh không mở mắt ra được.

Thì ngược lại La Sát vừa mới được tự do, liền từ trong hà bao nhảy ra ngoài, nghe răng nhếch miệng trêu nàng: “Người này chính chính chính chính chính chính đồ ngu!”

Khuynh Anh tức giận bắn đạn trán của hắn, nói: “Người nói lấp cũng vô dụng, đã đến chi thì an chi, luôn có lối ra.”

La Sát sắp đã bất tỉnh, từ làm một cái mèo, hấn muốn lo lắng sự tình liền càng phát ra hơn, tỷ như hiện tại, nữ nhân này liền nhảy xuống một biết rất rõ ràng là cạm bẫy nơi!! Trước đây kia cùng mình đấu kia sợi thông minh lanh lợi kính đâu? Trước đây dùng để thoát khỏi của mình kia sợi linh hoạt cơ trí kính đâu?! Thật ra này to gan lớn mật xu thế càng ngày rõ ràng! Kia Phi La thân vương đến tốt cùng là thế nào điều giáo nữ nhân của mình, tròn một người điên! Người điên!!!

Khuynh Anh lười cùng hấn tranh, nắm hấn hậu gáy kia một vòng da lông, đưa hấn thả lại trong hà bao: “Nhĩ hảo sinh ngọc, vẫn chưa tới ngươi lúc đi ra.”

La Sát vốn là nôn nóng giậm chân, nhưng đối thượng nàng u đàm bàn ánh mắt, lại ngưng ngừng ngâm miệng lại, ngoan ngoãn chui trở lại.

Khuynh Anh dừng một chút, dọn dẹp trên mặt cảm xúc, mới chậm rãi theo bạch quang trung đi ra, cảnh vật ở phía trước cũng dần dần rõ ràng.

Đây là một phương tiểu trúc, xuân sắc ấm dung, lọt vào trong tầm mắt chỗ đều là xanh biếc vẻ. Ở ngoài cửa có chắc chắn màu đen truy y thị vệ, người cầm đầu ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm này trống rỗng đột nhiên xuất hiện nàng, tiến lên lạnh lùng nói: “Người tới người nào.”

Khuyhnh Anh mím môi, không lên tiếng.

Hiện tại này tư thế, xem ra kia Lê Thiên Tuế còn cũng không có cùng thủ hạ đánh hảo kê, liền đạo đãi khách cũng không từng hảo hảo đã dạy.

Mà kia tiến lên thị vệ lại trên dưới nàng đánh giá mấy lần, chợt mâu quang chợt lóe, lập tức lại thu binh khí, làm cho phía sau thị vệ nhường ra một con đường, đối với nàng chấp tay thi lễ nói: “Thì ra là nương nương bạn, bên trong thỉnh.”

Khuyhnh Anh nhúu mày, vẫn là thù con người, theo hẳn cùng tiến vào tiêu trúc trong.

Nhưng vừa mới một bước vào, liền thấy rất nhiều thị nữ bộ dáng cô gái nơm nớp lo sợ ở trong hành lang quỳ đầy đất, nồng đậm mùi thuốc theo bên trong tràn ngập mà khai.

Thị vệ kia thấy Khuyhnh Anh có nghi ngờ, liền lên tiếng nói: “Những thứ này đều là đến hầu hạ nương nương uống thuốc thị nữ, nếu tới nay trước nương nương vẫn là một ngụm không uống, các nàng toàn bộ đều sẽ phải chịu ứng thụ trừng phạt.” Khuyhnh Anh sửng sốt, kia người đã mang theo nàng lướt qua những cô gái kia, dừng ở một đạo tứ bốn phương phương hoa lê cửa gỗ trước.

Cửa kia thượng, gắt gao thủ sẵn một phen khóa sắt.

Khóa thượng còn có khắc phong ấn, nhìn ra được, kia khóa lại người là như thế nào nhân tâm.

“Nương nương liền ở đâu đây.” Thị vệ kia nói, trong lúc nói chuyện ngẩng đầu lại xem xét Khuynh Anh liếc mắt một cái, ánh mắt kia quá mức làm càn, làm cho Trong lòng Khuynh Anh cảm thấy rất là căm tức. Người nọ ngừng lại một chút, lưu loát từ hông giữa lấy ra một cái chìa khóa, tương cửa thượng đại khóa cởi ra, “Thỉnh.”

Cửa mở ra một đạo khe.

Bên trong truyền tới một thị nữ giọng: “Đứa bé thật vất vả mới bảo trụ, thỉnh nương nương bảo vệ mang thai...”

Nhưng vừa dứt lời, tùy theo mà đến đó là bát bị ngã toái có tiếng, có chén thuốc tiếng nước theo mảnh vỡ kia cùng nhau nước bắn, phô đầy đất. Khe trong, mơ hồ có thể thấy rõ ràng kia giường thượng tóc đỏ cô gái bộ dáng, nhưng cũng chỉ là như thế thoáng nhìn, Khuynh Anh liền như là bị sét đánh bình thường lảng ở chỗ.

Cô gái kia sắc mặt như vậy tái nhợt tiêu tụy, nhưng vẫn là kia ở trăm năm trước ngông nghênh tranh nhiên Công chúa Toàn Cơ?

Cô gái kia suy yếu liền khởi động đến đều tổn sức, nhưng vẫn là vậy sẽ Lam Tranh đều phải lễ nhượng ba phần Toàn Cơ?!

Trong đầu trống rỗng, cho đến kia tóc đỏ cô gái đột nhiên ngược mắt nhìn qua, bốn mắt đối diện —— Trong lòng Khuynh Anh run lên, kia phiên giang đảo hải tinh thần đã bị nặng nề kéo lại. Chỉ thấy cô gái kia khuôn mặt bạch là như thế lộ vẻ sâu thẳm chật vật, tán loạn tóc đỏ sẵn lộ ra nàng vô lực, nhưng mà lại cặp mắt kia lý lại tràn đầy kia linh lực phong mang, như ngọn lửa đỏ bàn sáng sủa chói mắt!!

—— nàng vẫn là kia kiêu ngạo Toàn Cơ!

Khuynh Anh nhin xuống trong lòng chua chát, rất nhanh chạy đi vào, trong phòng thị nữ thấy nàng tiến vào, như giải thoát bình thường chạy ra khỏi cửa phòng.

Cửa bị đóng cửa.

Sau đó là kia rơi khóa giọng.

Khuynh Anh cũng không cần biết nhiều như vậy, nhẹ chạy bộ đến Toàn Cơ trước giường, lẳng lặng nhìn nàng, vô số ngôn ngữ tràn đầy đến bên môi, nhưng lại bị nuốt trở vào, thiên ngôn vạn ngữ, tối hồng chỉ ngưng tụ thành một câu nói: "... Công chúa điện hạ..."

Toàn Cơ lo lắng quay đầu lại, híp mắt bình tĩnh đem Khuynh Anh nhìn, ánh mắt theo mái tóc đen của nàng trên lưu luyến chuyển hạ, lại rơi vào nàng đen kịt đôi mắt sáng trên, mặt kỷ, nàng lạnh lùng nói: "Người là ai? Yên Tự?" Giọng khàn giọng, lại lộ ra làm cho lòng người kinh hàn ý.

Khuynh Anh sững sốt, cười khô lắc đầu: "Ta cũng không."

Thì ra, ở trăm năm trước, Toàn Cơ cũng đã biết được mình cùng Yên Tự quan hệ, không chỉ là nàng, còn có Trường Minh, còn có Lam Tranh, duy nhất không cảm kích người, chỉ có mình.

Toàn Cơ ánh mắt cứng đờ, muốn nói cái gì, lại trước che ngực kịch liệt ho khan, khoe môi lại có đỏ tươi gai mắt tơ máu tràn ra!! Trong lòng Khuynh Anh kinh hãi, liền bước lên phía trước đi đỡ, tay mình chỉ cùng nàng da thịt đụng vào nhau chỗ, lại tất cả đều là kia người gãy trơ xương! Kia nơi cổ tay trung mạch giống loạn như chim bay, kinh cung nhảy đánh, trên dưới du lủi, không có chương pháp gì. Mà nàng việt khệ càng lợi hại, dường như muốn đem mình có chừng thọ mệnh cứ như vậy ho khan đi.

“Công chúa, người đợi ta, ta đây đi gọi người đến.” Trong lòng Khuynh Anh lo lắng, đứng lên liền muốn đi ra ngoài. Phía sau thân đến một tay kéo lấy nàng tay áo, lực không lớn, lại rất kiên định.

“Không cần.” Là Toàn Cơ nặng nề căn răng có tiếng.

Khuynh Anh quay đầu lại, nhìn nàng trắng như tờ giấy sắc mặt, trong lòng nhất thời dường như bị gai nhọn đâm trúng.

“Vì sao không cần?! Người nọ tra sao có thể như vậy đối với người?! Tại sao có thể đem người dẫn vật đến trình độ như vậy?!!!” Nàng âm điệu thật sâu cất cao, trong lòng kiềm chế lửa giận cũng bắt đầu rào rạt thiêu đốt, nàng xông hời giường tiền, căn răng nắm chặt năm ngón tay, cơ hồ khu ra máu: “Ta mang người đi, mang người người khai nơi quỷ quái này!”

Toàn Cơ vẫn ngược mắt nhìn chăm chăm nàng, chỉ là trong ánh mắt liềm diễm trầm tụ, như nước như ba.

“... Khuynh Anh?” Giọng nhẹ nhàng theo môi của nàng trung tràn ra.

“Ân, ta ở.” Khuynh Anh ai quá khứ, cầm thật chặt nàng lạnh lẽo ngón

tay.

“Thì ra thực sự là Khuynh Anh.” Toàn Cơ nhắm lại hai tròng mắt, kia thâm nhập bóng đêm lông mi nhẹ nhàng run, nàng cúi đầu nức nở: “Người còn đang, thật tốt.”

“Không chỉ là ta ở, Lam Tranh đã ở, ta mang người ra, làm cho Lam Tranh báo thù cho người, đem kia người đáng chết tra bầm thây vạn đoạn!!” Khuynh Anh lực nặng chia ra: “Không có việc gì, nhất định không có việc gì.”

Toàn Cơ lại phản cầm tay nàng.

“Giết ta, nếu người là Khuynh Anh, hiện tại liền giết ta.” Nàng chột một chữ một hồi nói.

Sắc trời mờ tối.

Một phòng vắng vẻ.

Khuynh Anh nhìn chăm chăm Toàn Cơ một hồi lâu, nhìn nàng hai tròng

mắt nhắm hặn, mang theo đau, mang theo bi thương cùng bất đắc dĩ, mới rốt cuộc biết vừa mình không có nghe lầm, nàng đích xác nói như vậy ba chữ —— “Giết ta!”

“Sao có thể?!” Khuynh Anh ngoan kính lắc đầu, lại trừng mắt nàng kia đã cao vút lên mang thai, lạnh giọng nói: “Ta sao có thể sẽ giết ngươi? Còn có hài tử của ngươi, ngươi thực sự bỏ được?!”

Toàn Cơ ánh mắt rơi vào kia cực kỳ nơi xa xôi, vô lệ, lạnh lẽo, tê dại bình tĩnh.

Nàng nhẹ nhàng xốc lên khoác lên người đệm chăn, lộ ra một cái vòng tròn cuộn cuộn cái bụng đến. Lại đang Khuynh Anh nghi hoặc trong ánh mắt, chậm rãi cởi ra bao trùm ở trên bụng xiêm y, tuyết trắng da thịt, cấp trên lại có hồng quang lóe ra, cổ quái đồ đằng theo rốn chỗ lan tỏa, như là những đóa huyết sắc hoa mạn châu sa, thanh tuyết nở rộ ở Vong xuyên bờ sông.

Khuynh Anh nhất thời nhìn thất thần, có chút nhẹn không được muốn đi đụng vào, mà trên thực tế, nàng tại đây mê loạn mờ mịt trong, không ngờ kinh thực sự đưa tay ra chỉ, như thụ đầu độc bình thường chậm rãi lại gần quá khứ!!

Nhưng ngay khi muốn chớp mắt, Toàn Cơ chợt đánh rớt bàn tay nàng, lại động tác cấp tốc xả quá của mình xiêm y, đem đồ đằng kín đắp ở.

Khuynh Anh chỉ cảm thấy tầm mắt run lên, một giật mình, chớp mắt tức theo sáng lạn màu sắc trung tính tảo lại. Nàng ngậy ra nhìn Toàn Cơ cái bụng, chợt phát hiện trong này cổ quái —— vừa, nàng lại bị kia trên bụng đồ án mê hoặc ở, tâm thần bị quắc ở, suýt chút nữa liền mất thanh minh!

Nàng quay đầu lại nhìn về phía Toàn Cơ, Toàn Cơ đã ở nhìn nàng, khoe môi nhẹ nhàng tác động, chát thanh nói: “Đứa bé này còn chưa xuất thế, cũng đã có thể vô ý thức mị hoặc thế gian này sinh linh, nếu hắc thật đi tới nơi này thế gian, vậy sẽ sẽ mang đến thế nào một hồi thật lớn đại nạn...”

Khuynh Anh cứng đờ, nếu vừa rồi nàng chưa từng thấy qua như vậy mị hoặc lực, nàng có lẽ còn có thể có phản bác lý do. Cái kia đồ án thật sự là biến hóa kỳ lạ dị thường, trông trơn là như vậy nhìn, liền có thể đoạt nhân tâm phách.

Toàn Cơ nằm ở giường thượng, mắt trật tự tóc đỏ tản ra ở gôi giữa, khuôn mặt tái nhợt mà đạm nhiên: “Đứa bé sắp sinh, này đồ đằng liền cũng càng là rõ ràng rõ ràng... Lúc đầu, nó chỉ biết thỉnh thoảng xuất hiện một lần, ta lợi dụng vì đó là Lê Thiên Tuế thêm ở trên người ta phong ấn, ta cho rằng, hắc chỉ là muốn đứa bé mệnh uy hiếp ta, làm cho ta có thể ngoan ngoãn nghe lời của hắc, không làm kia nhiều loạn hắc kế hoạch việc... A, ta lại là sai rồi, này đồ đằng căn bản đó là này hài nhi mình mang ra tới, mà hắc, chưa bao giờ đem ta để vào mắt, hắc cho tới bây giờ coi trọng hiểu rõ đều là đứa bé này, ta muốn tử, hắc sợ, hắc sợ đứa bé này cũng cùng chết rụng, ha ha ha ha...”

Nàng tiếng cười vang vọng ở Khuynh Anh trong lỗ tai, cười trung bao phủ tầng tầng bi thương, nhưng nàng viền mắt lại khô khốc sớm đã không có nước mắt, chỉ tỉnh tỉnh mở, đỏ bừng con ngươi giữa phảng phất có hỏa đang thiêu đốt, toàn tâm đau đớn, thực cốt hủy thối.

Khuynh Anh nắm chặt ngón tay, Lê Thiên Tuế một câu kia “Chỉ cần ngươi bảo trụ đứa bé”, giờ này, nhớ tới, không ngờ là như thế chói tai.

Hắn quả nhiên là như vậy nhẫn tâm sao.

Nhưng hắn đem Toàn Cơ thương như vậy thương tích đầy mình, đem tự ái của nàng cùng kiêu ngạo giẫm lên tới trình độ như vậy, lại đâu chỉ là nhẫn tâm, kia căn bản đó là tàn nhẫn!

Giường giữa sa trường bóng mờ trắc trắc, lúc sáng lúc tối. Trong lòng Khuynh Anh khó chịu, nắm thật chặt Toàn Cơ tay, mưu toan chia sẻ nàng một luồng đau lòng. Nàng nói: “Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì, hắn muốn đứa bé, ngươi không cấp, đứa bé là ngươi vất vả hoài thai sinh hạ tới, hắn chẳng lẽ nói muốn là có thể muốn? Chờ tất cả sự tình xong, ta liền cùng Lam Tranh đi một chỗ cùng thế vô tranh thế ngoại đào nguyên độ nhật, chúng ta cùng đi, đem đứa bé mang theo, hắn có thể mị hoặc người có quan hệ gì, tổng so với xấu không ai muốn được lắm, Lê Thiên Tuế sẽ gặp báo ứng, hắn sẽ không chết tử tế được! Công chúa điện hạ ngươi như vậy mỹ lệ, sao lại sai hắn một hai nam nhân!”

Toàn Cơ vừa nặng nặng ho khan, mỗi khụ một tiếng, liền dường như muốn đem đau đớn đều khụ tiến máu của mình lý đi, Khuynh Anh luống cuống, dùng tay áo một góc cho nàng chà lau: “Công chúa, người phải chú ý thân thể, không nên cùng kia đồ bỏ nam nhân động khí, một điểm không đáng...”

Toàn Cơ hít một hơi thật sâu, khoe môi rớt cuộc nhu hòa.

“Người không nên tới.” Nàng ho phóng nhẹ, “Khuynh Anh, người không nên tới chỗ như thế... Người tiến vào, nhưng còn tưởng rằng thật có thể ra sao...”

“Có thể ra.” Khuynh Anh kiên định nói: “Chỉ cần ta nghĩ, liền nhất định có thể ra.”

Toàn Cơ sững sốt, bình tĩnh nhìn này đã một trăm năm không thấy cô gái. Nàng đã trở nên kiên cố hơn nhận mà mỹ lệ, hoa đại bàn tinh thần phần chấn rậm rạp rồi bù tràn ngập ở mặt của nàng bàng thượng, mâu quang trong, rút đi ngây ngô, giống sao bàn lấp lánh chiếu sáng.

Làm cho nàng nhin không được đều sinh ra hi vọng.

... Nhưng chỗ nào thật đúng là sẽ có hi vọng...

“Người biết này đồ đảng đại biểu cho cái gì sao?” Toàn Cơ nuốt nuốt trong miệng huyết tinh, nói nhỏ.

Khuynh Anh mím môi, nàng mặc dù không biết, nhưng tổng cũng hiểu rõ kia định không phải đại biểu cho cái gì tốt ý tứ.

Toàn Cơ nói: “Bảy đóa hoa mạn châu sa, nhiều đóa giao triền, từng mảnh đụng vào nhau, liên luy tướng quần, cùng hành cùng mạch, đó là kia vô cực địa ngục hạ, bị tham, dục, oán, hận, si, giận dữ, giận sở tư nhuận ma quỷ chi hoa.” Nàng một chữ một hồi nói là như vậy gian nan: “Con của ta, sẽ là một cái ma, Lê Thiên Tuế muốn dựng dục, là kia thượng cổ ma thần, hủy thiên diệt địa, phá vỡ sáu giới, đem chúng sinh hủy hoại chỉ trong chốc lát, ta há có thể, há có thể dung hạ sự tồn tại của hắn!!”

Khuynh Anh nhất thời sửng sốt.

Toàn Cơ phút chốc bùng kín bùng, nơi đó lại có màu đỏ ánh sáng thẩm thấu vật liệu may mặc, giống như là muốn xuyên thấu quá làn da nhảy đánh ra!

Nét mặt của nàng bắt đầu trở nên thống khổ, tái nhợt mặt thượng toát ra tinh tế mồ hôi hột, Khuynh Anh lo lắng muốn dùng linh lực thay nàng trấn ở kia phương hỗn loạn, Toàn Cơ lắc lắc đầu, tiếp tục nói: “Không chết được...

Chỉ cần có đứa bé này sống ở trong bụng ta một ngày, ta liền vĩnh viễn đều không chết được...” Nàng cười, lại cười là như thế thích nhiên: “Hắn định đã bắt đầu oán ta, hận ta đây cái nhần tâm mẹ...”

“Nào có đứa bé sẽ thực sự hận mẹ của mình, người không cần nói, đứa bé định chỉ là sợ hãi, sợ hãi người không nên hắn...” Khuynh Anh lo lắng lau chùi nàng suy yếu mồ hôi hột, thấy kia màu đỏ ánh sáng bắt đầu biến yếu, lại mắt đỏ vành mắt tiếp tục nói: “Đứa bé này chúng ta ở lại, nơi đó có trời sinh liền là người xấu, chỉ cần chúng ta hảo hảo giáo, mặc kệ hắn là ma là thần, đều sẽ biến tốt...”

“Không, hắn không thể lưu.” Toàn Cơ cắn răng cầm tay nàng: “Khuynh Anh, ta giết không được hắn, người nhưng có thể... Người...”

Lời còn chưa dứt, Toàn Cơ hai mắt tối sầm, cuối cùng nhịn không được ngất đi, mà kia hồng quang chợt đại thịnh, như là khắp bầu trời huyết quang, tràn ngập đầy toàn bộ gian phòng.

Trong phòng màu đỏ sáng kinh người, Khuynh Anh vội vã sò lên Toàn Cơ linh mạch, kia khí tức cũng loạn kinh người, đầu đá lung tung, toàn không quy luật. Mà này hỗn loạn căn nguyên đều đến từ chính nàng bào thai trong bụng, cách vài vóc, nàng cũng có thể thấy kia sáng bắn ra bốn phía đồ đằng dường như vật còn sống, bảy đóa huyết hoa, thất chủng tư thái, du long bình thường, ở Toàn Cơ trên bụng lung tung lui động.

Khuynh Anh xuyên thấu qua Toàn Cơ trong tay thấu nhập linh lực, lại lọt vào bản ngược, kia đến từ thai nhi linh tức cường mà hữu lực, như tấm chắn bàn đem Toàn Cơ gắt gao hộ ở trong phạm vi, không muốn làm cho bất luận kẻ nào đụng vào. Mà cũng là ở cùng lúc này, kia cường hữu lực linh lực thư mà chậm uất thiếp quá Toàn Cơ toàn thân, dần dần đem kia hỗn loạn mạch đập lắng lại xuống, cuối cùng trở nên như hồ nước bàn yên lặng mà an tường.

Khuynh Anh ngưng nhìn đây hết thấy, trong lòng lại nghĩ tới tức khắc kinh hoàng nai con, chính cùng đường than khóc, ngồi xổm góc tường bùng nước mắt, gắt gao lôi duy nhất cứu mạng rom rạ, rất sợ thực sự sẽ bị vứt bỏ.

Trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Đứa bé này còn chưa đi tới thế gian, liền muốn bởi vì các loại nguyên nhân mà bị gạt bỏ. Có ai có thể so sánh hấn càng mờ mịt bất lực, có ai có thể so sánh hấn càng khó quá khổ sở.

Hấn tóm lại là vô tội.

Hơi thở dài một hơi, theo trong hà bao đem La Sát đào đi ra, nói: “Đãi sẽ một canh giờ sau ta nếu không tỉnh, ngươi liền dùng sức cắn ta.”

La Sát hừ lạnh hừ, vừa đối thoại hấn nghe được một chữ không lọt, đã phát sinh việc làm cho hấn kinh ngạc không ngớt, thì ra này thần giới không ngờ kinh xảy ra bậc này đại sự, nếu đem việc này công bố thiên hạ, kia sáu

giới liền thực sự rối loạn.

Năm đó Tộc Tu La làm tiên phong diệt ma tộc, lại bị thần tộc lợi dùng hết rồi liền đá ra. Thần tộc tuy mạnh đại, nhưng lại thiếu chiến thần như thế cái cường đại chi nhánh, tựa như cùng thiếu một đôi cánh chim, ít nhất cắt giảm bốn tầng sức mạnh. Bây giờ, xem ra ma tộc muốn phục hưng, Tu La muốn báo thù, thần tộc như thế bốn bề thọ địch, hai mặt thọ địch, vậy cũng thật là thực sự là tự làm bậy không thể sống.

Như thế cái đại sự, Phi La lại tựa hồ như thành thạo, nhưng hẩn ở trong này, rốt cuộc chỗ cái vị trí nào. La Sát trong lòng hiếu kỳ như mèo quấy nhiễu, lại còn muốn làm bộ một bộ trấn định đến cực điểm bộ dáng, nhìn về phía Khuynh Anh: “Người muốn làm gì?”

“Làm chuyện nên làm.” Khuynh Anh chau chau mày, bổ sung: “Đây là mệnh lệnh.” Lại dừng một chút: “Hôm nay thấy việc, cũng không cho nói cho Lam Tranh.”

La Sát một ghen, mèo chân trên mặt đất hung hăng hoa a hoa. Giữa bọn họ còn có khế ước tồn tại, hẩn là vi phạm không được mạng của nàng lệnh, bất quá nghe kia một câu cuối cùng, thật ra cảm thấy rất thoải mái. Phi La làm việc từ trước đến nay định liệu trước, duy nhất nhược điểm đó là cô gái này, thường ngày bị hẩn khi dễ quen, hiện tại giúp đỡ hẩn cô gái giấu giếm giấu giếm hẩn, đảo cũng có hứng thú.

Hẩn nói: “Cẩn chỗ nào cũng được?”

Khuynh Anh cười: “Vậy người thử một lần thôi.” Phía sau đó là một trận âm gió thổi qua.

La Sát: “...” Không được tự nhiên run lên: “Thôi, nếu người tỉnh không đến, đừng nói ta không gọi người.”

Khuynh Anh lúc này mới đem La Sát đặt ở trên vai, nhắm mắt lại, chậm lại của mình linh tức, đem hai tay bình than mà khai, trong miệng niệm quyết, liền có mực sắc chú ấn như rắn bình thường quần chiếm hữu nàng năm ngón tay, dải sở hữu ngón tay đều bò đầy văn tự, chậm rãi phúc ở kia khắp bầu trời hồng quang cái bụng.

Một cái chớp mắt, liền có một cỗ cường đại lực kéo lấy thân thể của nàng, Khuynh Anh dùng sức trấn ở kia luồng quyết đoán, để tránh khỏi bị sức lực kia phản phệ. Đãi thật vất vả bảo trì hai đầu cân đối, nàng hít sâu một hơi, mới đưa của mình một luồng linh thức xuyên thấu qua ngón tay đưa vào kia cái bụng trong.

_____*

*_____

Thất hoa cũng để, cánh hoa tấp tắp như tơ, bích lục vì hành, đỏ máu vì nhị, ánh huỳnh quang lân sắc độ tế nhưng, trong sáng linh lung đều là tiêu hồn, tại nơi ở một phương trong bóng tối, tầng tầng thoải mái mà khai, sáng

quắc phương hoa nở rộ, sôi nổi nghiên hoa nhiếp mục, như vậy câu nhân tâm phách.

Khuynh Anh mở mắt ra, liền thấy như thế làm cho người ta nín hơi một màn.

Mà kia hoa hạ, rứt một phần điêu ngọc mài đũa bé, phân không rõ nam nữ, chỉ gặp hấn tiêm lớn lên tiếp, mềm mại gò má, ô ti tản ra, thật dài quần ở cũng để hoa hoa hành thượng, cùng chúng nó hòa hợp một thể. Nghe động tĩnh, hấn chậm rãi ngẩng đầu lên, bốn mắt đối diện, Khuynh Anh tâm đầu nhất khiêu, kia con người, lại là yêu dị bích sắc!!

Phỉ thúy ngọc châu bàn trơn bóng, vắng ngắt ánh sáng dưới, hấn lông mi dài nhẹ nhàng rung động, mang theo cặp kia con người xanh cũng từ từ chảy xuôi, vì ba dạng dạng, quyền quyền rung động lại là trí mạng dụ hoặc.

Quả thực họa thủy.

Trong lòng Khuynh Anh liền chỉ có như thế cái tìm cách.

“Người là ai? Là tới giết ta sao?” Đũa bé đột nhiên lên tiếng nói. Hấn ôm lấy hai đầu gối, rũ xuống lông mi, bé nhỏ bóng dáng có vẻ cô tịch lạnh lạnh.

“Người là của ta tiểu chất nhi hoặc là tiểu chất nữ, ta tới giết người làm chi?” Khuynh Anh cười hì hì nói.

Đứa bé nhú mày, hấn nói: “Cái gì là tiểu chất nhi, cái gì là tiểu chất nữ.”

“Người nếu bé trai, đó là tiểu chất nhi, người nếu nữ hài, đó là tiểu chất nữ.” Khuynh Anh nói.

Đứa bé lại hỏi: “Kia cái gì là nam hài, cái gì là nữ hài?”

“Người nếu sau này có thể sinh ra bảo bảo, đó là nữ hài, nếu không phải có thể, đó là nam hài.” Khuynh Anh giải thích.

Đứa bé vẫn đề liên miên không ngừng: “Bảo bảo lại là cái gì?”

Khuynh Anh dừng một chút, nói: “Giống như mẹ của người sẽ xảy ra hạ người, người liền là của nàng bảo bảo.”

Đứa bé giật mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt liền hiện lên một tia vẻ đau xót.

Khuynh Anh nhìn ở đáy mắt, cảm xúc như dừng, nhẹ giọng nói: “Nàng không có không nên người.”

Đứa bé trầm mặc hồi lâu, hần giờ lên mắt đến xem nàng, bích sắc yêu con người lóe ra mờ màng ánh sáng, hần nói: “Thế nhưng vừa, nàng nói, nàng không nên ta.” Dừng một chút, hần nghiêng đầu, nghiêm túc lặp lại nói: “Nàng nói, ta chính là một cái ma, sẽ hủy thiên diệt địa, phá vỡ sáu giới, đem chúng sinh hủy hoại chỉ trong chốc lát, nàng há có thể, há có thể dung được hạ sự tồn tại của ta.”

Hần mở to mắt, trong mắt mê vông lại yếu đuối: “Thế nhưng, cái gì là ma, cái gì là trời đất, cái gì là sáu giới, cái gì là chúng sinh? Vì sao mẹ không tha cho sự tồn tại của ta? Vì sao nàng muốn giết ta?”

Khuynh Anh ngẩn ra, há miệng, lại chẳng biết tại sao nơi cổ họng có chút nghẹn ngào, hơn nửa ngày đều nói không ra lời.

Hần chỉ là cái hài tử vô tội, này đại nghĩa này kiên trì, đối với nho nhỏ hần mà nói, cái gì cũng không phải là. Hần đơn thuần như tuyết trắng, ở chưa thêm thượng màu sắc trước, liền bị nhận định chính là không sạch sẽ, này đối với hần sao mà bất công.

Đứa bé nhẹ nhàng đứng lên, chấn động rớt xuống một thân cánh hoa, ngưng hỏi: “Người vì sao không nói lời nào? Mẹ thực sự không muốn ta nữa sao?”

Đứa bé vậy sẽ đứng ở cội đề hoa hạ, bích sắc con người giống như là muốn ngâm ra vụ thủy đến.

Khuynh Anh ở trong mắt của hắn lý thấy được kia run rẩy màu sắc, sợ hãi, kinh hoàng, thất lạc, bị thương, đó là một loại vô lý ngôn ngữ đau đớn.

Trong lòng trù quý, hắn thượng vẫn là chưa sinh ra trẻ con, há có thể thừa chịu được nhiều như vậy gánh vác.

“Không, nàng muốn của người.” Nàng nhẹ nhàng đi vài bước, đi tới trước mặt của hắn, ngồi xổm xuống thân thể, cùng hắn nhìn thẳng: “Mẹ của người, là muốn của người.”

Đứa bé nhìn chăm chú vào nàng, nhìn về phía ánh mắt của nàng, bích lục con người dường như dẫn theo ma lực, câu người hồn, thực người phách, Khuynh Anh hướng trên người nói ra một hơi, làm cho đôi mắt mình sẽ không né tránh, cứ như vậy tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh làm cho hắn xem kỹ cùng phân rõ, dường như chỉ cần có như vậy một tia lóe ra, đứa bé kia sẽ gặp thực sự sẽ tin tưởng, mẹ của hắn sẽ không lại muốn hắn.

Nửa ngày, đứa bé nháy nháy mắt, trong mắt óng ánh trong suốt, hấn rũ xuống tiếp, nói: “Mẹ thật thật muốn ta?”

“Thiên hạ có cái nào mẹ sẽ không muốn con của mình?” Khuynh Anh phóng nhẹ giọng âm.

“Nhưng nàng vì sao nói, nàng không tha cho sự tồn tại của ta?”

“Đó là bởi vì nàng có nàng nỗi khổ trong lòng.” Khuynh Anh cân nhắc một chút ngữ khí, muốn thừa cơ đem Lê Thiên Tuế hình dung tội ác tày trời, nhưng lại không muốn trước làm bản hấn thượng còn thuần khiết như giấy trắng tâm tình, nhân tiện nói: “Bởi vì người sinh ra qua đi, liền có người muốn người cướp đi, nàng cũng là sợ hãi.”

“Người nợ là ai?” Đứa bé hỏi. Trong mắt lại hiện lên một tia cùng hấn trong sáng khuôn mặt không hợp sắc bén.

Trong lòng Khuynh Anh vừa nhảy.

Hấn yêu hận phân quá rõ ràng, hơi có sai lầm, sẽ gặp đi hướng bất đồng cực kỳ. Vì thế, Toàn Cơ mới có thể không muốn đưa hấn sinh ra đến, vì thế, Toàn Cơ mới có thể như vậy kiên trì... Nếu hấn tại nơi dài đằng dặc trường

thành năm tháng trong bị nói dối, liền sợ rằng đem thực sự hủy thiên diệt địa.

Muốn dạy sẽ hấn cùng với người ở chung chi đạo, giáo hội hấn thế nào nhận nặng nhẹ, giáo hội hấn chân chính yêu hận tình thù, đều là từng người một trọng đại vấn đề.

“Người có biết, phụ thân ngươi là ai sao?” Nàng tránh muốn hại, lựa chọn một vấn đề khác.

Đứa bé ngẩn người, nhúu nhúu mày, mới nói: “Người nọ là phụ thân?”

Trong lòng Khuynh Anh lại là vừa nhảy.

Quá mức thông minh, vật cực tất phản, tóm lại là có chỗ hỏng. Hấn còn chưa có niên kỷ cũng đã như vậy nhậy bén, hướng chi ngày sau?

Khuynh Anh mím môi không nói lời nào, không phủ nhận, cũng không thừa nhận. Chỉ nhìn hấn, chờ hấn nói chuyện.

Đứa bé dừng một chút, nói: “Ta nhớ hấn.” Hấn mâu quang nhẹ nhàng

chớp động, kéo dài rất xa, lại dần dần thu hồi, bích lục trong con ngươi, lại có một tia lãnh ngạnh: “Nhưng mỗi một lần nhớ hấn, mẹ sẽ gặp bất an, sẽ gặp muốn giết chính nàng, muốn giết ta...” Hấn ngẩng đầu nhìn Khuynh Anh: “Vì thế, là bởi vì hấn sẽ theo mẹ bên cạnh đem ta cướp đi, sẽ làm mẹ khổ sở, mẹ mới có thể không nên ta?”

Khuynh Anh mặc một mặc, sau đó nói: “Phụ thân của ngươi, có lẽ có hấn lý do của mình, mà mẹ của ngươi, cũng có nguyên tắc của mình, hai người mục đích cùng ý kiến không giống nhau, sẽ gặp không cách nào ở chung, ngươi là bọn hấn bảo bảo, bọn họ cũng sẽ không thật tình muốn tổn thương ngươi...”

Đứa bé mím môi, suy nghĩ hồi lâu, lắc lắc đầu: “... Ta không rõ.”

Khuynh Anh nói: “Không rõ sự tình có thể có rất nhiều, ta lớn như vậy niên kỷ, cũng còn có rất nhiều chuyện không rõ đâu.”

Đứa bé trệt thiên đầu nhỏ, nhìn nàng: “Ngươi có cái gì không rõ chuyện? Mẹ của ngươi cũng bởi vì phụ thân của ngươi không muốn ngươi sao?”

“...”

Khuynh Anh ghen ghen, nhãn mặt nói: “Cũng không phải là việc này.”

Đứa bé liền yên lặng nhìn kỹ nàng, Khuynh Anh ngạch tâm kinh mạch

nhảy vui, biết được mình không nói hạng nhất sự liền chạy không thoát, liền tùy ý tuyên một nói: “Ta không rõ chính là, ta nghĩ muốn mang thai giống người như nhau đáng yêu bảo bảo, thế nào liền khó khăn như vậy đâu?” Không chỉ muốn trước đẩy ra đông đảo trở ngại, còn muốn tiêu tốn không biết rất nhiều mùa màng thần, mới có thể cùng Lam Tranh “Giai cấp” xứng đôi, này ở nhân gian là bao nhiêu đơn giản một việc, lại tới mình đây, liền trở nên con đường phía trước từ từ, cực khổ từng từng.

Đứa bé hơi sững sốt, mắt quét đến Khuynh Anh trên bụng: “Người cũng có thể ôm bảo bảo sao?”

Khuynh Anh cười, gật đầu.

Đứa bé lại hỏi: “Vậy người hội yếu của người bảo bảo sao?”

Khuynh Anh đưa tay sờ sờ hấn phát, sợi tóc mềm mại, thuận như nước, nàng xem hấn, nhu hòa cười nói: “Này trên đời này, không có cái nào mẹ sẽ không nên của mình bảo bảo, mẹ của người cũng giống như vậy.”

Đứa bé trầm mặc.

Khuynh Anh đưa tay ôm lấy hấn, hấn thật ngoan thuận, xinh xắn ôm ở trong ngực của nàng.

“Người ngoan ngoan chờ sinh ra, chờ ta cũng sinh bảo bảo, liền làm cho

hắn cùng với người chơi đùa, được không?” Nàng nói.

Đứa bé mím môi, hỏi: “Cái gì gọi là chơi đùa?”

Khuynh Anh nháy nháy mắt, nói: “Liền là có người cùng người, cùng người cười, làm rất nhiều hài lòng chuyện, tuyệt sẽ không để cho người cô đơn một người.”

Đứa bé nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu một cái.

Khuynh Anh còn muốn nói điều gì, bả vai chợt truyền đến cảm giác đau, như là mèo mễ răng xen vào cảm giác.

Nàng hơi nghiêng đầu, liền thấy vai trái không ngờ kinh chảy ra tơ máu, này La Sát quả thực hạ ăn mặn cực, ghê tởm này A Miêu.

Mà bây giờ định cũng là một canh giờ quá khứ, nếu không thu hồi linh thức, mình sợ rằng liền thực sự không cách nào thanh tỉnh. Nàng nhẹ nhàng buông ra trong lòng yếu đuối dường như lưu ly đứa bé, nói: “Ta phải đi.”

“Đi nơi nào?” Hắn hỏi.

“Đi thế giới bên ngoài.” Khuynh Anh hắc hắc cười: “Chờ người sinh ra sau, là có thể nhìn thấy thế giới.”

Đứa bé cúi đầu, trong mắt hình như có không muốn.

Khuynh Anh nói: “Ta rất vui vẻ, có thể thành là thứ nhất cùng người người nói chuyện.”

lông mi Hấn theo gió lay động.

“Cha mẹ của người nhất định là yêu người, vô luận như thế nào, liền nhớ kỹ những lời này.” Khuynh Anh sờ sờ cái đầu nhỏ của hấn, nói: “Chúng ta một nhất định sẽ gặp lại.”

Thấy hấn rút cuộc lại gật gật đầu, Khuynh Anh mới thả lỏng xuống, nhẹ nhàng niệm chú, thân thể cũng bắt đầu trong suốt.

“Chờ một chút.” Đứa bé đột nhiên xoay người, từ phía sau kia bụi cây cũng để tiêu tồn lột xuống phân nửa hoa hành, sau đó chạy chậm đến Trước mặt Khuynh Anh, đưa cho nàng: “Tặng cho người.”

Khuynh Anh thất thần, này hành thượng còn chừa tam đoá hoa, hoa hành bị nhổ đoạn, có đỏ tươi chất lỏng theo bên trong chảy ra, hồng giống máu.

Trong lòng một néo, nhìn về phía đứa bé, lo lắng hỏi: “Đau không?”

Đứa bé nhếch miệng cười: “Không đau!”

Đây là hấn lần đầu tiên cười, tươi cười trong suốt như hoa sen trắng.

Khuynh Anh nhìn sững sờ, hấn đã khoát tay áo: “Chờ người có bảo bảo, hấn muốn bồi ta cùng nhau chơi đùa.” Dừng một chút, hấn vừa cười: “Người nhất định phải dẫn hấn tới tìm ta, nhất định.”

Khuynh Anh vừa định gật đầu, một cổ đẩy mạnh sức mạnh cũng đã nâng theo không gian này lý bắn ra, linh thức phút chốc đung xoay người lại thể, chợt ngã nhào trên đất.

Chờ tỉnh dậy qua đây, đã về tới hiện thực trong, trên giường, Toàn Cơ vẫn ở mê man, chỉ là kia bụng hồng quang đã tan hết. Mà La Sát đứng ở nàng trên vai, trước sau như một giậm chân.

Khuynh Anh trong đầu chỗ trống một cái chớp mắt, chợt đứng dậy, xóc lên Toàn Cơ xiêm y, kia vốn là bảy đóa hoa đồ đằng thành linh đã chỉ còn tứ đóa. Nàng sững sờ một chút, sau đó lặng lẽ xóc lên của mình làn váy, liền thấy mình trên bụng, tĩnh tĩnh ẩn xuống mặt khác tam đóa hoa mạn châu sa...

Tam đóa hoa mạn châu sa, ba loại phong lưu tư thái, chúng nó yên tĩnh che ở da thịt của nàng trên, như ngọn lửa đỏ bình thường triển khai. Trong lòng Khuynh Anh mạch suy nghĩ nhất thời thiên hồi bách chuyển, đây là đứa bé kia lẽ vật, mình tự nhiên quý trọng, nhưng nếu cho Lam Tranh biết được mình không kinh hấn đồng ý liền làm như thế một việc, hấn có thể hay không nhảy dựng lên bởi nàng một lớp da?

Trong lòng hơi thử nghĩ cái kia cảnh, chỉ cảm thấy hàn ý đồn sinh, run lên run lên, đem đóa hoa che lên.

La Sát thấy Khuynh Anh khẩn trương hề hề bộ dáng, nhin không được nhảy lên giường, nhìn nàng nói: “Người vừa đều làm cái gì?”

Khuynh Anh đưa tay long long trên người áo choàng, thuận miệng nói, “Bí mật.”

Càng là bí mật liền càng làm cho La Sát trong lòng mèo cào bình thường khó nhin, hấn ở giường viên thượng gọi tới gọi lui: “Vậy làm sao sao nói là bí mật đâu? Chúng ta bây giờ từ đầu đến chân đều là cùng người trên một cái thuyền, vừa nếu không phải ta người tại sao có thể tỉnh qua đây? Người tại sao có thể như thế đối đãi cứu người của người?”

Khuynh Anh còn chìm đắm ở suy nghĩ của mình bên trong, có lệ đáp: “Quá trình người không đều thấy được sao? Người nghĩ là loại nào đó là loại nào, đều được.”

“Vậy làm sao có thể đều được?!” La Sát phát điên giậm chân.”Vừa rồi trên tay người kia chú ấn là cái gì? Người dân nữ nhân này trên bụng lại đã làm gì sự? Người không nhúc nhích một canh giờ là linh hồn xuất khiếu? Người bao lâu học được như vậy cao thâm pháp thuật?” Hơn nữa tỉnh sau

lại bỗng nhiên đi vén nữ nhân kia y phục, cả kinh một chột, hảo là cổ quái!

Hắn thực sự thật muốn biết a, Khuynh Anh càng là như thế thần thần bí bí, hắn liền viết bỏ qua không thể!! Kia khẩu vị bị cao cao nhắc tới, hiện tại sao có thể nói phóng để lại?

Khuynh Anh rốt cuộc lấy lại tinh thần, nhìn hắn một hồi, nói: “Ha ha, ngươi muốn biết?”

La Sát gật gật đầu, hai mắt tràn đầy mong chờ.

Khuynh Anh cong môi cười, sáng khoái đáp: “Không nói cho ngươi.”

La Sát: “...”

La Sát phát điên rít gào, Khuynh Anh mưa gió bất động an như núi, ngoài cửa chột truyền đến tất tốt tiếng bước chân, nàng nhẹ nói một câu “Câm miệng”, La Sát kia mèo miệng nhi liền vĩnh viễn nhắm lại.

“Sau này sẽ nói cho ngươi biết, hiện tại chính sự quan trọng.” Khuynh Anh đưa hắn thả lại trong hà bao đầu lúc, lại rất trấn an hai câu.

La Sát muốn chết, nhưng cũng biết được lúc này tình huống đặc thù, nữ nhân này lại ngang tàng rất, nếu như nàng không muốn, mặc hắn thế nào cạy định cũng là cạy không ra nói cái gì đến. Liền núp ở hà bao trong, dựng thẳng lên hai cái lỗ tai tỉ mỉ nghe.

Không bao lâu, có cửa giải khóa có tiếng.

Liền có ba người đi đến, một người bước trầm ổn, theo đi lại có đao khí áo giáp va chạm có tiếng, phải làm là nam tử. Mà hai người khác bước nhẹ nhàng, quanh quẩn một cỗ thanh đạm son phấn hương vị, đi cẩn thận từng li từng tí, phải làm là ở đây thị nữ.

“Đây là tân ngao tốt được, thỉnh cô nương hầu hạ nương nương ăn vào.” Nam tử kia nói. Là trước đón Khuynh Anh vào người thị vệ kia.

“Nương nương vừa mới ngủ hạ, người buông đó là.” Khuynh Anh đáp thờ ơ.

Nam tử kia ngừng lại một chút, hướng phía trên giường nhìn lướt qua: “Vậy làm phiền cô nương.”

Khuynh Anh nói: “Chỉ là gian phòng kia thực sự quá nhỏ, nương nương đang có mang, nhốt tại này giam cầm không gian trong thực sự không tốt, dùng được sau, ta có thể hay không mang nương nương ra đi vừa đi?”

Đối phương nhất thời trầm mặc.

Khuynh Anh lại nói: “Nương nương liền là bởi vì trường kỳ ức tạt mới có thể có vẻ suy yếu, trong lòng có điều kiềm chế, đôi thai nhi thể tất cũng có sở ảnh hưởng, trước xảy ra chuyện gì ta cũng không hiểu biết, nhưng nhà người chủ tử đã để cho ta tới chăm sóc nương nương, ta nhất định phải chăm sóc thỏa thỏa đáng thiếp, bất quá, nếu người các không muốn phối hợp, ta cũng đành phải thôi, các người liền mình chăm sóc đi.”

Người nọ ngăn người, tự định giá hồi lâu, cuối cùng nói: “Thỉnh cô nương chờ.”

Bước vội vã biến mất ở cửa, chỉ chốc lát, lại bước nhanh đi trở về, nói: “Chủ tử đã đáp ứng cô nương yêu cầu, cửa này liền cũng sẽ không lại rơi khóa, này tiểu trúc phía trước có một phiến sân, nếu cô nương thật có thể nói xong động nương nương giải sầu nghỉ ngơi, ta đợi tuyệt đối không sẽ lại ngăn cản.”

Dứt lời, thâm sâu liếc mắt nhìn Khuynh Anh, sau đó mang theo hai danh thị nữ lui xuống.

Cửa bị nhẹ nhàng đóng cửa, lại thực sự không lại khóa thượng.

Khuynh Anh nhướng nhướng mày, vừa quay đầu lại phát hiện Toàn Cơ đã tỉnh, nàng tĩnh tĩnh mở to mắt, tay đặt ở trên bụng, trong con người nhẹ nhàng lóe ra, hỗn loạn rất nhiều nói không rõ nói không rõ phức tạp tình tự.

“Công chúa, người đã tỉnh?” Khuynh Anh nghiêng đi thân, đem gối đầu lót, đỡ nàng bán ngồi dậy.

“... Ta vừa mộng.” Toàn Cơ bỗng nhiên nói.

Khuynh Anh dừng lại.

“Ta mơ thấy trong bụng đứa bé nhào tới gọi mẹ ta, hấn cầu ta nói, ngàn vạn không nên bỏ xuống hấn, hấn sẽ rất ngoan, sẽ mình tìm người cùng nhau chơi đùa đùa giỡn, sẽ không lại làm cho ta khổ sở...” Toàn Cơ giọng có chút nghẹn ngào, nàng rũ xuống mi mắt ở nặng nề run, đỏ viền mắt trung, xoay quanh kia gắt gao ần nhẫn lệ: “Ta nên làm cái gì bây giờ... Ta nên làm thế nào mới tốt...”

Nàng vươn năm ngón tay, bụng kín tái nhợt khuôn mặt.

Có lạnh lẽo ẩm ướt nhiễm ở giữa ngón tay trên, ở im lặng trong không khí, có vẻ thê vẳng lặng tĩnh.

“Kia cho giỏi rất hạ hấn!” Khuynh Anh cầm đầu vai của nàng, nói: “Sau này việc, sau này hãy nói thôi.”

Toàn Cơ thân hình run lên, theo bàn tay trong lúc đó ngo ngẩn ngẩn đầu

lên, mệnh mang trong con người hiện lên một tia sáng, môi giữa nở non, “Sinh hạ hân...” Nhưng trong nháy mắt, kia mặt sáng lại phai nhạt xuống, nàng lắc lắc đầu, lại hung hăng lắc lắc đầu, trong mắt xuất hiện kia thấu xương đau ý, “Ta há có thể làm hạ như vậy nghịch thiên việc, thiên mệnh không thể phạm! Ta là một phương thần đô công chúa, muôn dân an nguy so với ta quá nặng, ta...”

“Vậy người liền giết đứa bé này thôi.” Khuynh Anh chợt cắt ngang nàng, theo phát giữa nhỏ kể tiếp cây trâm: “Này trâm là Lam Tranh tổng ta vật, tụ tập ngàn năm linh lực, không thể phá vỡ, thần lực vô biên, người dùng này cây trâm định có thể giết hân.” Dùng một chút, giật lại Toàn Cơ năm ngón tay, đem cây trâm đặt ở trong tay của nàng, nói: “Hân là của người, liền do người tự mình làm thôi.”

Toàn Cơ như bị sấm bổ vào tại chỗ, trong con người là một mảnh tro nguội, thể lương đáng sợ.

Khuynh Anh thối lui hai bước, đứng ở bên giường lặng lẽ nhìn nàng.

Toàn Cơ cắn răng, khớp hàm lại không ngừng run.

Nàng nhìn phía mình kia hở ra cái bụng, dĩ vãng trong lòng có sát ý, kia màu đỏ đỏ đang sẽ gặp nở rộ thịnh thế ánh sáng, im lặng cùng nàng phản kháng. Thế nhưng giờ này, nó yên tĩnh như vậy, như là tĩnh tĩnh chờ đợi đồ tử sơn dương, mất đi tất cả hi vọng, không hề tồn tại như vậy một tia giây giữa ý niệm, như là... Diệt hết cuối cùng một tia chờ đợi, cuối cùng thất vọng rồi, buông tha.

Toàn Cơ trong lòng đau nhức, huyết sắc một chút theo trên mặt biến mất.

Nắm cây trâm tay như nghìn cân bàn trầm trọng, rõ ràng chỉ cần nâng lên, lại hung hăng hạ xuống đi... Tất cả liền đều kết thúc.

Đây không phải là nàng sở kỳ vọng sao, này không đều là nàng mong muốn sao! Nhưng mà lại! Mà lại vì sao nàng sẽ đau muốn chết đi ——

“Toàn nhi, ngươi hôm nay thật thật đẹp vô cùng, so với kia cửu thiên thượng huyền nữ còn muốn đẹp hơn vạn phần... Lên trời thấy thương, làm cho ta rốt cuộc chờ đến ngươi.”

—— đó là đêm động phòng hoa chúc, hấn xúc lên nàng uyển ương hồng hỉ khăn, sóng mắt như nước, âm môi khẽ gọi, vậy mềm nhẹ uyển chuyển, chức nóng ánh mắt triền chiếm hữu nàng, từng chút từng chút, nàng cứng rắn như đóng băng tâm tan.

“Toàn nhi, ngươi xem, ta ở trong này cho ngươi loại hạ thất thải hoa mai, vĩnh viễn không suy bại, ngươi có thích?... Ngươi nếu thích, ta liền mỗi ngày cho ngươi tháo xuống một chi, ta lên triều lúc, liền do nó cùng ngươi...”

—— đó là ngày xuân se lạnh, hấn mơ hồ ở nàng hai mắt, mang nàng đi kia phiến tới xinh đẹp mai vườn trong, thất thải như hồng, sinh cơ bừng bừng, kia đều là dùng tâm huyết của hấn tắm bổ ra, bất diệt bất bại, không

hủy không mất, khi đó kia cảnh vật, kia ôm kia hôn, nàng sống mãi khó quên.

“Toàn nhi, không nên không vui, ta biết người sợ lạnh, liền cố ý cho người xây dựng chỗ ngồi này biệt cung, Bắc quốc mặc dù lạnh lẽo, không như Thần đô Phương Đông vậy bốn mùa ấm áp, nhưng ở trong này, người có ta.”

—— đó là nàng nhớ nhà, tưởng niệm thân nhân lúc, hấn dùng rộng lòng ngực ôm lấy nàng, cho nàng muôn vàn sự ái, cho nàng một đời phúc khí, nàng phụng tới đầu quả tim, nàng mang theo cửu thiên tận trời.

“Ta yêu nàng, Toàn nhi.”

—— đó là hấn nói ra động nhân lời tâm tình.

“Toàn nhi, chúng ta sinh một đứa con được không?”

—— đó là hấn ôn nhu nức nở nói ra.

“Sinh một đứa bé, con gái giống ta, con trai giống nàng...”

—— hấn luôn luôn nói...

“... Chúng ta cần một đứa bé...”

Đứa bé.

...

...

Toàn Cơ trong đầu đột nhiên như hé bàn quặn đau, như vậy hồi ức đột nhiên nhảy vào tâm trí nàng trong, dời núi lấp biển than khóc bốc lên mà đến, chỉ nghĩ ngợi không được. Trong tay cây trâm kịch liệt rung động, lấy như vậy tuyệt vọng lại tuyệt nhiên tư thái, run không được hình.

Tất cả đều là sai.

Tất cả đều là giả.

Hắn yêu là giả.

Đứa bé này cũng là giả.

Tất cả sở hữu, đều lấy như vậy không thể vẫn hồi lộ tuyến điên cuồng đi trước.

Đều là gạt người!!!!

Đều là gạt người...

Bị đụng với đám mây, lại hung hăng té xuống. Như vậy thịt nát xương tan chỉ đau, đều bị diệt ở tim của nàng. Kiêu ngạo của nàng nàng tôn nghiêm, nàng lật úp ra tất cả yêu, cũng được hắn lợi dụng nàng lợi thế.

Nước mắt khóc khô, sức lực dùng hết, nàng bị phong linh lực, bị đoạt tự

do, thành một sức trói gà không chặt phé nhân, nhưng nàng sinh mệnh lại còn dài như vậy, dài như vậy, dường như vĩnh viễn đều nhìn không thấy đầu cùng.

Nàng sở còn lại hư vô.

Duy nhất giữ ở bên cạnh, chỉ có này bào thai trong bụng.

... Nhưng kia đến tốt cùng là sao mà tàn nhẫn, lại như vậy trêu chọc cùng nàng. Làm cho nàng trước chiếm được yêu, nhưng chỉ là hoa trong gương, trắng trong nước, hư ảo một hồi, còn rơi vào cái tê tâm liệt phé, đau muốn chết. Làm cho nàng chiếm được cốt nhục, cho rằng rốt cuộc có điều dựa vào, cuộc đời này không thua, lại chỗ nào liệu dự đoán được, này cốt nhục lại cũng là kia kinh thiên âm mưu, nàng đem dựng dục ra trời đất đại nạn, dựng dục ra thế gian này tối làm cho người ta sợ hãi ma quỷ!!!

A...

Toàn Cơ nặng nề siết chặt rảnh tay trung tâm cái tóc, không động một tấc da thịt, liền dường như bị muôn vàn ngàn châm đâm.

Nàng cơ hồ đau không cách nào hô hấp, trước mắt một mảnh hoa râm. Duy thấy kia cao cao hở ra bụng, yên lặng vô ba vô lan. Mình còn chưa xuất thế hài nhi là ở chỗ này chờ nàng, chờ nàng hạ xuống dao mổ, phá hủy đây hết thảy...

—— không nên mềm lòng. Mình đương rõ ràng hiểu rõ, này nhân từ nương tay hậu quả, liền chính là thật thật vạn kiếp bất phục...

—— không thể mềm lòng! Đứa bé này chính là trời đất đại nạn, Lê Thiên Tuế chỉ là lợi dụng của mình thân nữ thân, dựng dựng ra như thế một yêu ma nghiệp chương!!!

—— ma chương —— hẳn là ma chương a!!!

Toàn Cơ chợt ngẩng đầu, một đôi mắt trừng đỏ bừng, bỗng nhiên dùng hai tay cầm trâm cài tóc, cao cao giơ lên, lầy sẫm sệt chi tư, nặng nề hướng bụng dưới đâm tới ——

Khuynh Anh tâm chợt nhắc tới cổ họng. Nàng cơ hồ đều phải cầm giữ không được, hồi hộp hai tròng mắt theo kia cây trâm lệ ảnh chạy như bay, thân thể suýt chút nữa liền cũng theo nhảy tới ——

“Ba!!!”

Nặng nề một giọng vang lên.

Bụng bình an vô sự.

Trong lòng Khuynh Anh kia một hơi nhất thời nặng nề rơi xuống đất.

Cây trâm cắm vào giường hơi nghiêng, bởi vì kia dùng sức quá mạnh, mà cắt thành vài tiết. Nói kia cây trâm có thần lực gì gì đó đều là chuyện ma quỷ, đây chẳng qua là bình thường cây trâm, cây trâm tiêm còn độn rất, đâm đi xuống nhiều nhất da thịt thương.

Nhưng Toàn Cơ lại không hề phát hiện, nàng hai mắt trắng bạch, sắc mặt ô thanh, nàng chỉ biết là, mình chung quy không cách nào hạ thủ, mình không cách nào đi hủy diệt mình trên ái cốt nhục... Nhưng kia lưng đeo ở trên người nàng áp lực làm cho nàng sắp tan vỡ, liền cây trâm đâm phá lòng bàn tay cũng không từng phát hiện, thân hình nhoáng lên, cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh.

Khuynh Anh vội vã một bước xa tiến lên, đỡ nàng, thời cơ đã đến, nàng nhưng đợi lát nữa nguy. Bàn tay phi động, một phen xốc lên đập lên Toàn Cơ trên bụng mỏng sam, lớn tiếng đối bên tai nàng nói: “Công chúa, người xem, kia cũng không phải là bảy đóa cũng để ma quỷ chi hoa, hài tử của người không phải kia mang đến tai nạn ma thân, người xem a!”

Toàn Cơ run lên, rơi vào trong bóng tối hai tròng mắt lại vì những lời này

chợt sống lại, nàng nắm lấy Khuynh Anh bàn tay, cường chống mở mắt ra, sau đó ánh mắt rơi vào trần truồng cái bụng trên, kia theo rốn giữa tràn ra hoa, thể nhưng chỉ còn lại có tứ đóa.

Khuynh Anh tiếp tục nói: “Công chúa, người trông, hài tử của người tất nhiên là cảm nhận được bản khoản của người, chủ động đem của mình mặt khác tam đóa hoa nhi cấp bỏ, hắn đã mất phân nửa linh lực, làm sao có thể xem như là ma thần đâu? Lê Thiên Tuế thể nào cũng sẽ không dự đoán được hắn hài nhi như thể thông linh tính, càng không có nghĩ tới tiểu hài này nhi như thể thương yêu mẹ của mình.”

Toàn Cơ nặng nề run, theo kia chết đi trái tim, đột nhiên lại có một cỗ nóng hồi sức lực bao trùm mà đến, găm thét xông lần toàn thân, ùn ùn kéo đến nàng lật úp.

“Vì thế, công chúa, người thể nào bỏ được không nên biết điều như vậy bảo bảo.” Khuynh Anh nhẹ nhàng nói: “Hắn nhất định sẽ là một hảo hài tử, muốn cho người đau, muốn đi tới thế giới này, muốn gọi mẹ người, muốn cùng người làm làm tốt thật tốt nhiều chuyện...”

Toàn Cơ nhìn nhìn Khuynh Anh, lại nhìn một chút mình cao cao hở ra bụng, nước mắt rớt cuộc vỡ đê, bùng tỉnh trời mưa, kia bị đau khổ chống lên kiên cường vào giờ này rớt cuộc đổ nát, nước mắt theo trên mặt điên cuồng chảy xuống, kia bào thai trong bụng là nàng vất vả dựng dục ra cốt nhục, tim của nàng thịt, càng nàng hy vọng duy nhất.

Nàng làm sao sẽ thật thật bỏ được phá hủy hấn.

Nàng làm sao sẽ thật thật bỏ được không nên hấn...

Mặt trời lặn, hoàng hôn.

Khuynh Anh đỡ đã bình phục tình tự Toàn Cơ ở trong viện chậm rãi hành tẩu, phía sau cách đó không xa như gần như xa theo thị nữ cùng thị vệ, cảnh giác rất cao giám thị. Tự nương nương mấy ngày trước tự hủy nguyên thân chọc tức bệ hạ sau, liền không gặp nương nương theo trên giường đứng lên quá. Lần này tới một vị cô nương, liền làm cho nương nương dường như thay đổi một người bàn, không chỉ đem được uống quang, còn chủ động ra ngoài tản bộ, trong lòng âm thầm thán phục rất nhiều, lại càng thêm cẩn thận từng li từng tí.

Nếu cô nương này thật có thông thiên bản lĩnh, đem nương nương cấp lộng không có, kia này tiểu trúc trong mọi người liền đều sẽ tao ương.

Phía trước hai người lại tựa hồ như không có điều cố kỵ nhiều như vậy, dắt nhau đỡ, tiếp nhĩ nói chuyện.

Khuynh Anh đem mình đây một trăm năm việc đại khái cùng Toàn Cơ công đạo, lại đem Lam Tranh tình huống cũng đơn giản kể ra một lần, chỉ tránh được một chút quan trọng bí mật, thí dụ như Lam Tranh là Tu La

vương con, thí dụ như mình trùng sinh ở một phương thần mộc trên.

“Ta liền biết hắc mạng lớn.” Toàn Cơ nhẹ nhàng cười: “Năm đó hắc tặc cùng ta linh châu nứt ra rồi, nhưng lại ở phía sau đến chậm rãi khép lại phục hồi như cũ lúc, ta liền biết hắc định còn sống ở trên đời này.”

Khuynh Anh cũng kinh ngạc, trong lòng lại không khỏi oán thầm, Lam Tranh liền từ chưa tổng quá nàng cái gì linh hạt châu, hại nàng ở Tu La giới cho là hắc chết thật, thương tâm muốn chết một hồi lâu.

Toàn Cơ làm như xem thấu ý tưởng của nàng, nhẹ nhàng cong môi cười, từ hông giữa gỡ xuống một chuỗi tua cờ treo ngược trụ, kia khám nằm ở chính giữa đó là một viên lam sắc lưu ly châu, mơ hồ còn có thể thấy kia nhọt nhạt một cái hế dấu vết.

“Đây là hồi bé hắc vừa mới học được “Tụ vật” thuật lúc, dùng mình linh lực làm được tiểu ngoạn ý, ta cùng với Trường Minh một người một viên.” Toàn Cơ chống thắt lưng, đem hạt châu kia bỏ vào Khuynh Anh trong tay, nói: “Bây giờ hắc đã trưởng thành, pháp lực vô biên, định đã chẳng đáng làm tiếp thứ đơn giản như vậy.”

Toàn Cơ làm như nghĩ tới trước đây hồi ức, lại lắc đầu: “Khi đó hắc còn nhỏ, ta liền thường thường trêu chọc hắc, nhưng hắc thông minh rất, luôn luôn hiểu được suy một ra ba, lúc ban đầu Trường Minh còn muốn phân tâm thần ngăn cản chúng ta đánh nhau, về sau liền muốn hoa càng nhiều tâm tư

đến ngăn cản chúng ta cùng nhau tìm phương pháp đối phó hấn.”

Khuynh Anh nghe nhập thần, Toàn Cơ vừa khở cười: “Khi đó rất là vô ưu vô lự, còn đang Lam Tranh chưa phát hiện mình thân thể trước...”

Khuynh Anh sửng sốt.

Toàn Cơ nhìn nàng nói, đậm đậm nhất tiếng: “Người liền không cần giấu giếm ta, ta tự là cái gì đều biết.”

Khuynh Anh thè lưỡi, cúi đầu xuống.

Toàn Cơ kéo nàng, mọi nơi không nói gì, chỉ chậm chậm đi về phía trước.

Tùng nay kia đơn thuần mà mỹ hảo sớm đã mất đi, bây giờ núi xanh vẫn, lại cảnh còn người mất.

Tất cả đều hồi không được quá khứ...

Hoa viên không lớn, chỉ chốc lát liền đi tới đầu cùng.

Khuynh Anh đỡ Toàn Cơ ở trong đình chiếc ghế ngồi hạ, lên tiếng phá vỡ vắng vẻ: “Hôm nay Trường Minh đại hôn đâu, có lẽ chúng ta bây giờ chạy trở về, còn có thể thấy buổi tối yến hội cùng khói lửa.”

Toàn Cơ mím môi, hơi xuất thần, hồi lâu mới nói: “Nơi này là Lê Thiên Tuế dùng con ác thú bụng làm hư không chi cảnh, không có hấn chú ngữ, là không có cách nào ra.”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ, vẫn kiên định nói: “Ta nếu muốn, liền có thể ra.”

Chỉ là sợ muốn đi trước nửa cái mạng. Nàng ở trong lòng lại lặng lẽ nói ra câu nói kế tiếp.

Nàng linh lực tiệm trường, trong đầu có thể thấy chú ấn đó là càng phát ra nhiều. Nàng có thể lợi dụng chúng nó đi qua đủ loại không gian, tiến vào đến các loại bất đồng thế giới.

Thí dụ như vừa rồi, tự mình có thể xuyên thấu qua Toàn Cơ cái bụng tiến vào kia thế giới của trẻ con lý. Chỉ là đây hết thảy đều phải lấy linh lực biến mất vì đại giới, muốn đi vào thế giới càng là khó khăn, sở trả giá thật nhiều liền càng nhiều, nếu mình linh lực không đủ để hoàn lại cái kia đại giới, sẽ gặp linh lực khô kiệt mà chết —— đây là liền Lam Tranh cũng không biết

chuyện, nàng vẫn dịch chưa nói cho hắn biết, đó là sợ hắn một kiên quyết phong linh lực của mình, lại không để cho mình sử dụng cái này năng lực.

May mà vừa đưa bé kia cũng không chống cự nàng, nàng cũng không quá lao lực.

Chỉ là hiện tại nếu muốn đi ra ngoài, còn muốn mang theo một cái mèo, một phụ nữ có thai, sợ rằng sẽ rất là tốn sức.

Khuynh Anh còn ở trong lòng tính toán có thể bảo lưu kỷ thành linh lực hộ thể, Toàn Cơ lại nói: “Dù cho người có biện pháp có thể mang ta ra, ta hiện tại nhưng cũng là không thể đi.”

Khuynh Anh nghi hoặc nhìn nàng.

Toàn Cơ nói: “Lê Thiên Tuế muốn lợi dụng ta uy hiếp Trường Minh, ta nếu xuất hiện ở thần đô trong, đó là trúng Lê Thiên Tuế kế, bây giờ ta linh lực hoàn toàn không có, không có lực phản kháng chút nào, mang theo ta, sẽ chỉ là cái trói buộc.”

Khuynh Anh vội nói: “Không có vấn đề gì, chỉ cần có thể ra, bọn họ nhất định có thể bảo vệ được ngài.”

Toàn Cơ lắc lắc đầu: “Lê Thiên Tuế cũng không phải là người nghĩ giống đơn giản như vậy, hắn giỏi về tâm kế, có lẽ đem người mang tới liền là của

hắn một nước cờ, còn nếu đem ta mang đi ra ngoài, sợ rằng liền là của hắn khác một nước cờ, ta mặc dù hạ quyết tâm bảo trụ đứa bé này, lại không thể lấy thần đô an nguy vì tiền đặt cược, ca ca đại hôn, định có vô số thần giới người đến đây, ta tùy tiện đi vào, chỉ biết dẫn tới khủng hoảng, một bước sai, liền từng bước sai, ta thua không dậy nổi.”

Khuynh Anh sửng sốt, bây giờ trở về nhớ tới Lê Thiên Tuế câu kia “Bảo vệ đứa bé”, không ngờ là mặt khác một phen tâm tình.

Nam nhân này chẳng lẽ là liệu định mình thật có thể khuyên giải an ủi được Toàn Cơ, bảo vệ được đứa bé này?

Như thế vô cùng đơn giản một câu nói, lại ở ngắn trong thời gian ngắn lý làm cho nàng phản nhiều lần phục có ba loại bất đồng thể nghiệm, lúc ban đầu là thương hại run sợ, bởi vì này câu mà buông tha giấy giụa. Sau đó là nghe xong Toàn Cơ ngôn luận, trong lòng tràn ngập xem thường phần nộ, lại bởi vậy nói mà quyết định đi vào Toàn Cơ trong bụng đầu vấn an bảo bảo. Cuối cùng đó là hiện tại, lại có một loại bị nắm mũi dẫn đi tỉnh ngộ.

... Thì ra là thế.

Hắn không nói tiên căn hậu quả, liền khen chê bất định, có thể hảo có thể phôi.

Bất quá, mặc dù hắn đùa bỡn tâm kế, mình cũng tuyệt không hối hận.

Khuynh Anh sờ sờ mũi, đem kia phức tạp ý nghĩ của lý đơn độc thuần, chỉ ít, mình chiếm được tam đoá hoa làm đáp tạ lễ vật, đó là vậy là đủ rồi. Chỉ là, điểm này đảo không thể cùng Toàn Cơ nói, cũng không thể cùng Lam Tranh nói, bằng không, một người phải thương tâm, một người muốn nổi giận.

Khuynh Anh run lên, có thể giấu giếm bao lâu đó là bao lâu đi.

Mà Toàn Cơ tâm sự nặng nề, cũng không có chú ý tới Khuynh Anh đôi tới đôi lui thần sắc, nàng vuốt bụng, thần sắc là mẹ yêu thương. Nàng chợt nói: “Khuynh Anh, thật ra ngươi...” Nói thoát ra miệng, lại muốn nói lại thôi.

Khuynh Anh nhìn về phía nàng. Nàng ngẩng đầu, tỉ mỉ quan sát Khuynh Anh khuôn mặt, mới nói: “Về Yên Tự.”

Phương xa mặt trời đỏ sắp rơi tắt.

Vấn đề này làm cho Khuynh Anh rơi vào sợ sệt, trong lúc nhất thời trăm mặt vạn phần, bầu không khí liền như thế có chút xấu hổ xuống.

Toàn Cơ cầm tay nàng, kéo nàng hoàn hồn tư, nói: “Người đã lại tới đến thần giới, kia Trường Minh có đối với ngươi làm chuyện gì sao?”

Lại bị một ngữ đâm trung uy hiếp, Khuynh Anh ấp ập ứng ứng, không biết nên trả lời như thế nào. Dù sao bị Trường Minh nghiêm kín thực đóng như vậy hơn một tháng, khi đó ngữ khí của hắn thái độ của hắn, đích xác cũng không thể nói là chuyện gì cũng không có làm.

Phát hiện Khuynh Anh không biết phải làm sao, Toàn Cơ nhẹ nhàng cười, nói: “Quả thực vẫn làm gì gì đó.”

Khuynh Anh nháy nháy mắt, rũ mắt xuống liêm, nhỏ giọng nói: “Nhưng kỳ thực cũng là chuyện gì cũng không phát sinh.”

Toàn Cơ dừng một chút, cong môi nói: “Dù cho làm cái gì, ngươi cũng muốn tha thứ hắn. Trường Minh mặc dù từ nhỏ là chúng tinh phủng nguyệt, lại cùng cô gái đụng vào nhau xúc không nhiều, coi như là trước đây Yên Tự, trong lòng hắn lại thích, cũng biểu hiện không ra cái gì vô cùng thân thiết bộ dáng đến, chớ nói chi là...” Tiếng nói dừng, nàng lại nhìn về phía Khuynh Anh, nhẹ nhàng nói: “Chớ nói chi là ngươi bây giờ.”

Khuynh Anh sững sốt.

Toàn Cơ nói: “Hắn luôn luôn yên lặng chấp nhất, bị thương người khác, lại đã thương mình.”

Gió nhẹ từ từ, Toàn Cơ tươi cười có khác ý vị, Khuynh Anh muốn tận lực quên, nhưng nhưng không cách nào làm bộ không thấy được.

Đành phải nhẹ nhàng nói: “Thế nhưng, ta không phải Yên Tự.”

Toàn Cơ cười lên, tầm mắt đi qua cú đầu thấp thấp cây cao to đàn, nhìn ra xa ngày đó biên một cong rặng mây đỏ: ” năm đó, người theo thế gian mà đến, ta liền ở cửa người linh thức trong tìm được một luồng Yên Tự hồn phách, nhưng kia lũ hồn phách lại là đỏ đậm vẻ, là cực hung vẻ.”

Khuynh Anh ngẩng đầu ngậy ra nhìn nàng, mặc dù hiện tại đã biết chuyện năm đó, lúc này lại lần đầu nghe người ta nói tới, trong lòng vẫn là không khỏi nổi lên nhè nhẹ rung động.

“Khi đó, Trường Minh thật vất vả mới đưa Yên Tự buông, phong bế nội tâm, triệt để biến thành khóa lại lãnh lại vừa cứng ngốc đầu gối, nhưng này dạng cũng tốt, buông một niệm, liền sẽ không lại bị chuyện cũ dẫn dắt, nhưng mà lại ở nơi này máu chốt thượng, người lại xuất hiện, thần đô mấy nghìn năm cũng không xuất hiện quá người như vậy thần kỳ người phạm, tóc đen con người đen, rậm rạp đung đung, lại cứ mệnh mang hoa đào, trước trêu chọc Lam Tranh, lại đảo loạn Trường Minh.”

“...” Khuynh Anh mi tâm vừa nhảy, đập bẻ đi đập bẻ đi miệng, sau đó trực tiếp rơi vào một chút cũng không có ngữ trạng thái.

Nhưng Toàn Cơ đó là muốn cố ý lẩn qua lẩn lại nàng bình thường, lại nói: “Khi đó, ta cũng còn tả hữu nhìn người không vừa mắt, ta sợ người sẽ lại nhiễu loạn Trường Minh nhân sinh, liền nương Lam Tranh đối với người hứng thú, đem người đẩy tới Lam Tranh bên cạnh, Lam Tranh giữ lấy dục cường thế lại tùy hứng, Trường Minh như vậy thành thật, cả đầu đều là kia đại nhân đại nghĩa đại trách nhiệm đại muôn dân, nhất định là tranh bắt quá kia lưu manh tiểu tử.”

Đề tài này quá mức kính bạo. Khuynh Anh ngoại trừ mặt co quắp co quắp liền cũng không theo biểu hiện.

Thì ra, hồi lâu trước, thần đô người đối Công chúa Toàn Cơ cực cung —— “Tóc đỏ đại ma vương”, cũng không phải là không có lý do.

Nàng so với ca ca phúc hắc, so với đệ đệ giao hoạt, hai người này bản thân liền lập với vạn người trên, nhưng vẫn là bị nàng “Đùa bỡn” đang vỗ tay trong lúc đó.

Nếu bọn họ hai lúc này có thể nghe đến mấy cái này đối thoại, biểu tình chắc chắn sẽ là vô cùng rục rĩ phong phú.

Chỉ là, mình phải làm cảm ơn Công chúa Toàn Cơ khi đó cách làm, nếu không có nàng, mình lại há có thể cùng Lam Tranh đi cùng một chỗ.

Toàn Cơ làm như xem thấu trong lòng nàng suy nghĩ, nói: “Kỳ thực, ta từng sau này ăn năn khi đó quyết định.” Nhẹ đốn một hồi: “Nếu không có năm đó của ta trợ giúp, cứng rắn làm cho Lam Tranh lợm cái tiện nghi, có lẽ hôm nay Trường Minh bên cạnh tân nương, sẽ gặp là người. Trường Minh cả đời không thích quá người nào, lần này thật vất vả gặp, ta lại làm cho hắn bỏ lỡ. Một là ta thân ca ca, một là hảo đệ đệ của ta, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bị thương cái nào ta nhưng cũng là luyến tiếc.”

Khuyneh Anh giật mình, trong lòng một phái hỗn loạn.

Nàng mặc mặc, cũng ngẩng đầu nhìn phương xa, chân trời màu sắc thay đổi thất thường, bốn phía chỉ nghe tuôn rơi tiếng gió, cũng không biết ở bên ngoài cảnh sắc cũng là như thế mỹ hảo an bình.

“Người liền từ không ngờ quá Trường Minh sao?” Toàn Cơ đánh vỡ này yên tĩnh yên tĩnh.

Khuyneh Anh rũ xuống đầu, dùng sức lắc lắc đầu.

Toàn Cơ nháy nháy mắt: “Vì sao lắc đầu không nhìn ta?”

Khuynh Anh bị buộc hỏi khổ não, cuối cùng cô lấy dũng khí nói: “Ở vừa tới thần đô lúc, ta mỗi khi thấy Trường Minh, sẽ gặp làm kia phi thường kinh khủng ác mộng, thí dụ như bị hung ác dã thú đuổi kịp, hoặc là bị đại hỏa cháy, còn có theo cao nhai thượng nhảy xuống, nói chung, liên đều là không thể nào tốt đẹp nội dung, sau đó đến chẳng biết tại sao, càng là thấy hắc liên càng là sợ hãi, mặc dù Trường Minh nói... Trường Minh nói đó là bởi vì ta thích Lam Tranh, cùng thuộc về Yên Tự ký ức tương rời bỏ, mới có phản ứng như thế...” Nàng càng nói càng nhỏ thanh, cuối cùng quy kết nói: “Ở Vực sâu U Minh kia trường kiếp nạn sau, ta thân thể bị hủy, trùng sinh với một viên anh mộc trên, kia mặt thuộc về Yên Tự ký ức đã theo thân thể này lý phân cách ra, cùng ta không có vấn đề gì...”

Toàn Cơ trong mắt hiện lên một tia ánh sáng.

Nàng nói: “Vì thế, ngươi lúc này thấy Trường Minh, cũng sẽ không lại thấy ác mộng?”

Khuynh Anh gật gật đầu: “Sẽ không.”

“Vậy ngươi nhưng còn nhớ rõ kia ác mộng chi tiết?”

Khuynh Anh nghĩ nghĩ: “Nhớ không được...” Kia đã là một trăm năm trước chuyện, trong mộng cảnh sắc nửa thật nửa giả, vốn là cửng lung nhìn không thấu triệt, có thể nhớ đại khái đã rất tốt, càng đừng nhắc tới chi tiết.

Toàn Cơ mím môi, nói: “Kia Yên Tự ký ức thượng đi đâu rồi?”

Khuynh Anh: “... Ta không biết...”

Nhưng Lê Thiên Tuế biết.

Có lẽ Lam Tranh cũng biết.

Có thể mình cũng...

Nghĩ đến phân nửa, nàng lại ở trong lòng lắc lắc đầu, cấp tốc đem một ý nghĩ cấp điều tan khai.

Toàn Cơ cau mày suy nghĩ hồi lâu, nàng nói: “Nhưng có một ngày, ký ức Yên Tự hoàn toàn đã trở về, người nên làm cái gì bây giờ?”

“... Mặc kệ cái kia ký ức có phải hay không thể trở về đến, ta bây giờ là Lam Tranh thê tử...” Cả vườn hoàng hôn vẻ dần dần kết thúc, Khuynh Anh tròn mắt tại nơi đẹp rặng mây đỏ vừng nhuộm dưới, bị lây một tầng nhợt nhạt màu vàng, nàng liếm liếm môi, một chữ một hồi nói: “Ta không phải Yên Tự, Trường Minh dù cho yêu ta, cũng yêu chính là Yên Tự bóng dáng, Lam Tranh yêu ta, lại là chân chân thật thật yêu Khuynh Anh một người như thế, cuộc đời này do hấn một người làm bạn, cũng đã là đủ, ta là Khuynh Anh, đó là Khuynh Anh, không phải là bất luận kẻ nào, cho dù có cái khác ký ức, ta cũng tuyệt đối không sẽ dao động.”

Toàn Cơ ngẩn người, rớt cuộc vừa cười đứng lên, “Khuyhnh Anh, người đem vĩnh viễn đều là Khuyhnh Anh.”

Khuyhnh Anh gật gật đầu: “Đối, vĩnh viễn đều là.”

Hai người nhìn nhau cười.

Có âm áp phong phát ở giữa hai người, nhu hòa mà yên tĩnh.

Nhưng lại là đột nhiên, một đột ngột giọng đột nhiên chen vào: “Đáng tiếc, đây chẳng qua là hôm nay trước.”

Giọng này như ám vực trung u ma, chăm chú quắc ở Toàn Cơ yết hầu, làm cho nàng cơ hồ không cách nào hô hấp.

Khuyhnh Anh vừa ngẩng đầu, liền thấy một đạo màu trắng bóng dáng theo trước mắt nhoáng lên, lại phục hồi tinh thần lại lúc, kia bóng dáng đã ôm lấy mình bên cạnh Toàn Cơ, nàng dẫn tới mấy bước có hơn.

Ngưng màu trắng nam nhân.

Vô luận nhìn mấy lần, lại luôn luôn cảm thấy hấn cùng với kia tuyệt bình thường, lúc này cùng Toàn Cơ đứng ở cùng nhau, dường như liền muốn bị nàng lửa kia hồng bình thường màu tóc tan rụng... Nhưng hấn lại là như thể băng lạnh, đem Toàn Cơ này đoàn rùng rục ngọn lửa đỏ bọc ở trong đó, làm cho nàng hấp hối, làm cho nàng từ từ tiêu tụy, bác đi nàng cường ngạnh xác ngoài, tùy ý hành hạ đến chết nàng mềm mại tâm.

“Lê Thiên Tuế, buông nàng ra!!” Khuynh Anh không khỏi trong cơn giận dữ, nàng cả giận nói: “Nàng là thê tử người!!”

“Đôi, nàng là thê tử của ta.” Giọng của hấn yếu ớt dương dương tự đắc, khoe môi cười nhạt cười, tay lăm Toàn Cơ thắt lưng, cúi đầu ở nàng bên tai nỉ non: “Nghe, liền nàng cũng biết, người là thê tử của ta.”

Toàn Cơ toàn thân cứng ngắc, tay không tự chủ hộ ở trên bụng, cắn chặt răng, chán ghét muốn tai đừng rời khỏi hấn môi.

Nhưng vừa mới nhẹ nhàng như thể khẽ động tác, cảm liền bị chăm chú cô ở, hấn kia lạnh lẽo môi phút chốc mở, cắn nàng dải tai, đem bình thường cảm giác mát theo kia nhọt nhọt vết cắn sưng nước đến da thịt của nàng, cùng với giọng của hấn, như rắn bàn chăm chú quán mà lên: “Người lại nhúc nhích thử một lần, ta ngay trước mặt nàng muốn người.”

Này giọng không lớn, lại có thể làm cho cái kia Khuynh Anh nghe cái rõ

ràng.

Đây thực sự là khinh người quá đáng!!!

Nàng một bước xa liền muốn xông lên, nhưng chợt lại bị người nắm lấy cánh tay, cứng rắn xả trở về.

“Lo lắng người khác, liền trước cổ một chút mình đi.” Lại giọng của một nam nhân từ phía sau truyền đến.

Khuynh Anh tức giận quay đầu lại, một lạnh lùng linh phong quét quá khứ: “Đừng đụng ta!!”

Người nọ lui lui, lại đứng lại, làm như bất khả tư nghị đem Lê Thiên Tuế nhìn: “Chính là nàng này dã man nữ?”

Lê Thiên Tuế từ chối cho ý kiến, “Đường đường Tu La đại diện hạ, nhất định là chế phục được nho nhỏ này dã man nữ.”

“Nhưng cũng kém quá xa một chút.” Người nọ chính là Dạ Lãnh Sương, hắc cau mày, đem Khuynh Anh trên dưới đánh giá một cái: “Nàng cùng Yên Tự cô nương, quả thực đó là khác nhau một trời một vực.”

Khuynh Anh tâm đầu nhất khiêu.

Lam Tranh từng cùng nàng nói quá người này việc, Tu La giới đại hoàng tử, Dạ Lãnh Sương! Chúng hoàng tử trong, đó là hắn đã tâm lớn nhất, mà ở Tu La giới lúc, cũng là hắn phải người đến bắt bộ nàng! Cuối cùng nàng cùng Nam Huân bức hạ vách núi!!

Nhưng giờ này, hắn lại cùng Lê Thiên Tuế cùng một chỗ, trong miệng còn vậy tự nhiên nói lên Yên Tự.

Hôm nay là đại hôn của Trường Minh, nên tới, không nên tới, quả thực đều đã tới.

“Chúng sinh cũng đều bắt quá một hơi hột mà thôi, đại diện hạ người cần gì phải quá mức chấp nhất?” Lê Thiên Tuế lạnh nhạt nói.

Dạ Lãnh Sương liếc mắt nhìn Khuynh Anh, cô gái này bộ dáng thanh tú, cũng xem như là thượng đẳng, nhưng từ thấy Yên Tự vậy động lòng người tiểu mỹ nhân, lại cảm thấy này trên đời này cô gái đều là thiếu lạm chi hóa, hoàn toàn không thể so sánh với.

Dừng một chút, có chút không tình nguyện nói: “Người thế nào chứng minh nàng liền là thật?”

“Tóc đen con người đen, cũng theo Phi La thân vương bên cạnh mang tới cô gái, người thử nàng linh thức liền có biết.”

Dạ Lãnh Sương nhíu mày, rất xa Khuynh Anh trên dưới nàng đánh giá một cái, lại cảm thấy vẫn là chẳng phải tin, liền phi thân tiến lên, sờ sờ tóc của nàng, dò xét tham nàng Linh Hải, xác định không phải giả, mới giãn ra tươi cười,

“Nàng đó là người nghĩ tìm người, người đã đã gặp được, vậy có phải hay không cũng vì nên đổi tiền mặt cam kết của người?”

Hắn nói: “Đó là tự nhiên, Tu La kỵ binh ba mươi vạn đã ở biên vực nơi hậu, chỉ đợi ngài nội ứng ngoại hợp, cấp hôm nay chúng thần giới các tân khách một kinh hỉ lớn.”

Khuynh Anh lại là cả kinh, mà trong hà bao đầu La Sát cũng càng kinh ngạc.

Nghiêm ngặt tính ra, Dạ Lãnh Sương là hắn cùng mẫu đệ phụ huynh đệ, nhưng mình luôn luôn không quen nhìn hắn, cảm thấy hắn hữu dũng vô mưu, kiêu ngạo cao lại có thể lực siêu, ngoại trừ địa vị mệnh lệnh người, hắn cơ hồ không có sở trường gì, là mình rất là chán ghét người. Mà Tu La biên

vực nơi càn là chỗ ở mình chỗ, mình ít nhất vẫn là bên kia vực đại tướng quân, hồ phù cũng còn ở trên tay mình, hắc Dạ Lãnh Sương khi nào có thể điều động biên vực chiến sĩ, còn độn ba mươi vạn đại tướng tại nơi?!!

La Sát vốn là trong lòng phát điên, nhưng chợt lại là sững sốt —— kia hồ phù đã không ở trên tay mình!! Từ lúc kia thanh lâu lúc, bị ba người bọn họ cùng nhau trêu chọc lúc —— bị người kia lấy mất!

—— Phi La!

Mình vẫn ở chỗ này mèo thân bên trong, liên đều nhanh muốn quên việc này, lúc này nhớ tới, trong lòng lại yếu ớt lạnh cả người, tổng cảm thấy có đại sự liên thật thật muốn phát sinh, mà Phi La đó là kia thiên châm kíp nổ bày ra người —— mà mình, sớm bị cuốn lên, bị lợi dụng sạch sẽ còn thích thú...

Trong lúc nhất thời, trong lòng La Sát muôn tia nghìn hồng.

“Người tên hồn đản này!! Người đã kia bốn phương thần đô chi nhất đế vương! Vạn người kính ngưỡng, tôn quý vô cùng!! Vì sao còn muốn rơi vào ma đạo, kiên này đó cầu thả việc?!!!!” Khuynh Anh cả giận nói.

“Nhập ma đạo?” Lê Thiên Tuế nhiều lần nhấm nuốt cái từ này, dường như như là nghe được tốt nhất cười nhạo: “Bọn họ đó là như thế cho rằng sao?”

Khuynh Anh nhú mảy, con ngươi giữa ngọn lửa đỏ toát ra, lại không biết hấn khoe môi tươi cười ý tứ. Nếu ần Lam Tranh theo như lời, Lê Thiên Tuế liền phải làm là bị bóng tối câu dẫn tâm, mới có thể đọa ma đạo, mới có thể nhiễu loạn bốn phương, muốn cùng Tu La cấu kết, phá vỡ sáu giới. Nhưng lúc này vẻ mặt của hấn, tựa hồ cũng không phải như vậy.

“Toàn nhi không có nói cho người biết thân phận chân thật của ta?” Lê Thiên Tuế đột nhiên lại nói.

Khuynh Anh sửng sốt.

Lê Thiên Tuế lại lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch Toàn Cơ, gọi lên u mị chỉ cười: “Toàn nhi, thì ra người đáy lòng là đã là thích ta như thế... Liền ở trước mặt người khác vạch trần ta đều làm không được, như vậy người, còn bỏ được phản kháng ta?”

Toàn Cơ cứng ngắc mau cùng trời đất dung ở cùng nhau.

“Người này biến thái, cho ta buông nàng ra!!!!”

Khuynh Anh tiến lên một bước, Dạ Lãnh Sương liền thâm sâu gần kề một bước. Chung quanh hấn có gương rắng nanh linh rắn vận sức chờ phát

động, chỉ cần Khuynh Anh làm ra vượt lên trước hấn phạm vi việc, này rần liền sẽ lập tức mãnh phác mà đến!

“Nàng là thê tử của ta, người tại sao muốn ta buông nàng ra?” Lê Thiên Tuế khẽ cười nói, hấn âm cuối vi diệu giờ lên, câu nhân tâm huyền giọng như là anh tức như nhau, làm cho lòng người run, “Ta rất cảm tạ người, làm cho nàng nguyện ý uống thuốc, nguyện ý bảo vệ đứa bé này, ta suýt chút nữa cho rằng đứa bé vừa sinh ra sẽ mất tình thương của mẹ, hiện tại ta liền cũng không lo lắng.”

Như vậy lí do thoái thác là như thế đường hoàng, nếu không có đã trước đó biết được thực tình, liền thật thật sẽ bị hấn như vậy trong sáng ân ái biểu tình sờ mê hoặc ở.

Khuynh Anh nắm chặt nắm tay, nhìn Toàn Cơ kia nguyên bản bùng bùng phần chân tức giận lại dần dần héo rũ, trong lòng đau đớn không ngớt, nhưng lúc này nếu thật gây chiến, đối với người nào cũng sẽ không có lợi. Cẩn môi, ngoan kính mới nhin xuống kia tiến lên xúc động.

Nhìn nàng này bộ dáng, Lê Thiên Tuế liếc mắt cười, nói: “Mà ta cũng không là rơi vào ma đạo, mà là ta bản thân... Đó là ma.”

Khuynh Anh kinh ngạc.

Hoàng hôn nhàn nhạt trầm ảm.

Thượng còn ngày xuân bầu trời lại dường như hạ tuyết, Khuynh Anh thình lình sợ run cả người.

Lê Thiên Tuế mang theo u lạnh ý cười, từng câu từng chữ nhẹ nhàng nói: “Người còn nhớ rõ Lê Thiên Thường sao? Trên cái thế giới này, kỳ thực chưa từng có Lê Thiên Thường, càng không có Lê Thiên Tuế, bọn họ còn đang Bắc quốc trước sau trong bụng đầu thời gian, đều bị ta ăn hết, ta đem Thiên Tuế thủ nhi đại chi, lại dùng linh lực của ta cùng huyết nhục bóp tiêu Thiên Thường, ta để cho bọn họ khoái khoái lạc lạc lớn lên, cuối cùng Thiên Tuế lấy xuất sắc chi tư, thủ tiêu tiên hoàng thành thần đế, mà Thiên Thường đã yêu Đông Phương Trường Minh, tán tỉnh không được lệnh nhưng phá hủy hắn, như vậy cố sự có phải hay không rất thú vị?”

Khuynh Anh khiếp sợ, mà Toàn Cơ thống khổ nhắm hai mắt lại.

Lê Thiên Tuế nhu hòa sờ sờ Toàn Cơ phát đỉnh, đầu ngón tay ôn nhu, lại cứ mang theo lạnh lẽo tàn nhẫn.

“Chỉ làm cho ta thất vọng chính là, Thiên Thường lại thực sự yêu Trường Minh không thể tự thoát khỏi, lúc ở Vực sâu U Minh, lại không có làm theo kế hoạch giết hắn. Mà người cũng cho ta thất vọng, lại đã yêu Lam Tranh mà không có quân quýt Trường Minh, làm cho ta uổng phí nhiều sức lực như vậy đem người theo thế gian mang theo thần đồ...” Hắn âm cuối kéo trường, ánh mắt đâm vào Khuynh Anh rét run.

Thì ra ——

Thì ra, là hắn.

Mình lên núi thay nãi nãi cầu phúc, lại bị không hiểu mang theo thần giới, thế nhưng đều là bởi vì hấn!

Nhiều như vậy nhiều như vậy chuyện, lại đều là một mình hấn bày ra ra âm mưu!!

“Bất quá không có vấn đề gì, ngươi bây giờ, không phải càng thú vị sao?” Lê Thiên Tuế thấp cười nhẹ nói: “Ngươi làm cho ta có thể đồng thời kiềm chế hai quan trọng địch nhân, lại có thân thần mộc, có thể cho ta thoải mái hơn cứu ra sáu giới trung bị phong ấn đồng tộc, cùng nhau hưởng dụng thiên hạ này...”

“Ngươi mơ tưởng!!!” Khuynh Anh cắn răng, không tự chủ lui về phía sau một bước, nhưng trong lòng ần ần phỉếm ra cảm giác mát.

Lê Thiên Tuế khoe môi vẫn mang theo cười, nước suối bàn mâu quang luôn luôn tối có thể ma túy cùng mê hoặc địch nhân. Hấn nói: “Bất quá, càng làm cho ta không ngờ chính là, Lam Tranh lại là con của Tu La vương...”

Dạ Lãnh Sương Bên cạnh nghe đến đó, không khỏi chửi thề một tiếng, hung hăng nói: “Kia lão bất tử lại giấu giếm ta lâu như vậy, may mà ngươi

nói cho ta biết trước, bằng không ta chẳng phải là muốn bị lừa cả đời? Thảo nào kia Phi La muốn che mặt che phát, thì ra là chó nuôi dưỡng.”

Nhưng Lê Thiên Tuế cười không nói.

Dạ Lãnh Sương trong mắt lóe ra âm ngoan quang: “Chỉ bất quá, lão già kia cũng chống không được bao lâu, ta đến trước, đã chiêu như lời người nói cho hắn hạ chú, mới vừa có hắn thân tín triệu đi Phi La, tin sợ là sắp chết, ha ha, cứ như vậy, Phi La chắc chắn sẽ chạy trở về thấy lão già kia, chờ hắn trở về, liền mơ tưởng sống thêm đi ra.”

Khuynh Anh rút cuộc phát giận, nàng trên không trung mở một đạo ấn đầy chú thuật lưới lớn, mọi nơi cuồng phong nổi lên bốn phía, lạnh thấu xương khí lạnh theo chú ấn trong tán phát ra, thẳng ép người không thể nhúc nhích.

Dạ Lãnh Sương ngẩn ra, nhưng lại không có chút sợ hãi.

Lúc này, Lê Thiên Tuế lại bỗng nhiên mở miệng nói: “Nga, Khuynh Anh, ta quên, ta đáp ứng ngươi, ngươi nếu để cho Toàn Cơ nguyện ý ở lại đứa bé, ta liền nói cho ngươi biết Yên Tự đến tốt cùng là ai.” Hắn nhẹ nhàng cười, đối nàng, chậm rãi mở miệng, hé ra hợp lại, buộc vòng quanh một người tên môi hình.

Khuynh Anh chợt cứng đờ, động tác trong tay cũng bởi vậy rơi kế tiếp đình trệ, nhưng cũng chính là cái kia trong nháy mắt, một đòn nghiêm trọng rơi vào nàng hậu gáy, trên bầu trời chú ấn chi vĩng biến mất, nàng hai tròng

mắt tối sầm, đã té xỉu trên đất.

“Nàng dẫn đi đi, đại diện hạ.” Lê Thiên Tuế phát tay một cái, làm cho kia tập kích Khuynh Anh thị vệ lui ra: “Người phải làm hiểu rõ, nàng không phải cô gái bình thường, người phải cẩn thận xem trọng mới là.”

Dạ Lãnh Sương lạnh lùng hừ hừ, tỏ vẻ đồng ý.

Toàn Cơ giãy giụa suy nghĩ muốn xông ra, nhưng lại bị Lê Thiên Tuế chăm chú cô, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Khuynh Anh bị Dạ Lãnh Sương giao cho thuộc hạ thị vệ, sau đó rời đi này một mảnh thê lương hoa viên.

Trong trời đất, gió mát xuy phát lại như là đến xương gió lạnh.

Bóng cây lòa xòa, lúc này lại như là nhe nanh múa vuốt quỷ mị.

Mưa rền gió dữ tiền yên tĩnh, làm cho bầu trời cũng bịt kín tầng tầng vẻ lo lắng. Tất cả mọi người rời khỏi, này phiến hoa vườn lại chỉ còn lại có thân hình côi cút hai người.

“Muốn cứu nàng ta sao?” Lê Thiên Tuế đứng lại ở trước mặt Toàn Cơ, ý cười biến mất, chỉ còn lại băng lạnh vạn năm.

Toàn Cơ hung hăng nhìn hắn: “Người sẽ không thực hiện được!!”

“Nàng cho người mới rơi vào hiểm cảnh, người không nên làm những gì báo đáp nàng sao?” Lê Thiên Tuế nhìn nàng.

Toàn Cơ lại như là nghe được này trên đời này tối châm chọc lời nói, giận quá hóa cười, cười đến mình cũng phát đau.

“Toàn nhi, người là thần nữ Thần đô Phương Đông, sư theo Hỏa thần phượng hoàng, sẽ kia niết bàn thuật, mà của người nội đan lại hút vào phượng hoàng máu, có thể bảo vệ niết bàn thân không hủy... Nữ hài kia mặc dù là thân thần mộc, đáng tiếc còn kém một chút linh lực.” Hấn nói phân nửa.

Thông minh như nàng, định là đã hiểu.

Toàn Cơ rốt cuộc cất tiếng cười to lên tiếng, cười cơ hồ đều rơi xuống lệ, nàng ngẩng đầu nhìn hấn: “Người nghĩ làm cho ta giúp đỡ Khuynh Anh thành thần, cho người tốt hơn lợi dụng nàng? Người mơ tưởng!!!!”

Ánh mắt của nàng là như vậy đau, hận như vậy, Lê Thiên Tuế mâu quang lóe lên, tiến lên ôm lấy nàng: “Toàn nhi, chờ ma đô sống lại, người vẫn sẽ là vương hậu của ta, mà con của chúng ta sẽ là vương giả muôn đời, nhìn xuống muôn dân, ai cũng dao động không được.”

“Đứa bé còn chưa có sinh ra!! Dù cho sinh, ta cũng sẽ không cho người cơ hội!!” Toàn Cơ thét chói tai.

“Sắp sinh.” Lê Thiên Tuế đột nhiên khuynh thân xuống, căn môi của nàng, ở gần bó đụng nhau giữa, một được hoàn theo lưỡi hắc độ quá khứ, lại độ một hơi, cường ngạnh làm cho Toàn Cơ đem thuốc kia hoàn nuốt vào, “Ta vốn là muốn đem người xem như lễ vật đưa cho hắc, nhưng người lại không tiếc tự hủy nguyên thân đến phản kháng ta... Vậy bây giờ, ta thay đổi chủ ý, hôm nay tối nay, khi hắc muốn nhập động phòng thời gian, đem chúng ta sinh ra đứa bé đưa cho hắc làm một phần đại lễ, được không?... Chỉ là, lễ càng lớn, hắc trả giá càng lớn, bất quá của người hoàng huynh anh minh vô song, này đại giới định cũng là phó được rất tốt.”

Toàn Cơ trong nháy mắt tái nhợt, nàng vung lên tay muốn hung hăng phiến khai hắc, nhưng bụng dưới chỗ cũng đã điên cuồng bốc lên nổi lên một trận đau đớn!!!

“Người cho ta ăn cái gì?!!” Nàng hai chân mềm nhũn, đã lay động té xuống.

“Cho người mau một chút sinh ra đứa bé gì đó.” Lê Thiên Tuế nhẹ nhàng cười, nàng chặn ngang ôm khởi, “Rất sớm trước, người liền vẫn dùng linh lực áp chế con của chúng ta không cho hắc đi tới thế giới này, trước đây ta mặc kệ, nhưng bây giờ cũng là thời gian làm cho cái kia hắc ra đời, này sáu giới đều đang chờ hắc, hắc há có thể còn đang mẹ trong bụng đầu thoải mái ngủ?”

Cuốn tam: thứ bốn mươi chương

Mà lúc này.

Thần đô Phương Đông bầu trời chính khắp bầu trời sáng lạn một mảnh, mỹ lệ đóa hoa đã lưu loát phiêu đảng hết thảy sau giờ ngọ, tường vân thất thải tầng tầng lớp lớp, khắp bầu trời hoa quang nặng nề lóe ra, cửu Thiên tiên tử thủy tay áo nhẹ nhàng mà vũ, trong trời đất chính là một mảnh âm áp về.

Tuổi còn trẻ thần đế dặt tân nương của hắn đứng ở trên điện Trường Sinh, tế tự lên trời, đem chúc phúc tât mãn toàn bộ đại địa.

Mà lúc này nghi thức chính cử hành khí thế ngất trời giai đoạn, tất cả dân chúng đều dùng thành kính tốt đẹp nhất ánh mắt nhìn chăm chú vào kia một đôi người mới, Thần đô Phương Đông rốt cuộc nghênh đón bọn họ vĩ đại thần hậu nương nương, khắp chốn mừng vui, chí thành niềm vui.

Nghìn năm qua, Trường Minh bệ hạ cả đời đại sự rốt cuộc bụi trần lắng đọng, đôi phương là phía nam thần đô công chúa, tư nghi chuyên gia, vô luận mỹ mạo vẫn là mới có thể đều là phía nam thần đô xuất sắc nhất, bệ hạ kia chen chúc bàn người ái mộ cũng đúng nàng kính ngưỡng có thêm, quả thực này này trần thế trung tốt nhất cô gái mới có thể xứng với kia như ngọc bàn cao thượng nam nhân.

“Nam Huân ở nơi nào?”

Ở tế thiên nghi thức khe hở trong lúc đó, Trường Minh trở lại Điện Trường Sinh, làm cho người ta đưa tới mật báo, rồi hướng bên cạnh anh linh tướng quân hỏi.

“Nam Huân đại nhân bây giờ không có ở đây chính điện trong, nếu bệ hạ muốn triệu kiến, ta đây liền đi tìm hắc.” Nam tử người khoác áo giáp, tay cầm trường đao, cùng cả phòng vui mừng không hợp nhau. Mà không chỉ cung điện trong, ở cung điện ngoài, thần đô ngoài, như vậy chiến sĩ lại chỗ nào cũng có, tại nơi mặt cuồng hoan vui mừng dưới, lại ẩn giấu chính là bèn nhọt nguy cơ.

“Không cần.” Trường Minh nghiêng đầu, bắt đầu mở ra trong điện đưa tới các loại mật báo.

Một thân đỏ rực hỉ bào, hôm nay là hắc đại hôn, hắc lại còn chưa gặp qua tân nương bộ dáng. Từ đầu đến cuối, đều là thần điện trung thần quan các thay hắc an bài, chính ngộ lúc, hắc mới dặt tân tay nương, nàng theo phía nam quốc quân trong tay, nàng nghênh tới bên cạnh mình.

Nàng đang đắp màu đỏ khăn voan, dù cho nhìn không thấy khuôn mặt, nhưng nàng từng bước sinh liên, dáng người trọc, cũng phía nam quốc quân hòn ngọc quý trên tay, cộng thêm trước thần quan miêu tả, hắc cũng biết, nàng xác nhận cái cực đẹp người.

Có thể coi là lại mỹ, hấn hiện tại cũng không nhàn rồi bận tâm.

Nhẹ nhàng xoa xoa ngạch tâm, nhưng cũng khó nén kia mặt mày giữa một mối ý.

“Bệ hạ...” Anh linh tướng quân đột nhiên lên tiếng nói.

Trường Minh chưa từng ngẩng đầu, chỉ nói: “Nếu cuộc kế tiếp nghi thức bắt đầu, người liền trước hết để cho liên âm thần quan trước chủ trì, ta đã sẽ liền đi.”

“Không phải, bệ hạ...” Anh linh tướng quân hơi khó xử, lại lên tiếng hô một câu.

Ngoài cửa truyền đến làn váy ma tất tốt tiếng vang, Trường Minh dừng một chút, chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy cửa đứng một toàn thân đỏ rực cô gái, mũ phượng khăn quàng vai, trong tay còn nắm một phương hồng hỉ khăn. Cô gái khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, không tự ti cũng không kiêu ngạo, tĩnh tĩnh đứng ở trắng tinh trên sàn nhà, chống lại Trường Minh tầm mắt, liền phúc thân làm một áp: “An Nhan gặp qua bệ hạ.”

... Thì ra nàng tên là An Nhan...

Trường Minh ánh mắt lại rơi vào anh linh tướng quân trên đầu.

Cái kia khô ngô nam tử nhất thời có một ti quần bách, cúi đầu nói: “Xin lỗi bệ hạ, là thần hậu nương nương đã tới, ta phải làm sớm một chút thông báo.” Kỳ thực, hắn là bị hoảng sợ, này Điện Trường Sinh, duy nhất có thể tùy ý đi lại đó là thần hậu, mà hôm nay đặc thù, tân nương hắn là ở thiên điện trung mình ngốc. Chẳng ai ngờ rằng nàng sẽ mình gỡ xuống hồng khăn, mình đã tới. Hắn trong lúc nhất thời kinh ngạc, cũng liền quên hướng trong điện Trường Minh bẩm báo.

Trường Minh nhấp mí mắt, ý bảo hắn đi xuống trước. Uy vũ anh linh tướng quân nhất thời như trút được gánh nặng, mấy bước rời khỏi trong điện, còn không quên đóng cửa lại.

Chỉ còn gian phòng hai người một trận trầm mặc.

Nàng là của thần hậu của hắn, hắn là của nàng đế quân, nhưng này là hai người lần đầu tiên như thế gặp mặt, nhưng có chút vi diệu xấu hổ.

Hạnh là An Nhan phá vỡ trầm mặc, nàng cầm trong tay hồng hỉ khăn để ở một bên, nói: “Bệ hạ, phụ hoàng để cho ta tới giúp ngươi, chắc chắn có ý tứ của hắn, hôm nay tuy là ngươi ta đại hôn, nhưng ta biết, gấn bó một phương thần đô an nguy hơi quan trọng hơn, vì thế, sau nghi thức ngài cũng

không tất tham dự, chỉ cần phái một chiếc xe kỵ hỉ kiệu làm cho ta ngồi cùng với trung, dùng tua cờ che lấp, còn lại chuyện An Nhan một người liền có thể làm tốt.”

Trường Minh hơi sững sờ.

An Nhan nói: “Ta tuy là cô gái, nhưng cũng là biết được hoàng huynh sẽ phái ba vạn thần binh cường tướng hộ tống ta đến đây cũng không phải quá mức sủng ái với ta, mà phụ hoàng tự tháng sáu tiền nhận được ngài thư mật liền vẫn âm thầm chỉnh tập quân đội, thần giới mặc dù luôn luôn thái bình, nhưng yên ổn lâu luôn luôn sẽ có sóng gió. Sớm liền nghe nói bệ hạ anh minh thần võ, đế vương oai càng thanh danh truyền xa, có thể một ngữ cứu thiên hạ, một lời chuộc muôn dân, ta đã đến gả tới đây, sẽ gặp lấy thần đô an nguy làm trọng, cho dù có lớn hơn nữa sóng gió, cũng thỉnh bệ hạ coi ta vì thần đô một thành viên, đồng cam cộng khổ, vinh nhục cùng.”

Trường Minh rũ con mắt xuống.

Trong phòng, hai mặt diêm lệ hỉ màu đỏ, ở đối lập dưới xa tường hô ứng.

Màn đêm buông xuống, dạ minh châu nở rộ hoa quang.

An Nhan nhìn nhìn trước mặt nam tử này, nhẹ nhàng chấp tay thi lễ nói: “Kia An Nhan liền lui xuống.”

Trường Minh dừng một chút, muốn nói cái gì, nhưng lại không ra.

Lúc này, anh linh tướng quân yếu ớt tiếng kêu theo ngoài cửa căn thận từng li từng tí truyền đến, “Bệ hạ...”

Trường Minh giơ tay lên, cửa mở.

Anh linh tướng quân trong tay nắm bắt kỷ phân mật báo, liếc mắt nhìn trong phòng hai người, cuối cùng vẫn là khom người mà lên, đem tín trình lên, khó xử nói: “Bệ hạ, đây là biên vực phát tới cấp báo.”

Trường Minh cấp tốc nhìn nhìn, kia đều là dùng màu đỏ phong bì bao màu vàng đẹp bố, mà tất cả quyên bố dưới đều có một bí ẩn “Tranh” tự, hắn đem tín một phong một phong nhìn sang, sắc mặt đã đột nhiên trầm xuống.

An Nhan nhấp mím môi, lên tiếng nói: “Còn lại nghi thức An Nhan chắc chắn sẽ xử lý thỏa đáng, thỉnh bệ hạ buông tay đi làm, không cần cố kỵ ta.”

Anh linh tướng quân sững sốt, lại nhìn một chút vi cương bệ hạ. Mà sau một khắc, Trường Minh đã xoay người, bỏ đi hỉ màu đỏ ngoại bào, lộ ra bên trong lưu màu vàng thanh sắc áo giáp, rơi lả tả tóc đen bị cao cao buộc lên, ngân quan mực phát, lộ ra tuấn mỹ mà lại kiên nghị khuôn mặt.

Hắn có hoàn mỹ đường nét, môi mím thật chặt môi tràn ra rạng rỡ ánh sáng, quang hoa tuyệt đại, là kia một bức hoàn toàn thiên thành lối vẽ tỉ mỉ mực họa.

Cái kia khoác hỉ phục đứng ở trong phòng cô gái mỉm cười: “Cung tiễn bệ hạ.”

Trường Minh báo lấy áy náy một mân.

Hợp với trường kiếm, triệu tới kỳ lân.

Hai người sai thân mà khai, từ thủy tới chung, hắn cũng không mở miệng nói một câu.

Không phải là bởi vì không lời nào để nói, lại là bởi vì không nói gì nhưng tạ ơn.

Vương cung Tu La.

Màn đêm hạ xuống.

Tĩnh tĩnh thời gian tại nơi ven hồ sánh vai mà ngồi giữa hai người, chậm rãi biến mất.

Bốn phía yên tĩnh cực kỳ, dường như bị bóng đêm nuốt sống tất cả giọng. Không ai có thể tới gần cái chỗ này, tất cả đều yên lặng, ngủ say, tan rã.

Hồi lâu sau.

Kia lớn tuổi nam tử đánh võ phần này vắng vẻ, nghiêng đầu nhìn bên cạnh người nói: “Người cuối cùng là lựa chọn phản bội ta, cùng mẹ của người.”

“Mẹ vẫn chưa phản bội người, ta cũng không có.” Nam tử cúi đầu, nhâm tóc màu hoàng kim dài như nước chảy bàn rơi trên mặt đất, ngón tay đi qua kia mềm mại cỏ xanh, ánh mắt cũng làm như định ở trên, cách nửa ngày, hấn lại bổ sung: “Mẹ chưa từng quên người.”

“Nàng sớm liền quên, lừa gạt ta, ôm con của ta, gả cho nam nhân khác.” giọng Dạ Vũ rất lạnh lùng: “Mà người, vì một cô gái, không tiếc dùng hết các loại thủ đoạn phản kháng ta, các người đều làm hảo, làm thật tốt.”

Lam Tranh giật mình, mới nói: “Năm đó mẹ việc ta cũng không biết, chỉ là, nguyện vọng người bây giờ, làm cho Tộc Tu La cường đại, làm cho thần tộc đối từng nay vứt bỏ Tu La bộ tộc mà sám hối, càng như lịch đại tổ tiên bàn, làm cho chiến thần thân phận lập với bất bại đỉnh, này đó, ta đều đang vì người làm, ngoại trừ nàng, ta cái gì cũng có thể thỏa mãn người.”

“Người vì sao thế nào che chở thần tộc? Cũng bởi vì người ở thần tộc lớn lên? Bởi vì người đem kia phương đông thần đế nhận tác huynh đệ?” Dạ Vũ lạnh lùng nói: “Người đừng quên, là ai đem mẹ của người bức tử, là ai đem người đánh rớt thất nặng luyện ngục, suýt chút nữa cho người hồn phi phách tán!!!!”

Tay Lam Tranh cứng đờ.

Dạ Vũ vừa giận nói: “Ta vì cứu người, phá hủy ngàn năm đạo hạnh, nếu không phải người, ta há sẽ chỉ ở cung điện này lý như người chết bình thường ngốc?!! Ta cho người làm cái gì, người mà lại liên không làm cái gì!! Người đó là như vậy báo đáp với ta? Đối cừu nhân thân thiết, kết thân người đó là như vậy hung ác sao?”

Hắn muốn ngồi dậy, nhưng vì dính dáng ngực kia bốc lên khí tức, liên thẳng tắp có một luồng huyết tinh chạy chồm đẩy vào, nặng nề một ngã, lại ngã trở về kia mềm mại chần mềm điểm trong.

Lam Tranh muốn đi dìu hắn, lại bị hắn nặng nề bỏ qua.

“Làm Tu La chi vương có cái gì không tốt? Người có thể chỉ thú nàng, người vẫn có thể chỉ yêu nàng một người, người muốn làm cái gì liền làm cái gì, thành tựu kia một phương bá chủ, ai còn có thể ngăn người, ta đây người sắp chết nguyện vọng, người cũng không nguyện thỏa mãn sao?”

“Ta có thể kế thừa vương vị.” Lam Tranh dừng một chút, chậm rãi nói: “Thế nhưng, ta lại không thể nhận khởi người sở kỳ vọng vương giả chi gánh... Ta không thể như người mong muốn, huyết tẩy thần tộc, cũng không thể như người mong muốn, đưa tay đem phương đông bộ tộc huyết mạch bóp chết...”

Hắn nhấp mím môi, nhìn về phía cha của mình: “... Hơn nữa, ta đã đáp ứng nàng, muốn dẫn nàng về nhà, ta nghĩ... Cho nàng một đời thái bình.”

Dạ Vũ rơi vào trầm mặc.

Buổi tối yên tĩnh làm cho sở hữu mạch suy nghĩ cũng dần dần trầm xuống, trước mặt mình đứa bé có cùng mẹ hắn Thiên Thần tương tự chính là khuôn mặt, liền kia nhàn nhạt rũ mắt xuống liêm động tác đều là như thế giống nhau. Hắn muốn nhiều nhìn hai mắt, nhưng trong không khí lạnh lẽo cũng từng chút từng chút thẩm thấu tiến trong thân thể của hắn, làm cho hắn đông lạnh không cách nào nhúc nhích.

Đây chỉ sợ là buổi tối cuối cùng của hắn.

Đem Lam Tranh theo thất nặng luyện ngục trong cứu ra lúc, cũng đã tiêu hao hắn nhiều lắm tâm huyết, bây giờ bị người hạ chú, hắn cũng không nhiều hơn năng lực đến thay mình kéo dài tính mạng.

Chỉ là, tựa như cùng đem Lam Tranh theo kia luyện ngục trung cứu ra lúc theo như lời nói, liền nhiên cứu hắn, hắn liền muốn trả giá tương ứng đại

giới. Hắc không thể lưỡng toàn, trừ phi hắc nguyện ý kế thừa vương vị, nguyện ý thay hắc máu tươi thần giới, bằng không, hắc liền mơ tưởng quá thượng an bình ngày.

... Kia đoạt yêu mỗi hận, há có thể là như vậy có thể chứa dịch bình phục.

... Đoạt tử chi thù, há có thể là như vậy dễ buông.

... Tu La bộ tộc sỉ nhục, há có thể là như vậy dễ đơn giản tiêu diệt.

Trong trí nhớ, nữ nhân vậy sẽ luôn luôn đáng trách như thế, không mang theo một tia khí tức lặng lẽ theo bên cạnh mình né ra, dùng ghê tởm một phương thức lừa gạt mình, y vào mình đối với nàng thích liền lật trời, mà nàng lại sợ là chưa bao giờ có yêu mình.

Nàng tuyệt tình, nàng lạnh lùng, kỳ thực đều không tính là cái gì.

Khi nàng không nói một tiếng dùng tử vong đến tuyên cáo của mình biến mất, đó mới là nàng cuối phản bội.

“La nhi, ngươi sẽ hối hận.”

Dù cho sinh mệnh sắp tận, hấn như cũ là kia cường đại mà lãnh tuyệt Tu La chi vương. Nếu ngay cả mình duy nhất cốt nhục cũng cuối cùng sẽ đem mình phản bội, vậy sẽ ở trước đó, hung hăng hủy diệt. Dạ Vũ nhẹ nhàng nói: “Ta làm cho người ta cố ý đem người chi khai, người cho là, của người tiểu cô nương có thể bình an vô sự sao?”

Lam Tranh nhú mày. Trong mắt màu đỏ sâu hơn chia ra. Mới nói: “Nàng có thể.”

“Không.” Dạ Vũ híp mắt, “Ta đã hạ lệnh giết chết, không chỉ là đối Dạ Lãnh Sương, còn có này phản bội của ta mọi người, bao gồm... Nàng!”

Thân thể của Lam Tranh chấn động mạnh, sau đó nghiêng đầu, gần như hung ác độc địa đem Dạ Vũ nhìn ở đáy mắt.

“Người nếu nghe lời của ta, kế thừa vương vị, làm cho Tộc Tu La ở vào thiên thu thế bất bại, thay ta đối thần đô báo lấy vứt bỏ chi thù hận, ta liền buông tha nàng.”

Lam Tranh nặng nề mím môi, một hồi lâu, mới lại buông ra, nói: “Nàng không có việc gì, người không thể gây thương tổn được nàng.”

“Rốt cuộc ngươi làm sao tự tin, ta không thể gây thương tổn được cái kia tiểu cô nương?”

Lam Tranh dừng khai kiếm, không nói.

Dạ Vũ lẳng lặng nhìn hắn.

Biết hắn nếu không phải nguyện nói, liền bất luận kẻ nào cũng không cách nào làm cho hắn mở miệng.

Giống như mẹ của nó...

“Ngươi quên rồi mẹ của ngươi cấp lời tiên đoán của ngươi sao?” Dạ Vũ nói: “Ngươi một ngàn tuổi trước, sẽ có một tràng sinh tử kiếp, ngươi nếu độ bất quá, liền chỉ là một tử, nhưng ngươi vượt qua, kia nhân sinh của ngươi sẽ gặp ngất trời địa phủ huyết vũ tinh phong...” Hắn buồn bã nói: “Thất nặng luyện ngục mới là của ngươi sinh tử kiếp, ta đã giúp ngươi vượt qua, ngươi liền muốn đổi mặt kế tiếp việc, ngươi chính là muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát...”

Lam Tranh mím môi thật chặt môi, nắm tay niết tử chặt, cho đến các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

“Ta sẽ không ——” giọng hắn càng trầm thấp.

“Người sẽ đi lên người nên đi con đường, dù cho người muốn phản kháng, cũng mơ tưởng thực sự tránh.” Dạ Vũ cắt ngang lời của hắn.

Lam Tranh gắt gao theo dõi hắn, trong con người màu vàng, màu đỏ xông tới kịch liệt.

Dạ Vũ nhẹ nhàng cười cười, sau đó ngẩng đầu, chỉ chỉ ánh sáng ngọc tinh không.

Chỉ hướng về phía chân trời, kia một viên từ từ dâng lên ngôi sao —— mang theo biến hóa kỳ lạ bí sắc, trên không trung có vẻ vậy chói mắt mà lạnh lạnh.

“Người xem, hôm nay cuối cùng phải loạn...”

Dạ Vũ nhẹ nhàng hô hơi thở, đem hầu trung huyết tinh cường chế quá khứ: “Ta sẽ tại địa ngục lý nhìn người, nhìn người giữa giữa, người nếu nuốt lời, liền nhớ nói cho ta biết...”

Bóng đêm càng thêm thâm trầm.

“Ta sẽ không cho ngươi tử.” Giọng của Lam Tranh trầm thấp bất ngờ lại lần nữa vang lên. Hắc màu vàng trong tròng mắt phấp phấp màu đỏ, hắc nhìn chăm chăm trong tay bị xả phôi cở cấn, một chữ một hồi lặp lại nói: “Ta tuyệt đối sẽ không cho phép, ngươi cứ như vậy chết.”

“Ngươi là ở ra lệnh cho ta sao?” Dạ Vũ cười khẽ.

“Nếu ngươi là nghĩ như vậy, đó là.”

“Không ai có thể ra lệnh cho ta.” Dạ Vũ bán nghiêng đầu, phía sau gối tảng lớn mềm mại lông chim thảm, cười như không cười, coi như là cúi xuống suy yếu, trong mắt vẫn tràn đầy lợi hại khí.

Lam Tranh nhìn hắc, bóng đêm như nước, hắc tóc vàng có vẻ là như thế sáng sủa mà gai mắt.

Hắc chợt im lặng quỳ xuống.

Hắc vóc dáng cao như vậy, lam nhung tơ trường bào rơi vào thanh sắc trên cỏ, phúc tròng lên như vậy một tảng lớn bóng mờ.

Mà hắc lại không có nhìn nữa hắc, chỉ rũ xuống con ngươi, nói: “Ta sẽ không cho ngươi tử, ta muốn ngươi thay mẹ mở mắt thấy, ta phải như thế

nào nghịch thiên mà chiến!! Ta muốn ngươi mở suy nghĩ nhìn nhìn, ta thế nào bảo vệ ở bên cạnh ta tối quan trọng người!!” Dừng một chút, lại nhẹ nhàng bỏ lại một câu: “Bao gồm ngươi.”

Dạ Vũ vi giạt mình.

Mà Lam Tranh đã đứng dậy, trong miệng niệm một quyết, liền lập tức có âm áp ánh sáng đem Dạ Vũ toàn bộ bao phủ. Mà chính hắn lui về phía sau một bước, thân hình liền hóa thành vô số sao bàn quang điểm, lại hơi khẽ động, nháy mắt liền tan vào kia yên tĩnh trong màn đêm đi.

Mà ở một khác chỗ càng thêm yên tĩnh nơi.

Có đứa bé khóc nỉ non theo nơi xa xôi truyền đến.

Toàn Cơ mở to hai mắt, lại vô luận như thế nào cũng thấy không rõ trước mắt chi cảnh

Trong phòng còn tràn ngập vừa sinh sản hoàn huyết tinh chi vị, mặt nàng tái nhợt giống giấy, kia từng nay cao cao hờ ra bụng đã không...

Con của nàng... Con của nàng...

Nàng vô lực nằm ở giường thượng, muốn làm cho mình tứ chi khôi phục tri giác, muốn làm cho tự mình đứng lên đến, đi tìm kiếm con của mình.

Chợt, có nỗi giận tiếng quát cũng theo kia xa xôi nơi bay tới, trong thoáng chốc, kia mơ hồ đó là “Đứa bé vì sao lại như vậy” rống giận có tiếng, lúc nhẹ lúc chậm, lại hoảng giật mình, giọng kia dần dần gần, có người nắm lấy nàng mang máu cổ áo, cấp trên lại một đôi tròn mắt bạo hồng như vậy, nơi cổ họng có tiếng như dã thú, một tiếng một tiếng, đem lãnh ý bàn vọt vào nàng trong tai: “Người rớt cuộc làm cái gì?! Người rớt cuộc làm cái gì!!!!”

Toàn Cơ giật mình.

Lập tức nhẹ nhàng cười.

Khóe mắt giấu một giọt trong suốt.

Bừng tỉnh một giọt sáng sớm lộ, gió thổi qua, liền tan.

Lúc này.

Khuynh Anh chợt mở mắt.

Nàng bị giam ở một chỗ phong bế trong không gian, tay chân cũng đều bị

khóa xích sắt.

Trên bụng một trận nóng hồi, hồng quang ẩn hiện, nàng vội vã xốc lên làn váy, lật lên vạt áo vừa nhìn, chỉ thấy kia tam đoá hoa mạn châu sa chính rít gào giận phóng, cùng trời đất cộng minh, bốc lên vân dũng.

Bên tai lại cũng nghe được một tiếng đứa bé khóc nỉ non, thật là bén nhờn.

Khuynh Anh sửng sốt, bỗng nhiên theo trên mặt đất đứng lên, nhìn về phía chỗ một chỗ hư không chỗ.

Tại nơi đen kịt phương xa, nàng dường như thấy được một đôi bích lục con người, chậm rãi vén mở rộng tầm mắt liêm...

Trong lòng Khuynh Anh chấn động, trong đầu thứ nhất nghĩ đến đó là Toàn Cơ.

Nhất định là nàng đã xảy ra chuyện!!

Còn có đứa bé khóc nỉ non thanh, chẳng lẽ là bảo bảo ra đời sao!

Kia chết tiết Lê Thiên Tuế rốt cuộc lại làm cái gì đáng ghét chuyện! Trong lòng Khuynh Anh vô cùng lo lắng, cúi đầu nhìn nhìn xuyên của mình khảo liên, trong miệng niệm quyết, lại phát hiện này xiềng xích trên có phong ấn, liền năng linh lực cũng bị phong lên.

Nhiều mây, lại sờ sờ của mình hà bao, phát hiện bên trong đã không, La Sát chẳng biết đi đâu.

Cũng không biết là bị bọn họ bắt đi, hay là hấn mình thừa dịp loạn len lén trốn.

Nhưng này khẩn yếu trước mắt, tại sao có thể ra như vậy đường rẽ.

Khuynh Anh chính quân quyết, suy nghĩ có phải hay không cần dùng đến kia cuối cùng tuyệt chiêu thời gian, cửa lại trước được mở ra.

Đi vào là mấy lớn lên hung thần cao tráng nam tử, một người trong đó nói: “Chính là nàng.”

Mặt khác mấy người nhìn Khuynh Anh liếc mắt một cái, liền tiến lên đây thay nàng giải khóa.

“Xin hỏi đây là muốn làm cái gì nha? Thả ta ra sao?” Khuynh Anh xả ra một người súc vô hại khuôn mặt tươi cười đến, nhưng trong lòng âm thầm đếm nhân số, quan sát bốn phía, nhìn nhìn phương hướng nào rất tốt đào tẩu.

Một người nói: “Đã đến giờ, đại diện hạ muốn gặp ngươi.”

Khuynh Anh buông lỏng một chút thủ đoạn, lại cười híp mắt hỏi: “Cái gì gọi là đã đến giờ nha? Nơi đây lại là chỗ nào?” Nàng âm thầm tụ lực, lại phát hiện vẫn không thể vận dụng linh lực, liền phải làm là gian phòng kia cũng có chuyện.

Người nọ nhú nhú mày, “Vấn đề của ngươi nhiều lắm.”

Khuynh Anh ha ha cười, trong lòng suy nghĩ ra lại thu dọn các ngươi.

Còn không bước ra gian phòng, mấy người kia đã đem một vật di động tới cửa, sau đó đối với nàng nói: “Đi tới.”

Khuynh Anh sửng sốt, liền thấy một dán đủ loại bùa chú lồng sắt, mà lồng sắt miệng vừa lúc nghiêm kín thực để cửa, nàng liền biến thành con ruồi bay ra ngoài khe hở cũng không có.

Nàng giật giật khoe miệng: “Cũng không thể được không đi lên?”

Trả lời nàng chỉ có hai cánh tay trắng kiết, nàng nhẹ nhàng một xách, liền giống gà con như nhau ném vào.

Sau đó lồng sắt cửa bị đóng cửa, những người kia một người một cái phương hướng, đem lồng sắt cao cao giờ lên, đi ra ngoài.

Khuynh Anh khó có được hưởng thụ một hồi bị người nâng đi tư vị, nhưng tư vị này tựa hồ không dễ chịu. Lồng tre này cũng hạ cùng xiềng xích thượng đồng dạng bùa chú, nàng hữu lực sử không ra, đơn giản liền cũng không gãy dựa nữa.

Lúc này màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống, trên bầu trời đầy trời sao, xung quanh bị xơ xác tiêu điều bầu không khí sở hoàn toàn bao phủ, cách mỗi mấy mét, liền có người khoác màu đen áo giáp giận chiến sĩ cầm binh khí đứng thẳng, vẻ mặt hung sắc, đằng đằng sát khí.

Đây là binh lính Tộc Tu La.

Nhân số còn không ít.

Trong lòng Khuynh Anh nhảy nháy, vênh tai nhưng cũng nghe không được hỉ trúc pháo mừng có tiếng, ở đây phải làm cách thần đô rất là xa xôi.

Lúc này hoàng thành phải làm phi thường náo nhiệt, chỉ muốn tới gần một ít liền có thể cảm nhận được kia rung trời vui mừng. Lam Tranh từng nói, ban đêm sẽ có ca vũ chi sẽ, mà Trường Minh tiệc cưới sẽ vẫn cử hành đến nửa đêm lúc, chờ đợi kia cuối cùng pháo hoa yên hoa nở rộ, hai vị người mới mới có thể bị nghênh hướng Điện Trường Sinh tiến hành cuối cùng nghi thức —— động phòng.

Đó mới là cuối cùng náo nhiệt nhất thời gian, thần đô mọi người, tất cả tân khách đều sẽ ở nơi đó vui mừng thoát cuối cùng này nghi thức, mà nhưng cũng là nguy hiểm nhất, khó khăn nhất không chế thời khắc.

Khuynh Anh xem không hiểu tình giống, nhận không ra thời gian, liền cười hì hì hướng phía dưới một người trong đó nói: “Hảo ca ca, hiện tại giờ gì nha?”

Đưa tay bắt đả tiểu kiểm nhân, ngạnh nam không cự tiểu mỹ nhân. Người nọ nghĩ nghĩ, đáp: “Bây giờ là giờ Tuất.”

Vậy sẽ ly tử đêm chỉ còn lại có hạ hai canh giờ.

Khuynh Anh mím mím môi, chỉ nhìn chăm chăm hoàn cảnh chung quanh, không nói thêm gì nữa.

Bóng đêm vi lạnh, đoàn người quẹo trái quẹo phải liền tới đỉnh đầu hắc da lều vải chỗ...

Nơi đó đã đứng một số người, Khuynh Anh ngưng mắt vừa nhìn, liền trước nhìn ra có kia chán ghét Dạ Lãnh Sương, mà bên cạnh hẳn đứng cái kia tóc đen lãnh mỹ nhân là...

Yên Tự?

Hắc bộc bình thường tóc, trăn châu bình thường con người đen, tựa như ở Kính điện trong nhìn thấy cái kia giống nhau như đúc.

Nhưng Lê Thiên Tuế rõ ràng nói Yên Tự là...

Khuynh Anh nhú nhú mày, có chút không vui đem trong đầu tìm cách xua tan, lòng sắt lúc này đã đưa đến Dạ Lãnh Sương trước mặt, hẳn đối bên cạnh kia cô gái tóc đen thái độ thật ra vô cùng tốt, nói liên tục nói có tiếng lại cũng là ôn nhu như nước, nghe Khuynh Anh hung hăng run rẩy.

“Yên Tụ cô nương, ngươi xem, ta đem người ngươi muốn tìm mang tới.”
Hắn nói chuyện lúc, còn không quên sờ sờ cô gái tay.

Khuynh Anh nhìn lại là rùng mình một cái, mắt nhìn chăm chăm kia thờ ơ tóc đen mỹ nhân, nhưng trong lòng nhất thời hiểu được, này Yên Tụ, định cũng là giả!! —— chỉ là kia đồ ngốc Dạ Lãnh Sương còn không biết mà thôi.

Chỉ ít, theo Lam Tranh trong miệng sở miêu tả Yên Tụ định không phải như thế cá tính tử, trước mặt cô gái tuy đẹp, lại mỹ chút nào không có sự sống lực.

Xem ra, Lê Thiên Tuế cũng không phải là thật muốn cùng hắn một người, chỉ là lợi dụng hắn mà thôi.

Cô gái kia giờ lên con ngươi, hướng trong lòng Khuynh Anh liếc mắt nhìn, chỉ gật gật đầu.

Dạ Lãnh Sương tiếp tục lấy lòng mỹ nhân: “Chờ kia Lê Thiên Tuế phu nhân sinh đứa bé, vào tay nàng nội đan, ta liền lập tức đem cô gái này nguyên thần lấy ra tặng cho ngươi, bất quá, chờ dung hợp sau, ngàn vạn không nên biến thành nàng bộ dáng, nhất định phải bảo lưu ngươi bây giờ mỹ mạo mới tốt.”

Khuynh Anh nhất thời suy nghĩ Dạ Lãnh Sương nói, trong lòng không khỏi mát lạnh.

Chờ Toàn Cơ sinh em bé, lại lấy nàng nội đan?

Lam Tranh trong miệng theo như lời đan dược, chẳng lẽ đó là Toàn Cơ nội đan sao?!!!

Lấy nội đan mặc dù không cần mệnh, nhưng cũng cùng gần chết không sai biệt lắm. Trong lòng Khuynh Anh nhất thời phiên giang đảo hải, nếu Dạ Lãnh Sương trong miệng theo như lời là thật, nàng kia đảo thà rằng vĩnh viễn cũng không được thần.

Đầu kia, Dạ Lãnh Sương lại nhu thuận đối bên cạnh người nói: “Yên Tự cô nương, ngươi liền trước ủy khuất một chút, chờ đêm nay một quá, ta liền tiếp ngươi sửa lại la, cưới vợ ngươi làm phi.” Cuối cùng còn không quên cảnh thận dặn: “Tối nay ngươi liền ở lồng tre này lý hảo hảo ngồi, chỉ cần làm bộ suy yếu bộ dáng là được, ngươi liền an tâm chờ, hôm nay ta nhất định đánh hạ này trường sinh thành làm cho ngươi sinh lễ.”

Thì ra muốn dùng Yên Tự làm mồi nhiều loạn Trường Minh.

Khuynh Anh cười lạnh một tiếng, sau đó mâu quang chợt lóe, cũng lên tiếng nói: “Vậy sẽ mau vào đi, ta vừa lúc thiếu một bạn đâu.”

Dạ Lãnh Sương lạnh lùng nhìn nàng một cái, hình như có rất lớn bất mãn.

Đôi đầy tớ khiến cho đưa mắt ra hiệu, liền có người tiến lên mở khóa, Dạ Lãnh Sương tự mình đỡ kia cô gái tóc đen, nhìn nàng linh lung chân nhỏ bước vào lồng sắt trong, còn rất sợ nàng tổn sức bình thường, đỡ hông của nàng đi phía trước đưa một tổng.

Khuynh Anh mắt nheo lại, câu khóe môi, thâm sâu nhìn kia xinh đẹp như hoa cô gái hoàn toàn đi vào.

Liền cũng chính là như thế một khắc, cô gái kia thân thể đột nhiên hướng bên cạnh một oai, cả người liền như thế vô lực xụi lơ đi xuống. Dạ Lãnh Sương sửng sốt, vội vã khom người đi đỡ, đem lồng sắt miệng nhường ra một đạo khe hở.

Cũng đó là như vậy một khắc!!!

Khuynh Anh chợt theo tại chỗ nhảy lên, như theo măn cung thượng bay vọt ra tên tên, theo lồng sắt miệng khe phi bình thường vọt ra ngoài!

“Năm lấy nàng!! Năm lấy nàng!!!!” Dạ Lãnh Sương kêu to, nhưng lại

ném không ra trong lòng không có khí tức cô gái, nổi giận chỉ huy thị vệ bên cạnh đi bắt người.

Khuyneh Anh nơi nào sẽ chờ bọn hắn tới bắt, tả thiểm hữu thiểm liền nhảy vào trong bóng tối, trong tay lại bày một trận, thẳng xuyên mà qua, cũng đã chạy ra hảo hơn mười lý.

Này Yên Tự nếu hàng giả, liền định là có người dùng linh lực điều khiển. Kia lồng sắt có thể đem sở hữu linh lực đều che lại, tự nhiên cũng phong ở kia giả Yên Tự trong cơ thể linh khí. Này linh khí một phong, nàng lại tại sao có thể kiên, định cũng sẽ không động.

Khuyneh Anh le lưỡi, này Dạ Lãnh Sương chỉ số thông minh cùng Lê Thiên Tuế liền hoàn toàn không ở một giai tầng thượng, thậm chí ngay cả La Sát cũng cùng không hơn, La Sát có thể bị nàng đùa giỡn xoay quanh, chẳng lẽ nàng ném không ra chính là một hắn.

Có thể nói đến La Sát, Khuyneh Anh lại có một chút khó hiểu.

Vừa thử hoán gọi hắn, lại không bất kỳ phản ứng nào. Lam Tranh cho bọn hắn hạ khế ước, vô luận hắn ở nơi nào, mình chỉ cần triệu hoán, cũng phải làm có thể nghe thấy hắn đáp lại.

Khuynh Anh có chút lo lắng hẩn, nhưng sau này nhìn nhìn, kia tối như mực trong bóng đêm mơ hồ có thể nghe được đã có người xung quanh tìm tòi giọng của nàng, nàng linh lực còn chưa đủ, mỗi một lần thi triển thần mộc trên có khắc ấn pháp thuật, sẽ gặp tiêu hao bằng nhau trị linh khí. Mà tiêu hao sau, tốt mấy ngày mới có thể khôi phục qua đây.

Nàng cần phải cẩn thận sử dụng mới là.

Thời gian không nhiều lắm, nàng cần lấy đại cục làm trọng, La Sát phúc lớn mệnh lớn, thông minh lại giết mình, định không có việc gì.

Nghĩ như vậy, Khuynh Anh liền chút nào không phụ trách người đưa hẩn phao chỉ với sau đầu, xoay người liền hướng xa hơn phương hướng chạy đi.

Nơi này địa thế hẻo lánh, nàng cũng không biết đường đi, đành phải trình vắn tuyến chạy về phía trước, nhưng càng đi tiền, kia không trung bầu không khí liền càng là lãnh, Khuynh Anh cũng phát giác không thích hợp, lặng yên chậm lại bước, đãi phóng mắt vừa nhìn, liền chỉ gặp phía trước tu có một tọa đài cao.

Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí nhìn trông, lại phát hiện người nào cũng không có, liền bóp cái quyết, bay đến đài cao chỗ cao nhất, muốn mượn cơ nhìn nhìn ở đây đến tột cùng là ở vào một vị trí nào.

Nhưng này nhìn lên, làm cho Khuynh Anh đảo hít một hơi.

Nhìn như yên tĩnh bóng đêm dưới, kia diện tích đất bằng trên, lại ô mênh cửag tụ tập mấy chục vạn Tu La chiến sĩ!!! Bọn họ thật chinh tề đứng chung một chỗ, chúng quân chinh liệt nghiêm nghị, thuần một sắc hoa văn màu đen áo giáp, lượng tựa trắng sáng phong duệ đại đao, cùng với kia rậm rạp dường như dã thú kiếm ăn bàn đỏ máu hai mắt, đang lẳng lặng ban đêm, có vẻ càng gai mắt.

Lơ đãng thoáng nhìn, lại mang đến hiệu quả vô cùng chấn động.

Bọn họ cao ngạo mà lập, như vậy khí thế, làm cho Khuynh Anh mỗi một cái lỗ chân lông đều cơ hồ dựng đứng lên, miễn quân sát khí, làm cho vắng vẻ bầu trời nhưng lại không có một Con Phi Điều dám từ đó kinh qua.

So sánh với ở thần giới trông được thị vệ cùng tướng sĩ, kia quả thực cách biệt một trời. Quân đội như vậy, duy nhất mang cho nàng đó là đánh đâu thắng đó rào rạt sĩ khí.

... Chiến thần...

Ở trong đầu Khuynh Anh chợt nhảy ra hai chữ như thế.

Bóng đêm ám trầm, đem chặt chẽ trải rộng quân đội ánh như kia hắc

giang thượng cuộn sóng, theo thì tùy chỗ cũng có thể bốc lên vân dũng, rít gào giận trượng.

Này mọi nơi cát bụi phong dương, nhìn như vắng vẻ im lặng, lại giống như yên tĩnh trước cơn bão, bây giờ là kia ngủ đông chỉ kỳ, càng là kiềm chế, kia sắp đi tới sấm sét tia chớp định diệt sẽ là kinh người.

Trong lòng Khuynh Anh âm thầm thán phục, sớm liền nghe Lam Tranh từng nói, Tộc Tu La vì kia chiến thần bộ tộc, trước kia nhìn La Sát, nhìn nữa Dạ Lãnh Sương, cũng cảm thấy không gì hơn cái này, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, mới thực sự hiểu rõ kia “Chiến thần” vừa nói, là như thế nào khí phách.

Bọn họ là quỷ sống ở trên chiến trường.

Chỉ có phủ thêm kia chiến giáp, bước lên hành trình, đây mới thực sự là bọn họ.

Số lượng này thật lớn quân đội nhất định là muốn dạt tập thần đô, Khuynh Anh không lo lắng, thần đô cho dù cường đại, mà nếu Lê Thiên Tuế theo như lời, nội ứng ngoại hợp, vậy cho dù có thể chống đỡ ở, lại phải làm là tử thương vô số. Giới thì lưỡng bại câu thương, Lê Thiên Tuế chẳng phải là sẽ từ đó lượm tốt đại tiện nghi.

Nhưng Lam Tranh làm cho nàng yên tâm, hẳn rồi cuộc làm cái dạng gì

bố trí.

Khuynh Anh muốn nhập thần, bỗng nhiên dưới mấy chục vạn Tu La chiến sĩ chột cũng đồng loạt hướng bên này xem ra, đều nhịp màu đỏ tròn mắt, hung mãnh sát khí khắc sâu ánh mắt toàn bộ đều đồng thời hướng nàng phương hướng ——

Khuynh Anh tâm đầu nhất khiêu, phản xạ co rút lại, cũng đã ngồi xổm tường cao dưới, dùng rất nặng tường đem mình che nghiêm kín thực, phía sau lông tơ “Sưu” cao cao dựng thẳng lên, một mặt lòng bàn tay, tất cả đều là đỏ mờ hôi.

Bọn họ phát hiện ra nàng?

Nhưng nàng rõ ràng động tĩnh gì cũng không có làm ra đến!

Khuynh Anh tim đập rất nhanh, đang muốn xoay người chuồn êm, lại không kỳ nhiên đánh lên một đạo càn thêm làm cho người ta sợ hãi tâm mất!!

Phía sau, không biết như thế nào thì đứng một hắc y áo giáp nam tử, cùng này Tu La chiến sĩ bình thường, đỏ thắm sắc tròn mắt, cuốn yếu ớt khí lạnh, nàng nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm.

Hành lang đông phương. Mà hấn lại cùng này Tu La chiến sĩ trang điểm bất đồng, hấn lưu kim giáp y, phong duệ đai lưng, bên hông còn dùng có một đao hồ phù lệnh, khôi mạo trên, còn có khác một cây thật dài màu đỏ linh vũ, địa vị của hấn, nhất định là không thấp.

“Tham kiến tướng quân!!!” Dưới muôn vàn tướng sĩ đột nhiên đồng thời nói, tiếng la cao vút thẳng bức tận trời.

Thì ra, bọn họ đều đang nhìn hấn!

Khuyhnh Anh vừa mới thở phào một cái, lập tức lại chợt nói lên, dưới những người đó đang nhìn hấn, mà hấn đang nhìn nàng, kia cũng trực tiếp bị phát hiện có cái gì khác nhau!

Nàng hảo có chết hay không, thế nhưng chạy đến người khác điểm tướng đài tới! —— thảo nào vừa không ai, mà là điểm tướng đại tướng quân còn chưa có xuất hiện!!!

Nhất thời, Khuyhnh Anh muốn nhảy lầu tâm tình cũng có.

Nàng âm thầm làm tốt chạy trốn chuẩn bị, nhưng kia nam nhân đột nhiên nổi lên môi, dùng chỉ có hai người bọn họ giọng nói tiếng: “Đừng nhúc nhích.”

Khuynh Anh sửng sốt, sau đó mình đã bị thành linh xảy ra bóng mờ bao trùm! Đó là một mảnh thật lớn đầu bông màu đen, nàng nghiêm kín thực bao phủ ở, nàng lại ngẩng đầu, liền thẳng tắp đánh lên trước mặt hai cái hai chân, bị cứng rắn áo giáp bọc, lại rất tốt miêu tả ra kia duyên dáng đường nét, hoàn mỹ đường nét.

mặt Nàng đỏ lên, liền thật thật một cử động nhỏ cũng không dám.

Sau đó, bên tai truyền đến kia nam nhân giọng trầm thấp: “Tổ tiên huy đao giết địch, lại tao kia thần giới tiểu nhi vứt bỏ, ta chiến thần bộ tộc, há có thể như vậy bỏ qua!”

“Là!!!” Dưới đáp ứng có tiếng như hồng chung bàn mệnh cửag cuộn cuộn.

“Lần này có đại địch, bọn ngươi nhưng đã chuẩn bị hảo chiến đấu hăng hái chi tranh?”

“Là!!!”

“Nếu gặp địch tặc —— “

“Giết!”

“Nếu gặp trở ngại —— “

“Phá!!”

“Tử nguyệt một quá, liền lái vào thần đô!”

“Là!!”

Kia rào rạt khí thế chấn áo choàng lý Khuynh Anh thật lâu hồi bất quá thần, chờ nàng theo kia chấn động trung thanh tĩnh, sau đó lại là giọng của một nam nhân: “Tướng quân vui thế, tối nay liền như vậy lái vào Đông Phương hoàng thành, làm cho kia Trường Minh để một coi được.”

Đó là giọng của Dạ Lãnh Sương!

Nam tử mím môi không nói, Khuynh Anh lại chảy ròng ròng một trận mồ hôi lạnh.

“Không biết tướng quân có thấy hay không quá có một cô gái tóc đen xông đến?” Dạ Lãnh Sương chợt lại hỏi.

Nam tử thản nhiên nói: “Không có.”

Dạ Lãnh Sương thoáng chần chừ, lại tựa hồ như rất tín nhiệm người này, liền cũng không nhiều hơn nữa hỏi: “Cô gái này là trọng phạm, nếu thấy, bắt

sống tới cho ta.”

Nam tử dừng một chút, mới nói: “Là.”

Sau đó kia đầu trần tuyến bộ càng lúc càng xa, Khuynh Anh còn đang kinh ngạc, thân thể đã bị kia áo choàng cuốn lại, đi ra điểm tương đài thật xa.

Sau đó liền nghe cửa mở cửa quan có tiếng, trong phòng yên tĩnh, áo choàng buông lỏng, Khuynh Anh liền từ bên trong rút đi ra.

“Người tại sao muốn” giúp ta.

Khuynh Anh há mồm hỏi, nhưng phía sau hai chữ bị trừ khử ở kia thành linh xảy ra phúc tới được cánh môi lý, mỏng lạnh mà thanh nhã môi, tán hoa thơm bàn mê người thơm, cái kia hôn đầu tiên là kia chuồn chuồn lướt nước, chỉ dán môi của nàng cánh hoa trần trọc, sau đó liền có nhãn mịn lưỡi tiến vào môi của nàng vá, lại dùng một lát, liền muốn cạy khai nàng hàm răng, hướng bên trong xâm lược.

Khuynh Anh run rẩy, chợt vùng lên tay muốn một cái tát vờn ra hấn, lại nghe bên tai hạ xuống một đạo giọng quen thuộc: “Là ta.”

Nàng ngẩn ra, ngược mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy trước mặt kia hé ra gương mặt xa lạ không biết như thế nào thì đã biến thành mình quen thuộc nhất bộ dáng, phiếm con người đỏ cũng đã đều thôn tẫn, lộ ra bên trong màu vàng, đẹp đến mức tận cùng thật là tốt nhìn mắt.

“Tranh-”

Khuynh Anh vừa mới hô lên một chữ, kia cướp đoạt hôn cũng đã ùn ùn kéo đến mà đến, hắn chế trụ cái ót của nàng, chăm chú quắc ở nàng muốn hô hấp cái miệng nhỏ nhắn, nàng bám trên mặt đất, từ trên xuống dưới tiến quân thân tốc, kia hôn bá đạo lại ôn nhu, nhịp trống bàn bay lượn tiết tấu, một chút đập tiến trong lòng của nàng.

Rõ ràng mới tách ra một ngày, lại dường như cả trăm năm.

Rõ ràng phân công nhau hành động là hai người sớm đã thương lượng hảo sự tình, nhưng bây giờ bất ngờ gặp lại, Khuynh Anh mắt vẫn không tự chủ được bịt kín một tầng sương mù, nàng vươn hai tay ôm cổ của hắn, cọ mặt của hắn gò má, nói: “Người vì sao ở trong này?”

“Ta nếu không tại đây, thế nào không chế này hạo hạo đằng đằng đại quân?” Hắn cẩn thận từng li từng tí ôm nàng, sợ mình kia đầy người áo giáp bị thương nàng.

“Kia, đây cũng là của người người gổ sao?” Nàng đưa tay đi nhéo nhéo mặt của hắn gò má. Mềm, mang theo nhiệt độ.

Lam Tranh nhẹ nhàng cười, lại dán trên môi của nàng: “Không, đây là của ta chân thân, chiến thần bộ tộc khó có thể khống chế, nếu không có dùng ta chân thực khí đè nặng, bọn họ chắc chắn sẽ không phục.”

Khuynh Anh ngẩn người.

“Kỳ thực, ở Tu La giới mới là của ta người gổ.” Lam Tranh này mới nói ra lời nói thật: “Tại nơi hang trung thì, tự kia người gổ bị sư phụ thân thiện hữu hảo, ta liền len lén đem chân thân cùng người gổ thân thay thế, vì thế, ở lại bên cạnh người, vẫn là chân chính ta.”

Khuynh Anh còn đang sững sờ. Nàng há miệng: “Này đó, đều là của người bố trí sao?”

“Không ngừng, ta bày ra thiên la địa võng, tối nay sẽ bình an.” Hắn hôn hôn cái trán của nàng.

Ở xem lễ điện chờ đợi chi thì, tại nơi bạch y tế sư qua đây muốn điều khai Lam Tranh chi thì, hắn từng nay xoa xoa Khuynh Anh phát, ở bên tai nàng nhẹ giọng nỉ non, “Ta đi đi rồi về.”

Nhưng trên thực tế, ở một khắc kia, hấn truyền vào nàng trong đầu nói chân chính nói là: “Chuyến đi này, ta sợ rằng tạm thì cũng chưa về, có người sẽ muốn dẫn người đi thấy Toàn Cơ, có người đòi gấp nghề của người thân thân mộc, còn có người muốn lợi dụng người khắc chế của ta hành động, người duy nhất muốn làm việc, đó là dẫn bọn họ đi ra, nhớ hành sự tùy theo hoàn cảnh, hảo hảo bảo vệ mình, đó chính là với ta tốt nhất giúp đỡ, ta tin người.”

Ta tin người.

Hiện tại ở hồi tưởng lại, lại là có khác một phen tư vị.

Gió này mưa trong, chỉ có hấn nàng hộ tốt nhất, này gió bão dưới, chỉ có hấn cùng với nàng cùng thuyền cùng. Bây giờ hấn phân thân thiếu phương pháp, nàng có thể làm, liền để cho mình không kéo hấn chân sau.

“Tất cả nhưng cũng khỏe?” Lam Tranh ôm nàng.

Khuynh Anh chợt mắt liền toan lên, nàng vui vào hấn cổ nói: “Ta thấy Toàn Cơ, nàng, nàng “

Hắn đưa tay phất đi nàng mi mắt khăn trương, nàng chăm chú nhéo chéo áo của hắn, nàng đoán thấy việc đều đều báo cho biết, Lê Thiên Tuế đáng ghét, Toàn Cơ ủy khuất khổ sở, còn có kia mau ra sinh tiểu bảo bảo, kia tình vì tính kế âm mưu.

Sắc mặt Lam Tranh dần dần trầm xuống.

Khuyhnh Anh tâm loạn như ma, “Ta lúc nào cũng cảm giác đứa bé kia đã sinh, ta nghe thấy được tiếng nó khóc, còn dường như nhìn thấy hắn mở mắt “

Lam Tranh sửng sốt, ánh vàng rực rỡ con ngươi nhất thời nhú lại: “Người cũng không phải đứa bé mẹ, thế nào cùng hắn có như vậy cảm ứng?”

Khuyhnh Anh tâm đầu nhất khiêu, biết mình nói lỡ miệng, chợt dạ nhìn về phía nơi khác: “Ta cùng với hắn hữu duyên.”

Lam Tranh chậm rãi đề sát vào nàng, dán lỗ tai của nàng, đặc biệt ôn nhu kêu một tiếng: “Khuyhnh Anh “

Mang theo cảm giác mát chần giập chăm chú dán ngực của nàng, cùng hắn ấm áp hô hấp tạo thành tiên minh đối lập. Khuyhnh Anh run rẩy, trong lòng quần quýt, không biết nên không nên như thực chất cung khai.

“Người không nói cho ta, ta liền đem sở hữu kế hoạch đều buông xuống.” Lam Tranh ngoài ý muốn vô lại bộ dáng, hấn khởi động thân, liêu áo choàng hồi mình kia uy phong lẫm lẫm da hổ ghé dựa lớn ngòi, nói: “Dù sao nếu chỉ là bảo vệ người một người, ta phải làm còn có thể ứng phó được, cùng lắm thì chúng ta không được thân, chúng ta không nên hài tử, thế gian này ngày sau có phải hay không thái bình ta cũng bất kể, chúng ta cùng nhau chạy nạn, chạy trốn tới chân trời góc biển, đi tới một chỗ là một chỗ thôi.”

Khuynh Anh theo trên mặt đất nhảy dựng lên: “Người, người tại sao có thể như vậy?”

Lam Tranh ngồi càng phát ra nhàn nhã, gỡ xuống của mình khôi mạo để ở một bên, thậm chí muốn bắt đầu giải của mình chiến giáp, “Ta thế nào không thể như vậy? Đây cùng làm việc xấu tuyệt không tạm biệt, ta hao phí toàn bộ tâm huyết cho người làm việc, kết quả là người còn muốn có việc giấu giếm ta, ta chẳng phải là rất có hại.”

Khuynh Anh mấy bước nhảy đến trước mặt của hấn, cầm lấy hấn mũ khấu trở lại đầu của hấn thượng, thở gấp nói: “Người cũng không luôn luôn giấu giếm ta?”

“Kia không giống với.” Lam Tranh đánh oai rộ khôi mạo, bán chống đầu, “Ta chuyện cần làm quá phức tạp, thì cơ chưa tới, dù cho nói cho người, người sẽ không hiểu, hơn nữa nói cho người, lỡ người lộ chân tướng, ta chẳng phải là thất bại trong gang tấc?”

Khuynh Anh: “...”

Nàng rút cuộc nhìn không được, nhe nanh múa vuốt đưa hắc mĩ dọc theo đầu của hắc đạo qua một vòng, đem kia khô mạo mở rộng bộ phận chuyển hướng về phía hắc cái ót, mà mặt mũi của hắc liên bị mĩ giáp phía sau bộ phận toàn bộ bao lại, triệt để một trăm tám mươi độ đại chuyển biến

Nhìn thấy kia đáng đánh đòn mặt bị nghiêm kín thực che, cảm giác thật là tốt.

Lam Tranh bả vai nhẹ nhàng run lên, sau đó mới mím môi, đưa tay đem kia mĩ lấy xuống.

Nhưng tầm mắt trở lại ánh sáng thì hậu, nhưng lại phút chốc sững sốt —— bởi vì Khuynh Anh đã đưa tay cởi xuống hông của nàng mang, bắt đầu vén lên nàng làn váy ——

Lam Tranh con ngươi trầm xuống, cổ họng vừa nháy, đưa tay đi ngăn trở nàng, thốt ra, giọng ám cảm: “Ở đây không thích hợp “

Khuynh Anh cười hì hì: “Đó là chàng nói.”

Lam Tranh mâu quang liễm diễm, rùng rục sáng quắc.

Khuynh Anh một bên đem y phục của mình chỉnh lý hảo, một bên muốn khấu hồi đại lưng: “Người đã đều nói như vậy, ta cũng không miễn cưỡng, không phải ta không nói cho người a, là chính người không muốn nghe ngô “

Lời còn chưa dứt, toàn bộ người đã bị ôm khởi, đặt ở kia khoan lớn lên ghé dựa lớn thượng.

Khuynh Anh vừa mới khẽ động, hai tay đã bị nắm ở, bấm ở đỉnh đầu, Lam Tranh hai tay một phen xốc lên váy của nàng, cơ hồ thô lỗ xả rối loạn nàng túi y, ở một mảnh mất trật tự lý, cuối cùng một hồi.

Hắn ngậy ra nhìn nàng trên bụng tam đoá huyết hoa, chân mày cau lại, kia hoa hồng như lửa, một tác tác cánh hoa tầng tầng xếp khai, đầu độc đến cực điểm. Hắn không đưa tay ra đụng vào. Nhưng vừa mới vừa đụng đến, này hoa nhi giống như là sống bình thường, giận bày đặt ở nàng làn da thượng, hồng quang hiện ra, cấp Khuynh Anh độ lên một tầng bảo vệ ánh sáng.

“Đây là cũng để liên căn hoa mạn châu sa” hắn thì thào.

Khuynh Anh sợ hãi nói: “Đây là lễ vật đưa bé kia tặng cho ta.”

Lam Tranh chân mày nhất thời tức lợi hại hơn.

Khuynh Anh thầm nghĩ không ổn, chợt dạ nói: “Toàn Cơ không muốn đưa bé, bảo bảo rất khổ sở, vì thế ta liền nghĩ biện pháp tiến vào linh thức của hắn bên trong, cùng hắn hảo hảo nói chuyện một hồi” nuốt nuốt nước miếng: “Sau đó, sau đó ta nói cho hắn biết phải ngoan ngoan nghe lời của mẹ, mẹ mới có thể muốn hắn, muốn đi thì hậu, hắn liền mình kéo xuống tam đóa hoa tặng cho ta “

Hắn ngược mắt, yếu ớt nhìn về phía nàng.

Ánh mắt kia quá mức thâm thúy, Khuynh Anh nhất thời lộ nội máu đảo lưu, thấp thỏm trong lòng, tội ác cảm không ngừng bốc lên, không đợi hắn truy vấn, liền đem bí mật của mình toàn bộ đổ ra: “Ta, ta không phải cố ý giấu giếm của ngươi hơn nữa Toàn Cơ nói, bảy đóa cũng để hoa mạn châu sa là ma quỷ chi hoa, đưa bé kia sẽ là ma thần, ta chỉ là muốn bảo bảo đáng thương, liền làm như vậy của ta năng lực này cũng là trong lúc vô tình mới phát hiện, nếu linh lực đủ, ta có thể đi bất luận cái gì không gian, thần mộc trên có khắc rất nhiều pháp chú, ta vẫn không thể hoàn toàn sử dụng “

Dứt lời, nàng lại yên lặng rơi lệ, nàng cận tồn bí mật liền bị như thế ép khô, không chút nào bảo lưu, xích lỏa quả, vẫn là chính nàng miệng nói ra.

Lam Tranh dừng một chút, đột nhiên, hắn phủ đi, hôn hôn miệng của nàng, ôm lấy nàng: “Làm tốt lắm, bảo bối.”

Khuynh Anh sửng sốt.

Lam Tranh nói: “Bảy đóa hoa mạn châu sa là hoa nguyên rửa, nếu tách ra, vậy sẽ không hoàn chỉnh, ma thần sẽ không thức tỉnh, trong tay Lê Thiên Tuế liền mất đi một lợi thế, hấn muốn ma giới sống lại, cũng sẽ không dễ dàng.”

Khuynh Anh mừng rỡ: “Vì thế, ta đáp ứng cái kia bảo bảo, ít hôm nữa hậu ta sinh đứa bé, liền dẫn hấn cùng nhau tìm hấn ngoạn, cũng là có thể?”

Lam Tranh nguyên bản còn hơi cao hứng sắc mặt, “Xoát” một chút liền trầm xuống.

Nhìn hấn biến sắc mặt so với lật thư còn nhanh, Khuynh Anh giống kia lên núi đao xuống biển lửa bình thường bất ổn.

Nàng dùng chân đá đá hấn, nhưng hấn áo giáp so với kia tường thành còn muốn cứng rắn, không đưa hấn đá động, trái lại đem mình làm đau. Hấn chống ở đầu của nàng đỉnh, trên cao nhìn xuống liếc nhìn kia tam đóa hoa, lãnh ngạnh cảm xúc không chút nào keo kiệt đường hoàng đi ra, “Mất hứng” ba chữ thật to viết ở trên mặt.

“Ngươi đây cũng là cùng ma thần định ra ước định, chung thân không thể nuốt lời.” Hấn nói.

Khuynh Anh nhỏ giọng: “Nhưng bảo bảo thật đáng yêu rất thông minh, một mình hấn rất đáng thương, bởi một bởi hấn cũng không có cái gì quan hệ “

Lam Tranh nhú mày: “Nếu hấn không buông ra, đó chính là muốn bởi cả đời, nếu có một ngày, người không có làm đến như lời người nói chi nói, hấn càng sẽ đem này tam đoá hoa thu hồi đi, người, cũng hoặc là chúng ta tương lai đứa bé sẽ gánh chịu cái gì hậu quả, ai cũng không biết!”

Khuynh Anh hướng lý lui lui lui: “Vậy làm được thì tốt rồi “

Lam Tranh yếu ớt nhìn chằm chằm nàng, mày giữa hình như có tán không ra ưu ý: “Ma thần cũng không như người suy nghĩ giống bàn là thuần thiện các loại, hấn còn đang trong cơ thể mẹ, chưa thụ kia khó phân loạn thể sở chỗ, mới có thể gây thơ như vậy, nhưng nếu hấn chân chính trùng sinh, trời đất tất sẽ nhúc nhích, một trường hạo kiếp, không chỉ thần giới, còn lại ngũ giới cũng sẽ khiến thật lớn rung chuyển, dù cho hiện tại lắng lại tai nạn, giữ hấn lại, cũng khó liệu ngày khác hậu sẽ làm ra cái dạng gì nhiễu loạn, ta nguyên bản” hấn dừng một chút, muốn nói lại thôi.

“Người nguyên bản cũng muốn giết hấn tử sao!” Khuynh Anh mở mắt to, nói ra câu nói kế tiếp.

Lam Tranh hơi một hồi.

Khuynh Anh lại nói: “Kia đi theo Toàn Cơ bên cạnh người thị vệ kia, có hay không đó là người người an bài!”

Lam Tranh lặng lẽ.

Cũng là thừa nhận.

Khuynh Anh rầu rĩ thông xuống mi mắt.

Ở nàng bị Lê Thiên Tuế lộng tiền kia con ác thú trong hư không thì hậu, kia đứng ở cửa phía trước nhất dẫn đường thị vệ luôn luôn dùng kỳ quái ánh mắt nhìn mình. Vốn cho là hắn chỉ là đối với mình có cảnh giác cùng bất thiện cảm xúc, hiện tại nhớ tới, kia trong mắt là phức tạp, đương mình khuyên động Toàn Cơ uống thuốc, càng khuyên ở nàng bảo trụ đứa bé chi thì, hắn nhìn ánh mắt của mình trong, lại có ý phiến não.

Hắn nếu Lam Tranh phái tới bóp chết bảo bảo, nếu mình không hiện ra, Toàn Cơ định cũng sẽ không tính toán đem bảo bảo sinh hạ đến, kia đứa bé này biến mất đó là thời gian vấn đề. Nhưng nàng lại nửa đường giết ra, làm cho hắn trở tay không kịp, bảo vệ đứa bé, nhiệm vụ của hắn cũng thất bại, cho nên mới phải lộ ra như vậy biểu tình.

Khuynh Anh càng nghĩ, lại mới đưa Lam Tranh sở bố kết quả nhìn thấu.

Là, nếu hắn trước đó nói cho nàng biết, nàng chắc chắn sẽ lộ ra chân ngựa làm cho Lê Thiên Tuế phát hiện đi.

Nhưng này tình diệu cuộc, nhưng cũng là lãnh huyết vô tình.

Bọn họ nhưng lại cũng không có sai, vì bọn họ đều là sống ở đảo huyền chỉ người trên, Lam Tranh nếu một mềm lòng, nhất định sẽ bị người khác lấy mệnh. Lam Tranh không nói cho nàng kế hoạch của hắn là tối lựa chọn chính xác, nàng có nhiều lắm người thắng không nên có cảm xúc, nàng trời sinh chính là chuyển động ở tầng dưới chót nhất tiểu bình dân, chỉ thích hợp làm kia thật nhỏ việc.

Nhưng vừa nghĩ tới kia bảo bảo lẻ loi ngồi ở cũng đế hoa hạ, bích trong mắt tràn đầy bi thương tự hỏi vì sao mẹ không nên của mình thì hậu, nàng liền vô luận như thế nào cũng ngoan không dưới như vậy tâm.

“Nàng đang giận ta!” Lam Tranh đưa tay đi nựng mặt Khuynh Anh.

Khuynh Anh tránh đi, lầm bầm: “Không có.”

Hắn liền dùng tay đâm đâm nàng: “Rõ ràng có.”

“Ta nào có.” Khuynh Anh cầm ngón tay của hắn đầu.

Lam Tranh nhìn chăm chăm nàng, cách hơn nửa ngày, mới yếu ớt thở dài một hơi, cúi người nằm nghiêng ở bên cạnh nàng: “Người đã thích đứa bé kia, cho giỏi hảo đưa hấn ở lại, hấn đã bị người phá kia ma thần mệnh cách, đó là cùng người hữu duyên, mà cũng Toàn Cơ hài nhi, ta chắc chắn sẽ hộ hấn.”

Khuynh Anh phút chốc liền nghiêng đầu nhìn hấn, con người đen tinh lượng tinh lượng, nói: “Thực sự!”

“Còn dám giả bộ!” Hấn trêu tức cười nàng.

Khuynh Anh xoay người liền oa tiến trong ngực của hấn, vươn hai tinh tế cánh tay cô ở hông của hấn, thoải mái cười: “Tranh, người thật tốt!”

“Ta kỹ thì không dễ chịu!” Hấn chau chau mày.

Nàng nhu thuận thẩu đi tới, hướng môi của hấn hung hăng hôn một cái: “Đây là thưởng cho!!”

Hấn con người sắc nháy mắt trầm xuống, Khuynh Anh mới từ trên môi hấn rời khỏi, sau một khắc, liền có một cái bàn tay giữ lại cổ nàng, kéo nàng

hắn phạm vi, môi một lần nữa dán lên, hung hăng nụ hôn, tùy ý cắn nuốt, nghiền áp, đầu lưỡi trượt tiến nàng xỉ giữa, dùng sức hôn sâu. Hắn giống như là muốn nàng nhu tiến lồng ngực của hắn, nhu tiến huyết dịch của hắn, ôm thật chặt nàng, nặng nề nụ hôn nàng, tán loạn tóc đen làm càn quăn quít lấy nhau, ở một phương nhỏ nhỏ y giường trong lúc đó, hắn dường như dùng toàn bộ lực sinh mệnh, nàng nhất sinh nhất thế đều tù ở trong lòng của hắn.

“Tranh” Khuynh Anh bị hôn trong đầu trống rỗng, chỉ có thể run run theo hắn hô hấp mà hô hấp, theo hắn thâm nhập động tác tận lực ngược đầu óc của mình thừa thụ.

Nàng đưa tay chăm chú hồi ôm lấy hắn.

Cách kia lạnh lẽo áo giáp, nàng dường như cũng có thể cảm thụ được tới đó mặt như hỏa bình thường nóng hồi nhiệt độ ở chính nướng nàng. Hắn màu đen nhưng thiên nga áo choàng hoa đẹp giống như màn che, che linh tinh chấp chờn nền đỏ ánh sáng, bao trùm ở hai người bọn họ trên, liền giống tự lại nhỏ vụn tinh mang, ngân hà bàn lóng lánh.

Hồi lâu sau, hắn rút cuộc thở hắt ra dừng lại.

“Trở về mới hảo hảo thương ngươi.” Giọng hắn thô cảm, cực kỳ không muốn theo trên người nàng khởi động đến. Màu vàng con ngươi ngưng tụ lưu luyến, bịt kín một tầng mơ màng mờ mịt.

Khuynh Anh cười hì hì vươn tay, đưa hấn loạn nhĩ phát dừng ở sau tai, nói: “VẬY ta định rửa sạch chờ người.”

Hấn ngừng lại một chút, nhìn chăm chăm nàng xem mấy giây, chợt vừa nặng nề hôn xuống, liệt hỏa bình thường khí tức lượn lờ đi xuống, thiêu đốt quá nàng vốn là lửa lò thân thể, nàng bao phủ ở hơi thở của hấn trong. Hấn một lần nữa bao trùm mà lên, đưa tay cởi nàng mặc giáp trụ xiêm y, gấn bó hơi nóng gào thét mà qua, chớp mắt liền không thể lui thế.

Kia ý loạn tình mê khí tức sẽ hung mãnh bốc lên, bỗng nhiên, ngoài cửa lại có người cung thanh nói: “Tướng quân, tử nguyệt chi thì đã đến.”

Lam Tranh nhẹ nhàng ngẩng ra, theo Khuynh Anh cần cổ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mê luyến khí còn chưa tan đi, đồ để lại màu vàng mâu quang ở yếu ớt dưới ánh đèn nhẹ nhàng chập chờn. Đãi thoáng bình phục khí tức, hấn mới dùng một cái khác xa lạ nam tử giọng nói: “Ta lập tức đến.”

Cùng một chỗ thời gian luôn luôn vậy ngỡ sợ rằng.

Mới vừa thấy một mặt, nhưng bây giờ nhất định phải muốn tách ra.

“Ta phải đi.” Kia màu vàng phượng trong con người nhu sắc khẽ nhúc nhích, Lam Tranh lại cúi đầu cắn một miếng nàng đã sưng đỏ cánh môi, sau

đó đứng dậy, đem cỏi ra linh vũ khôi mạo một lần nữa mang về trên đầu.

Khuyneh Anh đi qua, đưa tay thay hắh hệ hảo kia hắh nhưng ti tương biên áo choàng, giữa ngón tay mang theo lưu luyến với không muốn, nàng mím môi nhìn về phía ánh mắt của hắh: “Cần ta làm cái gì?”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, sau đó cúi người ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói mấy câu. Khuyneh Anh sừng sốt, sau đó nói: “Hảo, không có vấn đề.”

Lam Tranh cong môi cười, mâu quang trung mang theo sừng nịch cùng che chở: “Chú ý an toàn.”

“Ta làm sao có cái gì nguy hiểm, kia chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, ta tuyệt không có việc gì.” Khuyneh Anh cười ha ha nói: “Ta chắc chắn sẽ đem ngươi muốn gì đó tìm ra.”

Lam Tranh xoa xoa tóc của nàng: “Ngươi phá ma thần mệnh cách, Lê Thiên Tuế chắc chắn sẽ tìm cách nghĩ cách nắm lấy ngươi, ngươi phải cẩn thận, không nên đơn giản tin bất luận kẻ nào, chờ tối nay một quá, ta liền tới tìm ngươi.”

“Vậy ngươi sẽ cứu ra Toàn Cơ sao?” Khuyneh Anh mở to hai mắt nhìn hắh.

“Ừ.” Lam Tranh nhẹ nhàng nói.

“La Sát không thấy.” Khuynh Anh lại nói.

“Ta sẽ tìm được hấn.”

“Chờ sau khi trở về, ta muốn đối với người nói một câu.” Nàng theo dõi hấn.

“Bây giờ nói không thể?” Lam Tranh để nàng ngạch.

“Không thể.” Khuynh Anh cười hắc hắc, sau đó thoát khỏi trán của hấn: “Không được dùng thuật đọc tâm.”

“Tốt lắm, chờ ta trở lại.” Hấn xoa xoa gương mặt nàng, kéo qua tay nàng, phủ, ở mu bàn tay của nàng hôn lên nhẹ nhàng vừa hôn. Có màu vàng ánh sáng rơi vào kia hôn giữa, nháy mắt sưng nước ở nàng làn da trong không gặp.

“Người làm cái gì?” Khuynh Anh nâng tay lên, nhìn chăm chăm cái kia đầu môi son nói.

“Làm ký hiệu, lỡ người đi đã đánh mất, ta cũng tốt tìm trở về.” Hắc công môi cười, sau đó vỗ vỗ đầu của nàng, làm cho nàng thoát cách ngực của mình.

Khuynh Anh lưu luyến theo dõi hẳn một hồi lâu, thẳng đến ngoài cửa thị vệ chờ không đi xuống, lại lần nữa đến giục chi thì, nàng mới đứng hẳn làm một gập lại thủ thế, cười nói một câu: “Ta yêu ngươi.” Nháy mắt liền biến mất ở mình thu xếp khai trận pháp trong.

Gian phòng trở nên vắng vẻ.

Lam Tranh dừng một chút, thẳng đến trước mắt không có gì cả, hấn mới liễm hạ thần tình, thay đổi phó dung mạo, xốc lên màn xoay người đi ra ngoài.

_____*

*_____

Có xán lan khói lửa bắt đầu ở trời cao trung nở rộ.

Tôi nay cuối cùng diễn lễ sắp tại nơi sáng lạn trung kết thúc.

Nam Huân đứng ở sóng triều trong đám người, cau mày nhìn ngày đó tề một đạo một đạo xẹt qua ánh sáng ngọc, lại cách nửa thì thần, bệ hạ đại hôn

nghi thức liền muốn kết thúc, hi vọng tất cả có thể bình an.

Hắn lại cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay kia một đóa gân nằm hoa nhí, đây là cùng Khuynh Anh lạc đường trước nàng ném cho hắn gì đó, đây là dùng nàng linh thức biến thành, chỉ cần ở phạm vi trăm dặm chỗ, này đóa hoa cũng có thể cảm ứng được sự tồn tại của nàng. Nhưng hắn đã ở hoàng thành trong chuyển tròn một cả ngày, nó lại không nhúc nhích, không có nửa điểm phản ứng.

Đóa hoa không có hé hoặc là héo rũ, liền đại biểu cho nàng hiện tại phải làm an toàn. Mà đóa hoa bất động, lại là đại biểu nàng không ở hoàng thành này trong phạm vi, nàng lại đi nơi nào

Trường Minh bệ hạ làm cho hắn hảo hảo bảo vệ nàng, nhưng hắn nhưng ngay cả tìm ra nàng ở nơi nào đều làm không được, nếu bởi vậy làm cho bệ hạ phân tâm, hắn chịu tội khó thoát.

Nam Huân chính phiền não, sau một khắc, lại thấy trong tay nụ hoa chợt liền sống lên!! Nó phút chốc liền mở một mảnh hồng nhạt cánh hoa, sau đó hướng phía một cái phương hướng chỉ đi!!

Hắn sửng sốt, lập tức rời khỏi sóng người, hướng phía phương hướng kia chạy vội mà đi.

Càng là dựa vào là gần, kia đóa hoa liền càng là có thể phiếm ra màu hồng phấn sáng.

Trong lòng Nam Huân vui vẻ, không bước nhanh hơn, đi qua tầng tầng tường cao cùng đèn, đoàn người liền cũng càng là thưa thớt. Đột nhiên giữa, một người mặt mang lo lắng tiến lên đón: “Nam Huân đại nhân, người tìm được Khuynh Anh sao?”

Nam Huân đang muốn trả lời, chợt ngậm miệng, yếu ớt đứng lại, nhìn về phía người nọ: “Là người.”

“Người đang nói cái gì a?” Người nọ nói: “Ta tìm Khuynh Anh một cả ngày, đều không thấy nàng bóng dáng, người có phải hay không tìm được?”

“Không có.” Nam Huân thản nhiên nói.

Người nọ dừng một chút, nói: “Nhưng của người biểu tình gấp như vậy, nhất định là phát hiện gì gì đó.”

“Cùng người không quan hệ.” Nam Huân càng phát ra lãnh đạm, trong tay không dấu vết đem đóa hoa giấu tiến trong tay áo, liền muốn vòng qua người nọ đi về phía trước.

Nhưng lại là bỗng nhiên, một đạo lạnh lùng công kích kéo tới, trong lòng hấn rùng mình, phi thân né tránh, lại nghiêng đầu nhìn sang thì hậu, nho nhỏ này một Phương Không giữa đã bị bày ra kết giới, mà người chung quanh

không biết khi nào đều không thấy, gió lạnh từ từ, chỉ có ngày đó tể nở rộ khói lửa không ngừng lóe ra, khắc ở Nam Huân trong con người, lúc sáng lúc tối.

“Người là ai?” Hắc lạnh lùng nói.

Người nọ trật nghiêng đầu: “Người cho là ta là ai, ta đó là ai.”

Nam Huân híp mắt: “Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Ta nghĩ muốn người giấu ở trong tay áo cái kia đông tây, vật kia hình như có thể tìm được Khuynh Anh đâu.” Người nọ nhàn nhạt câu dẫn ra một cười: “Ta cũng lo lắng nàng a, nàng cũng biến mất đã lâu như vậy, lỡ đã xảy ra chuyện gì nhưng làm sao bây giờ?”

Nam Huân mâu quang lãnh hạ, hắc lạnh lẽo xem kỹ đối phương, trong lời nói dần dần mang theo sát ý: “Người rốt cuộc là ai?!!”

“Người nói xem?” Người nọ cười.

Nam Huân nhưng không nghĩ lại cùng đối phương lời vô ích, trong tay biến ra một chi trường tiên, liền tàn nhẫn hướng đối phương công kích mà đi.

“Tiểu huân a.” Người nọ lại đột nhiên cười nói: “Người không là muốn Khuynh Anh khôi phục ký ức sao?”

Nam Huân cứng đờ, chột tay rảnh tay trung công kích, kinh ngạc ngẩn đầu nhìn người nọ.

Tiểu huân.

Này xưng hô, năm đó liền chỉ có một người sẽ như vậy gọi hấn! Cũng chỉ có một người dám như vậy gọi hấn.

—— Yên Tụ!!!

“Người không là muốn cho Khuynh Anh ở lại Trường Minh bên cạnh sao?” Người nọ lại ha ha cười nói.

Nam Huân nắm tay trong nháy mắt nắm chặt, sắc mặt trắng bệch.

Người nọ chậm rãi liếm mặt mày, buồn bã nói: “Vậy sẽ không nên trở ngại ta a.”

Đó là một khắc kia, một đạo bạch quang đánh xuống, Nam Huân run lên, phía sau như là bị thứ gì đó thống nhập.

Hấn gục đầu xuống, thấy một thanh trường kiếm đi qua lồng ngực của mình, máu đỏ tươi từ đó phun ra, tiên ở xanh biếc mặt cỏ trên, liền chớp mắt tức biến thành những đóa đỏ tươi máu hoa nhài.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy một bạch y nam tử diện vô biểu tình rút ra kiếm đến, trong một cái tay khác còn ôm một ngủ say trẻ mới sinh.

“Yên Tự, ngươi quá chậm.” Người nọ thản nhiên nói.

Nam Huân há miệng, lại cái gì cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy trong thân thể sức lực đều bị bớt thời giờ, sau đó mình liền nặng nề ngã ở trên mặt đất. Kia trong tay áo đóa hoa bị người đoạt đi, bên tai bước dần dần biến mất, hắn cũng bất tỉnh nhân sự.

Khuynh Anh theo của mình trận pháp trung đi ra, nhìn bốn phía quen thuộc tường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tốt xấu là không ra cạm bẫy thuận lợi đạt tới.

Nơi này là thần đô Kính điện.

Là mình bị tù một tháng trong sở ngục nơi, nhưng cũng là Lam Tranh mẹ từng nay sở đãi quá nơi.

Mà ở đây tuy là Điện Trường Sinh thiên điện, nhưng nếu không có thần đế truyện tổng trận, nơi này cách Điện Trường Sinh cách xa vạn dặm,

thường nhật lý đó là dùng để để đặt trắc phi cùng thần đế triệu kiến người thường nơi, mà bây giờ, nó trống rỗng, liền là cả thần giới trung, xa hoa nhất, nhưng cũng là vô dụng nhất nơi.

Nhưng này lý nhưng cũng là cơ quan nặng nề, mê trận trải rộng nơi. Dù cho bên ngoài rối loạn, ở đây lại là an toàn rất.

Cấu tạo đầu óc của Lam Tranh quả thực siêu đẳng, tài năng ở một đoàn loạn ma trung tìm được điều này có thể đặt chân an ổn nơi. Cho dù mình hiểu rõ, hắn muốn mình tới đây tìm kiếm đông tây có lẽ chỉ là cái mượn cớ, nhưng nàng vẫn sẽ hảo hảo nghe theo.

Nếu trước đây, nàng có lẽ còn có thể lặng lẽ đi theo phía sau hắn cùng hắn cùng mạo hiểm, nhưng bây giờ bất đồng.

Nàng đã có nhất định phải bảo vệ lý do của mình.

Mà Lam Tranh hắn như vậy tự tin, nhất định cũng sẽ bình yên vô sự.

Khuyneh Anh vù vù câu ra một cười, sau đó rón ra rón rén đẩy cửa, hóa thành một mảnh cây anh đào, ở Kính điện trung xung quanh phiêu đảng.

Hôm nay Trường Minh đại hôn, Kính điện phòng thủ cũng chẳng phải

nghiêm ngặt, trước đây bố ở trong này ảo trận cũng bị rút lui, Khuynh Anh đông du tây lui thông suốt, chỉ chốc lát, rất xa liền thấy phương xa một phương cung điện trên, “Thiên Thần điện” ba đại tự.

Nhất thời nhãn tình sáng lên, phong như nhau nhẹ nhàng quá khứ.

Lam Tranh nói: “Mẹ của ta Thiên Thần nương nương từng là thất hải thánh nữ, mà cha ta từng ép buộc đưa cho nàng một khối ngọc bích xem như đính ước tín vật, mà nàng tử thì là trực tiếp tan nát, liền một tia bụi bặm cũng không ở lại, bây giờ, kia trong phòng tất cả bày biện hẳn là cũng còn ở, người nếu giúp ta tìm khối ngọc bích kia, có lẽ liền có thể làm cho cha ta buông này cố chấp ý niệm đến.”

phụ thân Lam Tranh là kia A Tu La đế, mà hắn bị đoạt lão bà còn bá con trai, trong lòng tất nhiên không cam lòng. Khuynh Anh thật ra có thể hiểu được, nhưng đây cũng không phải là hắn mượn cớ bức bách con mình a. Nếu có thể tìm được khối ngọc này đến, liền thật có thể làm cho hắn buông tha, đây cũng là một chuyện thật tốt.

Khuynh Anh niệm cái quyết, cẩn thận từng li từng tí chui tường mà vào.

“Xuy “

Ngon lửa đỏ thiêu đốt.

Khuynh Anh dùng pháp thuật châm khởi một nắm ngọn lửa đỏ, dùng cánh hoa làm chỉ hoa đăng, đặt ở trong phòng ưng, bóng tối trong phòng liền chớp mắt tức bị điểm lượng.

Có thể coi là bị bao trùm ánh sáng, gian phòng kia vẫn thanh lành lạnh lãnh, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt bày biện, rõ ràng đều là cô gái gì đó, lại mang theo như so với nam tử càng sâu tự nhiên cùng đậm mực. Sạch sẽ ngăn nắp sạch sẽ trên tường, liền dư thừa trang sức vật cũng không có, cũng không biết là bị người lấy đi, vẫn là nguyên bản đó là bộ dáng như vậy.

Khuynh Anh cũng không dám đình lại, bắt đầu ở trong nhà các loại ngăn tủ trung bốc lên mân mê.

Quả thực tựa như Lam Tranh theo như lời, ở đây bày biện cũng không biến, trong tủ đầu bày đặt các loại la quần, các loại trang sức, đại thể đều là màu trắng, sạch sẽ ngăn gọn, chút nào không xinh đẹp, nhìn ra được chủ nhân quyết đoán cùng kiên quyết. Rốt cuộc là dạng gì cô gái, mới có thể sinh ra Lam Tranh như vậy xinh đẹp đến.

Khuynh Anh từng cái từng cái lật hoàn, lại xếp hảo từng cái từng cái thả về.

Ngọc khí cũng không ít, nhưng đại thể đều là trâm ngọc, ngọc hồ, ngọc như ý ngọc tua cờ, không có giống nhau là Lam Tranh trong miệng theo như lời bích sắc ngọc bội.

Cuối cùng đem sở hữu có thể giấu đông tây ngăn tủ đều lật một lần, vẫn như cũ không tìm ra manh mối.

Khuynh Anh đang định lại tới một lần chi thì, cửa phía sau lại bị đẩy ra.

Sáng sủa ánh trăng chớp mắt tức chiều nghiêng xuống, cùng nền đỏ ánh sáng cùng nhau nhẹ nhàng chập chờn, đem trong phòng trở nên càng sáng sủa.

Khuynh Anh sửng sốt, quay đầu đi, liền thấy cửa đứng một hồng nhạt như hoa bóng dáng, giảo tốt khuôn mặt bị mái hiên bóng mờ che đầy hơn phân nửa, trong tay nàng cầm một đóa cây anh đào nụ hoa, mà một mảnh cánh hoa chính trực thẳng chỉ hướng của mình phương hướng. Có ánh sáng mũi nhọn không ngừng theo nụ hoa trong lúc đó tiết lưu ra, càng là tới gần Khuynh Anh, kia vì cộng minh khiến cho rung động liền càng phát ra rất nhanh.

Cuối cùng đến đỉnh điểm, “Phanh” một chút, biến trở về một sợi tóc ti, tan thành mây khói.

“A Anh.” cô gái Áo hồng nhẹ nhàng cười, giọng êm dịu.

Khuynh Anh bình tĩnh nhìn nàng, mâu quang phức tạp mà trầm trọng.

Rõ ràng người trước mắt là như thế quen thuộc, nhưng cũng đã bịt kín một tầng tên là xa lạ sa mông. Nàng nghĩ nghĩ, cũng đứng lên, nói: “Tiểu Mỹ, cũng hoặc là, ta nên gọi ngươi Yên Tự?”

Cô gái kia nhạt như hoa đào, kia từng nay ở Bạch Lộ trên núi đồng cam cộng khổ người, lúc này không ngờ kinh cảnh còn người mất.

“Gọi ta Tiểu Mỹ đi, ta cũng không hoàn chỉnh.” Nàng lắc lắc đầu, đứng lại ở Trước mặt Khuynh Anh, tươi cười càng phát ra mờ ảo.

“Chờ ngươi đem ta ăn, ngươi liền hoàn chỉnh sao?” Khuynh Anh không biết nên giận hay nên cười.

Tiểu Mỹ nhìn nàng: “Chúng ta bản làm một thể.”

Khuynh Anh lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn nàng: “Không,

chúng ta không phải một thể, người là người, ta là ta, chúng ta ừng có bất đồng ký ức, ừng có bất đồng tình cảm, Yên Tự sớm đã theo trên đời này biến mất, dù cho người thực sự ăn được ta, người cũng nữa tìm không về trước đây Yên Tự.”

Ánh trăng ở Tiểu Mỹ trên người bịt kín một tầng mờ ảo màu sắc, nàng lẳng lặng nhìn Khuynh Anh, nói: “A Anh, người chưa từng nghĩ, ở Bạch Lộ sơn thì, trên núi có nhiều như vậy cây đào, vì sao người mà lại chỉ thích nghỉ ngơi ở dưới tàng cây của ta? Tại nơi cái thì hậu, người vì sao mà lại chỉ biết cùng ta nói chuyện nói chuyện? Mà ta mà lại vì người mà hóa thành hình người? Một mình nguyện cùng người thân thiết?”

Khuynh Anh nhú mào: “Đó là bởi vì, ta đương người là bạn của ta.”

Tiểu Mỹ nói: “Đó là bởi vì chúng ta vốn là một thể, tại nơi trăng tạc nứt ra trong bị phân liệt thành hai, mới có thể không tự chủ được tương hỗ hấp dẫn

“Không.” Khuynh Anh cắt ngang nàng. Nàng bầm bầm thái dương, muôn vàn tình tự tập tụ trong đầu, nhất thời phí tư phi thường: “Đó là bởi vì ta bắt gặp người bị sơn dã yêu quái khi dễ, ta xem bất quá, mới có thể giúp đỡ người, đó là hữu duyên, không phải kia cái gọi là tương hỗ hấp dẫn, chúng ta có thể thành bạn tốt nhất, lại không thể trở thành một cái Yên Tự.”

Tiểu Mỹ mím môi.

“Nàng luôn lợi dụng ta sao?” Khuynh Anh lại nói: “Người chưa bao giờ với ta truy cứu đến cùng, là bởi vì người tất cả đều biết được, đúng hay không?”

Tiểu Mỹ nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không hẳn vậy.”

Nàng tĩnh tĩnh nói: “Ta theo hỗn độn trung sinh ra, vừa vụn rơi vào Bạch Lộ trên núi thành một viên quả đào cây, ta không có ký ức, không có cảm hận, càng không có quá khứ, đoạn ngày kia, là ta quá nhất đơn thuần một đoạn thời gian “

“Người biết ta cái gì thì hậu nhớ tới thân phận của mình sao?” Tiểu Mỹ nhẹ nhàng cười: “Là ở Trường Minh tới tìm của người thì hậu, ta nhìn thấy hẳn, thế là, tất cả sự tình đều nhớ ra rồi.”

“Biết không, A Anh, này kỳ thực đều là số phận, người chạy không khỏi số phận.”

“Đây không phải là số phận!” Khuynh Anh nhìn nàng, cuối cùng tiến lên một bước, cầm tay nàng: “Tiểu Mỹ, người đã trùng sinh, hà tất như vậy chấp nhất, làm Tiểu Mỹ trước đây không tốt sao?”

“Không tốt.” Tiểu Mỹ đạm mạc hạ khuôn mặt, nói: “A Anh, người thật là một ích kỷ nữ nhân.”

“Tiểu Mỹ “

“Người nghĩ bảo lưu thân thể của mình, cùng Lam Tranh quá thương hạnh phúc ngày, vậy ta lại nên làm cái gì bây giờ?” Tiểu Mỹ yếu ớt nhìn chăm chăm nàng, môi bạn treo lên trào phúng cười: “Người chỉ muốn chính người, lại không biết người bên cạnh người luôn luôn nên vì người gánh chịu nhiều như vậy phiền phức.”

Sắc mặt Khuynh Anh trở nên không được tốt nhìn: “Ta chưa bao giờ phiền phức quá người, ở trên núi Bạch Lộ, ta không để cho người thụ một chút xú ury khuất.”

“Người chính là một bộ người bảo vệ bộ dáng, càng làm cho người chán ghét.” Tiểu Mỹ giọng trở nên bén nhọn, nàng lạnh lùng bỏ qua Khuynh Anh tay, nói: “Người sử dụng thân thể thuộc về Yên Tự, dùng linh hồn Yên Tự yêu nam nhân khác, chỉ cần người đối Lam Tranh động một điểm tình niệm, ta kế thừa kia phân ký ức liền muốn thừa nhận kim đâm bình thường thống khổ cùng dằn vặt, người biết tư vị như vậy sao? Đau muốn chết, muốn quên, lại cái gì cũng quên không nhớ được này đều là lỗi của người!! Đều là lỗi của người!!!”

Khuynh Anh ngẩn ra, hơn nửa ngày mới đưa cương trên không trung tay thu hồi.

“Người đã hạnh phúc lâu như vậy, có phải hay không cũng nên làm cho Yên Tự tìm về nàng nên có gì đó?” Tiểu Mỹ chột lại ngược lại cười khẽ, môi cánh triển khai, bách mị túng sinh: “Yên Tự yêu Trường Minh như vậy, nàng uống mạng cũng đã đủ đáng thương, thật vất vả trở về, yêu thương sâu sắc người lại muốn nàng bóp chết phần mộ, như vậy đối với nàng ra sao kỳ tàn nhẫn hôm nay Trường Minh đại hôn, nếu nếu không cho nàng một cái cơ hội, nàng liền thực sự không có gì cả, A Anh, ta biết tâm địa người thiện lương, liền ngoan ngoãn đem thân thể nhường lại được không? Tin ta, chờ chúng ta khôi phục một thể, người sẽ gặp nhớ tới, người từng nay có bao nhiêu yêu người kia “

Khuynh Anh ngây ra nhìn nàng. Lúc này Tiểu Mỹ, có một loại nói không nên lời yêu dị mỹ lệ, lông mi của nàng đi lên kiêu, ở trong gió nhẹ nhàng phiêu diêu. Bạch ngọc nhĩ chúc, ưu nhã tư thái, nàng không bao giờ nữa trước đây kia nho nhỏ béo quả đào tinh, không bao giờ nữa là vậy có thể cùng nàng vui cười tức giận mắng đào Tiểu Mỹ.

Này thời gian đã một đi không trở lại, cái gì cũng không còn lại.

Đều đã thay đổi

“Ta cự tuyệt” Khuynh Anh vừa mới nói ra ba chữ này, liền đột nhiên cảm giác được cái bụng một trận nóng hổi, bụng tam đoá hoa lại tựa ở cuộn cuộn rít gào, cháy uất thiếp.

Cửa truyền đến một khác trận tất tốt tiếng bước chân, Khuynh Anh ngẩng đầu, liền thấy Tiểu Mỹ phía sau, có một thân bạch y nam tử trống rỗng xuất

hiện.

“Ôn chuyện tự thế nào?” Hấn theo trong hư không đi ra, trên người tắm rửa ánh trắng, u lãnh tán lạnh lẽo bức ý.

Tiểu Mỹ nghiêng đầu nhìn hấn một cái, liễm thần tình, mâu quang không đau khổ không vui, đạm nhiên lạnh lùng.

Hai người ở chung tự nhiên, hiển nhiên đã quen biết hồi lâu.

Khuynh Anh phút chốc liền phát giận lên, chăm chú nhìn Tiểu Mỹ: “Người đã muốn trở lại Trường Minh bên cạnh, vì sao còn muốn cùng người này cùng một chỗ?!!!”

“Bởi vì nàng có bao nhiêu yêu hấn, liền có nhiều hận hấn a” nam tử đi vào, giọng mang theo trầm thấp từ: “Trường Minh lòng tràn đầy nhớ đều là muôn dân, là thiên hạ, trong lòng hấn đã không có vị trí phóng thứ khác, chỉ có đưa hấn cướp đoạt không có gì cả, hấn mới có thể hoàn toàn thuộc về nàng một người a.”

Khuynh Anh nhú mày.

Bạch y như tuyết, sở đến chỗ đều đặt lên một tầng băng lạnh.

Không phải Lê Thiên Tuế, còn có thể là ai.

Đợi hẩn đi vào, Khuynh Anh nhúu chặt chân mày phút chốc vừa nháy, ánh mắt chớp mắt tức đã rơi vào tay hẩn cánh tay trung ôm đứa bé trên người. Kia trẻ con hồng cừu tiểu áo, sẵn được vậy hẩn hoa tuyết trong sáng như là một đóa mới ra sương hoa. Thấy hẩn, mình bụng giữa đóa hoa càng phảng phất là tìm được cộng minh, cuộn cuộn càng hung mãnh, cách y sam, cũng có thể xem tới được ần ần hồng quang.

Sau một khắc, chỉ thấy đứa bé kia nguyên bản nhắm chặt lông mi dài khẽ run lên, sau đó chậm rãi mở mắt ——

Một đôi yêu dị con người xanh!

Khuynh Anh trừng mắt Lê Thiên Tuế kia lạnh lùng mặt: “Người đem Toàn Cơ làm sao vậy?!”

“Đây không phải là người nên hỏi vấn đề.” Lê Thiên Tuế mặt mày hờ hững, trên người hoành làm càn lệ khí, “Người thổi ta chuyện tốt, trộm ta hài nhi tam đóa cũng để hoa, lợi dụng vì, ta sẽ như thế buông tha người?”

Khuynh Anh lui về phía sau một bước, tức giận nói: “Đến tột cùng là ai buông tha ai! Người đem Toàn Cơ dẫn vật như vậy nông nổi, đem người hài

nhi đầy thương vực sâu vạn trượng!! Bọn họ rõ ràng đều là của người chí thân, người lại vô tình vô nghĩa, người mới là kia hung ác người!”

Lê Thiên Tuế một hồi, lập tức yếu ớt cười lên. Dưới bóng đêm là hắc cao to bóng dáng, hắc chậm rãi đi hướng Khuynh Anh, lạnh lẽo con người dập tắt thời gian tắt cả nhiệt độ, thuần trắng khuôn mặt thương lộ ra ma quỷ tươi cười:

“Ta vốn là ma, gì đến tình ý nói đến?”

Đối! Hắc vốn là thế gian này lạnh nhất ngạnh ma vật, theo nhân tâm trong tối âm u chỗ ra yêu quái, tuyệt tình vô ý! Lãnh khốc vô tình!!

Khuynh Anh cắn răng, lại thấy hắc kia u lạnh con mắt chăm chú nhìn chằm chằm bụng của mình, lập tức nhảy bèn thối lui đến góc tường, cảnh giác nói: “Người nghĩ đem hoa phải đi về, cũng phải hỏi một chút người hài nhi có chịu hay không.”

Kia trong lòng hài nhi lại cũng lên tiếng trả lời giật giật tay nhỏ bé, một đôi con người xanh ở viền mắt trung lý đảo quanh, cũng thủy thanh thanh đem Khuynh Anh không nhúc nhích nhìn, một thoáng thì đáng yêu động nhân.

Lê Thiên Tuế nhìn mình hài nhi phản ứng, phút chốc liền nhẹ nhàng cười rộ lên, nụ cười kia so với kia đêm còn sâu, so với kia tuyết còn lạnh, giống liên tiếp u mi, ngời nhân tâm mềm nhất yếu nơi chui đến, cười Khuynh Anh sờn tóc gáy.

Nàng sau này vừa lui, tính toán đọc lên trận pháp đi trước tuyết vời, lại là đột nhiên, trước mặt bóng trắng nhoáng lên, hàm dưới cũng đã bị hung hăng nắm, lạnh lẽo lạnh lẽo thấu xương theo tay của đối phương chỉ ép tới, như là ngưng kết một tầng băng tuyết, đem môi của nàng đều đông lạnh ở.

“Người thật thật là có bản lĩnh, có thể khuyên được động thê tử của ta, còn có thể hoặc ở con của ta.” Lê Thiên Tuế lãnh cười lạnh, kéo Khuynh Anh đi hướng ngoài phòng, ngôi sao vẫn, khói lửa ánh sáng ở tựa tại nơi nơi xa xôi không ngừng nở rộ, nở rộ.

Hắn chỉ hướng về phía kia mỹ lệ bầu trời: “Người xem, thời gian sắp đến.”

Khuynh Anh không thể động đậy, lạnh run lên, nàng nhìn xuống trong thân thể run run, ngửa đầu nhìn về phía trời —————

Nửa đêm cuối cùng một khắc.

Hoàng thành bầu trời đã sáng sửa tới cực hạn, ù ù pháo mừng có tiếng đan vào tấu vang, tại nơi xán lạn chân trời, có mười bảy chỉ thuần hắc kỳ lân đập năm màu tường vân, chịu tải thịnh thế hoa chúc phúc một tiếng một tiếng dừng về phía chân trời. Nhưng từ góc độ này nhìn sang, lại có thể thấy này pháo mừng trong, hỗn loạn càng hung mãnh màu sắc, không ngừng nổ tung, lại bị bóng tối cắn nuốt, cuộn trào mãnh liệt rít gào, như là tức khắc cuồng nộ dã thú, không ngừng đánh ác mộng khúc nhạc dạo!!

“Người đoán, hôm nay, ai thắng ai thua?” Lê Thiên Tuế cúi đầu, ở Khuynh Anh bên tai nỉ non.

Khuynh Anh giờ lên con người trừng hắc, không thể nói chuyện, liền hung hăng hướng hắc kia khuôn mặt tuần tú thượng phun một bãi nước miếng, lại thêm hai mắt khinh bỉ, lạnh lùng giận trừng.

“Người” Lê Thiên Tuế ghét cứng lại, tựa như bắt được tảng đông tây bình thường đem Khuynh Anh hung hăng ném ra ngoài, kia thân thể nho nhỏ liền như vậy bay ra ngoài, đánh vào “Thiên Thần điện” trên tấm bảng, lại theo bảng hiệu cùng nhau, nặng nề ngã xuống.

Bén nhọn biên giác cắt vỡ nàng làn da, có máu tươi ngã nhào, liền vừa lúc rơi vào kia “Thần” tự trên.

Khuynh Anh gian nan bò dậy, xoa xoa bị té thắt lưng bụng, cho rằng sẽ đau muốn chết, lại phát hiện chỉ có rất nhỏ một điểm chấn động, mắt phiết

hướng kia cắt vỡ vết thương, lại phát hiện nó đã bằng tốc độ kinh người khép lại.

“Nàng bây giờ là của người, động tác mau một chút.” Lê Thiên Tuế lại không nhìn nàng, trong tay chưởng phong đảo qua, liền lại đem Khuynh Anh nếu như nê bàn quét tới Tiểu Mỹ trước mặt.

Này đảo qua, còn bỏ thêm ràng buộc chú, Khuynh Anh xuyên dừng tay chân, không cách nào nhúc nhích.

Tiểu Mỹ chau chau mày, hướng Lê Thiên Tuế đưa tay ra: “Nàng cũng không thân thân, ta dù cho trở về cũng vô ích chỗ, người đáp ứng đồ của ta đâu “

Lê Thiên Tuế con người sắc nghiêm túc: “Đợi lát nữa mấy ngày.”

Tiểu Mỹ cười: “Ma vương bệ hạ, người chẳng lẽ là đã yêu Công chúa Toàn Cơ vì thế, luyến tiếc nàng nội đan lấy ra sao vẫn là nói, người lo lắng nàng vừa sinh sản hoàn, thân thể suy yếu, lấy nội đan có thể sẽ chết, mềm lòng sao cái gì thì hậu người này vô tình vô nghĩa ma, cũng trở nên đa tình đứng lên “

Lê Thiên Tuế nhúu mày, quanh thân tỏa khí lạnh ngập trời.

Tiểu Mỹ cũng không úy kỵ, nhìn thẳng hắn: “Hôm nay đó là then chốt, của người lợi thế tối đa liền cùng bọn họ giằng co nhau bình, thậm chí, bọn họ càng sâu người một bậc, người nhiều năm an bài, còn không đối địch phương mấy tháng mưu đồ, người nếu muốn cứ như vậy thất bại, ta cũng không để ý.”

“Người nghĩ rằng ta thất bại” Lê Thiên Tuế trong con người ngưng sát khí, không trung phong trở nên như đao tử bàn cắt người.

“Nếu người như vậy có nắm chắc, vậy còn sẽ sớm dùng đến ta” Tiểu Mỹ yếu ớt nhìn hắn: “Người nếu nếu không nhanh một chút, thời gian đó là nếu không có.”

Bóng đêm ngôi sao đã hoàn toàn bị khắp bầu trời khói lửa bao trùm.

Một đêm này, sắp đi tới cuối cùng.

Lê Thiên Tuế chăm chú hơi nhếch môi, lạnh lùng trên không trung vùng lên, không trung đột nhiên xuất hiện một đen kịt vòng xoáy, hắn đưa tay tham nhập, sau đó chậm rãi đem một người ôm đi ra.

Mất trật tự phát, dính máu y.

Tái nhợt khuôn mặt cơ hồ cùng này bóng đêm dung ở cùng nhau, chỉ có lửa kia hồng phát, theo gió đường hoàng. Nàng hai tròng mắt nhắm chặt, nặng nề mê man, như lục bình bàn gầy làm cho đau lòng người.

Lê Thiên Tuế thật sâu liếc mắt nhìn nàng, sau đó nàng phóng trên mặt đất, bàn tay linh lực tập trung vào ngực nàng, sau đó một cỗ trong suốt linh khí liền từ môi của nàng trung tràn ra, cuối cùng tụ ở cùng nhau, dần dần tạo thành một viên đỏ tươi minh châu.

Nội đan một lấy ra, Sắc mặt Toàn Cơ trong nháy mắt lại chia ra.

Trong lòng Khuynh Anh vạn phần phần nộ, huyết khí toàn bộ theo lòng bàn chân vọt tới, lại một phen tránh ra hấn thêm ở mình ngoài miệng băng tuyết, khàn giọng hô: “Lê Thiên Tuế, ngươi này không như gì đó “

Kia cánh tay trái trung đưa bé cũng nhất thời lớn tiếng khóc lên, tiếng khóc to rõ, đinh tai nhức óc, Lê Thiên Tuế tức giận dùng pháp thuật phong hấn khóc nỉ non, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Khuynh Anh, sau đó đem nội đan ném cho Tiểu Mỹ: “Nếu ngươi không thể thành công, ta liền giết ngươi.”

Tiểu Mỹ đậm đậm nhất tiếu, nuốt vào hạt châu kia, sau đó đem Khuynh Anh nâng dậy, si ngốc nhìn mặt của nàng: “A Anh, trên đời này đem lại vô A Anh, cũng lại vô Tiểu Mỹ “

Không.

Khuynh Anh giã giũa.

Nhưng đã không còn kịp rồi, từ xưa chú ngữ theo Tiểu Mỹ môi lý đọc lên, bốn phía nổi lên thật lớn ánh sáng, chớp mắt sắp hai người tầng tầng bọc, dường như một thật lớn kén tằm, đem các nàng quấn ở bên trong, không để lại một tia khe.

Lê Thiên Tuế nhìn kia tùy ý quang sương mù, toàn thân đem trên mặt đất Toàn Cơ ôm ở trong lòng, thấp giọng: “Người cũng mơ tưởng chết như vậy.”

Gió đêm gào thét.

Thần đô bầu trời chợt liền bịt kín một tầng bóng mờ.

Đột nhiên, kia không trung tuôn ra khói lửa chợt âm âm tạc nứt ra, so với trước bất luận cái gì một lần đều phải chấn động, khắp bầu trời đêm dường như đều biến thành kinh người biển lửa.

Tế ti các chính tề ngâm hát liền bị như vậy cắt ngang, hoàng thành công chính vui thích tân khách cũng vì ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn lại. Chỉ thấy chân trời có màu đỏ hỉ kiêu bị kỳ lân kéo, kia một đôi vạn chúng chú mục người mới ngồi ở trong đó, ở mọi người cực nóng nhìn kỹ dưới, chậm rãi mà đến.

Hoàng thành yên tĩnh chỉ là kia một cái chớp mắt, sau một khắc liền tất cả đều lại một lần nữa hoan hô nhảy nhót, hô lớn “Cung nghênh thần đế bệ hạ thần hậu nương nương “

Cuối cùng nghi thức ở vạn chúng hoan hô trong tiến hành, chỉ cần nhìn theo thần hậu thần đế tiến vào Điện Trường Sinh, còn lại tới đêm động phòng hoa chúc, có lẽ tương lai người thừa kế đã ở hôm nay sản sinh.

Tất cả hi vọng đều mềm rũ xuống bốc lên.

Mà đêm này đó hi vọng đều toàn bộ bóp chết, mới là nhất sung sướng việc.

“Hận ta đi.” Lê Thiên Tuế cúi đầu hôn cái trán tái nhợt của Toàn Cơ một cái.

Sau đó, hắn cắt vỡ trong lòng đũa bé ngón tay, làm cho kia máu tươi tát ở trên mặt đất.

Có bóng tối gióng ở trời cao trung chậm rãi rong ruổi mà đến, găm thét, dâng, là muốn đem vạn vật đều hài cốt không còn hủy diệt có tiếng

“Bệ hạ, lúc trước phái đi tướng sĩ đã đã trở về, như bệ hạ sở liệu, nơi đó phong ấn bị người yết đi, ma vật không ngừng tuôn ra, hiện đã đè xuống “

“Bệ hạ, phía nam thần đô cấp báo, có ma vật xâm lấn, là từ Bắc Phương thần đô sở tới “

“Bệ hạ, Bắc quốc nội loạn, ma vật số lượng đông đảo “

“Bệ hạ, Thiên Huyền kính nứt rồi!”

“Bệ hạ, trong hoàng thành cất giấu ma vật đã bị điều loại bỏ “

“Bệ hạ “

Từng tiếng chiến báo tới lại đi, đi lại tới.

Trường Minh đem kia loạn ma bàn cấp tấu lý ra một cái rõ ràng đường đi, địch nhân có thể như chẻ tre thế công, hẳn liền muốn cần an nếu thái sơn đỡ. Này ma tộc thức tỉnh dấu hiệu nhanh chóng liền bị hiểu rõ, âm thầm chuẩn bị tự nhiên không ít.

Tất cả đều vì hôm nay.

Hiện tại chỉ còn lại có Đông Phương hoàng thành trong, gây ông đập lưng ông

Trường Minh thủy con người nhìn nhìn trong tay hồng gấm vóc, đây là hắc hệ ở trên đầu chưa tới kịp cởi ra dây cột tóc, hôm nay là tân hôn của hắc, lại đã định trước sẽ không thái bình, hắc có thể vì thân đô làm tất cả có thể làm việc, thậm chí, đang cùng Lam Tranh liên thủ trước, hắc thậm chí cũng định buông tha muội muội Toàn Cơ

Mà nay, càng muốn khổ An Nhan

Nghĩ đến Điện Trường Sinh thượng, cái kia đạm nhiên nếm cô gái, trong lòng hắc hơi thở dài, xoay người, đối bên cạnh thị vệ quan nói một câu: “Công.”

Tức khắc, phong mang chợt tắt.

Chương 50

Khuynh Anh chỉ cảm thấy bị một mảnh hỗn độn sở vây quanh, phượng hoàng liệt hỏa đốt cháy nàng da thịt, mở mắt ra, nàng thậm chí có thể xem tới được hồn phách bị xé rách, nhưng nàng vẫn không có cảm nhận được nửa ngày đau đớn, nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nói không nên

lời này cảm giác kỳ quái rồi cuộc là cái gì.

Chợt trước mắt thối qua một mặt xanh biếc, nàng liền thấy trước mặt một thủy y cô gái đứng lại ở trước mặt của mình, thân hình sáng quắc như nước mùa xuân ngọc thạch, lạnh lạnh ánh sáng nhạt đem biển lửa cũng sấn mỏng lạnh.

“Người là ai?” Khuynh Anh nhìn nàng nói: “Yên Tự?”

“Ta kêu Thiên Thần.”

Khuynh Anh sửng sốt, nhất thời miệng lưỡi thất, Thiên Thần, đó là Lam Tranh mẹ!

“Ta từng cho ta nhi tính quá một mạng, báo trước hắn đem có đại kiếp nạn, không chết, tức hủy.” Cô gái kia nói: “Hắn là trên trời cô sát tinh chuyển thế, đã định trước cả đời cô độc, nếu hắn yêu cái nào cô gái, hắn sẽ vì nàng lưng đeo nhiều hơn gánh vác cùng tai nạn.”

Khuynh Anh cắn môi, có chút áy náy cúi đầu.

“Nhưng ta thay hắn sửa lại mệnh.” Cô gái chợt cười nói: “Ta hao hết ta tất cả sinh mệnh cùng linh lực thay hắn sửa lại mệnh cách, làm cho hắn có

thể gặp phải một ái mộ cô gái, còn nữ kia tử tất là từ hư vô trung trống rỗng sinh ra, vô sinh vô thể, trùng mục tiêu cũng nhiều kiếp khó bao nhiêu, như vậy hai cô sát tướng xông, liền có thể phá kia tiên đoán.”

“Đó chính là...” Khuynh Anh ngẩng đầu nhìn nàng.

“Đó chính là ngươi.” Cô gái cười, liền như là nữ bản Lam Tranh bình thường, ánh sáng ánh sáng ngọc.

“Ta biết ngươi tới này nguyên nhân, của ta thời gian đã không có, liền thay ta bang người kia nói một tiếng, nghịch hôm khác mệnh, tan nát, còn có, xin lỗi.” Cô gái kia đi hướng Khuynh Anh, giọng yếu ớt thở dài đều tùy theo tan hết.

Khuynh Anh bình tĩnh nhìn nàng, kia xanh biếc bóng dáng đã chợt biến mất, chờ mình lấy lại tinh thần, mới phát hiện trong tay có một khối ngọc bích.

Ngọn lửa đỏ còn đang cháy.

Tiểu Mỹ đau thét chói tai có tiếng ở bên tai không ngừng quanh quẩn, như là kia tàn nhẫn quỷ.

Xem ra lửa này thiêu cháy, phải làm thực sự rất đau mới là.

Khuyên Anh thử giật giật thân thể, đi bắt ở Tiểu Mỹ tay, nhẹ giọng nói:
“Không nên tiếp tục “

“—— không!!”

Kia thanh thế tuyệt có tiếng ở trên hư không trung hung hăng vỡ ra, hồng liên nghiệp hỏa, phượng hoàng niết bàn, kéo dài bất tận.

Hồi lâu sau.

Kén tầm “Phanh” một chút, phá vỡ một đạo khe.

Lê Thiên Tuế nhìn sang, có một chỉ nhỏ và dài tế tay theo bên trong vượn, trắng nõn trơn mịn, móng tay thượng màu đỏ đậm khấu yêu dị lóa mắt.

Đó là ma hóa ký hiệu.

Hắn lạnh lùng cười: “Yên Tụ, ngươi đã tỉnh?”

Một cô gái chậm rãi theo bên trong bò đi ra, tóc đen con ngươi đen, khí tức hơi suy yếu, có thể coi là chặt vật vô cùng, nhưng cũng là cực xinh đẹp.

Yên Tự, vốn là trời đất hào quang hấp thu nhật nguyệt tinh hoa biến ảo mà thành vật, vẻ đẹp của nàng coi như là đậm nhiên thoáng nhìn, cũng có thể làm cho phát sáng lò mờ.

Trường Minh đó là như thế yêu nàng thôi.

“Nếu tỉnh, liền đi thôi, ma quỷ đã không kịp đợi.” Lê Thiên Tuế nhàn nhật nhìn nàng một cái, theo tay vung lên, vô số ám vực ma vật theo dưới nền đất nhảy ra, tụ tập mà đến, cam nguyện thân phục ở dưới chân hắn, thay hắn tọa giá.

Hắn nhàn nhật ôm đứa bé cùng Toàn Cơ đạp đi tới, bây giờ đứa bé còn nhỏ, máu tươi của hắn chỉ có thể hấp dẫn kia đề giai ma vật phân dũng đến đây, mà kia vạn năm trước, cùng hắn cùng quét tháo thiên hạ ma tinh các còn bị áp chế tại nơi một chút viễn cổ phong ấn dưới, muốn cứu bọn họ đi ra, ngoại trừ tổn hao thật lớn sức lực ngành công, liền chỉ có dựa vào thần mộc sức mạnh.

“Thế nào còn không động?” Lê Thiên Tuế nghe không phía sau động tĩnh, có chút không kiên nhẫn giục.

“Lại chờ một chút.” Cô gái có tiếng trầm lãnh lạnh lẽo, lại còn mang theo một tia sợ hãi cùng khẩn trương.

Lê Thiên Tuế không kiên nhẫn quay đầu trở lại, đang muốn xích nàng dũng khí thật thật là một năm không như một năm, lại chợt thấy kia sát mề

cái kén lại phá vỡ nhiều hơn khe, cuối cùng hóa thành vô số mảnh nhỏ, rơi lả tả ở bích lục mặt cỏ trong lúc đó. Ở nơi đó đầu, lại vẫn có một cái khác cô gái tóc đen, nàng thật dài rồi tung phát, toàn bộ khuôn mặt đều biến mất trong bóng đêm phi y quanh quẩn, nhẹ nhàng tay áo, thật dài làn váy thượng đại đóa đại đóa hồng liên tràn đầy khai, như là kia một đoàn yêu dị hỏa, nhưng lại sẵn được nàng kia lộ ra dị thường.

Kia hồng y cô gái ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp thượng, trong suốt song tiệp nhẹ nhàng vỡ, như hồ điệp nhẹ nhàng khởi vũ.

Nhưng nàng lại có bộ dáng của Khuynh Anh!

“Làm sao sẽ!” Lê Thiên Tuế khiếp sợ.

Khuynh Anh cũng sờ sờ mặt mình, cũng có chút kinh ngạc, nàng vốn cho là mình sẽ cùng nàng biến thành một người, lại không nghĩ rằng ra tới thì hậu vẫn là hai người. Chỉ là bất đồng chính là, Tiểu Mỹ không thấy, Yên Tự xuất hiện. Mà thân thể mình bên trong có cuộn cuộn không ngừng năng lượng phun dũng mà đến, thân thể nhẹ nhàng vô cùng, dường như nhảy, cũng có thể nhảy đến trên trời đi.

“Giết nàng!!!” Yên Tự lạnh lùng nói. Trong tay đã vung lên một đạo cuộn trào mãnh liệt ngọn lửa đỏ, chém thẳng hướng Khuynh Anh vào mà đi!!

Khuynh Anh vội vã lui về phía sau, trong tay một vận khí, Yên Tự trong

tay kia đoàn ngọn lửa đỏ thê nhưng cứ như vậy thẳng tắp diệt.

Yên Tự con người giữa tức giận bắn ra, lại một lần nữa đẩy lên ngọn lửa đỏ.

Khuynh Anh lại thử vận may.

Ngọn lửa đỏ lại lần nữa tiêu diệt.

Lần này, hai người đồng thời sửng sốt, Khuynh Anh chủ động huy tay áo đảo qua, Yên Tự lại kêu thảm một tiếng, bị vén bay thật xa, nặng nề ngã ở dưới chân Lê Thiên Tuế.

Khuynh Anh cũng hoảng sợ, ngây ra nhìn bàn tay của mình, lại không biết mình đã có công lực như vậy, kia suối lưu sức mạnh theo bốn phương tám hướng hợp dòng mà đến, phảng phất có sử không xong kính.

Lê Thiên Tuế nhất thời nhận ra cái gì, đầu ngón tay khẽ động, liền có bốn phương tám hướng ma vật hướng Khuynh Anh dũng đi!! Khuynh Anh xung quanh né tránh, thân hình linh hoạt như là một mặt tinh linh, kia vũ động dáng người ở trong nháy mắt né nhanh qua tất cả công kích, sẽ ở sau một khắc đem ma vật mỗi người đẩy lùi.

“Trả lại cho ta!! Đem đồ của ta đều trả lại cho ta!!!” Yên Tự ở phía xa xông nàng thét to: “Người chẳng qua là vì ta mà sinh một tử hồn, người có tư cách gì cướp đi đồ của ta!!!”

Khuynh Anh trên không trung toàn thân xuống, cây anh đào cánh hoa như bay thiên trường tiên, đem đến đây ma vật thứ thiên sang bách không. Nàng lui về phía sau mấy bước, hướng nàng xem đi.

“Ta không có cướp vật của người.” Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Của người khuôn mặt, linh lực của người, trí nhớ của người, người không phải cũng đã phải đi về sao? Người cũng khôi phục thân thần nữ, kia phượng hoàng ngọn lửa đỏ cho người ba hồn bảy vía cũng đầy đủ hết, trừ lần đó ra, người còn nghĩ muốn cái gì đâu?”

Yên Tự một hồi, sắc mặt đã rồi tái nhợt.

Rất nhiều năm sau, Lam Tranh mới nói cho Khuynh Anh, Lê Thiên Tuế tính sai một nước cờ cuối cùng, đó là Khuynh Anh sớm đã là Khuynh Anh, mà không còn là thân thể Yên Tự bám vào. Lê Thiên Tuế ngủ đông mấy nghìn năm trong bóng tối, tính mọi cách, lại cũng không có được vật cuối cùng hần muốn. Khuynh Anh mặc dù hồ đồ, lại luôn luôn có thể làm cho người ta thất kinh ở giây phút cuối cùng. Nữ nhân hần coi trọng, quả nhiên chưa từng làm cho hần thất vọng.

Trên mặt đất một đồng hỗn độn.

thi thể Ma vật rơi lả tả đầy đất, hóa thành cháy đen mùi hôi hắc thủy rơi

trên mặt đất,

“Thiên Thần điện” kia khối dính máu bảng hiệu đã từ đó nứt ra rồi một đạo thật to lỗ hổng, đã không có Thiên Thần nương nương che chở, kia đầy phòng bày biện cũng trở nên cổ xưa, cuối cùng đòi bại.

Phượng hoàng ngọn lửa đỏ, này một đốt, làm cho hai người kia cũng phải lấy thay đổi.

Yên Tự trùng sinh, lại là ở Tiểu Mỹ trên người trùng sinh, nàng ký ức, nàng linh lực, mặt nàng dung, đều khôi phục nguyên trạng, cũng đem Khuynh Anh trên người lưu có Yên Tự dấu vết đều hấp thu sạch sẽ.

Mà Khuynh Anh còn lại, đó là thuộc về nàng, hoàn hoàn chính chính mình.

“Người còn nghĩ muốn cái gì đâu?” Nàng nói.

Muốn cướp đi thân thần mộ của nàng sao?

Còn là muốn làm cho nàng hoàn toàn biến mất?

Còn muốn nói nàng ích kỷ đáng ghét sao? Nhưng nàng đã đem giữ lấy đồ của nàng đều trả lại cho nàng, nàng còn có thể nói cái gì đó?

Yên Tự bung đầu, đau đớn dục nứt ra, vô số ký ức ở trong đầu xé rách nàng, gặm cắn nàng, nàng bỗng nhiên cả kinh ký không dậy nổi mình ngàn năm trước bộ dáng, khi đó mình, khi đó Trường Minh, khi đó tình yêu lại là thế nào một hình ảnh. Nàng chỉ nhớ lại bóng tối bóng mờ đã trong lòng nàng loại hạ căn, phát nha, dài ra một mảnh lại một mảnh hiển máu nhể nhại bụi gai.

Nàng nhớ mình không cam lòng, không cam lòng!!!

Móng tay màu sắc trở nên đỏ thẫm, nàng hai tròng mắt đã rồi biến thành xích hắc, không ánh sáng vô màu, chỉ còn lại có mệnh cửag trống rỗng. Nàng sợ sệt ngồi dưới đất, như là mất hồn phách, chỉ là kia yếu ớt ánh mắt, đang không ngừng phiên dũng bồn đặng.

Lê Thiên Tuế liếc mắt nhìn nàng, trong lòng cũng đã biết nàng đã vô dụng, mà nay là tối quan trọng, kia Khuynh Anh liền để cho chạy không được!!!

Hắn lạnh lùng một mím môi, liền có nhiều hơn ma vật cũng đã phi thân hướng phía Khuynh Anh đánh tới.

Nhưng Khuynh Anh lại cũng không trốn, như ngọn đuốc ánh mắt thẳng

tấp hướng hấn đâm tới, sau đó cúi người nhảy, hoàn toàn không để ý quanh mình ma vật lợi bắt, như gió thẳng xông về hấn. Phi sắc bóng dáng bay qua chỗ, ma vật phần còn lại của chân tay đã bị cụt khắp nơi, nàng tránh kia văng lên máu đen, theo kia phong độ cung, cuốn phiên phi, đâm thẳng tới

“Của ngươi dũng khí nhưng gia, đáng tiếc, ngươi quá để ý mình.”

Đột nhiên, trước mặt Lê Thiên Tuế đã ở trong nháy mắt đó đi vòng qua phía sau của nàng, lạnh lẽo chưởng phong tựa như lưỡi dao sắc bén bèn bành nhắm ngay cổ của nàng huy đến. Khuynh Anh cũng không cấp, khéo môi nhất câu, lại là một toàn thân, phản nhảy hướng về phía phía sau hấn, kia yên tĩnh nằm Toàn Cơ!!!

—— mục đích của nàng, cho tới bây giờ cũng không phải là muốn giết hấn.

Dù cho mình sức mạnh tăng nhiều, nhưng thực lực này chênh lệch mình đương nhiên là hiểu rõ, nàng đương nhiên sẽ không đi làm kia vô dụng việc, nàng muốn làm, đó là muốn trước cứu Toàn Cơ, lại cứu đứa bé!

Lê Thiên Tuế nhìn ra ý đồ của nàng, chớp mắt tức nổi giận, nhắm ngay Khuynh Anh phía sau lưng một chưởng đánh xuống: “Đừng đụng nàng!!”

Khuynh Anh cứng rắn thừa hạ một chưởng kia, vẫn vô thậm cảm giác

đau, lại ở một khắc kia đã bắt được Toàn Cơ thân thể, ôm lấy đến liền nhảy ra thật xa.

“Ta kêu không cho ngươi bính nàng!!!!” Lại một tiếng chọt quát rơi vào phía sau của nàng.

Lê Thiên Tuế giống phát điên dã thú, như vậy bạo phát sức mạnh làm cho trời đất đều vì chi chấn động, Khuynh Anh run lên, đọc lên một vòng chú ấn, muốn Toàn Cơ trước cất bước, nhưng Lê Thiên Tuế vung tay lên, cứng rắn đem vậy còn chưa hình thành chú ấn cấp bóp toái!

“Muốn chết!!” Hắc cả giận nói.

Một phen màu trắng trường kiếm theo trong tay hắc rút ra, mang theo ngút trời lệ khí, điên cuồng bổ tới!

Khuynh Anh ôm Toàn Cơ gian nan tránh né, phía sau còn có vô số nguy hiểm ma vật, này bốn bề thọ địch, nàng phân thân thiếu phương pháp. Lê Thiên Tuế rút cuộc rút đi vô ngoài dịu dàng, lộ ra kia hung ác tàn nhẫn bản, kiếm tên huy qua chỗ, đều là một mảnh tàn viên, nhưng hắc cũng không dám thật thật ngoan kính hướng nàng bổ tới, là cho là mình hữu dụng, còn là bởi vì mình trong lòng Toàn Cơ? Mà mình vừa mới huých Toàn Cơ, hắc liền trong nháy mắt thay đổi cá nhân tựa

Chẳng lẽ, hắc thật sự yêu nàng?

Khuynh Anh vừa mới bị trong lòng này tìm cách hoảng sợ, kia màu trắng ma quỷ cũng đã nhảy đến trước gót chân của nàng, bạch kiếm cao cao giờ lên, trảm ——

“Xuy —— “

Là trường kiếm đâm rách huyết nhục giọng.

Khuynh Anh lăn hai vòng, mới bò dậy ngơ ngẩn nhìn trước mắt một màn, tay chân xoát trở nên lạnh lẽo. Mà Lê Thiên Tuế cũng trợn to mắt nhìn cô gái của mình trường kiếm hạ, lại quên nhúc nhích.

—— ngay vừa, kiếm của hắn muốn đâm trúng kia không biết tốt xấu nữ nhân chi thì, Toàn Cơ liền đột nhiên mở mắt ra, đẩy Khuynh Anh ra, sau đó cũng mình huyết nhục chi khu, nghênh hướng kia lạnh thấu xương trường kiếm ——

Máu tươi như nước bắn.

Sau đó tựa như nước chảy bàn ồ ồ theo vết thương giữa dòng ra, đem lạnh lẽo đại địa nhiễm đỏ một mảnh

Lê Thiên Tuế chỉ cảm thấy trước mắt phút chốc liên đỏ, bên tai âm một chút, cái gì cũng nghe không được. Hắn nhìn dưới tái nhợt cô gái, mà nàng đã nhìn hắn. Rất lâu sau đó, nàng cũng chưa chân chính xem qua hắn liếc mắt một cái, lâu đến hắn đều nhanh nhớt không rõ.

Mặt nàng bàng từng nay là như vậy đường hoàng mỹ lệ, lại tựa gầy sắp thấy cốt, hắn thật lâu đều chưa có xem qua nàng liếc mắt một cái, hắn sợ mình không đành lòng, kia lòng như sắt đá tảng, tại sao có thể làm một cái khu khu cô gái mềm lòng

Nhưng nàng nhìn hắn như vậy, giống như là muốn ở cuối cùng trong sinh mệnh cười nhạo hắn

Trong tim của hắn đột nhiên liền nổi lên một trận khủng hoảng không hiểu, như là bị vô số gai nhọn sở căn xé, nói không nên lời đau đớn theo lòng bàn chân sở đồ nát, tất cả, tất cả lý trí, bắt đầu nát bấy.

Nàng đã mất đi nội đan.

Nàng sớm đã suy yếu giống một luồng lục bình.

Nàng dùng hết nàng sức lực đến phóng kháng hắn, nàng luôn luôn dùng như vậy tuyệt vọng mà lạnh lùng mắt nhìn hắn

Nhưng hiện tại nàng cười, cười nhạo hấn mệnh lệnh nàng sống, bây giờ lại đưa tay đem cái thanh này đoạt hồn kiếm cắm vào ngực của nàng

Tất cả đều không có —— nàng đang chờ đợi một khắc như thế, nàng phải rời khỏi hấn!!

Tất cả bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo quỹ đạo —— hấn rõ ràng là muốn lợi dụng nàng, dùng thân thể của nàng dụng dục thần ma, dùng địa vị của nàng uy hiếp thần đô, dùng mạng của nàng trao đổi một đêm thắng lợi này!!

Không!

Nàng không thể chết được!

Nàng không thể chết được!!!!

Không được hấn cho phép, nàng sao có thể chết như vậy!!!!

“Cho ta xem bảo bảo được chứ?” Toàn Cơ đột nhiên nói, giọng của nàng đã tiểu nhân như văn dăng, nhưng vẫn là như hồng chung bàn đập tiến trong lỗ tai của hấn: “Ta nghĩ nhìn một cái, con của ta.”

Lê Thiên Tuế ngơ ngác lảng ở nơi đó, bởi vì cực lực nhìn xuống kia phát run khuôn mặt, đã có một chút vi vắn vẹo.

Cánh tay trung, kia vừa mới vừa sinh ra không bao lâu đứa bé cực dương lực giãy giụa, cái miệng nhỏ nhắn bị phong giọng, cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có khóe mắt kia một giọt một giọt tinh lượng nước mắt không ngừng

chảy xuống, dính ướt một tảng lớn.

“Là nam hài, vẫn là nữ hài?” Toàn Cơ lại há miệng, như là mau muốn không một tiếng động, “Ta còn chưa xem qua hấn, làm cho ta gặp một lần “

Lê Thiên Tuế chợt liên bị cổ, cứng ngắc, từng chút từng chút đem đứa bé đưa tới.

Nho nhỏ trẻ con một đôi con người xanh.

Đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn so với trần châu còn muốn ánh sáng ngọc, thật dài tiếp vũ nhẹ nhàng nhiên nhiên, còn trụ kia trong suốt lệ tích. Toàn Cơ dùng hết mình cuối cùng sức lực ôm hấn, hôn hôn mặt của hấn, cố gắng đối với hấn lộ ra một tươi cười: “Mẹ xin lỗi người, mẹ yêu người.”

Bên cạnh Khuynh Anh đã nghẹn ngào, một đôi nắm tay đã niết trắng bệch, cổ nén kia lửa giận ngập trời, sợ hãi của mình tùy tiện xúc động sẽ làm Lê Thiên Tuế lại một lần nữa làm thương tổn kia suy yếu cô gái. Nàng được nhẫn, được chờ, được làm cho vậy không bằng hôn đàn thư giãn một khắc kia, xông lên hung hăng cho hấn một quyền!!

Bốn phía là một mảnh tĩnh mịch.

ma vật Muốn tới gần Khuynh Anh, đều bị nàng im lặng tán lạnh thấu xương ánh sáng, nhất nhất nghiền nát.

Toàn Cơ ôm đứa bé, cực kỳ không muốn cùng hắn chậm rãi nức nở. Kia thuộc về mẹ ánh sáng cuối cùng nở rộ ở môi của nàng cánh hoa, câu ý cười, mang theo yêu thương, trước nay chưa có an tường cùng yên tĩnh.

Đây là nàng lần đầu tiên thấy con của mình, quả thật xinh đẹp hoặc người, một đôi bích lục lượng con người, cực kỳ coi được.

Nàng cố gắng mỉm cười đối đứa bé, ngạch máu tươi vẫn ồ ồ không ngừng theo nàng trong cơ thể biến mất, nàng hồn phách sức mạnh càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, nhẹ dường như không nghĩ qua là cũng sẽ bị gió thổi tán.

áo choàng Lê Thiên Tuế bị nhiễm màu đỏ tươi huyết sắc, như là tuyết trắng thượng rơi xuống từng mảnh hồng mai, giống là bọn hắn ở Bắc quốc thì hậu, kia trong vườn hoa, đẹp nhất tới điểm màu đỏ mai vàng, kia từng là nàng thích nhất màu sắc, như là nàng mềm mại phát, như thế tản ra, lóa mắt quang hoa.

Hắn muốn ôm nàng, muốn cho nàng bất động, muốn thay nàng cầm máu, muốn thay nàng kéo dài tính mạng.

Nhưng một khắc kia, hấn cái gì cũng không có làm, cái gì cũng không làm được.

Đoạt hồn đao uy lực, không phải nàng bây giờ có thể thừa chịu được, nàng thậm chí không có nội đan hộ thể, một đao kia đi xuống, nguyên thân nàng hội mất hết, nếu lại hơi có sai lầm, nàng liền cơ hội chuyển thể cũng không có

Một khắc kia, hấn lại hoang mang lo sợ, trong đầu trống rỗng. Mi mắt kịch liệt rung động, bởi vì sắp mất đi mà cảm thấy sợ hãi.

Nhưng ngay khi này thì, Toàn Cơ lại đột nhiên thu cười, trắc đầu, cầm trong tay đưa bé đối xa xa Khuynh Anh phao đi!!!

Nàng là vậy kiên quyết, vậy cấp tốc, như là đem mình tất cả lực sinh mệnh đều ngưng tụ ở một khắc kia!!

“Khuynh Anh! Cứu con của ta!!!” Nàng hô, hoàn toàn không để ý theo trong miệng phun dừng máu tươi, còn có bị lưỡi dao sắc bén xé rách ngực.

Trong lòng Khuynh Anh cơ hồ đình trệ, nàng cũng không biết mình thế nào phi thân tiến lên, thế nào liền như vậy cấp tốc ôm lấy cái kia khóc bi

thiết tiểu bảo bảo, thế nào liền không quay đầu lại theo tại chỗ lược ra, so với kia gió cấp chín còn muốn cấp tốc, so với kia lôi điện còn muốn điên cuồng, nàng chỉ biết là, đây là đứa bé Toàn Cơ muốn nàng bảo vệ, nàng không thể để cho nàng càng đau, càng đau đớn

Lê Thiên Tuế liền cũng ở đây một cái chớp mắt phục hồi tinh thần lại, hấn trùng lớn con người, phi thân liền muốn đuổi theo!

Toàn Cơ lại bỗng nhiên bắt được ống tay áo của hấn, đối với hấn lộ ra một cười: “Buông tha hấn, có được không “

“Toàn Cơ!” Lê Thiên Tuế chăm chú nắm bắt quyền, lại ngẩng đầu thì, đã không có Khuynh Anh bóng dáng.

“Người quả thực đó là này trên đời này tâm địa xấu nhất người” Toàn Cơ tay vậy bưng bình duệ ở tay áo của hấn, giống như là muốn đem kia phân quật cường khắc tiến trong khung: “Nhưng người mơ tưởng lại lợi dụng con của ta “

Lê Thiên Tuế hít một hơi thật sâu, xung quanh ma vật phảng phất có cảm ứng bình thường, sôi nổi hướng phía Khuynh Anh chỗ phương hướng đuổi kịp mà đi.

Toàn Cơ khẽ cười, trong ánh mắt sương mù dần dần biến mất, biến thành yên lặng tĩnh mịch: “Lê Thiên Tuế ngươi có biết hay không nhĩ hảo ngoan “

Lê Thiên Tuế phủ đến, cắn răng một cái, đem kiếm một phen rút ra, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bấm ở kia quanh thân mấy đại, lại ngưng chú máu của nàng khí, từ trong ngực lấy ra một viên đan dược mạnh mẽ đút vào trong miệng của nàng.

Nhưng vừa mới một uy hạ, Toàn Cơ liền chột đại phun một ngụm máu tươi, đan dược cũng theo bị vọt ra, rơi trên mặt đất, bị màu đỏ tươi sủ bao phủ.

“Vô dụng ” nàng cười, cười châm chọc: “Ngươi còn muốn cứu sống ta, dùng ta đến uy hiếp hoàng huynh sao vô dụng vô dụng “

Giọng của nàng vẫn như cũ trầm ảm, dung ở trong gió, máu tươi theo miệng nàng môi hé ra hợp lại mà không ngừng chảy ra, đem kia đơn bạc trừ vấy nhuộm đỏ bừng.

“Câm miệng cho ta!! Đáng chết! Ngươi câm miệng cho ta!!!!” Lê Thiên Tuế tức giận rống to hơn.

Có thể coi là lớn tiếng như thế, cũng không cách nào ẩn giấu mình run

môi.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy như vậy sợ hãi. Ngực dường như bị cái gì cấp ngăn chặn, thế nào cũng không thể hô hấp. Hắn không ngừng cho nàng đưa vào nội lực của mình, mưu toan đem cả người của nàng dụ dỗ hạ kia đọa ma đường, chỉ có như vậy nàng mới có thể sống đi xuống —— nhưng tim của nàng là vậy thản nhiên, không có một tia nhớ mong, hắn thậm chí tìm không được cái gì có thể nàng, đầu độc nàng ——

Trong nháy mắt, hắn lại cảm thấy mất hết can đảm.

“Lê Thiên Tuế, người làm cho ta hận người, ta mà lại không nên hận người” Toàn Cơ theo dõi hắn, một chữ một hồi nói gian nan, lại là vậy rõ ràng: “Ta muốn đã quên người, vĩnh viễn, cũng không muốn gặp lại người ta kiếp này tôi hối hận sự, đó là gặp phải người “

Thân thể Lê Thiên Tuế run lên, ngón tay trắng bệch.

Nàng ngưng đan đã nát, đã không tụ tập được linh khí, mặc hắn thế nào cường đại, mặc hắn có sức mạnh lớn lao, hắn cũng không pháp nàng cứu về rồi

“Ta thật khờ” Toàn Cơ ngơ ngẩn nhìn thiên không, nhìn kia bản thuộc về mình hoàng huynh đem tâm hồn, cũng đã hỗn loạn xé rách nghiền nát không chịu nổi, rít gào không trung, mơ hồ còn có thể thấy kia gió nổi mây phun bóng tối ánh sáng.

Chân trời, mơ hồ còn có thể thấy một tòa trôi tòa thành, mang theo ma quỷ dấu hiệu, là tử vong khí tức.

“Người cuối cùng làm cho kia ma đô sống lại ” mặt nàng dung trở nên như vậy yên lặng, đã không có giãy giụa, đã không có phần nộ, chỉ có nhàn nhạt giọng, trầm thấp tới bùn đất lý.

“Người nếu dám tử, ta liền làm cho ma đô làm cho cả sáu giới không được an bình!!!!” Lê Thiên Tuế chăm chú chế trụ nàng thon gầy vai, từ trước đến nay bao trùm một tầng mặt giả hiệu khuôn mặt thượng, lại là hôi bại cùng run, hấn một lần lại một lần dùng tay áo chà lau Toàn Cơ khỏe miệng, nhưng này máu tươi càng lau càng nhiều, càng lau càng nhiều, cuối cùng nhiễm đỏ hấn toàn bộ tay áo bày, gai mắt kinh người.

“Theo người” Toàn Cơ nhàn nhạt trả lời.

“Ta sẽ bắt đứa bé, làm cho hấn cùng người cùng chết!!!”

“Vậy thật là tốt” nàng rũ mắt xuống liêm, giống cực kỳ mệt mỏi đứa bé, nhẹ nhàng nỉ non: “Vậy thật là tốt, ta còn không thấy đủ hấn, không đau đủ hấn người tổng hấn đến ta cùng hấn hảo hảo cùng một chỗ “

“Người mơ tưởng!!!!”

Lê Thiên Tuế phần nộ nắm chặt đầu vai của nàng, nàng đăm nhiên lạnh lùng làm cho hắn không biết theo ai, nàng đã không có sợ hãi gì đó, nàng đã sẽ không lại thụ uy hiếp của hắn, sẽ không lại yên lặng nhẫn nại, bởi ở bên cạnh hắn.

Nàng là muốn thực sự rời khỏi hắn

“Toàn nhi, người nghe lời, ta trước mang người trở lại, ta định trị thật là tốt người” ngữ khí của hắn bắt đầu trở nên ôn nhu, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Toàn nhi, chờ người đã khỏe, còn muốn tự tay nuôi nấng đứa bé lớn lên, người còn chưa có cấp đứa bé đặt tên, người thế nào bỏ được bỏ lại hắn “

Toàn Cơ hờ hững nhìn hắn.

“Hắn là cái nam hài, nam hài sẽ giống mẹ thân, hắn thích người, tương lai sẽ là cái đẹp hảo hài tử “

Hắn không ngừng nói: “Trước đây từng nói, nếu nữ hài tử liền gọi Hoa Tẫn, nhưng bé trai gọi là gì hắn định như người bình thường điều ngoa, người nếu không cho hắn thủ một dễ nghe, hắn chắc chắn sẽ oán người “

Toàn Cơ theo dõi hắn nhìn hồi lâu, đột nhiên, nàng đối với hắn ngoắc ngoắc môi, sau đó ý bảo hắn thấu qua đây.

Lê Thiên Tuế cúi xuống thân.

Nàng mới khai môi, cười khẩy nói: “Lê Thiên Tuế, ngươi là yêu ta, ngươi này ác ma, lại là yêu ta, ha ha ha “

Lê Thiên Tuế sững sốt.

Toàn Cơ dùng hết sức lực cười ra tiếng, xám trắng trên mặt, kia máu tươi là như vậy nhìn thấy mà giật mình. Lê Thiên Tuế ngẩng đầu, hung hăng nhìn chăm chăm nàng, phút chốc, hắn siết chặt nàng hàm dưới, liền dùng sức hôn xuống! Kia hôn dường như muốn đem tính mạng của nàng đều tỉnh lại, thô lỗ lực, hung ác trừng phạt, lạnh lẽo đầu lưỡi bị nàng tràn đầy mẫn máu tươi sở vây quanh. Hắn ôm chặt nàng, muốn bóp nát nàng xương cốt bình thường nàng ôm vào trong lòng, chăm chú dựa vào, thẳng đến bọn họ nhiệt độ cơ thể trở nên như nhau lạnh lẽo.

Không biết qua bao lâu.

Hắn buông lỏng ra nàng.

Mà nàng một đôi đẹp con ngươi sớm đã nhắm lại, trên mặt tái nhợt, cũng sớm đã mất đi quang thái

“Toàn nhi” hấn sờ soạng sờ mặt nàng gò má, nàng nhiễm máu đen một chút xóa đi.

Cô gái tay yên tĩnh thùy trên mặt đất, mà máu của nàng dịch chảy qua nơi, bị tằm bổ khai ra đẹp màu đỏ hoa nhỏ.

Hấn nhú mày, xả đi chỗ đó một ít hoa nhi, nhưng hấn vừa mới xả đi, này hoa lại dài quá đi ra, một đoá một đoá, theo thổ địa thượng bắt đầu nở rộ, kia thật to một mảnh, đỏ tươi nhi, nhấn nhụi cánh hoa, ngẩng đầu, đón phong, cực kỳ giống cái kia từng nay kiều ngạo không gì sánh nổi cô gái, cười xịch bằng điều, ở trong gió như ngọn lửa đỏ bàn bay lượn.

“Toàn nhi, Toàn nhi” hấn hô nhỏ.

Không người đáp lại.

“Toàn nhi.”

“Toàn nhi!”

“Toàn Cơ!!!”

“Toàn Cơ, Toàn Cơ!!! Ngươi sẽ hối hận!! Ngươi sẽ hối hận!!!!” Lê Thiên Tuế đột nhiên bộc phát ra kia kinh thiên rống giận, một trận cuồng loạn, kia

bốn phía dường như đều nhấc lên cơn sóng gió động trời, có băng lạnh tuyết điên cuồng rơi xuống, tứ lược ở bốn họ xung quanh.

Hắn con người đỏ, ngựa mặt lên trời huyết sáo dài!

Trường kiếm cắm vào bùn đất lý, chấn đại địa đều ở lay động. Băng tuyết bay tán loạn, cực kỳ giống kia mất trật tự sát khí cùng tức giận.

Một khắc kia, bầu trời, dường như đều bị nhiễm đỏ

Ở một khắc chỗ dưới ánh trăng.

“Bảo bảo không khóc, mẹ ngươi nhất định sẽ không chết.” Khuynh Anh một mặt chạy trốn một mặt an ủi trong lòng trẻ mới sinh, nhưng mình lại trước rầm lạp lệ rơi đầy mặt. Con đường phía trước thấp thỏm bất bình, nàng đều quên muốn sử dụng chú pháp, cứ như vậy chạy trốn, không ngừng chạy trốn

“Lam Tranh nói sẽ cứu mẹ ngươi, hắn nói ” nàng một bên lau nước mắt, một bên nỉ non, nhưng trong lòng vô hạn đau đớn, Lam Tranh, Lam Tranh, người rồi cuộc lại chỗ nào

Bóng đêm thâm lương.

Khuynh Anh không ngừng về phía trước chạy trốn, phía sau truyền đến kia làm nhân tâm quý rít gào có tiếng, nàng thậm chí không dám quay đầu nhìn lại.

Nàng cũng không dám cởi ra trong lòng đứa bé bị che lại giọng, rất sợ hấn to rõ tiếng khóc sẽ đưa tới này đuổi bắt ma vật, chính nàng cũng khóc nghẹn ngào, khóc mơ hồ phương hướng, một mặt tối như mực trong bóng đêm không ngừng đi trước, vừa dùng bản thủ ngón tay xoa không ngừng chảy xuống nước mắt.

Nàng trong đầu loạn thành một đồng, không biết hiện tại nên đi kia, không nên đi đâu.

Bầu trời truyền đến đã đâu có tiếng, có lẽ Lam Tranh liền ở nơi đó, nhưng nàng không muốn đi, không muốn đang nhìn Toàn Cơ thống khổ sau, lại đi nhìn kia viết tàn nhẫn đã đầu chém giết cảnh. Ba mươi vạn Tu La thiết kỵ, định không phải như thế bày ra đến xem, mà Lê Thiên Tuế kia không ngừng tuôn ra ám dạ ma vật, cũng không phải như vậy dễ đối phó được.

Tôi nay đã định trước sẽ là một hồi liệt chiến.

Nàng không muốn làm cho Lam Tranh thấy nàng nhiều như vậy nước mắt, không muốn hấn còn vì mình phân tâm thần, không muốn làm cho hấn vì vì tâm tình của mình mà bị ảnh hưởng.

Nàng sợ mình sẽ chết vẫn hấn, vì sao Toàn Cơ chết.

Nàng sợ mình sẽ nhịn không được chỉ trích hấn, vì sao không sớm một chút cứu đi Toàn Cơ

Nàng tin tưởng hấn.

Nhưng đang suy nghĩ khởi Toàn Cơ chi thì, nàng cũng chỉ sẽ rơi lệ.

Kia từng nay cao gầy xán lạn bóng dáng, ở nàng mới tới thần giới chi thì sớm đã trước mắt khó có thể ma diệt ân tình. Nàng từng nay ngưỡng vọng kia cao cao rong ruổi nàng, hi vọng mình có một ngày giống như nàng giống kia tự do chim chóc, không ngừng bay lượn.

Nhưng người kia, lại nàng làm hỏng

“Cẩn thận!!” Đột nhiên, một bóng dáng theo bên cạnh bay tới, đem Khuynh Anh đánh về phía mặt đất, hiểm hiểm tránh thoát kia muốn đánh lên nàng một cái ma vật, lại phản vung tay lên, một mặt đằng điều ném ra, đem ma vật đánh lùi ba trượng.

“Người đang làm cái gì!! Không biết nguy hiểm sao!!!” Người nọ vừa mới rống hoàn, vừa nặng nặng ho khan.

Khuynh Anh sững sốt, lúc này mới lau khô nước mắt thấy rõ đối phương hình dạng, “Nam Huân “

Phục mà lại thấy được bộ ngực hấn tràn ra huyết hoa, trong lòng vừa kéo: “Người bị thương!”

Nam Huân che ngực, quay đầu lại nhìn nàng một cái, đang muốn dừng khai tầm mắt, phút chốc lại chăm chú tránh hướng về phía nàng: “Người khóc” dừng một chút, lại nhìn chăm chăm trong ngực nàng bích lục mắt đứa bé: “Của người “

Khuynh Anh nước mắt một chút lại dừng đi ra, tránh hấn vài giây, chợt một phen đẩy hấn ra, làm cho hấn vừa lúc tránh thoát lại một cái ma vật tập kích, lại đứng lại, trong miệng niệm quyết, long trọng ánh sáng theo trên người nàng tràn đầy khai, vô số cánh hoa hình thành gai nhọn, thứ hướng kia gầm thét nếu thứ công kích đi lên ma vật, chỉ là một chớp mắt, nó cũng đã nứt ra khai, hôi phi mai một.

Nam Huân mở to mắt, “Người kỳ thì trở nên mạnh mẽ “

Khuynh Anh lấy mu bàn tay lung tung lau một phen nước mắt, kéo hấn liền xoay người giấu tới trên một cây đại thụ đi, lại che một tầng kết giới,

khàn khàn hừ hừ: “Người quản ta kỹ thì trở nên mạnh mẽ.”

Đó là ở một khắc kia, lại có vô số ma vật từ trong bóng tối độn tìm mà đến, tham lam sưu tầm bọn họ khí tức, ở vùng này thật lâu xoay quanh không đi.

“Không ngờ ma vật số lượng lại sẽ tăng nhanh như vậy.” Nam Huân trong giọng lộ ra suy yếu, Lê Thiên Tuế một kiếm kia đưa hấn thương rất nặng, hấn mất thật lớn kính mới ngạnh chống qua đây, nếu không phải muốn mệnh lệnh của bệ hạ, hấn định không sẽ lớn như vậy thật xa mang theo thương tới tìm nàng, còn một đường lo lắng nàng sẽ không có việc gì, có thể hay không bị thương, có thể hay không bị lợi dụng đi.

Hiện tại xem ra, nàng tựa hồ sống tốt hơn hấn nhiều.

Không chỉ mình trốn ra được, còn dẫn theo một tiểu nhân như vậy.

Khuynh Anh theo Nam Huân ánh mắt nhìn về phía trong lòng mình, thấy hấn hoài nghi nhìn kia đáng yêu tiểu bảo bảo, vẻ mặt tâm sự còn đều viết ở trên mặt, nhất thời dờ khóc dờ cười: “Người nghĩ quá nhiều.” Dừng hạo một trận, mới mím môi nói: “Là Công chúa Toàn Cơ đưa bé.”

Nam Huân sửng sốt.

Khuynh Anh đưa tay đi trẻ mới sinh, nhưng nhìn nhìn, kia cố gắng kiềm chế nước mắt lại ùm ùm ngã xuống.

Nam Huân khó gặp nhất nữ nhân khóc, trong lòng hoảng hốt, xả ngực kia thương tổn sinh mạng đau, phiền não nói: “Người đừng khóc a! Người nói cho ta biết trước đứa bé này thế nào lại là công chúa điện hạ nàng người đâu kia Lê Thiên Tuế lại ở nơi nào, người tại sao có thể bình yên trốn tới, còn người nữa có biết hay không, Tiểu Mỹ nàng là”

Khuynh Anh nhất thời oa oa ô khóc lớn lên: “Nhĩ hảo âm ỉ.”

Nam Huân ngượng ngùng ngậm miệng.

Liên khóc nhìn kia. Chỉ là ánh mắt không tự chủ hướng đứa bé kia phiêu đi, hấn gặp qua rất nhiều mới sinh trẻ con, lại không có một có thể như hấn bình thường đẹp. Đặc biệt cặp kia bích sắc mắt, vô thanh vô tức có thể đem người đầu độc, chỉ nhẹ nhàng thoáng nhìn, liền dường như có thể bị hấp dẫn rơi vào đi vào.

Trong lòng Nam Huân hơi ngẩn ra, chợt đem tâm thần mình thu hồi, âm thầm kinh hãi, lại ngược lại hỏi: “Là nhỏ hoàng tử vẫn là tiểu công chúa “

Khuynh Anh rút: “Ta cũng không biết chính người nhìn.”

Nam Huân dừng một chút, chung quy không dũng khí đó cởi khai kia tã lót nhìn cái rớt cuộc, vô luận là công chúa vẫn là hoàng tử, đều là chủ tử của

hắn, hắn không thể phạm thượng.

Mà Khuynh Anh trên người còn dính máu, nàng có thể trốn tới, sợ rằng không chỉ đã trải qua một chút xiu sự tình. Nàng khí tràng cũng thay đổi, trở nên càng thấu triệt tinh thuần, mà như vậy khí tức, chỉ có thành tựu thần thân mới có thể đầy đủ. Nhưng nàng vừa khóc như thế không phóng khoáng, một điểm không có thành thân sau hắn là có khí chất, nhưng nàng lại là thể nào thành thân, thể nào ôm Công chúa Toàn Cơ điện hạ đứa bé khóc cái không ngừng, mà công chúa điện hạ, làm sao sẽ xuất hiện ở Thần đô Phương Đông đây hết thảy tất cả, cũng làm cho hắn cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Hắn rất muốn biết, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không phải cái có thể giải thích thật là tốt thì cơ.

Dưới đại thụ nhẹ nhàng chấn động, kia chấn động do nhẹ mà nặng, liền lá cây đều bị rung rơi.

Khuynh Anh nghi hoặc ngẩng đầu, xuyên thấu qua đêm đen nhánh hướng về phương xa nhìn ra xa, chỉ cảm thấy tại nơi chỗ thật xa, có không rõ chân tướng cường liệt cảm giác áp bách hướng phía cái phương hướng này cuộn cuộn mà đến.

Đại thụ chấn càng ngày càng lợi hại.

Liên dưới tàng cây hòn đá nhỏ cũng kịch liệt chấn động.

Nam Huân híp mắt, cũng chăm chú nhìn chăm chăm phương xa.

Chợt!

Kia xa xa chạy trốn mà đến màu đen bóng dáng rớt cuộc có thể đại thể nhìn rõ ràng!! Ở gần mấy chục giây trong vòng, chúng nó không ngừng mở rộng, kia như biển lãng bình thường có thể đem sở hữu sự vật đều nuốt hết bóng đen, lại là tràn đầy hung ác ma vật!!

“Này kết giới sẽ bị bọn họ phá tan!! Đi!!” Nam Huân hét lớn một tiếng, liền bắt được Khuynh Anh tay liền hướng khác một thân cây thượng nhảy xuống.

Nhưng mới toát ra một bước, Nam Huân liền ủng hộ không được theo trên cây khô ngã xuống, vết thương của hắn thực sự quá sâu, lớn như vậy động tác làm cho kia miễn cưỡng ngừng máu tươi lại phun tuôn ra đến.

“Nam Huân!!” Khuynh Anh đưa tay đi bắt hắn, cánh tay trái lý còn có đứa bé, nàng chỉ kịp thời dùng tay phải kéo hắn lại tay áo, nhưng kết quả như thế đó là hai người cùng nhau té xuống cây, Khuynh Anh linh hoạt cuộn bảo vệ bảo bảo, nhưng Nam Huân lại là nặng nề té, đơn bạc thân thể đánh

vào lãnh ngành trên mặt đất, cường liệt chấn động làm cho hấn cơ hồ ngất.

“Vết thương nứt ra rồi người bị thương chỗ nào rồi, rất đau sao” Khuynh Anh không khỏi chia tay một phen xốc lên áo của hấn, thỉnh thoảng thấy kia ngực chỗ, một cái hoảng sợ đỏ thẫm vết thương, quay da thịt, chính một chút chảy ra máu đến, nàng đành thì giận dữ: “Người này ngu ngốc! Như vậy trọng thương người còn muốn có đại động tác, người là muốn chết sao!” Lại muốn tới không.

Nam Huân ho nhẹ hai tiếng: “Ta không sao, người mau dẫn tiểu điện hạ đi trước “

” quý mới tin người!!!”

Khuynh Anh trừng đỏ mắt con người, mà này thì, kia ô áp áp ma vật đã tịch cuốn tới, nàng cắn răng một cái, đỏ đậm tay áo bày ở trên trời trung hoa hạ một đạo độ cung, giống là một khối cứng rắn tám chấn, vững vàng đem hai người hộ ở trung tâm.

Có thể coi là mạnh như vậy ngành kết giới, bị kia như sóng lớn bàn bọn quái vật vọt tới, cũng tránh không được hung hăng chấn động. Chúng nó dường như đã phát hiện vị trí của bọn họ, liền không ngừng kêu gào quay mưu toan theo các góc độ xâm lấn tiến vào.

“Chúng nó đều là hướng về phía người tới.” Nam Huân nuốt một búng máu bọt, yếu ớt nói: “Trốn ở chỗ này không phải biện pháp, chúng ta được rời khỏi.”

“Người không cần nói, chúng ta sẽ bình an.” Khuynh Anh gật gật đầu, mạnh mẽ lệnh mình trấn định lại thay hấn cầm máu. Ở nhìn rồi Toàn Cơ một màn kia, nàng lại cũng không thể chịu đựng ai ở trước mặt nàng gặp chuyện không may.

“Không nên đi hoàng thành, nơi đó là bệ hạ bày cạm bẫy, cũng không cần đi ngoại giao, nơi đó sợ rằng có yêu tộc mai phục bọn họ bằng quan, một khi thần đô bị chiếm đóng, bọn họ sẽ gặp hợp nhau tấn công” Nam Huân vẫn đang nói: “Hôm nay bệ hạ đại hôn, tới tân khách trong có một nửa đều là Điện hạ Lam Tranh làm con rôi, hấn cũng đáp ứng bệ hạ sẽ làm Tộc Tu La trở thành thần tộc đồng minh, vì thế, hấn hôm nay phải làm sẽ rất vội, người có thể chờ sau lại đi tìm hấn bất quá, hiện tại người được tìm một chỗ giấu đi còn có “

“Không nên nói nữa ngu ngốc.” Khuynh Anh nhin xuống nước mắt, đầu ngón tay lại là run rẩy cái không ngừng, nhìn kia máu tươi, trong đầu sẽ gặp không tự chủ nhớ tới Toàn Cơ hấp hối trước bộ dáng.

Đương Toàn Cơ biết được sinh mệnh mau kết thúc thì hậu, đó là dùng như vậy ngữ khí nói chuyện, như vậy dường như công đạo hậu sự giọng, làm cho nàng cảm thấy rất là sợ hãi.

“Chúng ta bây giờ liền đi.” Nàng nói.

Môi trung không ngừng đọc lên chú ấn, hóa thành một đạo trận pháp, nổi giữa bọn họ, thế nhưng, hồi lâu bọn họ lại cũng không có theo chú ấn trung biến mất không gặp, Khuynh Anh kinh hãi, lại lần nữa đọc một lần chú ngữ, thế nhưng kia chú ấn vẫn như cũ chỉ là phát sáng, nhưng không có đem bọn họ mang đến nơi khác đi.

“Sao có thể!” Khuynh Anh lại rất nhanh đọc một lần.

Thế nhưng vẫn vô dụng.

Nam Huân ngẩng đầu nhìn thiên không, chợt nhẹ nhàng tức mảy, nói: “Khuynh Anh, là có người bày ra phong ấn “

Khuynh Anh cũng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời, có một đạo vô hình cái chắn, nhìn kỹ, liền có thể thấy kia yếu ớt hồng quang hiện đầy toàn bộ bầu trời.

“Đó là thượng cổ Côn Lôn ấn, chỉ cần ở không gian này trung, liền không thể sử dụng bất luận cái gì truyện tổng trận pháp” hắc thật sâu hô hấp, mới có thể làm cho mình nói chuyện nói liền: “Người nọ nhất định là biết được người chỉ am hiểu này một loại pháp thuật, mượn đến đây vây khốn người “

Mà người nọ ngoại trừ Lê Thiên Tuế còn có thể là ai!

“Ai nói ta chỉ am hiểu kia loại pháp thuật, chỉ nhiều thể này ma vật, cũng không thể gây thương tổn được ta.”

Khuynh Anh bác bỏ trong lúc đó, lại đem chung quanh bọn họ kết giới dày hơn một chút. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, nàng am hiểu cũng không phải là đánh nhau kịch liệt thuật, bất quá chỉ cần phá hủy kia Côn Lôn ấn, nàng liền có thể đi đến nàng bất luận cái gì muốn đi nơi.

“Người trước giúp ta chăm sóc tốt đứa bé này.” Khuynh Anh đem đứa bé trong ngực bỏ vào Nam Huân bên cạnh, lại tiện tay cởi ra đứa bé bị che lại giọng. Tiểu bảo bảo nháy nháy bích lục tròn mắt, tay nhỏ bé cầm lấy Khuynh Anh một đầu ngón tay. Lại lả lướt nha nha phát ra mấy đơn âm. Khuynh Anh trừu rút ra tay đến, lại sờ sờ khuôn mặt hắn nhỏ nhắn: “Ta đã sẽ sẽ trở lại.”

“Người muốn làm gì” Nam Huân nhìn nàng: “Người không thể ra kết giới, cũng đừng muốn đi phá hủy kia Côn Lôn ấn, đó là thượng cổ pháp khí, lấy người bây giờ công lực căn bản hủy không được “

“Không thử một lần làm sao biết hiểu “

Cái gọi là kia “Chương ngại” nói đến, đó là chỉ này mưu toan thừa cơ phân một chén canh yêu tộc cùng với này mưu toan theo thần đô trung tuân ra đi ma tộc. Tối nay, liền muốn đem tất cả hỗn loạn vật đều ngăn chết tại đây cái đương miệng, ai cũng không thể tiến, ai cũng không thể ra.

Chợt, một cái thật lớn Không Động thú phe phẩy thật lớn sức gió theo thiên trường khiêu mà đến, đi theo nó sau, còn có một tảng lớn một tảng lớn hung mãnh điều kỳ, đen kịt áo giáp dung nhập trong bóng đêm, lại làm cho bóng đêm càng quay vân dũng. Chỉ chốc lát, dẫn đầu Không Động thú thu cánh rơi xuống đất, sau đó liền từ phía trên mấy bước đi xuống đến một người mặc ngân giáp người.

“Sự tình đều làm xong.” Người tới toàn thân một phái xơ xác tiêu điều khí, làm như mới từ chiến trường trong thu hồi lại.

Bất quá, kia màu đỏ tròn mắt ở chống lại đối phương Lam Tranh thì hậu, lại suy sụp suy sụp buông xuống dưới đến, đi tới bên cạnh hắn, nói: “Sắc mặt của ngươi thế nào như vậy không dễ nhìn “

Lam Tranh nhàn nhạt dừng mở mắt, hắn đã tận lực ẩn giấu, nhưng vẫn là bị bạn tốt liếc mắt một cái xem thấu, hơi có chút bất đắc dĩ.

“Uy, ngươi không phải lại có cái gì gạt ta đi” Lăng Vũ Quân đi tới trước

mặt của hắn, một cái tát vỗ vào trên vai của hắn, lại thấy đôi phương hơi nhúu nhúu mày, nhất thời trong lòng một hồi, thấp giọng nói: “Phi La, người bị thương” Thiệu bá nam điệu hưng.

Đôi phương nhàn nhạt lắc đầu.

Lăng Vũ Quân làm như thờ dài một hơi: “Ta đã nói rồi, người dưới này tướng sĩ cũng không thấy cái nào bị cái gì thương, nếu như người nói vết thương của người, ta mới thực sự không dám tin, một trận chiến này lập tức liền muốn đến đặc sắc nhất thì hậu, ta thuộc hạ các tướng sĩ hồi lâu không như vậy tận hứng, đảo đều về người ban tặng, người quả thực khá tốt.” Nhưng lại quay đầu nhìn hắn: “Nhưng người làm sao sẽ như vậy tái nhợt giống như là muốn tử như nhau.”

Lam Tranh nhẹ nhàng nhúu nhúu mày, trong mắt màu đỏ hỗn loạn, làm như có dày đặc tâm sự.

Lăng Vũ Quân cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, đang định hỏi, dưới lại trước truyền đến rất nhỏ hỗn loạn có tiếng.

“Bẩm tướng quân, đại diện hạ muốn xông, thuộc hạ không ngăn cản” một sĩ binh vừa đi lên cùng truyền, một bóng dáng cũng đã xông khai ràng buộc chạy tới đội ngũ trước nhất đầu, nổi giận dùng dùng vọt tới Lam Tranh trước mặt, cầm trong tay một phen lệ tiên, chỉ hướng về phía vậy hắn: “Đại quân vì sao không nghe ta trước mệnh lệnh trực tiếp vọt vào trái lại muốn trú đóng ở ở đây đi làm này đó vô dụng việc!! Còn có, kia tập kích người của ta là ai ta hướng người cầu viện, người vì sao không để ý tới!!!”

Lúc này, Dạ Lãnh Sương toàn thân chặt vật, coi như vừa mới trải qua một hồi huyết vũ tinh phong. Hắn tốt xấu vẫn là Tộc Tu La hoàng tử, thực lực không kém, mới có thể ở sở hữu thị vệ đều chết dưới tình huống đơn thương độc mã xông tới nơi này. Dưới đó là ba mươi vạn đại quân, thân phận của hắn ở Tu La giới cũng hiển hách, hắn liền không tin, ở trước mắt bao người, còn có thể là ai đối với hắn thế nào!

Lam Tranh nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không nói.

Dạ Lãnh Sương đang thì nổi giận.

Lại nhìn thấy bên cạnh đứng Lăng Vũ Quân, trong lòng nhất thời hiểu cái gì, cả giận nói: “Người không phải Lôi Ương! Người rốt cuộc là ai!!!”

Lôi Ương là hắn cực kỳ coi trọng tâm phúc chi nhất, từ nhỏ cùng ở bên cạnh hắn, do hắn một tay bồi dưỡng được, dũng mãnh thiện chiến, thể lực không thua kém Lăng Vũ Quân dưới. Hắn vốn là muốn lần này đại chiến sẽ gặp dựng đứng Lôi Ương địa vị, lấy này giúp hắn đăng cơ, nhưng lúc này xem ra —— “Người là Phi La!!!” Hắn hoảng hốt.

Lăng Vũ Quân ở một bên xem náo nhiệt nhìn thú vị.

Này Lôi Ương ở vài thập niên tiền cũng đã do Phi La thay thế, này Dạ Lãnh Sương hiện tại mới phát hiện, tựa hồ cũng đã quá muộn một chút. Bằng không, lấy chân chính Lôi Ương chi tư, sao có thể có kia điều động thiên quân chi thế

Vẻ mặt của Lam Tranh vẫn nhàn nhạt, hấn so với Dạ Lãnh Sương cao hơn như vậy nửa cái đầu, lúc này cúi đầu trông hấn, trong ánh mắt tràn đầy đăm nhiên lạnh lùng tình, vô hình uy áp làm cho Dạ Lãnh Sương lui về phía sau một bước, thỉnh linh, hấn quay đầu nhìn về ba mươi vạn các tướng sĩ lớn tiếng nói: “Người tới a! Đem hấn bắt lại cho ta!!! Người này là kẻ phản bội! Tu La giới kẻ phản bội!! Hấn không phải là các người đại tướng quân Lôi Ương! Hấn là thần giới chính là tay sai!!!!”

Dưới một mảnh lành lạnh.

Gió lạnh hỗn loạn trông trải gào thét, đem kia vũ động quân kỳ đều dương ra “Ào ào” cự hưởng.

Mà sở hữu tướng sĩ yếu ớt hồng hai tròng mắt, chăm chú nhìn hấn, lại không người nhúc nhích.

Dạ Lãnh Sương chỉ cảm thấy ngạch giữa trượt xuống mồ hôi lạnh, sắc mặt hấn trắng bệch, lui về phía sau hai bước, giọng cũng bắt đầu biến thành

kêu gào: “Hắn là thần giới tam hoàng tử Lam Tranh, một trăm năm tiền ần núp đến Tu La giới biến thành Phi La thân vương!! Các người thấy rõ ràng!! Hắn là tên phản đồ! Là một không hơn không kém giả hóa!!! Ta mới là Tu La giới đại hoàng tử!! Ta mới là của các người chủ tử!! Các người cũng phải nghe lời của ta mệnh lệnh!!!!”

Cuồng phong theo xa xôi trong sơn cốc kéo tới, hỗn loạn nồng đậm mùi tanh, gió lên chói tai gào thét có tiếng, thổi tan che nguyệt đám mây, lộ ra kia biến hóa kỳ lạ ánh trắng.

Bóng đêm lại lạnh chia ra.

Dạ Lãnh Sương không thể tin tưởng nhìn dưới thờ ơ chiến sĩ, đột nhiên điên rồi bình thường hướng phía Lam Tranh đánh móc sau gáy ——

“Sưu “

Một chi tên dài đột nhiên phóng tới, thẳng cắm vào Dạ Lãnh Sương, hắn kêu thảm một tiếng, côn rơi trên mặt đất.

“Sưu —— “

Lại là mấy tiếng gào thét, Dạ Lãnh Sương kinh khủng ngáng đầu, đang muốn hướng hấn nói ra chất vấn có tiếng thì, một mũi tên đầu xuyên qua cổ họng của hấn, một kích bị mất mạng, lại vô đường sống.

Sau đó mấy bóng dáng từ trong bóng tối nhảy ra, mấy cái đem thi thể của hấn kéo xuống, mà trên người bọn họ cũng có hoàng gia ấn ký, là Tu La vương Dạ Vũ ưu tú nhất ám sát tinh anh.

“Đại hoàng tử cầu kết ma tộc, mưu toan hành thích vua đoạt vị, đã giết chết chi.” Người cầm đầu đối Lam Tranh nhẹ nhàng gật đầu. Lại dừng có thâm ý liếc mắt nhìn hấn, giảm thấp giọng nói: “Mà bệ hạ còn làm cho ta chuyển cáo ngài << “

Giọng của hấn bị nhào tới gió thổi tán.

Tiếp theo chớp mắt, này sát thủ lại một lần nữa tiêu diệt cùng trong bóng đêm.

Đến vô ảnh, đi vô tung.

Mà dưới Tu La quân đội sừng sững bất động, dường như chuyện vừa rồi chưa bao giờ xuất hiện quá.

Tu La quân nhân, thông thường chỉ nhận một người chủ nhân, nếu muốn điều động cùng bọn họ, ngoại trừ phải có cao cho bọn hắn gan dạ sáng suốt, còn có nếu có thể chi phối với chi khí phách. Dạ Lãnh Sương từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, thiên hô vạn hoán, liền từ đến quên điếm này.

Lam Tranh đứng ở chỗ cao, bĩ liếc mọi nơi, nói: “Thề cùng Tu La vinh nhục cùng, thuận ta thì sống “

“Nghịch ta thì chết” đại quân tức mục, chinh tề uống ừng.

Hắn liềm lên đồng tình, xoay người nhảy lên dưới thân kia hãn huyết bảo mã, nhô xuống kia trường đao trong tay, chỉ hướng về phía kia trường sinh chi thành, “Rất tốt, xuất phát.”

“Là “

Dưới tức mục run sợ liềm, đại quân xếp thành một hàng, hạo hạo đằng đằng hướng phía trước hành vi.

Mà con ngựa kia thượng người áo bào đen phi động, thế nếu sao bằng. Đó là kia chúng tinh cùng nguyệt tôn sư, lập với bĩ tuyệt cao phong đỉnh, bị người chiêm ngưỡng.

Lăng Vũ Quân ở một bên nhìn đỏ mắt ngây người, thẳng đến phía trước người đã giá mã đi về phía trước xa, chột mới hồi phục tinh thần lại, mấy bước nhảy lên của mình Không Động thú đuổi theo. Đáng thương kia thật lớn chim chóc không dám phi, chỉ dùng hai cái chân đi phía trước nhảy, bảo trì cùng Lam Tranh bình hành tốc độ, phương tiện nhà mình chủ nhân tiến lên tiếp lời.

“Uy, người thế nào đem kế hoạch nói trước?” Lăng Vũ Quân trầm giọng nói.

Dựa theo kế hoạch, này quân đội phải làm là cuối cùng mới lái vào thần đô, lấy chiến thần chi tư cứu thần đô liên can con dân, như vậy lại để cho chiến thần bộ tộc lấy vô hạn quang huy làm cho thế nhân chiêm ngưỡng, lại cùng thì cười nhạo thần giới tiểu nhi vô năng vô lực, như vậy đối lập, vừa rồi có thể vô cùng nhuần nhuyễn bày ra Tu La bộ tộc kẻ mạnh địa vị.

“Không kịp đợi.” Giọng của Lam Tranh có chút tối tăm, trong mắt màu đỏ sâu hơn chia ra.

Lăng Vũ Quân nhíu mày: “Nóng ruột, sẽ không là một chuyện tốt. Hiện tại tùy tiện đi vào, chỉ biết quán vào thần ma hai tộc chiến tranh trong, thậm chí sẽ trả giá càng nhiều đại giới, bất luận cái gì một Tu La chiến sĩ cũng không phải là có thể không công hi sinh”

Lam Tranh chăm chú mím môi, hồng ngọc bình thường đỏ đậm hai tròng mắt sần được hấn làn da càng phát ra trong suốt.

Lăng Vũ Quân luôn luôn cảm thấy cái gì không thích hợp, hấn theo dõi hấn nói: “Người rớt cuộc làm sao vậy?” Nếu bình thường, hấn làm sao sẽ như thế thiếu kiên nhẫn.

Dừng một chút, hấn bỗng nhiên nói: “Của người oa oa lại đã xảy ra chuyện?”

Lam Tranh lông mi run rẩy, rớt cuộc giờ lên mi mắt, bình tĩnh nhìn hấn.

Lăng Vũ Quân có chút nảo nói: “Nàng thế nào như vậy có thể nhạ ma <<” phiền tự còn chưa bật thốt lên, một cổ lạnh thấu xương phong liền xoa làn da của hấn xẹt qua, ở lại một nói thật sâu hồng vết.

Kể cả xung quanh khí lưu đều trở nên nghiêm nghị vắng lặng, Lăng Vũ Quân ngượng ngùng thu hồi lời mở đầu, nói: “Ta không biết trong lòng người là như thế nào tính toán, thế nhưng như người vậy không sáng suốt, cũng là không đúng.”

“Ta sẽ không làm vô dụng việc.” Đối phương rớt cuộc lên tiếng, bình tĩnh

giọng âm đậm nhiên.

Lăng Vũ Quân trừng mắt hấn nhìn mấy lần, biết được hấn một khi quyết định việc, ngàn vạn đại quân cũng kéo không trở lại. Thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chíp bông, mèo cào bình thường đối Lam Tranh sở trung cô gái hiếu kỳ không ngớt. Lúc này đại quân mệnh cửag cuộn cuộn, hấn cũng mới theo trên chiến trường nhẹ nhàng vui vẻ nhể nhại giết trở về, hiện tại loại này bầu không khí thực sự không thích hợp tâm bình khí hòa nói chuyện, nói không chừng tranh cãi nữa chấp, hấn sẽ cuốn khởi tay áo xông lên cùng hấn kiên một trận.

“Thôi, theo ngươi, ta đi, lười quản ngươi.”

Lăng Vũ Quân râm rì, đoạn chính ngời trở lại của mình Không Động thú điều thượng, lại hừ một tiếng: “Ta đi.”

Lam Tranh nhìn về phía trước, không nói gì.

Cách một hồi, Lăng Vũ Quân nhú mày: “Ta thật đi “

Lam Tranh nghiêng đầu nhìn hấn một cái, vẫn không nói gì.

“Ngươi thì không thể nhiều nói hai câu nói?” Lăng Vũ Quân nổi giận.

Lam Tranh: “Đi hảo.”

Lăng Vũ Quân phần nộ giá điều mà đi, Lam Tranh lúc này mới rũ xuống con người, sau đó lặng yên đem cánh tay mình thượng hắc giáp na khởi một phần nhỏ, nơi đó có nhiều nhỏ vụn tiểu vết thương, mà tựa hồ đang không ngừng tăng trong.

Hắn nhúu nhúu mày, nhìn chăm chăm làn da nhìn sẽ, thỉnh linh phía sau một giọng lạnh lùng truyền đến: “Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Lam Tranh trong nháy mắt đã đem áo giáp một lần nữa khấu hảo, quay đầu nhìn lại, giữa ngón tay “Bay đi” Lăng Vũ Quân lại lần nữa xuất hiện ở phía sau mình, mà Không Động thú bay trên trời, hắn là mình nhảy xuống.

“Người ngay cả ta khí tức cũng không phát giác ra được, người còn nói không có chuyện gì?” Hắn đè thấp giọng tựa hồ sẽ không chế không được cất cao, Lam Tranh mày một đám, lời hắn liền gấp mã bụng, phi bình thường chạy tới cách đó không xa một tiểu đất sườn núi trên, nhìn dưới quân đội một hàng một hàng đi trước.

“Bây giờ có thể nói cho ta biết đi?” Lăng Vũ Quân buông lỏng một chút bị nắm loạn lĩnh cổ.

“<< không thể nào.”

“Không thể nào trên người của người có thể trông rỗng nhiều ra vết thương đến?” Lăng Vũ Quân trừng đỏ mắt, ôm đồm ở tay hắn, xé mở tầng kia cổ tay giáp, nói: “Người rút cuộc lại làm cái gì chuyện ngu xuẩn?”

Chỉ thấy kia trên cánh tay, có đủ loại hồng vết, ngay vừa một khắc kia, thủ đoạn chỗ lại thêm một chỗ tân dấu vết, nhìn thấy mà giật mình.

Lam Tranh trong nháy mắt thu tay về, nhưng Lăng Vũ Quân đã phát hiện: “Người căn bản không thụ bất luận cái gì công kích, làm sao sẽ thêm vết thương? Của người mạch giống làm sao sẽ như vậy loạn, thậm chí << “

“Ta không sao.” Lam Tranh nhàn nhạt cắt ngang hắn, sau đó nhẹ nhàng đem màu đen hộ giáp một lần nữa khâu chỉnh tề, “Ta nghĩ muốn làm một chuyện, người được giúp ta.”

“Người này phước hạnh, còn muốn làm cho ta giúp người” Lăng Vũ Quân ôm cánh tay, cười lạnh.

Lam Tranh yếu ớt nhìn hắn một cái, con người đỏ hung mũi nhọn lộ.

“Dù cho muốn ta giúp người, người cũng phải nói một câu tình huống cụ thể, ta kia vũ kỵ ba vạn tướng sĩ vẫn chờ ta đâu, hành quân không thể không suất, người tất nhiên là hiểu.” Lãng Vũ Quân chau chau mày, trên trời Không Động thú đã cúi người bay xuống, thật lớn điều sí phiến khởi cuồng phong, thổi các tướng sĩ trên đầu kia lũ vũ linh nhẹ nhàng tung bay.

“Giúp ta đi tìm nàng.” Lam Tranh nói.

“Vũ kỵ chỉ nghe một mình ta mệnh lệnh, ta nếu đi, bọn họ làm sao bây giờ” Lãng Vũ Quân theo dõi hắn: “Đây là chiến trường, không phải trò chơi.”

Lam Tranh nhíu mày lại tức khởi chân mày, mỗi khi hắn không muốn đi tranh chấp chi thì, sẽ gặp là như vậy một biểu tình. Mà mỗi một lần xuất hiện vẻ mặt như thế chi thì, nội tâm của hắn tất nhiên đang không ngừng giãy giụa cùng quyết đoán, hắn muốn đổi mặt khúc chiết, tựa hồ cho tới bây giờ đều phải so với người khác nhiều như vậy rất nhiều.

Lãng Vũ Quân lại nói: “Hơn nữa vũ kỵ là bay trên trời đại quân, là mạnh nhất hậu thuẫn, nếu ta rút lui khỏi, kia đại biểu cho này ba mươi vạn đại quân đem không chỗ nào hậu viên, nếu như địch nhân khôn khéo cường đại, từ đó đánh lén, cắt đoạn đường lui, lỡ trúng mai phục, há là trò đùa “

“Đây là quân lệnh.”

“Không hợp lý quân lệnh ta sẽ không nghe, huống hồ, người mặc dù ở ta

trên, nhưng thân phận của người bây giờ là Lôi Ương đại tướng quân, so với ta còn thấp như vậy nhất cấp, người có tư cách gì ra lệnh cho ta” Lãng Vũ Quân vô lại đứng lên, ai cũng đánh không lại.

Lam Tranh theo dõi hắn.

“Hơn nữa nàng có thân phận gì đáng giá ta đi cứu” Lãng Vũ Quân nhún mày, không để ý cùng hắn tiếng sấm nhanh như tia chớp đối diện.

“Tu La vương vương hậu.” Lam Tranh rút cuộc phun ra kia mấy chữ, “Này nhưng đủ “

“Được rồi “

Lãng Vũ Quân nhất thời rất nhanh nói. Hắn rút cuộc cong môi, cười phôi cực, mắt tinh lạng tinh lạng, rất giống một chỉ chờ hồi lâu mà chết với thực hiện được hồ ly tinh.

“Ta biết ngươi là phụ vương người.” Lam Tranh quay đầu không muốn nhìn hắn.

“Bất quá, hiện tại liền là người của ngươi.” Lãng Vũ Quân nháy mắt mấy cái.

Lam Tranh liền muốn ném roi ngựa, hấn vội vã giá chim bay ở bên cạnh hấn: “Chỉ muốn thuyết phục người kế thừa vương vị, ta liền nghe người chỉ huy.”

Lam Tranh dừng một chút, nói: “Vậy người bây giờ là được lấy nói cho hấn biết, hấn đã đã nguyện ý lui một bước, ta liền cũng nguyện ý lui một bước, chỉ cần nàng bình an, ta sẽ chiếu lời của hấn đi làm.”

Lãng Vũ Quân chau chau mày, Không Động thú hai chân nhỏ chạy không thẳng kia thiên lý lương câu, rất nhanh liền rơi xuống hạ phong. Nhìn về phía trước tuổi còn trẻ tướng quân cao gầy mà thon gầy bóng lưng, hấn không được lại miệng giá chim to chạy lên đi: “Uy, kia vết thương của người _____ “

“Lăn đi tìm người.” Lam Tranh xích một tiếng.

Sau một khắc, hấn đã giờ roi đi xa.

Chân trời có bóng tối khí tức hạ xuống, che khuất mặt trăng quang huy, đem buổi tối đều ánh thành màu đỏ tươi đỏ tươi.

Đón gió đi trước bộ đội cương nghị cùng cường đại, màu đen áo giáp đều nhíp về phía trước thẳng tiến, như là có thể đem yêm màu đỏ tươi bỏ ra đen

Nam Huân đã rơi vào hôn mê, thì thỉnh thoảng có thể tỉnh lại một hồi, nhưng cũng là ngắn, ở đây ma khí quá nặng, hắn suy yếu không được, nếu nếu không ra, chỉ sợ hắn liền thật muốn chết.

Khuynh Anh cắn môi, đầu óc chuyển rất nhanh, đôi tới đôi lui vẫn một đoàn loạn ma. Này Côn Lôn ẩn liền giống một oa cái bình thường trông lên bọn họ, ma vật càng cuộn cuộn không ngừng, Lê Thiên Tuế là quyết tâm muốn giết chết bọn họ, liền con mình cũng buông tha.

“Ngươi đau không “

Đột nhiên, phía sau truyền đến một đạo suy yếu hỏi.

Khuynh Anh nhìn lại, mới phát hiện Nam Huân lại tỉnh, mà ánh mắt của hắn chính dính ở mình tràn đầy phá vết tay áo thượng,

“Không đau.” Khuynh Anh lắc lắc đầu, lập tức nàng đem kia đã rách rưới cổ tay áo nhấc lên đến, lộ ra bên trong trơn bóng cánh tay: “Vết thương đều khép lại, hơn nữa, một điểm cảm giác đau cũng không có.”

Nàng nhẹ nhàng kháp mình một chút, lại cũng không cảm giác được đau, có chút lắp bắp nói: “Ngươi nói, nên sẽ không ta đây là đang nằm mơ “

Nam Huân khó có được lộ ra một cười, chỉ là sắc mặt quá mức tái nhợt, bệnh trạng mọc lan tràn: “Ta cũng hi vọng đây chỉ là một trăng mộng.”

Khuynh Anh lập tức đưa tay hung hăng kháp hấn một phen, Nam Huân khước mắt vừa kéo, mới chậm rãi nói: “Móng tay của ngươi, thật là có chút quá dài.”

Khuynh Anh cụt hứng ngồi dưới đất, nàng nhiều hi vọng đây hết thảy đều thật thật là kia cảnh trong mơ, Toàn Cơ không có xảy ra việc gì, Nam Huân không bị thương, mình cũng không bị khốn ở đây.

“Nhưng vì cái gì các ngươi cũng có cảm giác đau, theo ta mà lại không có” trong lòng nàng ẩn ẩn có dự cảm bất hảo, lại không nói ra được.

“Có lẽ cùng ngươi thân thần mộc có liên quan.” Nam Huân nhẹ ho nhẹ khụ, đưa tay nắm thật chặt trong lòng ngủ đứa bé: “Này mấy vạn năm tới nay, liền chỉ có Công chúa Mộc Hi có cái kia thân mộc chìa khóa quyền lợi, này thân mộc ngoại trừ có thể đánh khai sáu giới chỉ ngoài cửa, rốt cuộc còn có nhiều công dụng ai cũng không biết. Ngươi trực tiếp phụ thân với thân mộc trên, lại lợi dụng thân thân gỗ thân tu luyện thành thân, có lẽ, đây chỉ là lên trời ban tặng của ngươi hạng nhất thân lực”.

“Thần lực?” Khuynh Anh tự giễu cười cười.

Này thân thần mộc đã trêu chọc nhiều lắm phiền phức. Nếu bởi vậy chỉ có thể cấp người thân cận mình tăng gánh vác, nàng thà rằng không nên này thần lực.

Đang khi nói chuyện, kia kiên nhẫn ma vật lại một lần nữa hướng phía bọn họ kết giới xông tới mà đến, đem này một vòng nho nhỏ thổ địa đựng ong ong vang lên. Kết giới không chịu nổi, lại có sắp vỡ tan xu thế. Khuynh Anh giận, vung tay áo thêm nữa một tầng, nhưng sức mạnh rõ ràng đã không vẫn đây.

“Ta rồi đi xông một lần.” Khuynh Anh hí mắt nhìn về phía kia càng phát ra đỏ thẫm kết ấn, hít một hơi thật sâu, liền muốn cuốn khởi tay áo đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Nam Huân cập thời giữ nàng lại, “Nếu như vậy lung tung xông vào chỉ biết lãng phí linh lực của ngươi, kia Côn Lôn sách in là tới thuần vật, sẽ tự động hấp thu kia bóng tối khí, vì thế, nếu nơi này có ma vật tồn tại, chúng ta liền xông ra không được “

Khuynh Anh nói: “Vậy ta liền đem kia ma vật giết hết lại nói.”

Nam Huân vô lực lại kéo kéo nàng, “Ngươi thế nào giết được tẫn, kia ma vật nhìn như yếu đuối, nhưng lại là cuộn cuộn không ngừng, Lê Thiên Tuế nhất định là dùng cái gì chú pháp làm cho ma vật không ngừng sản sinh, đây

chẳng qua là đang tiêu hao linh lực của người, vô luận người thử lại bao nhiêu lần, kết quả đều như nhau, người nếu không phải đoạn thử, đó là trúng hắc lòng kẻ dưới này.”

Khuynh Anh nhíu mày, trong lòng cũng hiểu rõ đạo lý này. Dừng một chút, phục mà lại ngồi xổm xuống đến bên cạnh hắn, lo lắng nói: “Nhưng nếu nhiều hơn nữa ngốc một hồi, người sợ rằng chỉ nhìn không được.”

“Ta chịu đựng được.” Nam Huân hô hơi thở, “Bệ hạ công đạo nhiệm vụ ta còn vẫn chưa xong, ta làm sao sẽ tử?”

Rõ ràng đã tái nhợt đáng sợ, khuôn mặt nhưng vẫn là đạm nhiên yên tĩnh. Hắn lại đi trên cây nhích lại gần, muốn làm cho mình thoát nhìn càng thông dong, “Của người kết giới còn có thể bảo trì bao lâu?”

“Ngao đến bình minh không có vấn đề.”

“Vậy sẽ trước chờ một chút thôi, có lẽ một hồi sẽ qua, liền sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Khuynh Anh mím môi nghĩ nghĩ, liền lại ngồi trở xuống.

Tại nơi làm cho người ta hít thở không thông dưới bầu trời đêm, dường như liền chỉ có như thế một mảnh nhỏ nơi có thể có nhỏ như vậy tiểu nhân an bình.

Hai người lần lượt ngồi, nhưng đều là nặng như vậy mặc.

Nam Huân khí tức thì hư thì yếu, thời gian trôi qua đều phẳng phất là ở giảm thiểu nhiều hơn sinh mệnh. Trong lòng Khuynh Anh không cách nào yên lặng, nhìn nhìn một mảnh kia chương khí mù mịt bầu trời đêm, khi thì lại nghiêng đầu xem hấn hay không còn thanh tỉnh. Không biết cái gì thì hậu, kia gồi lên Nam Huân khuỷu tay lý tiểu bảo bảo đã tỉnh dậy qua đây, mở to một đôi đẹp thúy sắc con ngươi, trong con ngươi trong suốt ảnh ngược Khuynh Anh nhìn qua bóng dáng.

“Ngoan bảo bảo, làm cho ta ôm một cái.” Khuynh Anh vươn tay ôm hấn khởi, nhưng vừa vừa đụng, đứa bé liền mở mắt, miệng cau, chột liền gào khóc đứng lên.

Tiểu hài tử mặt quả thực so với kia lật thư còn nhanh.

Khuynh Anh chân tay luống cuống, vội vã nhẹ giọng dỗ, nhưng thế nào dỗ cũng không thấy hấn yên tĩnh. Khuynh Anh đầu đầy nổi gân đen, đứa bé này ở mẹ trong bụng thì hậu nếu so với hiện tại tốt câu thông hơn, chí ít, nàng khi đó còn có thể cùng hấn nói mấy câu.

“Chỗ nào không thoải mái sao?” Nàng lại sờ sờ đứa bé trán, nhiệt độ cơ thể rất là bình thường. Tay nhỏ bé nhi lý mạch giống bình ỏn, không có chỗ nào không bình thường dấu hiệu.

“Có phải là đói bụng hay không?” Nam Huân mở mắt ra, ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đói?” Khuynh Anh giật mình, chống lại trước mắt kia khóc lã chã chực khóc thút sặc con người, có chút lảng nói: “Nhưng hử muốn ăn cái gì?”

Nam Huân cũng có chút khó xử, liếc mắt nhìn Khuynh Anh, muốn nói lại thôi.

Khuynh Anh cố gắng hồi tưởng kia mới sinh trẻ con nên ăn gì đó: “Bú sữa mẹ?”

Nam Huân dừng mở mắt, bên tai có đỏ lên, ở trên mặt tái nhợt có vẻ có chút gai mắt.

“Người mặt đỏ làm cái gì” Khuynh Anh có chút nhớ nhưng đập chết hử. Cỏi như là bảo bảo muốn ăn, nàng cũng không có a

Trẻ nít nhỏ khóc trừu thút tha thút thít đáp, Khuynh Anh không hề biện pháp, nàng nhìn chung quanh, cũng không có gì có thể no bụng vật, khổ não suy nghĩ hồi lâu, đưa tay biến ra một nải cái bình, lại biến ra sô đoá cây anh đào ép ra hoa, trang ở nải cái bình bên trong, tay nhoáng lên, liền đem kia hoa biến thành sữa bột đáng.

Mặc dù là huyền tướng, hẳn là tốt xấu có thể chống đỡ một chút đi.

Cẩn thận từng li từng tí đem nùm vú cao su đưa đến bảo bảo trước mặt, nhưng đứa bé kia vẻ mặt ghét bỏ không muốn bính, thủy linh linh đôi mắt khóc trong trẻo.

“Phải làm không phải đói bụng.” Khuynh Anh có kết luận.

Nam Huân: ” “

“Bảo bảo có phải hay không là muốn xuyt xuyt?” Khuynh Anh hạ khác một cái kết luận.

“Xuyt xuyt?” Nam Huân kinh ngạc nhìn nàng.

“Chính là đi tiểu một chút lạp.”

“Không thể giáo tiểu diện hạ nói như vậy thô tục nói” hấn thiếu chút nữa một búng máu phun ra.

“Ồ nơi này là cái gì thô tục.” Khuynh Anh đã đưa tay bác khai bảo bảo tiểu áo, sau đó hơi sững sờ, lọt vào trong tầm mắt liền trước nhìn thấy có như vậy tứ đoá đỏ máu hoa mạn châu sa, như hình xăm bình thường rơi vào hấn trắng nõn làn da thượng. Sau đó xuống chút nữa, Khuynh Anh mày một điều, đem tiểu áo đắp trở về, di động hồi Nam Huân bên cạnh, “Người tới.”

“Ta đến cái gì?” Nam Huân còn đang ho.

“Xuyt xuyt a.” Khuynh Anh trừng hấn, “Thế nào làm cho bé trai xuyt xuyt, người phải làm so với ta hiểu biết đi.”

Nam Huân: “” dừng như vậy một hồi, mới rút cuộc kịp phản ứng: “Thì ra là tiểu hoàng tử?”

Tiểu bảo bảo dừng rút cuộc có thể trong sáng, nhưng hấn tựa hồ một điểm không có hài lòng được. Hấn phản kháng nắm lấy Khuynh Anh tay áo, không muốn rơi xuống Nam Huân trong tay tiến hành “Xuyt xuyt” này hạng nhất sự.

Động lòng người tiểu sức lực tiểu, còn chưa nẩy nở hẳn không cụ bị bất cứ uy hiếp gì lực, Khuynh Anh mấy phen khuyên dỗ ép buộc, đã đem hẳn mềm nhẹ đặt ở Nam Huân trong tay.

Nam Huân hơi đau đầu, ngừng lại trước ngực vết thương, hao hết sức lực đem đứa bé ôm qua đây, sẽ ở Khuynh Anh bức ánh mắt của người trong, khó xử đem thân thể chuyển đến một bên, tự mình hầu hạ đứng lên.

Nửa ngày sau.

“Tiểu điện hạ không muốn.” Hắc bất đắc dĩ nói.

“Vậy thì vì cái gì khóc?” Khuynh Anh cẩn thận từng li từng tí lại đem bảo bảo ôm trở về, nhẹ nhàng nói: “Là muốn mẹ sao?”

Một tiếng thở dài yếu ớt.

Chợt, bầu trời phiêu hạ thứ gì đó.

Lo lắng dương dương tự đắc, chúng nó một chút xoay quanh hạ xuống, tại đây khó phân trong thế giới, có vẻ đột ngột.

“Đây là cái gì?” Khuynh Anh kinh ngạc ngẩng đầu.

Đó là rất nhiều màu trắng thật nhỏ khỏa hạt, như là màu trắng tinh linh, theo thâm thúy trong bầu trời đêm từ từ hạ xuống. Chúng nó thâm thấu quá Côn Lôn ấn, đi qua nàng kết giới, yếu ớt rơi xuống trước mặt nàng.

Thế giới dường như vì vậy mà yên tĩnh.

“Tuyệt?” Đưa tay tiếp nhận một, đó là lập tức dung rót.

Kia tuyết là như thế bay lả tả, phi rơi trên thế gian các nơi.

Chúng nó rơi vào miền nam đại địa, rơi vào kia mấy chỗ bị nghiêm mật thủ vững ma tộc phong ấn nơi, rơi vào mọi người cảnh giác mà khản trương trong tầm mắt.

Chúng nó bay qua tây cương biển rộng, bay qua thất hải bát hoang, thâm thấu tiến kia mênh cửag trường lưu trong, kết băng, thành sương, một mảnh vắng lặng.

Chúng nó phiêu tới phương đông đô thành, giống như là muốn vùi lấp kia chém giết sau huyết tinh phần còn lại của chân tay đã bị cụt, giống như là muốn đem tất cả đều đưa về kia Bắc quốc gió tuyết lý.

Chúng nó bay qua Trường Minh trước mắt, xẹt qua Lam Tranh lòng bàn tay, chúng nó không ngừng rót xuống, không ngừng lay động, lưu loát, vĩnh

viễn không ngừng nghỉ.

Trời đất gió nổi mây phun, biến hóa kỳ lạ bóng đêm bị một mảnh sở bồ ra, màu đen mây đen dần dần tan đi, lộ ra kia bọc trong bóng đêm chân thân chi thành.

“Kia lại là cái gì?” Khuynh Anh mục trừng khẩu ngốc nhìn trời không trung kia tọa dần dần trôi ra màu trắng thành trì, xa xôi chân trời, nó côi cút đứng vững, vắng vẻ thanh lương, cùng cách đó không xa, huy hoàng Điện Trường Sinh tạo thành tiên minh đối lập.

Mà nó là vậy trắng tinh, đem mặt trăng quang huy đều sản tự ti mặc cảm.

Lắm tám, lại tựa hồ như đều tìm không được có thể hình dung nó từ ngữ.

“Đó là Bắc quốc chi thành” Nam Huân cũng cả kinh, nhúu mày nhìn hồi lâu, rốt cuộc lại từ môi lý nặn ra mấy chữ: “Không, nó là ma đô.”

Theo kia tuyết trắng thành trì đỉnh, đứng một như tuyết bình thường băng lạnh nam nhân.

Hắn đã hoàn toàn ma hóa, không có tiêu cự con người làm cho hắn như một khối cái xác không hồn, hắn hướng chỗ nào vung lên tay, chỗ nào liền bắt đầu hạ khởi kia bay lả tả đại tuyết. Trên người hắn tuyết trắng áo bào lung tung tung bay, khuôn mặt cũng giống như là muốn dung nhập trận này không có đầu cùng đại tuyết trung.

Bắc Phương thần đô sớm đã trở thành ma tộc phục hưng nơi.

Thần thú bị thí, tư giả bị tù, kia âm thầm ngủ đông ngàn năm âm mưu rốt cuộc phô thừa mà khai.

Hắn tính lần tất cả khả năng, bố trí tất cả tính kế, hắn đã cắn nuốt một tòa thần đô, liền hắn là giống kia đến từ ám vực u mị, lại lặng yên nuốt hết một khác tọa... Thẳng đến cuối cùng, phá vỡ sáu giới, cứu ra bản thân kia bị nhốt vạn năm đồng tộc!!

Hắn hao hết tâm huyết bày ra đây hết thảy, lại một mình thất ở kia nho nhỏ một trên người cô gái.

Cô gái kia tóc đỏ đường hoàng, tròng mắt sáng sủa, tràn đầy thần thái, như ngọn lửa đỏ bàn hòa tan hắn băng thiên tuyết địa.

Hắn sẽ vì nàng mê vọng, sẽ vì nàng giãy giụa, sẽ vì nàng mà thất kinh,

thật sâu sợ hãi.

... Nhưng bây giờ nàng đã không tỏa ra ra cái gì nhiệt độ.

Nam tử nhẹ nhàng câu dẫn ra một cười, tươi cười triệt lãnh, lạnh lẽo đến xương.

Trong tay chấp khởi một vật, đó là hai cái bình lưu ly, trong bình có hai giọt đỏ tươi máu.

Một giọt, là từ mình hài nhi trong cơ thể lấy ra máu, còn có một tích, là từ kia “Thiên Thần điện” tám biển thượng, gỡ xuống Khuynh Anh máu tươi.

Bảy đóa cũng đế hoa, là kia thần ma chi giống trung, dù cho bị ra đi, lại vẫn là có thể một lần nữa tụ tập...

Giống như bây giờ...

Hắn lạnh lùng cười, hai giọt huyết sắc theo trong bình trượt ra, trên không trung dung hồi ở cùng nhau, liền chỉ là một chớp mắt, giọt máu rơi xuống đất, từ trung ương bắt đầu bành trướng, trườn!! Như rắn bàn không ngừng quấn, cấp tốc từ đó nứt ra ra cành lá, bảy đóa hoa mạn châu sa cạnh tường nở rộ, khi hắn lòng bàn chân dưới tạo thành kia thật sâu ấn ký.

Thần ma xuất thế.

Ma đô sống lại.

Đây đều là mục tiêu đã định trước.

... Đều tỉnh lại đi.

Hắn đối kia bảy đóa cũng để chi hoa, thấp giọng đọc lên kia cuối cùng sống lại chú văn.

Đại tuyệt bay tán loạn, rung động lòng bàn chân tuyệt động. Sáu giới các nơi, bóng tối sức mạnh không ngừng tuôn ra, rít gào...

Nhâm đại địa như vậy chấn động.

Mà trước mắt hắn kia đỉnh đầu quan tài kính mộc trong, cái kia tái nhợt nằm cô gái, như cũ là như vậy yên tĩnh.

Một mặt huyết lệ theo hắn khóe mắt lặng yên trượt xuống.

Ngón tay nhẹ nhàng đặt lên băng quan.

... Toàn nhi, đào tẩu như vậy, người sẽ hối hận...

... Hối hận.

...

...

Trường Minh đứng ở trường sinh dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn quá hư không trung ảnh ngược ra cảnh giống, con người sắc sâu thẳm.

“Bệ hạ, đã chuẩn bị thỏa đáng.”

“Bắt đầu thôi.” Hấn vung tay áo, thân thể cũng đã rơi vào trường sinh cây trung ương kia thân trên đài, lá cây óng ánh trong suốt, không ngừng lóe tháy ánh sáng màu mũi nhọn.

Kia ánh sáng ngọc tinh quang theo đại thụ nhẹ nhàng chấp chờn, bốn phương tám hướng thấp tụng có tiếng bắt đầu nhẹ nhàng ngâm hát, mỗi một cái phương hướng cành cây trên, đều xuất hiện tóc trắng xóa lão già, bọn họ ngồi xếp bằng, ngâm khế đọc.

Bảy tinh điểm bị trong nháy mắt liên tiếp, tạo thành kia một đạo thất mũi nhọn tinh trận.

Ở Điện Trường Sinh ngoại, còn có một bách hai mươi vị tế ti vờn quanh mà ngồi, cùng niệm nổi lên ngự ma chi chú.

Ma cũng đã bắt đầu thức tỉnh, nhưng kỳ sức mạnh chưa thức tỉnh, đó là muốn ở trước hừng đông sáng, đem chi bị phá hủy.

Thời cơ đã đến, đây cũng là một khắc then chốt nhất.

Trường Minh hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Cuộn cuộn không ngừng sức mạnh theo trên người hắn chảy ra, thẳng đến cuối nhồi toàn bộ thất mũi nhọn tinh đồ.

...

...

Ngoài thành Thần đô.

Lam Tranh cao cao giơ tay lên trung kia một phen hắc diệu bảo kiếm, hắn ngự mã ngật đứng ở đó tối cao chỗ, trường kiếm chỉ hướng kia thần đô chỉ thành cuối cùng một đạo cái chắn, tiếng quát hoa phá trường không: “Tốc chiến!! Giải quyết nhanh!!!!”

Muôn vàn đại quân ầm ầm ứng uống, như ngập trời nước sông, xông

_____*

*_____

Cùng lúc đó, trong lòng đứa bé cũng không dừng phát sáng, cùng chiếu hõ chiếu rọi.

“Làm sao vậy?” Nam Huân che ngực phủ phục đến bên cạnh nàng, môi cũng đã đông lạnh trắng bệch.

Này đại tuyết mang đến chính là đến xương lạnh lẽo.

Hoa linh vốn là yếu đuối, mà hấn bị trọng thương, càng không cách nào dùng nội lực chống đỡ lạnh lẽo.

“Ta không sao.” Khuynh Anh cắn môi, trong lòng kia dự cảm bất hảo cũng đã bốc lên vùn đùng, chỉ cảm thấy có cái gì sức mạnh không ngừng tác động máu của mình, làm cho bên ngoài ma vật đều phẩn chấn gào thét.

Chỉ là một chớp mắt, bên ngoài ma vật lại càng nhiều.

... Sức lực cũng mạnh hơn.

Khuynh Anh sử xuất toàn bộ sức mạnh giữ gìn càng ngày càng yếu đuối kết giới, nếu không xảy ra Côn Lôn án, nàng liền cái gì cũng không làm được.

Nhưng đã kia tuyệt có thể xuyên thấu Côn Lôn án, nàng kia định cũng có thể nghĩ ra biện pháp đi xuyên qua.

Nàng nắm chặt năm tay rất nhanh ở trong đầu tự hỏi, nhưng càng là muốn tập trung tinh thần, trong đầu liền càng là chỗ trống. Việt là muốn nghĩ ra biện pháp từ nơi này ra, liền càng là giống muốn đem mình dồn đến ngõ cụt, thế nào chạy không thoát đi.

Lúc này, kết giới “Ba” một tiếng, đã nứt ra rồi một cái vá.

Khuynh Anh nhú mày, vung tay lên, cái khe lại khôi phục nguyên trạng. Chỉ là ở bên ngoài kia hưng phấn ma vật đánh hạ, như vậy kết giới cũng duy trì không được bao lâu.

Nàng cấp tốc đem bảo bảo đặt ở Trong lòng Nam Huân, “Người còn có thể động sao?”

Nam Huân mím môi, nhưng toàn bộ khuôn mặt đã không có chút huyết sắc nào. Hắn chậm rãi lắc đầu: “Không cần phải xen vào ta...”

“Ta cũng người.” Khuynh Anh nếu không hỏi hắn, một phen đưa hắn theo trên mặt đất lồi dầy, cúi người liền muốn đưa hắn lật thượng lưng của mình sống: “Người muốn đem đứa bé ôm chặt, nhưng ngàn vạn không được vứt bỏ.”

Đã có thể cũng là tại đây lúc, thân thể của nàng hình lại bị một đạo ràng buộc chú quy định sẵn ở. Nàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, Nam Huân nhẹ giọng khụ, chậm rãi theo nàng trên lưng tuột xuống, tái nhợt đi tới trước mặt nàng, đem đứa bé thả lại trong ngực của nàng: “Khuynh Anh, người có nhớ hay không, ta nói với người quá, nếu có một ngày ta có thể nở hoa, chắc chắn sẽ cho người xem.”

Nàng sửng sốt, hắn đối với nàng tràn ra cười, tiếp theo chớp mắt, có vàng nhạt ánh sáng nàng toàn bộ vây quanh, lại chớp mắt một cái, nàng đã bị đặt ở một đóa hoa nhài cái vô lý —— đây là Nam Huân pháp bảo!!

“Chờ một chút, người muốn làm gì?!!!” Khuynh Anh kêu to, lại thế nào cũng phách không ra kia ràng buộc nhị hoa.

Vàng nhạt cánh hoa tán nhàn nhạt mùi thơm, lại làm cho Khuynh Anh lúc này cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nàng dùng sức vượt kia hoa vách tường, huyết sắc từng chút từng chút theo trên mặt biến mất: “Nam Huân, làm cho ta đi ra!!!!”

“Khuynh Anh, dải sẽ sẽ có như vậy một khắc ở đây ma vật đều sẽ biến mất không gặp, ngươi nhất định phải ngồi cái cơ hội kia bỏ ra kia Côn Luân, mang theo tiểu điện hạ chạy đi.” Nam Huân nhẹ nhàng nói. Từng viên một trắng tinh băng tuyết theo mặt của hắn gò má khác chảy xuống, làm cho da thịt của hắn cùng chúng nó như nhau trong suốt thương lãnh.

“Không!” Khuynh Anh dùng sức lắc đầu: “Ngươi nếu dám tự ý làm cái gì, ta định sẽ không tha thứ ngươi!!!”

.”... Khuynh Anh, ta từng đối với ngươi rất nhiều quá phận chuyện, ngươi không tha thứ ta cũng vậy chính xác.” Nam Huân đứng lên, yếu ớt ánh sáng theo trên người của hắn tràn, nhưng Khuynh Anh lại là biết, hắn là ở mạnh mẽ thúc đẩy linh lực của mình, hắn đây là đang tự sát!!

“Ngươi tên ngu ngốc này! Ngươi rốt cuộc có nghe hiểu lời của ta hay không!!” Khuynh Anh phát cuồng hét chói tai.

“... Ta trước đây liền muốn, vì sao ta khai không ra hoa, vì sao ta không bao giờ nữa có thể trưởng thành, bây giờ nguy nan trong lúc đó, ta lại là từ từ hiểu rõ, đó là ta cả đời quá mức trôi chảy, chưa bao giờ có thể tìm hiểu kia sinh tử khó khăn thăng trầm, cây cỏ vô tình, không biết như thế nào vì hỉ, không biết như thế nào vì bi, đó chính là kiếp nạn của ta, ta tự có tiên căn ngày liền mình phong bế tâm thần, mới có thể vĩnh viễn không cách nào thay đổi hiện tại bộ dáng...”

“Hiện ở nơi này bộ dáng có cái gì không tốt, người nhẹ nhàng thiếu niên lang vẫn có thể mê cô gái kia thất điên bát đảo, ta nói người là chú lùn, kia đều là ta nói đùa!” Khuynh Anh cầu khẩn nói: “Ta xin lỗi được không? Ta sai rồi, ta không bao giờ nữa gọi người tử chú lùn...”

Nam Huân nhìn nàng mỉm cười.

Nhưng mỉm cười kia làm cho nàng kinh hãi.

“Nam Huân! Nam Huân!!!” Điên cuồng tiếng kêu ở trống rỗng nụ hoa trung, nhưng hắn lại không còn có trả lời nàng.

Kia pháp khí bắt đầu chậm rãi bay lên, Khuynh Anh góc nhìn do kia ngưỡng coi biến thành nhìn xuống, thẳng đến này nụ hoa càng lên càng cao, càng lên càng cao, có thể nhìn thấy Nam Huân càng ngày càng nhỏ, nụ cười của hắn cũng càng lúc càng mờ nhạt, thân hình càng ngày càng trong suốt.

Hắn biến thành một gốc cây hoa nhài xán lạn.

Kể cả tái Khuynh Anh pháp bảo, cùng nhau nở rộ không gì so sánh nổi tư thái. Vàng nhạt cánh hoa như là trong sáng ánh trắng, bị tràn đầy hấn cuối cùng linh khí, bao hàm lực sinh mệnh lan tràn mỗi một lữ hoa hành.

Phong lay động, trong nháy mắt vàng nhạt màu sắc bằng tốc độ kinh người lan tràn tới toàn bộ đại địa, chúng nó lấy Nam Huân làm trung tâm, điên cuồng sinh trưởng, bạch nhị bụi cây hoàng cánh hoa tầng tầng thoải mái mở, sạch sẽ màu sắc tựa như chủ nhân của nó bình thường, đứng đầy kia thanh tú thiếu niên khí tức.

Kia là của hấn nở rộ.

Như vậy một cái chớp mắt.

Roi lả tả hoa tuyết dường như đều tùy theo đình trệ.

Kia vậy công ma vật dường như đều bị kia hoa nhi quắc ở tâm thần, đọng lại ở trong đó, không cách nào nhúc nhích.

Khuynh Anh tầm mắt đã mơ hồ, nàng vô ý rơi lệ, cũng đã lệ rơi đầy mặt. Nàng vô lực quỳ gối hoa tâm trung, nơi cổ họng bị cái gì hung hăng ngăn chặn, run không thể tự ức.

“... Nam Huân...”.

Một tia ghen ngào gọi.

Sau một khắc, ùn ùn kéo đến sóng lớn đã kinh thiên nổ tung! Cuồng phong từ nơi này một không gian mỗi một cái góc tê hào quát đến, mang theo cực nóng nhiệt độ, xé nát này Côn Lô ẩn trung, sở hữu sống sự vật. Màu vàng ánh sáng ùn ùn kéo đến mà đến, dời núi lấp biển, chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Kia một cái chớp mắt, tại nơi Thần đô Phương Đông tất cả mọi người nhìn thấy như vậy kinh người ánh sáng.

Liền kia ngàn vạn Tu La chiến sĩ cũng bởi vậy nghỉ chân, nhìn về phía kia quá hư chân trời, chiếu sáng tầng mây hải dương, như là sớm tới rồi ban ngày, mang đến một đêm này luồng thứ nhất ánh sáng.

...

...

“Tướng quân! Cẩn thận!” Chiến trường trên, một người thị vệ quan thay kia xuất thân tướng quân đỡ phía sau một cái ma vật đánh bất ngờ.

Lam Tranh mới giật mình phục hồi tinh thần lại, nhìn kia một sĩ binh nói: “Cám ơn.”

Người nọ vẻ mặt vinh quang, đứng trực thắt lưng kính cẩn chào: “Là quân công hiển là ta chờ vinh quang!”

Lam Tranh gật gật đầu, người binh lính vậy sẽ lại chấp khởi đao, xông vào kia chém giết trong đội ngũ...

Ma đô không ngừng sống lại, vô ma vật theo dưới nền đất chui ra đến, giết bất tận, diệt không dứt, thủ hộ ma vương các hộ pháp cũng bắt đầu kêu gào chỗ xung yếu ra phong ấn kết giới. Nay trong trời đất có thể ngăn chặn ma vật thất mũi nhọn tinh trần chỉ xuất hiện như vậy một cái chớp mắt, nhưng lại trong nháy mắt biến mất.

... Trường Minh, người rút cuộc đang làm cái gì, vì sao còn không động tác.

Mà ngày đó biên ánh sáng lại là chuyện gì xảy ra... Kia kịch liệt rung chuyển, lại đến tới cùng là cái gì...

Lam Tranh cau mày nhìn nhìn lòng bàn tay, ở đây không còn có thêm

thượng tâm vết thương.

Vậy chứng minh, nàng vẫn mạnh khỏe.

Nhưng vì sao, bên tai làm như truyền đến nàng trện trện khóc, làm cho tim của hắn nhéo vô cùng đau đớn...

...

...

Côn Lôn ấn nút ra rồi một đạo vá.

Đã không có ma vật bỏ thêm vào, nó khép lại cực kỳ thông thả.

Phút chốc, lại một đạo tàn nhẫn công kích hạ xuống, nó lại một lần nữa hé khe. Đó là ở đồng thời, lại là vô số công kích nặng nề hạ xuống, mang theo oán hận cùng than khóc, một chút tiếp một chút oanh kích ở nó càng phát ra yếu đuối phong ấn trên.

Phong ở trống trải cả vùng đất găm nhẹ, này một mảnh thổ địa, đã bị di vì đất bằng. Tất cả đều dường như đã đều không tồn tại, chỉ có trên bầu trời, không ngừng công kích Côn Lôn ẩn phi sắc bóng đáng là vậy đột ngột cùng điên cuồng.

“Thình thịch” một tiếng, Côn Lôn ầm rột cuộc không cách nào chống đỡ kia như mưa bàn đánh, nổ lớn vỡ vụn. Kia ràng buộc cái chấn cũng vì vậy mà biến mất.

Một cô gái từ không trung vô lực hạ xuống.

Bởi vì vừa kia mấy nghìn nói trăm đánh, nàng hữu chương đã sung đỏ không chịu nổi, nàng thất thần co quắp ngồi ở đã trở nên hoang vu trên mặt đất, mảnh khảnh bóng lưng có vẻ vô cùng đơn bạc.

“Tìm được!” Trên bầu trời truyền đến một tiếng gào thét.

Sau đó đó là vô số giương cánh chim chóc, nghịch phong hoa phá trường không, sau đó gào thét.

Một nam tử theo dẫn đầu chim không lồ thượng nhảy xuống, mấy bước đi tới cô gái trước mặt, nói: “Xin hỏi, là Khuynh Anh sao?”

Cô gái lẳng ngẳng đầu, cánh tay trung ôm một mắt xanh trẻ mới sinh, nàng mở to mắt, trong ánh mắt không ngừng tuôn ra bi thương nước mắt, nhưng nàng lại giọng gì cũng không có phát ra.

Phong nhẹ nhàng thổi, một đóa héo rũ hoa nhài lặng yên ngã nhào ra bàn tay của nàng.

Chương 60

Cả vùng đất cơ hồ bị hủy sạch, dù cho Lăng Vũ Quân vốn nhìn quen mắt cũng cảm thấy phát lạnh.

“Ở đây... Xảy ra chuyện gì?” Lăng Vũ Quân tiến lên một bước, ngồi chồm hóm trước mặt cô gái tóc đen.

Khuyneh Anh không trả lời hắn.

Lăng Vũ Quân cứng lại, ở trên đường, hắn liền một mực tưởng tượng thấy Phi La nhìn trúng cô gái sẽ là thế nào một bộ dáng, cho dù xem qua nàng chân dung, lại cũng không pháp tưởng tượng ra nàng thần thái.

Giờ này, nàng vô thanh vô tức, không nói một lời tĩnh giống kia mây mù lý tới một luồng phong, lại làm cho hắn không dám quá mức lớn tiếng kinh động nàng.

“Có bị thương không?” Hắn thả nhẹ giọng nói.

Dừng một chút, hắn lại nói: “... Còn có thể đứng lên không?”

Khuyneh Anh ngưng ngẩn mở to hai mắt, thờ ơ, chỉ có nước mắt đại khỏa đại khỏa rớt xuống, cùng nàng yên tĩnh dung nhan tạo thành tiên minh đối

lập.

Nước mắt của nữ nhân là độc dược của nam nhân.

Mà nếum cho Phi La biết được nữ nhân của hắn bây giờ là này bộ dáng, sợ rằng mình nhìn liền không phải độc dược đơn giản như vậy.

Lăng Vũ Quân nôn nóng nắm tóc, nhớ hắn duyệt nữ vô số, mị lực vô biên, nhưng chưa từng gặp qua như thế vương tay chân đôi giống. Hắn đem tư thái bỏ vào thấp nhất, dùng bình thường ôn nhu nhất, tối êm tai giọng cẩn thận từng li từng tí nói: “Ta là Lăng Vũ Quân, là Phi La thân vương bạn, hắn để cho ta tới tiếp ngươi, ngươi cùng ta cùng nhau, được không?”

...

Gió lạnh yếu ớt.

Hồi lâu sau, này phiên thổ địa cũng không có nhỏ tí tẹo ma vật nhô ra.

Làm như chấn động qua đi dư uy do ở, lại tựa cái chỗ này sắp có cái gì làm cho chúng nó sợ hãi gì đó, không dám lại tùy tiện tới gần.

Thế là, ở đây yên tĩnh cực kỳ, chắc chắn vũ kỵ đều đứng ở đằng xa, nhìn mình chủ tử dùng sức toàn thân thể võ đi đỡ một cô gái. Kia vốn là một cực kỳ tức cười cảnh, nhưng không lý do, ở đây ngoại trừ tức mục, bọn họ lại lộ

không ra khác biểu tình đến.

Nghe thấy “Phi La” hai chữ, Khuynh Anh lông mi nhẹ nhàng run rẩy, nhưng lại rất nhanh bị trong đầu kia bốc lên hồng thủy sở bao phủ. Nàng trong đầu một mảnh hỗn độn, Toàn Cơ cùng Nam Huân chết đi hình ảnh không ngừng ở nàng trong đầu trọng điệp truyền phát tin, như là phi ngựa hoa đăng, thế nào cũng dừng không được.

Toàn Cơ mất nội đan, lại thay nàng đỡ một kiếm, hợp lại kính toàn lực làm cho nàng chạy ra.

Nam Huân lại vì để cho nàng thoát hiểm tự bạo nguyên thân, hấn khai ra đẹp nhất hoa, lại ở sau một khắc đều héo rũ.

Bọn họ rõ ràng đều ở bên cạnh mình, nàng rõ ràng là muốn đưa bọn họ cứu ra, nhưng vì sao kết quả là, bọn họ đều rơi vào cực khổ tuyệt địa.

Một đường mà đến, nàng cũng ta đã làm gì...

...

Lăng Vũ Quân không chiếm được đáp lại, có chút xấu hổ nhìn về phía Trong lòng Khuynh Anh đứa bé, thay một bộ vú em biểu tình: “Tiểu oa nhi,

người cũng làm cho mẹ người cười một cái.” Nói xong lại cảm thấy không thích hợp, tựa hồ cũng không có nghe Phi La từng nói hắn đã có hài tử.

Quả nhiên, nói một bật thốt lên, liền bị trẻ nít nhỏ ghét bỏ cùng khinh bỉ. Kia một đôi bích lục mắt như phi thủy u đàm, sâu không lường được, lưu ly tràn đầy màu.

Lăng Vũ Quân trong lòng kinh ngạc cả kinh, tốt xấu mới đề xuống kia trong lòng không hiểu kinh diễm.

Đối một nho nhỏ, còn không biết giới tính trẻ con tim đập không ngớt, như thế chuyện mất mặt hắn tuyệt đối sẽ không nói ra. Mình lại toàn hạ.

Chân trời tư đầu có tiếng càn phát ra vô cùng thâm trầm, hắn là vũ ky đứng đầu, không thể dừng quá nhiều thời gian.

Hắn cấp tốc dừng khai tầm mắt, nói với Khuynh Anh: “Hiện tại tình thế nguy cấp, ta phải đem người mang đến nơi an toàn.” Thật sâu nhìn nàng một cái, nói “Thất lễ.”

Dứt lời, liền muốn đưa tay nâng nàng dậy.

Khuynh Anh thân hình nhoáng lên, trong mắt xẹt qua một tia yêu dị hồng

quang, Lăng Vũ Quân ngón tay còn chưa đụng tới nàng nửa phần, liền cả người bị nàng quanh thân khí tức hung hăng bắn ra.

“... Đau quá!” Lăng Vũ Quân thừa nhận mình đời này cũng không như vậy chật vật quá, bị một thoát nhìn sức trói gà không chặt nữ nhân bằng khó coi tư thế ném tới trên mặt đất, chẳng sợ hấn trước đó chưa từng phòng bị, nhưng ở nhà mình tướng sĩ trước mặt ngã một cầu găm nê, mặt mũi thượng thể nào cũng không qua được.

Hắn đan đan trên y phục hôi, trầm mặt mặt nhìn về phía nàng: “Người...” Lại chỉ là một tự, liền cũng nữa không phun ra càng nhiều.

Chẳng biết lúc nào, kia cô gái tóc đen đã ngẩng đầu lên, bình tĩnh đem kia trên bầu trời ma đô nhìn ở đáy mắt. Quanh quần ở bên cạnh nàng chính là một cỗ làm cho người ta sợ hãi khí, làm cho nàng dưới lòng bàn chân hòn đá nhỏ đều đang không ngừng rung động.

“Phi La vương phi?” Lăng Vũ Quân cau mày nhẹ kêu một tiếng.

Như vậy yêu dị khí tức thực sự quá mức quỷ dị, không giống như là cô gái bình thường có thể phát ra.

Nàng chăm chú cắn môi dưới, đem cánh môi cắn ra thật sâu vết máu cũng không tự biết, nàng như là không biết cảm giác đau, ngứa đầu, trong mắt tất cả đều là lãnh ý...

Lăng Vũ Quân trong lòng sợ hãi, thời gian lại không được phép như vậy trôi qua, hắn muốn tiến lên khuyên bảo, lại thấy Khuynh Anh cánh môi thương vết thương, thế nhưng ở nàng vô ý thức nhả ra trong nháy mắt đó, mình khép lại!!!!

“Thì ra là ngươi!!” Lăng Vũ Quân chợt nhảy dựng lên, ngữ khí không chế không được đi lên xông: “Phi La trên người này thương, lại toàn là bởi vì ngươi!!!”

Khuynh Anh rời rạc ánh mắt chợt run lên.

“Ngươi có biết hay không, hắn kia người điên, thế nhưng sử dụng chú pháp đem trên người của ngươi thương đều chuyển dời đến hắn trên người của mình! Trước ngươi bị bao nhiêu thương, hắn liền giúp ngươi thừa bao nhiêu đau, ta thay hắn đem mạch, hắn mạch giống loạn muốn chết, ngươi đến tốt cùng là nhiều không đem mạng của mình đương mệnh, như ngươi vậy lộng đi xuống, hắn sớm muốn mất mạng —— “

Khuynh Anh con ngươi đen kịt chợt chặt lại.

. Trước kia phượng hoàng ngọn lửa đỏ đốt cháy chi đau.

Kia bị ma vật công kích chi thương.

Còn có Lê Thiên Tuế kia nặng nề một chương đòn nghiêm trọng. Du du đông đông vương.

Nàng không cảm giác được một chút đau đớn, lại không biết, là bởi vì như vậy...

“Người không nên ma ma chút chút, theo ta đi, ta dẫn người đi nơi an toàn.” Lăng Vũ Quân đi nhanh hướng nàng đi qua, chỉ bất quá lần này đã có kinh nghiệm, nơi tay chương thượng phúc một tầng linh lực, liền muốn đưa tay đi bắt nàng kia mảnh khảnh cánh tay ——

chương 61-62

Khuynh Anh lay động một cái, phục hồi tinh thần lại thời gian đã bị Lăng Vũ Quân với lên kia Không Động thú.

Cự sí triển khai lúc, mỗi ngày lại âm âm tuôn ra một mặt thật lớn hồng quang, chói mắt đến cực điểm, đem kia mặt trật tự hạ xuống tuyết đều đọng ra một cỗ điên cuồng mặt trật tự vòng xoáy.

“Là Phi La!!” Sắc mặt Lăng Vũ Quân đột nhiên thay đổi.

Khuynh Anh nghe tiếng ngảng đầu, liền thấy một mặt diệu hắc bóng dáng chính giẫm trên không trung, cầm trong tay một phen thanh sắc trường kiếm, cùng ma đô tướng trì mà lập, vừa kia một luồng sáng, đó là hắc cùng với Lê Thiên Tuế đánh nhau sở chấn động ra dư huy, kiếm khí sóng gợn dập dồn khai, chấn tai ong ong vang lên.

“Kia Trường Minh tiểu nhi há có thể như vậy không nói tín dụng!” Lăng Vũ Quân nôn nóng tức giận mắng, “Quả thực này thần giới người tín không được, lại làm cho Phi La đơn thương độc mã chống lại kia ma quỷ!!” Hắc giận dữ, dưới Không Động thú chớp mắt tức đồng dạng cảm ứng, giương cánh bay càng cuồng.

Khuynh Anh rút cuộc há mồm nói: “... Cái... ý tứ gì?”

“Thất mũi nhọn tinh trận không động!” Lăng Vũ Quân nào nói: “Kia Trường Minh tiểu nhi cùng Phi La ước định, Tu La quân đội chỉ phụ trách đem Lê Thiên Tuế khống chế ở Thần đô Phương Đông bên trong, bọn họ thì bắt đầu dùng thất mũi nhọn tinh trận một lần nữa phong ấn ma tộc! Nhưng bây giờ, kia Trường Minh tiểu nhi căn bản không có bất luận cái gì động tác! Phi La mạch giống bị liên hư không ít, như vậy tiến lên đi đấu, há không phải là mình bị mất tính mạng!!!!” Hắc càng nói càng náo, vạn năm mỉm cười mặt lúc này gân xanh bạo khiêu: “Nếu thần tộc chỉ là muốn thừa cơ diệt Tu La, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất! Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, này nhất tiễn song điêu bọn họ đảo nghĩ đến mỹ! Đáng chết!! Ta liền sớm không nên như vậy tùy hắc xằng bậy —— “

Trong lúc nói chuyện.

Bầu trời lại là mấy tiếng vang vọng bầu trời đòan nghiêm trọng.

Một đen một trắng hai đạo bóng dáng bay tán loạn giao triền, kia quang hoa như vậy làm người ta hoa cả mắt, Khuynh Anh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời, lại cũng chỉ có thể thấy được Lam Tranh một hư một thực bóng dáng không ngừng tung bay. Cái kia nam tử lãnh con người hắc mặt, mau chỉ trên không trung ở lại một nói lại một đạo giao thác hồng quang.

Bọn họ đấu là như thế khó hòa giải, dù cho chỉ là nhìn cũng đã là kinh hồn táng đảm.

Lăng Vũ Quân nặng nề mím môi, chợt ném ra một cùng bó tiên tác đem Khuynh Anh một buộc, đối bên cạnh áo giáp chiến sĩ nói: “Bảo vệ nàng nên rời đi trước!”

“Không, ta muốn đi tìm hắn!” Khuynh Anh tái nhợt nhìn hắn.

Trung lộ cũng tới.”Người còn muốn cho hắn thêm phiền phức sao?!” Lăng Vũ Quân nặng nề một rống.

Khuynh Anh sửng sốt, con người giữa một mảnh tĩnh mịch.

Lăng Vũ Quân cũng sửng sốt lắng, trong lòng biết mình nói quá nặng.

Nhưng so với vừa mới gặp mặt một lần “Tương lai vương hậu”, hẳn lo lắng hơn chính là Tu La giới tương lai vương! Huống hồ thì hiện tại cơ cũng không phải do hắn đình trệ, kia mấy chục vạn Tu La chiến sĩ còn tràn ngập nguy cơ, nếu vô thần tộc thất mũi nhọn tinh trận tương trợ, vậy bọn họ cũng không pháp cùng sống lại ma đô chống đỡ rốt cuộc.

Nếu trúng thần tộc kế sách, có thể dùng Tu La bị thương nặng, kia Phi La liền sẽ trở thành toàn bộ Tu La sỉ nhục cùng chịu tội, đến lúc đó Tu La giới đại loạn, kia vương nhiều năm như vậy khổ tâm liền thật đều uổng phí.

Lăng Vũ Quân ngạnh quyết tâm tràng, đem Khuynh Anh ném cấp thuộc hạ của mình, lạnh lùng nói một câu: “Mang nàng sửa lại la.” Liền không bao giờ nữa nhìn nàng, xoay người giá Không Động thú, lĩnh một khác liệt tướng sĩ vội vã rời đi.

_____*

Không trung ánh sáng đại động, trên mặt đất chém giết không ngừng.

Trong trời đất tuyết trắng điên cuồng, chỉ là như vậy ngắn một hồi, toàn bộ thế giới liền đều bị bao trùm lên một tầng rất nặng băng tuyết.

—— loảng xoảng!

Lại là một lần nặng đụng!!!!.

Kia giao triền hai đạo bóng dáng phút chốc lại đồng thời tách ra.

Lam Tranh lui về phía sau mấy bước, lần này, lại cũng không có lại phi thân tiến lên.

“Thì ra tam điện hạ thân phận không ngừng một, thần tộc hoàng tử, Tu La thân vương, hiện tại đã trở thành một đại tướng quân, có phải hay không còn có thật nhiều ta không biết?” Lê Thiên Tuế yếu ớt nhìn hắn, vai phải thượng bị tước mất một khối, máu đỏ tươi ướt đầm xiêm y của hắn.

Lam Tranh không nói.

Màu đen nhưng thiên nga áo choàng vì vừa kiếm khí đẩy ra, phi ở không trung.

Hắn mím môi, trên mặt không chút biểu tình, nhưng yết hầu trong, lại sớm đã là máu tươi bắt đầu khởi động, nồng đậm mùi bị hắn lần lượt nuốt xuống, trường kiếm giờ lên, vẫn vậy côی cút quanh quẽ.

“Người nghĩ kéo dài thời gian?” Lê Thiên Tuế lạnh lùng cười, cũng giờ lên kiếm, mâu quang lộ khí tứ tán: “Người ở chờ Trường Minh sao? Đáng

tiếc, người đời không được hấn.”

Lam Tranh sững sốt, kia màu trắng lệt ảnh lại tạt quần tới!

Hấn cắn răng một cái, dưới chân mị ảnh quyết nhiên, lại một lần nữa phác thân cùng hấn triển đấu ở cùng nhau.

————— “Loảng xoảng!!!!”

Kiểm khí đánh nhau kêu to gào thét nhập trời.

.”Người đoán, Yên Tự cùng hấn tận hôn thê tử, kia Đông Phương Trường Minh sẽ chọn cái nào?” Lê Thiên Tuế ma má lúm đồng tiền giọng cùng tiếng gió cùng quất ở bên tai của hấn.

Lam Tranh tay một chém ngang, Lê Thiên Tuế thân hình một tránh, trên bầu trời đen trắng hai luồng sáng thứ sáng bầu trời.

“Cũ yêu bắt được kiều thê, hai nữ nhân cùng nhau nữa ở trước mặt của hấn, hấn nơi đó có tâm tư đi bày trận đâu?” Lê Thiên Tuế khoe môi cười, trong con ngươi lại tràn đầy trong sạch. Theo lúc đó chạy chồm, ma đô sức mạnh càng lúc càng lớn, hấn phi động bóng dáng cũng càng lúc càng nhanh, lại một trong nháy mắt, hấn đã đi vòng qua Lam Tranh phía sau,

“Sau đó, cữ ái tướng mình đây tám trăm năm khổ sở nhất nhất nói ra, nhiều tiếng cực kỳ bi ai, khuôn mặt thê lương...”

Lam Tranh chợt cúi đầu, đối phương kia tàn nhẫn kiếm khí liền hiềm hiềm sát qua cổ của hắn, vẽ ra một đạo thật dài vết máu.

“... Người nói, Trường Minh thế nào sẽ không tâm thần đại loạn đâu!!!”

Lê Thiên Tuế điên cuồng cười, thần sắc ngoan tuyệt. Tay phải trường kiếm chém ra đồng thời, tay trái cũng ầm ầm bay ra một đạo gai mắt bạch quang, Lam Tranh thân hình chỉ chậm chỉ chốc lát, liền bị toàn bộ vén tới xa xa, cho dù cắn chặt răng, cũng không cách nào lại đem miệng đầy máu tươi hung hăng bao ở, một vòi máu tươi theo trong miệng tràn ra, ở trắng nõn trên mặt trượt ra đập vào mắt dấu vết.

“Người biến chậm.” Lê Thiên Tuế lạnh lùng nhìn hắn, cho dù trên người mình cũng đồng dạng vẽ ra thiên nói dấu vết, hắn lại như không có việc gì bình thường, lại một lần nữa giơ lên hắn mang theo ma ý trường kiếm, hung hăng hoa hạ ——

—— “Ầm!!!”

Lam Tranh cường chống lại huy khởi kiếm, bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một cái bóng! Một cái bàn tay mang theo hắn phi thân nhảy, bầu trời giữa có chim khổng lồ giương cánh gào thét, lại chớp mắt một cái, hắn đã

đưa thân vào kia điều bồi trên.

“Người này ngu ngốc! Người thụ nặng như vậy thương, tại sao có thể là đối thủ của hửn!!!” Người tới chính là Lăng Vũ Quân, hửn một cái chớp mắt nắm lấy Lam Tranh, xoay người liền làm cho Không Động thú xoay người bay khỏi: “Ta mặc kệ trước người đến tốt cùng là thế nào kế hoạch, nhưng tình huống bây giờ thay đổi, kia thần tộc căn bản là muốn cho chúng ta Tu La một mình chiến đấu hửn hái, ta sẽ không lại làm cho Tu La quân đội không công hi sinh, nên rút lui.” Du du đông đông vương.

“Không.” Lam Tranh lại chợt vươn ra tay hửn.

Nhưng lại cũng vì này mở ra môi, máu tươi liền từ trong miệng hửn một miệng phun ra, tiên ở đen kịt áo giáp trên.

Màu đỏ máu tươi gai mắt, kia dùng sức ngừng lại kia một hơi bị tan đi, linh thức lọt vào bị thương nặng, Lam Tranh khuôn mặt thương bao trùm nguy trang cũng cấp tốc cởi ra, màu vàng phát theo mao khô trung trượt ra, tuyệt thế khuôn mặt có vẻ vô cùng trong suốt.

Lăng Vũ Quân sửng sốt, cho dù đã trước đó biết được thân phận của hửn, đây cũng là hửn lần đầu tiên chân chính nhìn thấy Phi La diện mạo.

Thường nhật hắn luôn luôn bao trùm hé ra mặt nạ, cũng hoặc là sẽ lấy đủ loại khuôn mặt thân phận xuất hiện ở trước mặt người khác, vĩnh viễn đều là hơn như vậy một tầng nguy trang. Hắn vốn tưởng rằng hắn là thật hủy khuôn mặt mới có thể cử động như vậy, thì ra kia mặt nạ dưới, là như vậy tuần tú tướng mạo.

Có như vậy mặt, che đứng lên, đích xác sẽ tiết kiệm được không ít phiền phức.

“Dừng lại.” Lam Tranh nhẹ ho nhẹ khụ, lấy mu bàn tay lau đi kia khóe miệng tiên diễm.

. Lãng Vũ Quân giật mình hoàn hồn, lại hơi tức giận: “Dừng lại làm gì? Người tiếp tục vì chính là thân tộc toi mạng?! Thân phận của người bây giờ là Lôi Ương, nếu cho các tướng sĩ nhìn thấy tướng quân của bọn họ biến thành một người khác, người cho là người còn có thể không chế ở cục diện?!”

“... Dừng lại.” Lam Tranh lời nói đơn giản mà lại chân thật đáng tin, thanh đậm khuôn mặt lại lần nữa biến trở về kia Lôi Ương chi dung, hắn đứng lên, lông mi sụp xuống, con ngươi đỏ liễm diễm dục tích.

“Người thế nào cũng không hỏi hỏi người oa oa? Người cũng không sợ nàng gặp được nguy hiểm sao?” Lãng Vũ Quân không có cách, liền chuyển ra đòn sát thủ.

Lam Tranh không nhìn hấn, xoay người liền muốn cũng không đoạn gương cánh Không Động thú thượng nhảy xuống.

Lăng Vũ Quân sửng sốt, vội vàng mệnh lệnh Không Động thú cúi người xuống, đưa hấn một lần nữa tái đi tới, “Người tên hồn đản này, người chỗ nào cũng không cho đi.”

Lam Tranh nhẹ nhàng lưng lay một chút, nhú mày nhìn một chút chân trời, giọng rất nhẹ: “Dừng lại, mau không kịp —— “

Đó là giờ này, một đạo hung mãnh tia sáng ngang trời chém tới, thẳng tắp đi qua Không Động thú cánh, chim to thê lương than khóc một tiếng, thẳng tắp liền đi xuống trụ.

Chân trời đã có một tia sáng bạc.

Nhưng như vậy mang theo hi vọng màu sắc chính một chút bị trên bầu trời tràn ngập hắc vụ sở tầm ăn lên.

Chim khổng lồ nặng nề rơi đại địa, nhắc lên tuyết trần một mảnh.

Lăng Vũ Quân theo trong tuyết nhảy ra, mắt trừng đỏ máu, này chỉ Không Động thú từ nhỏ liền cùng ở bên cạnh hắn, so với kia thân nhân còn muốn thân thiết, hắn há có thể dung hạ người khác thương tổn nó!!!

Xa xa mây trắng trên chậm rãi đáp đến một người, phía sau hắn là không đoạn lớn mạnh màu trắng ma đô, kia trắng tinh bề ngoài hạ, nhưng đều là vậy bóng tối vô cùng gì đó. Người nọ cười vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị, mũi kiếm chỉ hướng về phía Lăng Vũ Quân phía sau lưng lay đứng thẳng hắc áo giáp chiến sĩ, khoe môi gợi lên yêu dị độ cung: “Thì ra ngươi đã bị thương, trang thật ra tốt như vậy.”

“Chết tiệt tạp toái!!!” Lăng Vũ Quân lửa giận ngập trời, hắn đã không hề bình tĩnh, hồn hậu lệ khí theo trong khung đầu nhô ra, từ trên lưng rút ra một phen cự kiếm liền trong nháy mắt bay đi.

Ánh mắt Lê Thiên Tuế lại chỉ nhìn chăm chăm Lam Tranh, thâm thúy tròng mắt theo dõi hắn: “Trời sáng mau quá, ngươi không có thời gian.”

Lăng Vũ Quân bay tới kiếm sát qua mặt của hắn, lại không có thương tổn được hắn mảy may. Hắn phản giơ tay lên, vô số ma vật liền từ Lăng Vũ Quân bên cạnh tuôn ra, không ngừng quần quýt công kích, hắn không có Không Động thú, liền mất vũ kỹ tướng quân ưu thế lớn nhất, trường kiếm rất mạnh phi huy, vẫn như cũ rơi vào bốn bề thọ địch tình thế.

Lam Tranh thân hình chợt lóe, muốn huy đao đem Lăng Vũ Quân cứu, nhưng Lê Thiên Tuế sao lại làm cho hắn như ý, “Loảng xoảng” —— kia

thật lớn đánh có tiếng lại đang đại địa giữa vang vọng, vô số tuyệt sắc bụi bặm bay đầy trời dương, hai người tại nơi một cái chớp mắt lại một lần nữa huy đao mấy trăm lần, Lê Thiên Tuế sức mạnh lại là càng lúc càng lớn, hấn tựa như kia bay trên trời ma đô bình thường, sức mạnh không ngừng từ trong bóng tối tăng trưởng.

Mà kia trên mặt đất hấp hối Không Động thú cũng bị ma vật cắn nuốt thương tổn, chúng nó muốn bẻ gãy nó còn lại kia phân nửa cánh, muốn ăn rụn nó giữa giữa sinh mệnh.

“Không ——” Lãng Vũ Quân giận gào thét trong nháy mắt, phía sau hấn ma vật cũng hung mãnh đánh tới, đưa hấn từng tầng một vây quanh.

Động không có người thiên. Đại địa bị kia tàn nhẫn màu trắng bao trùm.

“Đương nắng sớm bị bóng tối cắn nuốt, thế giới này liền lại vô hi vọng.” Lê Thiên Tuế cười khẽ: “Mặt trời từ phương đông mọc lên, ta liền muốn nó theo phương đông triệt để biến mất.”

Lam Tranh nhíu mày.

Chợt, ánh mắt của hấn lại sáng ngời.

Trong trời đất cũng có thứ gì đó trong nháy mắt minh sáng lên!!!

—— đó là một đạo thật lớn thất mũi nhọn tinh hình dạng chú ấn, màu vàng ánh sáng chiếu khắp đại địa, tằm ăn lên chân trời ánh sáng bóng tối cũng bởi vậy ảm đạm, quán ở Lăng Vũ Quân cùng Không Động thú thượng ma vật cũng chớp mắt tức run rút đi.

Lê Thiên Tuế sửng sốt, nhìn bầu trời, giọng lãnh hạ: “Lại là đã làm ra lựa chọn sao.”

Thất mũi nhọn tinh trận mang theo gai mắt quang huy, thần thánh mà lại cao khiết xoay tròn ở bóng tối trên bầu trời, nó tựa như phá vỡ bóng tối lưỡi dao sắc bén, bác khai mây mù thể như chẻ tre cuộn trào mãnh liệt mà đến.

Lam Tranh khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng bỗng nhiên, Lê Thiên Tuế điên cuồng cười: “Đáng tiếc, đã quá muộn!!!!”

Hạ trong nháy mắt, tự miệng hắn trung đọc lên từng đạo từ xưa chú ngữ, chớp mắt, vô số ma vật người trước ngã xuống, người sau tiến lên xông lên bầu trời, gào thét đánh về phía kia thất mũi nhọn tinh trận,

Thời gian đã qua lâu lắm, tự ngày đó biên trở nên trắng bắt đầu, thất mũi nhọn tinh trận uy lực cũng đã giảm phân nửa. Mà kia phong ấn tại bốn phương tám hướng ma vật sôi nổi thức tỉnh, đã trải qua lâu lắm lâu lắm ràng buộc, chúng nó một trận ngoan tựa một trận, tràn đầy mãnh ma khí lại cũng

không cách nào ngăn trở. Mà hấn tụng niệm chính là cuối cùng sống lại chú ngữ, đây là hấn cuối cùng chuẩn bị, hấn phải đem hung hăng đưa bọn họ nghiền nát, như con kiến bình thường, dấn vặt bọn họ đau muốn chết, làm cho này trong trời đất tất cả hi vọng, đều từ đó biến mất!!!

Trong lòng Lam Tranh căng thẳng, phi thân đánh tới muốn ngăn cản hấn tiếp tục tụng đọc tiếp.

Thế nhưng ——

“Àm!!!!!”

Bầu trời như là nổ tung ngôi sao, đẹp mắt ánh sáng đâm rách, trong trời đất lại lần nữa khôi phục kia trở nên trắng bóng tối.

Hấn bị hung hăng bắn mở ra.

Lại ngẩng đầu lúc, chân trời tinh mang ánh sáng đã trở nên sứt mẻ trong suốt.

... Kia thất mũi nhọn tinh trần, nát.

“Ha ha ha ha ha, không ai có thể ngăn cản ta, không có người!!!” Lê

Thiên Tuế trong mắt trong nháy mắt bị điên cuồng ngọn lửa đỏ sở thiêu đốt, hấn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Toàn Cơ! Toàn Cơ!! Người có thấy hay không, thế giới này liền nếu không có! Đây là vận mệnh, số phận!!!!” Hưng nam hưng nam phong.

“...” Lam Tranh môi trung máu tươi một giọt một giọt chảy xuống, hấn dừng một chút hỗn độn hô hấp, trong lòng nhớ mong chính là kia ở phương xa một mặt bóng dáng.

Cuối cùng là đã muộn một bước sao...

Rất muốn nghe thêm một lần, giọng của nàng.

Kết cục cuốn (một)

Bầu không khí vẫn dửng, đại địa một mảnh ồn ào náo động.

Ma vật lại một lần nữa gào thét bốc lên, phảng phất là chúc mừng này chân chính thắng lợi.

Trên chiến trường đã có quá nhiều người chết đi, gào rít giận dữ tiếng gió che giấu nhiều tiếng than khóc, Lam Tranh sừng sững ở lạnh lẽo đại địa trên, màu đen áo giáp che giấu trên người hấn trải rộng vết thương, chặt mân môi

mỏng giầu ở hăn nơi cổ họng cuộn cuộn huyết tinh.

Lê Thiên Tuế câu tà nịnh cười, đi tới hăn đối diện, lạnh lùng giơ lên kiếm, “Các ngươi thua.”

Vừa dứt lời, phía sau cũng đã kéo tới một trận cuồng phong, Lê Thiên Tuế hơi nghiêng thân, một tay chặn đứng kia đánh lên trường kiếm, “Ba” một chút, kiếm kia lại bị chiết thành hai nửa. Lãng Vũ Quân sắc mặt một bạch, trong tay nắm bán thanh kiếm thân, cắn răng khễ động, thủ đoạn nét bút nghiêng vừa chuyển, lại lần nữa thứ hướng về phía hăn!

“Vô tri.”

Lê Thiên Tuế坦然 nói, thân hình khễ động, đã đến Lãng Vũ Quân phía sau, vung lên cánh tay, một kiếm cắm hạ.

Lãng Vũ Quân nhắm mắt chuẩn bị thừa kia một kích, lại phút chốc bị một cổ sức mạnh vén bay ra ngoài, lại nhìn chăm chú ngẩng đầu nhìn thời gian, lại thấy Lam Tranh thay hăn thừa vừa một kiếm kia, màu đen áo giáp bị chém đứt, vai trái nhất thời huyết nhục cuộn cuộn.

“... Đi.” Hăn làm một khẩu hình.

Lăng Vũ Quân trừng đỏ mắt con người.

“Ai cũng đi không được.” Lê Thiên Tuế cười lạnh một tiếng, đem kiếm hung hăng rút ra, Lam Tranh thân hình nhoáng lên, cũng đã ngã ở trên mặt đất.

Máu tươi nhiễm đỏ hấn dưới thân tuyết, đen kịt khô mạo cổn rơi trên mặt đất, màu vàng phát như trên tốt tơ lụa, mềm mại tán loạn dán mặt của hấn gò má bên cạnh.

Lê Thiên Tuế lạnh lùng nhìn hấn, lại một lần nữa hướng hấn giơ lên trường kiếm ——

Lam Tranh ngược mắt nhìn hấn, đỏ tươi tròng mắt lý là im lặng đạm mạc, không nói gì thương hại, Lê Thiên Tuế ngẩn người, kiếm trong tay lại không bị khổng chế đình trệ ở, trong lòng dâng lên một loại vô danh sợ hãi, dường như bị đâm xuyên qua tâm sự bình thường không chỗ nào che giấu.

... Toàn Cơ.

Hấn phảng phất từ trong mắt của hấn thấy được hai chữ này.

Khi hấn đẩy lòng giấu sâu nhất, mềm mại nhất hai chữ.

“Người đáng chết!!!!” Lê Thiên Tuế chột hét lớn một tiếng, trong mắt còn sót lại điên cuồng, hấn tức giận chấp khởi trường kiếm, liền hướng phía Lam Tranh cổ chém tới!

Lam Tranh không né cũng không thiểm, hấn vươn tay vững vàng bắt được chân của hấn.

Trong nháy mắt, vô số phá hủy sức mạnh theo đầu ngón tay hấn chạy chồm hướng về phía Lê Thiên Tuế thân thể!

—— hấn này là muốn đồng quy vu tận!!!

“Không thể!!!”

Cùng Lê Thiên Tuế cùng phát hiện chính là Lăng Vũ Quân, hấn gầm lên lên tiếng, đang muốn xông lên ngăn cản, lại chột trước mắt thoáng qua một đạo phi sắc cuồng phong! Đó là trong nháy mắt, ở hai người kia cũng không có phản ứng quá trong nháy mắt!! Kia nháy điên cuồng phong cũng đã tịch cuốn tới, giống trên đời vô cùng tàn nhẫn lệ quỷ! Mang theo trên đời này sâu nhất! Tội trầm tức giận!!! Đảo qua mà đến, thể không thể đỡ!!!!

Lê Thiên Tuế sững sốt, lại lấy lại tinh thần lúc, liền chỉ cảm giác mình cánh tay phải mát lạnh, trước mắt liền có máu tươi như bộc bàn phun dững

ra, tại nơi sao một khắc, thời gian dường như đều chậm chậm lại, kia máu tươi dường như liền không phải là mình sở phun, kia đỏ máu hoa nhi liền dường như không phải từ thân thể mình lý sở ra...

...”Loảng xoảng đương”.

Là tiếng trường kiếm rơi xuống đất có.

Cùng trường kiếm cùng nhau hạ xuống, còn có hấn bị cắt đoạn cánh tay. Bị kinh liên tới.

Tất cả mọi người không kịp phản ứng.

Lãng Vũ Quân giật mình ở chỗ. Hưng nam hưng nam phong.

Lê Thiên Tuế chậm rãi quay đầu.

Lam Tranh đỏ tươi trong ánh mắt, ánh ngược ra một phi y cô gái tóc đen, nàng bất ngờ liền xông vào này phiến chiến trường, màu đỏ làn váy ở đen kịt ám vực lý như không hàng huyết sắc chi hoa, tuyệt thế khuynh thành, trước mắt chấn động.

... Nhưng đây là hấn Khuynh Anh sao?

... Vì sao lại không cảm giác được nàng một tia nhiệt độ...

Lam Tranh muốn há mồm gọi nàng, nhưng tựa hồ môi trung tràn đầy máu tươi, giọng gì cũng không phát ra được.

“... Vết thương của ngươi hắc, ngươi dám bị thương hắc!!!!” Cô gái mang theo thù hận hai tròng mắt lại là chăm chú nhìn chằm chằm Lê Thiên Tuế, giọng kia đến xương lạnh, so với kia gió tuyết khiến người cảm thấy lạnh lẽo, so với kia đêm khuya còn trầm ảm.

Lê Thiên Tuế này mới nhìn rõ người trước mặt, thấy rõ ràng hiểu rõ trên mặt đất cánh tay, vừa trong nháy mắt đó, đó là nàng đột nhiên xông đến chặt đứt hắc cánh tay!!

“Lê Thiên Tuế! Lê Thiên Tuế!!! Là ngươi hại chết Toàn Cơ! Lại hại chết Nam Huân!! Còn hại hắc thụ như vậy trọng thương!! Ngươi đáng chết!! Ngươi đáng chết!!!” Khuynh Anh đã đỏ mắt, trong lòng hận ý không ngừng tuôn ra! Chạy chồm!!

Ở nàng tức giận trong nháy mắt, lại có vô số cuồng phong hướng phía Lê Thiên Tuế chọt tập kích mà đi!

Mà ở phía sau của nàng, có một chỉ cựa thú thông thiên ra, nó có bạc lân phiến, bao la hùng vĩ thân thể, kỳ lân bàn góc, long thần bàn cựa đuôi, nó giậm trời một rít gào, phạm vi trăm dặm ma vật đều bởi vậy co rúm lại run.

Lăng Vũ Quân liếc mắt một cái nhận ra nó đến, nó là đến từ thượng cổ mãnh thú đứng đầu —— ác thú!!

Hắn vì Không Động thú tìm đọc sở hữu thượng cổ thần thú thư tịch, kia ác thú nhất hung tàn dũng mãnh, so với Không Động thú hung mãnh không biết mấy nghìn bội, lại không nghĩ rằng mình lại thật có một ngày có thể nhìn thấy nó!!! Mà nó, dường như hồ thần phục với tên kia vì Khuynh Anh cô gái dưới chân, mà hắn vốn cho là nhu cô gái yếu đuối, lại sẽ một chút đem kia Lê Thiên Tuế đẩy vào nói tình cảnh như thế?!!

Lê Thiên Tuế mất cánh tay phải, cũng còn chưa tới kịp nhặt lên vũ khí, liền bị kia tàn nhẫn gió xoáy ép kế tiếp bại lui.

trông mắt Khuynh Anh đỏ thắm, trong óc của nàng là tình cảnh Toàn Cơ hấp hối, Nam Huân chết thảm, Lam Tranh bị thương.

Một màn kia lại một màn, kích thích nàng vốn là gần như tan vỡ trong óc.

Nàng đã không có chút lý trí nào.

Ở nàng vô tận tự trách tại sao mình không thể cường thịnh trở lại một điểm, vì sao không thể lại thông minh một ít, nàng cũng đã ép buộc mình đi lột xác...

Trên đời này có như vậy một ngu ngốc, tổng vì nàng mà gặp được các loại phiền phức, tổng vì nàng nhận khởi trăm trọng gánh vác, tổng vì nàng không ngừng không ngừng rơi vào nguy hiểm.

Nếu không phải nàng, hắn làm sao sẽ bị thương! Nếu không phải nàng, hắn làm sao sẽ bị thua...

Nàng nếu không lại đến sớm một chút, lại trễ như vậy một chút, nàng liền muốn sẽ cùng hắn thiên nhân cách nhau!

Một tiếng cuồng nộ, trời đất đều chấn động.

Sắc mặt Lam Tranh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hắn giãy giụa theo trên mặt tuyết ngời dậy, không biết làm sao Khuynh Anh bóng lưng cách vậy xa xôi, hắn thế nào cũng đủ không được, nặng nề ho một tiếng, máu tươi đầy đất.

Nặng nề tuyết trần bị nhấc lên, kia phi sắc bóng dáng mi tâm chỗ âm âm đốt sáng lên một đóa đỏ tươi nhị hoa. Xa xôi chỗ, từng đợt theo vực sâu ở

chỗ sâu trong truyền đến gào thét đập qua kia nguyên bản tranh đấu.

Còn nữ kia tử cao ngạo như đêm hoa, nàng là Vực sâu U Minh chi chủ, cánh cổng của sáu giới chi khóa!!!

Nàng mới là người có thể thay đổi sáu giới!!

Khuynh Anh nhắm mắt lại, lại chợt mở lúc, kia long trọng cuồng lệ trong nháy mắt đem xung quanh ma vật đều nghiền áp thành hôi.

Vô số chú ấn theo nàng giữa ngón tay bay ra, cuồng phong theo xa xôi bầu trời lật cuốn tới, mang theo sắc bén nhận, ác thú gầm lên giận dữ, kia không biết từ nơi nào chạy tới linh thể liền đem kia một cái một cái ma vật kéo vào dưới nền đất!

Lê Thiên Tuế nhú mày, nữ nhân này thực sự vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Mà hắn cũng không ngờ quá, kia thần mộc sức mạnh sẽ lợi hại như thế. Càng chưa nghĩ tới, nàng có thể như vậy dễ dàng khiến kia U Minh trong vực sâu mãnh thú cùng ác linh.

“Tử!!!” Khuynh Anh lúc này gắt gao theo dõi hắn, môi trung hung ác độc

địa bật ra ra như vậy một chữ đến.

Hung thủ giết người này, này tàn nhẫn ma quỷ!

Hắn được tử! Được tử!!!

Phi sắc tay áo nặng nề một trăm, thật sâu tuyết tầng bị thẳng tắp bỏ ra.

Lê Thiên Tuế sau này một tránh, toàn thân bước lên trời.

Cánh tay thương không cách nào khép lại, kia kịch liệt xé rách lại làm cho cái kia hắn dần dần có đau ý. Nguyên bản, hắn cho rằng này đã tê dại tứ chi sẽ không lại đau, thì ra, hắn cũng sẽ có cảm giác đau người.

Gió tuyết tuôn ra có tiếng, lại càng như là nước nở.

Phút chốc, có một đóa huyết sắc hoa mạn châu sa theo Khuynh Anh cổ đi lên bờ, sau đó là hai đóa, tam đóa ——

Lê Thiên Tuế sửng sốt, lập tức điên cuồng cười lên: “Người lại là lựa

chọn đọa ma đường!! Ma thần, ma thần, không ngờ, người lại cũng có thể thành tựu kia phân nửa ma thần máu!!!!”

Khuyneh Anh thấu triệt con người chưa từng trát kia một chút, nàng dường như không có nghe được lời của hắn, công kích càng phát ra tàn nhẫn, nhiều chiêu trí mạng, má lúm đồng tiền đã điên cuồng.

Nhưng Lam Tranh nghe được.

Hắn sắc mặt trầm càng sâu, trong cơ thể loạn dừng máu tươi thật vất vả dừng lại, đôi cách đó không xa phát ngốc nam nhân nói nhỏ: “Đỡ ta quá khứ.”

Lăng Vũ Quân giật mình, mới giật mình thu hồi tinh thần, vừa muốn từ dưới đất đứng lên đến di động đến bên cạnh hắn, so với hắn trước một bước đến lại là kia một cái viễn cổ tới hung thủ, thật lớn bóng mờ bao phủ xuống, bén nhọn răng nhọn đã để ở Lam Tranh đầu.

Hắn ngơ ngẩn, lập tức cảnh giác định trụ bước.

Nhưng sau một khắc, kia ác thú lại chỉ là dùng mềm mại cảm cọ cọ Lam Tranh mặt, vô cùng vô cùng thân thiết. Lăng Vũ Quân ngây người, thẳng đến Lam Tranh có chút tái nhợt lại lần nữa nhìn qua, trong ánh mắt là không nói gì giục. Hắn mới lại lần nữa hoàn hồn, đi qua đem Lam Tranh nâng lên, sau đó đỡ hắn có chút khấn trương cảnh giác ngồi trên ác thú lưng.

Mà đầu tiên đập vào mi mắt, lại là ác thú nơi cổ an ổn nằm một oa oa.

Lam Tranh thùy con người nhìn về phía kia tiểu oa nhi, tiểu oa nhi cũng mở kia bích sắc mắt to đưa hấn nhìn.

Con người xanh yêu dị.

Hơi lộ rõ tã lót tiểu áo chõ, còn mơ hồ có thể thấy tán hồng quang.

... Đó là Toàn Cơ hài tử.

“Của người?” Lãng Vũ Quân hỏi một câu.

Lam Tranh vô lực giải thích, nhắm mắt chứa đựng nhiều hơn thể lực.

Đã có rất nhiều năm không có như thế chật vật quá, trước muốn dùng cấm thuật cùng Lê Thiên Tuế đồng quy vu tận kia trong nháy mắt, hấn suy nghĩ rất nhiều sự tình.

Thí dụ như muốn thế nào bảo tồn mình cuối cùng một hơi, quán thâu đến chuẩn bị cho tốt người gõ trên người...

Thí dụ như muốn thế nào mới có thể phương pháp nhanh chóng nhất trở lại Khuynh Anh bên cạnh, nói cho nàng biết mình không có việc gì...

Thí dụ như lại muốn thế nào cùng nàng giải thích...

Nhưng hạ trong nháy mắt, khi nàng ngửa vô phản cổ ra hiện ở trước mặt của hắn, dùng như vậy khẩu khí đối Lê Thiên Tuế nói “Vết thương của người hắn...” Thời gian, hắn lại có một chút tính trẻ con muốn rơi lệ...

...

Ác thú “Sưu” mở cánh, sau đó một cú người bay lên trời không.

Lăng Vũ Quân lại lấp bấp nói: “Ta nhớ, ác thú là không có cánh...”

Lam Tranh tiếp vũ theo gió nhẹ động. Đó là ở Vực sâu U Minh lúc, hắn thay nó thu được đi. Bây giờ qua trăm năm, nó lại vẫn bảo lưu. Thời gian thấm thoát, năm ấy ký ức lại dường như còn đang hôm qua, chỉ là một năm kia, nàng mở hai tay, một mình khiêng tiếp theo thiết tư thái thật sâu khắc vào tim của hắn thượng, thế nào cũng mặt không đi.

Lần này, định sẽ không lại làm cho nàng một người thừa nhận rồi.

Nhất định sẽ không.

...

Trên bầu trời, kia điên cuồng triền đầu đã lan đến gần trôi mà đến ma đô.

Kịch liệt công kích làm cho kia đẹp ngói biến thành phế tích, vài chỗ đều bị bỏ ra cái lỗ to lung.

Đương Khuynh Anh thấy được kia trong quan tài kính nằm Toàn Cơ, càng phần nộ: “Người hại chết nàng! Là người hại chết nàng!!!”

Lê Thiên Tuế thất thần, lại quên trốn, Khuynh Anh trảm đánh liền ở giữa ngực của hắn, kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi chảy xuống máu tươi đến.

Khuynh Anh toàn thân sát khí sôi dưng, liền dường như hưởng ứng sức mạnh của nàng, Vực sâu U Minh muôn vàn linh thể yêu thú theo bốn phương tám hướng dưng ra, hưng phấn không thôi kéo tiếp theo chỉ lại một cái ma vật, tằm ăn lên căn nuốt!

“Muốn thay nàng báo thù?” Lê Thiên Tuế nhàn nhạt cười, “Thế nhưng rất đáng tiếc, người hủy không được ma đô, cũng giết không được ta, sức mạnh của ma thần đã sống lại...” Hắc nhẹ nhàng nói, mang theo tà nịnh độ cung: “Còn đều dựa vào người.”

. Khuynh Anh lửa giận càng sâu, mi tâm hoa không ngừng cháy, phi sắc tay áo như ngọn lửa đỏ bình thường kịch liệt bay lượn, liền tại nơi tuyết trắng thượng giống không ngừng thiêu đốt ngọn lửa đỏ! Vô số khí lưu vòng xoáy theo bên cạnh nàng nổ tung, mang theo gió mạnh sức mạnh hướng Lê Thiên Tuế quát đi.

Thế như chẻ tre, không thể chống đối!

—— “Âm!”

Kia kịch liệt chấn động cuốn tuyết trần, hình thành vô số đạo sương mù đều cái chấn, lại thấy không rõ ngày đó không rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

...

Ác thú bay rất cao, lại chen chân không đi kia điên cuồng chiến đấu vòng tròn, Lam Tranh mặc một mặc, mở mắt ra chậm rãi nói: “Ta thương lượng với người một việc.”

Lăng Vũ Quân cho là hắc ở cùng mình nói chuyện, vội vã quay đầu lại đi

nhìn hắn, lại thấy ánh mắt của hắn ngưng tại nơi mắt xanh trẻ nít nhỏ thỏ, trẻ nít nhỏ lại cũng sát có chuyện lạ nhìn lại cùng hắn. Ánh sáng nhàn nhạt ở hai người bọn họ trong lúc đó quanh quẩn khai, Lam Tranh đưa tay lên, trẻ nít nhỏ liền mình rơi xuống trong ngực của hắn.

Lam Tranh nhẹ nhàng gục đầu xuống, nói với hắn mấy câu.

Này làm người ta không thể tưởng tượng nổi đối thoại ở kia giữa hai người lan tỏa, lại là tương đương có ăn ý giao lưu.

Lăng Vũ Quân vĩnh tai muốn trộm nghe lúc, Lam Tranh lại cũng đã chuyển mở rộng tầm mắt con người, tỏ vẻ đối thoại kết thúc.

“Các người nói cái gì?” Lăng Vũ Quân lẳng nói.

“... Bí mật.”

Lam Tranh chậm chậm trầm trọng hô hấp, sau đó đưa tay cởi ra của mình màu đen áo giáp, bên trong gấm sắc áo đơn lại sớm đã nhuộm đỏ, nhìn thấy mà giật mình. Hắn ho nhẹ khụ, “Đem ta nâng dậy đến.”

Lăng Vũ Quân trong lòng phát điên, nhưng vẫn là nghe theo.

Hắn vĩnh viễn xem không hiểu nam nhân này, có thể cho tới bây giờ cũng không có chân chính hiểu biết quá hắn. Hắn sở làm việc, vĩnh viễn đều sẽ siêu ra bản thân hiểu phạm vi ngoài, tỷ như hiện tại, hắn liền lại như thế mệnh lệnh hắn: “Người lại phóng hỏa, đốt kia quan tài kính.”

Có lẽ người khác không biết, cô gái tóc đỏ trong quan tài kính là Công chúa Toàn Cơ của thần giới, từng là chị gái của Phi La hiện nay.

Hắn rõ ràng liều mạng các loại toàn lực muốn cứu ra nàng, nhưng bây giờ lại muốn phá hủy nàng?

Mà giờ này, Khuynh Anh sớm đã giết đỏ cả mắt rồi, sở tới chỗ, đóng hỗn độn một mảnh.

Nàng thay đổi như chong chóng, phúc tay vì mưa, phi y phi tửm trong lúc đó, sát khí vỡ toang, mặt như Lãnh Dao.

Nàng như nghiền áp con kiến bình thường, đem bốn phía dâng lên ma vật nghiền thành mảnh nhỏ, điên cuồng vũ động trong lúc đó, ngoan tuyệt hướng phía Lê Thiên Tuế công kích mà đi!

Phong vân quay, nàng đáp ở trên tầng mây, tuyệt thế xinh đẹp, vọng giả thất thần, nghe thấy giả thất phách.

Nhưng này cũng đã không phải thì ra Khuynh Anh, kia tam bụi cây hoa mạn châu sa như kia du long, không ngừng ở nàng làn da trên cuộn cuộn chạy.

Ma do tâm sinh, trong lòng nàng hận! Trong lòng tự trách trong lòng áy náy! Kia vô tận khổ não bi thống đều sẽ làm cho nàng lạc lối phương hướng, mỗi một lần này thân cận nhất người vì nàng mà thương, vì nàng mà chết —— đều sẽ làm cho nàng thần trí tiếp cận tan vỡ bên cạnh...

“Hận ta sao, muốn giết ta sao?” Lê Thiên Tuế như ẩn như hiện trong bóng đêm: “Đừng quên, người cho dù không phải là hung thủ, cũng là đồng lõa!”

Hắn liền muốn đánh tan trong lòng nàng kia yếu ớt nhất nơi, hắn liền muốn nàng cùng hắn như nhau, thống khổ không chịu nổi.

... Nàng nếu thật rơi vào ma đạo, kia tóm lại hay là hắn thắng.

Khuynh Anh hai mắt phiếm ra quỷ dị màu đỏ tươi, mảy màu phối hợp màu không ngừng làm sâu sắc, phi tay áo tung bay trăm loạn trong lúc đó, hỗn loạn một tia ám cảm thấp nuốt. Ngực vỡ ra một đạo tối như mực cửa động, thét lên, xé rách, làm cho nàng nhìn không được kịch liệt rung động.

Thần đô Phương Đông bầu trời, đã chia tay không rõ đêm tối vẫn là ban

ngày.

Hung mãnh cuồng phong không ngừng tàn sát bờ bãi mà qua.

Lại là đột nhiên, kia không trung tuyết thành lại chợt dấy lên đại hỏa. Kinh thiên sóng biển, hỏa tinh lượn lờ, cứ như vậy đột ngột không ngừng lửa cháy lan ra đồng cỏ! —— mà ngọn lửa kia trung ương, lại là Toàn Cơ quan tài!!!!

Lê Thiên Tuế sắc mặt chợt thay đổi, một chút liền phân rõ ngọn lửa kia căn bản không phải bình thường mỗi lửa, mà là kia là tới từ địa ngục hồng liên nghiệp hỏa!!! Có thể đem tất cả đều đốt cháy hủy tận ngọn lửa đỏ!!

Ma cũng sẽ không thực sự hủy diệt, nhưng kia quan tài lại là có thể đốt tận, kia lãnh quan trong cô gái, cũng sẽ đốt tận!!! Ki nhưng ta người.

Hắn lão đảo phi thân mà lên, cũng không trông coi mình kia thiếu hụt cánh tay phải cùng vết thương đầy người chính ồ ồ chảy máu tươi, rất nhanh liền xông qua từng đạo ngọn lửa đỏ vọt đi vào.

Khuynh Anh mục sinh dục nứt ra, cũng muốn tiến lên, phía sau lại đột nhiên truyền đến một tiếng khẽ gọi: “Khuynh Anh.”

Giọng kia dường như đầu độc, dường như ma ám, lại làm cho nàng ngoan ngoãn ngừng lại. Nàng ngơ ngẩn quay đầu, liền thấy Nửa Xu lưng thượng, Lam Tranh suy yếu đứng thẳng, dường như gió thổi qua, hắn cũng sẽ bị thổi đi bình thường.

“Khuynh Anh, qua đây.” Lam Tranh vươn tay.

Khuynh Anh mở to hai mắt nhìn hắn, bước giật giật, nhưng lại thu trở về. Nhìn hắn đầy người máu tươi, kia tái nhợt khuôn mặt, kia trong lòng tự trách càng sâu, càng đau!

Nếu không phải nàng...

Nếu không phải...

“Qua đây.” Lam Tranh lại gian nan đi về phía trước một bước.

Khuynh Anh sợ hãi lắc lắc đầu, xoay người liền muốn hướng Lê Thiên Tuế phương hướng đuổi theo, nàng muốn chính tay đâm kia ma quỷ, muốn thay hắn báo thù, muốn lắng lại trận chiến tranh này, như vậy hắn mới có thể nghỉ ngơi thật tốt, mới có thể bình yên vô sự ——

Đột nhiên, Lam Tranh thân hình nhoáng lên, liền thẳng tắp từ trên cao rơi xuống.

. Khuynh Anh con người co rụt lại, cái gì cũng không cố, vội vã phi thân tiến lên, đưa tay đưa hẳn nhận xuống.

Lạnh lẽo thân thể mang theo huyết tinh vị đạo, nam nhân trước mặt suy yếu kỳ cục, mà này đó, tất cả đều là bởi vì nàng!

Khuynh Anh nước mắt liền cũng chịu không nổi nữa, không ngừng ra bên ngoài dâng, mày giữa đỏ tươi nhị hoa không ngừng lóe ra, kia tam đoá hoa mạn châu sa ở nàng xương quai xanh làn da trong lúc đó không ngừng du đãng, như là ở kịch liệt giãy giụa, kia trong cơ thể thật sâu cuộn cuộn sức mạnh ngừng không dưới, như vậy kiềm chế đi xuống, đầu ngón tay gân xanh lại có bạo liệt chi thế.

Lam Tranh lẳng lặng nhìn nàng.

Chợt chế trụ cái ót của nàng, đem mặt của nàng lôi xuống, nhẹ nhàng hôn lên.

Kia mang theo mùi tanh cánh môi là như thế lạnh lẽo, cùng nàng nóng hổi da thịt tạo thành côí cút tương phản nhiệt độ sai, Khuynh Anh ngơ ngác mặc hẳn hôn, bên tai ồn ào náo động đều triệt để dừng, chỉ có nước mắt kia tối là chân thật. Chúng nó như là cắt đứt quan hệ châu xuyên, đại khóa đại khóa rơi vào Lam Tranh hai má.

“Ta yêu người, người yêu ta sao?” Lam Tranh nhẹ nhàng nói. Ngẩng đầu hôn lên nàng mi tâm.

Khuynh Anh run lên, nghẹn ngào khóc không thành tiếng: “Yêu.”

“Lưu ở bên cạnh ta, chỗ nào cũng không đi, được không?” Lam Tranh khẽ cười nói.

“Nhưng ta chỉ làm cho người thêm phiền phức, sẽ chỉ làm người bị thương...” Nàng lớn tiếng khóc.

“Ta thích.” Lam Tranh hôn nàng chước nóng ngón tay, “Ta thích người cái phiền toái này tinh.”

Khuynh Anh che ánh mắt, tất cả tan vỡ tại nơi trong nháy mắt đều trút xuống ra, nàng lệ không ngừng theo nàng kẽ tay giữa chảy xuống ra, kinh người nước mắt điên cuồng chảy xuống mặt nàng bàng: “Nhưng Toàn Cơ tử! Nàng thay ta đỡ một kiếm kia, kia thương người vốn nên là ta a!” Nàng khóc lớn: “Nam Huân tử, hắn vì cứu ta, tự hủy nguyên thân, hắn rõ ràng bị thương nặng như vậy, còn muốn như vậy kiên trì tới tìm ta, là ta hại bọn họ, hại bọn họ a...”

Lam Tranh đưa tay ôm chặt nàng.

Hắn đem kia không ngừng run cô gái chăm chú ôm vào trong lòng, ngón tay đi qua mái tóc đen của nàng, ở bên tai nàng dùng sức nói: “Không, kia không phải lỗi của ngươi, Toàn Cơ không có chết... Mà Nam Huân... Nam Huân việc cũng không tại nơi như đã đoán trước, nhưng ta cam đoan, ta sẽ cứu hắn...”

Khuynh Anh ngẩn người, ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn hắn.

Nước mắt đọng ở trên lông mi run rẩy, lại lạch cạch nhỏ xuống.

“Toàn Cơ là tự nguyện, là chính tì ấy quyết định, phải đem kia nội đan đưa cho ngươi... Nàng ngờ tới Lê Thiên Tuế muốn dùng nội đan cấp Yên Tự, liền ở trên nội đan làm ký hiệu, chỉ có ngươi một người có thể sử dụng, vì thế, phượng hoàng niết bàn trùng sinh chính là ngươi, mà không phải kia Yên Tự...” Lam Tranh nắm chặt nàng nóng hổi ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Toàn Cơ nói, nàng ngoại trừ vừa chết, tìm không được cái khác có thể quên ký người kia phương pháp... Vì thế, ta mời Minh vương giúp, La Sát phụ trách dẫn đường, dùng đèn dẫn hồn câu hồn phách Toàn Cơ đi thế gian đầu thai... Nàng đã uống canh Mạnh bà, sẽ gặp quên này tất cả thống khổ ký ức, này đối với nàng mà nói, đó là tốt nhất sinh sống... Mà đây đều là nàng lựa chọn của mình, ngươi không nên tự trách...”

Khuynh Anh trong mắt nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

Nhưng kia tam đoá cũng để hoa cũng đã rõ ràng chậm chậm lại, liền kia mi tâm chu nhị cũng trở nên yên tĩnh.

“Xin lỗi... Ta nên sớm một chút nói cho người biết...” Lam Tranh xoa tóc của nàng, hạ xuống nhỏ vụn hôn: “Về phần Nam Huân... Hắn đã là hoa thần, hoa thần chết đi, chung quy còn lại một tia nguyên linh, ta sẽ nhường người đi tìm hắn, người không nên lo lắng.”

Khuynh Anh bả vai vẫn đang run rẩy, nàng chôn ở đầu vai hắn, lớn tiếng nức nở.

Lam Tranh ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Người không phải làm rất tốt sao, người tìm được mẹ ta ngọc bích, lại đem nó đúng lúc truyền tống cho phụ hoàng của ta, hắn rất cao hứng, hắn đã sẽ không ngăn cản ta...”

Khuynh Anh trong mắt chớp động ảm ướt ánh sáng.

Nước mắt của nàng không ngừng nghỉ chút nào, nhéo chặt tâm bị buông ra, lại ở chạm được hắn vết thương đầy người lúc, bị hung hăng đánh.

“... Thế nhưng người đâu...” Giọng của nàng khàn giọng. Ngón tay chăm chú quyền lên, trong lòng trện trện quặn đau: “Người tại sao muốn làm như vậy, người làm như vậy... Nếu người ra sự, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Này thương tuyệt không nặng, đã so với thất nặng luyện ngực hảo nhiều lắm, chỉ là có một chút đau, nếu rơi vào trên người của ngươi, ta sẽ so với đây càng đau.” Hắc cười. Một chút vuốt lên tóc của nàng bạch khớp xương, “Ngươi đàn như vậy, ta nhất định là muốn chăm sóc của ngươi.”

Một giọt nước mắt theo trong ánh mắt của nàng ngã nhào.

Rơi vào hắc trên lông mi, liền như là hắc cũng rơi xuống lệ.

Nàng ma tính đã bị dần dần đè xuống, trên bầu trời ngọn lửa đỏ bay trên trời, thứ lạp lạp ở bốn phía nổ tung, ánh sáng một tầng lớn thổ địa, sáng lạn tột đỉnh.

“Ngươi ở doanh trường trong không phải nói, có chuyện muốn nói cho ta sao? Hiện tại, có thể cho ta biết trước sao?” Lam Tranh giơ tay lên vuốt gương mặt nàng, hắc xác thực bị thương quá lợi hại, liền ngồi dậy sức mạnh cũng không có nữa.

Khuynh Anh ngăn ra, kia hỗn độn thần trí rốt cuộc hoàn toàn rõ ràng, nàng mặt tái nhợt gò má chợt liền bịt kín một tầng nhàn nhạt hồng nhạt, nàng há miệng, mới nhỏ giọng nói: “Ta... Ta khả năng đã ôm...”

—— “Âm!”

Bầu trời lại đột nhiên truyền đến một tiếng bạo tạc.

Khuynh Anh chợt chỉ cảm thấy bụng dưới một nóng, thẳng tắp tài ngã xuống. Cách y phục, cũng có thể thấy kia xán lạn màu đỏ ánh sáng, không ngừng lóng lánh.

Mà kia xa xa chân trời, một nho nhỏ trẻ con nằm ở Lăng Vũ Quân trong lòng, làn da thượng hiệu rõ hoa mạn châu sa chính hồng quang đại thịnh, lạng lẽ nở rộ.

Ma đô vì ma thân mà sống lại, cũng nhưng vì ma thân mà hủy diệt.

Giờ này, kia bảy đóa cũng để chi hoa, ở cách nhau không xa hai người trên người, bắt đầu hùng hực thiêu đốt.

...

Lửa cháy mạnh tàn sát bừa bãi tuyết sắc cung điện trong.

Từng tầng một cung khuyết lưu vũ ở lạng yên tan rã, tuyết thật dày tầng đã ở kia hồng liên nghiệp hỏa lý, không ngừng tan.

Lê Thiên Tuế lão đảo quỳ rạp xuống kia quan tài kính ngoài, thi chú tách

ra ngọn lửa đỏ, tĩnh tĩnh nhìn chăm chăm kia quan tài trong cô gái.

“Con của người đang giúp người.” Hắc yếu ớt cười.

Ma đô lại đồ nát.

Thất mũi nhọn tinh trận đã thất bại, có thể làm cho ma đô giải thể duy nhất giải thích, đó là kia có được ma thần máu người thừa kế cự tuyệt kế thừa ma đô, tiềm thức chống cự làm cho ma đô sống lại.

“Không có vấn đề gì, ta không trách hắc, hắc còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Ngón tay đẩy ra quan tài kính đắp, đem kia sớm đã không hề khí tức cô gái ôm vào trong lòng: “Nhưng hắc chung quy lớn lên, hắc chính là ma thần, ai cũng thay đổi không được, hắc nhất định sẽ kế thừa hắc nên kế thừa huyết thống, chung quy một ngày, hắc sẽ trở lại.”

Cô gái tĩnh tĩnh nhắm mắt lại, cuốn khúc lông mi nhẹ nhàng ở tái nhợt khuôn mặt thượng, môi là nhàn nhạt màu tím, tóc đỏ phôi rơi tại óng ánh trong suốt băng quan trên, thần kỳ mỹ lệ.

“Người ngủ cũng đã lâu, khi nào mới tính toán tỉnh lại nhìn một cái...”

Lê Thiên Tuế mềm mại nhìn nàng, chột hoặc như là lằm bằm bàn, nói: “Bất quá, ngủ tốt thì tốt sự, ta biết, người đã thật lâu đã lâu cũng không có hảo hảo ngủ.”

Ngọn lửa đỏ viêt đốt viêt liệt, đỏ sụp nơi càng ngày càng nhiều.

Sáng rõ ánh sáng chiếu sáng Toàn Cơ khuôn mặt, như là bao phủ một tầng hồng nhạt quang vừng, thoát nhìn liền như là sống lại bình thường.

Thế nhưng.

Nàng vẫn như cũ sao có hô hấp.

Không có nhịp tim.

Không có mạch đập.

Không có bất kỳ dấu hiệu sống nào.

Lê Thiên Tuế mâu quang tĩnh tĩnh, chậm rãi, một lần nữa trở nên lạnh lẽo.

Liền kia ảnh ngược ở con người lý ngọn lửa đỏ, cũng giống bị đông lại thành trong sạch.

“Toàn nhi, ta nói rồi muốn trừng phạt ngươi.” Hắc nắm tay nàng, thời gian dài, sợ sệt nhìn nàng xuất thần.

“Cho dù chết, ta cũng muốn toàn bộ Thần đô Phương Đông cho ngươi chôn cùng.”

Ngữ khí của hắc là như vậy nhẹ, như vậy chậm, như là sợ nàng nghe không rõ tích, kia yêu dị môi dán nàng tái nhợt tai, cúi đầu nỉ non.

Hắc khoe môi câu nhàn nhạt cười, nhất thời có điên cuồng khí tức theo trên người hắc mang tất cả ra.

Nháy mắt, kia tọa kinh thiên tuyệt thành lại chợt dừng đổ nát, sau đó chợt tụ tập, một chuyên một ngôi, đều bắt đầu phát sáng phát nhiệt!! Kia cuối cùng sức mạnh bắt đầu không ngừng bốc lên dâng, bạch quang điên cuồng tụ tập, đó là ngọc thạch câu phản sức mạnh!!!

...

Khuynh Anh ôm bụng co rúc ở trong lòng Lam Tranh, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều bị rút ra.

Lam Tranh nhìn về phía bầu trời, sắc mặt chợt trầm xuống.

“Không xong.” Hắc gian nan ngồi dậy, đôi còn ở trên trời trung Lăng Vũ Quân dùng sức quát: “Đi mau! Đi càng xa càng tốt!!!!”

Lăng Vũ Quân sửng sốt, nhìn về phía kia trên bầu trời chợt tụ lại quang đoàn, lập tức hiểu được, xoay người liền muốn lấy ra hộ phù mệnh lệnh toàn thể lui lại.

...

Đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Trong nháy mắt, như là có mấy nghìn vạn đầu bàng nhiên cự thú gào thét chấn động, đại địa như nhanh như tia chớp hướng bốn phương tám hướng da nẻ mà khai! Bùng tỉnh cuồng phong từ đằng xa quay chạy chồm, mang theo nóng cháy nhiệt độ, lấy ma đô vì trung ương, cấp tốc trùng kích rít gào mà đến ——

Lam Tranh xòe ra khai chân mày, đem Khuynh Anh ôm chặt hơn, lần này, hẳn sẽ không đẩy nữa khai nòng...

Lại là chớp mắt, trên bầu trời! Có một bóng dáng nhào vào!!!

—— kia bóng dáng lạnh lẽo khuôn mặt không có chút huyết sắc nào, cao gầy thân hình vẫn côی cút mà độc lập. Con người đen nhánh trước sau như một vắng lặng, nhưng mím môi khóe môi lại mang theo không hiểu kiên nghị

độ cung. Tinh lượng con người bị tiêm lông mi dài mao bao trùm, mà hần
phiên bay vạt áo chỉ trên không trung sáng sủa một cái chớp mắt, liền triệt
để bao phủ ở kia màu trắng quang vừng trong.

Đó là Trường Minh.

Lam Tranh trùng đỏ mắt con người.

Liền kia “Không” tự cũng không có kêu lên miệng.

... Âm. Tư đông tây vương giai.

Một tiếng vang thật lớn.

Quang vừng tứ tán ra, nhưng chỉ là kéo dài một chút cách, đại địa khô
phục nguyên trạng, kia tuyết làm thành trì hóa thành mây khói mất đi trên
không trung, sắc trời bồi hồi, vân ảnh hiện ra, cách hồi lâu, quy về yên lặng.

Bầu trời sáng lên.

Có nắng sớm theo phương xa mọc lên.

Mang theo hi vọng màu sắc, xua tan bóng tối, mang đến ánh sáng.

Hồi lâu sau, kia tan đi tuyết sương mù lại hóa thành nước mưa, tí ta tí tách theo trên bầu trời hạ xuống.

Nước mưa hòa tan tuyết, xông rớt tất cả máu đen.

Tẩy đi tất cả giết chóc, tất cả bi thương, tất cả vận rủi. Lượng ra trung trung.

. Giọt mưa cùng mặt đất đan vào, hoặc như là ai khóc.

Mà trận mưa kia, tròn hạ ba ngày ba đêm, chưa từng ngừng...

Chính văn đại kết cục (một)

Ba năm sau.

Mùa xuân ấm áp ba tháng, ôn nhuận như ngọc, gió mát thổi nhẹ.

“Đế hậu nương nương, ngài ở nơi nào?!” Tiểu tiên tỳ các lo lắng ở hậu hoa viên bên trong tìm kiếm, mỗi một người đều vẻ mặt cầu xin, như là không đầu con ruồi bình thường khắp nơi tán loạn.

Đây là cách mỗi mấy ngày đều sẽ thượng diễn trò mã, Phù Liên kia đứng ở mặt trăng hồ nước bên cạnh, xuyên thấu qua huyền gương sáng nhìn liên can tiểu tỳ tử các sợ hãi hoảng loạn, hơi thở dài nói: “Nương nương, người nên trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Từng nói người không cần gọi ta nương nương a.” Nhẹ nhàng gió nhẹ giữa, một cô gái nằm ở chiếc ghế thượng, đang đắp mỏng thảm, chớp chớp hắc bạch phân minh tròn mắt nàng nhìn: “Người có thể gọi ta Khuynh Anh.”

Ba khí oa oa. Phù Liên lại thở dài, mỗi một ngày nàng cũng không biết muốn thán bao nhiêu khẩu khí: “Khuynh Anh nương nương, người ba ngày hai đầu khắp nơi chạy, bệ hạ sẽ lo lắng.”

cô gái Tóc đen nhún nhún vai,: “Hắn bận rộn như vậy, mới không mặc kệ nó.”

Dứt lời, lại cười híp mắt đối bên cạnh một phần điêu ngọc mài tiểu oa nhi nói: “Bích Bích, Vi Vi nói nàng muốn ăn nho.”

Kia tiểu oa nhi có một song đẹp con người xanh, làn da nộn cơ hồ có thể ra thủy. Hắn dừng một chút, liền chạy chậm tới bên cạnh trên bàn nhỏ cầm một chuỗi nho, sau đó lại nhỏ chạy về đến, nhẹ nhàng bóc khai da, điểm chân đưa tới Khuynh Anh bên miệng.

Khuynh Anh cảm thấy mỹ mãn nuốt vào, liên tiếp lại nuốt trọn rất nhiều khóa, mới vỗ vỗ đối phương đầu nhỏ: “Vi Vi nói ăn thật ngon, bất quá nàng hiện tại có chút khát, muốn uống nước ô mai.”

Tiểu oa nhi lại dừng một chút, hơi mồm cái miệng nhỏ nhắn nhi chật mân, vẫn là ngoan ngoãn chạy đi trên bàn bung lên nước ô mai, thường thường vững vàng đưa tới.

Phù Liên lại thở dài: “Khuynh Anh, người làm gì thế luôn luôn khi dễ tiểu công tử, hắn mới vừa ba tuổi.”

“Ta nào có, rõ ràng là Vi Vi muốn!” Khuynh Anh chớp chớp mắt, “Ba tuổi thì thế nào, nhà của chúng ta Tiểu Bích Bích rất thông minh, ba tuổi có thể đề thượng người khác ba trăm tuổi!”

Tiểu oa nhi cẩn thận từng li từng tí nắm thìa nhỏ, từng miếng từng miếng đem nước ô mai đưa vào Khuynh Anh trong miệng.

một Bầu không khí hài hòa.

Phong nhẹ nhàng thổi, tiểu oa nhi đem nước ô mai uy cho tới khi nào xong thôi, tiểu tay áo thượng nút buộc ôm lấy Khuynh Anh mỏng thảm, một không để lại thân liền câu xuống, đem Khuynh Anh viên kia tròn vo bụng liền bại lộ ở bên ngoài.

Mà kia gọi “Vi Vi” bạn nhỏ, đã ở kia cái bụng bên trong ngậy người tròn ba trăm năm, lại vẫn không gặp phá vỡ ra dấu hiệu.

Mà “Bích Bích”, đó là năm đó Công chúa Toàn Cơ đưa bé. Bích Bích là của hãn nữ danh, mà hãn vẫn đứng ở Khuynh Anh bên cạnh, một khắc không rời coi chừng “Vi Vi” đã ba năm.

Quả thực so với Khuynh Anh còn muốn gà mẹ.

...

Mà ba năm trước đây.

Ma tộc mưu toan sống lại, dị thường đại nạn, bây giờ nhớ tới, còn khác sáu giới lòng còn sợ hãi.

Mà Thần đô Phương Đông cùng Bắc Phương thần đô, cơ hồ bị thương nặng.

Năm đó Trường Minh tính toán sử dụng thất mũi nhọn tinh trận chống đỡ ma tộc, nhưng ở thời khắc mấu chốt, Yên Tự kèm hai bên An Nhan xuất hiện ở Điện Trường Sinh hạ, nhiều tiếng tố tụng mấy trăm năm tiền đích tình sự, Trường Minh bản không rảnh mà để ý sẽ, nhưng nàng cuối cùng lại tự sát chết ở trước mặt của hắn, hắn cũng bởi vậy tâm thần đại loạn, phá công, mới có thể làm cho thất mũi nhọn tinh trận thất bại.

Biết hiểu năm đó đối thoại, ngoại trừ Trường Minh cùng An Nhan, đó là thất vị trường sinh cây trường lão.

Nhưng An Nhan đã mất tích, thất vị trường sinh cây trường lão đã mất đi, mà Trường Minh...

Ở Lê Thiên Tuế tính toán kéo toàn bộ phương đông thần chôn cùng lúc, hấn ở cuối cùng một khắc vọt đi vào, hi sinh mình bảo vệ toàn bộ thần đô an nguy...

...

Đã tròn ba năm.

Cách cổ mọi người rời đi đã tròn có ba năm đầu.

Khuynh Anh lợi dụng cánh cổng của sáu giới thần lực, đem cả vùng đất ma vật đều phong ấn vào Vực sâu U Minh trong, làm thức ăn cho yêu thú, làm cho sáu giới một lần nữa đắc ý an bình xuống. Từ đó, liền bị mọi người tôn xưng vì chiến thần nương nương, bị rộng khắp cung phụng.

Lam Tranh lấy “Sống lại thần tộc tam hoàng tử” kế thừa phương đông thần đế vị, lại lấy “Phi La” thân vương thân phận kế thừa A Tu La vương thân phận. Ở có tân người thừa kế xuất hiện trước, hấn cũng ném không xong này bao quần áo.

hai người Vốn định xa chạy cao bay, giờ này đều bị ràng buộc ở trong lồng giam này, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Mà Khuynh Anh, nhưng cũng là ở một năm kia, phát hiện mình mang thai.

Còn đang mình không có thành thần trước, ở Bích Bích đem tam đoá hoa phân cho nàng thời gian, nàng liền phát hiện cái vật nhỏ này tồn tại.

Vốn làm tiên thể muốn mang thai Lam Tranh đứa bé bản là không thể nào chuyện, nhưng Bích Bích tam đoá hoa mạn châu sa lại vừa lúc làm Vi Vi “Ấm giường”, làm cho nàng thuận lợi ở Khuynh Anh trong bụng còn sống sót...

Kỳ thực ở một khắc kia, Bích Bích cùng Vi Vi số phận cũng đã liền ở cùng nhau.

Bất quá, có con rẻ như vậy cũng rất tốt.

Khuynh Anh cười híp mắt nhìn về phía này phấn điêu ngọc mài tiểu oa nhi: “Bích Bích, tặng cho người kia bồn hoa nhài lớn lên thể nào?”

Bích Bích chớp chớp mắt, hắn thường ngày nói không nhiều, duy nhất có thể điều động hắn hứng thú người đó là Khuynh Anh trong bụng lão già là không được “Vi Vi” bạn nhỏ. Cho dù hắn “Mỹ sắc” đã mê tới toàn bộ Điện Trường Sinh lý cung nữ, hắn như cũ là cái không thích nói chuyện không yêu cười tiểu oa nhi.

Mà kia bồn hoa nhài, đó là hắc số lượng không nhiều vật sở hữu.

Mặc dù bị hắc chăm sóc không sai, bất quá, kia hoa nhài lại bị lấy một cổ quái tên —— “Xuyt xuyt”.

Xuyt xuyt liền chính là hoa linh Nam Huân, hắc linh lực tấn hủy, tan tu vi, lại lần nữa biến trở về kia một gốc cây thanh linh hoa nhài chi, dưỡng ở Điện Trường Sinh trung, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, sợ lại qua không được bao lâu, liền có thể một lần nữa huyền hóa ra hình người.

Bất quá, bởi vậy “Xuyt xuyt” một gã có thể thấy được, Bích Bích là một thích mang thù bạn nhỏ.

Bích Bích phần đô đô tay nhỏ bé ở trên hư không trung chụp tới, liền lấy ra một bồn hoa, thủy linh linh hoa chi mở ra chính diễm, những đóa hoa nhài hương khí bốn phía, làm cho vùng này không khí đều liền thơm ngát vô cùng.

Khuynh Anh sung sướng hít một hơi hương khí, sờ sờ tiểu oa nhi đầu: “Bích Bích thật ngoan, ít hôm nữa hậu hắc tu luyện thành hình người, liền làm cho ngươi tiểu người hầu.”

Hoa nhài chi làm như run rẩy, liền đóa hoa nhi đều có vẻ đặc biệt thống khổ bộ dáng.

Bích Bích đảo không có gì hứng thú, đem tiểu bồn hoa để ở một bên, bưng tiểu băng ghế ngồi ở Khuynh Anh bên cạnh, tiếp tục theo một mà chết tỉ mỉ quan sát kia tròn vo mang thai —— dù cho như thế không nhúc nhích nhìn cả ngày, hẳn cũng là không có vấn đề.

Phù Liên cẩn thận từng li từng tí lại cấp Khuynh Anh đắp lên thảm, nói: “Bụng của ngươi đã từng cao như vậy, chỉ sợ là mau sinh, ngươi vẫn là hảo hảo đứng ở tâm trong điện...”

“Theo hai năm trước bắt đầu, ngươi liền vẫn nói như vậy, có thể nói tròn hai năm, nàng vẫn là không đi ra.” Khuynh Anh không cho là đúng, nhưng bất ngờ, Bích Bích lại là phút chốc đứng lên, kia trương tuyệt mỹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn lần đầu tiên xuất hiện cảm xúc hoang mang.

Khuynh Anh đang muốn hỏi, lại bỗng nhiên cứng đờ, sau một khắc, bụng liền truyền đến một trận đau nhức. Ở ngã hời giường thượng thống khổ tru lên trong lúc đó, nàng mơ mơ hồ hồ muốn, ngoan ngoãn, Bích Bích thật là so với kia y tiên còn thần chuẩn...

Chính văn đại kết cục

Mà giờ này, Lam Tranh đang ngồi ở Điện Trường Sinh trung hội kiến ngày xưa một bạn tốt ——Minh vương của tộc quý.

Năm đó Lam Tranh vì tìm Khuynh Anh đem mình giới náo loạn cái long trời lở đất, cũng không ít cùng kia Minh vương đánh nhau ầu ẩu, nhưng lại cũng từ đó quen biết, bây giờ, xem như là tri kỷ.

“Người ngươi muốn tìm một ở Nam triều lục quốc lý, kiếp đầu thai chính là một bình thường thương lữ nhân gia nữ nhi, gia cảnh không sai, chỉ là thiên tiên dung mạo nàng thật đẹp, thật vất vả mới che đi nàng tóc đỏ còn có thần khí trời sinh, ta cũng không có biện pháp lại làm cho nàng bình thường chút ít.” Minh vương chống đầu, giao tốt đường nét giấu phân nửa ở màn che bóng mờ trung.

“Như vậy cũng tốt.” Lam Tranh tĩnh tĩnh nhấp một miếng trà, lại ngừng đầu: “Nàng trúng mục tiêu có thể có dị số?”

“Liền xem ngươi dị số chỉ cái gì.” Minh vương chau chau mày, thâm sâu.

Lam Tranh đặt chén trà xuống, mày giữa hơi có chút u oán, vẫn là nói ra cái kia tên: “Lê Thiên Tuế.”

“Thiên cơ bất khả tiết lộ.” Minh vương cố ý câu dẫn ra một đạo tà nịnh tươi cười, “Huống hồ ta thật cũng không biết.”

Lam Tranh ngược mắt yếu ớt trừng hấn liếc mắt một cái.

Minh vương nháy mắt mấy cái, mới nói: “Được rồi, theo lý thuyết, Công chúa Toàn Cơ cả đời này phải làm bình yên vô sự, sẽ gả một bình thường thương nhân, quá thượng an ổn hạnh phúc cuộc sống mãi cho đến bách tuổi sống quãng đời còn lại, bất quá, vận mệnh của hấn tinh trắc luôn luôn có một khóa cô tịch như ẩn như hiện, kia sao quá triền người, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy bỏ rơi mới là.”

Lam Tranh mím môi, trầm mặc một trận.

Minh vương chau chau mày: “Kia trường sinh dưới tàng cây người kia như thế nào?”

“Không tỉnh.” Lam Tranh thản nhiên nói.

Người dưới tàng cây trường sinh kia, chính là Trường Minh.

Năm đó hấn chống đôi Lê Thiên Tuế kia một kích, lại không biết Lê

Thiên Tuế vì sao lại đến lúc thay đổi chủ ý, thời khắc mấu chốt đem kia bạo tạc uy lực thu ba phần. sau trận chiến này, Lê Thiên Tuế trốn. Mà Trường Minh mặc dù bị trọng thương, lại cũng không có đến chết tình hình. Lam Tranh đưa hắc dẫn tới trường sinh dưới tàng cây vẫn dưỡng, theo lý thuyết, hắc linh thể đã tu bổ hoàn tất, hồn phách một không thiếu, phải làm là có thể tỉnh.

Nhưng ba năm trôi qua, hắc lại không có một chút dấu hiệu tỉnh lại.

“Sợ là không muốn tỉnh đi.” Minh vương cười ha ha, nắm chặt cơ hội chiêm biếm hắc: “Có như thế cái chăm chỉ đệ đệ giúp hắc xử lý khổ sự vụ, hắc lại có mỹ nhân làm bạn bên cạnh, nhàn nhã như vậy, hắc tỉnh lại để làm chi.”

Mỹ nhân kia đó là công chúa An Nhan nam quốc.

Tự Trường Minh hôn mê, nàng liền vẫn chăm sóc tại bên cạnh, yên lặng làm bạn.

Lam Tranh giật giật khóe miệng, nhìn hắc: “Ta biết ngươi nhâm này Minh vương chức nhâm dễ dàng tự tại, quá mức nhàn nhã, vì thế, cũng muốn nhiều hơn vất vả một chút, là đi?”

Minh vương cười cười, một thanh bạch ngọc phiến như nguyệt điêu khai, che khuất nửa gương mặt, yếu ớt cười: “Sao lại, ta rất bận rộn, này các thể

oan hồn ác quỷ vậy nhiều, ta cũng bách vội trong bót thời giờ đến cùng người tự ôn chuyện, người thế nào liền như vậy vô tình vô nghĩa đâu?”

Lam Tranh ngón tay một điểm, kia bạch ngọc phiến liền đã đến trong tay của hắn, cong môi cười nhạt nói: “Sợ không phải oan hồn ác quỷ nhiều đi, là người Minh vương phong lưu tình hình nhiều lắm thả tạp, kia tuổi thanh xuân cơ thiếp các đều nhanh hóa thành oan hồn quần lên cửa, người tránh không khỏi, mới nghĩ đến ta đây đồ cái bên tai thanh tĩnh, không phải sao?”

Minh vương đập bễ đi đập bễ đi miệng, không để ý tới hắn.

Lam Tranh đem cây quạt ném trở lại, “Thời gian không còn sớm, người tự tiện đi.”

Lúc này Khuynh Anh cũng phải làm dùng cơm trưa, là thời gian đi đón nàng hồi tắm điện.

Minh vương trừng hắn liếc mắt một cái, bạch ngọc phiến lay động, đột nhiên liền chính kinh mấy phần thần sắc: “Thật ra người, thật tính toán lưu đứ bé kia?”

Lam Tranh dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn một cái: “Ừ.”

“Ma thần chưa chết, ma đô liên vĩnh viễn cũng không thể thực sự biến mất.” Minh vương hí mắt: “Đứa bé kia một đôi con người xanh, lại kế thừa huyết thống thần ma, người mặc hắc lớn lên như vậy, tất sẽ họa loạn.”

Lam Tranh hơi nhếch môi.

Minh vương nói: “Chỗ này của ta đảo vừa mới có một hóa giải phương pháp, tổng hắc đi thế gian ma đi hắc lệ khí, lệ khí mỗi diệt trừ một tầng, trên người hắc hoa mạn châu sa sẽ gặp ít một đóa, tới trên người hắc ấn ký đều biến mất, hắc ma tính liền triệt để mất đi, liền vô hậu hoạn chi ưu, nếu người đồng ý, ta liền đi chuẩn bị một không vị, bao chuẩn hảo hảo mài giữa mài giữa hắc!”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, nói: “Vậy sẽ chuẩn bị hai không vị.” Dừng một chút, lại bổ sung: “Phải có tương hổ nhân duyên, mệnh tốt, thân phận an ổn.”

“Hai?” Minh vương sững sốt: “Tại sao là hai? Còn muốn có nhân duyên?!”

“Bởi vì...”

Vừa dứt lời, ngoài phòng truyền đến nhẹ nhàng tiếng gõ cửa, Phù Sinh giọng theo bên ngoài truyền đến: “Bệ hạ, Lăng Vũ Quân tướng quân theo Tu La đưa tới tin tức, muốn mời ngài bớt thời giờ trở lại mấy lần.”

“Không đi.” Lam Tranh rất khô giòn cự tuyệt.

Tu La giới trong, hắn đã đề đặt của mình người gỗ, kia tư nếu có cái gì chuyện đứng đắn hướng kia người gỗ kể ra cũng giống như vậy. Muốn mình trở lại, nhất định là da lại ngứa, muốn làm cho mình dùng chân thân cùng hắn luận bàn một chút.

Phù Sinh chiêm được trả lời, liền nhẹ nhàng lui xuống.

Bên này sương Minh vương còn đang chờ vừa đáp án, Lam Tranh liền lại lần nữa mở miệng, nhưng vừa mới nói ra “Bởi vì” hai chữ, cửa liền lại một lần nữa truyền đến tiếng đập cửa, chỉ là lần này muốn vội vội vàng vàng rất nhiều, kể cả Phù Sinh giọng cũng hơi lo lắng: “Bệ, bệ hạ...”

Lam Tranh nói: “Nếu Lăng Vũ Quân...”

“Không phải!” Phù Sinh khó có được giậm chân nói: “Là, là tể ti Phù Liên, nàng có tin tức khẩn cấp...”

. Sau một khắc, đại cửa đã bị chọt mở, Lam Tranh âm trầm mặt liền thành linh bại lộ ra: “Làm sao vậy?!”

Phù Liên là Khuynh Anh thiếp thân tể ti, việc gấp trong miệng nàng, nhất định là chuyện Khuynh Anh.

Phù Sinh nhất thời dọa thốt ra: “Nàng, nàng nói, nương nương sắp sinh!!!!”

Bên tai chợt nổi lên một trận gió mạnh.

Phù Sinh ngây ra lấy lại tinh thần, mới phát hiện bệ hạ sớm đã không thấy bóng dáng.

Tháng Ba trời ẩm áp.

Mờ mờ ánh sáng mặt trời hạ xuống một tầng màu vàng phát sáng.

Mặt trăng hồ nước thượng, ba quang trong vắt.

Mà kia vĩ ngạn nam tử lúc này nôn nóng như đứa bé, nhiều tiếng nức nở nơi tru lên không ngừng cô gái bên tai.

Một trận gió nhẹ lướt qua.

Trẻ con khóc nỉ non tùy theo rớt xuống, như tuôn rơi mưa hoa trên không trung phiên phi...

Như họa phong cảnh, như họa mỹ nhân.

Ca một khúc.

Mười dặm bình hồ sương đầy trời.

Tắc tắc tóc đen buồn hoa năm.

Đôi nguyệt hình đơn vọng tướng hộ.

Chỉ tiện yên ương không tiện tiên.

Phiên ngoại

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh cuốn (một)

Bích bên hồ thượng xuất hiện một tòa cây anh đào ồ.

Mỗi tới yên hoa ba tháng, lúc này cây anh đào tựa như tuôn rơi mưa hoa bàn theo gió bay xuống, phần hồng cánh hoa rơi anh rực rỡ, càng đồ sộ, kia liễm điểm màu sắc đè xuống sát vách không xa hoa lê trùng, đại giết bốn phương. Này cây anh đào bản yếu ớt, ở bích hồ vùng bản không dễ dàng trứ hàng, bây giờ như vậy tràn đầy, chính là kỳ cảnh.

Vô số văn nhân tài tử ở đây vũ văn lộng mặc, càng có không ít vương cung quý tộc ở đây sẵn điểm thiệp kỳ, Giang Nam phong cảnh hảo, không thể so này phồn hoa nở rộ, mỹ nhân như mây tới đẹp mắt.

Lúc này, trời âm áp vừa lúc, một con thuyền thuyền hoa theo thủy thượng nhẹ nhàng mà đến.

Ở mọi nơi ngắm hoa người lại sôi nổi nghỉ chân nhìn kỹ.

Không phải là bởi vì kia thuyền hoa quá mức hoa lệ mỹ hảo, mà là bởi vì kia thuyền hoa đầu thuyền một cô gái.

Chúng mực huy huy, lại đều bởi vậy bị đốt sáng lên màu sắc.

Chỉ thấy cô gái kia tóc đen như đoạn, mực bọc bàn thùy tới lòng bàn chân. Thân hình kia nhỏ và dài chưa đủ nắm chặt, quần dài chập chờn, theo gió dập dờn, nhẹ nhàng dựng lên, nếu Vũ Nhược điệp.

Xuân sắc lưu động quỳnh hoa tấn trán, lại không thể so nàng dịu dàng cười, con người đen linh động, dường như khắp thiên hạ phong lưu thanh vận đều thu lại trong đó, làm cho không người nào pháp dừng khai tầm mắt.

Nàng chú mực với kia ven hồ cây anh đào trên, lại dường như cùng kia màu hồng phấn cánh hoa hòa hợp một thể.

Tức thì, mọi nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Lại là chỉ chốc lát, kia vắng vẻ liền bị càng nóng giọng huyên náo sở phá vỡ, mấy to gan thậm chí rục rịch, điều động nhà mình thuyền hoa, dục đồ tiến lên tiếp lời.

Bích trên hồ cơ hồ mọi ánh mắt nhất thời đều tập trung vào kia nho nhỏ thuyền hoa trên, xem náo nhiệt, nhìn mỹ nhân, hâm mộ đổ kị, như cây anh

đào mưa rơi bàn tuôn rơi mà khai.

Nhưng này động tĩnh cũng chỉ giăng co nhỏ nhỏ một khắc.

Tiếp theo chớp mắt, kia chính kỷ dục chờ phân phó cậu ấm các cũng đều cứng còng đồn hạ, nhìn thuyền hoa thượng đột nhiên phát sinh một màn trộn mắt.

Thuyền hoa trung ương liên trưởng bị xóc lên, một nam tử từ đó đi ra, mấy con đi nhanh liền đi tới kia cô gái tóc đen bên cạnh, ôm hông của nàng, bàn tay to vừa xem cũng đã nàng ôm vào trong ngực. Lại xoay người mấy đi nhanh, cũng đã dắt cô gái kia đi trở về thuyền hoa phòng ở trong, chặn sở hữu người hiểu chuyện ánh mắt. Khang tục —— bạch.

Nhưng tất cả mọi người nhìn thấy, nam tử kia lại là tức khắc tóc vàng!!! Yêu dị lại xinh đẹp bất khả tư nghị!!

Phá vỡ thường thức, lại khuynh đảo chúng sinh.

Ở tất cả mọi người sững sờ thời khắc, kia thuyền hoa lợi dụng bất khả tư nghị tốc độ chạy vào ven hồ ở chỗ sâu trong, mấy qua lại liền không thấy bóng dáng, bưng tỉnh một giấc mộng. Có bàn tốc sắc.

...

“Vì sao không che mặt?” Mà giờ này, kia thuyền hoa trung, giáo huấn ý vị đảo là chân thật rất.

Đại cửa đóng cửa, đó là thu hậu tính sổ thời khắc.

“Ta chỉ là buồn lâu lắm, muốn hít thở không khí...” Tiểu cô gái run rẩy sau này lui lui lui, “Hơn nữa kia cây anh đào vẫn là ta bá loại, hiện tại muốn theo này đường sông đi xuống, ta liền muốn nhìn một chút mọc thế nào...”

Nam tử cong môi yếu ớt cười, đi phía trước một bước, liền nàng để tới góc chết: “Người thật ra sẽ thay mình giải vây.”

“Chỗ nào là giải vây!” Cô gái không cam lòng biến khởi miệng: “Hơn nữa nơi đó có người như thế độc đoán nam nhân! Không cho ta tùy tiện xuất cửa, không cho ta tùy tiện cùng người nói chuyện, không cho ta mình đi dạo phố du ngoạn, hiện tại liền hít thở không khí cũng không chuẩn!! Thật vất vả có thể hạ tới một lần, người đó là như vậy mất hứng.”

Nam tử dừng một chút, nhẹ nhàng tiếng gọi: “... Khuynh Anh.”

Không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo.

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 2

Khuynh Anh run lên như vậy một chút chút, triệt để co lại thành con thỏ: “Ta sau này đều sẽ nhớ che mặt được không? Hơn nữa, vừa chẳng qua là bị nhìn như vậy một chút chút... Tục ngữ nói, thấy sờ không được, mò cũng không chiếm được! Người như vậy chú ý làm gì...”

Lời còn chưa nói hết, cả người nàng liền bay lên trời, bị ném tới trên giường lớn.

“Chờ... Chờ một chút!” Khuynh Anh vừa muốn xoay người, kia cao to bóng mờ cũng đã toàn bộ phúc đáp lên. Sau một khắc, búi tóc thượng cột tóc mang bị hấn thô lỗ kéo xuống, tóc đen đều tản ra, mà nàng kia nhích tới nhích lui tay nhỏ bé cũng đã bị dây cột tóc quấn lên vài quyển, đeo vào đầu giường.

“Người muốn làm gì! Ngu ngốc!” Khuynh Anh mở to mắt.

“Kiên người.”

“...”

Khuynh Anh oa oa oa oa bắt đầu giãy dựa lại giãy dựa, đêm qua đã bị xxoo nhiều lần, hiện ở nơi đó còn đau rất, có thể coi là lại giãy dựa lợi hại, cũng không thể ngăn cản hấn bàn tay to kéo y phục của nàng, đầu gối tách ra hai chân của nàng, trên cao nhìn xuống nhìn xuống hấn.

“Thấy sờ không được?” Hấn hừ hừ bóp một phen nàng hồng tiêm.

“...”

“Mò ăn không được?” Hấn lại hừ hừ một tiếng. Bụng giữa một rục rịch đại vật dày đặc đứng vững nàng.

“Kia không giống với!” Khuynh Anh hai mắt hàm oan, diêm đạm đáng yêu.

“Chỗ nào không giống.”

Hấn rũ xuống con người, yếu ớt nhìn chăm chăm kia bại lộ ở trong không khí hồng nhạt đóa hoa, nơi đó còn ở lại đêm qua bị hảo hảo thương yêu quá dấu vết, nho nhỏ hướng ra phía ngoài quay ra đáng yêu độ cung.

“Chỗ nào đều không giống với lạ! Người mau buông!” Khuynh Anh hai gò má ửng đỏ, trong mắt sương mù còn dẫn theo bán giọt lệ.

Lam Tranh dừng một chút, ngón tay nhẹ nhàng theo kia cánh hoa trung xẹt qua, chỉ yếu ớt phun ra ba chữ: “Người ướt.”

“... Oa oa oa oa oa người khi dễ người!” Khuynh Anh chịu không nổi kêu to, cả khuôn mặt đã hồng đến tận xương tủy đầu, liền xương cốt đều nóng lên.

“Người rõ ràng là muốn ta.” Hắn cúi người chống ở nàng trên đỉnh đầu, ánh mắt tà tứ mà mỉa mai, nhỏ vụn tóc vàng theo cấp trên hạ xuống, rụng ở trên mặt của nàng.

Khuynh Anh hảo muốn tìm một địa động tiến vào đi.

“... Không muốn làm sao?” Lam Tranh chột lại biến hóa một bộ vô tội bộ dáng nhìn nàng.

Khuynh Anh hô hấp hơi trầm xuống.

—— Vi Vi a, nói người là tiểu ma đầu thật xin lỗi, ác ma chân chính hẳn là người này, háo sắc lại đáng ghét, chuẩn xác bắt được nàng nhược điểm, càng làm nàng ăn sạch sành sanh.

—— nhưng nàng căn bản là cự tuyệt không được.

Khuynh Anh dừng khai kiểm, kia cuốn khúc lông mi nhẹ nhàng run, hai má phấn hồng thậm giai nhân.

Lam Trinh cong môi cười, khuynh thân hôn lên nàng đôi môi.

Trời âm áp âm áp, trong trướng cảnh xuân một mảnh.

Ngoài cửa sổ điệu thanh anh anh anh anh, đầu giường tiếng vang hắt xì hắt xì.

Hất xì hất xì, hất xì hất xì, hất xì hất xì hất xì hất xì...

* _____

Đây đã là năm thứ ba Trường Minh tỉnh lại.

Lam Tranh đem thần giới trách nhiệm đẩy hồi cho hắn, triệt để ẩn lui.

Mà trải qua một lần đại chiến, Tộc Tu La đã chính thức khôi phục danh dự chiến thần, lại không nguyện lại phân loại với thần tộc chi liệt, vẫn độc lập với thần giới, trở thành đơn độc một chi tộc quần.

Lam Tranh theo Tu La giới cho làm con thừa tự một đứa bé, đứa bé kia thiên tư hơn người, xuất từ hoàng thất chi thứ huyết mạch, hắn làm cho La Sát cùng Lăng Vũ Quân phụ tá kỳ kế vị, mình liền bỏ lại kia cục diện rồi rầm cuốn Khuynh Anh bỏ trốn mất dạng.

Mà này, cũng là năm thứ ba Vi Vi cùng Bích Bích hạ phàm.

Năm đó, Lam Tranh cùng Bích Bích ước định, át lui ma đô, liền dẫn hắn đi tìm mẹ của hắn. Mà Khuynh Anh nếu sinh chính là nữ hài nhi, liền cùng hắn làm thê tử. Nếu sinh bé trai, liền cùng hắn làm huynh đệ.

Bích Bích tựa hồ sớm liền biết sinh hạ tới sẽ là nữ hài, vì thế, ở mọi người cấp Khuynh Anh trong bụng đứa bé thủ nữ danh thời gian, ở liên can nam hài nữ hài tên bên trong kiên định lựa chọn “Vi Vi” hai chữ này.

Bảo bảo sinh ra lúc, thần điện trong vườn hoa tất cả tường vì hoa cạnh tường nở rộ, mà Vi Vi thủy nhuận trắng noãn tiểu bộ dáng liền bừng tỉnh bên trong đẹp mắt nhất một đoá.

Mà nàng làn da thượng, tam đoá cũng để hoa mạn châu sa nhưng cũng lóa mắt chói mắt, điều này cũng nhất định nàng này vĩnh viễn đều phải cùng Bích Bích quán quýt cùng một chỗ.

Là nghiệt hay là duyên, ai cũng không biết.

Hai đứa bé lúc đi, Bích Bích mười tuổi, Vi Vi mới sáu tuổi. Này ở thần giới trong, là dị thường ngắn thời gian. Khuynh Anh thường xuyên nhớ đứa bé, nàng luyện tiết bọn họ bị khổ, nhưng lại không thể không nhìn bọn họ rời khỏi, sợ mình ngoan không dưới tâm, liền thường xuyên một người chạy đến trong góc len lén khóc.

Lam Tranh an ủi rất nhiều lần cũng không thấy hiệu quả, may là nên hoàn thành trách nhiệm cũng đã giao lấy, khôi phục thân tự do, lại không trở ngại ngăn. Hắn liền cùng nàng ước định, mỗi ba năm đi nhìn xem Vi Vi Bích Bích một lần. Hai đứa bé ít nhất phải trải qua tam sinh tam thế nỗi khổ, tam sinh tam thế khảo nghiệm, mà bọn họ không thể chen chân, vô luận xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng chỉ có thể bàng quan.

. Mà đây cũng là bọn họ lần đầu tiên khởi hành đi tìm Vi Vi Bích Bích chuyển sang kiếp khác, Khuynh Anh dọc theo đường đi kích động lại làm âm ỉ, suốt đêm giữa ngủ đều thật to mở to mắt, Lam Tranh nhìn bất quá, liền một đường ép khô nàng thể lực, kia thân thể nho nhỏ không ngừng khi hắn

nóng rực hạ nở rộ, nở rộ, vĩnh viễn như vậy mỹ lệ.

Gió mát xuy phát, thuyền hoa bệ cửa sổ trên, đọng ở mái hiên cũng che bọn họ thiên thần khí tức thúy châu hoàn bội điều đình đương đình đương tác vang.

Lam Tranh thật lâu nhìn chăm chăm đã ngủ say quá khứ Khuynh Anh, lại duỗi thân tay đi vuốt đi bên má nàng biên còn chưa rút đi giọt mồ hôi.

Tự Vi Vi sinh ra sau, nàng thể chất liền suy yếu không ít, kia vốn định lại ôm một đứa bé kế hoạch liền lúc đó gác lại xuống. Mà chỉ có hai người bọn họ, cùng nhau du ngoạn Đại Giang nam bắc, cùng nhau tìm biển đảo nguyên mỹ cảnh nhân nhĩ ngày, nhưng cũng làm cho hấn cảm thấy trước nay chưa có thỏa mãn.

Trước đây, bọn họ cùng đi Vực sâu U Minh, đem ông lão tro cốt chôn ở trong sơn động Họa Long từng cư trú.

Bọn họ cũng cùng đi Khuynh Anh từng kiếp này sống thời đại, nơi đó có nhà cao tầng, có đủ loại tin mới vật. Khuynh Anh len lén đi gặp nàng từng nay người nhà, mặc dù tự một khắc nàng rời khỏi kia khỏi, bọn họ đã không hề nhớ ra nàng.

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 3

Không có so với thân nhân mình đem mình xem như người lạ còn khó hơn qua sự.

Khuynh Anh không chỉ đã không có phụ mẹ người, con của mình cũng đem trong tương lai rất nhiều năm nội không biết nàng. Nàng vĩnh viễn hé ra khuôn mặt tươi cười, lại là đem tất cả cực khổ đều nuốt vào bụng.

Lam Tranh nhớ ở Dạ Vũ hấp hối lúc, nam nhân kia nói với hắn: “Ta tha thứ mẹ của ngươi, mẹ của ngươi lại chưa từng tha thứ ta, nàng đem mình cuối cùng một luồng thần thức giấu ở kia thần giới, cũng không nguyện ý tới liếc mắt ta một cái, ta cả đời làm sai rất nhiều sự, nhưng duy nhất đem mẹ của ngươi chiếm đoạt kia một lần không có hối hận quá, ngươi là cùng ta đồng dạng người, vì một cái mục đích có thể lao lực thủ đoạn... Nhưng ngươi may mắn so với ta, đứa bé kia so với mẹ của ngươi thẳng thắn, càng khoan dung so với mẹ của ngươi, ngươi vì để cho nàng cùng Trường Minh phiết thanh quan hệ, đùa bỡn không ít thủ đoạn tâm cơ, nàng nhất định là biết... Ngươi nếu không hảo hảo quý trọng, sẽ như ta...”

Ngày đó, phụ thân cùng hắn nói liên miên căn nhắc hồi lâu.

Mà một đoạn này nói tới làm hắn kinh hãi.

Dạ Vũ chết đi sau, đó là ôm mẹ Thiên Thần ở lại ngọc bích cùng nhau đốt cháy mất đi.

Trên đời này tiếc nuôi tình cảm quá nhiều, hấn cũng sao mà may mắn, có người hiểu nhau làm bạn, chìm nổi thế gian.

Mà từ đó, hai người bọn họ cũng bị mất cha mẹ, cũng mất đi tử nữ, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, cùng nhau chìm nổi.

Mà vậy sau này, hấn liền tăng nhanh xử lý sự vụ tiến độ, đem tất cả tất cả gánh vác đều văng ra, sau đó, bọn họ đó là hai người, chỉ có hai người, hoàng tuyền bầu trời, vĩnh viễn không tương phụ.

...

Về sau, bọn họ còn cùng đi Toàn Cơ chỗ miền nam triều đại.

Toàn Cơ sống rất tốt, tính tình trước sau như một nóng nảy nhiệt liệt, hồi bé liền cũng là kia lên trời xuống đất nho nhỏ ma vương, đã không có ràng buộc thân phận, đã không có trách nhiệm công chúa thần giới, kia miền nam thế gian thái bình, phồn vinh hưng thịnh, tại nơi thương nhân nhà, nàng cuộc sống rất hạnh phúc.

Chỉ là, Khuynh Anh lại chỗ đó ngoài ý muốn thấy một người, người họ khuôn mặt quen thuộc đến cực điểm... Kia rõ ràng đó là Lê Thiên Tuế.

Cái loại này loại không tốt ký ức liền cấp tốc bốc lên, Toàn Cơ vì hấn mà chết, vì hấn mà thương, vì hấn mà đau muốn chết việc, rành rành trước mắt.

Khuynh Anh muốn cái tên xấu xa này vương bát đản mang đi, hi vọng hấn không hề nhiều loạn Toàn Cơ khi còn sống, Lam Tranh lại lắc lắc đầu, lời nàng đi.

Không nói trước bọn họ không thể tùy ý quấy rầy thế gian tất cả chuyện đời, mà kia Lê Thiên Tuế là tự nguyện tan sở hữu tu vi mới thay đổi như vậy một lần làm bạn, lại dùng mình kiếp sau sở hữu năm tháng vì đại giới bảo ở lại trí nhớ của mình, vẫn là cụt tay tàn tật, ở Toàn Cơ luyện võ mã tràng lý đương kia nho nhỏ thuần mã sư, chỉ vì có như vậy một cái cơ hội có thể liếc mắt nhìn kia vui vẻ kiêu ngạo cô gái, hèn mọn dường như đã không còn là hắn.

Hắn trước đây yêu Toàn Cơ không tự biết, có lẽ lần này, hắn có thể hảo hảo chuộc đi tội lỗi của mình.

_____*

* *

Thuyền hoa theo thượng lưu xuống, đi qua Giang Nam nơi vẫn hạ đến Liễu Xuyên trấn nhỏ.

theo yêu cầu Lam Tranh, hoàn cảnh đầu thai Vi Vi phi thường không sai, mặc dù không nói là cẩm y ngọc thực, lại là hòa hòa khí khí ấm no mười phần. Vi Vi thích ăn, kia người một nhà đó là kia Liễu Xuyên trên trấn nhỏ giàu có nhất nổi danh quán ăn nhà. Đáng tiếc chính là, Lam Tranh cùng Khuynh Anh thân phận của hai người thật sự là không thể khinh thường, Vi Vi trời sinh thần khí bình thường phụ phụ cũng tiêu không chịu nổi, vì thế, nàng nhất định là cô nhi, mà dưỡng nàng kia người một nhà dưới gối vô tử, sẽ nàng coi là nữ nhi ruột thịt bàn đối đãi.

Mà Bích Bích thân phận cũng rất đặc thù, một đôi con người xanh trời sinh mang sát, nhâm Minh vương dùng hết các loại phương pháp cũng không đem kia con người xanh che khuất. Nếu sinh ở gia người bình thường, sợ rằng con đường phía trước sẽ thấp thỏm rất nhiều, vì thế, liền đưa hắn đầu sinh ở một vị thần y dưới gối, kia thần y từng nay là trên trời từ nhân được thần chuyển thế, công đức vô lượng, mà thầy thuốc nhân tâm, nhìn hắn có thể hiểu được kia sinh mệnh đáng quý, cũng có thể từ nhỏ khắc chế hắn sát ý, đi trừ kia ma tính.

Khuynh Anh từng kỳ vọng hắn các kinh qua cả đời này liền có thể bình an trở về, thế nhưng đó cũng để hoa mạn châu sa có tròn bảy đóa, mỗi một đóa đều là mang theo vô hạn ma tính, cũng không một đời liền có thể giải quyết, một đời có thể tiêu ma đi một đóa đã rất là không sai. May mà Vi Vi Bích Bích một người gánh chịu phân nửa, có lẽ tam sinh tam thế sau, kia bảy đóa hoa ấn ký có thể hoàn toàn biến mất.

Vi Vi cùng Bích Bích đầu nhập chính là thiên đạo luân hồi đường, chỉ cần kia ma tính một ngày tồn tại, bọn họ sẽ gặp vẫn không ngừng chuyển thế không ngừng chuyển thế.

Mà Lam Tranh chưa nói cùng Khuynh Anh là, nếu đến cuối cùng, Bích Bích lựa chọn làm ma thần thức tỉnh, kia trước hai đứa bé sở thụ cực khổ đều sẽ uổng phí, mà Vi Vi, sẽ bởi vì kia tam đoá hoa mạn châu sa trở về vị trí cũ, mà theo trên đời này triệt để mất đi —— kết quả đó là hồn phi phách tán.

Không thành công là được nhân.

Hoặc là hiện tại giết Bích Bích, hoặc là bồi thượng con gái của mình, hoặc là liên hào đánh cuộc một lần, xem bọn hắc tự thân số phận...

Không có so với đây càng khó có thể lựa chọn chuyện.

...

...

Khuynh Anh ngủ tới sau giờ Ngọ mới đứng lên.

Thuyền hoa đã cập bờ, Liễu Xuyên trấn tuy là trấn nhỏ, lại bởi vì lại gần đường sông mà hết sức phồn hoa.

Hai người dịch trang dung xuống thuyền, hóa thành bình thường phu thê vào thành.

“Minh vương cấp đầu mỗi là rất nổi danh quán ăn nhà, hẳn là rất tốt tìm kiếm mới là.” Khuynh Anh sôi nổi, một đường vui mừng thoát đến cực điểm, tả hữu nhìn xung quanh, liền ước gì lập tức vọt tới nữ nhi mình trước mặt nhìn nhìn nàng hiện tại bộ dáng.

Lam Tranh bán lăm ở hông của nàng, làm cho nàng không đến mức nhảy đến trên trời đi.

“Cẩn thận nhìn đường.” Hắc đã cố ý làm cho nàng sơ phu nhân tóc mai, nhưng nàng như thế sung sướng quá, thoát nhìn cùng bình thường vừa mới cập kê thiếu nữ như nhau tuổi còn trẻ. Cho dù mẹ hắc ân đã dịch dung, vừa vận thượng quý khí vẫn đỡ không được, luôn luôn sẽ đưa tới một chút trộm nhi lưu manh người hiểu chuyện nhìn kỹ.

Khuynh Anh vẽ mặt hưng phấn nhìn hắc, chỗ nào yên lặng xuống.

Lam Tranh không cách nào, liền đành phải tùy ý bắt cá nhân hỏi này Liễu Xuyên trấn tốt nhất quán ăn tên, nhưng hỏi lại đến kia người một nhà có hay không có thiên kim lúc, đáp án lại làm bọn hắn đều kinh ngạc.

“Không có Vi Vi!” Khuynh Anh cấp mau khóc: “Hắn nói nhà kia người hiện tại không có tử nữ, kia Vi Vi đâu...”

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 4

“Có lẽ là nhà khác cũng không nhất định.” Lam Tranh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Chúng ta đi nhìn nhìn liền biết.”

Hai người tay trong tay hướng kia hỏi thăm ra nơi đi đến.

Kia Liễu Xuyên trấn nổi danh nhất chính là Lâm thị tửu lâu, nghe nói Lâm gia tổ truyền tay nghề vẫn là theo kia trong cung đình chảy ra, ở Liễu Xuyên trấn có vô cùng tốt danh dự, Lâm gia xem như là trong thành nhà giàu.

Lâm gia tửu lâu tọa lạc tại kia ở trong thành phần hoa nhất nơi, rất là hảo tìm, bọn họ đến thời gian, ở đây tân khách cả sảnh đường, rất là náo nhiệt.

Lam Tranh liền dẫn Khuynh Anh tuyển một cái góc vị trí ngồi xuống, hai người mặc dù dung mạo thay đổi rất thấp điều, nhưng cử chỉ động tác nhưng vẫn là một phái tuấn dật tự nhiên, kia mặt mày giữa thoát tục tĩnh nhã càng dễ làm cho người ta muốn nhiều nhìn mấy lần trước. Tiểu nhị liếc mắt một cái liền nhận ra hai người xem như là kia thượng đẳng tân khách, lập tức nhiệt tình vạn phần tiến lên chiêu đãi.

Tùy ý điểm một chút xanh xao, Khuynh Anh liền không thể chờ đợi được

đôi tiểu nhị hỏi: “Này Lâm gia tử lâu thế nhưng này Liễu Xuyên trần tốt nhất quán ăn?”

Tiểu nhị có chút kiêu ngạo nói: “Lâm gia nếu đệ nhị, trong thành này liền quyết không người dám xưng đệ nhất.”

Ánh mắt của Khuynh Anh sáng lượng: “Vậy các người chủ quán có thể có tử nữ?”

Tiểu nhị sửng sốt, tựa là không ngờ rằng sẽ có vấn đề như vậy, ngừng lại một chút, Khuynh Anh đã tắc một thời bạc đến trong tay hắn. Hắn lập tức ân cần cúi người xuống đến, giảm thấp giọng nói: “Nhà của ta điểm chủ vô tử vô nữ...” Hướng bốn phía nhìn nhìn, lại cẩn thận từng li từng tí nói: “Nhà của ta điểm chủ phụ nhân cho phép nhiều năm trước thân thể bị hàn, ôm không được con nối dõi, nhưng ta gia điểm chủ cũng kia chuyên tình người, nhiều năm như vậy chưa bao giờ nghĩ tới nạp thiếp, vì thế, hiện tại dưới gối cũng không bán đứa bé...”

Khuynh Anh còn muốn hỏi cái gì, Lam Tranh lại nhẹ nhàng dừng lại nàng, mâu quang nhẹ nhàng hướng điểm tiểu nhị vừa nhìn, điểm tiểu nhị tựa như trất ở bàn, toàn thân lông tơ đột nhiên đứng vững, sợ run cả người, cấp tốc lui xuống.

“Hỏi càng nhiều, sẽ tạo thành ảnh hưởng càng lớn.” Lam Tranh nói, “Dù cho chỉ là một chuyện nhỏ, một chưa đủ nặng nhẹ người, nếu can thiệp hơn, kia Vi Vi mệnh cách sợ rằng liền bất đồng.”

Khuynh Anh quần quýt ghé vào trên bàn: “Đối với chúng ta liền Vi Vi ở nơi nào cũng không biết...”

Lam Tranh nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ, chúng ta đều làm một việc.”

Khuynh Anh mở to hai mắt nhìn hấn.

“Vi Vi hạ phạm mới ba năm, dựa theo nàng cùng Bích Bích cách nhau tuổi tác, có lẽ...” Lam Tranh bình tĩnh sau này vừa tựa vào, nhìn Khuynh Anh đôi mắt trông mong bộ dáng, trong mắt làm như gợi lên mỉm cười: “Có lẽ, của chúng ta Vi Vi còn chưa có ở trên đời này giáng sinh.”

Khuynh Anh nhất thời mang vẻ mặt tang thương: “...”

Lúc này tiểu nhị đã ân cần đem thái tiên điểm tâm đã bung lên, chỉ là đối với kia huyền sắc mỏng y nam tử có không hiểu kiêng dè, động liên tục tay đều cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này, cách đó không xa có giọng nói bay tới.

“Nghe nói lân cận Uy Viễn trấn náo loạn dịch bệnh, tử không ít người.”

“Nhưng không phải sao, ngoại ô ngoại hiện tại xung quanh cường đạo quấy phá, nhiều thương hóa đều bị cướp, chuyên cướp lương thực hàng, người sống toàn liền bị diệt, hiện tại lòng người bàng hoàng, thật nhiều

thương đội cũng không dám tới nữa...”

“Bất quá, nghe nói huyền y thần y những ngày gần đây sẽ ở này ven sông vùng du ngoạn, có lẽ có thể hóa giải lần này nguy cơ.”

Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, một người một câu, tửu lâu này lý bầu không khí hòa thuận vui vẻ, rất nhanh liền thảo luận khai.

Khuynh Anh chớp chớp mắt, cân nhắc một chút, hỏi một câu: “Kia huyền y thần y là ai?”

Tiểu nhị cười ha ha khom lưng nói: “Kia huyền y thần y thế nhưng cái sống thần tiên, thế gian bách bệnh cũng khó không được hắc, thế gian người đều muốn tìm hắc, liền kia hoàng đế lão nhi cũng không ngoại lệ, chỉ tiếc người nọ thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không ai có thể thật thật thấy rõ hắc.”

Khuynh Anh mắt lại là sáng ngời, muốn hỏi kia thần y có hay không cái tiểu đồ nhi, có thể tưởng tượng khởi Lam Tranh nói, liền lại rõ ràng đem những lời này đều nín trở lại, rất khó chịu.

Chờ tiểu nhị bỏ đi, nàng lập tức kéo tay Lam Tranh, nói: “Chúng ta bây giờ đi tìm thần y!”

“Tại sao muốn đi?” Lam Tranh nhìn không được trêu ghẹo nói: “Muốn cho hấn cho người điều trị điều trị, hảo lại mang thai chúng ta thứ hai đứa bé?”

Khuynh Anh nhỏ mắt nhìn của Khuynh Anh xoát đỏ, nàng hỏn hỏn khấp khấp cánh tay của hấn: “Kia thần y là ai, người biết rõ còn hỏi!”

Lam Tranh nhấp một ngụm trà, cúi người ở bên tai nàng mỉm cười: “Chúng ta không đi tìm hấn, hấn tự nhiên sẽ đến.”

Dừng một chút, lại bổ sung: “Đã qua ba năm, Vi Vi liền hấn là sẽ ở gần đây giáng sinh, đã trúng mục tiêu đã định trước nàng sẽ đến này, chúng ta liền tại đây chờ thêm mấy ngày, mà hai đứa bé duyên phận là từ nhỏ định ra, nói không chừng, còn có thể nhìn thấy tiểu tử kia.”

Khuynh Anh sửng sốt, Lam Tranh nhẹ nhàng mỉa mai nói: “Tiện đường, lại hướng kia thần y thỉnh giáo thỉnh giáo trong phòng thuật, thai nửa đường, cho người nhiều thêm mấy phần tình thú.”

Khuynh Anh rốt cuộc nhìn không được, cho hấn một phật sơn vô ảnh chân thêm thiên mã sao băng quyền.

_____*

*_____

Hai người liền lại đang này Lâm thị tửu lâu trong đình hạ một cái phòng.

Mặc dù đó là một gian phòng hảo hạng, đáng tiếc Lam Tranh vẫn là đúng này mọi cách xoi mói, kia sàng, bàn kia, kia y, kia cửa sổ, kia bày biện —— đều khi hấn nhú nhú mảy đầu sau, tất cả đều biến thành ở trên trời thần điện quy cách,

“Người không phải nói, ở trên đời này không thể sử dụng pháp thuật? Sử dụng càng nhiều, đối trên đời này việc ảnh hưởng càng lớn?!” Khuynh Anh trừng hấn.

“Chỉ cần không dính dáng người phạm, liền không có việc gì.” Lam Tranh nói không một điểm áy náy cảm giác.

“Lỡ có điểm tiểu nhị muốn đi qua đâu? Vạn không nghĩ qua là bị người nhìn lại đâu! Lỡ cũng bởi vì người như thế một lộn xộn, đem Vi Vi mệnh cách đều thay đổi đâu!”

Lam Tranh dừng một chút, sờ sờ cằm, lại khó có được thuận theo đáp: “... Được rồi.” Nói xong, trường tay áo đảo qua, trong phòng bày biện đã khôi phục nguyên trạng.

Khuynh Anh thậm kỳ, nhưng sau một khắc, hắn đã mở cửa phòng, gọi tới vừa điếm tiểu nhị, lo lắng nói: “Đi thay ta mua được mấy thứ này.”

Tiểu nhị trong tay đã hơn hai đạp đông tây,

Một xấp là ngân phiếu thật dày.

Một xấp là thật dài một hàng cần thiết gia cụ danh sách.

Tiểu nhị mục trừng khẩu ngốc.

Khuynh Anh cũng mục trừng khẩu ngốc, bắt quá ở tiểu nhị đầu óc kịp thời khôi phục trước giành trước đem kia hai đạp đông tây đều đoạt trở về, bỏ lại một câu: “Hắn hôm nay còn chưa uống thuốc, cho ngươi bị sợ hãi.”, liền “Ba” một chút, cũng không cố tiểu nhị dọa gần chết thần tình, tướng cửa nặng nề đóng thượng.

“Ngươi làm cái gì!” Giọng của nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lam Tranh chớp chớp mắt, có chút vô tội: “Đã không thể dùng pháp thuật, liền dùng thủ đoạn đàn hoàng mua một ít vật.”

“Nhiều như vậy đông tây coi như là tiểu vật?!” Khuynh Anh chỉ vào cấp trên rậm rạp gì đó, thái dương gân xanh thẳng nhảy.

“Này sàng quá cũ, này y rất bẩn, kia đệm chăn quá xấu, còn có cái kia...”

“Chúng ta hồi thuyền hoa đi tới.”

“Không nên, mặt sông sẽ trúng gió, ban đêm thuyền hoa diêu đứng lên người sẽ khó chịu.”

“...”

“... Nương tử.” Hấn lại tát khởi kiêu đến.

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 5

Hồi lâu sau, bóng đêm lượn lờ, sao lốm đốm đầy trời, trăng sáng dưới, một phái yên tĩnh.

Chỉ là kia nguyên bản bên trong gian phòng bày biện lại nghiêm nhiên đã thay đổi một bộ diện mạo. Ở từ từ song mạn che lấp hạ, là mây mù nhẹ nhàng thần tiên chi cảnh.

Lâm song thấp bàn trên, dưa và trái cây rượu ngon rục rở muôn màu, một trân lưu ly hồ, hai tôn dạ quang, độc lập với thế, mờ ảo thanh linh, hảo đêm điều kiện, rất tự tại. U bác hoàn liền.

Trước, kia Lam Tranh làm nũng kỹ lưỡng là bậc nào như lửa ngậy thơ, cười một tần, hơn nữa kia hoặc người gương mặt, ngôn ngữ dập dờn mấy phần, ngón tay mịn hoặc mấy phần, đó chính là cái câu người họa tinh. Chờ Khuynh Anh phục hồi tinh thần lại thời gian, hắn đã hoàn toàn thực hiện được, vẫn là mượn tay nàng đem này gian phòng trên dưới bố trí đổi mới hoàn toàn, đổi thành mình thuận mắt cách điệu.

Mà lúc này, Lam Tranh chính bán nằm mỹ nhân trên đầu gối, lo lắng nhàn nhàn ngắm trăng nghỉ ngơi, ngón tay lướt qua Khuynh Anh tóc đen, câu kia hoa đào mắt, nói: “Nương tử, không nên quang cố mình, ta cũng

muốn ăn.”

“Như người vậy trời sinh thần tiên là không dùng ăn cái gì, cho người cũng là lãng phí.” Khuynh Anh chau chau mày, tiện lợi hắt mặt đem kia một vừa mới bác khai tử nho tiến miệng mình lý.

Này thế gian thức ăn cùng trên trời bất đồng, trên trời gì đó lộ ra luồng tiên khí, cơ hồ liền không có vị đạo, hoàn toàn không như thế gian kia chua ngọt cay độc vị vị câu toàn. Nàng mặc dù đã vì thần thể, kia tham ăn thói quen nhưng vẫn bảo lưu, kia đầy bàn đông tây liền cơ hồ đều là nàng một người ở động.

Nhưng vừa mới dứt lời, hậu gáy liền chột thân đến một tay, đem đầu của nàng đi xuống một bấm, Lam Tranh môi liền dò xét qua đây, gấn bó tương giao, đầu lưỡi cạy khai phòng thủ, cũng đã không kiêng nể gì cả tiến nhanh mà vào. Lại yếu ớt cười, kia nguyên bản ở Khuynh Anh trong miệng nho cũng đã bị hắt đoạt mất.

“Người này giữa dưa và trái cây quả thật ăn thì không ngon.” Nhẹ nhàng liếm khóe môi, thâm sâu nhìn nàng một cái, cười nói: “Bất quá, người thật ra mỹ vị cực kỳ.”

Khuynh Anh ngẩn người, chột lại cũng lo lắng cười: “Không hơn người ăn.”

Nói xong, lại vẫn cúi đầu, ở miệng hần thượng nặng nề hôn một cái. Thân hoàn, lại dường như không có việc ấy bắt đầu tiếp tục bác nhỏ, một một hướng miệng mình bên trong tổng.

Cái này, liền đến phiên Lam Tranh hơi sững sốt, dựa theo dĩ vãng, nàng phải làm là mặt đỏ ngượng ngùng dùng bạo lực hành vi để che giấu của mình xấu hổ, lại như thỏ chạy bàn nhảy ra thật xa, mà bây giờ như vậy trực tiếp to gan phản bác thật ra tiên hiếm thấy đến.

Không khỏi kinh ngạc, lại tiếp tục nói: “Nàng quả thật cảm thấy ta ăn ngon?”

Khuynh Anh động tác trong tay dừng một chút, cúi đầu lại nhìn về phía hần, ánh mắt kia đen kịt thanh minh, như là ánh trăng dung nhập một uông xuân thủy, triền không người nào hình, Nhiếp Hồn yếu ớt, bên trong nổi đập dờn ánh trăng, lại làm cho Lam Tranh tâm mình trước nhảy nhảy.

“Ăn ngon.” Khuynh Anh khoe miệng chậm rãi tràn ra một đóa mỉm cười, cúi người ái muội nói: “Thế nhưng người xem, này dưa và trái cây đều phải lột da mới càng hiển mỹ vị, người xuyên nhiều lắm, có phải hay không cũng muốn trước lột đi một tầng lại làm cho ta nếm rất tốt?”

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh 6

Nguyệt huy hạ, Khuynh Anh một tay mang theo bán xuyên nho, một tay câu Lam Tranh vạt áo, kia tiêm trường ngón tay xoa trong lúc đó thật là ưu mỹ.

Lam Tranh ngẩng đầu nhìn nàng. Môi mỏng mím môi thật chặt, phút chốc lại xòe ra khai, câu dẫn ra bảy phần độ cung: “Toàn bằng nương tử làm chủ.”

Khuynh Anh tinh lưỡng tinh lưỡng một đôi con ngươi đen, ngón tay kinh qua chỗ kia hoa mỹ nút áo đều bị đẩy ra, Lam Tranh tinh trắng mà cân xứng thân thể liền trượt lộ ra một tảng lớn, hấn yếu ớt nhiên nằm khai, ánh mắt lại quét về phía bàn kia dưa và trái cây rượu ngon, mâu quang như ngọn đuốc, thẳng đến tại nơi trên bàn một không chớp mắt trong góc bày đặt mấy viên đỏ thắm sắc trái cây, bên cạnh còn có đĩa ăn còn lại hạch. Tựa hồ, còn ăn không ít.

Đó là tại đây chỉ chốc lát trong lúc đó, Khuynh Anh đã lột đi y phục của hấn, mà mình xiêm y bán sườn, vai đại lộ, bên trong cảnh xuân càng như ẩn như hiện, màu đen tóc dài thác nước bình thường phi tất ở trên người, trên bàn ánh nến lóe ra, làm cho nàng toàn bộ dường như đều bao phủ ở một tầng lưu động oánh quang trong, một tắc một tắc cũng bắt đầu tỏa ra mùi hoặc vị đạo, Lam Tranh mâu quang liền sâu, thâm thúy con ngươi nửa hí, hầu kết hơi sự trượt.

Lam Tranh nhẹ nhàng nhường mảy, sau đó khẽ cười nói: “Nương tử có biết hiện tại đang làm cái gì?”

“Không chuyên tâm.” Khuynh Anh đưa tay kháp một phen ngực của hắn, bất mãn đỏ nổi lên cái miệng nhỏ nhắn: “Ta muốn trừng phạt ngươi!”

Khuynh Anh pháp thuật mặc dù thỉnh thoảng mất linh, lại là không thể khinh thường.

Sở thực người, sẽ to gan làm ra thường nhật không dám làm việc, đại thể đều dài hơn ở mình giới điền đảo chi uyên thượng, so với rượu càng say lòng người, so với cổ càng hoặc người, bảy phần đang say, ba phần thanh tỉnh, có thể làm cho người vứt bỏ các loại lo lắng, hoàn toàn biến thành mặt khác một loại nhân cách, mặc dù thường thường chỉ có một canh giờ được hiệu, thả độc tính không lớn, nếu tâm trí cảnh giác cực cao người, liền sẽ không trúng độc, vì thế như vậy trái cây thường thường tác dụng không lớn.

—— “Điền đảo quả”, quả nếu như danh, đó là phá vỡ bản tính chi dùng.

Thứ này chỉ tự mình giới, chợt nhớ tới kia thẳng nhóc đưa tới mâm đựng trái cây lúc liền hơi không thích hợp, thì ra là kia Minh vương từ đó giáo quý.

Lời còn chưa dứt, một luồng sáng vàng kim đã thiểm đến, hấn sừng sốt, mới phát hiện trên cổ tay đã bị trói một vòng ràng buộc chú. Hấn lặng yên giây mấy phần, lại không có giấy.

Khuynh Anh trên mặt trán một đóa hoa, dưới ánh trăng xem ra, dường như hoa chi linh vật, mị hoặc cổ người. Nàng dịu dàng cười, trong tay lực lại xác thực rất lớn xả rơi xuống Lam Tranh y phục, ngôn ngữ lại chắc chắn dị thường: “Ta đương nhiên biết.”

Coi như là bởi vì nàng ăn kia “Điên đảo quả”, cũng là muốn trong lòng nàng có thể nghĩ đến chuyện mới được.

Lam Tranh giương lên mày: “Người muốn thế nào...”

Dĩ vãng ở thần giới, kia tư đấu tổng bất quá hấn, bây giờ ở thế gian, là địa bàn của hấn, hấn nhất định là muốn bắt chặt cơ hội trên chọc mình... Bất quá này trên chọc, Lam Tranh đảo yếu ớt có chút thích.

Dứt lời, tay nhỏ bé của nàng đã sờ lên hấn bụng dưới, dường như linh động tinh linh ở vũ động, Lam Tranh bị nàng gây xích mích bắt đầu nóng lên, lại còn cường liệt hơn kiềm chế xuống lửa giận trong lòng diễm chờ đợi động tác của nàng. Thật vất vả nàng có thể như vậy phóng mở một lần, hấn

như thế nào sẽ sai mất này thú vị cơ hội.

Khuynh Anh nhoẻn miệng cười, ngửa đầu đi hôn hấn, phía dưới tay nhỏ bé lại thuận thế cầm hấn dâng trào, như vậy trong nháy mắt, có điên cuồng nhiệt độ theo kia tiếp xúc nơi sôi trào ra, lửa cháy lan ra đồng cỏ chỉ thế mang tất cả Lam Tranh máu, hấn hô hấp đã trở nên thô trọng.

“Thích không?” Khuynh Anh dán cánh môi của hấn nhẹ nhàng nói.

Thích. Hấn thích đều phải điên mất rồi!

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh cuốn (thất)

Khuynh Anh hai gò má ửng đỏ, hai mắt sáng sủa, ngón tay trêu chọc trong lúc đó, là càng nhiều nhiều hơn đầu độc. Lam Tranh tinh trắng cơ thể thượng, bởi vì kia cực nóng nóng hồi mà ngã nhào một viên một viên đều đánh mồ hôi hột.

Nàng là vậy mê người, nhưng lại vậy vô tội, sáng sủa tốt đẹp liền làm chuyện như vậy đều giống như ngày đó thượng một viên ánh sáng ngọc sao.

Lam Tranh ngẩng đầu hung hăng trần trọc môi của nàng, kia môi đỏ mọng như anh đào, ngọt ngào mà quyến rũ đón ý nói đùa làm cho hắn sống mơ mơ màng màng, như vậy kịch liệt tới như lửa bàn cuộn trào mãnh liệt, hắn cam tâm tình nguyện rơi vào trong đó, toàn thân run rẩy.

Nàng tại sao có thể dành cho hắn như vậy vô tội dằn vặt, kia muốn chết ngọn lửa đỏ trướng hắn đau nhức, hắn không nên nhẫn, nhưng lại sợ quấy nhiễu vậy vô tội nàng, nhất định phải nhẫn.

Khuynh Anh vừa thấy đại sự không ổn, lập tức muốn trốn, nhưng chỗ nào còn kịp, một cái bàn tay thân đến, một chút liền nàng ném trở về giường thượng.

Lam Tranh cứng đờ, chợt liên hiệu nàng kia trong óc đánh là cái gì chết tiệt chủ ý.

Khuynh Anh dường như không có nghe thấy, đẹp trông mắt cười đến muốn chỉ câu người mèo, thủ hạ lực từ trên xuống dưới tăng thêm mấy qua lại, tựa như ý nghe thấy hấn cổ họng lặn có tiếng, cùng với theo môi hấn lý không tự chủ tràn ra tới một tia thống khổ lại vui thích cạn ngâm.

Lý trí của hấn lại bị nàng quán biến thành một oa tương hồ.

“Không nên.” Khuynh Anh ngón tay nhất câu, câu dẫn ra hấn cầm, nhẹ mổ một ngụm: “Là người tới trước trêu chọc của ta, vì thế, lần này, ta nói tính.”

Khuynh Anh cười khúc khích, vòng eo như nước rắn bàn đong đưa, thường thường dùng da của mình đụng vào thượng hấn lửa nóng, nhưng lại chẳng phải nghe lời hoàn toàn bao trùm đi tới, dường như chỉ là gây xích mích, khi hấn cấp cấp muốn cùng mình mềm nhu quán quýt lúc, lại cười hì hì làm cho mình bứt ra mà khai, rõ ràng một cái đáng ghét yêu tinh.

Ba mươi sáu cái canh giờ qua đi...

Ba canh giờ sau.

Lam Tranh trong óc một cây nhảy lên huyền cuối cùng đã tới cực hạn bàn, “Ba” một tiếng ngân ra.

Hắn trong đầu lè loi sao hiện lên như vậy mấy chữ.

Không tốt.

Lam Tranh bất ngờ liền có một loại bị muôn vàn ngựa ùng ùng nghiền áp quá phát điên cảm giác.

Nhưng phảng phất là muốn khảo nghiệm sự nhẫn nại của hắn, kia tiểu yêu tinh giãy dụa giãy dụa, lại quần quít lấy hông của hắn một đường mà đến, tinh tế tiểu cánh tay đập vai hắn, hắn còn đang sợ sệt trong, cũng đã bị câu có chút linh hồn xuất khiếu.

“Nhĩ hảo nóng ruột.” Xúc thượng kia ăn ánh mắt của người, Khuynh Anh che miệng cười khai, tiêm lớn lên lông mi phiên phi ở con người đen thượng, trên gương mặt còn ở lại vừa vui thích sau hồng nhật, nhẹ nhàng tiến lên một thâu, đầu ngón tay xẹt qua hắn nóng hổi làn da: “Yên tâm, ta chắc chắn sẽ hảo thật thỏa mãn ngươi.”

Cái gì có tính không đều đi gặp quý! Lam Tranh lúc này trong lòng thế nào còn có thể dung được hạ những ý nghĩ khác, như vậy liệt hỏa sắp đưa hấn hung hăng thiêu hủy, hấn muốn nàng! Lập tức! Lập tức!!

Nàng bắt đầu bỏ đi của mình y phục, khi hấn như lửa bình thường trong ánh mắt, đáng yêu lại xinh đẹp ngách rút đi tầng kia tầng bọc, như tuyết bàn trắng tinh làn da hoàn toàn bại lộ cùng trong không khí, hấn chỉ cảm thấy trán mỗi một đạo gân xanh không ngừng hung mãnh nhảy lên, nhảy lên! Lại như thế nhảy lên đi xuống, hấn không cách nào cam đoan mình sẽ làm ra cái gì đến.

Nàng giống một cái không có xương mè, động tác cũng tinh tế nhỏ nhỏ, nhưng này chỗ nào thỏa mãn hấn, kia nhẹ nhàng giãy dụa càng như là một loại khác khổ người dằn vặt, như là kia lông chim liêu lòng bàn tay của hấn, nhưng lại luôn luôn bám không được để.

Chợt, kia phần ở trên người hấn tiểu thân thể nặng nề run lên, lập tức có âm áp thủy nước xối ướt hấn toàn bộ bụng dưới. Hấn sửng sốt, nàng đã mềm theo trên người hấn phục đi xuống, vẻ mặt má lúm đồng tiền đủ thân thân bờ môi của hấn, sau đó đem mình theo trên người hấn rút ra ra,

Theo bên trong truyền đến cô gái vừa khóc lại bảo run cầu xin tha thứ có tiếng, giọng kia bị không ngừng xông tới thay đổi điệu, nhưng lại vì hỗn loạn không cách nào dừng thân ngâm, làm cho cả trong phòng tràn ngập đầy điên cuồng kiêu diễm chi vị.

“Khuynh Anh, cho ta buông ra này ràng buộc chú!” Giọng kia táo bạo lại ám cảm không được âm, gần như bạo phát bên cạnh.

Cho dù điên đảo quả được hiệu làm cho Khuynh Anh lớn mật vô cùng, bất quá giờ này nàng sợ hãi sau này lui lui lui: “Không nên giãy không nên giãy giữa, ta bày ba tầng ràng buộc chú, người giãy giữa không ra, không nên đem mình lộng...” Bị thương.

... Hắn thật đúng là điên.

Lam Tranh liền dùng lực, đừng nói ba tầng, chính là ba trăm tầng hắn định cũng là sẽ giãy khai.

“Cho người thoải mái.” Khuynh Anh điểm điểm trong tay ngoạn ý, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng thì thảo thì thảo: “Thư thượng nói, lần đầu tiên có thể sẽ có chút đau, không một lát nữa thì tốt rồi.” Nàng ngất ngất một cái, tay nhỏ bé tham dọa, lại là hướng hắn hậu đình sờ soạng.

Khuynh Anh nhẹ nhàng ưm một tiếng, liền lăm cổ của hắn, không ngừng ở trên người của hắn qua lại cọ động, kia trắng mịn xúc miệng câu ra ngọt thủy ti, trong không khí trong nháy mắt bị mang tất cả thủy triều sở cần nuốt, nàng học hắn thường ngày động tác tiết tấu khi hắn cốc nợ nhìn lên trên dưới đè ép, nhẹ nhàng tiếng nước thoải mái, làm người ta phát cuồng.

Hai mươi bốn canh giờ qua đi...

Nàng trong miệng thư —— đó là trước, bị hắn đều ném xuống “Đam X thư”, “Nam X thuật”, “BX thư”!!!!

Lời còn chưa dứt, kia làm cho người ta sợ hãi xé rách có tiếng đã vang vọng gian phòng.

Lại trong nháy mắt hóa quá khó nhìn mà say lòng người độ cung quán ở nàng cùng làn da của hắn trong lúc đó, làm cho hắn không rảnh đi cố kỵ cái khác.

“... Khuynh Anh.” Lam Tranh rớt cuộc hơi mở miệng, tiếng nói khàn khàn, ánh mắt lại như lửa bình thường bốc cháy lên: “Người nhất định là muốn làm cho ta phát điên, đúng không.”

“Điên đảo quả” được hiệu quả khừ.

Lại một xoay người, như sói như hổ thân thể đã đè ép xuống, mỗi cái đã nhìn thật lâu bộ vị, như lửa bình thường rất vào thân thể của nàng, đem kế tiếp sở hữu nói đều cho nàng đâm trở về bụng của nàng trung.

Đáng chết, nàng lại một người liền tới cực hạn!

Mười hai canh giờ qua đi...

... Ân, may mà này kết giới cách âm hiệu quả kỳ giai, kia kích tình không có thiêu đốt nói gian phòng bên ngoài đi.

—— “Xuy lạp!”

“Người đang làm cái gì?” Lam Tranh con người sắc nhú lại, trong lòng đột nhiên liền có dự cảm bất hảo.

“Khuyन्ह! Anh!!” Nam nhân có chút cuồng bạo giọng vang lên.

... Tự làm tự chịu?

Dứt lời, nàng tả hữu nhìn lên, chọn trúng một chi tinh tế viên đầu cây trầm. Lại vung tay lên, liền đem cây trầm có hoa tai bên kia ma bình, tròn tròn nhuận nhuận, ngón trở bàn phẩm chất.

Đó là như thế một khắc, nàng chợt không ra một tay phù chính hấn dâng trào, sau đó mình chậm rãi, chậm rãi ngồi lên.

Kia lả lớt nha nha giọng vẫn tiếp tục.

Một canh giờ qua đi.

Bất quá, bởi vì bạo cúc chưa toại, Khuynh Anh bị giam ở trong phòng giáo huấn ba ngày ba đêm, kia điên cuồng muốn chết nam nhân không làm cho nàng nghỉ ngơi như vậy một chút xíu, ăn rồi lại ăn, ăn ăn nữa, lật qua đây lật quá khứ ăn... Oa oa, nàng thế nào liền theo như thế cái ăn xương cốt không nhả xương da người xấu...

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh hoàn

Ở thế gian này quá rất nhanh.

Lúc ban đầu mấy ngày, Khuynh Anh còn có thể an phận chờ ở tửu lâu trong chờ đợi Vi Vi xuất hiện, nhưng liên tục mấy ngày đều bật vô âm tín, nàng liền thường thường kéo Lam Tranh xuất cửa tìm kiếm.

Không thể dùng pháp thuật, không thể quá nhiều cùng người phạm nói chuyện, liền đi bộ sưu tầm, bính vận khí bàn đem tới gần vùng ngoại thành đều tìm một cái.

Nhưng lại qua thật nhiều ngày, vẫn không có kết quả.

Mỗi một ngày qua đi.

Nguyên bản yên tĩnh Khuynh Anh cũng khó tránh khỏi nôn nóng đứng lên, đêm không an giấc, nhật không thể tức, Lam Tranh muốn ủng nàng ngủ lúc, cũng có thể thấy được nàng mở to hai mắt.

Bởi vì bọn họ có thể dài thời gian liền chỉ có một nguyệt.

Mười lăm trăng tròn lúc, bọn họ liền không thể không rời khỏi nơi này, một lần nữa bắt đầu bọn họ lữ trình.

“Chúng ta có thể lại đi mấy ngày sao? Nhiều hơn nữa ngốc ba ngày, liền ba ngày, có lẽ Vi Vi đã tới rồi đâu!” Khuynh Anh ôm cánh tay hấn cọt a cọt: “Hoặc là chúng ta ra đi tìm bọn họ, chỉ cần mở thiên nhãn, rất dễ tìm được bọn họ, cũng chỉ thấy một mặt, cái khác ta cái gì cũng không làm, có được không?”

Mà hôm nay, là ngày cuối cùng.

Khuynh Anh vẫn ma đến trời tối, cũng không đem Lam Tranh này khỏi đá lớn cấp ma động, thậm chí ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng tới, nhưng cũng không dùng được.

“Tại đây thế gian, là không thể dùng thiên nhãn như vậy pháp thuật.” Lam Tranh nhẹ giọng an ủi. Cho dù ở mỹ nhân kế thượng sai một chút liền dao động, nhưng thế gian này vạn vật cũng có cân đối của mình, nếu bởi vậy phá vỡ cân đối, kia nhân quả quan hệ sẽ gặp tính đến Khuynh Anh trên đầu, như vậy như vậy, hấn thà rằng mình nhiều nhần như vậy một nhần.

Đêm đã dần khuya.

Khuynh Anh càng thêm mất tinh thần.

Trón ở góc phòng không muốn lý người.

“Có lẽ thời cơ chưa tới, vẫn không thể cùng bọn họ gặp lại, chờ lại cách ba năm tới nữa, cũng là giống nhau.” Lam Tranh xoa xoa Khuynh Anh phát, nàng nhu tiến lồng ngực của mình chỗ, mặc dù tàn nhẫn, nhưng vẫn là nhất định phải nói: “Chúng ta cần phải đi.”

Khuynh Anh cắn môi mặc hấn ôm, Lam Tranh chỉ cảm thấy vạt áo trước ngực dần dần nhuộm ướt, không khỏi thở dài hôn lên tóc của nàng: “Vi Vi tự có thiên mệnh, muốn phá giải mệnh cách sát tinh của Bích Bích, liền muốn dựa vào chính nó, chúng ta vốn không nên tham dự vào.”

Trăng treo trên trời.

Ánh trăng dưới bầu trời đêm như là bị lây một tầng sương mù nhàn nhạt, Lam Tranh niệm ần thân chú, ôm Khuynh Anh theo tửu lâu hành lang gấp khúc thượng đi xuống. Khuynh Anh hồng hai con mắt, len lén lưu luyến này quen thuộc cảnh sắc. Còn kém nửa canh giờ liền muốn đóng cửa, trong điểm khách nhân rất thưa thớt, chợt có hán tử say bất tỉnh nhân sự, làm cho chủ quán tiểu nhị mất một phen công phu. Ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng, tiệm khởi diêm giác bị ánh đèn rêu rao tầng tầng lớp lớp.

Ở đây sẽ là Vi Vi trưởng thành nơi.

Náo nhiệt mà phồn hoa tửu lâu, nhiệt tâm mà cẩn thận chương quây, có chút bát quái lại rất nghĩa khí tiểu nhị, Lâm gia phu phụ càng là không thể

xoi mới, ở đây hoàn cảnh vô cùng mỹ hảo, Vi Vi định cũng sẽ thích.

Nhưng chung quy một mặt cũng không thấy được, Trong lòng Khuynh Anh khó tránh khỏi thương cảm, nghĩ đến niên kỷ vậy tiểu nhân hai oa oa phải đem muốn thừa nhận khổ sở, nước mắt của nàng khúc khích khúc khích đi xuống rụng.

“Ngu ngốc, không cho phép khóc.” Lam Tranh cúi người hôn một cái ánh mắt của nàng.

Gió nhẹ thổi bay.

Một mặt thanh sắc bóng dáng cùng bọn họ sát bên cạnh mà qua.

Lam Tranh ngẩn ra.

Khuynh Anh cũng ngẩn đầu, thời gian dường như dừng hình ảnh, trở nên thông thả, nàng con người đen nhánh trung ẩn ra liền kia hướng trong tử lâu hành tẩu thanh y nam tử, còn có, bên cạnh hắn nhỏ một đứa bé.

“Sự phụ, đây cũng là Lâm thị tử lâu.” Giọng non nớt vang lên: “Chúng ta có thể hay không không đưa cái này oa oa cho bọn hắn?”

Đứa bé kia ngẩng đầu nhìn kia thanh y nam tử tìm kiếm ý kiến của hắn, thấy kia thanh y nhân lắc lắc đầu, hơi có chút nhụt chí, lại chợt hoặc như là cảm giác được cái gì, chợt xoay người quay đầu nhìn lại.

Trong lòng Khuynh Anh một cây huyền liên như thế bị nặng nề kích thích.

Gió thổi khởi nhẹ nhàng tay áo, thổi lên kia tuôn rơi bích lá, thổi qua bọn họ bay lượn phát.

Bốn mắt nhìn nhau, đứa bé kia là một đôi đẹp kinh người bích sắc trông mắt, so với ánh đèn còn chói mắt, so với châu báu còn sáng, dường như ngưng tụ tất cả ánh sáng.

—— mà hắn có thể thấy được bọn họ!

Mà trong ngực hắn, còn cẩn thận từng li từng tí ôm một tã lót trung trẻ mới sinh,

“Vi ——” Khuynh Anh cơ hồ thốt ra, lại bị Lam Tranh nhẹ nhàng che lại môi.

“Sư phụ, nơi đó có hai người kỳ quái, cái kia nam tử có tóc màu hoàng kim...” Đứa bé đưa tay kéo sư phụ mình ống tay áo, kia thanh y nam tử thân hình một hồi, cũng theo hắn quay đầu nhìn qua, đèn rực rỡ ngõ phố dưới, cũng đã là cái gì cũng không có.

Đứa bé mở to mắt: “Con rõ ràng vừa thấy...”

Thanh y nhân sờ sờ đầu của hắn, sau đó dắt hắn đi vào Lâm thị tửu lâu trong.

Mà ở không xa mái hiên trên, Khuynh Anh miệng còn bị Lam Tranh chăm chú che nơi tay chưởng trong, hắn thoáng âm áp khí tức nhẹ nhàng phát ở bên tai của nàng: “Chúng ta không thể cùng bọn họ nói chuyện, không thể can thiệp cuộc sống của bọn họ... Chúng ta nên rời khỏi.”

Khuynh Anh nhéo chặt ngón tay, nhắm mắt lại, đem thân thể đều rơi vào Trong lòng Lam Tranh.

Tửu lâu trong, vang lên vài người đối thoại.

“Lâm gia thương hóa ở trên đường gặp giặc cướp, giải cứu không vội, chỉ cứu phụ nữ có thai, nhưng nàng sắp sinh lúc mất máu quá nhiều, vì thế, chỉ còn đứa bé này.” Là kia thanh y nam tử mở miệng.

“... Cảm ơn đại hiệp... Đó là ta muội muội cùng muội phu đoàn xe... Nguyên vốn định...” Lâm phu nhân giọng đã mang theo bi thương cùng nghẹn ngào.

“Đứa bé này chúng ta chắc chắn sẽ hảo hảo nuôi nấng, đối thua thiệt đại hiệp cứu...” Lâm lão gia hơi hiện ra trầm trọng giọng: “Chỉ là đứa bé này vì đại hiệp cứu, liền vọng đại hiệp ban tên, chờ nàng trưởng thành sau, lại báo ơn cứu mạng.”

Thanh y nhân đang muốn đẩy thoát, bên cạnh trước vang lên chính là kia non nớt có tiếng: “Gọi Vi Vi đi, Lâm Vi Vi.”

Ánh trăng quang hoa hạ xuống.

Tuôn rơi lá rụng theo gió bay xuống,

Ánh trăng như họa.

Kia mái hiên chi người trên ảnh sớm đã biến mất không gặp, chỉ là kia thanh Vi Vi cũng một chữ không lọt bị nghe xong đi. Bị gió hoa độ kỳ tuyệt nhân sinh, bọn họ đã đi xong hơn phân nửa.

Mà kia hai đứa bé, mới vừa bắt đầu.

Tặng kèm một tiểu cổ sự 1】 :

Rất lâu sau đó sau, là ở xác định đứa bé khỏe mạnh trưởng thành sau, Khuynh Anh cũng yên tâm cùng Lam Tranh xung quanh du ngoạn sự tình.

Mỗi một lần.

Bọn họ đi tới hiện đại.

Lam Tranh là tương đối thích này thời không, không chỉ vì vì mình cô dâu ở trong này lớn lên, cũng bởi vì ở trong này không cần cố ý che giấu của mình màu tóc, hấn đi trên đường, đó là một đẹp con lai, ngoại trừ coi được có chút quá phạm ngoài, không sẽ khiến nhiều lắm ánh mắt kinh dị.

Mà hấn cũng thích cái kia gọi là máy vi tính gì đó, so với huyền gương sáng còn muốn thú vị, muốn biết cái gì tin tức chỉ cần nhẹ nhàng máy ấn phím, muốn nhìn cái gì cũng có thể cho thấy đến, dù cho trạch ở nhà, cũng sẽ không cảm thấy buồn chán.

Hơn nữa cũng không cần cái gì pháp thuật, đi qua máy vi tính thao tác là giả thuyết, cũng không sẽ đối với người bởi vì “Tiếp xúc” mà sản sinh quá nhiều ảnh hưởng, rất là tiện.

Một ngày.

Khuynh Anh mê lên đàn lưới du, Lam Tranh nhìn nàng thao tác cái kia tiểu nhân nhi từng bước một thăng cấp, nhìn nàng chơi vui vẻ cũng đảo không có gì. Nhưng về sau nàng cấp số cao, tiến vào bang hội tham gia bang chiến, nàng thao tác chính xác, nhân vật coi được, trong bang chúng dâm loạn các nam nhân liền sôi nổi đến thân thiết chi, thậm chí kia bang phái trong, địa vị tối cao bang chủ cũng bắt đầu đối với nàng theo đuổi, Lam Tranh liền rút cuộc bắt đầu khó chịu... Hắn cũng theo đăng kí một hào, thế nhưng cho tới bây giờ không chơi đùa bạn trên mạng vì thế thao làm cái gì vô cùng ngây ngô hắn vẫn bị Khuynh Anh cười nhạo hảo một chút.

Hậu tới một lần bang chiến.

Khuynh Anh xông vào trước nhất đầu, Lam Tranh khi đó cấp số còn nhỏ đến đáng thương, tự nhiên không thể giúp nhiều vội, nhìn nhà mình lão bà uy phong lẫm lẫm, bị chúng nam nhân vây quanh——

Hắn thôi mặt.

Đã đánh mất chuột, thần tức chợt liền từ hắn giữa ngón tay thẩm thấu vào kia máy vi tính trong, bám vào ở kia tiểu nhân trên, trường kiếm trong tay nhất thời bay lượn, sáng lạn kỹ xảo phi tả ra, rầm lạp bỏ về phía quanh mình

một tảng lớn một tảng lớn...

Thế là, về sau kia cuộc chiến đấu, địch quân toàn quân bị diệt.

Mà Lam Tranh kia một nhân vật là được truyền thuyết, nghe đồn hấn sử dụng chiêu số văn sở vị văn, thậm chí hấn như vậy tiểu nhân cấp số có thể có lớn như vậy uy lực cũng làm cho kia vòng tròn bốc lửa hồi lâu, kia cuộc chiến đấu video bị truyền tới trên mạng, liền trò chơi người của công ty cũng hoài nghi là nơi nào ra BUG hay là hấn các mở ngoại đeo, còn có hacker tra IP tra nói nhà bọn họ, phóng tới trên mạng đàn vây xem, làm ầm ĩ rất dài một đoạn ngày.

Lam Tranh mặc dù bị huấn hồi lâu, còn bị trừng phạt rửa chén nấu cơm, bất quá Khuynh Anh nhưng cũng nếu không dám ngoan cái kia trò chơi.

Như vậy tính ra, trong lòng hấn đối kết quả rất là hài lòng.

Tặng kèm tiểu cố sự 2】 :

Vẫn là về máy vi tính.

Mỗi một lần, Lam Tranh ở trên mạng lục soát trang web, không cẩn thận trúng “độc”, liền có chắc chắn có màu sắc trang web nhảy ra ngoài. Trang web thượng nữ nhân nên lộ nơi đều lộ, không nên lộ nơi cũng đều lộ xong, tư thế phi thường quyến rũ phi thường liêu người, nhưng ở Lam Tranh trong mắt xem ra chính là thấp kém buồn nôn. Hắn không chút do dự muốn chọn đóng, nhưng càng là đóng, ra tới liền càng nhiều, này trang web còn dần theo giọng, một tiếng một tiếng kêu dị thường lớn tiếng.

Khuynh Anh vừa lúc nhìn thấy, nói hấn thấp kém lưu manh.

Lam Tranh chỉ trầm mặc mấy giây, liền trực tiếp xả máy vi tính đầu cắm, ngày kế điệu thấp trang điểm ra một lần, ôm đã trở về chắc chắn sách báo, nghiên cứu một chút buổi trưa, sau đó một lần nữa mở một máy tính, lại là một trận mê mẩn.

Khuynh Anh hiểu kỳ nhìn nhìn màn hình, đều là một ít nàng xem không hiểu mặt biên. Nhìn nữa hấn buổi sáng mua về thư, lại tất cả đều là 《 máy vi tính ba trăm hỏi 》 《 hacker học cấp tốc 》 《 trình tự biên chế 》 chờ một chút chủng loại thư.

Chờ nàng kinh ngạc lật hoàn, Lam Tranh đã đen cái kia màu sắc trang web toàn gia.

Hắn như trút được gánh nặng tắt máy vi tính, sau đó đem Khuynh Anh đẩy mạnh trong phòng, đóng cửa lại, lấy ra buổi sáng mua một khác vài thứ.

—— như là “Tình thú đồ dùng” các loại sự vật.

Khuynh Anh: “Làm cái gì vậy?”

Lam Tranh: “Làm cho người biết cái gì nghiêm túc chính thất kém lưu manh.”

Sau đó phía sau cửa liền truyền đến ừ a a, a a ân ân, ừ a a a giọng

Phiên ngoại Khuynh Anh Lam Tranh cuốn (lại tặng kèm thứ nhất tiểu cổ sự ~)

Tặng kèm tiểu cổ sự chi ——trọng phụ phiên nào】 :

Nói Khuynh Anh theo Lam Tranh xung quanh phiêu đảng, quá chính là vô câu vô thúc ưu tai du tai thần tiên quyền lực bàn ngày.

Hai người cũng không có gì phiên nào, thiên nam địa bắc, bọn họ nhìn biến thể gian mỹ cảnh, sớm sớm chiều chiều, vân khởi vân rơi, như gió mát bàn thổi qua toàn bộ thế giới, hảo không được tự nhiên. Bọn họ như vậy ngọt ngọt như mật hiểu nhau yêu nhau, không biết bị bao nhiêu người hâm mộ, thậm chí bị người các xem như truyền thuyết quảng vì tán dương, là

thoại bản lý lửa nóng nhất tôi kinh điển cầu đoạn.

Ngoại trừ đứa bé không bên cạnh này một nho nhỏ khuyết điểm, bọn họ ngày có thể nói là dùng xong mỹ để hình dung.

Nhưng mấy ngày này, Khuynh Anh rất không bình thường.

Nguyên bản tinh thần khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần héo dần đi xuống, đứng ở trong phòng liền không muốn đi lại, đối cái gì đều không cảm thấy hứng thú. Thanh thoảng còn có thể chíp bông táo táo, dùng tiểu móng vuốt quấy nhiễu đông quấy nhiễu tây, tinh thần tự do, không biết đang suy nghĩ gì.

Sơ sơ Lam Tranh còn chưa phát hiện nàng không thích hợp, chỉ cảm thấy nàng giống chỉ lười biếng mèo, ngoạn mệt mỏi không muốn động, về sau mới phát hiện không ổn, cô gái nhỏ này luôn luôn bệnh trạng má lúm đồng tiền má lúm đồng tiền, hai mắt vô thần, liền nhân gian mỹ vị cũng không thể câu dẫn ra chú ý của nàng lực.

Thậm chí có lúc liền hành phòng sự thời gian cũng có thể như đi vào cõi thần tiên vũ trụ, mặc dù là rất phối hợp khi hấn thân thể dưới hầu hạ, nhưng lại không có gì tức giận.

Hỏi mấy lần không có kết quả, bắt cái tiên y đến không nhìn ra cái gì đến, Khuynh Anh bệnh má lúm đồng tiền lại càng phát ra nghiêm trọng.

Điều này làm cho Lam Tranh rất lo lắng.

Như vậy trạng thái duy trì liên tục thật lâu sau, Lam Tranh thực sự không cách nào, liền bớt thời giờ mang theo Khuynh Anh trở về một lần phương đông thần điện, đem của mình cô dâu giao cho hoàng tẩu An Nhan chăm sóc, mình dưới chân đám mây một cái đạp, trực tiếp đi tìm huynh trưởng của mình đi.

Lúc này Đông Phương Trường Minh đã có của mình tiểu hoàng tử, ở An Nhan làm bạn dưới quá rất tốt. Điều là đương cha người, hai người tự nhiên thành thực không ít. Trường Minh kiên trì nghe xong đệ đệ mình phiền não, liền cùng đệ đệ cùng đi thần điện trong lật xem điện tịch, hy vọng có thể tìm ra mấy phần đầu mối đến.

Ở tìm đọc chắc chắn sách vở, rốt cuộc ở một ít thư thượng phát hiện mấy tương tự chính là bệnh trạng đến.

Lam Tranh không thể chờ đợi được liền nhìn về phía thứ nhất bệnh trạng: ngủ đông.

Nghe nói sinh vật sắp rơi vào ngủ đông liền sẽ từ từ trở nên lười biếng cùng tản mạn, cấp trên còn phụ mấy tờ hình ảnh, cực kỳ giống trong nhà kia

chỉ bộ dáng tiêu yếu tinh miển cưỡng nằm lỳ ở trên giường không động đậy.

Nhưng này ngủ đông —— là động vật mới có a. Muốn nói Khuynh Anh bản thể là một khối thần mộc, đầu gối chẳng lẽ cũng cần ngủ đông sao.

Lam Tranh rất bất đắc dĩ. Sau đó nhìn về phía kế tiếp bệnh trạng: thời mãn kinh.

Nghe nói thế gian có rất nhiều thời mãn kinh phụ nữ, mà khi rơi vào loại trạng thái này lúc, các nữ nhân sẽ gặp trở nên rất kỳ quái.

Cùng Khuynh Anh cùng một chỗ hơn ba trăm năm, đổi làm người phạm bình hành không gian thời gian đến tính, Khuynh Anh hiện tại đích thực là cái qua tuổi năm mươi phụ nhân niên kỷ. Thế nhưng Khuynh Anh hiện tại đã có thần thân, thoát khỏi người phạm cực kỳ lâu, chẳng lẽ cũng sẽ bị lây loại này người phạm đặc thù sao.

Lam Tranh rất nôn nóng, lại liên tục lật mấy chứng bệnh, nhìn cấp trên sở bày ra bất lương ca bệnh, có còn thậm chí là gần như tử vong bệnh nan y, trong lòng hắn càng phát ra lo lắng lo lắng...

hiếm thấy đến này đệ đệ sẽ lộ ra như vậy bất lực thần tình, Trường Minh cũng ở một bên nhẹ nhàng an ủi, cũng thỉnh thoảng nêu ví dụ nói cô dâu

mình gia thường ngày làm việc và nghỉ ngơi tình huống.

Hai đại nam nhân thảo luận cùng quần quýt hồi lâu, Lam Tranh rốt cuộc hạ quyết tâm muốn dẫn Khuynh Anh đi tìm kia kiến thủ bất kiến vĩ “Hoa Đà thượng thần”, dù cho hao hết tâm huyết cũng muốn thể tử của mình khỏe khỏe mạnh mạnh, nàng hiện tại cần chính là che chở, hẳn định không thể để cho nàng bị bất cứ thương tổn gì.

Kết quả là, hắn lại trở về An Nhan cung, đang muốn mang theo nhà mình lão bà lập tức khởi hành lúc, lại trước hết nghe thấy bên trong truyền đến các loại tiếng cười.

Hắn có chút nghi vấn đi vào sân trong, trước tiên gặp đứng ở đình đài trung An Nhan, có lẽ làm ấp, hỏi hảo, mới nhìn thấy trong vườn hoa đầu, Khuynh Anh cùng An Nhan sinh hạ một đôi song bào thai đùa chính vui mừng, kia trên khuôn mặt nhỏ nhắn thần thái sáng láng, con người đen kịt lóe động nhân ánh sáng, là hắn hồi lâu không thấy đẹp màu sắc.

Lam Tranh không khỏi nhìn lảng ở chỗ.

An Nhan lại trước nói: “Chúc mừng điện hạ, lại được lân nhi.”

Lam Tranh sửng sốt.

An Nhan trông hấn về mặt kinh ngạc, cũng không khỏi có chút kỳ quái: “A, điện hạ người không biết sao? Khuynh Anh đã mang thai hảo mấy tháng, nàng là mộc linh, lại là đệ nhị thai, thời gian mang thai bên trong chung quy mềm má lúm đồng tiền má lúm đồng tiền, liền muốn điện hạ người nhiều hơn chăm sóc.”

Lam Tranh: “...”

Trong lúc nhất thời, hấn chìm đắm ở vừa vui vừa sợ trạng thái lý, hoàn toàn không cách nào tự thoát khỏi.

Hấn giật mình nhớ tới, Khuynh Anh bắt đầu không thích hợp thời gian, bọn họ đang ở thần tiên trên trần chờ nhìn hội đèn lồng, lúc đó tìm tiên y cũng là theo trần trên bắt, hiện tại nhớ tới, người nọ bắt mạch lúc áp áp ứng ứng, thì ra là cái lang băm!!.

Khuynh Anh sinh hoàn Vi Vi qua đi thân thể cốt không thể nào hảo, ngự y trong cung nói rất khó lại mang thai, hấn liền lại không hướng cái kia phương diện suy nghĩ, thì ra đây cũng là cái lang băm!

Lam Tranh nghỉ chân nhìn mình cô dâu khuôn mặt tươi cười hồi lâu, trong lòng cảm khái muôn vàn, cuối thiên ngôn vạn ngữ hội thành một động tác, hấn bước đi tiến hoa viên, nàng chăm chú ôm vào trong lòng.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà đem này một đôi bích nhân bị lây nhu hòa màu sắc.

Lam Tranh nhẹ nhàng vuốt ve Khuynh Anh phía sau lưng, đem cằm cho vào ở đầu nhỏ của nàng thượng. Tiêm lớn lên lông mi rũ xuống, ngăn trở hấn đẹp mắt vàng, trong đó màu sắc lại là hơi phức tạp. Khuynh Anh không có việc gì là chuyện tốt, mang thai đệ nhị thai cũng là chuyện tốt —— thế nhưng, thần tiên mang thai đến sinh tử muốn lâu như vậy, trong lúc hấn không thể mang theo nàng du sơn ngoạn thủy, không thể tùy ý chọc nàng chơi, chính yếu chính là, vẫn không thể cùng phòng!!! Trong lúc nhất thời, muôn vàn cảm khái đều hóa thành hai hàng huyết lệ, yên lặng bị nuốt vào bụng của hấn lý.

Phiên ngoại Toàn Cơ Thiên Tuế cuốn (một)

Trường kiếm xỏ xuyên qua thân thể của nàng khu, máu đỏ tươi hung hăng văng lên.

Có màu đỏ phát như tàn lá phiêu khởi, trên người sức mạnh bị chậm rãi trừu đi, rõ ràng chết nhanh đi, một khắc kia, nàng lại cảm thấy thoải mái. Cửag lung trong, có một người hoảng sợ chạy vội mà đến, phủng ở nàng đã gần cùng hấp hối thân thể, tiếng hô khàn khàn, một tiếng một tiếng, mang theo run.

Kia trong con người màu sắc tựa suối dững muôn vàn hồng máu, trợn mắt bị thống.

Nhưng nàng cũng đã thấy không rõ khuôn mặt của hắn.

Nhớ không rõ tên của hắn.

Trong lòng có giọng từng lần một không ngừng niệm tụng:

Trời đất huyền hoàng, mộng yếm hồng hoang. U đầm không ra, rơi bạch thành tuyết.

Cùng trời cuối đất, cùng quân tuyệt, nếu không thấy.

.....

Tô Khinh Toàn chợt từ trong mộng tỉnh lại, đây là nàng không biết lần thứ mấy mơ thấy một tóc đỏ cô gái bị người đâm thủng chết đi cảnh giống, này kỳ quái cảnh trong mơ nương theo nàng toàn bộ thời thơ ấu, mười tuổi sau liền tiên ít nhớ, nhưng hôm nay không ngờ tươi sống lại một lần nữa mơ thấy.

Là bởi vì cuối tháng liền muốn đại hôn, vì thế quá mức vô cùng lo lắng sao.

Tô Khinh Toàn xoa xoa thái dương, dựa vào trên giường phát ngốc thời gian, nàng tỳ nữ Tiểu Lam đã theo bên ngoài bùng chậu nước tiến vào, một bên hầu hạ rửa mặt, vừa cười nói: “Hôm nay ngắm hoa sẽ, tiểu thư muốn xuyên cái gì y phục đi?”

Tô Khinh Toàn nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Nghe nói Lan Quân các đưa tới kỳ thất hồ mã, cương cường rất, chúng ta đi nhìn nhìn?”

Tiểu Lam nhất thời quần quýt: “Không được tiểu thư, hôm nay ngắm hoa

sẽ chính là cho người chuẩn bị, người nghĩ nhìn mã, cũng phải ngắm hoa sẽ kết thúc qua đi...”

Tiếng nói còn chưa có rơi, liền thấy tiểu thư nhà mình đã rất nhanh từ tủ quần áo dưới lấy ra một cái tối mộc mạc nam trang, bắt đầu chuẩn bị thay.

“Tiểu thư, nàng nghe ta nói...”

“Ta đây không phải là ở nghe người nói sao?” Tô Khinh Toàn cười híp mắt, trên tay động tác lại một khắc không dừng.

Tiểu Lam cấp khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Tiểu thư hôm nay tại sao có thể phần nam tử, ném cho phu nhân biết...”

“Sẽ không làm cho nàng biết là được a.” Tô Khinh Toàn đã đổi được rồi y phục, đổi cái gương hài lòng cười, khuôn mặt tuần tú bạch tiểu, tóc đen nhẹ vén, hảo một người phong lưu lỗi lạc cậu ấm.

Gặp quỷ ngắm hoa sẽ, mỹ danh nói là muốn vì Tô gia đại tiểu thư —— cũng chính là nàng Tô Khinh Toàn, xuất hiện ở các trước làm một hồi tối long trọng yến hội, làm cho nàng có càng nhiều cơ hội kết giao trong vòng thiên kim tiểu thư cửa, nhưng kỳ thực người nào không biết, là nàng vị hôn phu quân Bách gia muốn mượn cơ hội này nhìn nhìn nàng người con dâu tương lai này hợp không hợp cách.

Tô gia cùng Bạch gia đều là Nam triều minh đều phú thương, cửa đăng hộ đối, thông gia là rất bình thường. Kia Bạch Thiệu Viễn là Bạch gia đại công tử đó là nàng chỉ phúc vì hôn đối giống, lớn lên thật ra thật tuấn lãng, tính tình danh tiếng cũng rất tốt, thành thực giỏi giang, có lễ chuyên gia, không biết là bao nhiêu khuê các thiếu nữ tiểu muốn đối giống.

Nhưng Tô Khinh Toàn từ trong khung thì có một cổ tử phản bội, thích giang hồ, thích nam nhi trang điểm, thích tùy tiện tụ tập đoàn người, tự do tự tại không bị bất luận cái gì câu thúc.

Hơn nữa nàng cùng kia Bạch Thiệu Viễn một điểm không quen, ngoại trừ hồi bé đã gặp mặt vài lần, liền lại vô liên quan.

Nhớ lúc dùng mấy cái rết trùng liền dọa hấn thẳng khóc, (lời bộc bạch: đem sâu trực tiếp ném tiến trong quần áo của hấn loại sự tình này... Là đứa bé đều sẽ khóc đi), loại này không cốt khí hơn nữa quy củ lại bé trai, muốn nàng cùng hấn quá cả đời...

Trời, nàng nhất định sẽ tử.

Tô Khinh Toàn lưu loát phách vụng Tiểu Lam, ở nàng có nhiều hơn lời vô ích trước nàng ném trên giường, dùng chăn che lại, nguyệt trang thành còn đang lại sàng mình.

Dù sao mình cũng lại sàng quen, sớm một chút trở về, nhà mình lão nương không sẽ phát hiện không thích hợp.

... Về phần kia đồ bỏ ngấm hoa sẽ, trang một giả bộ bệnh hồ lộng quá khứ, rất tốt.

...

Nam triều thủ đô rất là phồn hoa an ổn, như thế cái triều đại không có chinh chiến, bách tính giàu có và đông đúc, vui đùa xiếc cũng nhiều hơn.

Lan Quân các đó là minh đều trong lớn nhất vui đùa nơi, đủ loại hiếm lạ bảo bối, cái gì cần có đều có, chỉ cần có thể dự đoán được mà trên đời này lại thực sự tồn tại, Lan Quân các liền sẽ không tìm không được. Mà Lan Quân các các chủ thật là thần bí, bị vô số thoại bản viết như sinh động đến cực điểm, làm cho này Lan Quân các bằng thêm một phần mị lực.

Mà Tô Khinh Toàn dùng tên giả “Tô Toàn”, đó là ở đây khách quen.

Trời âm áp nhô lên cao.

Tô Khinh Toàn phe phẩy mỹ phiến vừa mới bước vào Lan Quân các đại cửa lúc, liền lập tức có quen biết thẳng nhóc tiến lên đón: “Ô công tử, mấy ngày nay trong điểm vừa vặn vào nhiều mới mẻ ngoạn ý, tiểu nhân chính nhớ thương công tử đâu, công tử liền tới.”

Tô Khinh Toàn cười gõ một cái đầu của hắn, cười: “Đã biết nói nhiều, nghe nói tới vài thất hồ mã, mau dẫn ta đi nhìn một cái.”

Thằng nhóc cục vẻ mặt tươi cười vội vã dẫn đường, Lan Quân các chuồng ngựa ở tối xa xôi phía tây, muốn vòng qua nhiều chỗ hành lang gấp khúc, dọc theo đường đi, thằng nhóc liền cùng Tô Khinh Toàn chuyện phiếm: “Nghe nói hôm nay Tô gia có ngắm hoa sẽ, công tử thế nào trừu xuất thân đến tiểu điểm đâu.”

Tô Khinh Toàn lắc lắc phiến: “Đều là một chút nữ nhân hoạt động, ta đi làm gì.”

Tô Toàn —— đây là mượn nàng bà con xa đại biểu ca tên. Nhưng nếu bà con xa, liền tự không lại ở chỗ này xuất hiện.

Nàng tuyệt không lo lắng cho mình bị vạch trần, tương phản rất hưởng thụ mạo danh thay thế quá trình này.

Thằng nhóc cười hì hì: “Bất quá kia Tô gia đại tiểu thư nghe nói là Nam triều đệ nhất mỹ nhân, nhiều cậu ấm đều mộ danh đi vào, chỉ vì thấy người kia một mặt đầu.”

“Đi cũng vô dụng, nàng tháng sau đại hôn, cho dù muốn xuất hiện, cũng đương nhiên là sẽ bị các loại sa trướng cản trở, bọn họ ngoại trừ nhìn mãn, vẫn là nhìn mãn, ta còn không bằng đến các người Lan Quân các, xem thật kỹ nhìn kia kỹ thật đẹp hồ con ngựa.”

“Khó có được có người cùng ta tìm cách tương đồng, không biết vị công tử này xưng hô như thế nào.”

Bỗng nhiên, một tiếng đột ngột nam tử tiếng nói chen vào.

Tô Khinh Toàn sửng sốt, quay đầu nhìn lại, liền thấy một gấm sam trường bào nam tử đi tới, mang trên mặt nhàn nhạt tươi cười, ngũ quan như lối vẽ tỉ mỉ danh họa, làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

“Tại hạ Bạch Viễn.” Hắn nói.

Tô Khinh Toàn chau chau mày: “Tô Toàn.”

Nghe thấy tên này tự, đối phương dừng như vậy một hồi, lại tiện đà cười nói: “Thì ra là Tô gia công tử.”

“Bạch gia thiếu gia, cũng vậy.”

Giữa hai người tức khắc bị vi diệu cảm xúc sở khiến xả.

Bạch Viễn?

Kia Bạch gia trên dưới mấy trăm miệng nàng có biết thanh thanh sở sở, Bạch Viễn là Bạch gia đặt ở phương bắc đường miệng người, cùng này mình độ kém cách xa vạn dặm.

Cùng nàng như nhau dùng tên giả? Thú vị.

Kia Bạch Viễn thần sắc trong lúc đó cũng hơi hiện ra thâm sâu, hai người nhìn nhau, lại cùng nhau dừng khai tầm mắt.

“Ta muốn đi xem kỹ thất hồ mã, không biết Tô công tử có phải hay không cùng đường?” Bạch Viễn nói.

Không đợi Tô Khinh Toàn mở miệng, bên cạnh thẳng nhóc đã cười chấp tay thi lễ: “Hai vị công tử thì ra đều là muốn đi xem kia mới tới con ngựa, bên này thỉnh.”

Phiên ngoại Toàn Cơ Thiên Tuế cuốn (hai)

Tô Khinh Toàn cười cười, nói tiếng: “Bạch huynh, thỉnh.” Trong lòng đánh giá đối phương là cái gì xiếc, trên mặt bất động thanh sắc, ngọc phiến điêu khai, trực tiếp đi về phía trước đi.

Bạch Viễn cũng cười ôm quyền, nhắc chân đuổi kịp.

Thằng nhóc dịu dàng cùng ở sau người hầu hạ, lan nguyệt các người đến người đi, hành lang gấp khúc vô số. Tao nhỡ nơi, phi thường náo nhiệt.

Không có người chú ý tới ở rất xa một diêm giác dưới, có một đạo ánh mắt tĩnh tĩnh rơi vào kia một đôi song song đi trước bóng lưng trên, thẳng đến bọn họ biến mất ở góc chỗ, cũng không có hoạt động nửa phần.

“Chủ tử, ngài theo nam đều mang về kỷ thất hồ mã đều an trí xong, kia Tô gia công tử quả thực cảm thấy hứng thú, nếu hấn muốn, còn là dựa theo trước đây bình thường, giá thấp nhất bán cho hấn sao?” Bên cạnh, Lan Quân các quản gia nhẹ nhàng nói.

“... Ân.” Trả lời chính là một đạo cúi đầu tiếng nói, nhẹ nhàng như chỉ là

ảo giác.

Lan Quân các chuồng ngựa cùng một bàn cũng không cùng, con ngựa một thất đều là kiêu ngạo vẻ, phối sức là năm màu chuỗi ngọc, yên giá càng hoa lệ, hưởng thụ đều là xa xỉ nhất chăm sóc.

Tô Khinh Toàn liếc mắt một cái liền trông trúng phía đông nhất kia một đỏ như máu liệt mã, kia bờm dương trên không trung, liền như ngọn lửa đỏ bàn rừng rực thiêu đốt.

Từ nhỏ đến lớn, nàng liền đối với màu đỏ gì đó mang theo một cổ đặc thù thích, thậm chí có một chút thời gian, nàng nhìn mình trong kính, đều phảng phất có tức khắc đỏ rực tóc, đường hoàng lại kiêu ngạo.

Nhưng mẹ không thích màu đỏ, tổng cảm thấy quá diễm, vì thế nàng đã thu liễm rất nhiều, nhưng hôm nay ngựa này nhi quả thực đó là ở giữa nàng yêu thích, tầm mắt vừa chạm vào, liền cũng nữa dờn không ra tầm mắt.

“Tô công tử hảo ánh mắt, con ngựa này nhi gọi Hồng Cơ, là mới từ nam đều mang về tới thuần chủng hãn huyết bảo mã, chính là tính tình liệt diễm, không ai dám kỵ.” Thăng nhóc cười nói.

“Ta sẽ nó.” Tô Kinh Toàn trong mắt chiếu sáng.

Bên cạnh Bạch Viễn mỉm cười đáp: “Quả thực hảo mã, đã Tô công tử thích này một, ta liền chọn kia phía tây kia chỉ đi.”

Chỉ thấy phía tây chuồng ngựa trong, một thuần hắc mã nhi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng thẳng, kia hắc chiếu sáng da lông dưới ánh mặt trời có hắc diệu thạch bàn tàn phá, một đôi ô mục cang trong suốt thấy đáy, vương giả làn gió tấn hiển.

Thằng nhóc liên tục vỗ tay: “Hai vị quả thực hành gia, kia phía tây con ngựa gọi Kinh Huyền, là trăm năm khó gặp đem mã!”

Bạch Viễn khẽ cười: “Như vậy, ta liền đem nó định ra rồi, vậy còn vọng huynh đài đem con ngựa kia nhi trên người quá hoa lệ phối sức gỡ xuống, nó vì lương kỵ, là muốn rong ruổi sơn dã, như vậy bị ràng buộc, nó nhất định là trong lòng khổ sở.”

Thằng nhóc khen: “Bạch công tử quả thực hiểu mã người, là Kinh Huyền chi phúc.”

Tô Kinh Toàn đem đôi thoại một chữ không lọt nghe lọt, ở ngoài sáng

đều trong, nàng nhìn quen này chỉ biết phân so với quần áo lụa là nơi, dù cho đạt được như vậy thật là tốt mã, tối đa cũng làm thưởng thức chỉ dùng, bây giờ khó có được tình cờ gặp cùng mình có tương đồng biết người, lập tức hưng phấn không thôi: “Bạch huynh, chúng ta tắc một ván thế nào?”

Bạch Viễn đáp: “Đều dựa vào Tô huynh.”

Lan Quân các có của mình trường đua ngựa, mua con ngựa mọi người đều tại nơi trêu chọc.

Thằng nhóc đảo có chút có chút khó xử nói: “Thế nhưng kia Hồng Cơ tính tình quá liệt, Tô công tử phải cẩn thận...”

“Vô phương.” Tô Khinh Toàn nhướng mày cười.

Nụ cười kia ánh sáng ngọc lóa mắt, vung lên khoe môi thần thái bốn phía, làm cho bên cạnh Bạch Viễn nhìn hơi xuất thần.

Tô Khinh Toàn chút nào không có chú ý, trong tay ngọc phiến vừa thu lại, thân hình chợt lóe, tựa như nhẹ hồng bình thường nhảy hướng về phía kia hồng con ngựa.

Phiên ngoại Toàn Cơ Thiên Tuế 3

Hồng Cơ quả thực cương cường, người chẵn ngựa các mấy lần muốn đem nó theo chuồng ngựa trong dất ra đều bị nó đá tới thật xa, Tô Khinh Toàn nhìn không được, một phen đưa bọn họ đẩy ra, đầu ngón chân nhẹ chut liên phi trên người mã, sờ sờ lửa kia hồng bôm, nhướng mày cười thanh: “Bảo bồi nhi, đi!”

Tiếng nói rơi, một người một con ngựa trong nháy mắt liền bay vút lên ra thật xa, như lửa hồng tia chớp, kinh tiện ở đây mọi người.

So sánh với dưới, Kinh Huyền liền muốn trầm ổn hơn, Bạch Viễn rất nhẹ nhàng liền giá mã mà lên, hấn đứng xa xa nhìn cùng sợi tóc tung bay Tô Khinh Toàn, khóe môi lặng yên gợi lên ngay cả mình cũng không phát hiện nhu hòa độ cung.

Hấn vung roi ngựa lên, cũng cấp tốc đuổi theo.

Mã tràng rất lớn, bắt quá lại rất trống trải.

Từ xa nhìn lại, liền có thể nhìn thấy đỏ lên tới sầm hai đạo nhanh như chớp bóng dáng, cùng với kia hai con ngựa trên, tuần mỹ phi phàm hai người.

“Nhìn không ra, Bạch huynh rất năng lực.” Tô Khinh Toàn híp mắt khen một câu.

“Tô huynh kỳ nghệ kỹ càng, ta cũng chỉ là miễn cưỡng có thể đuổi theo.” Bạch Viễn có lẽ cười nói.

“Không nên khiêm tốn qua đầu, cẩn thận đãi thất bại liên thế nào khóc cũng không biết.” Tô Khinh Toàn môi câu dẫn ra, hướng hắc khiêu khích cười xấu xa: “Cuộc so tài này tổng có chút lợi thế mới có thú, nếu ta thắng, của người con ngựa vậy sẽ về ta, nếu người thắng...” Nàng chau chau mày: “Ngoại trừ Hồng Cơ, cái gì khác người chọn một đi?”

Thật là một xấu diệu người.

Bạch Viễn cười nghĩ nghĩ: “Nếu ta thắng, liền thỉnh Tô huynh tại đây trong vòng một tháng, mỗi ngày cũng có thể đến cùng ta cùng nhau đua ngựa cưỡi ngựa bắn cung, kết bạn vui đùa.”

Tô Khinh Toàn sừng sốt, trừng mắt: “Bạch huynh nhưng có cái gì đặc thù ham mê?”

Bạch Viễn nín cười: “Tại hạ thích cô gái.” Khả năng ở mày.

Tô Khinh Toàn ha ha cười thanh, nói tiếng: “Lợi dụng đông kia đại thụ vì ký, ai có thể tới trước, ai liền tính thắng!” Sau đó cúi người gấp một phen mã bụng, kia đẹp mặt mày cơ hồ với lửa kia hồng cùng nhau thiêu đốt ra, Hồng Cơ gào to một tiếng, cất vó bay vụt ra.

Bạch Viễn cười bất đắc dĩ, cũng cùng Kinh Huyền phi thân lược ra.

Tô Khinh Toàn đương nhiên xông ở phía trước, nàng là thật thích cực kỳ như vậy gió này trung chạy như bay cảm giác, ký ức sâu nhất sâu nhất nơi, nàng dường như có thể bay càng cao, bay nhanh hơn.

Nàng giờ roi chạy như bay, ở góc nơi, lơ đãng nhìn thấy trong rừng một cao to bóng dáng.

Hoảng hốt trong lúc đó, nàng cùng kia bóng dáng chống lại ánh mắt, cặp kia mục bình tĩnh xem ra, trong con ngươi màu sắc sâu và đen, nhìn không thấu, không giải được.

Tô Khinh Toàn hô hấp cứng lại, ngực bỗng nhiên liền bị một cỗ lực nặng nề đụng buồn đau.

Giống kim châm.

Giống đao cắt.

Đau không thể nén.

Nàng một thất thân, trong tay dây cương từng thoát, con ngựa chạy như bay tốc độ quá nhanh, nàng còn chưa phản ứng, mình thân thể bỗng nhiên bị điên khởi để qua không trung.

“Cẩn thận!!!!”

Đó là tiếng hô lo lắng của Bạch Viễn.

Tô Khinh Toàn màng nhĩ ông ông tác hưởng, trong nháy mắt sức lực gì cũng đề không đứng dậy, chỉ có nhắm mắt lại nhận mệnh đi nghênh tiếp sắp đến đau đớn, thế nhưng trời đất một xoay tròn, nàng đã bị một cái bàn tay ấm áp kéo vào ôm ấp.

“Vị tiểu thư này có ổn không?”

Một giọng trầm trầm thấp thấp vang lên bên tai nàng.

Tô Khinh Toàn mở mắt ra, chống lại một gương mặt xa lạ.

Là khuôn mặt bình thường, chỉ là trên khuôn mặt bình thường kia, lại có một đôi mắt đen kịt không thấy đáy.

Trong lòng Tô Khinh Toàn lập bộp một chút, chột đẩy hẳn ra, trong lòng nảy lên một loại biến hóa kỳ lạ quái dị, nàng không được tự nhiên rời tầm mắt, cau mày.

Lúc này, Bạch Viễn cũng đuổi theo, lo lắng hỏi: “Tô huynh có bị thương

không?”

Tô Khinh Toàn lắc lắc đầu, đang muốn kéo Bạch Viễn rời khỏi, lại lo
đăng thấy cánh tay áo trái của người xa lạ kia trống rỗng, tựa hồ... Là thiếu
một cánh tay

—————oOo—————